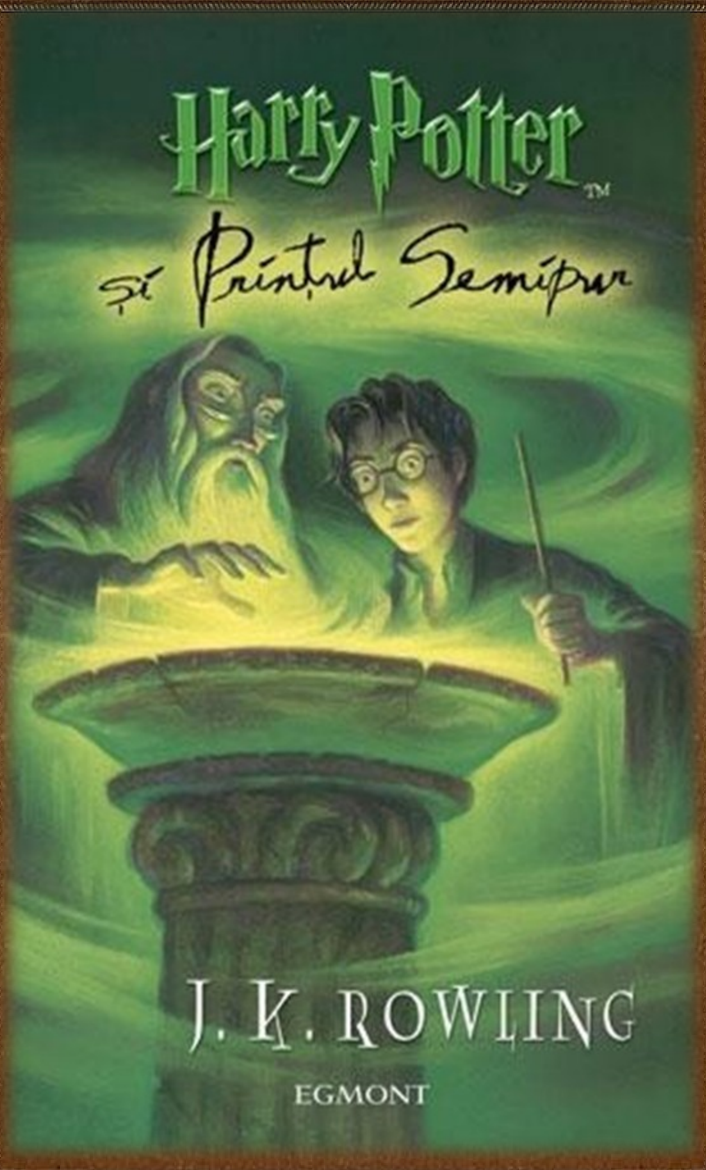

Harry Potter™
și Prințul Semipur
J. K. ROWLING
EGMONT

J. K. Rowling

Harry Potter

Traducere în limba română - Ioana Iepureanu

2012

CAPITOLUL I

CELĂLALT MINISTRU

Era aproape miezul nopţii. Primul ministru stătea singur în biroul său şi parcurgea un memoriu lung, fără să reţină nici un cuvânt din ceea ce citea. Aştepta să primească un telefon de la preşedintele unei ţări îndepărtate, se întreba când avea să sune nenorocitul ăla şi, în acelaşi timp, încerca să îşi reprime amintirea neplăcută a săptămânii grele şi obositoare care tocmai trecuse. Drept urmare, îi era imposibil să se mai poată gândi la altceva. Se străduia să se concentreze asupra textului şi atunci îi apărea şi mai clar în faţa ochilor chipul sfidător al unuia dintre adversarii săi politici. Respectivul apăruse mai devreme la ştiri şi nu numai că enumerase toate nenorocirile care avuseseră loc în săptămâna aia (de parcă le-ar fi putut uita cineva), ci explicase în amănunt că guvernul era de vină pentru tot ceea ce se întâmplase.

Primului ministru i se acceleră pulsul numai gândindu-se la aceste acuzaţii, care nu erau nici juste şi nici justificate. Cum ar fi putut guvernul să împiedice prăbuşirea acelui pod? Era ridicol să se sugereze că nu se alocaseră fonduri suficiente pentru întreţinerea podurilor. Podul ăla fusese construit cu mai puţin de zece ani în urmă şi nici cei mai buni specialişti nu puteau să explice de ce se frânsese fix de la jumătate, aruncând douăsprezece maşini în apele învolburate ale râului. Mai mult, cum putea să se sugereze că acele două crime înfiorătoare şi îndelung mediatizate erau rezultatul numărului scăzut al forţelor de ordine? Sau că guvernul ar fi trebuit să prevadă uraganul

care lovise din senin partea de vest a ţării, făcând numeroase victime şi pagube materiale? Cum putea să fie el de vină pentru faptul că unul dintre miniştrii săi adjuncţi, Herbert Chorley, devenise un alt om în săptămâna aia şi hotărâse că sosise momentul să petreacă mult mai mult timp alături de familie?

"În ţară domnesc jalea şi tristeţea", subliniase adversarul în încheiere, încercând, fără succes, să îşi ascundă un zâmbet.

Din nefericire, avea perfectă dreptate. Primul ministru era şi el conştient de faptul că oamenii nu mai fuseseră de mult atât de năpăstuiţi cum erau în momentul de faţă. Până şi vremea era deprimantă, se lăsase o ceaţă rece cu toate că era mijlocul lunii iulie... nu era normal, ceva nu era în regulă...

Termină de citit a doua pagină a memoriului, se uită la cât mai avea de parcurs şi se lăsă păgubaş. îşi întinse braţele deasupra capului şi se uită cu tristeţe în jur. Era o încăpere plăcută, cu un şemineu frumos din marmură, construit cu faţa către ferestrele mari, de tip ghilotină, care acum erau închise din cauza frigului neobişnuit pentru acel anotimp. Primul ministru se înfiora, se ridică şi se apropie de fereastră, cercetând ceaţa rarefiată care se împingea în geam. în timp ce se uita afară, auzi pe cineva tuşind uşor în spatele lui.

Încremeni, privindu-şi chipul speriat oglindit în fereastra întunecată. Recunoscu vocea. Nu era prima dată când o auzea. Se întoarse foarte încet cu faţa către camera goală.

— Da? zise el, încercând să pară mai curajos decât era. Timp de câteva secunde se amăgi cu speranţa imposibilă că nu avea să-i răspundă nimeni. Cu toate acestea, răspunsul sosi fără întârziere din partea unei voci clare şi ferme, care parcă citea o declaraţie.

Aşa cum ghicise încă de când îl auzise tuşind, vocea aparţinea unui omuleţ cu o perucă lungă, argintie, care semăna cu o broască şi era înfăţişat într-un mic portret pictat în ulei, aşezat într-un colţ îndepărtat al camerei.

— Primului ministru al încuiaţilor: trebuie să ne întâlnim fără întârziere. Rog răspundeţi urgent. Cu stimă, Fudge.

Omuleţul pictat se uită întrebător la primul ministru.

— Păi, zise primul ministru, ştiţi... nu este un moment bun pentru mine... vedeţi dumneavoastră, aştept să mă sune... preşedintele...

— Puteţi vorbi şi altădată, spuse imediat portretul. Primul ministru simţi cum i se pune un nod în gât; se temuse că lucrurile aveau să decurgă astfel.

— Dar chiar voiam să vorbesc cu...

— Vom face în aşa fel încât domnul preşedinte să uite să vă sune astăzi. Vă va căuta mâine seară, spuse omuleţul. Vă rog să-i daţi urgent un răspuns domnului Fudge.

— Păi... în ordine, atunci, zise primul ministru cu un glas scăzut. Bine, accept să vorbesc cu Fudge.

Se grăbi să se întoarcă la biroul său, aranjându-şi cravata. Abia se aşezase şi îşi luase o mină care se dorea a fi relaxată şi lipsită de griji, când, dincolo de grilajul din faţa şemineului de marmură gol, se aprinse un foc din care ţâşniră flăcări de un verde ca smaraldul. Primul ministru văzu, fără să lase să transpară nici un semn de nelinişte sau de teamă, un bărbat trupeş apărând între flăcări şi învârtindu-se ca un titirez. Câteva clipe mai târziu, acesta păşi pe covoraşul frumos, şi probabil valoros, din faţa şemineului şi îşi scutură urmele de cenusă de pe mânecile pelerinei cu dunguliţe, ţinând în mână un melon verde praz.

— A... domnule prim-ministru, spuse Cornelius Fudge, înaintând cu paşi mari şi întinzând mâna. Ce plăcere să vă revăd.

Primul ministru nu putu să spună acelaşi lucru, aşa că preferă să tacă. Nu-i făcea absolut nici o plăcere să-l vadă pe Fudge, ale cărui apariţii înspăimântătoare însemnau de cele mai multe ori că avea să primească veşti cât se poate de proaste. Mai mult decât atât, Fudge părea deosebit de ros de griji, faţă de alte daţi. Era mai slab, mai chel şi mai cărunt, iar chipul său te trimitea cu gândul la o hârtie mototolită. Primul ministru observase aceste semne şi la alţi politicieni şi ştia că nu prevesteau nimic bun.

— Cu ce vă pot fi de folos? zise el, strângându-i scurt mâna lui Fudge şi poftindu-l să ia loc pe unul dintre scaunele cele mai tari din faţa biroului.

— Nu ştiu de unde să încep, murmură Fudge, trăgându-şi un scaun şi aşezându-se cu melonul verde ca prazul pe genunchi. Am avut aşa o săptămână, aşa o săptămână...

— Să înţeleg că şi dumneavoastră aţi avut o săptămână grea? întrebă primul ministru înţepat, sperând ca astfel să dea de înţeles că avea destule pe cap şi fără ajutorul lui Fudge.

— Desigur, cum altfel? zise Fudge, frecându-se obosit la ochi şi uitându-se posomorât la primul ministru. Am avut o săptămână la fel de dificilă ca dumneavoastră, domnule prim-minisţru. Podul Brockdale... uciderea lui Bones şi Vance... ca să nu mai spun de nenorocirea din partea de vest a ţării...

— Aţi... oamenii din lumea dumneavoastră au-au fost implicaţi cumva în-în acele lucruri?

Fudge îl fixă pe primul ministru cu o privire destul de severă.

— Bineînţeles, răspunse Fudge. Să nu îmi spuneţi că încă nu v-aţi dat seama despre ce este vorba?

— Păi... ezită primul ministru.

Tocmai din cauza acestui gen de remarci, prefera să îl vadă cât mai rar pe Fudge. La urma urmelor, era prim-minis-tru şi nu îi plăcea să fie făcut să se simtă ca un elev care nu îşi învăţase lecţia. Aşa fusese încă de la prima întâlnire cu Fudge, care avusese loc chiar în seara zilei când fusese numit în funcţie. O ţinea minte ca şi când ar fi fost ieri şi ştia că nu avea s-o uite toată viaţa.

... Stătea singur în acelaşi birou în care era şi acum şi îşi savura victoria obţinută după atâţia ani în care visase şi plănuise să ajungă acolo, când auzise pe cineva tuşind în spatele său, exact ca mai devreme. Se întorsese şi descoperise că cel care îi vorbea era un portret mic şi

urâţel, care îl anunţa că ministrul Magiei era pe cale să sosească şi să i se prezinte din clipă-n clipă.

Fireşte, crezuse că programul extenuant din timpul campaniei şi emoţiile alegerilor îl făcuseră să-şi piardă minţile. Se îngrozise când văzuse portretul vorbitor, dar asta nu fusese nimic pe lângă ceea ce simţise când un vrăjitor (cum se recomandase individul) ieşise din şemineu şi dăduse mâna cu el. Rămăsese mut, în timp ce Fudge îi explicase răbdător că existau vrăjitori şi vrăjitoare care trăiau în taină peste ţoţ în lume. încercase să-l liniştească, spunându-i că nu trebuia să-şi bată capul cu ei, pentru că întreaga comunitate a vrăjitorilor era responsabilitatea Ministerului Magiei, care avea grijă ca lumea lipsită de puteri magice să nu afle de existenţa lor. După câte îi spusese Fudge, aceasta era o sarcină deosebit de dificilă, care acoperea toate aspectele, de la legile de folosire raţională a cozilor de mătură la ţinerea sub control a populaţiei de dragoni (primul ministru îşi adusese aminte cum se sprijinise de birou când ajunseseră în acest punct al conversaţiei). Apoi Fudge îl bătuse părinteşte pe umăr pe primul ministru, care încă nu îşi regăsise glasul.

— Nu vă faceţi probleme, spusese Fudge, probabil că nu o să mă mai vedeţi niciodată. O să vă deranjez doar dacă o să se întâmple ceva foarte grav în lumea noastră, ceva care i-ar putea afecta şi pe încuiaţi, pardon, pe oamenii lipsiţi de puteri magice. în afara acestui caz, o să ne vedem fiecare de treburile noastre. Daţi-mi voie să vă spun că reacţionaţi muk mai bine decât predecesorul dumneavoastră. El a încercat să mă dea afară pe fereastră, a crezut că era o farsă pusă la cale de cei din opoziţie.

În clipa aceea, primul ministru îşi regăsise în sfârşit glasul şi întrebase:

— Vreţi să spuneţi că nu-nu este o farsă? Aceasta fusese ultima sa speranţă.

— Nu, spusese Fudge cu blândeţe. Mă tem că nu este o farsă. Priviţi!

În clipa aceea, Fudge transformase ceaşca de ceai a primului ministru într-un hamster.

— Dar, zisese primul ministru cu răsuflarea tăiată, privind ceaşca de ceai cum ronţăia colţul următorului său discurs, dar de ce-de ce nu mi-a spus nimeni?

— Ministrul Magiei nu se dezvăluie decât primului ministru în exerciţiu al încuiaţilor, spusese Fudge, băgându-şi bagheta înapoi într-un buzunar al hainei. Suntem de părere că este cea mai bună metodă pentru a păstra secretul.

— Atunci, spusese primul ministru pe un ton plângăreţ, de ce nu m-a avertizat unul dintre foştii prim-miniştri?

La auzul acestor cuvinte, Fudge chiar izbucnise în râs.

— Domnule prim-ministru, daţi-mi voie să vă întreb — credeţi că dumneavoastră veţi spune cuiva?

Apoi Fudge aruncase un fel de praf în şemineu, râzând în continuare pe înfundate, păşise în flăcările de un verde ca smaraldul şi dispăruse însoţit de un vuum sonor. Primul ministru rămăsese nemişcat şi îşi dăduse seama că

nu avea să îndrăznească niciodată să pomenească de acest incident, fiind conştient că nu avea să îl creadă nimeni.

Avusese nevoie de un timp pentru a-şi reveni de pe urma şocului. Pentru o vreme se străduise să se convingă că Fudge fusese doar o plăsmuire a minţii sale împinse la limită de nopţile nedormite din timpul campaniei. încercase în zadar să elimine toate elementele care i-ar fi putut aminti de această întâlnire neplăcută, îi dăruise hamsterul nepoatei sale, care îl primise bucuroasă, şi îi dăduse indicaţii asistentului său personal să dea jos portretul omuleţului urât, care anunţase venirea lui Fudge. Totuşi, spre marea dezamăgire a primului ministru, portretul nu putuse fi mişcat din loc sub nici o formă. După ce şapte dulgheri, doi-trei constructori, un istoric de artă şi ministrul de Finanţe nu reuşiseră să îl dezlipească de perete, primul ministru renunţase, resemnându-se şi sperând că tabloul avea să rămână nemişcat şi mut pe tot parcursul mandatului său. Ar fi putut să jure că îl văzuse cu coada ochiului de câteva ori căscând sau scărpinându-se la nas; i se întâmplase chiar să-l vadă pe omuleţ părăsindu-şi rama şi lăsând în urmă doar o pânză întunecata şi goală. Cu toate acestea, îşi impusese să evite să se uite prea des la tablou şi, de câte ori se întâmpla ceva bizar, îşi spunea că imaginaţia îi juca feste.

Apoi, cu trei ani în urmă, într-o seară la fel ca aceasta, primul ministru era singur în biroul său, când portretul anunţase din nou venirea iminentă a lui Fudge, care sărise deja afară din şemineu, ud leoarcă şi într-o stare avansată de panică. Înainte ca primul ministru să fi apucat să îl întrebe de ce îi uda podeaua şi covorul Axminster, Fudge începuse să turuie despre o închisoare de care primul ministru nu mai auzise până atunci, despre un

bărbat pe nume "Silvius" Black, despre un loc numit Hogwarts şi un băiat, Harry Potter; toate acestea păruseră lipsite de orice dram de logică în ochii primului ministru.

— ... vin direct de la Azkaban, spusese Fudge gâfâind şi vărsând într-un buzunar un volum considerabil de apă care se adunase în borurile melonului. Am traversat Marea Nordului, este un zbor tare dificil... Dementorii sunt furioşi nevoie mare, spusese el cutremurându-se, până acum nu a mai reuşit să evadeze nimeni. Lăsând asta la o parte, domnule prim-ministru, a trebuit să vin, nu am avut de ales. Black a ucis mai mulţi încuiaţi, este un criminal cunoscut şi s-ar putea să i se alăture din nou Ştiţi-Dumneavoastră-Cui... dar uit că dumneavoastră nici nu ştiţi cine este Ştiţi-Dumneavoastră-Cine!

Fudge îl privise deznădăjduit pe primul ministru pentru câteva clipe şi apoi spusese:

— Atunci, vă rog, luaţi un loc, trebuie să vă pun la curent. Nu ar strica să vă turnaţi ceva de băut.

Primul ministru nu fusese tocmai încântat să fie poftit să ia loc în propriul birou, darămite să fie tratat cu un pahar din propriul whisky, dar până la urmă alesese să se aşeze. Fudge îşi scosese bagheta, făcuse să apară două pahare mari pline cu un lichid de culoarea chihlimbarului, îi dăduse unul primului ministru, după care îşi trăsese un scaun.

Fudge vorbise timp de peste o oră. La un moment dat refuzase să rostească un anumit nume şi preferase să îl scrie pe o bucată de pergament pe care o vârâse în mâna liberă a primului ministru. Când Fudge se ridicase în sfârşit să plece, primul ministru îi urmase exemplul, spunând:

— Să înţeleg că sunteţi de părere că... — se străduise să citească numele de pe pergament — Lordul Cap...

— Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit! se răstise Fudge.

— Scuzaţi-mă... sunteţi de părere că Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit este încă în viaţă?

— Păi, aşa zice Dumbledore, spusese Fudge, legându-şi pelerina cu dunguliţe sub bărbie, dar nu i-am dat de urmă până acum. Eu, unul, cred că nu este periculos atât timp cât nu este ajutat de alţii, aşa că ar fi mai indicat să ne facem griji din cauza lui Black. Să daţi anunţul acela, bine? Excelent. Păi, domnule prim-ministru, sper să nu ne mai revedem niciodată. Noapte bună.

Dar se mai revăzuseră de atunci. încă nu trecuse un an de la ultima vizită a lui Fudge, când acesta apăruse din senin în cabinetul primului ministru, părând destul de obosit, şi îl anunţase că fuseseră nişte probleme la Cupa Mondială de Vâjthaţ şi că mai mulţi încuiaţi fuseseră "implicaţi" în incidentul cu pricina, dar că primul ministru nu trebuia să îşi facă griji din cauza aceasta, căci reapariţia Semnului Celui-Ce-Nu-Trebuie-Numit nu însemna absolut nimic; Fudge era convins că era o întâmplare izolată şi că Oficiul de Legătură al încuiaţilor se ocupa de modificările de memorie necesare.

— A, era cât pe ce să uit, adăugase Fudge. O să importăm trei dragoni şi un sfinx din străinătate, pentru Turnirul Tri-vrăjitor — nu este ceva ieşit din comun -, dar Departamentul de Control şi Reglementare a Creaturilor Magice mi-a atras atenţia că în lege scrie că trebuie să vă anunţăm dacă aducem creaturi deosebit de periculoase în ţară.

— Pof-poftim... "dragoni" aţi zis? bâiguise primul ministru.

— Da, trei bucăţi, spusese Fudge. Şi un sfinx. Am rezolvat şi capitolul ăsta, la revedere.

Primul ministru se amăgise cu speranţa că nu putea exista nimic mai rău decât dragonii şi sfincşii, dar se înşelase amarnic. Un an şi ceva mai târziu, Fudge sărise iar din flăcări, de data asta pentru a-l anunţa că avusese loc o evadare în masă din Azkaban.

— Cum adică "o evadare în masă"? izbucnise primul ministru, căruia i se uscase brusc gâtlejul.

— Ei, nu vă faceţi griji, nu vă faceţi griji! strigase Fudge, cu un picior înapoi în foc. Punem noi mâna pe ei cât ai zice peşte, dar m-am gândit că ar fi bine să ştiţi! înainte ca primul ministru să fi apucat să strige "Staţi puţin!", Fudge dispăruse deja într-un nor de scântei verzi...

Indiferent ce ar fi spus jurnaliştii şi cei din opoziţie, primul ministru era un om raţional. Sesizase faptul că, în ciuda asigurărilor lui Fudge de la prima lor întâlnire, începuseră să se vadă din ce în ce mai des şi că, de fiecare dată, Fudge părea mai neliniştit şi mai agitat decât înainte. Chiar dacă nu voia să se gândească la Ministerul Magiei (sau la "celălalt ministru" cum îl numise în sinea sa pe Fudge), nu putea să nu se teamă că următoarea vizită a lui Fudge avea să aducă veşti şi mai îngrijorătoare. Drept urmare, faptul că îl văzuse pe Fudge ieşind încă o dată din flăcări, părând răvăşit, irascibil şi foarte surprins că primul ministru nu ştia de ce venise, era cel mai groaznic lucru care i se întâmplase pe tot parcursul acelei săptămâni sumbre.

— De unde să ştiu ce se întâmplă în lumea... în lumea vrăjitorească? se răsti primul ministru de această dată. Am o ţară de condus şi o grămadă de probleme pe cap şi fără...

— Avem aceleaşi probleme, îl întrerupse Fudge. Podul Brockdale nu s-a prăbuşit de la sine. Uraganul nu a fost de fapt un uragan. Oamenii ăia nu au fost ucişi de încuiaţi, iar familia lui Herbert Chorley ar fi mai în siguranţă dacă ar sta cât mai departe de el. Chiar acum aranjăm transferarea lui la Spitalul Sf. Mungo, de Boli şi Afecţiuni Magice. Mutarea va avea loc noaptea aceasta.

— Ce vreţi să spuneţi... Mă tem că nu... Poftim? urlă primul ministru.

Fudge trase aer în piept şi zise:

— Domnule prim-ministru, vă anunţ cu părere de rău că s-a întors. Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit s-a întors.

— S-a întors? Când spuneţi că s-a întors... vreţi să... adică e în viaţă?

Primul ministru îşi frământa mintea încercând să-şi amintească detaliile acelei conversaţii îngrozitoare de acum trei ani, când Fudge îi vorbise despre vrăjitorul cel mai temut, cel care săvârşise mii de crime înfiorătoare înainte să fi dispărut într-un mod misterios cu cincisprezece ani în urmă.

— Da, este în viaţă, zise Fudge. Adică nici nu ştiu, se poate spune că eşti în viaţă dacă nu poţi fi omorât? Eu nu prea înţeleg şi Dumbledore nu vrea să îmi explice cum trebuie; mă rog, cert este că are trup, merge, vorbeşte şi ucide, aşa că, dacă trebuie să vă dau un răspuns cât mai apropiat de realitate, da, este în viaţă.

Primul ministru nu ştiu ce să spună; obiceiul de a vrea să pară cât mai informat în privinţa oricărui subiect îl făcu să încerce să caute detalii de orice fel din conversaţiile anterioare cu Fudge.

— Acel Silvius Black este cumva... Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit?

— Black? Black? zise Fudge derutat, învârtindu-şi repede melonul. Vă referiţi la Sirius Black? Pe barba lui Merlin, nici gând. Black a murit. S-a dovedit că... ne-am înşelat în privinţa lui. De fapt era nevinovat. Şi nici nu era în cârdăşie cu Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit. Dar toate dovezile îl incriminau, adăugă Fudge pe un ton defensiv, învârtindu-şi melonul şi mai repede. Am avut peste cincizeci de martori oculari, mă rog, cum vă spuneam, a murit. Ca să fiu mai precis, a fost ucis. în Ministerul Magiei. O să se efectueze şi o anchetă, cât de curând...

Spre marea lui mirare, primul ministru simţi în momentul acela un impuls de compasiune faţă de Fudge. Cu toate acestea, mila păli imediat, fiind înlocuită de un val de îngâmfare la gândul că, deşi nu excela în domeniul apariţiilor subite în şemineuri, în timpul mandatului său nu avusese loc nici o crimă în interiorul vreunui minister din guvernul condus de el... cel puţin până în atunci...

În timp ce primul ministru bătu pe furiş în biroul de lemn, Fudge continuă:

— Dar nu se mai poate face nimic pentru Black. Problema este că suntem în război, domnule prim-ministru, şi trebuie să luăm măsurile necesare.

— Război? repetă primul ministru neliniştit. Nu credeţi că este cam mult spus?

— Celui-Ce-Nu-Trebuie-Numit i s-au alăturat adepţii care au evadat din Azkaban în ianuarie, zise Fudge vorbind din ce în ce mai repede şi învârtindu-şi în continuare melonul, care devenise un vârtej verde ca prazul. De când nu se mai ascund au provocat un haos generalizat. Ştiţi, domnule prim-ministru, dezastrul de la Podul Brockdale a fost opera lui, a ameninţat că-i va ucide în masă pe încuiaţi, dacă nu mă voi da la o parte şi îl voi...

— De necrezut. Vreţi să spuneţi că este vina dumneavoastră că oamenii ăia au fost omorâţi, iar eu trebuie să răspund la tot felul de întrebări despre piese metalice ruginite, articulaţii mobile erodate şi cine ştie ce altceva? spuse primul ministru mânios.

— Vina mea!? zise Fudge, înroşindu-se. Adică dumneavoastră aţi fi cedat pur şi simplu şantajului?

— Poate că nu, spuse primul ministru, ridicându-se şi plim-bându-se prin cameră, dar aş fi făcut tot posibilul ca să-l prind pe cel care mă şantaja, înainte să aibă loc o asemenea nenorocire.

— Chiar credeţi că nu am făcut tot ce s-a putut? întrebă Fudge cu patimă. Toţi Aurorii din minister au încercat şi încearcă să îl găsească şi să-i captureze adepţii, dar avem de-a face cu unul dintre cei mai puternici vrăjitori din toate timpurile, un vrăjitor care a reuşit să rămână în libertate timp de treizeci de ani!

— Presupun că urmează să-mi spuneţi că el a provocat şi uraganul din vest, nu-i aşa? zise primul

ministru, devenind din ce în ce mai nervos cu fiecare pas pe care îl făcea.

Era mânios, pentru că descoperise cauzele reale ale acestor dezastre şi nu putea să le facă publice; aproape că era mai rău decât dacă ar fi fost totuşi vina guvernului.

— De fapt, nu a fost vorba despre un uragan, zise Fudge mâhnit.

— Cum adică?! urlă primul ministru, care acum mărşăluia de-a dreptul prin cameră. Copaci dezrădăcinaţi, acoperişuri smulse, stâlpi îndoiţi, oameni răniţi...

— Totul a fost din vina Devoratorilor Morţii, spuse Fudge. Adepţii Celui-Ce-Nu-Trebuie-Numit; şi... bănuim că au fost implicaţi şi uriaşii.

Primul ministru se opri din mers de parcă s-ar fi lovit de un zid invizibil.

— Cine a mai fost implicat?!? Fudge îl privi cu tristeţe.

— Ultima dată a folosit şi uriaşi, a vrut să lase o impresie memorabilă. Cei de la Oficiul de Informaţii lucrează zi şi noapte, avem echipe care şterg memoria încuiaţilor care au văzut ce s-a întâmplat cu adevărat, aproape toţi membrii Departamentului de Control şi Reglementare a Creaturilor Magice sunt răspândiţi prin Somerset în căutarea uriaşului, dar nu-l putem găsi... Este o catastrofă!

— Zău? spuse primul ministru mânios.

— Nu pot să neg că suntem cu moralul la pământ la minister, zise Fudge. Toată povestea asta, plus ce s-a întâmplat cu Amelia Bones.

— Cu cine?

— Cu Amelia Bones. Şefa Departamentului de Punere în Vigoare a Legilor Magice. Credem că Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit a ucis-o chiar el, pentru că era o vrăjitoare foarte talentată şi dovezile sugerează că i-a ţinut piept cât a putut.

Fudge îşi drese vocea şi păru să facă un efort ca să nu-şi mai învârtă melonul.

— Dar s-a scris în ziare despre moartea ei, spuse primul ministru uitând pentru o vreme că era mânios. în ziarele noastre. Amelia Bones... nu au spus decât că era o femeie de vârsta a doua care locuia singură. A fost o crimă înfiorătoare, nu-i aşa? Şi a fost foarte mediatizată. Ştiţi, poliţia este depăşită de situaţie.

Fudge oftă.

— Păi, nici nu este de mirare, dacă te gândeşti că a fost omorâtă într-o cameră închisă pe dinăuntru. Noi însă ştim exact cine este vinovatul, dar asta nu ne ajută cu nimic la

prinderea lui. Apoi a mai fost şi cazul lui Emmeline Vance, poate că nu aţi auzit de ea...

— O, ba da, spuse primul ministru. A fost ucisă la câteva case depărtare. Ziarele au exploatat subiectul până la epuizare: "Legea încălcată chiar în grădina primului ministru"...

— Şi, de parcă nu ar fi fost de ajuns, zise Fudge care abia dacă îl mai asculta pe primul ministru, Dementorii mişună peste tot, atacând oameni în stânga şi în dreapta...

Existase cândva o vreme mai liniştită din multe puncte de vedere, când primul ministru nu ar fi înţeles această frază, însă între timp devenise mai înţelept.

— Dementorii nu sunt cei care-i păzesc pe prizonierii din Azkaban? întrebă el prevăzător.

— Ba da, răspunse Fudge obosit. Asta până de curând. Au părăsit închisoarea şi i s-au alăturat Celui-Ce-Nu-Trebuie-Nu-mit. Trebuie să recunosc că a fost o mare lovitură pentru noi.

— Dar, îngăimă primul ministru, copleşit de un val de groază, nu mi-aţi spus chiar dumneavoastră că sunt nişte fiinţe care absorb fericirea şi speranţa din oameni?

— Ba da, despre ei este vorba. Şi mişună peste tot, de-asta este totul acoperit de ceaţă.

Primul ministru se aşeză vlăguit pe cel mai apropiat scaun; i se înmuiaseră genunchii. Simţi că îl ia cu leşin la gândul că acele creaturi invizibile pluteau prin oraşe şi sate, sădind disperare şi deznădejde în casele electoratului său.

— Domnule Fudge, este grav, trebuie să faceţi ceva! Este responsabilitatea dumneavoastră ca ministru al Magiei!

— Domnule prim-ministru, doar nu vă închipuiţi că mai sunt ministrul Magiei după tot ce s-a întâmplat. Am fost concediat acum trei zile. De două săptămâni încoace,

vrăjito-rimea a cerut sus şi tare să fiu destituit. în tot mandatul meu, niciodată nu mi-a fost dat să-i văd atât de uniţi! zise Fudge încercând să zâmbească.

Primul ministru rămase fără cuvinte. Deşi era indignat de postura în care fusese pus, îi era milă de bărbatul amărât din faţa sa.

— Îmi pare nespus de rău, zise el într-un sfârşit. Pot să vă ajut cu ceva?

— Vă mulţumesc, domnule prim-ministru, dar nu aveţi cu ce să mă ajutaţi. Am fost trimis aici pentru a vă pune la curent cu ultimele evenimente şi pentru a vă face cunoştinţă cu cel care m-a înlocuit. Sincer să fiu, mă aşteptam să fi sosit până acum, dar este foarte ocupat în clipa de faţă, sunt foarte multe de rezolvat.

Fudge se întoarse spre portretul omuleţului urât care purta acea perucă lungă şi argintie; acum, acesta se scărpina în ureche cu vârful unei pene de scris.

Observându-l pe Fudge, tabloul i se adresă:

— Soseşte imediat, îi scrie lui Dumbledore; mai are puţin şi termină.

— Sper să aibă mai mult noroc decât am avut eu, spuse Fudge cu o notă de amărăciune în glas, pentru prima dată în seara aceea. I-am scris lui Dumbledore de două ori pe zi pe parcursul ultimelor două săptămâni, dar este de neclintit. Dacă ar fi fost pregătit să îl convingă pe băiat, eu aş fi fost şi acum... mă rog, poate că Scrimgeour va reuşi unde eu am eşuat.

Fudge rămase tăcut şi evident îndurerat, dar portretul sparse liniştea aproape instantaneu şi zise clar, pe un ton oficial:

— Primului ministru al încuiaţilor: trebuie să avem o întrevedere. Rog răspundeţi urgent. Rufus Scrimgeour, ministrul Magiei.

— Da, da, în ordine, spuse primul ministru oarecum confuz şi abia dacă tresări când flăcările din şemineu se făcură din nou verzi ca smaraldul, se înălţară şi în mijlocul lor apăru învârtindu-se un al doilea vrăjitor, care păşi pe covorul vechi câteva clipe mai târziu.

Fudge se ridică. Primul ministru ezită puţin şi apoi îi urmă exemplul, urmărindu-l pe noul venit, care se îndreptă, îşi scutură roba lungă şi neagră şi se uită în jur.

Primul lucru care îi trecu prin minte primului ministru fu că Rufus Scrimgeour semăna cu un leu bătrân. Avea o coamă de păr şaten-roşcat şi sprâncenele stufoase înspicate, ochii ageri căprui spre galben priveau lumea din spatele ochelarilor cu rame metalice şi avea o anumită eleganţă sprintenă, care inspira forţă, în ciuda faptului că şchiopăta puţin. Aspectul său sugera un caracter viclean şi puternic. Primul ministru bănui de ce, într-o perioadă atât de dificilă, vrăjitorimea prefera să fie condusă de Scrimgeour, şi nu de Fudge.

— Îmi pare bine, îl întâmpină primul ministru politicos, întinzându-i mâna.

Scrimgeour o strânse doar pentru o clipă, examinând camera, şi apoi scoase bagheta din interiorul robei.

— V-a spus totul Fudge? întrebă el, îndreptându-se cu paşi mari spre usă şi atingând cu bagheta broasca.

Primul ministru o auzi închizându-se singură.

— Păi... da, zise el. Să ştiţi că aş prefera ca uşa să rămână deschisă.

— Şi eu aş prefera să nu fiu întrerupt, zise Scrimgeour concis, şi nici urmărit, adăugă el îndreptând bagheta către ferestrele care fură acoperite îndată de draperii. în ordine, sunt un om foarte ocupat, aşa că ar fi bine să trecem la subiect. în primul rând, trebuie să discutăm despre măsurile de pază în ceea ce vă priveşte.

Primul ministru răspunse, redobândindu-şi prestanţa:

— Sunt cât se poate de mulţumit de măsurile de pază actuale, aşa că nu...

— Noi nu suntem deloc mulţumiţi de ele, interveni Scrimgeour. Nu-i văd bine pe încuiaţi dacă primul ministru o să cadă sub stăpânirea Blestemului Imperius. Asistentul pe care l-aţi angajat de curând, cel din camera alăturată...

— N-am de gând să-l concediez pe Shacklebolt, dacă asta sugeraţi! zise primul ministru cu patimă. Este deosebit de eficient, face într-o zi de lucru mai mult decât fac alţii în trei...

— Asta pentru că este vrăjitor, spuse Scrimgeour fără să schiţeze un zâmbet. Un Auror foarte priceput, care a fost trimis să vă asigure protecţia.

— Staţi puţin, zise primul ministru pe un ton hotărât. Nu puteţi să infiltraţi oameni în biroul meu şi să decideţi cine lucrează pentru mine şi cine nu...

— Parcă eraţi mulţumit de Shacklebolt. V-aţi răzgândit cumva? întrebă Scrimgeour tăios.

— Sunt mulţumit de el, mai bine zis, eram...

— Atunci înseamnă că nu este nici o problemă, nu-i aşa? zise Scrimgeour.

— Păi... atât timp cât Shacklebolt continuă să fie un angajat... model, zise primul ministru fără prea multă convingere, dar Scrimgeour parcă nici nu-l mai asculta.

— Să trecem mai departe. Herbert Chorley, ministrul dumneavoastră adjunct, continuă el. Cel care distrează oamenii prefăcându-se că este o raţă.

— Ce-i cu el? întrebă primul ministru.

— Este limpede că suferă urmările unui Blestem Imperius aruncat fără prea multă pricepere, spuse Scrimgeour. I-a fost afectată gândirea, dar asta nu înseamnă că nu mai este periculos.

— Măcăne, atâta tot, zise primul ministru stins. Sunt convins că dacă s-ar odihni... şi ar bea mai puţin...

— Chiar acum este consultat de o echipă de vindecători de la Spitalul Sf. Mungo, de Boli şi Afecţiuni Magice. Până acum a încercat să-i sugrume pe trei dintre ei, spuse Scrimgeour. Cred că ar fi indicat să-l scoatem pentru o vreme din lumea încuiaţilor.

— Da... în ordine... dar îşi va reveni, nu-i aşa? întrebă primul ministru neliniştit.

Scrimgeour ridică din umeri, apropiindu-se deja de şe-mineu.

— Păi, asta a fost cam tot ce am avut să vă spun. Vă voi ţine la curent cu schimbările ulterioare. în cazul în care voi fi prea ocupat ca să vin personal, îl voi trimite pe Fudge, aici de faţă. A acceptat să rămână pe post de consilier.

Fudge încercă în zadar să zâmbească, reuşindu-i doar o grimasă care lăsa impresia că suferea de o durere de măsele. Scrimgeour căuta deja prin buzunare praful misterios care făcea focul să devină verde. Primul ministru îi privi deznădăjduit pe cei doi pentru câteva clipe şi apoi nu-şi mai putu reprima cuvintele pe care dorise să le rostească încă de la început.

— Dar sunteţi vrăjitori! Aveţi puteri magice! Se presupune că puteţi să rezolvaţi orice problemă!

Scrimgeour se întoarse încet în loc, schimbă nişte priviri sceptice cu Fudge, care de data aceasta chiar reuşi să zâmbească, şi zise pe un ton binevoitor:

— Problema este că şi inamicul are puteri magice, domnule prim-ministru.

Acestea fiind zise, cei doi vrăjitori păşiră pe rând în flăcările de un verde aprins şi dispărură

CAPITOLUL II

STRADA FUSULUI

La câţiva kilometri depărtare, ceaţa rece care se lipise de ferestrele de la biroul primului ministru plutea pe deasupra unui râu murdar care şerpuia printre nişte maluri neîngrijite, presărate cu gunoaie. Pe fundal se vedea hornul imens al unei mori abandonate, care dădea o notă sumbră, de rău augur. Nu se auzea nimic, exceptând susurul apei întunecate, şi nu se vedea nici un semn de viaţă, în afara unei vulpi costelive, care se apropiase de apă ca să miroasă un ambalaj de cartofi prăjiţi rămas în iarba înaltă.

Chiar atunci se auzi un pocnet delicat şi pe mal apăru din senin o siluetă zveltă, care purta glugă. Vulpea încremeni prevăzătoare, cu ochii fixaţi asupra fenomenului straniu şi nemaiîntâlnit. Pentru câteva clipe, silueta păru să încerce să stabilească unde se afla şi apoi se îndepărtă cu paşi mari, uşori, cu pelerina foşnindu-i pe iarbă în urma ei.

Un al doilea poc mai puternic însoţi materializarea unei alte siluete cu glugă.

— Stai puţin!

Vulpea se sperie de strigătul tăios şi se lăsă cât mai jos, li-pindu-se de iarbă. Sări din ascunzătoare şi o luă la fugă pe mal. Un fulger verde fu urmat de un scheunat şi vulpea căzu la pământ fără suflare.

A doua siluetă întoarse animalul cu vârful pantofului.

— Era o vulpe obişnuită, zise pe un ton tranşant o femeie care purta şi ea glugă. Am crezut că era un Auror — Cissy, stai puţin!

Însă silueta urmărită, care se oprise o clipă şi se uitase înapoi la fulgerul verde, îşi continua drumul, înaintând pe acelaşi mal unde fusese ucisă vulpea.

— Cissy... Narcissa... ascultă-mă...

A doua femeie o ajunse din urmă pe prima şi o apucă de braţ, dar aceasta şi-l trase repede înapoi.

— Du-te înapoi, Bella!

— Trebuie să mă asculţi!

— Am ascultat ce-ai avut de spus. Am luat o hotărâre. Lasă-mă în pace!

Femeia care răspundea la numele de Narcissa ajunse în partea de sus a malului, unde se găsea un gard vechi dincolo de care se afla o stradă pavată îngustă. Cealaltă femeie, Bella, o urmă îndeaproape. Se opriră şi se uitară la rândurile de case vechi din cărămidă, cu ferestrele întunecate şi sumbre.

— Aici locuieşte? întrebă Bella pe un ton dispreţuitor. Chiar aici? în maghernişa asta de încuiaţi? Cred că suntem primele din lumea noastră care au pus vreodată piciorul într-un asemenea loc...

Dar Narcissa nu era atentă la ce spunea cealaltă femeie; trecuse printr-o gaură din gardul ruginit şi traversa deja strada.

— Cissy, stai puţini

Bella merse după ea, cu pelerina fluturându-i în urmă, şi o văzu pe Narcissa luând-o grăbită pe o alee dintre case care dădea într-o alta aproape identică. O parte dintre

felinare erau stricate, iar cele două femei fugeau printre petice de lumină şi beznă. Urmăritoarea îşi ajunse din urmă perechea la o cotitură şi de data aceasta reuşi să o prindă strâns de braţ, întor-când-o cu faţa spre ea.

— Cissy, nu poţi să faci aşa ceva, nu poţi să ai încredere în el.

— Dar Lordul întunecat are încredere în el, nu-i aşa?

— Cred... că Lordul întunecat... se înşală în privinţa lui, zise Bella cu răsuflarea întretăiată, iar ochii îi scânteiară pentru câteva clipe de sub glugă când se uită în jur, pentru a se asigura că erau într-adevăr singure. în orice caz, ni s-a spus să nu vorbim cu nimeni despre plan. Vrei să încâlci cuvântul Lordului întunecat...?

— Dă-mi drumul, Bella! se răsti Narcissa, scoţându-şi bagheta de sub pelerină şi îndreptând-o ameninţător către chipul femeii.

Bella se mulţumi să râdă.

— Cissy, sunt sora ta! Doar n-ai de gând să...

— Acum sunt în stare de orice, zise Narcissa abia şoptit, cu o nuanţă de nebunie în glas.

Îşi coborî bagheta de parcă ar fi fost un cuţit. Urmă un al doilea fulger şi Bella îi dădu drumul imediat surorii ei, ca şi când s-ar fi ars la mână.

— Narcissa!

Dar Narcissa pornise repede mai departe. Sora ei o urmă în continuare, frecându-şi mâna şi păstrând distanţa de data aceasta, în timp ce avansau în interiorul labirintului

de case de cărămidă părăsite. Până la urmă, Narcissa grăbi pasul şi o luă pe strada Fusului, dominată de silueta impunătoare şi apăsătoare a hornului morii. Paşii Narcissei răsunară pe pietre, în timp ce trecu pe sub ferestrele sparte sau acoperite cu scânduri, până când ajunse la ultima casă, unde, într-o cameră de la parter, dincolo de draperiile trase, pâlpâia o lumină.

Bătu la usă înainte să o ajungă din urmă Bella, care acum blestema în şoaptă. Aşteptară împreună în prag, gâfâind uşor şi inspirând mirosul râului murdar, purtat de vânt până la ele. Trecură câteva clipe, apoi auziră o mişcare în spatele uşii care se întredeschise în scurt timp. Prin crăpătura uşii văzură o fâşie dintr-un bărbat, cu chipul încadrat de două perdele de păr negru, era palid şi cu ochii negri.

Narcissa îşi dădu gluga pe spate. Avea pielea atât de albă, încât părea să strălucească în întuneric. Părul lung şi blond, care îi ajungea până la brâu, îi dădea aerul unui înecat.

— Narcissa! zise bărbatul, deschizând uşa ceva mai mult, astfel încât lumina să cadă şi pe ea şi pe sora ei. Ce surpriză plăcută!

— Severus, zise ea într-o şoaptă forţată. Pot să-ţi vorbesc? Este vorba despre o urgenţă.

— Sigur că da.

Bărbatul se dădu înapoi, făcându-i loc să intre în casă. Sora ei o urmă, fără să fie invitată, având în continuare gluga trasă pe cap.

— Plesneală, spuse ea tăios.

— Bellatrix, răspunse el.

Gura i se arcui şi surâse oarecum batjocoritor, închizând uşa cu un zgomot metalic.

Cei trei intrară direct într-o sufragerie micuţă, care te trimitea cu gândul la o celulă capitonată şi întunecată. Pereţii erau acoperiţi în întregime de rafturi cu cărţi, dintre care majoritatea erau legate în piele veche, maro sau neagră; în zona luminată de lampa de tavan cu lumânări erau grupate o canapea cu tapiţeria ponosită, un fotoliu vechi şi o masă instabilă. Casa avea un aspect neîngrijit, ca şi când nu ar fi fost locuită de obicei.

Plesneală îi făcu semn Narcissei să ia loc pe canapea. Aceasta îşi dădu jos pelerina, pe care o aruncă într-o parte, şi se aşeză, privindu-şi mâinile albe şi tremurânde pe care şi le ţinea strânse în poală. Bellatrix îşi dădu jos gluga fără să se grăbească. Era cât se poate de diferită de sora ei: era brunetă, avea ochii întunecaţi şi maxilarele bine conturate. Se duse în spatele Narcissei, fără să îşi dezlipească privirea de pe Plesneală.

— Spune-mi, cu ce te pot ajuta? întrebă Plesneală aşezân-du-se pe fotoliu, cu faţa către cele două surori.

— Suntem... singuri, nu-i aşa? întrebă Narcissa încet.

— Desigur. Mă rog, este şi Şobo aici, dar nu-i punem la socoteală şi pe paraziţi, nu?

Plesneală îşi îndreptă bagheta către peretele acoperit cu cărţi din spatele său şi o usă secretă se dădu de perete cu zgomot. Dincolo de ea, pe o scară îngustă, se găsea un bărbat scund, care părea să fi încremenit.

— Şobo, avem musafiri, e evident că ştii asta deja, zise Plesneală plictisit.

Bărbatul coborî ultimele trepte, cocoşându-se mai mult ca la început, şi intră în cameră. Avea ochii mici şi umezi, nasul ascuţit şi zâmbea prosteşte. îşi mângâia mâna dreaptă cu cea stângă, iar pe cea dreaptă părea să poarte o mănusă strălucitoare de argint.

— Narcissa şi Bellatrix! chiţăi el. Ce plăcere...

— Dacă vreţi să beţi ceva, poate să ne servească Şobo, zise Plesneală. După aceea se va întoarce în camera lui.

Şobo tresări, ca şi când Plesneală ar fi aruncat cu ceva în el.

— Nu sunt servitorul tău, chiţăi el, evitând să-i întâlnească privirea.

— Zău? Credeam că Lordul întunecat te-a trimis aici ca ajutor al meu.

— Ca ajutor, da, dar nu ca să pregătesc băuturi şi să-ţi fac curat în casă.

— Şobo, mărturisesc că nu ştiam că ţi-ai dori să ai nişte îndeletniciri mai palpitante, zise Plesneală mieros. Putem să aranjăm asta cât de curând: îi voi spune Lordului întunecat...

— Pot să-i spun chiar eu, dacă vreau!

— Sigur că da, spuse Plesneală pe un ton batjocoritor. Dar între timp adu-ne ceva de băut. Nişte vin făcut de spiriduşi.

Şobo ezită pentru o clipă, părând să fie pe cale să se împotrivească, dar apoi făcu stânga împrejur şi ieşi pe o altă usă secretă. Se auziră zdrăngănituri şi pahare lovindu-se unele de altele. Şobo se întoarse după câteva secunde, ducând o tavă pe care erau o sticlă prăfuită şi trei pahare. Puse tava pe masa instabilă şi se grăbi să plece de lângă ei, trântind după el uşa acoperită cu cărţi.

Plesneală turnă vinul rubiniu în pahare şi înmâna câte unul celor două surori. Narcissa murmură ceva în semn de mulţumire; în schimb, Bellatrix nu spuse nimic, ci continuă să se uite urât la Plesneală, ceea ce nu părea să-l deranjeze câtuşi de puţin — din contră, părea chiar să-l amuze.

— În cinstea Lordului întunecat, zise el ridicând paharul şi golindu-l dintr-o înghiţitură.

Surorile îi urmară exemplul. Plesneală umplu iar paharele. Narcissa luă paharul şi zise pe nerăsuflate:

— Severus, iartă-mă că am venit aşa, dar trebuia să te văd neapărat. Cred că eşti singurul care mă poate ajuta...

Plesneală ridică mâna şi-i făcu semn să tacă, după care îşi îndreptă iar bagheta către uşa secretă care dădea spre scară.

Se auziră-tf bufnitură şi un chiţăit, apoi paşii lui Şobo care urca scările în fugă.

— Te rog să mă scuzi, spuse Plesneală. în ultima vreme, are prostul obicei de a asculta pe la uşi, nu ştiu ce speră să câştige cu asta... Te rog, continuă, Narcissa...

Femeia trase aer în piept cu putere şi o luă de la capăt.

— Severus, ştiu că nu ar trebui să fiu aici, mi s-a spus să nu vorbesc cu nimeni despre asta, dar...

— Atunci ar trebui să-ţi ţii gura! se răsti Bellatrix. Mai ales în cazul de faţă!

— "Mai ales în cazul de faţă"? repetă Plesneală ironic. Bella, ce vrei să spui?

— Că nu am încredere în tine, Plesneală, ştii foarte bine!

Narcissa scoase un fel de icnet şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Plesneală îşi puse paharul pe masă şi se lăsă pe spate, ţinându-şi mâinile pe braţele fotoliului şi zâmbindu-i lui Bellatrix, care îl privea cu ură.

— Narcissa, cred că ar fi bine să ascultăm ce are de spus Bellatrix, ne va scuti de alte întreruperi nedorite. Continuă, Bellatrix, zise Plesneală. De ce anume nu ai încredere în mine?

— Am sute de motive! zise ea, ridicând vocea, părăsind locul din spatele canapelei şi trântindu-şi paharul pe masă. Nici nu ştiu de unde să încep! Unde erai când a fost îngenuncheat Lordul întunecat? De ce n-ai încercat niciodată să-l găseşti după ce a dispărut? Ce-ai făcut în toţi aceşti ani petrecuţi aproape de Dumbledore? De ce l-ai împiedicat pe Lordul întunecat să obţină Piatra Filozofală? Şi spune-mi, Plesneală, de ce mai este Harry Potter pe lumea asta, când l-ai avut în mână timp de cinci ani de zile?

Bellatrix se opri, îmbujorată şi cu respiraţia întretăiată. Narcissa stătea perfect nemişcată în spatele ei, având în continuare chipul îngropat în mâini.

Plesneală zâmbi.

— Înainte să-ţi răspund, pentru că fii sigură că îţi voi răspunde, Bellatrix, dă-mi voie să-ţi spun că poţi să repeţi cuvintele mele tuturor celorlalţi care mă vorbesc pe la spate şi răspândesc poveşti neadevărate, conform cărora l-aş fi trădat pe Lordul întunecat. Aşa cum spuneam, permite-mi să te întreb şi eu ceva înainte să îţi dau un răspuns. Chiar crezi că Lordul întunecat nu mi-a pus, la rândul lui, toate aceste întrebări? Chiar crezi că aş mai fi aici şi aş mai vorbi acum cu voi, dacă răspunsurile mele nu ar fi fost mulţumitoare? Bellatrix ezită.

— Ştiu că te crede, dar...

— Crezi că se înşală? Sau poate crezi că am reuşit să-l trag pe sfoară? Crezi că l-am păcălit pe Lordul întunecat, pe cel mai puternic vrăjitor şi cel mai priceput practicant al Legili-manţiei din toate timpurile?

Bellatrix tăcu, dar păru pentru prima dată puţin încurcată. Plesneală nu merse mai departe cu această idee. Luă paharul cu vin, bău cu înghiţituri mici şi continuă:

— M-ai întrebat unde eram când a fost îngenuncheat Lordul întunecat. Eram acolo unde îmi ordonase să fiu, la Hog-warts, Şcoala de Magie, Farmece şi Vrăjitorii, unde fusesem trimis să-l spionez pe Albus Dumbledore. Bănuiesc că ştii deja că am acceptat să predau acolo din ordinul Lordului întunecat.

Bellatrix încuviinţă din cap aproape imperceptibil şi apoi deschise gura să vorbească, dar Plesneală i-o luă înainte.

— M-ai întrebat de ce nu am încercat niciodată să-l găsesc după ce-a dispărut. Din acelaşi motiv pentru care nu au încercat nici Avery, Yaxley, soţii Carrow, Greyback, Lucius (se uită la Narcissa şi îşi plecă puţin fruntea în semn de respect) şi mulţi alţii. Credeam că fusese nimicit. Nu sunt mândru de asta, m-am înşelat, dar aşa stau lucrurile... Dacă nu ne-ar fi iertat pe noi, cei care am pierdut atunci speranţa, ar fi rămas cu foarte puţini adepţi.

— Eu m-aş fi numărat printre ei! zise Bellatrix cu patimă. Eu, care am petrecut atâţia ani în Azkaban pentru el!

— Da, este un lucru demn de toată admiraţia, spuse Plesneală plictisit. Bineînţeles, trebuie să recunoaştem că nu i-ai fost de nici un folos din închisoare, dar gestul a fost cu adevărat impresionant... /

— Gestul?! ţipă ea foarte mânioasă şi părând de-a dreptul nebună. Eu am îndurat prezenţa Dementorilor, în timp ce tu ai-rămăs bine mersi la Hogwarts şi ţi-ai jucat rolul de acolit al lui Dumbledore!

— N-a fost chiar aşa, spuse Plesneală calm. Să ştii că nu a vrut nici în ruptul capului să-mi dea postul de profesor de Apărare contra Magiei Negre. Se pare că avea impresia că m-ar fi făcut să... recidivez... să revin la vechile obiceiuri.

— Asta a fost sacrificiul pe care l-ai făcut pentru Lordul întunecat, faptul că nu ţi-ai predat materia preferată? zise ea batjocoritor. De ce ai rămas acolo atâta

timp, Plesneală? Ca să-l spionezi în continuare pe Dumbledore pentru un stăpân pe care îl credeai mort?

— Nicidecum, spuse Plesneală. Deşi Lordul întunecat este mulţumit că nu am părăsit niciodată postul ăla, pentru că astfel am putut să-i dau informaţii despre Dumbledore, strânse pe parcursul a şaisprezece ani. A fost un cadou de bunvenit mult mai folositor decât povestirile voastre interminabile despre cât de groaznic este în Azkaban...

— Şi totuşi, ai rămas...

— Da, Bellatrix, am rămas, zise Plesneală, lăsând pentru prima dată să transpară o nuanţă de nerăbdare. Am preferat slujba satisfăcătoare pe care o aveam, în locul unei celule în Azkaban. Dă-mi voie să-ţi reamintesc că începuseră să aresteze vrăjitori din rândurile Devoratorilor Morţii. Datorită protecţiei lui Dumbledore, nu m-am numărat şi eu printre ei; a fost varianta cea mai convenabilă şi m-am folosit de ea. Repet, Lordul întunecat nu-mi reproşează faptul că am rămas la Hogwarts, aşa că nu văd de ce ai face-o tu. Dacă nu mă înşel, continuă Plesneală ridicând puţin vocea, pentru că Bellatrix dădea semne că voia să-l întrerupă, cred că ai vrut să ştii de ce l-am împiedicat pe Lordul întunecat să obţină Piatra Filozofală. Răspunsul este cât se poate de simplu. Nu ştia dacă putea să aibă încredere în mine. Ca şi tine, credea că din credinciosul Devorator al Morţii care fusesem odată, devenisem acolitul lui Dumbledore. Era într-o stare jalnică, era foarte slăbit şi împărţea acelaşi trup cu un vrăjitor mediocru. Nu îndrăznea să se expună în faţa unui fost aliat care l-ar fi putut da pe mâna lui Dumbledore sau a ministerului. Regret din suflet că nu a avut încredere în mine. Dacă ar fi făcut-o, şi-ar fi recăpătat puterile cu trei

ani mai devreme. Cum lucurile stăteau aşa, eu l-am văzut doar pe Quirrel, un netrebnic lacom, încercând să fure Piatra şi recunosc că am făcut tot ce ara putut ca să-l împiedic să ajungă la ea.

Bellatrix se strâmbă, ca şi cum ar fi luat un medicament rău la gust.

— Dar nu te-ai întors când a revenit în mijlocul nostru, nu ai venit imediat la el când ai simţit Semnul întunecat...

— Perfect adevărat. M-am întors două ore mai târziu. La ordinele lui Dumbledore.

— La ordinele...? făcu ea furioasă.

— Gândeşte-te puţin! zise Plesneală cu o notă de nerăbdare în voce, pentru a doua oară în acea seară. Gândeşte-te! Am aşteptat două ore, doar două ore, şi astfel am reuşit să rămân la Hogwarts ca spion! L-am lăsat pe Dumbledore să creadă că mă întorceam în tabăra Lordului întunecat la ordinele lui, ceea ce mi-a permis să furnizez informaţii despre Dumbledore şi despre Ordinul Phoenix până în clipa de faţă! Gândeşte-te, Bellatrix, că Semnul întunecat începuse să se contureze de luni întregi. Ştiam că urma să revină, toţi Devoratorii Morţii o ştiau! Am avut destul timp pentru a hotărî ce aveam să fac, pentru a-mi plănui mişcările ca să pot scăpa şi eu asemenea lui Karkaroff, nu-i aşa? Te asigur că nemulţumirea iniţială pe care a simţit-o Lordul întunecat în privinţa întârzierii mele a fost dată uitării imediat după ce i-am explicat că îi rămăsesem credincios, chiar dacă Dumbledore credea că eram de partea lui. Da, Lordul întunecat a crezut că îl părăsisem pentru totdeauna, dar s-a înşelat.

— Dar cum ne-ai ajutat, de fapt? zise Bellatrix pe un ton batjocoritor. Ce informaţii folositoare ne-ai furnizat?

— I-am furnizat informaţiile Lordului întunecat în persoană, zise Plesneală. Este alegerea sa jdacă vrea să ţi le împărtăşească sau nu

— Nu prtsecrete faţă de mine! spuse Bellatrix, înflăcă-rându^se într-o clipă. Mi-a spus că sunt cea mai credincioasă şi cea mai fidelă...

- Zău? spuse Plesneală, pe un ton menit să sugereze că se îndoia de spusele ei. Chiar şi acum, după eşecul de la minister?

— Nu a fost vina mea! zise Bellatrix, îmbujorându-se. Lordul întunecat mi-a împărtăşit cele mai ascunse secrete în trecut... dacă Lucius nu ar fi...

— Să nu cumva să îndrăzneşti să dai vina pe soţul meu! zise Narcissa pe un ton grav şi ameninţător ridicându-şi privirea către sora ei.

— Nu are sens să arătăm pe nimeni cu degetul, spuse Plesneală mieros. Nu putem schimba nimic.

— Tu nu ai făcut nimic! zise Bellatrix mânioasă. Nu, nu, tu n-ai fost nici de data asta de faţă, în timp ce noi, ceilalţi, neam pus viaţa în primejdie, nu-i aşa, Plesneală?

— Mi s-a ordonat să nu mă implic, zise Plesneală. Poate că nu eşti de acord cu alegerea Lordului întunecat, poate că ai impresia că Dumbledore nu ar fi observat dacă m-aş fi alăturat Devoratorilor Morţii împotriva Ordinului Phoenix? Şi spui că v-aţi pus viaţa în primejdie. Dă-mi voie să observ că adversarii erau şase adolescenţi, nu-i aşa?

— Ştii foarte bine că la scurt timp le-au venit în ajutor jumătate dintre membrii Ordinului! se răsti Bellatrix. Şi dacă ţoţ vorbim despre Ordin, încă susţii că nu ştii unde se află sediul lor?

— Nu sunt eu Păstrătorul Secretului, nu pot rosti numele locului cu pricina. Bănuiesc că nu este cazul să explic cum funcţionează vraja, nu-i aşa? Lordul întunecat este mulţumit de informaţiile pe care i le-am daţ despre Ordin şi care au condus în scurtă vreme la prinderea şi uciderea lui Emmeline Vance, aşa cum presupun că ai ghicit deja. Totodată, au ajutat

la eliminarea lui Sirius Black, deşi recunosc că tu ai fost cea care i-a dat lovitura de graţie.

Plesneală îşi plecă fruntea în semn de apreciere şi închină un pahar în cinstea ei. Pe chipul lui Bellatrix nu se citi nici o schimbare.

— Eviţi să răspunzi la ultima mea întrebare, Plesneală. Harry Potter. L-ai fi putut ucide oricând pe parcursul ultimilor cinci ani. De ce n-ai făcut-o? Răspunde-mi.

— Ai vorbit cumva despre asta cu Lordul întunecat? zise Plesneală.

— Nu... în ultima vreme n-am... Acum te întreb pe tine, Plesneală!

— Dacă l-aş fi omorât pe Harry Potter, Lordul întunecat nu i-ar fi putut folosi sângele pentru a se regenera şi a deveni invincibil...

— Adică ai prevăzut că urma să aibă nevoie de băiat, spuse ea batjocoritor.

— Nu susţin aşa ceva, nu aveam nici cea mai mică bănuială în privinţa planurilor Lordului întunecat, am recunoscut deja că îl credeam mort. Tot ce încerc să fac este să-ţi explic de ce Lordul întunecat nu regretă că Harry Potter a supravieţuit, cel puţin până anul trecut...

— Dar de ce nu l-ai ucis?

— N-ai înţeles nimic din ce ţi-am spus? Datorită protecţiei lui Dumbledore, nu am ajuns în Azkaban! Nu crezi că l-aş fi întors împotriva mea dacă i-aş fi căsăpit elevul preferat? Dar nu e vorba doar despre asta. Dă-mi voie să-ţi reamintesc că, la venirea lui Harry Potter la Hogwarts, umblau tot felul de poveşti despre el, zvonuri conform cărora el însuşi era un vrăjitor întunecat de marcă, şi că ăsta era motivul pentru care su-pravieţuise atacului Lordului întunecat. Nu pot să neg că mulţi dintre foştii adepţi ai Lordului întunecat credeau că Poţţer ar fi putut fi un etalon în jurul căruia ne-am fi putut regrupa cu toţii. Recunosc că am fost curios şi că nu am avut nici cea mai mică intenţie de a-l ucide din prima clipă când a ajuns la castel.

Desigur, mi-am dat seama cât de curând că nu avea nici un talent special. A reuşit să scape cu viaţă din mai multe situaţii dificile doar datorită unei combinaţii de noroc chior şi prieteni mai pricepuţi ca el. Este cât se poate de mediocru, la fel de nesuferit şi plin de el cum era şi taică-său. M-am străduit să fac în aşa fel încât să fie exmatriculat de la Hogwarts, unde nici până în ziua de azi nu cred că-i este locul, dar nu l-am ucis şi nu am permis să fie ucis sub ochii mei. Cum să fi făcut aşa ceva? Aş fi fost un prost să-

mi asum un asemenea risc, când Dumbledore era atât de aproape!

— Şi, după toate astea, încerci să ne faci să credem că Dumbledore nu te-a suspectat niciodată? întrebă Bellatrix. Că nu bănuieşte cui îi eşti de fapt fidel şi că are în continuare încredere în tine, la fel ca până acum?

— Mi-am jucat bine rolul, zise Plesneală. Şi nu uita care este cea mai mare slăbiciune a lui Dumbledore: vrea să creadă că oamenii sunt buni în adâncul sufletului lor. Când m-am angajat la Hogwarts, venind direct din rândul Devoratorilor Morţii, m-am prefăcut măcinat de remuşcări şi m-a primit cu braţele deschise, având însă grijă să mă ţină departe de Magia Neagră. Dumbledore a fost un vrăjitor foarte puternic (Bellatrix pufni dispreţuitor)... Da, da, ăsta este adevărul şi Lordul întunecat e de aceeaşi părere. însă mă bucur să pot spune că Dumbledore a început să dea semne de bătrâneţe. Sănătatea lui este zdruncinată de pe urma duelului cu Lordul întunecat de luna trecută. A fost rănit destul de grav, poate şi din cauză că nu mai are aceeaşi viteză de reacţie ca altădată. Dar în toţi aceşti ani nu a încetat nici o clipă să aibă încredere în Severus Plesneală şi asta este marea mea calitate în ochii Lordului întunecat.

Bellatrix continua să fie nemulţumită şi nu părea să ştie exact cum să-l atace din nou pe Plesneală. Acesta profită de tăcerea ei şi i se adresă Narcissei:

— Narcissa, dacă nu mă înşel, voiai să te ajut într-o problemă, nu-i aşa?

Narcissa îşi ridică privirea spre el, cu disperarea citin-du-i-se pe chip.

— Da, Severus. C-cred că eşti singurul care mă poate ajuta, nu am la cine altcineva să apelez. JLucius este în închisoare şi...

Femeia închise ochii şi de»uă lacrimi mari i se prelinseră pe sub gene.

— Lordul întunecat mi-a interzis să vorbesc despre asta, continuă Narcissa fără să deschidă ochii. Nu vrea să afle nimeni care^ este planul. Este... un secret absolut. Dar...

— Dacă el ţi-a interzis să vorbeşti despre el, ar fi mai bine să nu spui nimic, zise Plesneală imediat. Cuvântul Lordului întunecjat este lege.

Narcissa rămase cu răsuflarea tăiată, de parcă ar fi fost vârâtă îriţr-o apă rece ca gheaţa. Pentru prima dată de când intrase îri\casă, Bellatrix păru mulţumită.

— PoftiirM îi spuse surorii ei pe un ton triumfător. Până şi Plesneală crede la fel: ţi s-a spus să păstrezi tăcerea... Şi asta ar trebui să faci!

Între timp Plesneală se ridică, se duse la fereastra mică, depărta puţin draperiile şi se uită la strada părăsită, apoi le trase repede la loc. Se întoarse cu faţa la Narcissa, încrun-tându-se.

— Întâmplarea face să ştiu deja despre ce plan este vorba, spuse el cu o voce joasă. Sunt unul dintre puţinii cărora Lordul întunecat le-a încredinţat secretul. Cu toate acestea, dacă nu aş fi ştiut de plan, ai fi comis un act de înaltă trădare faţă de Lordul întunecat, Narcissa.

— Eram convinsă că ştiai şi tu, zise Narcissa, liniştindu-se puţin. Severus, ştii că are mare încredere în tine...

— Tu ştii care este planul? spuse Bellatrix, în sufletul căreia sentimentul temporar de satisfacţie fu înlocuit de o expresie de jignire profundă. Tu ştii planul?

— Desigur, zise Plesneală. Dar cu ce aş putea să te ajut, Narcissa? Dacă îţi închipui că l-aş putea convinge pe Lordul întunecat să se răzgândească, mă tem că te înşeli amarnic.

— Severus, şopti ea cu lacrimile prelingându-i-se pe obrajii palizi. Fiul meu... unicul meu fiu..

— Draco ar trebui să fie mândru, spuse Bellatrix pe un ton detaşat. Lordul întunecat îi face o mare onoare. Şi trebuie să recunosc că Draco nu se dă înapoi din faţa datoriei sale. Pare să se bucure că are şansa să dovedească de ce este în stare, este dornic să...

Narcissa începu să plângă de-a binelea, implorându-l din priviri pe Plesneală în tot acest timp.

— Asta pentru că are şaisprezece ani şi nu ştie ce-l aşteaptă! De ce, Severus? De ce tocmai fiul meu? Este prea periculos! Este un mod de a ne face să plătim pentru greşeala lui Lucius!

Plesneală tăcu. Se uită în altă parte, de parcă lacrimile ei ar fi fost necuviincioase, dar nu putu să pretindă că nu o auzise.

— Ăsta este motivul pentru care l-a ales pe Draco, nu-i aşa? insistă ea. Pentru că vrea să-l pedepsească pe Lucius?

— Dacă Draco va izbândi, spuse Plesneală, uitându-se în continuare în altă parte, se va bucura de o apreciere nemaiîntâlnită.

— Dar nu va izbândi! spuse Narcissa printre lacrimi. Cum ar putea să reuşească unde a dat greş însuşi Lordul...

Bellatrix rămase cu respiraţia tăiată, iar Narcissa păru să îşi piardă curajul.

— Voiam să spun doar că... nu a reuşit nimeni până acum... Severus... te rog... Eşti şi ai fost mereu profesorul preferat al lui Draco... Tu şi cu Lucius sunteţi prieteni vechi... Te implor... eşti preferatul Lordului întunecat, sfătuitorul său cel mai de încredere... Te rog, vorbeşte cu el, convinge-l să...

— Lordul întunecat nu poate fi înduplecat şi nu sunt atât de nesăbuit încât să încerc aşa ceva, spuse Plesneală ferm. Nu pot să mint şi să spun că Lordul întunecat nu este supărat pe Lucius. Lucius a condus misiunea. S-a lăsat capturat, alături de mulţi alţii, ba mai mult, nu a reuşit să obţină profeţia. Da, Narcissa, Lordul întunecat este foarte supărat.

— Înseamnă că am dreptate, l-a ales pe Draco ca să se răzbune! spuse Narcissa plângând. Nu vrea să reuşească, vrea ca Draco să moară încercând!

Văzând că Plesneală nu spunea nimic, Narcissa păru să-şi piardă şi ultimul dram de stăpânire. Se ridică, se duse clăti-nându-se la Plesneală şj,41 apucă de partea din faţă a

robei. Avea chipul foarte aproape de al lui Plesneală, lacrimile i se scurgeau pe pieptul lui şi zise cu respiraţia întretăiată:

— Ai putea să o faci tu. Severus, ai putea să o faci tu în locul lui Draco. Ai reuşi, ştii bine, iar Lordul întunecat te-ar răsplăti cu vârf şi-ndesat...

Plesneală o prinse de încheieturi şi îi îndepărtă mâinile. Apoi rosti rar, uitându-se în ochii ei înlăcrimaţi:

— Cred că intenţionează ca până la urmă să o fac eu. Dar vrea cu tot dinadinsul ca Draco să încerce primul. Vezi tu, în cazul în care Draco va izbândi, chiar dacă este puţin probabil, eu voi putea să mai rămân o vreme la Hogwarts, înde-plinindu-mi misiunea de spion.

— Cu alte cuvinte, nu-i pasă dacă Draco e ucis!

— Lordul întunecat este foarte supărat, repetă Plesneală încet. Nu a auzit profeţia. Narcissa, ştii la fel de bine ca mine că nu iartă uşor.

Femeia cedă, căzând la picioarele lui, plângând şi gemând pe podea.

— Fiul meu... unicul meu fiu...

— Ar trebui să fii mândră! spuse Bellatrix fără milă. Dacă aş fi avut eu copii, i-aş fi trimis bucuroasă în serviciul Lordului întunecat!

Narcissa scoase un mic ţipăt de disperare şi îşi înfipse mâinile în părul lung şi blond. Plesneală se aplecă, o apucă de braţe, o ridică şi o aşeză la loc pe canapea. Apoi îi turnă nişte vin şi îi dădu paharul cu forţa.

— Narcissa, termină, te rog. Bea. Ascultă-mă.

Narcissa se linişti puţin şi luă o înghiţitură. Mâna îi tremură atât de tare, încât se pată cu vin pe haine.

— Ar exista o posibilitate... să-l ajut pe Draco.

Femeia se îndreptă, cu chipul alb ca hârtia şi ochii măriţi.

— Severus, vai, Severus, o să-l ajuţi? O să ai grijă de el, o să ai grijă să nu păţească nimic?

— O să încerc.

Narcissa aruncă paharul spre capătul opus al mesei, alunecă de pe canapea şi rămase în genunchi la picioarele lui Plesneală. îi luă mâna în ale ei şi o sărută.

— Dacă o să fii acolo, ca să ai grijă de el... Severus, jură-mi că o să ai grijă de el! Accepţi să faci Legământul Suprem?

— Legământul Suprem?

Plesneală rămase impasibil, fără să i se citească nimic pe chip, însă Bellatrix râse triumfător.

— Ai auzit, Narcissa? "O să încerce"... da, da, sunt sigură că o să încerce... vorbe-n vânt, ca de obicei, se eschivează... A, da, să nu uit, din ordinele Lordului întunecat!

Plesneală nu se uită la Bellatrix. Ochii săi negri se fixară asupra ochilor albaştri şi înlăcrimaţi ai Narcissei, care îl ţinea în continuare strâns de mână.

— Sigur că da, Narcissa, o să fac Legământul Suprem, zise el încet. Poate că sora ta o să accepte să fie martorul nostru oficial.

Bellatrix rămase cu gura căscată. Plesneală se lăsă în genunchi, stând faţă în faţă cu Narcissa. Cei doi întinseră mâna dreaptă şi se apucară strâns.

— O să ai nevoie de baghetă, Bellatrix, spuse Plesneală cu răceală.

Aceasta îşi scoase bagheta, părând la fel de uimită.

— Şi trebuie să vii mai aproape, zise el.

Bellatrix înainta, stând acum chiar în dreptul lor, şi le atinse mâinile unite cu vârful baghetei. Narcissa zise:

— Severus, promiţi să veghezi asupra fiului meu în încercarea sa de a îndeplini ordinele Lordului întunecat?

— Promit, spuse Plesneală.

Din vârful baghetei ieşi o flacără subţire, care se înfăşură în jurul mâinilor lor ca o sârmă incandescentă.

— Şi promiţi că o să faci tot ce-ţi va sta în putere ca să-l protejezi?

— Promit, repetă Plesneală.

Un al doilea fir de foc ţâşni din baghetă şi se împleti cu primul, formând un lanţ luminos şi rezistent.

— Şi dacă va fi cazul... dacă Draco nu va reuşi... şopti Narcissa (mâna lui Plesneală se încorda în a ei, dar nu şi-o retrase) promiţi să duci la bun sfârşit misiunea pe care i-a încredinţat-o Lordul întunecat?

Urmă un moment de tăcere. Bellatrix îi privi, ţinându-şi vârful baghetei pe mâinile lor.

— Promit, zise Plesneală.

Lumina roşie a celui de-al treilea fir de foc sublinie expresia de uimire de pe chipul lui Bellatrix. Flacăra subţire ţâşni din baghetă, se împleti cu celelalte şi se încolăci în jurul mâinilor lor ca o funie, ca un şarpe de foc.

CAPITOLUL III

VRUTE ŞI NEVRUTE

Harry Potter sforăia pe rupte. Cea mai mare parte din Pi cele patru ore care se scurseseră de când se aşezase pe un scaun, în faţa ferestrei din camera sa, o petrecuse privind strada cufundându-se încet în întuneric; până la urmă adormise cu obrazul lipit de geamul rece, cu ochelarii strâmbi şi gura larg deschisă. Geamul aburit de respiraţia sa strălucea în lumina portocalie, orbitoare, a felinarului din faţa casei, care îi dădea chipului de sub claia de păr negru, neîngrijit, o paloare stranie şi un aer fantomatic.

Camera era plină de tot felul de lucruri şi gunoaie. Podeaua era acoperită cu pene de bufniţă, cotoare de măr şi ambalaje de dulciuri, pe pat fuseseră aruncate o robă şi mai multe cărţi de vrăji, iar pe birou se aflau nişte ziare răvăşite, scăldate în lumina lămpii. Unul dintre articole îţi atrăgea atenţia din prima clipă:

SĂ FIE HARRY POTTER CEL ALES?

Zvonurile despre incidentul misterios cu ocazia căruia Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit şi-a făcut din nou apariţia de curând la Ministerul Magiei continuă să fie de actualitate.

"Nu suntem autorizaţi să vorbim despre acest aspect, nu mă mai întrebaţi nimic", a spus aseară un Obliviator agitat, în timp ce părăsea clădirea ministerului.

Cu toate acestea, surse importante din cadrul Ministerului Magiei au confirmat faptul că incidentul s-a desfăşurat în legendara sală a profeţiilor.

Până în momentul de faţă, purtătorii de cuvânt ai ministerului au refuzat să confirme existenţa acestui loc, însă tot îi mulţi membri ai comunităţii vrăjitoreşti cred că Devoratorii Morţii, care au fost închişi la Azkaban pentru încălcarea proprietăţii şi tentativă de furt, intenţionaseră să sustragă o profeţie. Nu se ştie despre ce profeţie era vorba, însă, conform numeroaselor speculaţii, ea ar avea legătură cu Harry Potter, singura persoană care a reuşit să scape cu viaţă de pe urma blestemului fatal şi despre care se ştie şi că a fost prezentă la minister în noaptea cu pricina. Unii chiar îl consideră pe Potter "cel ales", în speranţa că profeţia îl numeşte ca fiind cel care ne-ar putea scăpa pe toţi de Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit.

Locul unde se găseşte profeţia, în cazul în care aceasta chiar există, rămâne necunoscut, însă (continuare pagina 2, coloana 5)

Alături se afla un al doilea ziar, care avea scris pe prima pagină:

SCRIMGEOUR ÎL ÎNLOCUIEŞTE PE FUDGE

Fotografia mare, în alb şi negru, care înfăţişa un bărbat cu chipul ridat şi părul des ca o coamă de leu, ocupa cea mai mare parte a paginii. Poza se mişca şi bărbatul făcea cu mâna spre tavan.

Rufus Scrimgeour, fostul şef al Oficiului Aurorilor din cadrul Departamentului de Punere în Vigoare a Legilor Magice, l-a înlocuit pe Cornelius Fudge, devenind noul ministru al Magiei. Numirea s-a bucurat de o primire destul de călduroasă din partea comunităţii vrăjitoreşti, cu toate că zvonurile despre anumite conflicte de idei dintre noul ministru şi Albus Dumbledore, reales de curând ca Vrăjitor-Şef al Vrăjustiţiei, şi-au făcut apariţia la numai câteva ore de la învestirea lui Scrimgeour.

Cei din echipa lui Scrimgeour au recunoscut că acesta s-a întâlnit cu Albus Dumbledore imediat după ce şi-a luat funcţia în primire, dar au refuzat categoric să vorbească despre problemele

discutate de cei doi. Se ştie că Albus Dumbledore a (continuare pagina 3, coloana 2)

Lângă acesta se găsea încă un ziar, împăturit în aşa fel încât se vedea un articol intitulat: MINISTERUL GARANTEAZĂ SIGURANŢA ELEVILOR.

Noul ministru al Magiei, Rufus Scrimgeour, a vorbit azi despre noile măsuri drastice luate de minister, menite să asigure siguranţa elevilor la întoarcerea acestora la Hogwarts, Şcoala de Magie, Farmece şi Vrăjitorii în această toamnă.

"Din motive lesne de înţeles, ministerul nu va da detalii în ceea ce priveşte noile măsuri de înaltă siguranţă",

a spus ministrul, cu toate că o sursă din interior ne-a confirmat că printre aceste măsuri se numără vrâjile şi farmecele defensive, un sistem complex de contrablesteme şi o mică unitate de Aurori care se va ocupa exclusiv de apărarea Şcolii Hogwarts.

Majoritatea vrăjitorilor se simt mai liniştiţi datorită atitudinii ferme a noului ministru cu privire la siguranţa elevilor. Doamna Augusta Poponeaţă a declarat următoarele: "Nepotul meu, Neville, care este întâmplător şi un prieten apropiat al lui Harry Potter, alături de care a luptat împotriva Devoratorilor Morţii la Minister în iunie..."

Cealaltă parte a articolului era ascunsă sub o colivie mare care fusese aşezată pe ziar. înăuntru se găsea o bufniţă albă superbă. Ochii de culoarea chihlimbarului cercetau camera cu un aer de superioritate. Din când în când, pasărea îşi întorcea capul pentru a se uita la stăpânul ei care dormea. Bufniţa ţăcăni de câteva ori din cioc nerăbdătoare, dar Harry dormea prea profund ca s-o audă.

În mijlocul camerei se găsea un cufăr mare. Avea capacul deschis şi părea să aştepte să fie umplut; cu toate acestea, era aproape gol. Doar pe fund se înşirau nişte chiloţi vechi, dulciuri, călimări goale şi pene de scris rupte.

Pe podea, lângă cufăr, zăcea şi o broşură mov pe care scria:

Realizat de către Ministerul Magiei CUM SĂ ÎŢI APERI CASA ŞI FAMILIA DE FORŢELE ÎNTUNECATE

Comunitatea vrăjitorească este ameninţată în prezent de o organizaţie cunoscută sub numele de Devoratorii Morţii. Dacă veţi urma indicaţiile elementare de

mai jos, veţi putea să vă apăraţi mai bine casa, familia şi propria persoană de eventualele atacuri.

1. Vă sfătuim să nu plecaţi singur din casă.

2. Fiţi deosebit de precaut pe timpul nopţii. în măsura în care se poate, evitaţi să vă prindă lăsarea serii pe drum.

3. Verificaţi sistemul de siguranţă al casei dumneavoastră, asigurându-vă că toţi membrii familiei cunosc măsurile de urgenţă, cum ar fi Vrăjile Scut şi de Deziluzionare şi Apariţia îngemănată în cazul membrilor minori ai familiei.

4. Stabiliţi anumite coduri de siguranţă cu prietenii apropiaţi şi rudele, pentru a-i identifica pe Devoratorii Morţii care şi-au schimbat înfăţişarea prin intermediul Polipoţiunii (vezi pagina 2).

5. Dacă sunteţi de părere că un membru al familiei, un coleg, un prieten sau un vecin se comportă ciudat, luaţi legătura neîntârziat cu Detaşamentul de Punere în Vigoare a Legilor Magice. Este posibil ca acesta să fie victima Blestemului Imperius (vezi pagina 4).

6. Dacă Semnul întunecat apare deasupra unei locuinţe sau a oricărei alte clădiri, NU INTRAŢI. Luaţi imediat legătura cu Oficiul Aurorilor!

7. Declaraţiile neconfirmate ale unor martori oculari sugerează că Devoratorii Morţii au început să folosească şi Inferi (vezi pagina 10). Dacă vedeţi sau întâlniţi un Inferius, raportaţi IMEDIAT incidentul la minister.

Harry mormăi ceva în somn. Faţa îi alunecă pe geam cu câţiva centimetri mai jos, iar ochelarii i se strâmbară şi

mai mult, dar băiatul nu se trezi. Pe pervaz, ticăia un ceas deşteptător pe care Harry îl reparase cu câţiva ani în urmă, şi ale cărui limbi indicau ora unsprezece fără un minut. Alături stătea sprijinită de pervaz o bucată de pergament acoperită cu un scris subţire şi înclinat. Harry adormise cu ea în mână, după ce o citise de atât de multe ori de când îi fusese adusă cu trei zile în urmă, încât foaia era acum perfect dreaptă, deşi sosise rulată strâns.

Dragă Harry,

Dacă eşti de acord, voi veni pe Aleea Boschetelor numărul 4, vinerea aceasta, la ora unsprezece, pentru a te însoţi până la Vizuină, unde ai fost invitat să îţi petreci restul vacanţei de vară.

Dacă vei avea dispoziţia necesară, voi apela la ajutorul tău într-o chestiune pe care trebuie să o rezolv în drum spre Vizuină, îţi voi da mai multe detalii când ne vom vedea.

Te rog să îmi trimiţi răspunsul prin această bufniţă.

Cu speranţa că te voi revedea vineri,

al tău,

Albus Dumbledore

Deşi o învăţase pe de rost, Harry se uitase pe furiş la scrisoare din cinci în cinci minute încă de la ora şapte, când se aşezase lângă fereastră, de unde vedea ambele capete ale Aleii Boschetelor. Ştia că nu avea nici un sens să

recitească în continuare cuvintele lui Dumbledore. Harry îi trimisese răspunsul afirmativ prin aceeaşi bufniţă, aşa cum i se ceruse, şi nu îi mai rămăsese decât să aştepte: Dumbledore avea să vină sau nu.

Dar nu îşi făcuse bagajele. Nu îi venea să creadă, era prea frumos să fie salvat de sub acoperişul familiei Dursley după doar două săptămâni petrecute cu ei. Nu putea să îşi reprime sentimentul că avea să se întâmple ceva rău; era posibil ca răspunsul său să nu fi ajuns la destinaţie, ar fi putut să intervină ceva care să îl împiedice pe Dumbledore să vină după el, se putea ca scrisoarea de la Dumbledore să fi fost falsă, o păcăleală, o glumă sau o capcană. Harry nu dorise să rişte să îşi facă bagajele şi după aceea să fie dezamăgit şi să fie nevoit să despacheteze. Singurul lucru pe care îl făcuse în perspectiva călătoriei fusese să o închidă în colivie pe Hedwig, bufniţa albă.

Minutarul ajunse în dreptul numărului doisprezece şi chiar în clipa aceea felinarul din faţa ferestrei se stinse.

Harry se trezi brusc, ca şi cum întunericul ar fi fost un semnal de alarmă. îşi lipi nasul de fereastră, aranjându-şi ochelarii şi desprinzându-şi obrazul de geam, şi se uită cu atenţie pe stradă. Pe aleea din grădină se apropia o siluetă înaltă, îmbrăcată cu o pelerină lungă care flutura în urmă-i.

Harry se ridică de parcă ar fi fost electrocutat, dărâmă scaunul şi începu să înşface tot ce îi cădea în mână de pe podea, aruncând lucurile în cufăr. Soneria sună chiar în timp ce Harry azvârli cu boltă o robă, două cărţi de vrăji şi un pachet de biscuiţi dintr-o parte în alta a camerei.

Unchiul Vernon strigă de la parter, din sufragerie:

— Fir-ar să fie, cine ne deranjează la ora asta târzie din noapte?

Harry încremeni cu un telescop de alamă într-o mână şi cu o pereche de adidaşi în cealaltă. Uitase cu desăvârşire să-i anunţe pe soţii Dursley de venirea lui Dumbledore. în acelaşi timp alarmat şi amuzat, escaladă cufărul şi deschise furtunos uşa de la camera sa chiar la timp, pentru a auzi o voce gravă spunând:

— Bună seara. Dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Dursley. Bănuiesc că Harry v-a anunţat că urma să vin să îl iau, nu-i aşa?

Harry coborî scara din două în două trepte, oprindu-se brusc cu câţiva paşi înainte de capăt, după ce învăţase din experienţele trecute că nu era bine să fie prea aproape de unchiul său. în prag stătea un bărbat înalt, slab, cu părul şi barba argintie ajungându-i până la mijloc. Pe nasul coroiat avea nişte ochelari în formă de semilună; purta o pelerină de drum, lungă şi neagră, şi o pălărie ascuţită. Vernon Dursley, a cărui mustaţă era la fel de stufoasă ca a lui Dumbledore şi care avea pe el un halat de casă vineţiu, se holba la noul venit, ca şi cum nu i-ar fi venit să-şi creadă ochilor mijiţi.

-Judecând după expresia şocată de pe chipul dumneavoastră, deduc că Harry nu v-a prevenit că urma să vin, spuse Dumbledore pe un ton amabil. Totuşi haideţi să presupunem că m-aţi primit călduros în casa dumneavoastră. Este o perioadă destul de agitată şi nu este indicat să zăboveşti în prag.

Păşi elegant în hol şi închise uşa în urma sa.

— A trecut mult timp de când v-am văzut, spuse Dumbledore, înclinându-şi nasul coroiat spre unchiul Vernon. Mărturisesc că aveţi nişte flori nemaipomenite.

Vernon Dursley tăcu mâlc. Harry era convins că avea să îşi recapete glasul, şi asta cât de curând, pentru că vena de la tâmpla unchiului său începuse să zvâcnească ameninţător, dar pentru moment Dumbledore părea să-l fi lăsat pe unchiul Vernon cu respiraţia tăiată. Era posibil să fi amuţit din cauza aspectului cât se poate de vrăjitoresc al lui Dumbledore, dar nu era exclus ca până şi unchiul Vernon să îşi fi dat seama că avea în faţă un om care nu se lăsa intimidat atât de uşor.

— A, bună seara, Harry, zise Dumbledore, ridicându-şi privirea spre el din spatele ochelarilor în formă de semilună, cu o expresie deosebit de mulţumită pe chip. Minunat, minunat.

Aceste cuvinte părură să-l trezească la viaţă pe unchiul Vernon. Era evident că, din punctul lui de vedere, nu avea cum să se înţeleagă bine cu cineva capabil să spună "minunat" la vederea lui Harry.

— Nu vreau să fiu nepoliticos... începu Dumbledore, fiecare silabă pe care o rosti contrazicând afirmaţia de mai înainte, însă, din păcate, cazurile de impoliteţe neintenţionată sunt din ce în ce mai dese, încheie el propoziţia pe un ton solemn. Ar fi bine să nu spuneţi nimic, credeţi-mă. A, dânsa trebuie să fie Petunia.

Între timp se deschisese uşa de la bucătărie, iar mătuşa lui Harry apăruse în prag, purtând nişte mănuşi de cauciuc şi un capot peste cămaşa de noapte; era limpede că se găsea în plin ritual de lustruire a tuturor suprafeţelor

din bucătărie înainte de culcare. Expresia de pe chipul călos al femeii reflecta starea ei de şoc profund.

— Mă numesc Albus Dumbledore, spuse străinul, văzând că unchiul Vernon nu făcuse prezentările de rigoare. Trebuie să îmi fi întâlnit numele în scrisorile pe care vi le-am trimis.

Lui Harry i se păru că era un mod ciudat de a-i aduce aminte mătuşii Petunia că îi trimisese cândva o scrisoare explozivă, dar mătuşa Petunia nu îl corectă cu nimic.

— Iar acesta trebuie să fie fiul dumneavoastră, Dudley, nu-i aşa?

Chiar în clipa aceea, Dudley scosese capul de după uşa sufrageriei. Capul său mare şi blond, care se revărsa peste gulerul pijamalei în dungi, părea să fi fost lipit direct pe umeri. Băiatul rămăsese cu gura căscată. Dumbledore aşteptă puţin, vrând să vadă dacă vreunul dintre membrii familiei Dursley avea să spună ceva, dar, cum tăcerea se prelungea, vrăjitorul surâse.

— Să presupunem că m-aţi pofti în sufrageria dumneavoastră...

Dudley se dădu repede la o parte când Dumbledore trecu pe lângă el, Harry sări ultimele trepte, ţinând strâns telescopul şi adidaşii. îşi urmă profesorul, care se aşezase pe fotoliul cel mai apropiat de şemineu şi cerceta camera cu un interes vag. Vrăjitorul nu se potrivea deloc cu decorul.

— Domnule... dar nu ar trebui să plecăm? întrebă Harry neliniştit.

— Ba da, însă înainte de asta trebuie să lămurim nişte probleme, zise Dumbledore. Şi aş prefera să nu vorbim pe stradă. O să profităm încă puţin de ospitalitatea mătuşii şi unchiului tău.

— Chiar aşa?

Vernon Dursley tocmai intrase în cameră, Petunia era lângă el, iar Dudley stătea ascuns după ei.

— Întocmai, spuse Dumbledore scurt.

Îşi scoase bagheta atât de repede, încât Harry abia dacă îşi dădu seama. Cu o simplă zvâcnire, împinse canapeaua brusc înainte, iar ea se lovi de membrii familiei Dursley, luându-i pe sus. Dumbledore şfichiui din nou cu bagheta, iar canapeaua reveni la poziţia iniţială.

— Nu avem nici un motiv să stăm comod, nu-i aşa? zise Dumbledore amabil.

Când îşi puse bagheta la loc în buzunar, Harry observă că avea mâna înnegrită, cu pielea zbârcită, de parcă ar fi suferit o arsură gravă.

— Domnule... ce aţi păţit la...?

— Nu acum, Harry, spuse Dumbledore. Ia loc, te rog. Harry se aşeză pe fotoliul rămas liber, preferând să nu se uite la membrii familiei Dursley care amuţiseră cu desăvârşire.

— Îndrăznesc să cred că aveaţi de gând să-mi oferiţi ceva de băut, îi spuse Dumbledore unchiului Vernon, dar, ţinând cont de starea lucrurilor, ar fi o dovadă de optimism exagerat.

Făcu iar o mişcare din baghetă şi o sticlă prăfuită şi cinci pahare apărură din senin suspendate în aer. Sticla se înclină şi turnă o cantitate generoasă din lichidul de culoarea mierii în paharele care plutiră apoi către fiecare persoană din cameră.

— Un mied de excepţie, ţinut în butoi de stejar, cum nu se găseşte decât la doamna Rosmerta, spuse Dumbledore închinând paharul spre Harry, care luă o înghiţitură din propriul pahar.

Nu mai gustase în viaţa lui aşa ceva, dar îi plăcu la nebunie. Soţii Dursley şi Dudley se uitară repede speriaţi unii la alţii şi încercară să îşi ignore complet paharele, ceea ce nu era deloc uşor, dat fiind că acestea li se loveau delicat de tâmple. Harry nu putu să nu suspecteze că Dumbledore găsea situaţia cât se poate de amuzantă.

— Ei bine, Harry, zise Dumbledore, întorcându-se spre el, Ş-a ivit o problemă şi sper că o să poţi să ne ajuţi s-o rezolvăm. Hi vorbesc în numele Ordinului Phoenix. înainte de toate, trebuie să-ţi spun că testamentul lui Sirius a fost descoperit în Urmă cu o săptămână şi că naşul tău ţi-a lăsat toţ ce avea.

Unchiul Vernon tresări, dar Harry nu se uită la el şi rosti singurul lucru care îi trecu prin minte:

— Am înţeles.

— În esenţă, totul este câţ se poate de clar, continuă Dumbledore. O să-ţi adaugi o sumă frumuşică în contul de la Gringotts şi o să moşteneşti toate obiectele personale ale lui Sirius. Partea ceva mai complicată a moştenirii ar fi...

— A murit naşul lui? sări unchiul Vernon, de pe canapea. Dumbledore şi Harry se uitară amândoi la el. Paharul cu mied se lovea insistent de tâmpla unchiului Vernon, care încerca să-l alunge.

— A murit? Naşul lui?

— Da, spuse Dumbledore, care nu-l întrebă pe Harry de ce nu le împărtăşise această informaţie rudelor sale. Problema noastră, adăugă el, privindu-l pe Harry, ca şi cum nu ar fi fost întrerupţi, este că Sirius ţi-a lăsat şi Casa Cumplită, numărul doisprezece.

— I-a lăsat cineva o casă? spuse unchiul Vernon cu lăcomie, mijindu-şi ochii, dar fără a primi vreun răspuns.

— Puteţi să o folosiţi în continuare ca sediu, zise Harry. Nu-mi pasă. Luaţi-o voi, eu n-o vreau.

Dacă ar fi fost după el, Harry nu ar mai fi pus niciodată piciorul în Casa Cumplită, numărul doisprezece. Simţea că nu avea să uite niciodată imaginea lui Sirius plimbându-se singur prin camerele întunecate şi reci, condamnat să trăiască în locul de unde îşi dorise cu disperare să plece.

— Este foarte frumos din partea ta, spuse Dumbledore. Dar deocamdată am părăsit deja clădirea.

— De ce?

— Păi, zise Dumbledore, ignorând bălmăjelile unchiului Vernon când paharul insistent cu mied începu să se lovească sistematic de capul acestuia, conform tradiţiei familiei Black, casa este moştenită în succesiune directă de următorul descendent de sex bărbătesc cu numele de

Black. Sirius a fost ultimul, dat fiind că fratele lui mai mic, Regulus, a murit înaintea lui şi nici unul dintre ei nu a avut copii. Deşi din testamentul său reiese fără urmă de îndoială că Sirius a vrut ca această casă să fie a ta, este posibil să fi fost aruncate vrăji şi farmece asupra ei, astfel încât să nu poată aparţine decât unei persoane cu sângele pur.

Lui Harry îi apăru înaintea ochilor imaginea mamei lui Sirius, care blestema şi urla ca o nebună din portretul de pe peretele din holul Casei Cumplite, numărul doisprezece.

— Sunt sigur că aşa e, zise el.

— Înclin să fiu de acord cu tine, spuse Dumbledore. Dacă există o asemenea vrajă, probabil că proprietatea o să-i revină celei mai vârstnice rude a lui Sirius, adică verişoarei lui, Bellatrix Lestrange.

Fără să-şi dea seama ce făcea, Harry sări în picioare, iar telescopul şi adidaşii îi căzură din poală şi se rostogoliră pe podea. Cum să-i revină lui Bellatrix Lestrange, cea care îl ucisese pe Sirius?

— Nu, zise el.

— Îţi dai seama că nici noi nu vrem să fie a ei, spuse Dumbledore calm. Este o situaţie nespus de complicată. Nu ştim, de exemplu, dacă vrăjile pe care le-am aruncat noi asupra casei, pentru a o face de negăsit, nu vor fi anulate acum, că nu-i mai aparţine lui Sirius. Nu este exclus ca Bellatrix să bată la usă din clipă în clipă. Iată de ce a trebuit să ne mutăm până când se vor lămuri lucrurile.

— Dar cum puteţi să aflaţi dacă am voie s-o moştenesc?

— Din fericire, zise Dumbledore, putem face un test cât se poate de simplu.

Îşi puse paharul gol pe o măsuţă de lângă fotoliul său, dar, înainte să apuce să mai facă ceva, unchiul Vernon strigă:

— Vrei să le faci să ne lase în pace?

Harry se uită la ei, soţii Dursley şi Dudley se făcuseră mici de frică, protejându-şi capetele cu mâinile în timp ce paharele îi ciocăneau neîncetat, vărsând mied peste tot în jur.

— A, îmi cer scuze, spuse Dumbledore politicos, ridicând din nou bagheta, moment în care cele trei pahare dispărură. Poate Ca ar fi fost mai bine dacă aţi fi fost manieraţi şi aţi fi băut.

Unchiul Vernon părea să aibă pregătite multe replici usturătoare, dar se lăsă pe spate alături de mătuşa Petunia şi Dudley şi nu scoase un cuvânt, fără să-şi dezlipească ochii mici de bagheta lui Dumbledore.

— Vezi tu, spuse acesta, întorcându-se spre Harry şi vorbind din nou ca şi cum unchiul Vernon nu ar fi zis nimic, dacă ai moştenit casa, înseamnă că l-ai moştenit şi pe...

Dumbledore şfichiui cu bagheta pentru a cincea oară. Se auzi un pocnet puternic şi în clipa aceea apăru un spiriduş de casă, cu un rât în loc de nas, urechi de liliac şi nişte ochi enormi, injectaţi, care stătea ghemuit pe covorul miţos şi era îmbrăcat cu nişte zdrenţe ordinare. Mătuşa Petunia scoase un ţipăt înfiorător: de când se ştia, nu avusese ceva atât de jegos în casă; Dudley îşi ridicase picioarele goale şi rozalii de pe covor şi le ţinea aproape

deasupra capului, de parcă ar fi crezut că ființa aceea avea să încerce să se cațere pe el; iar unchiul Vernon răcni:

— Ce naiba mai e şi asta?

— Kreacher, i-o tăie scurt Dumbledore.

— Kreacher nu vrea, Kreacher nu vrea, Kreacher nu vrea! zbieră spiriduşul de casă aproape la fel de tare ca unchiul Vernon, dând cu putere din picioarele lungi şi noduroase şi trăgându-se de urechi. Kreacher îi aparţine domnişoarei Bellatrix, da, da, Kreacher aparţine familiei Black, Kreacher vrea la noua lui stăpână, Kreacher nu vrea să ajungă la răzgâiatul de Potter, Kreacher nu vrea, nu vrea, nu vrea...

— După cum vezi, Harry, spuse Dumbledore răspicat, aco-perindu-l pe Kreacher care striga "nu vreau, nu vreau, nu vreau" în continuare, Kreacher dă dovadă de o oarecare reticenţă faţă de ideea că eşti stăpânul lui.

— Nu-mi pasă, spuse Harry din nou, privindu-l dezgustat pe spiriduşul de casă care se agita şi se zvârcolea în faţa lor. Nu-l vreau.

— Nu vreau, nu vreau, nu vreau...

— Ai prefera să ajungă la Bellatrix Lestrange? Ţinând cont de faptul că a petrecut un an în sediul Ordinului Phoenix?

— Nu vreau, nu vreau, nu vreau...

Harry îl privi atent pe Dumbledore. Ştia că Kreacher nu trebuia lăsat să stea la Bellatrix Lestrange, dar era

scârbit la gândul că avea să fie stăpânul lui, că avea să răspundă tocmai de fiinţa care îl trădase pe Sirius.

— Dă-i un ordin, zise Dumbledore. Dacă a trecut în posesia ta, o să fie silit să-l îndeplinească. Dacă nu, o să fim nevoiţi să ne gândim la un alţ mod de a-l ţine departe de stăpâna lui de drept.

— Nu vreau, nu vreau, nu vreau, NU VREAU! Kreacher începuse să zbiere de-a dreptul. Lui Harry nu-i trecu prin minte decât să-i spună:

— Kreacher, taci!

Pentru o clipă, avu impresia că spiriduşul avea să se sugrume singur. Kreacher începu să se strângă de gât, în timp ce buzele i se mişcau în continuare neîncetat, iar ochii i se făcuseră cât cepele. înghiţi în sec înfrigurat timp de câteva secunde, se aruncă pe burtă pe covor (mătuşa Petunia icni) şi începu să dea din mâini şi din picioare, având o criză violentă, însă păstrând o tăcere desăvârşită.

— Ei bine, asta a simplificat puţin lucrurile, zise Dumbledore vesel. Se pare că Sirius a ştiut ce făcea. Tu eşti proprietarul de drept al Casei Cumplite, numărul doisprezece, şi al lui Kreacher.

— Spuneţi-mi... trebuie să stea cu mine? întrebă Harry îngrozit, în timp ce Kreacher se zvârcolea la picioarele lui.

— Doar dacă vrei, spuse Dumbledore. Da-mi voie să-ţi sugerez ceva: ai putea să-l trimiţi la Hogwarţs, să lucreze la bucătărie, şi astfel or să fie ceilalţi spiriduşi cu ochii pe el.

— Da, spuse Harry uşurat, da, aşa o să fac. Âă... Kreacher... vreau să te duci la Hogwarţs şi să munceşti la bucătărie împreună cu ceilalţi spiriduşi de casă.

Kreacher, care acum stătea întins pe spate, cu mâinile şi Picioarele ridicate, îi aruncă lui Harry o privire de ură profundă şi dispăru cu un alt pocnet răsunător.

— In ordine, zise Dumbledore. Trebuie să vorbim şi despre hipogrif, despre Buckbeak. Hagrid a avut şi are grijă de el de când a murit Sirius, dar acum este al tău. în cazul în care vrei să schimbi acest aranjament...

— Nu, spuse Harry imediat, poate să rămână la Hagrid. Cred că Buckbeak chiar ar prefera să stea cu el.

— Hagrid o să fie încântat, spuse Dumbledore zâmbind. A fost deosebit de bucuros să-l revadă pe Buckbeak. Tot în această ordine de idei, să ştii că am hotărât să-i schimbăm numele în Witherwings pentru moment. Este mai sigur aşa, dar mă îndoiesc că cei de la minister or să bănuiască vreodată că el este Hipogriful pe care l-au condamnat cândva la moarte. Spune-mi, Harry, ţi-ai făcut bagajele?

— Ăăă...

— Nu erai sigur c-o să vin? sugeră Dumbledore cu perspicacitate.

— Păi... mă duc chiar acum să termin de împachetat, zise Harry repede, grăbindu-se să-şi ridice telescopul şi adidaşii.

Găsi tot ce îi trebuia în aproximativ zece minute. în cele din urmă scoase Pelerina Invizibilă de sub pat, închise

călimara cu cerneală care îşi schimba culoarea, îşi îndesă ceaunul în cufăr şi reuşi să închidă capacul. Apoi coborî scările, târând cufărul cu o mână şi ţinând colivia cu Hedwig în cealaltă.

Fu dezamăgit să descopere că Dumbledore nu-l aştepta în hol, ceea ce însemna că trebuia să se întoarcă în camera de zi.

Toată lumea tăcea. Dumbledore fredona în surdină, părând să se simtă în largul său, dar atmosfera era cât se poate de încordată, iar Harry nu îndrăzni să se uite la familia Durs-ley, spunând în schimb:

— Domnule profesor... sunt gata de plecare.

— În ordine, zise Dumbledore. A mai rămas un singur aspect de care trebuie să ne ocupăm.

Li se adresă din nou soţilor Dursley şi lui Dudley:

— Nu mă îndoiesc că ştiţi deja că Harry o să atingă vârsta majoratului anul viitor pe vremea asta...

— Ba nu, spuse mătuşa Petunia, vorbind pentru prima dată de când venise Dumbledore.

— Poftiţi? zise Dumbledore politicos.

— N-o să atingă vârsta majoratului anul viitor. Este cu o lună mai mic ca Dudley, iar Diddy o să împlinească optsprezece ani abia peste doi ani.

— A, zise Dumbledore amabil, vedeţi dumneavoastră, în lumea vrăjitorilor, majoratul este la şaptesprezece ani.

Unchiul Vernon mormăi "ei drăcie", dar Dumbledore îl ignoră.

— Acum, aşa cum ştiţi deja, vrăjitorul numit Lordul Cap-de-Mort s-a întors în ţară. în comunitatea vrăjitorească se poartă în prezent un război deschis. Harry, pe care Lordul Cap-de-Mort a încercat să-l omoare în repetate rânduri, este în mai mare pericol acum decât era în ziua când vi l-am lăsat pe prag cu cincisprezece ani în urmă, cu o scrisoare în care vă anunţam de moartea părinţilor săi şi îmi exprimam speranţa că aveaţi să-i purtaţi de grijă ca şi când ar fi fost propriul dumneavoastră fiu.

Dumbledore făcu o pauză şi, deşi tonul vocii sale rămase calm şi blând, nedând vreun semn de supărare, Harry simţi că acesta emana un val de răceală şi observă că cei trei de pe canapea se apropiară şi mai mult unul de altul.

— Nu aţi făcut cum v-am rugat. Nu l-aţi tratat niciodată ca pe un fiu. Harry n-a avut parte decât de indiferenţă şi adeseori de cruzime sub acoperişul ăsta. Singurul lucru pozitiv pe care îl pot spune este c-a scăpat măcar de tratamentul înspăimântător pe care i l-aţi administrat bietului băiat care stă acum între dumneavoastră.

Mătuşa Petunia şi unchiul Vernon se întoarseră brusc, de parcă s-ar fi aşteptat să vadă pe altcineva înghesuit între ei, nu pe Dudley.

— Noi... să ne fi purtat urât cu Dudley? Ce vreţi să...? începu unchiul Vernon furios, dar Dumbledore ridică un deget, feu-i semn să tacă, iar acestuia îi pieri imediat glasul.

— Datorită magiei pe care am evocat-o acum cincisprezece ani, Harry beneficiază de o protecţie specială atât timp cât poate numi locul ăsta "casă". Oricât de greu i-a fost aici, oricât de străin s-a simţit, oricât de chinuit a fost, i-aţi permis totuşi, contrar propriei voinţe, să locuiască aici. Magia asta n-o să mai funcţioneze în clipa în care Harry o să aibă şaptesprezece ani, cu alte cuvinte, când o să devină bărbat. Tot ce vă cer este să-l lăsaţi pe Harry să se mai întoarcă aici încă o dată, înainte de a atinge vârsta majoratului, astfel încât să fie apărat până în acel moment. Nici unul dintre membrii familiei Dursley nu zise nimic. Dudley era puţin încruntat, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama când se purtaseră părinţii săi urât cu el. Unchiul Vernon arăta de parcă i-ar fi rămas ceva în gât; însă mătuşa Petunia era neobişnuit de roşie în obraji.

— Ei bine, Harry... a sosit clipa plecării, zise Dumbledore într-un târziu, ridicându-se şi aranjându-şi pelerina lungă şi neagră. Pe curând, le spuse el soţilor Dursley şi lui Dudley, care arătau ca şi cum ar fi preferat să nu-l mai vadă niciodată, dacă ar fi depins de ei.

Dumbledore îşi puse pălăria şi ieşi repede din cameră.

— La revedere, le zise Harry grăbit rudelor sale şi îl urmă pe Dumbledore, care se opri lângă cufărul lui Harry, pe care era aşezată colivia cu Hedwig.

— În clipa asta nu e bine să ne încărcăm cu ele, spuse el, scoţându-şi din nou bagheta. O să le trimit la Vizuină, o să le găsim acolo când o să ajungem. însă aş vrea să-ţi iei totuşi Pelerina Invizibilă cu tine... pentru orice eventualitate.

Harry îşi scoase Pelerina din cufăr, nu fără dificultate, încercând să nu-l lase pe Dumbledore să vadă ce vraişte era înăuntru. După ce o îndesă într-un buzunar al jachetei, Dumbledore îşi flutură bagheta, iar cufărul, colivia şi Hedwig se făcură nevăzute. Dumbledore mişcă bagheta încă o dată şi uşa de la intrare se deschise către strada întunecată, cufundată în ceaţa rece.

— Şi acum, Harry, să plecăm în noapte, pe urmele fascinantei ispite care este aventura.

CAPITOLUL IV

HORACE SLUGHORN

Peşi pe tot parcursul ultimelor zile sperase cu înfrigurare că Dumbledore chiar avea să vină după el, Harry se simţea foarte ciudat în timp ce mergeau împreună pe Aleea Boschetelor. Nu mai avusese niciodată o conversaţie, în adevăratul sens al cuvântului, cu directorul, în afara Şcolii Hog-warts; de obicei, aveau un birou între ei. îşi amintea de data trecută când se întâlniseră faţă în faţă şi asta îl făcea să se simtă şi mai stânjenit, pentru că atunci chiar ţipase la Dumbledore, de mai multe ori, şi încercase din răsputeri să distrugă câteva dintre obiectele care îi erau foarte dragi acestuia, însă Dumbledore părea complet relaxat.

— Să ai bagheta pregătită, Harry, zise el vesel.

— Dar, domnule profesor, parcă nu aveam voie să fac vrăji în afara şcolii, nu-i aşa?

— Dacă suntem atacaţi, spuse Dumbledore, îţi dau voie să faci orice vrăji sau blesteme defensive îţi trec prin minte. Cu toate acestea, nu cred că este cazul să te temi că o să fii atacat în seara asta.

— De ce nu, domnule?

— Pentru că eşti cu mine, spuse Dumbledore sec. Putem să ne oprim, Harry.

Dumbledore se opri brusc la capătul Aleii Boschetelor.

— Bănuiesc că nu ai dat încă testul de Apariţie, am dreptate? zise el.

— Nu, spuse Harry, trebuie să fii major ca să poţi să-l dai, nu-i aşa?

— Aşa este, zise Dumbledore. Asta înseamnă că o să trebuiască să te ţii strâns de braţul meu. De cel stâng, te rog... aşa cum ai observat deja, braţul drept este destul de fragil deocamdată.

Dumbledore îi întinse braţul stâng şi Harry îl apucă.

— Perfect, spuse Dumbledore. Ei bine, să pornim la drum.

Harry simţi braţul lui Dumbledore smucindu-se şi îl strânse mai tare, iar în clipa următoare totul se cufundă în întuneric; simţi o presiune mare din toate părţile, nu mai putu să respire şi avu senzaţia că pieptul îi era strâns în

nişte chingi; ochii îi fură împinşi în orbite, timpanele i se adânciră şi atunci...

Luă câteva guri zdravene de aer rece şi deschise ochii care i se umpluseră de lacrimi. Se simţea ca şi cum ar fi trecut printr-un tub foarte îngust de cauciuc. Se scurseră câteva secunde până îşi dădu seama că nu mai era pe Aleea Boschetelor. Acum stătea cu Dumbledore într-un fel de piaţă părăsită — părea să fie într-un sat, iar în mijlocul pieţei se aflau un monument ridicat în onoarea victimelor războiului şi nişte bănci. Gândirea lui Harry se coordona cu ceea ce îi spuneau simţurile, iar el îşi dădu seama că tocmai Apăruse pentru prima dată în viaţă.

— Te simţi bine? întrebă Dumbledore grijuliu, uitându-se la el. Trebuie să treacă o vreme până te obişnuieşti cu senzaţia asta.

— Mă simt bine, zise Harry, frecându-şi urechile care păreau să fi vrut să rămână pe Aleea Boschetelor. Dar cred că prefer cozile de mătură.

Dumbledore zâmbi, aranjându-şi gulerul pelerinei de drum mai strâns în jurul gâtului şi zise:

— Pe aici.

Porni într-un ritm alert, trecu pe lângă un han gol şi alte câteva case. Ceasul de pe turla unei biserici din apropiere arăta că era aproape miezul nopţii.

— Ia spune-mi, Harry, zise Dumbledore. Te-a mai durut cumva... cicatricea?

Harry duse mâna la frunte din reflex şi îşi frecă semnul în formă de fulger.

— Nu, spuse el, şi chiar m-am mirat. Mă aşteptam să mă doară tot timpul, acum că duşmanul devine pe zi ce trece mai puternic.

Harry ridică privirea către Dumbledore şi observă că acesta părea mulţumit.

— Pe de altă parte, eu mă aşteptam să fie invers, zise Dumbledore. Lordul Cap-de-Mort a devenit în sfârşit conştient de cât de periculos era să ai acces la gândurile şi sentimentele lui. Se pare că acum foloseşte Occlumanţia împotriva ta.

— Ei bine, nu mă plâng, zise Harry, căruia nu-i era dor de visele tulburătoare şi nici de străfulgerările înspăimântătoare care îl proiectau în mintea lui Cap-de-Mort.

Cei doi cotiră şi apoi trecură pe lângă o cabină telefonică şi o staţie de autobuz. Harry se uită din nou la Dumbledore.

— Domnule profesor?

— Da, Harry.

— Ăă... unde suntem de fapt?

— Harry, acesta este încântătorul sat Budleigh Babberton.

— Şi ce facem aici?

— A, da, aşa este, nu ţi-am spus încă, zise Dumbledore. Ei bine, am zis asta de atâtea ori în ultimii ani, încât am pierdut şirul, dar se pare că iarăşi ducem lipsă de un cadru didactic. Am venit aici ca să încercăm să-l

convingem pe un fost coleg de-al meu, acum pensionar, să se întoarcă să lucreze la Hogwarts.

— Şi cum v-aş putea fi eu de folos, domnule?

— A, păi cred că o să găsim noi ceva, spuse Dumbledore vag. Aici o luăm la stânga, Harry.

Merseră pe o stradă îngustă în pantă, încadrată de case. Toate ferestrele erau întunecate. Frigul straniu care pusese stăpânire pe Aleea Boschetelor în ultimele două săptămâni se regăsea şi aici. Gândindu-se la Dementori, Harry aruncă o privire peste umăr şi ţinu mai strâns bagheta din buzunar.

— Domnule profesor, dar de ce nu am Apărut direct în casa fostului dumneavoastră coleg?

— Pentru că ar fi fost foarte nepoliticos — ca şi cum am da buzna peste el, răspunse Dumbledore. Bunele maniere ne obligă să le dăm celorlalţi vrăjitori posibilitatea de a refuza sa ne primească. în orice caz, cele mai multe case de vrăjitori sunt protejate de farmece contra Apariţiilor nedorite. La Hogwarts, de exemplu...

— ... nu poţi să Apari nicăieri în clădire sau pe domeniu, zise Harry repede. Mi-a spus Hermione Granger.

— Şi are perfectă dreptate. Aici facem din nou la stânga, în spatele lor, ceasul bisericii anunţă ora douăsprezece fix. Harry se întrebă cum de lui Dumbledore nu i se părea nepoliticos să îşi viziteze prietenul atât de târziu, dar acum, că legaseră un dialog, avea întrebări mult mai importante pentru el.

— Domnule profesor, am citit în Profetul zilei că Fudge a fost dat afară...

— Întocmai, zise Dumbledore, luând-o pe o străduţă lăturalnică abruptă. A fost înlocuit, aşa cum sunt sigur că ai aflat deja, de Rufus Scrimgeour, care a fost Şeful Oficiului Aurorilor.

— Este... credeţi că va fi un ministru bun? întrebă Harry.

— Ce întrebare interesantă, spuse Dumbledore. în mod cert, este un om capabil. Are o personalitate mai fermă şi mai puternică decât Cornelius.

— Da, dar eu mă refeream la...

— Ştiu la ce te refereai. Rufus este un om de acţiune şi, după ce a luptat aproape o viaţă întreagă împotriva vrăjitorilor întunecaţi, nu-l subestimează câtuşi de puţin pe Lordv Cap-de-Mort.

Harry aşteptă, dar Dumbledore nu spuse nimic despr neînţelegerile dintre el şi Scrimgeour, care apăruseră în. fetul zilei şi nici nu avu destul curaj ca să deschidă subiecţi aşa că alese să vorbească despre altceva.

— Ştiţi... am citit şi despre doamna Bones...

— Da, spuse Dumbledore încet. O mare pierdere. Era vrăjitoare de excepţie. Cred, că ne apropiem... au!

Arătase cu mâna la care fusese rănit.

— Domnule profesor, ce-ţi păţit la...?

— N-am timp să-ţi explic acum, zise Dumbledore. Este poveste care te ţine cu sufletul la gură şi merită să o spur pe-ndelete.

Îi zâmbi lui Harry, care înţelese că nu greşise cu nimic că avea voie să pună şi alte întrebări.

— Ştiţi... am primit o broşură de la Ministerul Magiei prin-tr_o bufniţă. Era vorba despre măsurile de siguranţă pe care ar trebui să le luăm împotriva Devoratorilor Morţii...

— Da, şi eu am primit broşura cu pricina, spuse Dumbledore, zâmbind în continuare. Ţi s-a părut folositoare?

— Nu pot spune că da.

— Aşa mă gândeam şi eu. Până acum nu m-ai întrebat care este gemul meu preferat, ca să verifici dacă sunt cu adevărat domnul profesor Dumbledore, şi nu un impostor.

— Nu m-am gândit că... începu Harry, care nu îşi dădu seama dacă era certat sau nu.

— Harry, pe viitor să ştii că este cel de zmeură... deşi, dacă aş fi fost un Devorator al Morţii, aş fi avut grijă să aflu ce gem îmi place înainte să iau înfăţişarea mea.

— Ăă... sigur, spuse Harry. Tot în broşura aia scria ceva despre nişte Inferi. Ce sunt ăştia, de fapt? în broşură nu explicau exact despre ce este vorba.

— Sunt cadavre, zise Dumbledore calm. Cadavre care au fost vrăjite să îndeplinească ordinele unui vrăjitor întunecat. însă Inferii nu au mai fost văzuţi de mult timp, de

când Cap-de-Mort a fost ultima dată la putere... desigur, a ucis destui oameni cât să-şi formeze o armată. Am ajuns, Harry, e chiar aici...

Se apropiau de o casă mică, îngrijită, din piatră, care avea propria ei grădină. Harry era mult prea preocupat să asimileze informaţiile despre Inferi ca să mai fie atent la altceva. Când ajunseră la poartă, Dumbledore se opri brusc şi Harry intră direct în el.

— Vai de mine.

Harry urmări privirea lui Dumbledore de-a lungul aleii din grădină şi simţi un gol în stomac. Uşa de la intrare fusese spartă.

Dumbledore se uită într-o parte şi în alta, cercetând strada— Părea complet părăsită.

— Harry, scoate-ţi bagheta şi vino după mine, spuse el cu ° voce gravă.

Deschise poarta, înaintând repede şi fără zgomot pe alee, cu Harry imediat în urma lui, apoi împinse uşa foarte încet, având bagheta pregătită.

— Lumos.

Vârful baghetei lui Dumbledore se aprinse, luminând holul îngust. în partea stângă se găsea o altă usă rămasă deschisă. Dumbledore intră în sufragerie, urmat îndeaproape de Harry, şi cu bagheta luminoasă ridicată.

În faţa ochilor le apăru un tablou apocaliptic. Un ceas cu pendulă era fărâmat la picioarele lor, geamul era spart şi pendula zăcea ceva mai încolo, ca o sabie aruncată.

Pianul era întors pe o parte, cu corzile răsfirate pe podea. în apropiere scânteiau fragmente dintr-un candelabru făcut ţăndări. Pernele fuseseră tăiate şi le ieşeau pene din părţile laterale, cioburile de sticlă şi porţelan erau presărate peste tot, ca o brumă. Dumbledore ridică bagheta şi mai mult, astfel încât lumina ajunse până la pereţi, unde tapetul era mânjit cu un lichid dens, de un roşu închis. Harry rămase cu răsuflarea tăiată, ceea ce îl făcu pe Dumbledore să se întoarcă spre el.

— Nu e o privelişte plăcută, zise el abătut. Da, aici s-a petrecut ceva îngrozitor.

Dumbledore se duse cu precauţie până în mijlocul camerei, cercetând dezastrul de la picioarele sale. Harry îl urmă, uitându-se în jur şi temându-se puţin de ceea ce ar fi puţi să găsească în spatele pianului sau după canapeaua răsturn; tă, dar nu văzu nici urmă de cadavru.

— Domnule profesor, credeţi că a fost o luptă şi... l-au Iu; cu ei? sugeră Harry, încercând să nu-şi imagineze ce răni tr< buia să fi suferit vrăjitorul care lăsase urmele acelea pe perei

— Nu cred, zise Dumbledore încet, uitându-se în spatel* unui fotoliu umflat, întors pe o parte.

— Vreţi să spuneţi că...?

— Este încă aici? întocmai.

Dumbledore se aplecă din senin, înfigând vârful baghei în fotoliul umflat care strigă: -Au!

— Bună seara, Horace, zise Dumbledore, îndreptându-se.

Harry rămase cu gura căscată. în locul unde fusese un fotoliu cu câteva secunde înainte stătea ghemuit un bărbat deosebit de gras, chel, care îşi masa burta şi se uita jignit în sus la Dumbledore, mijindu-şi ochii înlăcrimaţi.

— Nu era cazul să mă împungi în halul ăsta, zise el morocănos, ridicându-se de pe podea. M-a durut.

Lumina baghetei căzu pe chelia sa lucioasă, pe ochii bulbucaţi, pe mustaţa argintie care îl făcea să semene cu o morsă şi pe nasturii lustruiţi ai jachetei maro din catifea pe care o purta peste o pijama mov de mătase. Abia dacă îi ajungea până la bărbie lui Dumbledore.

— Ce m-a dat de gol? mormăi el, în timp ce se ridică greoi, frecându-şi burta în continuare.

Nu părea deloc stingherit, pentru un om care tocmai fusese descoperit pretinzând că era un fotoliu.

— Dragul meu Horace, zise Dumbledore, părând amuzat, dacă te-ar fi vizitat într-adevăr Devoratorii Morţii, nu crezi că ai fi avut Semnul întunecat deasupra casei?

Vrăjitorul se lovi peste frunte cu o mână grăsuţă.

— Semnul întunecat, mormăi el. Ştiam eu că am uitat ceva... mă rog. Oricum nu aş fi avut timp şi pentru asta. Tocmai îmi finisam tapiţeria când aţi intrat.

Oftă adânc, astfel încât îi fluturară capetele mustăţii.

— Vrei să te ajut să faci curat? întrebă Dumbledore politicos.

— Chiar te rog, zise celălalt.

Cei doi se aşezară spate-n spate. Vrăjitorul înalt şi subţire şi cel scund şi rotofei făcură aceeaşi mişcare largă din baghetă.

Mobila zbură înapoi la locul ei, obiectele se refăcură în aer, penele intrară la loc în perne, iar cărţile rupte se repararā singure, aşezându-se în bibliotecă; lămpile cu ulei se întoarseră pe măsuţe şi se aprinseră din nou; un număr destul de mare de fragmente din ramele de argint pentru fotografii traversară camera în zbor şi se aranjară în perfectă ordine Pe un birou; peste tot se repararā tăieturi, crăpături şi găuri; Pereţii se curăţară singuri.

— Spune-mi, ce sânge ai folosit? întrebă Dumbledore, acoperind bătăile pendulei care tocmai fusese reparată.

— Pe pereţi? De dragon, strigă vrăjitorul pe care îl chema Horace, în timp ce candelabrul se lipea din nou de tavan, clăncăind şi huruind din toate articulaţiile.

Se auzi o bufnitură puternică dinspre pian şi după aceea se lăsă tăcerea.

— Da, de dragon, repetă vrăjitorul pe un ton detaşat. Era ultima mea sticlă şi să ştii că se vinde foarte scump în clipa de faţă. Totuşi cred că aş putea să-l refolosesc.

Făcu câţiva paşi anevoie şi luă o sticluţă transparentă de pe un dulap, pe care o ţinu la lumină, examinând lichidul dens din ea.

— Hm. Are particule de praf.

Puse sticluţa la loc în dulap şi oftă. în clipa aceea, privirea îi căzu asupra lui Harry.

— Oho, zise el, iar ochii săi mari şi rotunzi se aţintiră imediat pe fruntea lui Harry şi pe cicatricea în formă de fulger. Oho!

— El, spuse Dumbledore, înaintând pentru a le face cunoştinţă, este Harry Potter. Harry, dânsul este un vechi prieten şi coleg al meu, Horace Slughorn.

Slughorn păru să se supere pe Dumbledore, zicând cu viclenie:

— Ai crezut că aşa o să mă poţi convinge, aşa-i? Ei bine, răspunsul este "nu", Albus.

Trecu furtunos pe lângă Harry, având expresia unui om care încerca să reziste tentaţiei.

— Totuşi bănuiesc că putem să bem ceva împreună, nu-i aşa? întrebă Dumbledore. Măcar atât, de dragul vremurilor bune? Slughorn ezită.

— Bine, dar doar un pahar, zise el fără amabilitate. Dumbledore îi zâmbi lui Harry şi îi făcu semn să ia loc pe un fotoliu destul de asemănător cu cel pe care îl imitase Slughorn cu puţin timp în urmă. Fotoliul era chiar lângă şe-mineul care tocmai fusese readus la viaţă şi lângă o lampă cu ulei. Harry se aşeză, având impresia că, dintr-un motiv sau altul, Dumbledore voia să îl ţină câţ mai la vedere. Bineînţeles, când Slughorn se întoarse spre ei, aducând paharele, privirea îi căzu direct asupra lui Harry.

— Hm, zise el, uitându-se repede în altă parte, ca şi cum şi-ar fi protejat ochii. Poftim.

Îi întinse un pahar lui Dumbledore, care se aşeză neinvitat, îi aruncă tava lui Harry, pentru ca apoi să se afunde în perne, pe canapeaua reparată, tăcând îmbufnat.

— Spune-mi, Horace, cum stai cu sănătatea? întrebă Dumbledore.

— Nu prea bine, răspunse Slughorn numaidecât. Am probleme cu plămânii. Respir greu. Sufăr de reumatism. Nu mai am mobilitatea de altădată. Mă rog, era şi de aşteptat. Bătrâneţea. Oboseala.

— Totuşi trebuie să fi fost destul de mobil ca să ne poţi pregăti un asemenea spectacol într-un timp atât de scurt, zise Dumbledore. Nu cred că ai avut mai mult de trei minute, nu?

— Două, zise Slughorn deranjat şi în acelaşi timp cu mândrie. Făceam baie şi nu am auzit când s-a declanşat vraja împotriva intruşilor. Cu toate acestea, adăugă el neînduplecat, părând să îşi vină în fire, adevărul este că am îmbătrânit, Albus. Sunt un bătrân obosit, care şi-a câştigat dreptul de a duce o viaţă liniştită şi tihnită.

Nu părea să ducă lipsă de aşa ceva, îşi zise Harry, uitându-se în jur. Camera, nu prea bine aerisită, era plină de tot felul de obiecte, dar nu se putea spune că nu era o încăpere plăcută. Erau fotolii comode şi scaune pentru sprijinirea picioarelor, sticle cu băutură şi cărţi, cutii cu bomboane de ciocolată şi perne pufoase. Dacă Harry nu ar fi ştiut deja cine locuia acolo, ar fi crezut că era vorba despre o bătrânică bogată şi pretenţioasă.

— Eşti mai tânăr ca mine, Horace, spuse Dumbledore.

— Ei bine, poate că ar fi cazul să te gândeşti şi tu la pensie, Z1se Slughorn fără menajamente.

Ochii săi de culoarea agrişelor se opriră asupra mâinii rănite a lui Dumbledore.

— Să înţeleg că viteza de reacţie nu mai este cum era pe vremuri?

— Aşa este, spuse Dumbledore senin, trăgându-şi puţin mâneca şi dezvăluind vârfurile degetelor arse şi înnegrite, moment în care Harry simţi fiori pe şira spinării la vederea lor. Este evident că nu mai sunt la fel de rapid ca înainte. Dar pe de altă parte...

Dumbledore ridică din umeri şi întinse mâinile înlături, parcă pentru a sugera că şi bătrâneţea avea părţile ei bune, iar Harry observă că pe mâna rănită avea un inel pe care nu îşi amintea să-l mai fi văzut purtându-l până atunci: era mare, părea să fie din aur, nu era bine finisat şi avea o piatr mare, neagră şi crăpată la mijloc. Privirea lui Slughorn se opri puţin asupra inelului şi Harry îl văzu încruntându-se pentru câteva clipe.

— Deci, Horace, toate măsurile astea contra intruşilor... sunt pentru Devoratorii Morţii sau pentru mine? întrebă Dumbledore.

— Ce ar putea să vrea Devoratorii Morţii de la un bătrân amărât ca mine? întrebă Slughorn la rândul său.

— Bănuiesc că ar vrea să te facă să-ţi foloseşti talentele remarcabile pentru a soma, tortura şi ucide, spuse Dumbledore. Chiar vrei să cred că nu au venit încă să te recruteze?

Slughorn îi aruncă lui Dumbledore o scurtă privire usturătoare şi apoi mormăi:

— Nu le-am dat ocazia s-o facă. Sunt pe drumuri de un an de zile. Nu stau nicăieri mai mult de o săptămână. Mă mut dintr-o casă de încuiaţi în alta. Proprietarii ăsteia sunt plecaţi în concediu în Insulele Canare. Mi-a plăcut aici. O să-mi pară rău când o să plec. Nu e deloc greu dacă înveţi procedura: arunci o vrajă de îngheţare asupra acestor sisteme absurde antifurt pe care le folosesc oamenii şi ai grijă să nu te vadă vecinii când aduci pianul.

— Un plan ingenios, spuse Dumbledore. Dar pare să fie viaţă destul de solicitantă pentru un bătrân amărât care doreşte un trai liniştit. Dacă te-ai întoarce la Hogwarts...

— Albus, dacă ai de gând să-mi vorbeşti despre viaţa tihnită pe care aş avea-o la şcoala aia care este ca un magnet pentru dezastre, poţi să te opreşti de pe-acum! Chiar dacă am fost mereu pe fugă, să ştii că mi-au ajuns la urechi tot felul de zvonuri de când a plecat Dolores Umbridge! Dacă aşa îţi tratezi profesorii mai nou...

— Doamna profesoară Umbridge a provocat herghelia noastră de centauri, zise Dumbledore. Horace, nu cred că tu ai fi colindat prin Pădure, spunându-le unor centauri furioşi că sunt nişte "hibrizi nenorociţi".

— Aşa le-a zis? spuse Slughorn. Tâmpită... Nu mi-a plăcut niciodată de ea.

Harry râse pe înfundate, iar Dumbledore şi Slughorn se uitară la el.

— Scuzaţi-mă, zise Harry repede. însă... să ştiţi că nici mie nu mi-a plăcut de ea.

Dumbledore se ridică din senin.

— Plecaţi? întrebă Slughorn repede, plin de speranţă.

— Nu, aş vrea să mă duc la baie, zise Dumbledore.

— A, spuse Slughorn, evident dezamăgit. A doua usă pe stânga.

Dumbledore străbătu camera. După ce închise uşa în urma lui, se lăsă tăcerea. Câteva clipe mai târziu, Slughorn se ridică, părând să nu ştie exact ce să facă. Se uită pe furiş la Harry, se duse în faţa şemineului şi se întoarse cu spatele la foc, încălzindu-şi posteriorul masiv.

— Să nu crezi că nu ştiu de ce te-a adus aici, spuse el tăios.

Harry se mulţumi să-l privească. Ochii umezi ai lui Slughorn se opriră în trecere asupra cicatricei, observând de data asta şi restul feţei.

— Semeni foarte bine cu taică-tău.

— Ştiu, mi s-a mai spus, zise Harry.

— Nu şi la ochi. La ochi semeni cu...

— Mama, ştiu.

Harry o auzise de atâtea ori încât începuse să i se pară un subiect destul de plictisitor.

— Hm. Da, aşa este. Nu este bine ca profesorii să aibă elevi favoriţi, dar ea a fost printre preferaţii mei. Mă refer la mama ta, adăugă Slughorn, sesizând expresia derutata de pe chipul lui Harry. Lily Evans. Una dintre cele sclipitoare eleve pe care le-am avut. Era plină de viaţă, si

ştii. O fată încântătoare. îi spuneam că ar fi trebuit să fit în casa mea. Să fi văzut ce răspunsuri pline dt personalitate îmi dădea.

— Dar care a fost casa dumneavoastră?

— Am fost şeful casei Viperinilor, zise Slughorn. A, sta puţin, continuă el repede, văzând expresia de pe chipul li Harry şi făcându-i semn cu arătătorul. Să nu cumva să-r porţi pică din cauza asta! Tu trebuie să fii Cercetaş, ca ea nu? Da, de obicei aşa se întâmplă cu familiile. Dar să ştii d nu este o regulă. Ai auzit cumva de Sirius Black? Sunt cor vins că da, de câţiva ani s-a tot scris despre el prin ziare, murit acum câteva săptămâni...

Harry simţi un gol dureros în stomac.

— Mă rog, a fost un amic bun de-ai tatălui tău, la şcoală Toată familia Black fusese în casa mea, dar Sirius a ajuns la Cercetaşi. Mare păcat... era un băiat foarte talentat. Am pus mâna pe fratele lui, Regulus, când i-a venit şi lui rândul, da mi-ar fi plăcut să am setul complet.

Vorbea ca un colecţionar împătimit, care pierduse în faţ; altcuiva o piesă scoasă la licitaţie. Adâncit în amintiri, se uita la zidul din faţa lui, rotindu-se încet ca să-şi încălzească uniform spatele.

— Desigur, mama ta a avut părinţi încuiaţi. Nu mi-a venit să cred când am auzit. Credeam că avea sânge pur, atât er de talentată.

— Una dintre prietenele mele cele mai bune are părinţi încuiaţi, spuse Harry, şi este cea mai bună din an.

— Ciudat cum se întâmplă asta uneori, nu-i aşa? zise Slughorn.

— Nu neapărat, spuse Harry cu răceală. Slughorn se uită la el surprins.

— Să nu cumva să crezi că am prejudecăţi. Nu, nu, nu! Doar ţi-am spus că maică-ta s-a numărat printre preferaţii mei din toate timpurile, nu-i aşa? Apoi a fost şi Dick Cress-well, cu un an mai mic ca ea; bineînţeles, acum este Şeful Oficiului de Legătură al Goblinilor; şi el are părinţi încuiaţi — un elev foarte dotat; îmi dă chiar şi azi tot felul de informaţii din culise despre ce se întâmplă la Gringotts!

Slughorn se balansa puţin în faţă şi înapoi, zâmbind mulţumit, şi apoi arătă cu degetul spre fotografiile în rame de argint de pe birou, care înfăţişau diverşi omuleţi mişcători.

— Toţi sunt foşti elevi de-ai mei, iar pozele sunt semnate. Te rog să-l observi pe Barabas Cuffe, editorul Profetului zilei, care vrea întotdeauna să ştie ce cred despre ştirile de ultimă oră. Este şi Ambrosius Flume, de la Lorzii Mierii, care îmi trimite în fiecare an un coş cu dulciuri de ziua mea şi asta numai pentru că i l-am prezentat lui Ciceron Harkiss, care i-a dat prima slujbă! Iar acolo, mai în spate, trebuie să te întinzi puţin ca s-o vezi, este Gwenog Jones, căpitanul echipei Harpiilor din Holyhead... Toată lumea se miră când află că mă tutuiesc cu Harpiile şi că am oricând vreau bilete pe gratis!

Gândul acesta păru să-l bine dispună într-o mare măsură.

— Şi toţi oamenii ăştia ştiu unde să vă găsească, unde să vă trimită diverse lucruri? întrebă Harry, care nu putea să nu se mire că Devoratorii Morţii nu îl găsiseră încă pe Slughorn, când biletele la meciurile de vâjthaţ, coşurile cu dulciurile şi vizitatorii care îi cereau sfaturi şi păreri nu păreau să aibă nici o dificultate în a-l găsi.

Lui Slughorn îi pieri zâmbetul la fel de repede cum dispăruse sângele de pe pereţi.

— Sigur că nu, zise el, uitându-se la Harry. De un an mcoace nu am mai ţinut legătura cu nimeni.

Harry avu impresia că Slughorn fusese şocat la auzul propriilor cuvinte. Individul acesta păru de-a dreptul neliniştit Pentru câteva clipe. Apoi ridică din umeri.

— Totuşi... vrăjitorii precauţi se dau la fund în astfel de momente. Poate să spună Dumbledore ce-o vrea, dar, dacă aş accepta acum un post de profesor la Hogwarts, ar fi ca şi cum aş da o declaraţie publică în care aş anunţa că fac parte din Ordinul Phoenix! Ştiu că sunt demni de toată admiraţia, curajoşi şi aşa mai departe, dar, sincer să fiu, rata mortalităţii nu prea e pe placul meu...

— Dar nu a spus nimeni că trebuie să faceţi parte din Ordin ca să predaţi la Hogwarts, zise Harry, care nu putu să nu-l ia puţin peste picior.

Îi era greu să îl compătimească pe Slughorn pentru viaţa tihnită pe care o ducea, când îşi amintea cum supravieţuise Sirius înţr-o peşteră, hrănindu-se cu şobolani.

— Majoritatea profesorilor nu fac parte din Ordin şi nu a fost ucis nici unul dintre ei. Mă rog, asta dacă nu îl puneţi

la socoteală pe Quirrell, dar el a primit ce merita, având în vedere că îl ajutase pe Cap-de-Mort.

Harry era sigur că Slughorn era unul dintre acei vrăjitori care nu suportau să audă numele lui Cap-de-Mort rostit cu voce tare şi avu dreptate; Slughorn se cutremură şi icni în semn de protest, dar Harry se comportă de parcă nu se întâmplase nimic.

— Presupun că profesorii sunt mai în siguranţă decât mulţi alţii, atât timp cât Dumbledore este director. Se zice că e singurul de care s-a temut vreodată Cap-de-Mort, nu-i aşa? continuă Harry.

Slughorn se uită în gol pentru câteva clipe, părând să cântărească spusele lui Harry.

— Mda, este adevărat că Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit nu l-a provocat niciodată pe Dumbledore la o confruntare directă, mormăi el sceptic. Şi bănuiesc că nimeni nu ar putea susţine că sunt un prieten al Celui-Ce-Nu-Trebuie-Numit, dat fiind că nu m-am alăturat Devoratorilor Morţii... în cazul ăsta, poate că aş fi mai în siguranţă lângă Albus... Nu pot să neg că m-a marcat moartea Ameliei Bones... Dacă ea... care avea relaţii la minister, care era sub protecţia ministerului...

Dumbledore intră din nou în cameră şi Slughorn tresări ca şi cum ar fi uitat că Dumbledore era în casa lui.

— A, te-ai întors, Albus, zise el. Ţi-a luat ceva vreme. Ai cumva stomacul deranjat?

— Nu, am răsfoit nişte reviste de-ale încuiaţilor, spuse Dumbledore. Ador modelele pentru tricotaje. Ei bine,

Harry, am profitat peste măsură de ospitalitatea lui Horace, cred că ar fi cazul să plecăm.

Harry sări în picioare, fără să dea nici un semn de împotrivire. Slughorn păru jignit.

— Plecaţi?

— Da. Cred că sunt în stare să-mi dau seama când am de-a face cu o cauză pierdută.

— Cauză...?

Slughorn părea agitat. Bătu darabana cu degeţele sale gră-suţe şi se foi, privindu-l pe Dumbledore cum îşi prindea pelerina de drum şi pe Harry cum îşi trăgea fermoarul jachetei.

— Ei bine, îmi pare rău că nu vrei postul, Horace, zise Dumbledore, ridicând mâna sănătoasă în semn de rămas-bun. Hogwarts s-ar fi bucurat să-şi deschidă iar uşile pentru ţine. Având în vedere măsurile ridicate de siguranţă de la Hogwarts, o să fii întotdeauna bine venit, dacă o să vrei să ne vizitezi.

— În ordine... păi... eşti foarte generos... zic eu...

— Atunci, la revedere.

— La revedere, zise Harry.

Cei doi ajunseră la uşa de la intrare, când se auzi un ţipăt din spatele lor.

— Bine, bine, accept!

Dumbledore se întoarse şi îl văzu pe Slughorn gâfâind în pragul sufrageriei.

— Te întorci la lucru?

— Da, da, spuse Slughorn nerăbdător. Probabil că mi-am Pierdut minţile, dar da.

— Minunat, zise Dumbledore, zâmbind larg. Atunci, Horace, rămâne să ne vedem pe întâi septembrie.

— Poţi să fii sigur, mormăi Slughorn.

În timp ce mergeau pe aleea din grădină, se auzi din nou vocea lui Slughorn, care zise:

— Să ştii că aştept o mărire de salariu, Dumbledore! Dumbledore râse pe înfundate. închiseră poarta după ei şi amândoi coborâră dealul în noapte, prin vălul de ceaţă.

— Bravo, Harry, spuse Dumbledore.

— Dar nu am făcut nimic, zise Harry mirat.

— O, ba da. I-ai arătat lui Horace cât are de câştigat întorcându-se la Hogwarts. Ţi-a plăcut de el?

— Ăă...

Harry nu era sigur dacă îl plăcuse sau nu pe Slughorn. Fusese drăguţ în felul lui, dar păruse oarecum înfumurat şi, chiar dacă o negase, fusese mult prea surprins că o fată cu părinţi încuiaţi putea fi o vrăjitoare de excepţie.

— Horace, zise Dumbledore, scutindu-l pe Harry de responsabilitatea de a o spune el, este un om comod. Şi îi place să fie înconjurat de oameni celebri, importanţi sau de succes. îi place să creadă că are o anumită influenţă asupra lor. Vezi tu, nu şi-a dorit niciodată să fie el însuşi pe locul

şoferului; preferă să rămână în spate, unde are loc să se întindă după voie. Obişnuia să îşi aleagă elevii favoriţi de la Hogwarts unul câte unul, uneori pentru ambiţia sau inteligenţa lor, alteori pentru farmecul personal şi talentul lor, şi avea un fler extraordinar în a-i alege pe cei care aveau să exceleze în domeniul în care se specializau. Horace formase un fel de club de elevi preferaţi, iar el era chiar în mijlocul lui: făcea prezentări, lega contacte folositoare între membri şi ieşea mereu în avantaj, indiferent dacă primea gratis o cutie de ananas zaharisit, care este slăbiciunea lui, sau dacă avea ocazia de a-l recomanda pe următorul membru al Oficiului de Legătură al Goblinilor.

Lui Harry îi apăru brusc în faţa ochilor imaginea unui păianjen umflat, care ţesea o pânză în jurul lui, trăgând când de un fir, când de altul, ca să-şi aducă muştele gustoase mai aproape de el.

— Un lucru este sigur, continuă Dumbledore, şi nu o fac pentru că vreau să te montez împotriva lui Horace, mai bine zis împotriva domnului profesor Slughorn, ci pentru că vreau să fii prevenit. Sunt convins că o să încerce să te racoleze, Harry. Ai fi piesa de rezistenţă a colecţiei sale: băiatul care a supravieţuit... sau "cel ales", cum ţi se spune mai nou.

Pe Harry îl trecură fiorii la auzul acestor cuvinte, dar nu din cauza cetii care îl înconjura. îşi aminti de nişte cuvinte pe care le auzise cu câteva săptămâni în urmă, cuvinte care aveau o semnificaţie îngrozitoare şi personală pentru el:

Nici unul nu poate trăi pe când celălalt supravieţuieşte...

Dumbledore se oprise în dreptul bisericii pe lângă care trecuseră ceva mai devreme.

— Acesta este un loc bun, Harry. Te rog să te ţii de braţul meu.

De data asta, Harry îşi luă inima în dinţi şi fu pregătit pentru Apariţie, dar tot o găsi neplăcută. Când scăpă de senzaţia de presiune şi îşi dădu seama că putea să respire din nou, el şi Dumbledore erau pe un drum de ţară, iar în faţa lor se zărea silueta asimetrică a celei de-a doua clădiri preferate a lui Harry: Vizuina. în ciuda sentimentului de groază care pusese stăpânire pe el, nu putu să nu se bucure la vederea ei. Ron era acolo... şi doamna Weasley la fel, care era cea mai bună bucătăreasă pe care o întâlnise Harry până atunci...

— Harry, te rog, zise Dumbledore când intrară pe poartă, aş vrea să vorbesc cu tine înainte de a ne despărţi. între patru ochi. Am putea discuta aici?

Dumbledore arătă spre o magazie neîngrijită din piatră, unde îşi ţinea măturile familia Weasley. Puţin derutat, Harry îl urmă pe Dumbledore dincolo de uşa ale cărei balamale trebuiau unse, intrând într-un spaţiu ceva mai mic decât un dulap obişnuit. Dumbledore îşi aprinse vârful baghetei, care era ca o torţă, şi îi zâmbi lui Harry.

— Harry, sper să nu mi-o iei în nume de rău, dar să ştii că sunt foarte mulţumit şi chiar mândru de cât de bine pari să te descurci după tot ce s-a petrecut la minister. Dă-mi voie s& spun că sunt convins că şi Sirius ar fi fost mândru de tine.

Harry înghiţi în sec, de parcă i-ar fi pierit vocea. Nu sesimţea în stare să vorbească despre Sirius. îi fusese şi aşa destul de greu să-l audă pe unchiul Vernon spunând "A murit naşul lui?" şi chiar mai greu să-l audă pe Slughorn men-ţionându-i numele într-o doară.

— Este foarte trist, spuse Dumbledore cu blândeţe, că tu şi Sirius nu aţi putut să petreceţi mai mult timp împreună. Relaţia trainică şi de durată pe care aţi fi avut-o a fost curmată cu cruzime.

Harry încuviinţă din cap, fixându-şi privirea asupra unui păianjen care se căţăra pe pălăria lui Dumbledore. Era conştient de faptul că Dumbledore îl înţelegea, că poate chiar bănuia că, înainte să fi primit scrisoarea de la el, Harry îşi petrecuse aproape tot timpul stând întins pe pat, refuzând să mănânce şi uitându-se pe fereastra aburită, cuprins de senzaţia de vid re-l ce pe care ajunsese să o asocieze Dementorilor.

— Îmi este atât de greu, spuse Harry într-un târziu, cu o voce joasă, când mă gândesc că n-o să-mi mai scrie niciodată.

Brusc, îl usturară ochii şi clipi. Se simţea ciudat să o recuJ noască, dar faptul că avusese pe cineva din afara şcolii căruia îi păsa de soarta lui, aproape ca unui părinte, fusese uni dintre aspectele cele mai plăcute ale descoperirii naşuli său... Dar acum bufniţele nu aveau să-i mai aducă niciodat această alinare...

— Sirius a însemnat pentru tine multe lucruri pe care ni le-ai avut până să-l fi cunoscut, zise Dumbledore cu blândeţe. Fireşte, pierderea lui este deosebit de dureroasă...

— Dar cât am stat la familia Dursley, îl întrerupse Harry, ci vocea mai puternică decât înainte, mi-am dat seama că nu pot să mă închid în mine însumi, pentru că altfel... altfel o să-r pierd minţile. Sirius nu ar fi vrut asta, nu-i aşa? Şi până 13 urmă, viaţa este scurtă... Gândiţi-vă la doamna Bones, la Emmeline Vance... Eu aş putea fi următoarea victimă, nu-i aşa? Şi dacă o să fie aşa, spuse el înverşunat, privindu-l acum drept în fată pe Dumbledore, ai cărui ochi albaştri scânteiau îr lumina baghetei, o să am grijă să iau cât mai mulţi Devoratori ai Morţii cu mine. Şi pe Cap-de-Mort, dacă o să pot.

— Se vede că eşti fiul lui James şi al lui Lily şi finul lui Sirius! zise Dumbledore, bătându-l aprobator pe Harry pe umăr. Dacă nu mi-ar fi teamă că te-aş umple de păianjeni, mi-aş scoate pălăria în faţa ta. Harry, acum aş vrea să vorbim despre un subiect din aceeaşi sferă... am înţeles de la tine că pe parcursul ultimelor două săptămâni ai citit Profetul zilei, aşa este?

— Da, spuse Harry, cu inima bătându-i puţin mai repede decât de obicei.

— Atunci trebuie să-ţi fi dat seama că nu se poate spune că s-au scurs informaţii despre aventura ta din sala profeţiilor, ci că au fost nişte inundaţii în toată regula, eşti de acord cu mine?

— Da, spuse Harry din nou. Şi acum toată lumea ştie că sunt cel ales...

— Ba nu, nu ştie nimeni, îl întrerupse Dumbledore. Doar doi oameni ştiu întregul conţinut al profeţiei despre tine şi Lordul Cap-de-Mort, şi amândoi stau în această magazie urât mirositoare şi plină de păianjeni. Este

adevărat însă că mulţi au intuit corect că Lordul Cap-de-Mort şi-a trimis Devoratorii Morţii să fure profeţia şi că aceasta avea legătură cu tine. Acum, am dreptate să cred că nu ai mai spus nimănui că ştii ce conţinea profeţia?

— Da.

— Până la urmă, este o decizie înţeleaptă, zise Dumbledore. însă cred că ar trebui să nu fii prea strict în ceea ce-i priveşte pe prietenii tăi, domnul Ronald Weasley şi domnişoara Hermione Granger. Da, continuă el, văzând neliniştea de pe chipul lui Harry, sunt de părere că ar trebui să ştie şi ei— Le faci un deserviciu dacă nu le împărtăşeşti ceva atât de important pentru ei.

— N-am vrut...

— ... să-i sperii? spuse Dumbledore, cercetându-l pe Harry Peste ochelarii în formă de semilună. Sau poate că nu ai vrut să mărturiseşti că eşti la rândul tău îngrijorat şi speriat? Ai nevoie de prietenii tăi, Harry. Ai avut completă dreptate când ai spus că Sirius nu ar fi vrut să te închizi în tine.

Harry nu zise nimic, dar Dumbledore nu păru să aştepte vreun răspuns. Continuă:

— În aceeaşi ordine de idei, un alt subiect despre care voiam să vorbesc cu tine este că aş vrea să urmezi nişte cursuri individuale cu mine anul ăsta.

— Cursuri... cu dumneavoastră? zise Harry atât de surprins, încât uită de tăcerea meditativă în care se adâncise.

— Da. Cred că a sosit momentul să mă implic mai activ în educaţia ta.

— Ce o să-mi predaţi, domnule profesor?

— A, câte puţin din toate, spuse Dumbledore vag. Harry aşteptă cu sufletul la gură, dar Dumbledore nu-i mai dădu nici un detaliu, aşa că se interesă de un alt lucru care îl pusese oarecum pe gânduri.

— Dacă o să am cursuri cu dumneavoastră, nu mai este cazul să fac meditaţii cu Plesneală, nu-i aşa?

— Cu domnul profesor Plesneală, Harry, şi ca să-ţi răspund la întrebare, nu, n-o să mai faci meditaţii cu dânsul.

— Ce bine, zise Harry uşurat, pentru că au fost un... Se opri, având grijă să nu spună ce gândea de fapt.

— Cred că cel mai potrivit cuvânt ar fi "fiasco", spuse Dumbledore încuviinţând din cap.

Harry râse.

— Asta înseamnă că de acum înainte o să-l văd mai rar pe domnul profesor Plesneală, zise el, pentru că n-o să mă accepte la cursul de Poţiuni dacă nu obţin calificativul "Rem£ cabil" la N.O.V., iar eu ştiu că am luat mai puţin.

— Nu te pripi, zise Dumbledore cu o voce gravă. Dacă mi gândesc bine, cred că rezultatele ar trebui să sosească îr cursul zilei de azi. Acum, Harry, înainte de a ne despărţi, tre buie să mai lămurim două aspecte. în primul rând, începânc din clipa asta, vreau să ai mereu Pelerina

Invizibilă la tine Chiar şi la Hogwarts. Pentru orice eventualitate, înţelegi?

Harry încuviinţă din cap.

— În al doilea rând, cât timp o să stai aici, Vizuina o să fit protejată de cele mai bune sisteme de siguranţă pe care le oferă Ministerul Magiei. Aceste măsuri le-au creat o oare-are stare de disconfort lui Arthur şi Molly. Toate scrisorile lor sunt verificate la minister înainte să ajungă la ei, ca să-ţi dau un exemplu. Pe ei nu îi deranjează câtuşi de puţin, pentru că tot ce vor este să fii în siguranţă. Cu toate acestea, le-ai nesocoti eforturile dacă ţi-ai pune viaţa în primejdie cât o să stai la ei.

— Am înţeles, spuse Harry repede.

— În ordine, atunci, zise Dumbledore, deschizând uşa magaziei pentru cozile de mătură şi ieşind în curte. Văd că este aprinsă lumina în bucătărie. Să nu o mai privăm pe Molly de ocazia de a se plânge de cât de slab eşti.

CAPITOLUL V

FLEGMĂ ÎN EXCES

Harry şi Dumbledore se apropiară de uşa din spate a Vizuinei, în jurul căreia erau depozitate familiarele cizme de cauciuc şi ceaune ruginite; Harry auzi găinile gata să adoarmă cotcodăcind încet într-un coteţ îndepărtat.

Dumbledore ciocăni la usă de trei ori şi, uitându-se pe fereastră, Harry văzu pe cineva mişcându-se în bucătărie.

— Cine este? spuse o voce neliniştită, cea a doamnei Weasley. Prezentaţi-vă neîntârziat.

— Sunt eu, Dumbledore, l-am adus pe Harry.

Uşa se deschise imediat şi în prag apăru doamna Weasley, scundă, plinuţă, îmbrăcată cu o rochie veche de culoare verde.

— Harry, dragul meu! Vai de mine, Albus, m-ai speriat îngrozitor, mi-ai spus că ajungeţi abia mâine dimineaţă!

— Am avut noroc, spuse Dumbledore, îndemnându-l pe Harry să intre. Slughorn s-a dovedit mult mai uşor de convins decât m-am aşteptat. Desigur, totul i se datorează lui Harry. A, bună, Nymphadora.

Harry se uită în jur şi descoperi, că în ciuda orei târzii, doamna Weasley nu era singură. O vrăjitoare tânără, cu chipul palid, în formă de inimă şi părul şaten deschis, stătea la masă, ţinând strâns cana mare din faţa ei.

— Bună seara, domnule profesor, zise ea. Salut, Harry.

— Bună, Tonks.

Lui Harry, tânăra i se păru trasă la faţă, chiar bolnavă, şi având un zâmbet puţin forţat. în mod cert, înfăţişarea ei era ternă decât de obicei, când avea părul roz aprins.

— Ar fi cazul să plec, zise ea repede, ridicându-se şi punân-şi pelerina. Mulţumesc pentru ceai şi înţelegere, Molly.

— Te rog, nu pleca din cauza mea, spuse Dumbledore politicos. Nu rămân, trebuie să discut nişte chestiuni urgente cu Rufus Scrimgeour.

— Nu, nu, chiar trebuie să plec, zise Tonks, evitând să-i întâlnească privirea lui Dumbledore. Noapte bună.

— Draga mea, de ce nu vii la cină în weekend, o să fie şi Remus, şi Ochi-Nebun?

— Nu, mulţumesc, Molly... mulţumesc pentru invitaţie... noapte bună tuturor.

Tonks trecu grăbită pe lângă Dumbledore şi Harry ieşi în curte, la câţiva paşi depărtare, după care se întoarse în loc şi se făcu nevăzută. Harry observă că doamna Weasley părea îngrijorată.

— Ei bine, ne vedem la Hogwarts, Harry, zise Dumbledore. Ai grijă de tine. Molly, reşpectele mele.

Dumbledore făcu o plecăciune în faţa doamnei Weasley şi plecă şi el, dispărând în acelaşi loc cu Tonks. Doamna Weasley închise uşa care dădea spre curtea rămasă goală şi apoi îl apucă pe Harry de umeri, întorcându-l cu faţa spre lampa de pe masă şi cercetându-l cu atenţie.

— Eşti la fel ca Ron, oftă ea, privindu-l din cap până-n picioare. Amândoi arătaţi ca şi cum ar fi aruncat cineva un Blestem de întindere asupra voastră. Ron a crescut opt

centimetri de când i-am cumpărat ultima robă pentru şcoală, să ştii. Harry, nu ţi-e foame?

— Ba da, spuse Harry, dându-şi brusc seama cât de foame | îi era de fapt.

— Ia loc, dragule, îţi pregătesc ceva cât ai zice peşte. Harry se aşeză la masă şi în clipa aceea îi sări în braţe o pisică pufoasă, portocalie, cu botul scurt, care i şe cuibări torcând în poală.

— E şi Hermione aici? întrebă el bucuros, mângâindu-l pe Şmecherilă după ureche.

— A, da, a sosit alaltăieri, zise doamna Weasley, lovind cu bagheta o oală mare de fier, care zbură pe aragaz cu un zdrang puternic şi începu să fiarbă imediat. Desigur, acum toată lumea doarme, nu ne aşteptam să vii atât de devreme. Poftim...

Doamna Weasley atinse iar oala, care se ridică în aer, pluti spre Harry şi se înclină. Doamna Weasley aduse un castron în dreptul ei la timp pentru ca acesta să se umple cu supa fierbinte şi groasă de ceapă.

— Vrei şi pâine, dragul meu?

— Da, mulţumesc, doamnă Weasley.

Aceasta îşi flutură bagheta peşte umăr, iar apoi o pâine şi un cuţit plutiră şi se aşezară graţios pe masă. în timp ce pâinea se tăia singură în felii şi oala zbura înapoi pe aragaz, doamna Weasley şe aşeză vizavi de Harry.

— Şi zici că l-ai convins pe Horace Slughorn să accepte postul de profesor?

Harry dădu din cap, având gura aţâţ de plină cu supă fierbinte, încât nici nu putu să vorbească.

— Şi eu, şi Arthur l-am avut profesor, zise doamna Weasley. A predat multă vreme la Hogwarts, a început cam în aceeaşi perioadă cu Dumbledore, dacă nu mă înşel. Ţi-a plăcut de el?

Având de data asta gura plină cu pâine, Harry ridică din umeri şi făcu o mişcare oarecum neutră din cap.

— Ştiu ce vrei să spui, şpuşe doamna Weasley, încuviinţând cu înţelepciune. Este limpede că poate fi cât se poate de fermecător când vrea, dar Arthur nu l-a prea plăcut niciodată. La minister lucrează o mulţime de foşti elevi preferaţi de-ai lui Slughorn. A ştiut mereu cum să ajute diverse persoane să avanseze în carieră, dar nu prea a avut timp de Arthur, i s-a părut că nu era destul de ambiţios. Mă rog, asta dovedeşte că şi Slughorn şe înşală uneori. Nu ştiu dacă Ron a apucat să-ţi scrie despre asta, s-a întâmplat foarte de curând, dar Arthur a fost avansat!

Era evident că doamna Weasley abia aşteptase să îi spună asta. Harry înghiţi o gură mare de supă foarte fierbinte, având senzaţia că îşi opărise gâtul.

— Minunat! zise el cu răsuflarea tăiată.

— Eşti tare scump, şpuşe doamna Weasley, zâmbind larg Şi interpretând pesemne lacrimile din ochii lui Harry ca pe un semn de emoţie la auzul veştii. Da, Rufus Scrimgeour a creat nişte departamente noi, dată fiind situaţia prezentă, iar Arthur este Şeful Oficiului de Detectare şi Confiscare de Vrăji Defensive şi Obiecte Protectoare False. Ocupă un post important, acum are zece subalterni.

— Dar ce se întâmplă mai exact în Ofi...?

— Păi, vezi tu, cu toată agitaţia pe care a stârnit-o Ştii-Tu-Cine, peste tot au fost scoase la vânzare fel de fel de ciudăţenii, obiecte care se presupune că ar trebui să te apere de Ştii-Tu-Cine şi de Devoratorii Morţii. Cred că îţi dai seama la ce mă refer, aşa-zise poţiuni protectoare, care nu sunt altceva decât sos de friptură amestecat cu puţin puroi de Bubo-tuburi, sau instrucţiuni de aruncare a blestemelor defensive care fac să-ţi cadă urechile... mă rog, până la urmă, vinovaţii sunt exact ca Mundungus Fletcher, au umblat mereu cu tot felul de treburi murdare şi profită de teama oamenilor, dar din când în când apar şi probleme serioase. Chiar acum câteva zile, Arthur a confiscat o cutie de Trădare Blestemate, care este aproape sigur că au fost plasate de un Devorator al Morţii. Se ocupă de lucruri importante, să ştii, şi îi zic mereu că nu are de ce să-i fie dor de bujii, prăjitoare de pâine şi cine ştie ce alte obiecte din astea trăsnite de-ale încuiaţilor.

Doamna Weasley îşi încheie discursul cu o privire neînduplecată, de parcă Harry ar fi sugerat că era firesc să-ţi fie dor de bujii.

— Domnul Weasley este încă la birou? întrebă el.

— Da. Dacă mă gândesc bine, chiar întârzie puţin... a spus că o să vină pe la miezul nopţii.

Doamna Weasley se întoarse să se uite la ceasul mare care era cocoţat într-un mod ciudat peste nişte cearşafuri din coşul cu rufe de la capătul mesei. Harry îl recunoscu imediat: avea nouă limbi, pe fiecare dintre ele era gravat numele unui membru al familiei şi de obicei era în sufragerie, poziţia actuală sugerând că doamna Weasley

începuse să-l ia cu ea prin casă. Acum absolut toate limbile indicau "pericol de moarte".

— Stă aşa de ceva timp, zise doamna Weasley pe un ton ne convingător. De când a reapărut Ştii-Tu-Cine. Bănuiesc ci toată lumea este în pericol de moarte în clipa de faţă... nu cred să fim doar noi... dar nu mai ştiu pe nimeni care să aibă un ceas ca ăsta, aşa că nu pot să verific dacă este adevărat. A! Doamna Weasley exclamă brusc şi arătă spre cadranul ceasului. Limba domnului Weasley se mutase şi indica "pe drum".

— Vine!

Într-adevăr, o clipă mai târziu se auzi un ciocănit. Doamna Weasley sări în picioare şi se duse repede la uşă, puse o mână pe mâner şi îşi lipi faţa de lemn, întrebând:

— Arthur, tu eşti?

— Da, zise domnul Weasley cu o voce obosită. Dar aş fi spus asta şi dacă aş fi fost un Devorator al Morţii, draga mea. Pune-mi întrebarea de verificare.

— Ah... să fim serioşi...

— Molly!

— Bine, bine... care este ţelul tău suprem?

— Să descopăr de ce nu cad avioanele.

Doamna Weasley încuviinţă din cap şi învârti mânerul, dar se părea că domnul Weasley trăgea de uşă înspre el, pentru că aceasta nu se deschise.

— Molly! Nu pot să intru înainte să răspunzi şi tu la întrebarea de verificare.

— Arthur, zău, este de-a dreptul ridicol...

— Cum îţi place să-ţi spun când suntem între patru ochi? Chiar şi la lumina slabă a lămpii, Harry îşi dădu seama că doamna Weasley se făcuse roşie ca focul; Harry însuşi simţi o căldură care îi cuprinse urechile şi gâtul, aşa că mancă repede, făcând cât mai mult zgomot şi zdrăngănind cu lingura în castron.

— Mollynuţa, şopti doamna Weasley prin uşa încă închisă, nespus de stânjenită.

— Corect, spuse domnul Weasley. Acum poţi să mă laşi să intru.

Doamna Weasley îi deschise soţului ei, un vrăjitor slab, roşcat, cu chelie, care purta ochelari cu ramă de baga şi o pelerină de drum prăfuită.

— Tot nu pot să înţeleg de ce trebuie să trecem prin asta de flecare dată când vii acasă, zise doamna Weasley, încă îmbujorată, în timp ce-şi ajuta soţul să-şi dea jos pelerina. Nu ar fi exclus ca Devoratorul Morţii să te fi obligat să-i dai răspunsul înainte să îţi fi luat înfăţişarea.

— Ştiu, draga mea, dar astea sunt regulile ministerului şi trebuie să dau un exemplu pozitiv. Ce bine miroase, ai făcut cumva supă de ceapă?

Domnul Weasley se întoarse vesel către masă.

— Harry! Te aşteptam peste câteva ore bune!

Cei doi dădură mâna şi domnul Weasley se prăbuşi pe un scaun lângă Harry, în timp ce doamna Weasley îi puse în faţă un castron cu supă.

— Mulţumesc, Molly. Am avut o noapte grea. Un idiot a început să vândă Medalii-Metamorfe. Tot ce trebuie să faci este să ţi le pui la gât şi poţi să-ţi schimbi înfăţişarea după voie. O sută de mii de variante, la preţul incredibil de numai zece galioni.

— Si ce se întâmplă dacă le pui la gât?

— În cea mai mare parte din cazuri, prinzi o culoare portocalie destul de neplăcută, dar sunt câţiva vrăjitori cărora le-au apărut un fel de negi cu tentacule pe tot corpul. De , parcă nu ar fi fost şi aşa destule probleme la Sf. Mungo.

— E genul de lucru care li s-ar părea amuzant lui Fred şi | George, zise doamna Weasley, şovăind. Eşti sigur că...?

— Bineînţeles că sunt sigur, spuse domnul Weasley. Băieţii 1 nu ar putea să facă aşa ceva tocmai acum, când lumea ar fi 1 în stare de orice ca să fie în siguranţă.

— De-asta ai întârziat, din cauza Medaliilor-Metamorfe?

— Nu, am aflat de un blestem periculos care a fost aruncat I în zona Elephant and Castle, dar, din fericire, Detaşamentul I de Punere în Vigoare a Legilor Magice rezolvase deja problema când am ajuns la faţa locului...

Harry duse mâna la gură, mascând un căscat.

— La culcare, spuse doamna Weasley imediat pe un ton ferm. Ţi-am pregătit camera lui Fred şi George, e numai a ta. I

— Dar ei unde sunt?

— A, pe Aleea Diagon. Sunt atât de ocupaţi, încât dorm într-un apartament mic deasupra magazinului lor de glume, zise doamna Weasley. Sinceră să fiu, la început nu am fost de acord cu toate astea, dar recunosc că par să se priceapă la afaceri. Hai, dragul meu, cufărul tău e deja acolo.

— Noapte bună, domnule Weasley, zise Harry, dându-şi scaunul în spate.

Smecherilă sări graţios din poala lui şi ieşi agale din cameră.

— Noapte bună, Harry, spuse domnul Weasley.

Harry o văzu pe doamna Weasley aruncând o privire spre ceasul din coşul de rufe înainte să plece împreună din bucătărie. Toate limbile indicau din nou "pericol de moarte".

Camera lui Fred şi George era la etajul doi. Doamna Weasley îşi îndreptă bagheta către o lampă de pe noptieră şi o aprinse numaidecât, cufundând camera într-o plăcută lumină aurie. în ciuda faptului că fusese pusă o vază cu flori pe un birou, în faţa ferestrei, mirosul lor nu putea să-l acopere pe cel dominant, despre care Harry bănuia că era de praf de puşcă. O bună parte din podea era ocupată de un număr mare de cutii de carton nemarcate şi sigilate, alături de care se găsea cufărul lui Harry. Camera părea să fie folosită ca un loc temporar de depozitare.

Hedwig ciripi veselă spre Harry de pe şifonierul pe care stătea cocoţată şi apoi zbură pe fereastră. Harry ştia că aşteptase să-l vadă înainte de a pleca la vânătoare. Harry îi spuse noapte bună doamnei Weasley, îşi puse pijamaua şi se culcă în unul dintre paturi. Simţi ceva tare prin faţa de pernă. Băgă mâna înăuntru şi scoase o bomboană lipicioasă, mov cu portocaliu, despre care îşi aminti că era de fapt o Pastilă de Vomitat. Zâmbi în sinea lui, se întoarse pe o parte şi adormi instantaneu.

Câteva clipe mai târziu, sau cel puţin aşa i se păru lui Harry, se trezi când cineva dădu uşa de perete, având senza-ta că avusese loc o detunătură. Ridicându-se imediat în ca-Pul oaselor, auzi draperiile foşnind şi fu orbit de o lumină puternică. îşi acoperi ochii cu o mână, iar cu cealaltă pipăi după ochelari.

— Cemaifacimăibăiete?

— Nu ştiam că ai sosit deja! zise răspicat o voce entuziasmată, iar Harry primi o lovitură puternică în creştet.

— Ron, nu-l mai lovi! îl mustră o voce de fată.

Harry îşi găsi ochelarii şi şi-i puse repede la ochi, cu toate că lumina era atât de puternică, încât diferenţa nu era foarte mare. O umbră lungă şi neclară îi apăru pentru o clipă în faţa ochilor, Harry clipi şi atunci se contura imaginea lui Ron Weasley, care îl privea zâmbindu-i larg.

— Eşti bine?

— Mai bine ca niciodată, zise Harry, masându-şi capul şi sprijinindu-se pe perne. Dar tu?

— Nici eu n-o duc rău, spuse Ron, trăgând o cutie de carton şi aşezându-se pe ea. Când ai ajuns? Abia acum ne-a spus mama că ai venit.

— Pe la unu noaptea.

— Cum a fost la încuiaţi? Au fost drăguţi cu tine?

— Ca de obicei, zise Harry, în timp ce Hermione se aşeză pe marginea patului său. Nu au prea vorbit cu mine, dar prefer să fie aşa. Ce mai faci, Hermione?

— A, bine, spuse Hermione, care îl cerceta pe Harry de parcă ar fi fost bolnav.

Harry bănui ce se ascundea în spatele privirii ei îngrijorate şi, având în vedere că în clipa aceea nu voia câtuşi de puţin să vorbească despre moartea lui Sirius sau oricare alt subiect îngrozitor, zise:

— Cât e ceasul? Am întârziat cumva la micul dejun?

— Nu-ţi face griji din cauza asta, mama îţi aduce imediat micul dejun în cameră, are impresia că eşti subnutrit, zise Ron, dându-şi ochii peste cap. Ia spune, ce-ai mai făcut în ultima vreme?

— Mai nimic, am fost la unchiul şi mătuşa mea, ai uitat?

— Să fim serioşi! spuse Ron. Doar a venit Dumbledore să te ia!

— Nu a fost chiar aşa de interesant. Nu a vrut decât să-l ajut să convingă un profesor bătrân să se întoarcă la lucru. il cheamă Horace Slughorn.

— A, zise Ron, părând dezamăgit. Credeam că... Hermione îi aruncă o privire prevenitoare lui Ron şi acesta îşi schimbă imediat atitudinea.

— ... am fost sigur că a fost vorba despre aşa ceva.

— Zău? spuse Harry amuzat.

— Da... da, acum că a plecat Umbridge, era clar că o să avem nevoie de un nou profesor de Apărare contra Magiei Negre, nu-i aşa? Şi... ăă... spune-ne, cum e?

— Seamănă cu o morsă şi a fost şeful casei Viperinilor, zise Harry. Hermione, s-a întâmplat ceva?

Hermione îl privea ca şi cum ar fi aşteptat ca Harry să aibă nişte simptome ciudate din clipă-n clipă. Se grăbi să afişeze un zâmbet neconvingător.

— Nu, ce să se-ntâmple? Şi... ăă... crezi că Slughorn o să fie un profesor bun?

— Nu ştiu, zise Harry. N-are cum să fie mai rău ca Umbridge, nu?

— Ştiu pe cineva care este mai rea ca Umbridge, spuse o voce din pragul uşii.

Sora mai mică a lui Ron intră cu umerii căzuţi în cameră, având un aer irascibil.

— Bună, Harry.

— Ce-ai păţit? întrebă Ron.

— Nu mai pot, spuse Ginny, trântindu-se pe patul lui Harry. Mă scoate din minţi.

— Acum ce-a mai făcut? întrebă Hermione înţelegătoare.

— Vorbeşte cu mine ca şi cum aş avea trei ani!

— Ştiu, spuse Hermione, coborându-şi vocea. E teribil de plină de ea.

Harry fu foarte surprins să o audă pe Hermione vorbind astfel despre doamna Weasley şi înţelese de ce Ron zise supărat:

— Chiar nu puteţi să nu vă mai luaţi de ea, măcar pentru cinci secunde?

— Aşa, bravo, ia-i apărarea, se răsti Ginny. Ştim cu toţii că nu mai poţi după ea.

Harry avu impresia că nu era o replică potrivită dacă era într-adevăr vorba despre doamna Weasley şi începu să creadă că exista ceva ce îi scăpa, aşa că se hotărî să întrebe:

— Despre cine...?

Dar primi răspunsul înainte să apuce să termine de rostit întrebarea. Uşa de la cameră se dădu din nou de perete şi Harry se acoperi instinctiv până la bărbie, trăgând atât de tare de plapumă, încât Hermione şi Ginny alunecară de pe pat.

În prag stătea o tânără de o frumuseţe răpitoare, care îţi tăia respiraţia. Era înaltă şi mlădioasă, cu părul lung şi blond, şi părea să radieze o uşoară strălucire argintie. Iar elementul care completa întruchiparea perfecţiunii era faptul că ducea o tavă încărcată cu mâncare.

— 'Arrry, zise ea cu o voce guturală. De când nu te-am mai văzut!

Când intră repede în cameră şi se duse spre Harry, doamna Weasley apăru din spatele ei, urmând-o destul de supărată.

— Nu era nevoie să aduci tu tava, tocmai voiam să o fac eu!

— Este plăcerrrea mea, spuse Fleur Delacour, punând tava pe genunchii lui Harry şi aplecându-se să-l sărute pe ambii obraji.

Harry avu senzaţia că îl ardea locul unde îl atinseseră buzele ei.

— Mi-a fost dorrr de el. O mai ţii minte pe sorrra mea, Gabrrrielle? Toată ziua vorrrbeşte numai desprrre 'Arrry Potter. O să se bucurrre tarrre mult să te vadă.

— A... este şi ea aici? zise Harry răguşit.

— O, nu, prrrostuţule, spuse Fleur râzând cristalin, varrra viitoarrre, când o să ne... darrr n-ai aflat încă?

Fleur o privi pe doamna Weasley mustrător, cu ochii măriţi.

— Nu am apucat să-i spunem, zise doamna Weasley. Fleur se întoarse din nou spre Harry, dându-şi pe spate părul lung, astfel încât o biciui pe doamna Weasley peste faţă.

— Bill şi cu mine o să ne căsătorrrim!

— A, zise Harry absent.

Nu putu să nu observe că doamna Weasley, Hermione şi Ginny evitau cu încăpăţânare să se uite una la alta.

— Uau... ăă... felicitări!

— Bill este foarrrte ocupat pentrrru moment, munceşte din grrreu, iar eu lucrrrez cu jumătate de norrrmă la "Grrringotts" ca să îmi perrrfecţionez engleza, aşa că m-a adus aici pentrrru câteva zile ca să-i cunosc mai bine familia. Am fost tarrre ferrricită când am auzit că vii, nu prrrea e nimic de făcut pe aici, dacă nu îţi place să găteşti şi să ai grrrijă de găini! Păi... îţi dorrresc poftă bună, 'Arrry!

Acestea fiind zise, Fleur se întoarse graţioasă pe călcâie şi ieşi din cameră parcă plutind, închizând uşa fără zgomot în urma ei.

Doamna Weasley păru să pufnească.

— Mama o urăşte, spuse Ginny încet.

— Nu-i adevărat, şopti doamna Weasley contrariată. Doar cred că s-au grăbit cu logodna, atâta tot.

— Se ştiu de un an, zise Ron care părea ameţit şi se uita ca hipnotizat la uşa închisă.

— Păi, un an nu-i atât de mult! Dar ştiu de ce se întâmplă astfel de lucruri. Este vorba de starea de nesiguranţă generată de întoarcerea Ştiţi-Voi-Cui. Lumea trăieşte cu impresia că ar putea să nu mai apuce ziua de mâine, luând tot felul de decizii pripite, la care s-ar gândi îndelung în alte condiţii. Data trecută când a fost la putere

Ştiţi-Voi-Cine, auzeai peste tot de tineri care fugeau pe ascuns...

— Printre care şi tu şi tata, zise Ginny insinuant.

— Da, mă rog, eu şi cu tatăl tău suntem făcuţi unul pentru altul, ce rost ar fj avut sa aşteptăm? zise doamna Weasley. în timp ce Bill şi Fleur... păi... ce au ei doi în comun? El este un om muncitor, cu capul pe umeri, iar ea este o...

— Vacă, spuse Ginny, încuviinţând din cap. Dar Bill nu este chiar atât de cu capul pe umeri. Desface blesteme, nu-i asa? îi plaCe aventura, îi plac lucrurile fascinante... Bănuiesc Ca de-asta i-a căzut cu tronc Flegmă.

— Ginny, nu-i mai spune aşa, zise doamna Weasley tăios în timp ce Harry şi Hermione râseră. Mă rog, trebuie să mă întorc la treburile mele. Harry, mănâncă ouăle înainte să se răcească.

Doamna Weasley ieşi din cameră, părând măcinată de griji. Ron încă mai era puţin zăpăcit, scuturându-şi capul ca un câine care încerca să îşi scoată apa din urechi.

— Dar nu te-ai obişnuit cu ea, dat fiind că stă în aceeaşi casă? întrebă Harry.

— A, ba da, spuse Ron, dar dacă mă ia pe nepregătite, ca acum...

— Este penibil, spuse Hermione supărată, mergând cât mai departe de Ron şi întorcându-se spre el cu mâinile încrucişate când ajunse la perete.

— Să nu-mi spui că vrei să fie mereu pe-aici? îl întrebă Ginny pe Ron nevenindu-i să creadă.

Când acesta doar ridică din umeri, fata zise:

— Mă rog, pun pariu pe orice că mama o să pună capăt acestei situaţii dacă o să poată.

— Dar cum ar putea să facă asta? întrebă Harry.

— Tot încearcă s-o convingă pe Tonks să vină la cină. Cred că speră ca Bill să se îndrăgostească de Tonks. Şi eu sper că aşa o să fie, aş prefera-o de o mie de ori în locul lui Fleur.

— Da, să ştii că e un plan strălucit, zise Ron sarcastic. Ascul-tă-mă, nici un tip întreg la minte nu s-ar îndrăgosti de Tonks atât timp cât ar fi Fleur prin apropiere. înţelege-mă, Tonks nu e deloc urâtă când nu îşi face cine ştie ce la păr şi la nas, dar...

— Este mult mai drăguţă decât Flegmă, zise Ginny.

— Şi mai inteligentă decât ea, doar e Auror! spuse Hermione din colţ.

— Fleur nu e proastă, dacă a fost selecţionată să participe la Turnirul Trivrăjitor, zise Harry.

— Harry, nu începe şi tu! spuse Hermione amărâtă.

— Presupun că-ţi place când Flegmă îţi spune ,,'Arrry", nu-i aşa? întrebă Ginny pe un ton dispreţuitor.

— Nu, zise Harry, dorindu-şi să nu fi deschis gura. Tot ce voiam să spun este că Flegmă, pardon, Fleur...

— Aş prefera-o de o mie ori pe Tonks în locul ei, zise Ginny. Măcar Tonks are simţul umorului şi este amuzantă.

— De la o vreme nu prea mai este, spuse Ron. De fiecare dată când o văd mi se pare că seamănă din ce în ce mai bine cu Myrtle cea Plângăcioasă.

— Nu e drept, se răsti Hermione. încă nu a reuşit să treacă peste... ştii tu... totuşi erau veri!

Lui Harry i se puse un nod în stomac. Ajunseseră să vorbească despre Sirius. Luă furculiţa şi începu să înfulece ouăle cu jumări, sperând ca astfel să nu fie invitat să ia parte la discuţie.

— Tonks şi Sirius abia dacă se cunoşteau, zise Ron. Sirius a fost în Azkaban jumătate din anii ei de viaţă şi înainte de asta, iar familiile lor nici nu...

— Nu mă refeream la asta, spuse Hermione. Crede că a murit din vina ei!

— De unde până unde? zise Harry, neputând să se abţină.

— Păi, ea s-a luptat cu Bellatrix Lestrange, nu-i aşa? Cred că are impresia că, dacă ar fi învins-o, Bellatrix nu l-ar mai fi putut omorî pe Sirius.

— Ce prostie, zise Ron.

— Este sentimentul de vină pe care îl are cel care supravieţuieşte, zise Hermione. Ştiu că Lupin a încercat s-o lămurească, dar este la pământ. Nu se mai poate metamorfoza cum trebuie.

— Meta...?

— Nu îşi mai poate schimba înfăţişarea ca înainte, îi explică Hermione. Cred că puterile ei au fost afectate de şoc sau ceva de genul ăsta.

— Nu ştiam că se poate întâmpla aşa ceva, zise Harry.

— Nici eu, spuse Hermione, dar bănuiesc că atunci când eSti foarte deprimat...

Uşa se deschise din nou şi doamna Weasley băgă capul

Prm deschizătură.

— Ginny, şopti ea, vino şi ajută-mă să pregătesc masa de prânz.

— Acum vorbesc cu ei! zise Ginny exasperată.

— În clipa asta! spuse doamna Weasley şi plecă.

— Vrea să mă duc doar ca să nu rămână ea singură cii Flegmă, zise Ginny supărată.

Îşi dădu părul lung şi roşcat pe spate, imitând-o foarte bine pe Fleur, şi traversă camera ţopăind, cu mâinile ridicate deasupra capului ca o balerină.

— Să faceţi bine să coborâţi şi voi cât mai repede, zise ea înainte să plece.

Harry profită de momentul de tăcere ca să mănânce. Her-mione se uită prin cutiile lui Fred şi George, aruncându-i însă din când în când câte o privire piezisă lui Harry. Ron, care se servise cu o felie de pâine prăjită din tava acestuia, se uita în continuare la usă cu o privire pierdută.

— Ce-i asta? întrebă Hermione până la urmă, ridicând ceea ce părea să fie un telescop mic.

— Nu ştiu, spuse Ron, dar dacă Fred şi George l-au lăsat aici înseamnă că încă nu e gata să fie vândut la magazinul de glume, aşa că ai grijă.

— Mama ta zicea că magazinul merge bine, spuse Harry. Cică Fred şi George au simţul afacerilor.

— Asta este puţin spus, zise Ron. S-au îmbogăţit! Abia aştept să văd cum arată magazinul. încă nu ne-am dus pe Aleea Diagon, pentru că mama zice că tata trebuie să meargă cu noi pentru orice eventualitate şi a fost foarte ocupat la serviciu, dar, din câte am auzit, totul merge ca pe roate.

— Ce mai ştii de Percy? întrebă Harry despre cel de-al treilea Weasley, care se certase cu restul familiei. Vorbeşte din nou cu părinţii voştri?

— Nu, zise Ron.

— Dar ştie că tatăl tău a avut dreptate când a zis că s-a întors Cap-de-Mort...

— Dumbledore spune că este mai uşor să ierţi pe cine care a greşit decât pe cineva care are dreptate, zise Her-ffllione. L-am auzit spunându-i-o mamei tale, Ron.

— Pare să fie exact genul de lucru întortocheat pe care l-ar spune Dumbledore, zise Ron.

— O să-mi predea nişte cursuri individuale anul ăsta, rosti

Harry pe un ton firesc.

Ron se înecă în clipa aceea cu o bucăţică de pâine prăjită şi Hermione rămase cu răsuflarea tăiată.

— Şi nu ne-ai spus nimic! zise Ron.

— Abia acum mi-am amintit, spuse Harry sincer. Mi-a spus azi-noapte, în magazia unde ţineţi măturile.

— Fir-aş al naibii... cursuri individuale cu Dumbledore, spuse Ron impresionat. Mă întreb ce o să-ţi pre...?

Ron lăsă propoziţia neţerminaţă. Harry îl văzu schimbând priviri cu Hermione, îşi puse cuţitul şi furculiţa deoparte, iar inima începu să-i bată destul de repede, având în vedere că nu făcea decât să stea pe pat. Dumbledore îl sfătuise să o facă... de ce să nu le spună acum? îşi fixă privirea asupra furculiţei care scânteia în lumină, pe când tava din poala lui Harry era scăldată de razele soarelui, şi zise:

— Nu ştiu exact de ce vrea să-mi predea cursuri individuale, dar cred că trebuie să aibă legătură cu profeţia.

Ron şi Hermione nu spuseră nimic. Harry avu impresia că încremeniseră amândoi. Continuă, fără să îşi dezlipească ochii de pe furculiţă:

— Ştiţi la ce mă refer, cea pe care au încercat să o fure la minister.

— Dar nu ştie nimeni ce conţinea, spuse repede Hermione.

S-a făcut ţăndări.

— Cu toate că în Profet scrie că... începu Ron, dar Herione îi spuse: sst!

— Profetul a nimerit-o de data asta, zise Harry, făcând un re efort şi uitându-se la ei.

Hermione părea speriată, iar Ron uimit.

— Sfera aceea de sticlă care s-a spart nu era singura înre-g!strare a profeţiei. Am auzit totul în biroul lui Dumbledore.

A putut să-mi spună, pentru că lui i-a fost făcută profeţia. Conform acesteia, zise Harry şi trase aer în piept, se pare că eu sunt cel care trebuie să-l distrugă pe Cap-de-Mort... în orice caz, nici unul dintre noi nu poate trăi pe când ce celălalt supravieţuieşte.

Preţ de o clipă, cei trei şe uitară unul la altul fără să spună nimic. Apoi se auzi o pocnitură puternică şi Hermione fu învăluită de un nor de fum negru.

— Hermione! strigară Harry şi Ron, în timp ce tava cu mâncare căzu cu zgomot pe podea.

Hermione ieşi tuşind din norul de fum, ţinând strâns telescopul şi având un ochi vânăt de toată frumuseţea.

— L-am strâns şi... şi m-a pocnit! zise ea cu respiraţia întretăiată.

Într-adevăr, la capătul telescopului văzură un pumnişor prins de un arc lung.

— Nu-ţi face griji, zise Ron, care era evident că făcea eforturi să nu râdă. O să aibă mama grijă de tine, e foarte pricepută la vindecarea rănilor superficiale.

— Mă rog, să lăsăm asta! spuse Hermione repede. Harry, vai, Harry...

Se aşeză din nou pe marginea patului.

— Ne-am pus tot felul de întrebări, când ne-am întors de la minister. N-am vrut să-ţi spunem nimic despre asta, îţi dai seama, dar din ce spusese Lucius Reacredinţă despre profeţie, că era despre tine şi Cap-de-Mort, mă rog, ne-am gândit că ar fi putut să fie ceva de genul ăsta. Vai, Harry...

Se uită la el cu ochii mari şi apoi şopti:

— Ţi-e frică?

— Mai puţin decât înainte, zise Harry. Mi-a fost, când am auzit-o pentru prima dată... dar acum mi se pare că am ştiut mereu că o şa trebuiască să-l înfrunt până la urmă.

— Când am auzit că Dumbledore avea să te aducă el însuşi, ne-am gândit că o să-ţi spună ceva sau că o să-ţi arate ceva în legătură cu profeţia, spuse Ron cu înflăcărare. Şi nu ' am fost departe de adevăr, nu-i aşa? Nu ar face meditaţii cu tine dacă ar crede că n-ai nici o şansă — ar fi o pierdere de timp — Mai mult ca sigur că el crede că o să reuşeşti!

— Aşa este, spuse Hermione. Sunt curioasă ce o să-ţi predea, Harry. Bănuiesc că magie defensivă foarte avansată... contrablesteme redutabile... antiblesteme...

Harry nu era foarte atent la ce spunea Hermione. Se simţea cuprins de o căldură care nu avea nimic de-a face cu ra-zele soarelui, iar golul pe care îl simţea în piept părea să se micşoreze. Ştia că Ron şi Hermione erau mai şocaţi decât lăsau să se vadă, dar simplul fapt că erau încă acolo, de-o parte şi de alta a patului, încurajându-l, şi că nu se îndepărtau de el ca şi cum ar fi fost contaminat sau

periculos, valora mai mult pentru el decât avea să le poată spune vreodată.

— ... şi farmece evazive, în general, conchise Hermione. în orice caz, tu măcar ştii unul dintre cursurile pe care o să le ai anul ăsta, ceea ce nu pot spune şi despre mine şi Ron. Mă întreb când o să sosească rezultatele N.O.V.-urilor?

— Trebuie să vină, a trecut deja o lună, zise Ron.

— Staţi puţin, spuse Harry, amintindu-şi un alt fragment din discuţia sa cu Dumbledore din seara de dinainte. Cred că Dumbledore a spus că rezultatele N.O.V.-urilor or să vină azi!

— Azi? ţipă Hermione. Azi? Dar ce nu mi-ai... Dumnezeule, ar fi trebuit să-mi spui din prima clipă!

Sări în picioare.

— Mă duc să văd dacă a venit vreo bufniţă.

Dar când Harry ajunse la parter zece minute mai târziu, îmbrăcat de stradă şi ducând tava goală, o găsi pe Hermione stând la masă, într-o stare avansată de agitaţie, în timp ce doamna Weasley încerca să o facă să nu mai semene pe jumătate cu un urs panda.

— Nu vrea să se ducă, zise doamna Weasley neliniştită, stand aplecată peste Hermione cu bagheta în mână şi cu un exemplar al Primului ajutor al vindecătorului deschis la capitolul "Vânătăi, tăieturi şi zgârieturi". Până acum a funcţionat d fiecare dată; pur şi simplu nu pot să înţeleg de ce nu trece.

— Pariez că asta înţeleg Fred şi George printr-o glumă bună. Au făcut în aşa fel încât să nu mai treacă, zise Ginny.

— Dar trebuie să treacă! strigă Hermione. Nu pot să arăt aşa toată viaţa!

— Nici n-o să fie cazul, draga mea, o să găsim un remediu, nu-ţi face griji, spuse doamna Weasley încercând s-o liniştească.

— Bill m-a averrrtizat că Frrred şi Georrrge sunt deosebit de amuzanţi, zise Fleur, zâmbind cu seninătate.

— Da, să ştii că mă tăvălesc pe jos de râs, se răsti Hermione. Se ridică brusc şi începu să măsoare bucătăria în lung şi-n lat, frângându-şi mâinile.

— Doamnă Weasley, sunteţi absolut convinsă că nu a venit nici o bufniţă în dimineaţa asta?

— Da, draga mea. Mi-aş fi dat seama dacă ar fi sosit bufniţe, spuse doamna Weasley răbdătoare. Dar este abia ora nouă, mai e timp berechet.

— Ştiu că am ratat examenul de Rune Antice, bâigui Hermione cu înfrigurare. Am făcut cel puţin o traducere greşită. Şi partea practică a examenului de Apărare contra Magiei Negre a fost un dezastru. Cred că am făcut bine la Transfigurare, dar acum, dacă mă gândesc mai bine...

— Hermione, vrei să taci din gură, nu eşti singura care are emoţii! strigă Ron. Ştii că o să iei unsprezece calificative "Remarcabil" la N.O.V.-uri...

— Nu spune asta, nu spune asta! zise Hermione, dând din mâini înnebunită. Ştiu că am picat la toate!

— Ce se întâmplă dacă picăm vreun examen? îi întrebă Harry pe cei de faţă, dar îi răspunse tot Hermione.

— Discutăm cu şeful casei noastre, pe baza opţiunilor pe care le avem. Am întrebat-o pe doamna profesoară McGona-gall la sfârşitul semestrului trecut.

Harry simţi cum i se face stomacul ghem. îşi dorea să fi mâncat mai puţin la micul dejun.

— La Beauxbatons, spuse Fleur mulţumită, aveam un alt mod de a susţine examenele. Crrred că varrrianta noastrrră este mai bună. Errram evaluaţi după şase ani de studiu, nu cinci, şi apoi...

Cuvintele lui Fleur fură acoperite de un ţipăt. Hermione arăta cu mâna spre fereastra de la bucătărie. Pe cer se vedeau limpede trei puncte negre, care deveneau din ce în ce mai mari.

— Sunt bufniţe, nu-ncape îndoială, spuse Ron răguşit, ridicându-se şi alăturându-i-se fetei lângă fereastră.

— Şi sunt trei, zise Harry, ducându-se de partea cealaltă a lui Hermione.

— Una pentru fiecare dintre noi, şopti Hermione îngrozită. O, nu... o, nu... o, nu...

Îi apucă strâns pe Harry şi pe Ron de coate.

Bufniţele zburau direct spre Vizuină. Erau trei păsări ma-ro-roşcate, care duceau câte un plic mare şi pătrat, aşa

cum se observă când zburară mai jos, deasupra aleii din faţa casei.

— O, nu! chiţăi Hermione.

Doamna Weasley se strecură printre ei şi deschise fereastra de la bucătărie. Una câte una, bufniţele intrară în cameră şi se înşiruiră pe masă. Toate trei îşi ridicară piciorul drept.

Harry înainta. Scrisoarea adresată lui era la bufniţa din mijloc. O dezlegă cu stângăcie. în stânga lui, Ron încerca să desfacă legăturile propriilor lui rezultate, iar în dreapta, lui Hermione îi tremurau mâinile atât de tare încât bufniţa ei se cutremura cu totul.

Toată lumea tăcea. Până la urmă, Harry reuşi să îşi desprindă plicul. îl deschise repede şi despături foaia de pergament din interior.

REZULTATELE NIVELURILOR OBIŞNUITE DE VRĂJITORIE

Examene trecute cu: "Remarcabil" (R) "Peste Aşteptări" (P) "Acceptabil" (A)

Examene picate cu:

"Insuficient" (I) "Groaznic" (G) "Trol"(T)

HARRY JAMES POTTER A OBŢINUT CALIFICATIVELE:

Apărare contra Magiei Negre:

Astronomie:

Farmece:

Grijă faţă de Creaturile Magice:

Ierbologie:

Istoria Magiei:

Poţiuni:

Previziuni despre Viitor:

Transfigurare:

R

A

P

P

P

G

P

I

P

Harry reciti rezultatele de mai multe ori, respirând mai uşor după fiecare lectură. Era în ordine, ştiuse de la început că avea să pice examenul de Previziuni despre Viitor, şi i-ar fi fost imposibil să fi luat examenul de Istoria Magiei, având în vedere că leşinase în mijlocul evaluării, dar luase note de trecere la toate celelalte materii! Urmări cu degetul lista calificativelor... luase note mari la Transfigurare şi Ierbologie, chiar luase "Peste aşteptări" la

Poţiuni! Şi vestea cea mai bună era că obţinuse "Remarcabil" la Apărare contra Magiei Negre!

Se uită în jur. Hermione era întoarsă cu spatele la el şi avea capul plecat, dar Ron părea de-a dreptul încântat.

— Am picat doar la Previziuni despre Viitor şi Istoria Magiei, şi cui îi pasă de materiile astea? îi zise el fericit lui Harry. Poftim... să facem schimb.

Harry se uită la calificativele lui Ron, care nu obţinuse nici un "Remarcabil"...

— Ştiam eu că o să fii cel mai bun la Apărare contra Magiei Negre, spuse Ron, lovindu-l prieteneşte pe umăr. Ne-am descurcat destul de bine, nu-i aşa?

— Bravo! spuse doamna Weasley cu mândrie, ciufulindu-l pe Ron. Şapte N.O.V.-uri, mai multe decât Fred şi George la un loc!

— Hermione? zise Ginny cu precauţie, pentru că Hermione stătea în continuare întoarsă cu spatele la ei. Ce-ai făcut?

— Aă... binişor, spuse Hermione cu o voce mică.

— Fii serioasă, spuse Ron, ducându-se direct la ea şi smul-gându-i rezultatele din mână. Aşa cum mă aşteptam, zece "Remarcabil" şi un "Peste aşteptări" la Apărarea contra Magiei Negre. Se uită la ea, pe jumătate amuzat, pe jumătate exasperat. Tu chiar eşti dezamăgită, nu-i aşa?

Hermione clătină din cap, dar Harry râse.

— Ei bine, acum suntem la nivelul T.V.E.E.-urilor, zise Ron zâmbind. Spune-mi, mamă, nu-i aşa că mai ai nişte câr-naţi din ăia?

Harry îşi parcurse din nou rezultatele. Nici nu se aşteptase să fie mai bune. Dar simţi o urmă de regret... acesta era sfârşitul ambiţiei sale de a deveni Auror. Nu obţinuse calificativul necesar la Poţiuni. Ştiuse că avea să se întâmple aşa, dar tot simţi un gol în stomac când privi iarăşi P-ul mic şi negru.

De fapt, era destul de ciudat, dat fiind că primul care îi spusese lui Harry că ar fi putut deveni un Auror priceput fusese un Devorator al Morţii impostor, dar Harry îmbrăţişase această posibilitate, negândindu-se ce altă meserie ar fi vrut să aibă. Mai mult, păruse să-i fie sortit să ajungă Auror, după ce auzise profeţia cu o lună în urmă... nici unul nu poate trăi pe când celălalt supravieţuieşte. Nu ar fi fost conform profeţiei şi nu şi-ar fi sporit şansele de a supravieţui, dacă s-ar fi alăturat vrăjitorilor foarte bine antrenaţi, a căror misiune era să-l găsească şi să-l ucidă pe Cap-de-Mort?

CAPITOLUL VI

DRACO FACE O OPRIRE

Pe parcursul următoarelor câteva săptămâni, Harry nu trecu dincolo de gardul grădinii Vizuinii. îşi petrecu cea mai mare parte a timpului jucând vâjthaţ, doi contra doi, în livada familiei Weasley (el şi Hermione contra lui Ron şi Ginny; Hermione habar nu avea să joace, iar Ginny era pricepută, aşa că echipele erau echilibrate) şi serile le petrecu mâncând pe săturate din bucatele pe care le pregătea doamna Weasley.

Ar fi fost o vacanţă fericită şi liniştită, dacă nu ar fi avut loc aproape în fiecare zi noi dispariţii, accidente stranii şi chiar decese în Profetul zilei. Câteodată Bill şi domnul Weasley aduceau veşti de ultimă oră, înainte ca acestea să ajungă în presă. Spre nemulţumirea doamnei Weasley, sărbătorirea zilei de naştere a lui Harry, când acesta împlini şaisprezece ani, fu tulburată de noutăţile sumbre pe care le anunţă Remus Lu-pin, care părea tras la faţă şi preocupat. Părul lui castaniu înspicat avea o dominantă sură, iar hainele îi erau mai ponosite şi mai peticite decât înainte.

— Au mai avut loc câteva atacuri ale Dementorilor, anunţă el, în timp ce doamna Weasley îi întindea o felie mare de tort. Şi au descoperit trupul neînsufleţit al lui Igor Karkaroff într-o colibă în nord. Era şi Semnul întunecat deasupra colibei. Mă rog, sincer să fiu, mă mir că a supravieţuit încă un an după ce i-a părăsit pe Devoratorii Morţii. Din câte ţin minte, în cazul lui Regulus, fratele lui Sirius, l-au găsit după câteva zile.

— Da, mă rog, zise doamna Weasley, încruntându-se. Poate că ar fi mai bine să vorbim despre alt...

— Ai auzit cumva de Florean Fortescue, Remus? întrebă Bill, în timp ce Fleur îl servea cu vin. Cel care...

— ... vindea îngheţate pe Aleea Diagon? interveni Harry, simţind un gol neplăcut în stomac. Ţin minte că îmi dădea îngheţată pe gratis. A păţit ceva?

— Se pare că a fost răpit, dacă te uiţi cum arată prăvălia.

— De ce? întrebă Ron, în timp ce doamna Weasley se uită urât şi cu subînţeles la Bill.

— Nu ştie nimeni. Probabil că i-a supărat cu ceva. Florean era un vrăjitor de treabă.

— Apropo de Aleea Diagon, zise domnul Weasley, se pare că a dispărut şi Ollivander.

— Cel care făcea baghete? spuse Ginny speriată.

— Chiar el. Magazinul e gol. Nici urmă de luptă. Nu se ştie dacă a plecat de bunăvoie sau a fost răpit.

— Dar baghetele... de unde or să-şi mai cumpere oamenii baghete?

— Or să fie siliţi să cumpere de la alţi fabricanţi, zise Lupin. Dar Ollivander era cel mai bun şi posibilitatea de a fi ajuns în mâinile duşmanilor nu este deloc îmbucurătoare pentru noi.

În ziua care urmă acestei aniversări destul de sumbre, sosiră scrisorile şi bibliografiile de la Hogwarts. Harry avu parte de o surpriză: fusese numit căpitanul echipei de vâjthaţ.

— Asta înseamnă că ai acelaşi statut cu Perfecţii! strigă Hermione. Poţi să foloseşti baia noastră şi aşa mai departe.

— Uau, ţin minte când purta şi Charlie o insignă ca asta, zise Ron, examinând bucuros insigna de căpitan. Harry, este de-a dreptul extraordinar. O să fii căpitanul meu, asta dacă o să mă primeşti înapoi în echipă, ha ha...

— Ei bine, acum, că aţi primit scrisorile, nu cred că mai putem amâna multă vreme să facem un drum până la Aleea Diagon, oftă doamna Weasley, citind lista cu manuale a lui Ron. Dacă Arthur nu trebuie să se ducă iar la birou, mergem sâmbăta asta. Nu mă duc acolo fără el.

— Mamă, chiar crezi că Ştii-Tu-Cine stă ascuns după un raft din librăria "Caligrafie şi Pete"? zise Ron pe un ton batjocoritor.

— Şi Fortescue, şi Ollivander au plecat în concediu, nu-i aşa? spuse doamna Weasley, înflăcărându-se într-o clipită. Să ştii că dacă ţi se pare că siguranţa este un subiect de glumă, n-ai decât să rămâi acasă şi îţi cumpăr eu ce ai nevoie...

— Nu, vreau să vin, vreau să văd magazinul lui Fred şi George, zise Ron repede.

— Atunci ai grijă ce spui, tinere, înainte să hotărăsc că eşti prea necopt ca să vii cu noi! spuse doamna Weasley mânioasă, înşfacând ceasul, ale cărui limbi erau îndreptate toate către pericol de moarte" şi punându-l peste nişte prosoape proaspăt spălate. Să ştii că asta este valabil şi pentru anul care vine la Hogwarts.

Ron se uită la Harry cu ochii mari, nevenindu-i să creadă, în timp ce mama sa luă în braţe coşul cu rufe, în care era şi ceasul aflat într-un echilibru instabil, şi ieşi din cameră ca o furtună.

— Fir-ar să fie! Nici să glumească nu mai poate omul în casa asta.

Dar Ron avu grijă să nu mai vorbească atât de liber despre Cap-de-Mort pe parcursul următoarelor câteva zile. Veni şi ziua de sâmbătă, fără ca doamna Weasley să fi avut alte accese de furie, însă la micul dejun păru cât se poate de încordată. Bill, care avea să stea acasă cu Fleur (spre marea tristeţe a lui Hermione şi Ginny), îi dădu un săculeţ plin cu bani lui Harry, care stătea vizavi de el la masă.

— Mie nu-mi dai? zise Ron imediat, făcând ochii mari.

— Sunt banii lui Harry, prostule, zise Bill. I-am scos din seif în numele tău, Harry, pentru că în momentul de faţă vrăjitorii de rând trebuie să aştepte cam cinci ore ca să poată retrage bani, din cauza măsurilor ridicate de siguranţă pe care le-au pus în practică goblinii. Acum două zile, lui Arkie Philpott i-au băgat o Sondă de Bună-credinţă chiar în... Mă rog, crede-mă pe cuvânt, este mult mai uşor aşa.

— Mulţumesc, Bill, zise Harry, punând săculeţul cu galbeni în buzunar.

— Este tarrre grrrijuliu, zise Fleur cu afecţiune, torcând ca 0 pisică şi mângâindu-l pe Bill pe nas.

Ginny mimă că vomită în bolul ei cu cereale în spatele lui Fleur, făcându-l pe Harry să se înece cu fulgii de

porumb pe Care îi mânca, aşa că Ron îl bătu cu putere pe spate.

Era o zi înnorată şi mohorâtă. Una dintre maşinile speciale ale Ministerului Magiei, cu care Harry nu mai călătorise decât o singură dată până atunci, îi aştepta în curtea din faţa casei când ieşiră pe usă aranjându-şi pelerinele.

— Ce bine că tata a putut să ne facă rost din nou de o maşină ca asta, spuse Ron în semn de apreciere, întinzându-se după voie, în timp ce maşina se depărta lin de Vizuină, iar Bill şi Fleur le făcură cu mâna de la fereastra de la bucătărie.

El, Harry, Hermione şi Ginny se lăfăiau cu toţii pe bancheta lungă din spate.

— Să nu ţi se urce la cap, am luat-o pentru Harry, spuse domnul Weasley peste umăr.

El şi doamna Weasley stăteau în faţă, alături de şoferul de la minister. Locul de lângă şofer părea să fi avut buna inspiraţie de a se extinde, devenind un fel de canapea cu două locuri.

— Harry trebuie să beneficieze de cele mai avansate măsuri de protecţie. Ne aşteaptă întăriri şi la "Ceaunul crăpat".

Harry nu spuse nimic, nefiind tocmai încântat de ideea de a face cumpărături înconjurat de un batalion de Aurori. îşi băgase Pelerina Invizibilă în rucsac, considerând că dacă Dumbledore nu avusese nimic împotriva ei, nu avea de ce să fie o problemă pentru cei de la minister, deşi

acum îi trecu prin minte că nu era tocmai sigur că cei de la minister ştiau de existenţa ei.

— Am ajuns, zise şoferul la surprinzător de puţin timp după aceea, vorbind pentru prima dată în timp ce o luă încet pe Charing Cross Road şi opri în faţa "Ceaunului crăpat". Mi s-a spus să vă aştept, aveţi idee cât o să vă ia?

— Bănuiesc că vreo două ore, zise domnul Weasley. A, e deja aici, ce bine.

Harry urmă exemplul domnului Weasley şi se uită pe geam; inima i se umplu de bucurie. în faţa hanului nu îl aşteptau nişte Aurori, ci uriaşul şi bărbosul Rubeus Hagrid, paznicul vânatului de la Hogwarts, care purta o haină lungă din blană de castor, zâmbind larg când îl văzu pe Harry şi făcând abstracţie de privirile lungi şi speriate ale trecătorilor încuiaţi-

— Harry! tună el, prinzându-l pe Harry într-o îmbrăţişare je urs în clipa în care acesta coborî din maşină. Să-l vezi pe Ruckbeak, pardon, pe Witherwings, Harry, să-l vezi cât e de fericit că e în aer liber.

— Mă bucur să aflu că e mulţumit, zise Harry, zâmbind şi masându-şi coastele. Nu ştiam că tu reprezentai "întăririle"!

— Ştiu, e ca pe vremurile bune, aşa-i? Ministerul a vrut să trimită nişte Aurori, dar Dumbledore a zis că eu sunt de ajuns, spuse Hagrid mândru, umflându-şi pieptul şi băgân-du-şi degetele mari în buzunar. Păi, hai, să intrăm — voi primii, Molly, Arthur.

Harry nu-şi mai amintea să fi văzut "Ceaunul crăpat" complet gol până atunci. Tom, proprietarul uscăţiv şi fără

dinţi, era singurul care mai rămăsese din vechea gardă. Acesta îşi ridică privirea plin de speranţă când îi văzu intrând, dar înainte să poată zice ceva, Hagrid spuse cu importanţă:

— Azi suntem doar în trecere, Tom, înţelegi, nu-i aşa? Am venit cu treburi care ţin de Hogwarts.

Tom încuviinţă din cap cu tristeţe şi continuă să şteargă pahare. Harry, Hermione, Hagrid, soţii Weasley şi doi dintre copiii lor trecură prin bar şi ieşiră în curtea micuţă şi rece din spate, unde erau tomberoanele. Hagrid îşi ridică umbrela roz şi atinse o anumită cărămidă din zid, care se deschise numaidecât, formând o arcadă care dădea spre o stradă pavată şerpuitoare. Păşiră dincolo de arcadă şi se opriră, uitându-se în jur.

Aleea Diagon se schimbase. Vitrinele scânteietoare şi viu colorate în care erau expuse cărţi de vrăji, ingrediente pentru poţiuni şi ceaune erau ascunse în spatele unor afişe puse de Ministerul Magiei, care fuseseră lipite direct pe geam. Pe Majoritatea acestor afişe mov, sumbre, se regăsea varianta Rărită a măsurilor de siguranţă indicate de Ministerul Magiei lri broşurile care fuseseră trimise în timpul verii, dar mai erau şi alte afişe alb-negru, mişcătoare, cu fotografiile Devoratorilor Morţii despre care se ştia că erau în libertate. Bella-trix Lestrange zâmbea dispreţuitor de pe geamul celei mai apropiate spiţerii. Câteva ferestre fuseseră acoperite cu scânduri, printre care si cele de la gelateria lui Florean Fortescue Pe de altă parte, străduţa era acum încadrată de mai multe tarabe improvizate. Cea mai apropiată, care fusese amplasată în faţa librăriei "Caligrafie şi Pete" sub o marchiză pătată, în dungi, avea un carton prins în faţa ei, pe care scria:

Amulete: Indicate pentru a fi folosite împotriva oamenilor-lup, Dementorilor şi Interilor

Un vrăjitor scund şi jerpelit zornăia în faţa trecătorilor nişte mănunchiuri de lanţuri cu simboluri de argint.

— Doamnă, nu vreţi să cumpăraţi unul pentru fetiţa dumneavoastră, să-i protejaţi gâtuleţul delicat?

— Are noroc că nu sunt în timpul serviciului, zise domnul Weasley supărat, uitându-se urât la vânzătorul de amulete.

— Da, dar te rog să nu arestezi pe nimeni în clipa asta, dragul meu, pentru că trebuie să ne grăbim, spuse doamna Weasley, verificând neliniştită o listă. Cred că ar fi bine să mergem mai întâi la doamna Malkin. Hermione vrea o robă festivă nouă şi lui Ron i-a rămas scurtă roba încât i se văd gleznele; şi tu trebuie să ai nevoie de o robă nouă, Harry, dragul meu, ai crescut tare mult. Haideţi, să mergem...

— Molly, nu are sens să mergem cu toţii la magazinul doamnei Malkin, zise domnul Weasley. Să se ducă ei trei cu Hagrid, iar noi putem să cumpărăm manualele de la "Caligrafie şi Pete", ce zici?

— Nu ştiu, spuse doamna Weasley îngrijorată, fiind evident că îi era greu să aleagă între dorinţa de a termina cumpărăturile cât mai repede şi aceea de a rămâne toţi la un loc. Hagrid, crezi că...?

— Nu-ţi face griji, or să fie în siguranţă cu mine, Molly, spuse Hagrid, încercând s-o liniştească şi fluturând o mână de mărimea unui capac de tomberon.

Doamna Weasley nu păru foarte convinsă, dar acceptă să se despartă, îndreptându-se grăbită către "Caligrafie şi Pete" cu soţul ei şi cu Ginny, în timp ce Harry, Ron, Hermione şi Hagrid porniră către prăvălia doamnei Malkin.

Harry sesiză că mulţi dintre cei pe lângă care trecură aveau aceeaşi expresie hăituită ca doamna Weasley şi că nimeni nu se mai oprea să stea de vorbă pe stradă; cumpărătorii rămâneau împreună în grupuri compacte, concentrân-du-se asupra treburilor lor. Se părea că nimeni nu mai făcea cumpărături de unul singur.

— S-ar putea să ne cam înghesuim dacă intrăm toţi, spuse Hagrid, oprindu-se în faţa magazinului doamnei Malkin şi aplecându-se să se uite pe geam. Rămân de pază afară, bine? Acestea fiind zise Harry, Ron şi Hermione intrară împreună în prăvălie. La prima vedere, părea să fie goală, dar imediat ce uşa se închise în urma lor auziră o voce familiară din spatele unui suport pentru haine pe care erau agăţate robe festive verzi şi albastre în picăţele.

— ... nu sunt un copil, mamă, în caz că nu ai observat până acum. Sunt mai mult decât capabil să-mi cumpăr singur ce-mi trebuie.

Cineva scoase un zgomot dezaprobator şi Harry recunoscu glasul doamnei Malkin, care spuse:

— Ei, dragul meu, mama ta are dreptate, nimeni nu ar trebui să hoinărească neînsoţit, nu are nici o legătură cu faptul că eşti sau nu un copil...

— Vrei să ai grijă unde înfigi acul ăla?!

Din spatele suportului de haine apăru un adolescent palid, cu chipul ascuţit şi cu părul blond-deschis, îmbrăcat cu o robă frumoasă, verde închis, cu tivul şi mânecile prinse cu ace de gămălie sclipitoare. Se duse cu paşi mari în faţa oglinzii, privindu-se cu atenţie; câteva secunde mai târziu îi observă pe Harry, Ron şi Hermione în spatele lui şi îşi miji ochii de un cenuşiu deschis.

— Mamă, în caz că te întrebi de unde vine mirosul ăsta, dâ-mi voie să-ţi spun că tocmai a intrat un sânge-mâl, spuse

Draco Reacredinţă.

— Te rog să ai grijă cum vorbeşti, zise doamna Malkin, ieşind grăbită de după suportul de haine, ţinând în mână bagheta şi o panglică de măsurat. Şi nu vreau nici să vă duelaţi în magazinul meu, zise ea repede, după ce aruncase o privi-re spre usă şi văzuse că Harry şi Ron îşi scoseseră baghetele şi le ţineau îndreptate către Reacredinţă.

Hermione, care stătea ceva mai spate, le şopti:

— Nu faceţi asta, zău, nu merită.

— Sigur, ca şi cum aţi îndrăzni să faceţi vrăji în afara şcolii, zise Reacredinţă batjocoritor. Ia zi, Granger, cine te-a pocnit? Ca să ştiu cui să-i trimit un buchet de flori în semn de mulţumire.

— Până aici! spuse doamna Malkin pe un ton tăios, uitân-du-se peste umăr şi sperând să găsească un sprijin. Doamnă, vă rog.

Narcissa Reacredinţă apăru şi ea din spatele suportului pentru haine.

— Puneţi baghetele la loc, le zise ea cu răceală lui Harry şi Ron. Data viitoare când îmi mai atacaţi fiul, o să am grijă să fie ultimul lucru pe care-l mai faceţi.

— Serios? spuse Harry, avansând cu un pas şi privind chipul uşor arogant care, în ciuda palorii, avea trăsături comune cu cel al surorii ei.

Harry era acum la fel de înalt ca şi ea.

— Aveţi de gând să puneţi nişte amici Devoratori ai Morţii să ne facă de petrecanie?

Doamna Malkin scoase un ţipăt şi îşi duse mâna la inimă.

— Vai, nu ar trebui s-o acuzi... ce cuvinte periculoase... puneţi-vă baghetele la loc în buzunar, vă rog.

Însă Harry nu îşi coborî bagheta. Narcissa Reacredinţă zâmbi răutăcios.

— Se pare că din cauza faptului că eşti preferatul lui Dumble-dore ai impresia greşită că eşti în siguranţă, Harry Potter. Dar să ştii că Dumbledore no să fie mereu lângă tine, ca să te apere.

Harry se uită înjur în bătaie de joc.

— Extraordinar... ca să vezi... nici acum nu e aici! Puteţi să faceţi o încercare chiar acum. Poate că o să vă dea o celulă dublă în Azkaban, pe care s-o împărţiţi cu soţul dumneavoastră, care este un ratat.

Reacredinţă dădu să se apropie supărat de Harry, dar se împiedică în poalele robei. Ron râse zgomotos.

— Potter, să nu cumva să îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu mama mea! se răsti Reacredinţă.

— Lasă-l, Draco, spuse Narcissa, care îl opri punându-i o mână subţire şi albă pe umăr. Ceva îmi spune că Potter o să fie din nou împreună cu Sirius înainte să fiu eu cu Lucius.

Harry îşi ridică bagheta şi mai mult.

— Harry, nu! îl rugă Hermione, apucându-l de braţ şi încercând să-l facă să-l lase în jos. Gândeşte-te puţin. Nu e bine ce vrei să faci. O să ai probleme mari.

Doamna Malkin şovăi câteva clipe, apoi păru să decidă să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic ieşit din comun, cu speranţa că până la urmă aşa avea să fie. Se aplecă spre Reacredinţă, care se uita urât la Harry în continuare.

— Cred că mâneca stângă ar mai trebui scurtată puţin, dragul meu, dă-mi voie să...

— Au! strigă Reacredinţă, lovind-o peste mână şi îndepărtând-o, ai grijă unde bagi acele alea, femeie! Mamă, nu cred că mai vreau roba asta.

Îşi scoase roba peste cap şi o aruncă pe jos, la picioarele doamnei Malkin.

— Ai dreptate, Draco, spuse Narcissa, aruncându-i o privire dispreţuitoare Hermionei, acum mi-am dat seama ce

fel de gunoaie frecventează magazinul ăsta. Mai bine mergem la "Twilfitt şi Tatting".

Acestea fiind zise, cei doi ieşiră din magazin cu paşi mari, Reacredinţă având grijă să dea cât putu de tare peste Ron în drum spre usă.

— O, Doamne, zău aşal spuse doamna Malkin, înşfăcând roba de pe jos, trecând vârful baghetei peste ea, şi folosindu-l ca pe un aspirator pentru a o curăţa de praf.

Fu tot timpul zăpăcită în timp ce le luă măsurile lui Ron S1 Harry. Vru să-i vândă lui Hermione o robă festivă de bărbat şi, când îşi plecă fruntea în semn de rămas-bun, păru să se bucure că scăpa de ei.

— Aţi rezolvat totul? întrebă Hagrid vesel când se întoarseră la el.

— În mare parte, da, zise Harry. I-ai văzut pe Draco şi pe mama lui?

— Da, spuse Hagrid, detaşat. Da' n-au curaj să facă tărăboi în mijlocul Aleii Diagon, Harry, nu-ţi face griji din cauza lor.

Harry, Ron şi Hermione schimbară priviri între ei, dar înainte să apuce să-l priveze pe Hagrid de această idee liniştitoare, apărură domnul şi doamna Weasley şi Ginny, ducând cu toţii pachete grele cu cărţi.

— Sunteţi bine? zise doamna Weasley. V-aţi luat robele? Bine, atunci putem să dăm o fugă până la spiţerie şi la bufniţe, în drum spre magazinul lui Fred şi George. Să nu vă îndepărtaţi, da?

Harry şi Ron nu îşi cumpărară ingrediente de la spiţerie, având în vedere că nu mai studiau Poţiunile, dar luară amândoi, de la "Bufniţe en gros", câte o cutie mare de alune pentru bufniţe să le dea lui Hedwig şi Pigwidgeon. Apoi merse-ră mai departe pe stradă în căutarea magazinului de glume al lui Fred şi George, "Weasley Bing-Bong".

— Să ştiţi că nu putem sta prea mult, zise doamna Weasley. Aşa că o să ne uităm puţin prin magazin şi după aceea ne întoarcem la maşină. Trebuie să rămânem împreună, numărul douăzeci şi doi... douăzeci şi patru...

— Uaaau, spuse Ron, oprindu-se brusc.

Ferestrele magazinului lui Fred şi George erau ca nişte focuri de artificii, prin comparaţie cu fundalul mohorât al vitrinelor acoperite cu afişe din jur. Trecătorii de rând uitau peşte umăr la ele, iar unii chiar rămaseră uluiţi în faţ lor, privindu-le ca hipnotizaţi. Vitrina din stânga era înţf sată cu tot felul de lucruri strălucitoare, care se învârteau, săreau, scăpărau, ţâşneau şi ţipau; pe Harry începură să-l doară ochii după doar câteva clipe de privit. Vitrina din dreapta era acoperită cu un afiş uriaş mov, de aceeaşi culoare cu cele ale ministerului, dar pe care scria cu litere galbene luminoase:

De ce vă faceţi griji din cauza Cui-Ştiţi-Voi? Când ar trebui să aveţi grijă să nu faceţi pe voi! Laxatenţie — remediul contra constipaţiei, acum în casele tuturor!

Pe Harry îl pufni râsul. Auzi un fel de geamăt înăbuşit lângă el şi când se întoarse în direcţia aceea o văzu pe doamna Weasley privind şocată afişul. Harry desluşi

cuvintele pe care le formau buzele doamnei Weasley: "Laxatenţie".

— O să ajungă să-i omoare cineva în somn, şopti ea.

— Ba nu! spuse Ron, care râdea şi el odată cu Harry. Este grozav!

El şi Harry intrară primii în magazinul, în care era atât de multă lume, încât Harry nici nu putu să ajungă lângă rafturi. Se uită înjur, la cutiile stivuite până în tavan: erau chiar Cutiile de Gustări cu Surprize pe care le perfecţionaseră gemenii în timpul ultimului lor an incomplet la Hogwarts. Harry observă că Nugaua Sânge-din-Nas avea cea mai mare căutare, pentru că pe raft nu mai rămăsese decât o singură cutie boţită. Erau coşuri pline cu baghete false, dintre care cele mai ieftine se transformau în pui de cauciuc sau în pantaloni, când le fluturai; cele mai scumpe începeau să-şi lovească stăpânul păcălit peste cap şi gât; mai erau şi cutii cu pene de scris, împărţite pe categorii: Incerneluite, Ortografice şi Isteţe. Se eliberă un loc în mulţime şi Harry se înghesui spre tejghea, unde nişte copii vorbăreţi de zece ani priveau încântaţi cum un omuleţ de lemn urca încet treptele care duceau la un eşafod în miniatură, amplasat pe o cutie pe care scria: Spânzurătoare refolosibilă — fii isteţ şi scapă de laţ!"

— "Reverii fermecate brevetate"...

Hermione reuşise să se strecoare până la un stand mare de lângă tejghea şi citea datele de pe fundul unei cutii care avea pe capac o imagine viu colorată, cu un tânăr chipeş şi

o fată pe cale să leşine în braţele lui, pe puntea unei corăbii de piraţi.

— "0 simplă incantaţie vă va induce o reverie de calitate cât se poate de realistă; având o durată de jumătate de oră, ea poate fi integrată fără probleme într-o oră de curs şi în majoritatea cazurilor nu poate fi detectată (printre efectele secundare se numără privitul în gol şi uneori salivatul). Interzisă cumpărătorilor sub şaisprezece ani." Ştii ceva, zise Hermione, uitân-du-se la Harry, să ştii că asta chiar este magie de calitate.

— Hermione, pentru că ai spus asta, o să-ţi dăm o cutie gratis, spuse o voce din spatele lor.

Fred apăru în faţa lor, zâmbind larg şi purtând o robă purpurie, care se potrivea de minune cu părul său roşcat.

— Salut, Harry, zise Fred, dând mâna cu el. Şi tu ce-ai păţit la ochi, Hermione?

— M-a pocnit telescopul vostru, spuse Hermione cu tristeţe.

— Ah, fir-ar să fie, am uitat complet de telescoape, spuse Fred. Poftim.

Scoase o cutiuţă din buzunar şi i-o întinse lui Hermione, care o deschise cu grijă, descoperind că era plină cu o pastă galbenă şi groasă.

— Unge-te cu ea şi o să-ţi treacă vânătaia până-ntr-o oră, zise Fred. îţi dai seama că a trebuit să facem rost de un remediu eficient pentru vânătăi, dacă ne testăm singuri majoritatea produselor.

Hermione păru neliniştită.

— Nu o să păţesc nimic de la ea, nu?

— Bineînţeles că nu, o asigură Fred. Harry, hai cu mine, să-ţi arăt magazinul.

Harry se despărţi de Hermione, care se dădea cu cremă pe vânătaie şi îl urmă pe Fred către partea din spate a pră-văliei, unde văzu un stand cu trucuri cu cărţi şi frânghii.

— Trucuri de-ale încuiaţilor, zise Fred vesel, atrăgându-i atenţia spre ele. Pentru nebunii ca tata, care adoră lucrurile încuiate. Nu prea se vând, dar afacerile merg destul de bine în general. Sunt invenţii de ultimă oră. A, uite-l şi pe George.

Fratele geamăn al lui Fred îi strânse energic mâna lui Harry.

— Îi arăţi magazinul? Harry, vino în spate, acolo facem bani cu adevărat. Hei, dacă şterpeleşti ceva, o să te alegi cu ceva mai rău decât o amendă, adăugă el, avertizând un băieţel care îşi retrase imediat mâna dintr-o cutie pe care scria: "Semne întunecate Comestibile — garantate să-ţi stea în gât".

George dădu la o parte o draperie de lângă standul cu trucuri încuiate şi Harry văzu de partea cealaltă o cameră mai întunecată şi mai puţin aglomerată. Ambalajele articolelor de pe rafturile de acolo aveau culori mult mai potolite.

— Tocmai am creat o linie de produse evident mai serioase, spuse Fred. E foarte amuzant, de fapt, cum am ajuns să facem asta.

— Este incredibil cât de mulţi nu ştiu să arunce o Vrajă Scut cum trebuie, chiar şi dintre cei care lucrează la minister, spuse George. E şi normal, dacă nu te-au avut pe tine ca profesor, Harry.

— Aşa e. Mă rog, ideea este că ne-am gândit că Pălăriile Scut ar fi amuzante. înţelegi ce vreau să spun — provoacă-ţi prietenul să te blesteme şi urmăreşte-i reacţia când vraja nu are nici un efect. Dar ministerul a cumpărat cinci sute de bucăţi pentru toţi asistenţii. Şi încă primim comenzi destul de mari!

— Aşa că am conceput o line de Pelerine Scut, Mănuşi Scut...

— ... care nu prea au cum să te ajute în cazul blestemelor de neiertat, dar dacă e vorba despre blesteme minore sau vrăji...

— Şi apoi ne-am gândit să ne extindem în domeniul Apărării contra Magiei Negre, pentru că e o afacere extrem de profitabilă, continuă George entuziasmat. Fii atent. Asta e grozavă. Beznă Instant, o importăm din Peru. E foarte folositoare dacă vrei să-ţi iei tălpăşiţa.

— Iar Detonatoarele False pleacă pur şi simplu de pe rafturi, uite, zise Fred, arătând spre mai multe obiecte ca nişte SIrene de poliţie negre, care chiar încercau să fugă. Tot ce trebuie să faci este să plasezi una fără să te vadă nimeni, iar ea o ia la goană şi începe să urle undeva

departe de tine, fi-lnd o diversiune perfectă când ai nevoie de aşa ceva.

— E bine să ai una la tine, zise Harry, plăcut impresionat.

— Poftim, spuse George, prinzând câteva şi aruncându-i-le. O vrăjitoare tânără, blondă, tunsă scurt, îşi iţi capul de după perdea. Harry observă că şi aceasta purta o robă purpurie.

— Domnilor Weasley, a venit un client care caută ceaune false, zise ea.

Lui Harry i se păru foarte ciudat să audă pe cineva spu-nându-le lui Fred şi George "domnii Weasley", dar aceştia o luară ca pe ceva obişnuit.

— Da, Verity, vin imediat, spuse George cu promptitudine. Harry, ia orice îţi face cu ochiul, bine? Pe gratis.

— Nu pot să fac aşa ceva, zise Harry, care îşi scosese deja săculeţul cu galbeni ca să plătească pentru Detonatoarele False.

— Aici nu plăteşti nimic, spuse Fred pe un ton hotărât, refuzând banii.

— Dar...

— Tu ne-ai dat banii cu care am pus afacerea pe picioare. Să nu crezi că am uitat, zise George neînduplecat. Ia orice vrei şi spune-le şi altora de unde le ai, dacă te întreabă.

George ieşi repede din cameră pentru a se ocupa de clienţi, iar Fred îl conduse pe Harry înapoi în partea principală a magazinului unde le găsiră pe Hermione şi pe Ginny cercetând fascinate Reveriile Fermecate Brevetate.

— Fetelor, să înţeleg că nu aţi găsit încă produsele noastre Fermecătoare? întrebă Fred. Vă rog să mă urmaţi.

Lângă vitrină erau tot felul de produse roz aprins, în jurul cărora erau strânse ciorchine mai multe fete entuziasmate, care chicoteau de zor. Hermione şi Ginny rămaseră deoparte, vag plictisite.

— Ce vreţi mai mult de atât? zise Fred mândru. Cea mai bună linie de poţiuni de dragoste din lume.

Ginny ridică o sprânceană, îndoindu-se de spusele lui.

— Şi chiar funcţionează?

— Sigur că da, până la douăzeci şi patru de ore, în funcţie de greutatea băiatului.

— ... şi de cât de frumoasă e fata, zise George, apărând brusc lângă ei. Dar ţie nu-ţi vindem poţiuni de dragoste, pentru că eSti sora noastră, adăugă el, devenind dintr-odată foarte serios. Si ai vreo cinci iubiţi în acelaşi timp, din câte am auzit.

— Indiferent ce v-a zis Ron, să ştiţi că au fost numai minciuni, spuse Ginny calmă, aplecându-se să ia un mic recipient roz de pe raft. Ce-i asta?

— Elimină Coşurile în Zece Secunde, spuse Fred. Elimină cât ai zice peşte orice, de la furunculi la puncte negre, dar te rog să nu schimbi subiectul. Este adevărat

sau nu că eşti prietena unui băiat pe care îl cheamă Dean Thomas?

— Este adevărat, zise Ginny. Să ştiţi că ultima dată când l-am văzut era unul singur, nu cinci. Şi alea ce sunt?

Arătă către nişte mingiuţe pufoase, roz şi mov, care se rostogoleau pe fundul unei colivii şi scoteau sunete piţigăiate.

— Pigmei Pufoşi, spuse George. Pufoşi în miniatură, se vând ca pâinea caldă. Şi cum rămâne cu Michael Corner?

— I-am dat papucii, nu ştie să piardă, zise Ginny, vârân-du-şi un deget printre barele coliviei şi privindu-i pe Pigmeii Pufoşi care se adunară în jurul lui. Sunt chiar drăguţi.

— Drăguţei, da, recunoscu Fred. Dar nu ţi se pare că îţi schimbi iubiţii cam repejor?

Ginny se întoarse spre el, cu mâinile în şold. Avea aceeaşi privire ameninţătoare ca doamna Weasley, iar Harry se miră că Fred nu se speria de asemănarea izbitoare.

— Nu este treaba ta. Iar tu, îi zise ea lui Ron, care tocmai apăruse lângă George, încărcat cu tot felul de cumpărături, să faci bine să nu le mai spui tot felul de minciuni despre mine.

— Trebuie să ne dai trei galioni, nouă sicii şi un cnut, spuse Fred, cercetând cutiile pe care le ţinea Ron. Hai, dă-ne banii.

— Dar sunt fratele vostru!

— Şi încerci să ne furi produsele. Trei galioni, nouă sicii. Trecem cu vederea cnutul.

— Dar nici nu am atâţia bani la mine!

— Atunci ai face bine să iei cutiile şi să le duci acolo de unde le-ai luat.

Ron lăsă jos câteva cutii, blestemă şi făcu un gest nepolj. ticos spre Fred, fiind surprins din nefericire de doamna Weasley, care se nimeri să intre chiar în clipa aceea.

— Dacă te mai văd făcând asta o singură dată, să ştii că o să-ţi lipesc degetele cu o vrajă, zise ea tăios.

— Mamă, pot să-mi iau un Pigmeu Pufos? zise Ginny imediat.

— Ce vrei să-ţi iei? spuse doamna Weasley plictisită.

— Unul din ăştia, sunt atât de drăguţi.

Doamna Weasley se dădu într-o parte ca să se uite la Pigmeii Pufoşi, iar lui Harry, Ron şi Hermione le apăru fereastra liberă în faţa ochilor. Draco Reacredinţă mergea grăbit pe stradă, singur, uitându-se peste umăr când trecu prin faţa magazinului "Weasley Bing-Bong". O clipă mai târziu ajunse dincolo de vitrină şi dispăru din câmpul lor vizual.

— Cum de nu e cu mămica? zise Harry, încruntându-se.

— Se pare că a reuşit să scape de ea, spuse Ron.

— Da, dar de ce? zise Hermione.

Harry tăcu, fiind prea concentrat. Narcissa Reacredinţă nu şi-ar fi lăsat de bunăvoie fiul mult iubit să plece de lângă ea; lui Reacredinţă probabil că-i fusese destul de greu să scape de ea. Harry, cunoscându-l pe Reacredinţă şi dispreţu-indu-l, era convins că acesta avusese un motiv necurat.

Se uită în jur. Doamna Weasley şi Ginny stăteau aplecate peste Pigmeii Pufoşi. Domnul Weasley examina încântat un pachet de cărţi de joc încuiate. Iar Fred şi George se ocupau de clienţi. Afară, Hagrid stătea cu spatele la ei, privind de-a lungul străzii, când într-o parte, când în alta.

— Treceţi aici, repede, spuse Harry, scoţându-şi Pelerina Invizibilă din ghiozdan.

— A, Harry, nu ştiu dacă..., zise Hermione, uitându-se nesigură către doamna Weasley.

— Haide! spuse Ron.

Hermione ezită o clipă şi apoi se vârî sub Pelerină împreună cu Harry şi Ron. Nimeni nu observă că dispărură, toată lumea fiind mult prea interesată de produsele lui Fred şi George. Harry, Ron şi Hermione se strecurară până la usă cât putură de repede, dar, când ieşiră pe stradă, Reacredinţă dispăruse şi el.

— Mergea încolo, murmură Harry abia şoptit, ca să nu-l audă Hagrid, care fredona o melodie în faţa vitrinei. Hai.

Cei trei o luară la fugă, uitându-se pe ferestrele magazinelor, când Hermione arătă cu mâna drept înainte.

— El e, nu? şopti ea. Cel care o ia la stânga?

— Ce surpriză, şopti Ron.

Reacredinţă aruncase o privire în jur şi se furişase pe Aleea Nocturn, ieşind iar din câmpul lor vizual.

— Trebuie să ne grăbim, altfel îl pierdem, zise Harry, grăbind pasul.

— Or să ni se vadă picioarele! spuse Hermione îngrijorată, în timp ce Pelerina le flutură puţin în dreptul gleznelor.

Spre deosebire de anii trecuţi, acum le era mai greu să se ascundă toţi trei sub Pelerină.

— Nu contează, spuse Harry nerăbdător, trebuie să ne grăbim!

Dar Aleea Nocturn, strada lăturalnică dedicată Magiei Negre, părea complet goală. Trecând pe lângă magazine, se uitară pe geam, dar nu văzură nici un client. Harry presupuse că riscai să te dai de gol cumpărând artefacte întunecate într-un moment periculos şi incert ca acesta sau cel puţin fiind văzut cumpărându-le.

Hermione îl ciupi cu putere de braţ.

— Au!

— Sst! Uite! E acolo! îi şopti ea la ureche.

Ajunseseră în dreptul singurului magazin de pe Aleea Nocturn în care Harry intrase vreodată, "Borgin şi Burke", în

care se găseau tot felul de obiecte sinistre. Printre cutiile pline cu cranii şi sticle vechi era însuşi Draco Reacredinţă, stand cu spatele spre ei, abia zărindu-se de după un dulap rrtare şi negru în care se ascunsese Harry cu câţiva ani în urmă pentru a nu se întâlni cu Reacredinţă şi cu tatăl său. Rea-Credinţă gesticula, părând să vorbească pătimaş. Proprietarul magazinului, domnul Borgin, un bărbat încovoiat, cu părul slinos, stătea în faţa lui. Avea pe chip o expresie stranie, de indignare amestecată cu teamă.

— Ce păcat că nu putem să auzim ce vorbesc, zise Hermione.

— Dar putem! spuse Ron entuziasmat. Stai aşa. La naiba! Ron dădu drumul altor cutii, încercând să o desfacă repede pe cea mai mare.

— Urechi Extensibile, uite!

— Grozav! zise Hermione, în timp ce Ron desfăşura sforile lungi de culoarea pielii pe sub usă. Ah, sper să nu fie o usă Imperturbabilă.

— Nu e, spuse Ron vesel. Ascultă!

Îşi apropiară capetele şi ascultară cu atenţie la capetele sforilor, prin care vocea lui Reacredinţă se auzea clar şi răspicat, de parcă ar fi dat drumul la radio.

— ... ştii cum să-l repari?

— S-ar putea, zise Borgin, pe un ton care sugera că nu voia să promită nimic. Trebuie să-l văd mai întâi. De ce nu mi-l aduci cândva?

— Nu pot, spuse Reacredinţă. Trebuie să rămână unde este. Tot ce vreau este să îmi spui cum să-l repar.

Harry îl văzu pe Borgin umezindu-si buzele neliniştit.

— Păi, n-o să fie deloc uşor, dacă nu-l văd. Poate chiar imposibil. Nu garantez nimic.

— Zău?! spuse Reacredinţă şi Harry îşi dădu seama după tonul vocii că acesta zâmbea batjocoritor. Poate că asta o să te facă mai optimist.

Se apropie de Borgin şi dispăru în spatele dulapului. Harry, Ron şi Hermione îl mai vedeau doar pe Borgin, care arăta foarte speriat.

— Dacă spui vreo vorbă cuiva despre asta, zise Reacredinţă, o să plăteşti foarte scump. îl cunoşti cumva pe Fenrir Greyback? Este un bun prieten de familie. O să treacă pe aici din când în când, ca să se asigure că tratezi problema cu atenţia cuvenită.

— Dar nu-i nevoie să...

— Asta hotărăsc eu, zise Reacredinţă. Trebuie să plec. Şi ai grijă de ăla, da? O să-mi trebuiască.

— Nu vrei să-l iei mai bine de pe acum?

— Nu, de ce să vreau să-l iau acum, prostule? Ce crezi că ar spune lumea dacă m-ar vedea mergând cu el în braţe pe stradă? Tu doar ai grijă să nu-l vinzi.

— Sigur că da... domnule.

Borgin făcu o plecăciune joasă. Harry îşi aminti că făcuse una exact la fel şi în faţa lui Lucius Reacredinţă.

— Să nu sufli o vorbă, Borgin, nici măcar maică-mii, ai înţeles?

— Sigur, sigur, murmură Borgin, făcând iar o plecăciune. O clipă mai târziu, clopoţelul de la usă sună cu zgomot când

Reacredinţă ieşi furtunos din magazin, părând foarte mulţumit de sine. Trecu atât de aproape de Harry, Ron şi Hermione, încât aceştia simţiră Pelerina fluturându-le din nou în dreptul genunchilor. între timp, Borgin rămase perfect nemişcat. îi pierise zâmbetul mieros de pe chip şi părea îngrijorat.

— Ce a fost asta? şopti Ron, strângând Urechile Extensibile.

— Nu ştiu, zise Harry, reflectând adânc. Vrea să repare ceva. Şi a rezervat un obiect dinăuntru. Aţi văzut cumva spre ce a arătat când a zis "să nu-l vinzi"?

— Nu, stătea în spatele dulapului ăluia...

— Aşteptaţi-mă aici, şopti Hermione.

— Unde te...?

Dar Hermione ieşise deja de sub Pelerină. îşi aranja părul în faţa ferestrei şi apoi intră cu paşi mari în magazin, făcând clopoţelul să sune din nou. Ron desfăşură repede Urechile Extensibile pe sub usă şi îi dădu o sfoară lui Harry.

— Bună ziua, urâtă vreme, nu-i aşa? îi spuse Hermione veselă lui Borgin, care nu răspunse, aruncându-i o privire bănuitoare.

Hermione se plimbă printre numeroasele obiecte expuse, fredonând lipsită de griji.

— Colierul ăsta este de vânzare? întrebă ea, oprindu-se în areptul unei cutii cu capac de sticlă.

— E ca şi al tău, dacă ai o mie cinci sute de galioni, spuse Borgin cu răceală.

— A, păi... nu, nu am chiar atât de mulţi bani la mine, zise Hermione, mergând mai departe. Dar acest minunat... ăă... craniu?

— Şaisprezece galioni.

— Să înţeleg că este de vânzare? Nu este... rezervat pentru cineva?

Borgin îşi miji ochii. Harry se temea că vânzătorul îşi dăduse seama ce încerca să facă Hermione. Se părea că şi Hermione realizase că făcuse o boacănă, pentru că renunţă din-tr-odată să se prefacă.

— Ştiţi ce se întâmplă, băiatul care tocmai a ieşit de aici, Draco Reacredinţă, este un bun prieten, şi vreau să-i cumpăr un cadou de ziua lui, dar dacă a rezervat deja ceva, vă daţi seama că nu vreau să-i iau acelaşi lucru, aşa că... ăă...

Era un pretext destul de slăbuţ, după părerea lui Harry, şi se părea că şi Borgin credea la fel.

— Ieşi, zise el tăios. Ieşi afară!

Hermione nu aşteptă să i se spună de două ori şi o luă spre usă, cu Borgin mergând chiar în spatele ei.

Clopoţelul sună din nou şi Borgin trânti uşa după ea, agăţând semnul "închis".

— Asta e, zise Ron, primind-o pe Hermione înapoi sub pelerină. A meritat să încerci, dar ai fi putut fi ceva mai subtilă.

— Ştii ceva, data viitoare să-mi arăţi ţu cum se face, dacă tot eşti un "maestru al misterelor"! se răsti ea.

Când se întoarseră la "Weasley Bing-Bong", Ron şi Hermione încă se ciondăneau, dar fură nevoiţi să facă o pauză, ca să poată trece neobservaţi pe lângă domnul Weasley şi Hagrid, care arătau foarte îngrijoraţi, fiind limpede că le observaseră lipsa. Odată ajunşi în magazin, Harry strânse Pelerina repede, o ascunse în ghiozdan, iar când îi luă la întrebări doamna Weasley, insistă împreună cu Ron şi Hermione că fuseseră în camera din spate în tot acest timp şi ca probabil că nu îi căutase ea destul de bine.

CAPITOLUL VII

CLUBUL LUI SLUGHORN

În ultima sa săptămâna de vacanţa, Harry îşi petrecu cea I mai mare parte a timpului reflectând la modul în care se comportase Reacredinţă pe Aleea Nocturn şi la ce însemna asta. Ceea ce îl neliniştea cel mai mult era expresia de satisfacţie pe care o avusese Reacredinţă pe chip când ieşise din magazin. Orice l-ar fi făcut atât de

fericit pe Reacredinţă nu avea cum să fie de bun augur. Pe Harry îl deranja puţin şi faptul că nici Ron, nici Hermione nu păreau să-i împărtăşească în vreun fel curiozitatea mistuitoare faţă de activităţile lui Reacredinţă; în orice caz, părură să se plictisească de acest subiect după ce discutaseră despre el timp de câteva zile.

— Da, Harry, am recunoscut deja că şi mie mi se pare suspect, spuse Hermione cu o nuanţă de nerăbdare în voce.

Stătea pe pervazul de la camera lui Fred şi George, cu picioarele sprijinite pe o cutie de carton şi citea o carte nouă numită Traduceri runice pentru avansaţi, ridicându-şi acum privirea nemulţumită. Nu am stabilit că există o mulţime de posibile explicaţii?

— Poate că i s-a stricat Mâna Gloriei, zise Ron vag, încercând să-şi îndrepte rămurelele îndoite din mătură. Vă mai amintiţi de mâna aia descărnată pe care o avea Reacredinţă?

— Dar ce să înţelegem din "să ai grijă de ăla"? întrebă Harry Pentru a mia oară. Pare să sugereze că Borgin mai are un alt obiect stricat la el şi că Reacredinţă le vrea pe amândouă.

— Crezi? spuse Ron, străduindu-se acum să îşi cureţe mânerul cozii de mătură.

— Da, zise Harry, care, văzând că nu primeşte nici un răs-Puns de la Ron şi Hermione, adăugă: tatăl lui Reacredinţă e ln Azkaban. Nu credeţi că Reacredinţă ar vrea să-l răzbune?

Ron îşi ridică privirea, clipind nedumerit.

— Să-l răzbune Reacredinţă? Dar ce ar putea să facă el în sensul ăsta?

— Tocmai asta e, că nu ştiu! zise Harry nemulţumit. Dar pune ceva la cale şi nu cred că ar trebui s-o luăm în glumă. Tatăl lui e un Devorator al Morţii şi...

Harry făcu o pauză, uitându-se fix la fereastra din spatele lui Hermione şi rămânând cu gura deschisă. Tocmai îi trecuse prin minte un gând înspăimântător.

— Harry? zise Hermione îngrijorată. Ce s-a întâmplat?

— Te doare cumva din nou cicatricea? întrebă Ron neliniştit.

— Este un Devorator al Morţii, zise Harry încet. I-a luat locul tatălui său în rândul Devoratorilor Morţii!

Urmă o clipă de tăcere, apoi Ron izbucni în râs.

— Reacredinţă? Harry, uiţi că are şaişpe ani! Chiar crezi că Ştii-Tu-Cine l-ar accepta pe Reacredinţă?

— E puţin probabil să fie aşa cum spui, Harry, zise Hermione, pe un ton ferm. Ce te face să crezi că...?

— Când era la doamna Malkin, nici nu l-a atins şi Reacredinţă a ţipat, smucindu-şi braţul când a vrut să-i suflece mâneca. Era mâneca stângă. A fost însemnat pe braţ cu Semnul întunecat.

Ron şi Hermione se uitară unul la altul.

— Mă rog... zise Ron, fără să pară deloc convins.

— Harry, eu cred că voia pur şi simplu să plece de acolo, spuse Hermione.

— I-a arătat lui Borgin ceva ce noi n-am putut să vedem, insistă Harry cu încăpăţânare. Ceva care l-a speriat de moarte pe Borgin. Era Semnul, sunt convins5 de asta. îi arăta lui Borgin cu cine avea de-a face şi aţi văzut şi voi că Borgin îl lua foarte în serios!

Ron şi Hermione se priviră din nou.

— Harry, nu sunt sigură că despre asta a fost vorba.

— Da, tot mă îndoiesc că Ştii-Tu-Cine l-ar lăsa pe Reacredinţă să devină Devorator.

Enervat, dar absolut convins că el era cel care avea dreptate, Harry înşfacă un morman de robe murdare pentru vâjthat si iesi din camera Doamna Weasley îi ruga de zile întregi să îşi dea hainele la spălat şi să îşi facă bagajele cât mai curând, ca să nu ajungă iar pe ultima sută de metri. Se întâlni pe hol cu Ginny, care se întorcea în camera ei cu un maldăr de haine proaspăt spălate.

— Nu te sfătuiesc să te duci la bucătărie în clipa asta, îl avertiză ea. E plin de Flegmă pe-acolo.

— O să am grijă să nu alunec pe ea, zâmbi Harry. într-adevăr, când intră în bucătărie o găsi pe Fleur aşezată la masă şi discutând cu patimă despre planurile pe care le făcuse pentru nunta ei cu Bill, în timp ce doamna Weasley, care arăta cam indispusă, supraveghea nişte verze de Bruxelles care se curăţau singure.

— ... Bill şi cu mine aprrroape că am hotărrrât să avem doar două domnişoarrre de onoarrre. Ginny şi Gabrrrielle vorrr fi tarrre drrrăgălaşe împrrreună. M-am gândit să le aleg rrrochii aurrriu deschis, rrrozul arrr fi de-a drrreptul orrribil în contrrrast cu părrrul lui Ginny...

— A, Harry! zise doamna Weasley răspicat, întrerupându-i monologul lui Fleur. Bine că ai venit, voiam să-ţi explic care sunt măsurile de siguranţă pentru călătoria de mâine la Hogwarts. O să mergem din nou cu o maşină de la minister şi or să ne aştepte nişte Aurori la gară.

— O să fie şi Tonks acolo? întrebă Harry, dându-i robele de vâjthaţ.

— Nu, nu cred; din câte am înţeles de la Arthur, a fost trimisă în altă parte.

— Tonks nu mai e aşa cochetă ca pe vrrremurrrile bune, sa Ştiţi, zise Fleur meditativ, cercetându-şi chipul frumos reflectat într-o linguriţă. Mie mi se parrre că face o marrre grrreşeală că...

— Fiecare cu părerile lui, zise doamna Weasley cu acreală, mtrerupând-o iar pe Fleur. Harry, ar fi bine să începi să-ţi taci bagajele. Vreau să vă pregătiţi cuferele asţă-seară dacă se Poate, ca să evităm nebunia obişnuită din ultima clipă.

Până la urmă, plecarea din dimineaţa următoare fu mai puţin agitată decât de obicei. Când se opriră maşinile de la mj. nister în faţa Vizuinii, îi găsiră aşteptând, cu cuferele pregătite. Pisica lui Hermione, Şmecherilă, era în siguranţă, închisă în coşul ei de drum, iar Hedwig, bufniţa lui Ron, Pigwidgeon şi noul Pigmeu Pufos al lui Ginny, Arnold, erau în coliviile lor.

— Au revoirrr, 'Arrry, zise Fleur cu o voce guturală, săru-tându-l pe obraz în semn de rămas-bun.

Ron se grăbi să se apropie de ea, plin de speranţă, dar Ginny îi puse piedică şi acesta căzu grămadă pe stradă,

la picioarele lui Fleur. Se urcă repede în maşină, furios, roşu la faţă şi murdar, fără să-şi mai ia la revedere.

La gara King's Cross nu îi mai aştepta figura veselă a lui Hagrid. In schimb, doi Aurori bărboşi, încruntaţi şi îmbrăcaţi cu haine încuiate, închise la culoare, înaintară spre ei imediat ce opriră maşinile, se plasară de o parte şi de alta a grupului şi îi conduseră repede în interiorul gării, fără să spună nimic.

— Repede, repede, treceţi prin barieră, zise doamna Weas-ley, puţin deranjată de această eficienţă austeră. Ar fi mai bine să treacă Harry primul, cu...

Se uită întrebător la unul dintre Aurori, care încuviinţă scurt din cap, îl apucă pe Harry de braţ şi încercă să-l direcţioneze cu forţa către bariera dintre peroanele nouă şi zece.

— Pot să merg şi singur, să ştiţi, spuse Harry supărat, smulgându-şi braţul din strânsoarea Aurorului.

Îşi împinse căruciorul direct în barieră, făcând abstracţie de însoţitorul său tăcut, şi în clipa următoare se trezi pe peronul 9 3/4, unde Expresul de Hogwarts împrăştia fum deasupra mulţimii.

Hermione şi familia Weasley sosiră imediat după Harry-Fără să aştepte să se consulte cu Aurorul său încruntat, Harry le făcu semn lui Ron şi Hermione să-l urmeze de-a lungul peronului, pornind în căutarea unui compartiment gol.

— Harry, nu putem să venim cu tine, zise Hermione cu părere de rău. Ron şi cu mine trebuie să mergem mai întâi în vagonul Perfecţilor şi apoi să patrulăm puţin pe culoare.

— A, da, am uitat, spuse Harry.

— Ar fi bine să vă urcaţi cu toţii chiar acum. Mai aveţi doar câteva minute, spuse doamna Weasley, uitându-se la ceas. Aşa.-— Vă doresc să aveţi un semestru cât mai plăcut. Ron...

— Domnule Weasley, pot să vorbesc ceva cu dumneavoastră între patru ochi? zise Harry, hotărându-se pe moment.

— Sigur că da, spuse domnul Weasley, urmându-l pe Harry ceva mai departe de ceilalţi şi arătându-se puţin surprins.

Harry reflectase îndelung la asta şi ajunsese la concluzia că, dacă ar fi fost să-i spună cuiva, domnul Weasley ar fi fost persoana cea mai potrivită. în primul rând pentru că lucra la minister — drept urmare era autorizat să facă alte investigaţii în acest sens — şi în al doilea rând pentru că nu se temea că domnul Weasley avea să facă o criză de nervi.

Harry îi văzu pe doamna Weasley şi pe Aurorul încruntat privindu-i bănuitori, în timp ce se îndepărtau de ei.

— Când am fost pe Aleea Diagon..., începu Harry, dar domnul Weasley i-o luă înainte, strâmbându-se.

— Să înţeleg că sunt pe cale să aflu unde v-aţi dus tu, Ron şi Hermione în timp ce se presupune că eraţi în camera din spate din magazinul lui Fred şi George?

— De unde...?

— Harry, să fim serioşi. Nu uita că vorbeşti cu omul care i-a crescut pe Fred şi George.

— Ââ... da, aveţi dreptate, n-am fost în camera din spate.

— În ordine, acum să auzim şi partea neplăcută.

— Păi, l-am urmărit pe Draco Reacredinţă. Mi-am folosit Pelerina Invizibilă.

— Aţi avut un motiv temeinic sau aţi făcut-o din capriciu?

— Am făcut-o pentru că am crezut că Reacredinţă punea ceva la cale, zise Harry, fără să ţină cont de expresia exasperată şi în acelaşi timp amuzată de pe chipul domnului Weas-*ey. Reuşise să scape de mama lui şi eram curios să aflu de ce.

— Mi se pare normal, spuse domnul Weasley, aparent resemnat. Şi? Ai aflat motivul?

— A intrat la "Borgin şi Burke", zise Harry, şi aproape că z"a poruncit proprietarului, lui Borgin, să-l ajute să repare ceva. A zis şi că voia ca Borgin să-i păstreze un alt obiect. Din câte a spus, părea să fie vorba despre un obiect asemănător cu primul, care trebuia şi el reparat. Ca şi cum ar fi fost 0 pereche. Şi...

Harry trase aer în piept.

— Ar mai fi ceva. L-am văzut pe Reacredinţă sărind trei metri în sus când doamna Malkin a încercat să-i atingă braţul stâng. Cred că are Semnul întunecat pe mână. Cred că i-a luat locul tatălui lui ca Devorator al Morţii.

Domnul Weasley îl privi uluit. O clipă mai târziu, el spuse:

— Harry, mă îndoiesc că Ştii-Tu-Cine i-ar permite unui băiat de şaisprezece ani să...

— Dar cine poate şti cu adevărat de ce este în stare Ştiţi-Dumneavoastră-Cine? întrebă Harry supărat. Domnule Weasley, iertaţi-mă, dar nu credeţi că merită să investigaţi problema? Dacă Reacredinţă vrea să repare ceva şi trebuie să-l ameninţe pe Borgin pentru asta, mai mult ca sigur că este vorba despre ceva întunecat sau periculos, nu-i aşa?

— Harry, sincer să fiu, nu cred să fie aşa, zise domnul Weasley, vorbind rar. Vezi tu, când a fost arestat Lucius Reacredinţă, i-am percheziţionat casa. Am confiscat tot ce ar fi putut fi periculos.

— Cred că v-a scăpat ceva, zise Harry cu încăpăţânare.

— Mă rog, poate că ai dreptate, spuse domnul Weasley, dar Harry îşi dădu seama că o spunea doar ca să-i facă pe plac.

Se auzi un şuierat din spatele lor; aproape toată lumea se urcase deja în tren şi uşile începuseră să se închidă.

— Grăbeşte-te, zise domnul Weasley, în timp ce doamna Weasley strigă: Harry, du-te!

Harry se întoarse în fugă, iar domnul şi doamna Weasley îl ajutară să-şi urce cufărul în tren.

— Ei bine, dragul meu, să ştii că o să vii să petreci Crăciunul cu noi, am aranjat totul cu Dumbledore, aşa că o să ne revedem cât de curând, spuse doamna Weasley de pe peron, când Harry închise uşa în urma lui şi trenul se puse în mişcare. Să ai grijă de tine şi...

Trenul începuse să prindă viteză.

— ... să fii cuminte şi...

Doamna Weasley alerga acum pe lângă tren.

— ... să nu păţeşti nimic!

Harry îşi flutură mâna până când trenul coti, iar domnul şi doamna Weasley dispărură din câmpul lui vizual, după care se duse să vadă unde erau ceilalţi. Bănuia că Ron şi Hermione erau izolaţi în vagonul Perfecţilor, dar Ginny era ceva mai încolo pe culoar, vorbind cu nişte prietene. Harry se îndreptă spre ea, târându-şi cufărul.

Oamenii îl priviră fără nici o reţinere cum se apropia. Ba chiar se lipiră de geamurile uşilor de la compartimente ca să-l vadă mai bine. Se aşteptase ca lumea să se holbeze la el şi să rămână cu gurile căscate mai mult decât înainte. Se aşteptase să fie nevoit să suporte astfel de reacţii semestrul acesta, după ce apăruseră toate zvonurile despre "cel ales" în Profetul zilei, dar nu-i plăcea deloc să se prăjească la luminile rampei. O bătu pe umăr pe Ginny.

— Ce zici, încercăm să găsim un compartiment?

— Nu pot, Harry, i-am promis lui Dean că mă întâlnesc cu el, zise Ginny veselă. Ne vedem mai târziu.

— Bine, spuse Harry.

Simţi un acces ciudat de supărare când o privi plecând, cu părul lung şi roşcat fluturând în urma ei. Se obişnuise într-o asemenea măsură să o aibă în jur în timpul verii, încât aproape că uitase că nu stătea cu el, Ron şi Hermione când erau la şcoală. Apoi clipi şi se uită în jur: era înconjurat de nişte fete care îl priveau fascinate.

— Bună, Harry, zise o voce familiară din spatele lui.

— Neville! spuse Harry uşurat, întorcându-se şi văzând un băiat cu faţa rotundă, care îşi croia drum spre el.

— Bună, Harry, zise o fată cu părul lung şi ochii mari şi umezi, care venea după Neville.

— Bună, Luna, ce mai faci?

— Bine, mulţumesc, spuse Luna.

Fata strângea la piept o revistă, pe a cărei copertă scria cu litere mari că înăuntru se afla şi o pereche de spectrochelari.

— Să înţeleg că Zeflemistul e tot în top? întrebă Harry, care nutrea o anumită afecţiune pentru revista aceasta, dat fiind că îi publicase un interviu exclusiv cu un an în urmă.

— Chiar aşa, tirajul a crescut simţitor, spuse Luna fericită.

— Hai să ne găsim locuri, spuse Harry, şi cei trei porniră pe culoar printre zeci de elevi care se holbară la ei în tăcere.

Îîn cele din urmă găsiră un compartiment, ceea ce îl bucură pe Harry, care intră repede.

— Se holbează până şi la noi, zise Neville, arătând spre el şi Luna, doar pentru că suntem cu tine.

— Se holbează pentru că aţi fost şi voi la minister, spuse Harry, urcându-şi cufărul pe suportul pentru bagaje. Mica noastră aventură a fost examinată până-n cele mai mici detalii în Profetul zilei. Trebuie s-o fi văzut şi voi.

— Da, am crezut că pe bunica o s-o deranjeze toată publicitatea asta, zise Neville, dar a fost chiar încântată. Spune că în sfârşit am început să-i calc pe urme tatei. Mi-a cumpărat o baghetă nouă, uite!

Îşi scoase bagheta şi i-o arătă lui Harry.

— Lemn de cireş şi păr de unicorn, zise el mândru. Credem că a fost una dintre ultimele baghete pe care le-a vândut Ollivander, pentru că a dispărut chiar a doua zi... hei, Trevor, treci aici!

Neville se băgă sub banchetă ca să-şi recupereze broscoiul, care încercase din nou să evadeze, ca de obicei.

— Harry, o să mai fie şi anul acesta întâlniri A.D.? întrebă Luna care tocmai desprindea nişte ochelari psihedelici din mijlocul Zeflemistului.

— Acum, că am scăpat de Umbridge, nu mai are rost, nu? spuse Harry, aşezându-se.

Neville se lovi cu capul de banchetă când ieşi de dedesubt. Părea nespus de dezamăgit.

— Dar mie îmi plăcea în A.D.! Am învăţat o mulţime de chestii de la tine!

— Şi mie îmi plăceau întrunirile, spuse Luna senină. Era ca şi cum aş fi avut prieteni.

Acesta era genul de afirmaţii ciudate pe care obişnuia să le facă Luna şi care îl făceau pe Harry să simtă un amestec de milă şi stingherealǎ. însă, înainte de a apuca să răspundă, se petrecu ceva în faţa uşii de la compartimentul lor, unde un grup de fete din anul patru şuşoteau şi chicoteau pe culoar.

— Întreabă-l tu!

— Ba nu, mai bine tu!

— Mă duc eu!

Una dintre fete, care părea foarte îndrăzneaţă şi avea nişte ochi mari, căprui, bărbia pronunţată şi părul lung şi negru, intră direct în compartimentul lor.

— Bună, Harry, eu sunt Romilda, Romilda Vane, zise ea răspicat, sigură pe sine. Nu vrei să vii în compartimentul nostru? Nu e nevoie să stai cu ei, adăugă ea în şoaptă, teatral, arătând spre fundul lui Neville, care se băgase iarăşi sub scaun, încercând să-l prindă pe Trevor, şi spre Luna, care între timp îşi pusese spectrochelarii şi semăna cu o bufniţă nebună, multicoloră.

— Sunt prietenii mei, zise Harry cu răceală.

— A, spuse fata, foarte surprinsă. A, în ordine. Se retrase, închizând uşa glisantă în urma ei.

— Lumea se aşteaptă să ai prieteni mai grozavi ca noi, zise Luna, dând din nou dovadă de pasiunea ei pentru sinceritatea stânjenitoare.

— Şi voi sunteţi grozavi, spuse Harry scurt. Voi aţi fost cu ine la minister, nu altcineva. Voi aţi luptat alături de mine.

— Eşti foarte drăguţ, zise Luna, zâmbind larg, ridicându-şi ai sus ochelarii pe nas şi începând să citească Zeflemistul.

— Dar nu noi l-am înfruntat pe el, spuse Neville, ieşind de sub scaun cu puf şi praf pe păr şi ţinându-l în mână pe Tre-v°r, care arăta cât se poate de resemnat. Ci tu. S-o fi auzit Pe bunica vorbind de tine. "Harry Potter are un curaj nebun, mai ceva ca tot Ministerul Magiei la un loc!" Ar da ori-Ce să fii tu nepotul ei...

Harry râse jenat şi schimbă cât putu de repede subiectul, vorbind despre rezultatele N.O.V.-urilor. în timp ce Neville înşira notele pe care le luase, întrebându-se cu voce tare dacă avea să fie acceptat la cursul T.V.E.E. de Transfigurare, după ce obţinuse doar un "Acceptabil", Harry îl privi fără să fie atent la ce spunea acesta.

Copilăria lui Neville fusese marcată de Cap-de-Mort în aceeaşi măsură ca şi cea a lui Harry, dar Neville nici nu bănuia cât de aproape fusese de a avea destinul lui Harry. Profeţia s-ar fi putut referi la oricare dintre ei şi totuşi, din motive numai de el ştiute, Cap-de-Mort preferase să creadă că era vorba despre Harry.

Dacă l-ar fi ales pe Neville, acesta ar fi stat acum în faţa lui Harry, cu cicatricea în formă de fulger pe frunte şi cu povara profeţiei pe umeri... sau poate că nu? Oare mama lui Neville şi-ar fi dat viaţa pentru a-l salva pe Neville, aşa cum murise Lily pentru Harry? Bineînţeles că da. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi putut să stea între

fiul ei şi Cap-de-Mort? Oare atunci nu ar mai fi existat "un ales"? Ar fi rămas gol locul pe care stătea acum Neville, ar fi existat un Harry fără cicatrice, pe care l-ar fi sărutat propria mamă înainte să se urce în tren, şi nu doamna Weasley, mama lui Ron?

— Harry, te simţi bine? Nu pari în apele tale, zise Neville. Harry tresări.

— Iartă-mă... doar...

— Să fie cumva de vină o Steluţă Verde? întrebă Luna, înţelegătoare, uitându-se la Harry prin uriaşii ochelari coloraţi.

— Poftim...?

— Mă refer la Steluţele Verzi. Sunt invizibile, îţi intră în urechi şi te ameţesc, zise ea. Mi s-a părut mie că am auzit una bâzâind pe aici ceva mai devreme.

Îşi lovi palmele în gol, ca şi cum ar fi încercat să prindă nişte molii invizibile. Harry şi Neville schimbară repede o privire şi începură imediat să vorbească despre vâjthaţ.

Vremea de afară era la fel de mohorâtă cum fusese şi în timpul verii; trenul trecu prin nişte nori de ceaţă rece şi apoi prin câteva zone luminate de soarele plăpând. într-un moment, când soarele era aproape deasupra lor, Ron şi Her-mione intrară în sfârşit în compartiment.

— Să vină mai repede căruciorul cu mâncare, pentru că altfel o să mor de foame, zise Ron pofticios, aruncându-se lângă Harry şi masându-şi stomacul. Bună, Neville, bună, Luna. Ce să vezi! adăugă el, uitându-se la Harry.

Reacredinţă nu-şi îndeplineşte rolul de Perfect. Stă pur şi simplu în compartimentul lui cu ceilalţi Viperini. L-am văzut când am trecut prin dreptul lui.

Harry se îndreptă din şale, interesat. Lui Reacredinţă nu-i stătea în obicei să rateze ocazia de a-şi exercita puterile de Perfect, de care abuzase bucuros pe tot parcursul anului trecut.

— Ce-a făcut când v-a văzut?

— Ce face de obicei, spuse Ron cu indiferenţă, explicându-i lui Harry printr-un gest necuviincios. Nu se mai poartă ca altădată, nu-i aşa? Mă rog... e adevărat că a făcut iar gestul ăla, dar de ce nu o fi pe culoare, chinuindu-i pe cei din anul întâi?

— Nu ştiu, zise Harry pe gânduri.

Oare nu însemna asta că Reacredinţă avea treburi mai importante pe cap decât să-i chinuie pe elevii din anii mai mici?

— Poate că i-a plăcut mai mult să fie în Detaşamentul Inchizitorial, spuse Hermione. Poate că acum i se pare că rolul de Perfect e prea paşnic.

— Nu cred să fie vorba despre asta, zise Harry. Cred că...

Dar înainte să apuce să-şi expună teoria, uşa de la compartiment se deschise din nou şi se ivi o fată din anul trei cu sufletul la gură.

— Mi s-a spus să le înmânez lui Neville Poponeaţă şi Harry P-Potter, se bâlbâi ea, întâlnind privirea lui Harry şi făcân-du-se roşie ca focul.

Ţinea întinse două pergamente făcute sul, legate cu panglici violete. Derutaţi, Harry şi Neville luară pergamentele, Iar fata ieşi din compartiment, împiedicându-se.

— Ce este? întrebă Ron, în timp ce Harry îşi desfăcea pergamentul.

— O invitaţie, zise Harry.

Harry,

Aş fi încântat dacă ai binevoi să iei prânzul cu mine în compartimentul C.

Al tău, profesorul H.E.F. Slughorn.

— Cine este profesorul Slughorn? întrebă Neville, uitân-du-se perplex la propria invitaţie.

— Noul profesor, spuse Harry. Mă rog, bănuiesc că nu avem de ales, trebuie să ne ducem, nu-i aşa?

— Dar de ce m-a invitat şi pe mine? întrebă Neville neliniştit, ca şi cum s-ar fi aşteptat să primească nişte ore de detenţie.

— Habar n-am, spuse Harry, fără să fie complet sincer, cu toate că încă nu avea nici o dovadă că bănuielile sale erau corecte. Fii atent, adăugă el, având o

străfulgerare, hai să mergem cu Pelerina Invizibilă şi în drum am putea să trecem şi pe la Reacredinţă, să vedem ce pune la cale.

Însă ideea lui Harry se dovedi inutilă: nu avură cum să se strecoare pe culoare sub Pelerină, pentru că acestea erau pline cu oameni care aşteptau căruciorul cu mâncare. Harry băgă Pelerina la loc în ghiozdan cu părere de rău, gândindu-se că i-ar fi plăcut să o fi purtat, fie şi ca să scape de privirile celorlalţi, care păreau şi mai insistente decât când ieşise ultima dată pe culoar. Din când în când, elevii se înghesuiau să iasă din compartimente ca să-l vadă mai bine. Singura excepţie fu Cho Chang, care o zbughi în compartimentul ei când îl văzu pe Harry apropiindu-se. Trecând pe lângă uşa ei, Harry o văzu cufundată în discuţii cu prietena ei, Marietta, care era dată cu un strat foarte gros de machiaj ce nu-i ascundea în întregime salba ciudată de coşuri pe care încă o avea pe frunte. Harry merse mai departe, surâzând atotcunoscător.

Când ajunseră în compartimentul C, îşi dădură imediat seama că nu erau singurii invitaţi ai lui Slughorn, deşi Harry părea cel mai important în ochii lui, judecând după primirea plină de entuziasm de care avu parte.

— Harry, băiete! zise Slughorn, ridicându-se de cum îl vâzu, în timp ce compartimentul păru şi mai mic din cauza burţii sale mari, acoperite de catifea.

Chelia şi mustaţa lungă argintie scânteiau la fel de puternic ca şi nasturii de aur de pe vestă.

— Bine-ai venit, bine-ai venit! Iar tu trebuie să fii domnul Poponeaţă!

Neville încuviinţă din cap, arătând speriat. Slughorn le făcu semn să ia loc şi cei doi se aşezară faţă în faţă pe singurele locuri rămase libere, cele de lângă usă. Harry se uită în jur la ceilalţi invitaţi.

Recunoscu un elev de la Viperini, din an cu el, un băiat de culoare înalt, cu pomeţii conturaţi şi ochii alungiţi şi oblici; mai erau şi doi băieţi din anul şapte, pe care Harry nu îi cunoştea şi, strivită într-un colţ lângă Slughorn, Ginny, care nu părea să ştie cum anume ajunsese acolo.

— Bun, îi ştiţi pe toţi ceilalţi? îi întrebă Slughorn pe Harry şi pe Neville. Desigur, Blaise Zabini este în acelaşi an cu voi.

Zabini nu dădu nici un semn că i-ar fi cunoscut şi nu-i salută, iar Harry şi Neville procedară la fel: Cercetaşii şi Vipe-rinii se detestau unii pe alţii din principiu.

— El este Cormac McLaggen, s-ar putea să vă mai fi întâlnit...? A, nu? McLaggen, un tânăr masiv, cu părul sârmos, ridică o mână spre Harry şi Neville, care îi răspunseră dând din cap.

— ... el este Marcus Belby, nu ştiu dacă...? Belby, slab şi agitat, le zâmbi silit.

— ... iar această domnişoară încântătoare mi-a spus că vă cunoaşte deja pe amândoi, încheie Slughorn.

Ginny se uită la Harry şi Neville, schimonosindu-se de du-pă Slughorn.

— Ce plăcere, zise Slughorn mulţumit, să vă pot cunoaşte Pe toţi puţin mai bine. Uitaţi, luaţi câte un şerveţel. Mi-am Pregătit singur masa de prânz. Din câte ţin

minte, căruciorul este încărcat cu baghete de lemn dulce, iar la bătrâneţe sistemul digestiv nu mai poate face faţă unor astfel de bucate. Vrei nişte fazan, Belby?

Belby tresări şi acceptă o bucată de friptură rece, care arăta ca o jumătate de fazan.

— Tocmai îi spuneam tânărului Marcus, aici de faţă, că am avut plăcerea să-l am ca elev pe unchiul său, Damocles, le spuse Slughorn lui Harry şi Neville, având grijă să-l servească pe fiecare dintre ei cu chifle. Este un vrăjitor remarcabil, cu adevărat remarcabil şi demn de Ordinul Merlin. Spune-mi, Marcus, te vezi des cu unchiul tău?

Din păcate, Belby luase deja o înghiţitură zdravănă de friptură de fazan, grăbindu-se să-i răspundă lui Slughorn, înghiţi prea repede şi se învineţi, fiind cât pe-aci să se sufoce.

— Anapneo, spuse Slughorn calm, îndreptând bagheta spre Belby, ale cărui căi respiratorii părură să se degajeze imediat.

— Nu... nu-l văd prea des, zise Belby cu respiraţia întretăiată şi ochii înlăcrimaţi.

— Ei, e de înţeles, bănuiesc că e foarte ocupat, spuse Slughorn, uitându-se întrebător la Belby. Sunt convins că a muncit foarte mult la inventarea Poţiunii Lupilor!

— Presupun că da, zise Belby, căruia părea să-i fie teamă să mai mănânce friptură, în timp ce Slughorn vorbea în continuare cu el. Ăă... vedeţi dumneavoastră, el şi cu tata nu se înţeleg prea bine, aşa că nu ştiu foarte multe despre...

Vocea i se stinse când Slughorn îi zâmbi cu răceală şi i se adresă mai departe lui McLaggen.

— Ei bine, acum e rândul tău, Cormac, spuse Slughorn. întâmplarea face să ştiu că tu şi unchiul tău Tiberius sunteţi apropiaţi, pentru că are o fotografie încântătoare cu voi doi la vânătoare de nogtails, în Norfolk, dacă nu mă-nşel.

— A, da, a fost foarte distractiv, zise McLaggen. Ne-am dus cu Bertie Higgs şi Rufus Scrimgeour, înainte să fie făcut ministru, bineînţeles.

— A, îi cunoşti şi pe Bertie, şi pe Rufus? spuse Slughorn, zâmbind larg, servindu-şi musafirii cu plăcinte aranjate pe o tavă micuţă şi nimerindu-se să-l sară pe Belby. Şi spune-mi..-

Era aşa cum bănuise Harry. Toţi păreau să fi fost invitaţi pentru că se numărau printre apropiaţii unor persoane celebre sau influente — toţi, în afară de Ginny. Zabini, care fu descusut după McLaggen, se dovedi fiul unei vrăjitoare faimoase pentru frumuseţea ei (din câte îşi dădu seama Harry, fusese măritată de şapte ori, iar toţi soţii ei muriseră în mod misterios, lăsându-i moştenire munţi de galbeni). Apoi îi veni rândul lui Neville şi urmară zece minute deosebit de incomode, pentru că părinţii lui Neville, nişte Aurori celebri, îşi pierduseră minţile după ce fuseseră torturaţi de Bellatrix Lestrange şi nişte amici de-ai ei, Devoratori ai Morţii. La sfârşitul dialogului cu Neville, Harry avu senzaţia că Slughorn nu luase încă o hotărâre în privinţa lui Neville, aşteptând să vadă dacă acesta moştenise sau nu talentul părinţilor săi.

— Şi acum, spuse Slughorn, foindu-se cât era de mare în scaun, cu aerul unui prezentator care anunţă intrarea pe scenă a protagonistului, Harry Potter! Nici nu ştiu de unde să încep! Am impresia că n-am atins nici pe departe miezul problemei când ne-am întâlnit în vara asta!

Îl contemplă pe Harry câteva clipe, de parcă ar fi fost o bucată deosebit de mare şi suculentă de friptură de fazan, apoi zise:

— "Cel ales", aşa ţi se spune, mai nou!

Harry nu zise nimic. Belby, McLaggen şi Zabini se holbară cu toţii la el.

— Desigur, zise Slughorn, privindu-l pe Harry cu atenţie, de ani de zile umblă tot felul de zvonuri... ţin minte când... mă rog... după noaptea aceea îngrozitoare... Lily... James... şi tu ai supravieţuit... Se spunea că aveai puteri ieşite din comun...

Zabini tuşi scurt, sugerând că era sceptic fată de această afirmaţie şi în acelaşi timp amuzat. O voce supărată izbucni din spatele lui Slughorn:

— Sigur, Zabini, pentru că tu eşti cel care are puteri ieşite din comun... ca manechin masculin...

— Măi, măi, măi! râse pe înfundate Slughorn, întorcân-du-se spre Ginny care se uita urât la Zabini de după burta Irnensă a lui Slughorn. Fii cu băgare de seamă, Blaise! Am văzut-o pe această domnişoară aruncând un formidabil Blestem Gogoriţă în timp ce treceam prin faţa compartimentului ei! Eu n-aş provoca-o, dacă aş fi în locul tău! Zabini îşi luă un aer dispreţuitor.

— Cum spuneam, zise Slughorn, întorcându-se spre Harry, cam acestea au fost zvonurile din vara asta. Bineînţeles nici nu mai ştii ce să crezi. Se ştie că Profetul a dat informaţii eronate şi a făcut fel de fel de greşeli în trecut, dar, dat fiind numărul mare de martori oculari, se pare că incidentul destul de problematic de la minister a fost unul real şi că ai fost chiar acolo, în miezul lui!

Harry, care simţea că singura cale de scăpare era să mintă, încuviinţă din cap, tăcând însă în continuare. Slughorn îi zâmbi larg.

— Câtă modestie, câtă modestie. Nici nu mă mir că Dum-bledore ţine atât de mult la tine. Deci ai fost acolo? Dar cum rămâne cu restul zvonurilor, care sunt aţâţ de spectaculoase, încât nici nu mai ştii dacă să le crezi sau nu. Cel despre legendara profeţie, de exemplu.

— Nu am auzit nici o profeţie, spuse Neville, făcându-se roşu ca un rac.

— Aşa este, zise Ginny hotărâtă. Neville şi cu mine am fost şi noi acolo şi toate poveştile astea cu "cel ales" sunt doar nişte invenţii obişnuite de-ale Profetului.

— Aţi fost şi voi acolo? zise Slughorn plin de interes, uitându-se când la Ginny, când la Neville, dar amândoi rămaseră imuni la zâmbetele sale încurajatoare. Da... păi, e adevărat că Profetul exagerează frecvent, sigur că da, continuă Slughorn, vag dezamăgit. Ţin minte când mi-a spus draga de Gwenog, mă refer desigur la Gwenog Jones, căpitanul Harpiilor din Holyhead...

Slughorn făcu o paranteză mare, depanând amintiri, dar Harry avu impresia că nu terminase cu el şi că nu fusese convins de ce spuseseră Neville şi Ginny.

În restul după-amiezii se spuseră alte poveşti despre vrăjitori celebri care îi fuseseră elevi lui Slughorn şi care acceptaseră bucuroşi să facă parte din "Clubul lui Slughorn" de la ţ-jogwarts, cum îl numea el. Harry abia aştepta să plece, dar nll găsi un mod politicos de a-şi lua tălpăşiţa. înţr-un târziu, trenul ieşi dintr-o akă zonă cu ceaţă, culorile roşiatice ale apusului deveniră vizibile, iar Slughorn se uită pe geam, mi-jindu-şi ochii din cauza razelor soarelui care asfinţea.

— Vai de mine, a început deja să se înnopteze! Nici nu mi-am dat seama când s-au aprins lămpile! Ar fi cazul să vă duceţi cu toţii să vă puneţi robele. McLaggen, să nu uiţi să treci pe la mine, să-ţi împrumut cartea aia despre nogtails. Harry, Blaise, vă aştept oricând. Şi pe tine la fel, domnişoară, îi zise el vesel lui Ginny. Hai, mergeţi, hai, hai!

Când trecu pe lângă Harry în drum spre usă, Zabini îi aruncă o privire plină de dispreţ, pe care Harry i-o întoarse bucuros. El, Ginny şi Neville merseră în urma lui Zabini pe culoar.

— Bine că s-a terminat, murmură Neville. E un om ciudat, nu credeţi?

— Ba da, e destul de straniu, zise Harry, uitându-se fix la Zabini. Dar tu cum de ai ajuns acolo, Ginny?

— M-a văzut când l-am blestemat pe Zacharias Smith, spuse Ginny. îl mai ţineţi minte pe idiotul ăla de la Astropufi, care era în A.D.? Mă tot întreba ce s-a întâmplat

la minister şi până la urmă m-a enervat în aşa hal, încât am aruncat un blestem asupra lui. Când a intrat Slughorn, am crezut că o să-mi dea ore de detenţie, dar s-a dovedit că era convins că am aruncat un blestem foarte bun şi că voia să mă invite să iau prânzul cu el! Ciudat, nu?

— Ai avut un motiv mai bun decât dacă ai fi fost invitată pentru că mama ta e celebră, spuse Harry, uitându-se urât la ceafa lui Zabini, sau pentru că unchiul tău...

Dar nu-şi duse la capăt fraza. Tocmai îi venise o idee — o idee riscantă, dar care ar fi putut avea rezultate extraordinare— Peste câteva clipe, Zabini avea să se întoarcă în compartimentul Viperinilor din anul şase şi Reacredinţă avea să fie acolo, crezând că nu-l auzeau decât colegii lui Viperini. Cine ce ar fi putut să audă sau să vadă Harry, dacă ar fi putut să intre neobservat după Zabini? într-adevăr, mai era puţin până la Hogsmeade, poate nici o jumătate de oră, judecând după peisajul sălbatic din jur, dar nimeni altcineva nu părea să ia în serios bănuielile lui Harry, aşa că trebuia să facă ceva ca să le şi confirme.

— Ne vedem mai târziu, şopti el, scoţând Pelerina Invizibilă şi aruncând-o peste el.

— Dar ce ai de gând să...? întrebă Neville.

— Vă spun după aia, şopti Harry, fugind după Zabini şi încercând să nu facă zgomot, deşi această măsură de precauţie era aproape inutilă, din cauza huruitului trenului.

Acum nu prea mai era nimeni pe culoar. Majoritatea elevilor se întorseseră în compartimentele lor, ca să-şi

îmbrace robele de şcoală şi să-şi strângă lucrurile. în ciuda faptului că mergea aproape lipit de Zabini, Harry nu fu destul de rapid să şe strecoare în compartiment odată cu el. Zabini închidea deja uşa când Harry puse brusc piciorul în prag, făcând-o să rămână deschisă.

— Ce are uşa asta? şpuşe Zabini supărat, lovind de mai multe ori uşa cu putere de piciorul lui Harry.

Harry apucă uşa glisantă şi o împinse cu putere la perete. Zabini, care ţinea strâns de mâner, căzu într-o parte, prăbu-şindu-se în poala lui Gregory Goyle, iar în agitaţia care urmă Harry ţâşni în compartiment, sări pe scaunul liber al lui Zabini şi şe urcă pe suportul de bagaje. Avu noroc că Goyle şi Zabini ţipau unul la altul, atrăgând privirile tuturor asupra lor, pentru că Harry putea să jure că-i fluturase Pelerina, dezvelindu-i picioarele până la gleznă. Mai mult, pentru o clipă de coşmar i se păru că-l vede pe Reacredintă urmărindu-i un adidas cu privirea când se urcă pe suport; dar chiar atunci Goyle închise uşa cu putere şi îl îndepărtă pe Zabini, care se prăbuşi contrariat la locul lui, Vincent Crabbe citi în continuare revista de benzi desenate, iar Reacredintă se lăsă înapoi pe spate, întinzându-se pe două locuri, punându-şi capul în poala lui Panşy Parkinşon şi răzând batjocoritor. Harry se ghemui într-o poziţie incomodă sub pelerină, asigurându-şe că era acoperit în întregime şi privind-o pe Pansy cum dădea la o parte şuviţele de păr blond şi lins de pe fruntea lui Reacredintă, de parcă oricine şi-ar fi dorit să fie în locul ei. Felinarele atârnate de tavan aruncau o lumină puternică în compartiment: Harry putea citi fiecare cuvânt din revista cu benzi desenate a lui Crabbe, care stătea chiar sub el.

— Ia spune, Zabini, zise Reacredintă, ce voia Slughorn?

— Încerca doar să se dea bine pe lângă cei cu relaţii, spuse Zabini, care se uita urât în continuare la Goyle. Dar nu a găsit prea mulţi.

Reacredintă păru nemulţumit la auzul acestei informaţii.

— Pe cine a mai invitat? întrebă el.

— Pe McLaggen, de la Cercetaşi, zise Zabini.

— A, da, unchiul lui are un post important la minister, spuse Reacredintă.

— ... pe un anumit Belby, de la Ochi-de-Şoim...

— A, ăla e un individ odios, zise Panşy.

— ... pe Poponeaţă, pe Potter şi pe fata lui Weasley, încheie Zabini.

Reacredintă se ridică brusc în capul oaselor, dându-i la o parte mâna lui Pansy.

— L-a invitat pe Poponeaţă?

— Păi, bănuiesc că da, dacă era acolo, spuse Zabini pe un ton indiferent.

— Dar de ce ar fi interesat Slughorn de Poponeaţă? Zabini ridică din umeri.

— Cât despre drăguţul de Potter, e limpede că a vrut să-l vadă de aproape pe "cel ales", zise Reacredintă

batjocoritor. Dar ce-i cu fata lui Weasley? De ce ar fi mai deosebită?

— Sunt mulţi băieţi care o plac, spuse Pansy, urmărindu-i reacţia lui Reacredintă cu coada ochiului. Şi tu crezi că e frumuşică, nu-i aşa, Blaişe, şi ştim cu toţii cât eşti de pretenţios!

— Nu m-aş atinge în veci de o trădătoare de sânge mizerabilă ca ea, indiferent câţ de frumoasă ar fi, spuse Zabini cu răceală, iar Pansy păru mulţumită.

Reacredinţă îşi culcă din nou capul în poala ei şi o lăsă să-l mângâie în continuare.

— Ei bine, îl compătimesc pe Slughorn pentru gusturile lui proaste. Poate că a început să se senilizeze. Păcat de el. Tata zicea mereu că a fost un vrăjitor bun la vremea lui. Tata a fost unul dintre elevii lui preferaţi. Probabil că Slughorn nu a auzit că sunt în tren, pentru că altfel...

— Eu mă îndoiesc că te-ar fi invitat, spuse Zabini. Când am ajuns acolo, m-a întrebat de tatăl lui Nott. Se pare că erau prieteni vechi, dar i-a pierit zâmbetul când a auzit că a fost prins de cei de la minister, iar Nott nu a primit nici o invitaţie, nu-i aşa? Cred că pe Slughorn nu-l interesează Devoratorii Morţii.

Reacredinţă păru mânios, dar râse forţat şi fără umor.

— Mă rog, cui îi pasă ce-l interesează pe Slughorn? Cine e el, până la urmă? Un profesor idiot ca oricare altul, zise el şi căscă ostentativ. S-ar putea nici să nu mai fiu la

Hogwarts anul viitor. Ce-mi pasă dacă mă place sau nu cine ştie ce profesor bătrân şi burtos?

— Cum adică s-ar putea să nu mai fii la Hogwarts anul viitor? spuse Pansy indignată, oprindu-se din mângâiat.

— Păi, nu se ştie niciodată, zise Reacredinţă cu o nuanţă de zâmbet. S-ar putea să... ăă... trec la un nivel superior.

Ghemuit sub Pelerină pe suportul de bagaje, Harry simţi că inima începe să-i bată mai repede. Ce ar fi zis Ron şi Her-mione despre asta? Crabbe şi Goyle îl priveau pe Reacredinţă cu gurile căscate, ca şi cum n-ar fi crezut niciodată că acesta ar fi putut să urce la un nivel superior. Până şi Zabini lăsă o urmă de curiozitate să-i deranjeze trăsăturile orgolioase. Pansy îl mângâie din nou pe Reacredinţă, cu un aer consternat.

— Te referi la... el? Reacredinţă ridică din umeri.

— Mama vrea să îmi termin studiile, dar mie mi se pare un lucru lipsit de importanţă în ziua de azi. Gândiţi-vă şi voi. Când Lordul întunecat o să ajungă la putere, credeţi că o să-i pese câte N.O.V.-uri şi câte T.V.E.E.-uri a luat fiecare?

Bineînţeles că nu. Ceea ce o să conteze o să fie cum a fost servit, devotamentul de care s-a dat dovadă.

— Şi crezi că o să poţi să faci ceva pentru el? întrebă Zabini ironic. Având în vedere că ai şaisprezece ani şi nici o calificare?

— Ti-am explicat deja, ai uitat? Poate că nu-i pasă că nu am nici o calificare. Poate că nu e nevoie de cine ştie ce calificare ca să îndeplinesc o anumită misiune, spuse Reacredinţă încet.

Crabbe şi Goyle stăteau amândoi cu gurile căscate ca nişte garguie. Pansy se uita la Reacredinţă de parcă n-ar mai fi văzut în viaţa ei ceva atât de măreţ.

— Se vede castelul, spuse Reacredinţă, evident încântat de efectul pe care îl avuseseră cuvintele sale, arătând spre fereastra întunecată. Ar trebui să ne punem robele.

Harry fu atât de preocupat de Reacredinţă încât nu îl observă pe Goyle întinzându-se după cufărul lui, iar când îl trase jos, cufărul se lovi cu putere de tâmpla lui Harry. Acesta rămase cu răsuflarea tăiată de durere, iar Reacredinţă se uită în sus, spre suportul de bagaje, încruntându-se.

Lui Harry nu îi era frică de Reacredinţă, dar nu prea agrea ideea de a fi descoperit ascunzându-se sub Pelerina Invizibilă de către un grup de Viperini ostili. îşi scoase bagheta, cu ochii înlăcrimaţi şi tâmpla zvâcnindu-i de durere, având grijă să nu îşi deranjeze Pelerina, şi aşteptă, ţinându-şi respiraţia. Spre uşurarea lui, Reacredinţă decise că nu auzise nimic, îşi puse roba ca şi ceilalţi, închise cufărul şi, în timp ce trenul încetinea, înaintând şi zgâlţâindu-se, îşi prinse la gât o pelerină de drum groasă, nou-nouţă.

Harry văzu din ce în ce mai mulţi oameni trecând pe culoar, sperând că Hermione şi Ron aveau să-i dea lucrurile jos din tren în locul lui. Trebuia să rămână acolo până când

avea să plece toată lumea din compartiment. într-un târziu, trenul se opri cu o ultimă hurducătură. Goyle deschise uşa cu putere şi îşi făcu loc cu forţa prinţr-un grup de elevi din anul doi, dându-i la o parte brutal, urmat de Crabbe şi Zabini.

— Ia-o tu înainte, îi spuse Reacredinţă lui Pansy, care îl aştepta cu mâna întinsă, ca şi cum ar fi sperat că avea să o ia de mână. Vreau să verific ceva mai întâi.

Pansy plecă. Acum nu mai erau decât Harry şi Reacredinţă în compartiment. Oamenii treceau în număr mare pe lângă ei, coborând pe peronul întunecat. Reacredinţă se duse la uşa compartimentului şi trase jaluzelele, ca să nu se poată uita dinăuntru la cei de pe culoar. Apoi se aplecă peste cufăr şi îl deschise din nou.

Harry se uită în jos, de pe suportul de bagaje, cu pulsul accelerat. Ce voia să ascundă Reacredinţă de Pansy? Oare avea să vadă misteriosul obiect stricat care trebuia reparat de urgenţa?

— Petrificus Totalus!

Recredinţă îşi îndreptă dintr-odată bagheta spre Harry, care încremeni în aceeaşi secundă. Căzu de pe suportul de bagaje, de parcă ar fi fost filmat cu încetinitorul, prăbuşin-du-se pe podea cu o bufnitură puternică şi dureroasă. Rămase la picioarele lui Reacredinţă, cu Pelerina Invizibilă strânsă sub el, corpul îi era complet descoperit, îngheţat în poziţia ghemuită. Nu putea nici să clipească, ci doar să se uite în sus la Reacredinţă, care zâmbea larg.

— Mă gândeam eu, spuse acesta jubilând. Am auzit când te-a lovit cufărul lui Goyle. Şi mi s-a părut că am văzut ceva alb trecând repede prin aer după ce s-a întors Zabini.

Privirea i se opri pentru o clipă asupra adidaşilor lui Harry.

— Bănuiesc că tu ai blocat uşa când a intrat Zabini? Il cercetă pe Harry pentru câteva secunde.

— Nu ai auzit nimic interesant, Potter. Dar acum, că eşti aici... Il calcă pe faţă pe Harry, cu putere. Harry simţi cum i se

zdrobeşte nasul şi cum începe să-i curgă sânge.

— Asta e pentru tata. Şi acum, ia să vedem. Reacredinţă trase Pelerina de sub corpul imobilizat al lui

Harry şi o aruncă peste acesta.

— Presupun că o să te găsească abia la Londra, zise el încet. Pe data viitoare, Potter... sau poate nu.

Reacredinţă ieşi din compartiment, având grijă să calce pe degetele lui Harry.

CAPITOLUL VIII

VICTORIA LUI PLESNEALĂ

Harry era complet paralizat. Zăcea acolo, sub Pelerina Inii vizibilă, simţind sângele fierbinte din nas şiroindu-i pe faţă şi ascultând vocile şi paşii care se auzeau pe culoar. Primul său gând fu că sigur trebuia să existe cineva care să verifice compartimentele înainte să plece trenul. Dar imediat după aceea îşi dădu seama că şi dacă ar fi venit cineva, nu ar fi putut nici să-l vadă, nici să-l audă. Singura lui speranţă era să intre cineva în compartiment şi să calce pe el.

Harry nu îl mai urase niciodată pe Reacredinţă aşa cum îl ura acum, zăcând ca o amărâtă de ţestoasă întoarsă pe spate, cu sângele scurgându-i-se dezgustător în gură. în ce situaţie ridicolă ajunsese. Iar acum până şi ultimii câţiva paşi se stinseră; toată lumea mergea încet pe peron. Harry îi auzi tâ-rându-şi cuferele şi pălăvrăgind între ei.

Ron şi Hermione aveau să creadă că se dăduse jos fără ei. Aveau să ajungă la Hogwarts, să se aşeze la masa Cerceta-şilor din Marea Sală, să se uite de câteva ori în lungul ei şi abia apoi să îşi dea seama că nu era acolo, în timp ce el avea să fie mai mult ca sigur în drum spre Londra.

Încercă să scoată un sunet, măcar un geamăt, dar îi fu imposibil. Apoi îşi aminti că unii vrăjitori, ca Dumbledore, puteau să facă vrăji fără să vorbească, aşa că încercă să arunce o Vrajă de Chemare asupra baghetei care îi căzuse din mână, spunând în gând "Accio bagheta!" de mai multe ori, dar nu se întâmplă nimic.

I se părea că aude foşnetul copacilor din jurul lacului şi ţipătul unei bufniţe undeva în depărtare, dar nimic care să a indicat că avea loc o căutare şi nici măcar (scăzu în ochii săi pentru că avu această speranţă) nişte voci

panicate, care Sa se întrebe unde era Harry Potter. Fu cuprins de un senti-rnent de deznădejde când îşi imagină convoiul de trăsuri trase de thestrali îndreptându-se spre şcoală şi râsetele înfundate din trăsura în care era Reacredinţă, povestindu-le colegi-lor de la Viperini cum îşi atacase rivalul.

Trenul se zgâlţâi, făcându-l pe Harry să se rostogolească pe o parte. Acum nu mai privea tavanul, ci se uita fix sub banchetă, unde se strânsese praful. Podeaua începu să vibreze când motorul se puse în mişcare cu un zgomot puternic. Expresul pleca din gară şi nimeni nu ştia că Harry nu coborâse încă...

Apoi simţi că îi fu trasă Pelerina de pe el şi o voce de deasupra lui zise:

— Salut, Harry.

Harry văzu o lumină roşie şi simţi cum i se dezgheaţă corpul. Reuşi să ia o poziţie mai demnă, ridicându-se în capul oaselor, îşi şterse repede cu podul palmei sângele de pe faţa tumefiată şi se uită în sus la Tonks, care ţinea în mână Pelerina Invizibilă pe care tocmai o trăsese de pe el.

— Ar fi bine să plecăm de aici cât mai repede, spuse ea, în timp ce ferestrele trenului erau acoperite de fum şi trenul începea să iasă din gară. Hai, o să sărim.

Harry o urmă repede pe culoar. Tonks deschise uşa şi sări pe peronul care părea să zboare pe sub roţile trenului ce prindea viteză. Harry sări după Tonks, clătinându-se puţin la aterizare, dar se îndreptă la timp ca să vadă locomotiva de un roşu strălucitor cotind în goană şi dispărând din câmpul lor vizual.

Aerul rece al nopţii fu benefic pentru nasul tumefiat al lui Harry. Tonks se uita la el, Harry era mânios şi jenat că fusese descoperit într-o situaţie atât de ridicolă. Tonks îi dădu înapoi Pelerina, în tăcere.

— Cine ţi-a făcut asta?

— Draco Reacredinţă, spuse Harry cu amărăciune. Mulţumesc pentru... ştii tu...

— Cu plăcere, zise Tonks, fără să zâmbească.

Din câte putea să-şi dădea seama Harry pe întuneric, avea părul şaten deschis şi aceeaşi expresie abătută, ca atunci când o văzuse la Vizuină.

— Stai cuminte să-ţi repar nasul.

Lui Harry nu i şe păru că era o idee tocmai bună; se gândise să se ducă la doamna Pomfrey, matroana, în care avea ceva mai multă încredere când venea vorba de vrăji de vindecare, dar i se păru că ar fi fost nepoliticos să-i spună asta lui Tonks, aşa că rămase perfect nemişcat şi închise ochii.

— Episkey, zise Tonks.

Harry îşi simţi nasul foarte fierbinte şi apoi foarte rece. Ridică mâna şi îl pipăi cu precauţie. Părea să fi fost reparat.

— Mulţumesc mult!

— Pune-ţi Pelerina la loc, ca să mergem spre şcoală, spuse Tonks, tot fără să zâmbească.

Îşi flutură bagheta când Harry îşi aruncă Pelerina peşte el şi un animal imens argintiu, cu patru picioare, ţâşni din vârful baghetei şi goni în noapte.

— Ăla a fost un Patronus? întrebă Harry, care îl mai văzuse pe Dumbledore trimiţând astfel de mesaje.

— Da. Trimit vorbă la castel că eşti cu mine, ca să nu se îngrijoreze. Să mergem, nu trebuie să zăbovim.

Cei doi porniră spre drumul care ducea către şcoală.

— Cum m-ai găsit?

— Am observat că nu coborâseşi din tren şi ştiam că aveai Pelerina asta. M-am gândit că voiai să te ascunzi. Când am văzut jaluzelele trase în compartimentul ăla, m-am gândit să arunc un ochi acolo.

— Dar cum de erai aici, la gară? întrebă Harry.

— Acum stau în Hogsmeade. O măsură de siguranţă în plus pentru şcoală, zise Tonkş.

— Eşti singură sau mai sunt şi...?

— Da, mai sunt şi Proudfoot, Savage şi Dawlish.

— Dawlish, Aurorul pe care l-a atacat Dumbledore anul trecut?

— Chiar el.

Merşeră târşâindu-şi picioarele pe drumul întunecat şi gol, Pe lângă urmele proaspete lăsate de roţile trăsurilor. Harry şe Ultă pieziş la Tonks de sub Pelerină. Anul trecut fusese curioasă Utât de curioasă, încât uneori păruse chiar sufocantă), glumeaţă şi tot timpul cu zâmbetul pe buze.

Acum părea mai matură mult mai serioasă şi mai preocupată. Oare toate aceste schimbări se datorau incidentului de la minister? Harry se gândi stingherit că Hermione i-ar fi sugerat să o consoleze pe Tonks în privinţa lui Sirius, să-i spună că nu avea nici o vină în ce se întâmplase, dar nu fu în stare să o facă. Nu o învinovăţea deloc pentru moartea lui Sirius, nu era cu nimic mai responsabilă pentru asta decât oricine altcineva (în orice caz, mai puţin responsabilă decât el însuşi), dar nu-i plăcea să vorbească despre Sirius când putea să evite lucrul acesta. Aşa că îşi continuară drumul, în tăcere, prin aerul rece al nopţii, pelerina lungă a lui Tonks foşnind catifelat pe pământ în urma lor.

Până atunci, Harry mersese la castel numai cu trăsura şi nu îşi dăduse seama cât de departe era Hogwarţs faţă de gara din Hogsmeade. Fu deosebit de uşurat când văzu în sfârşit stâlpii înalţi, care încadrau porţile duble, având fiecare doi mistreţi înaripaţi în vârf. Lui Harry îi era frig şi foame şi era dornic să se despartă de această nouă Tonks, care era mereu posomorâtă. Dar când încercă să deschidă porţile, descoperi că erau ferecate cu nişte lanţuri.

— Alohomora! zise el încrezător, îndreptându-şi bagheta către lacăt, fără să se întâmple ceva.

— Nu funcţionează asupra porţilor, spuse Tonks. Le-a vrăjit însuşi Dumbledore.

Harry se uită în jur.

— Aş putea să sar zidul, sugeră el.

— Ba nu, spuse Tonks pe un ton categoric. Sunt puse blesteme antiintruşi pe toate zidurile. Măsurile de siguranţă au fost sporite de zeci de ori în timpul verii.

— Atunci, zise Harry, începând să-l deranjeze faptul că Tonks nu prea voia să-l ajute, bănuiesc că o să dorm aici o să aştept până mâine dimineaţă.

— Vine cineva după tine, spuse Tonks. Uite.

Lumina unui felinar tremura în depărtare, în faţa caste lului. Harry fu atât de bucuros să o vadă, încât se gândi că ar fi putut să îndure chiar şi mustrările lui Filch pentru că întârziase şi să-l asculte declarând cu vocea lui răguşită că toţi elevii ar fi mai punctuali dacă li s-ar bate cuie în degete când în-târziau. Abia când lumina galbenă ajunse la treizeci de metri de ei, iar Harry îşi dădu jos Pelerina Invizibilă ca să poată fi văzut; recunoscu cu un sentiment de ură profundă nasul coroiat şi părul lung, negru şi slinos al lui Severus Plesneală.

— Ca să vezi, zise acesta batjocoritor, scoţându-şi bagheta şi atingând o dată lacătul, astfel încât lanţurile se dădură la o parte şi poarta se deschise scârţâind. Drăguţ din partea ta că te-ai hotărât să-ţi faci apariţia, Potter, deşi e limpede că ai considerat că roba de şcoală nu se potriveşte cu personalitatea ta.

— Nu m-am putut schimba, nu am avut cufărul... începu Harry, dar Plesneală îl întrerupse tăios.

— Nu trebuie să mai aştepţi, Nymphadora. Potter este... în... în siguranţă cu mine.

— Mesajul îi era destinat lui Hagrid, spuse Tonks, încrun-tându-se.

— Hagrid a întârziat la masa festivă de la începutul semestrului, la fel ca Potter, aici de faţă, aşa că am preluat eu mesajul în locul lui. în plus, zise Plesneală, dându-se înapoi pentru a-i face loc lui Harry să treacă, mi se pare interesant noul tău Patronus.

Plesneală îi închise poarta în nas cu un zgomot metalic puternic şi atinse din nou lanţul cu bagheta, făcându-le să se încolăcească la loc.

— Cred că cel pe care îl aveai înainte era mai bun, spuse Plesneală, cu o notă evidentă de răutate în glas. Asta nou pare destul de fragil.

Plesneală mişcă puţin felinarul şi Harry văzu preţ de o cli-Pă o expresie de şoc şi furie pe chipul lui Tonks. Apoi aceasta dispăru din nou în întuneric.

— Noapte bună! îi strigă Harry peste umăr, îndreptându-se către castel cu Plesneală. Mulţumesc pentru... tot.

— Pe curând, Harry.

Plesneală tăcu timp de câteva minute. Harry avea impre-la că emana nişte valuri atât de puternice de ură, încât nu-i

venea să creadă că Plesneală nu le simţea pârjolindu-l. îl ţje. testase din prima clipă când îl cunoscuse, dar elementul care eliminase orice posibilitate ca Harry să-l ierte vreodată fusese modul în care se purtase Plesneală cu Sirius. Indiferent de ce zicea Dumbledore, Harry avusese timp să cântărească totul pe timpul verii şi ajunsese la concluzia că remarcile răutăcioase ale lui Plesneală faţă de Sirius, care îl acuzase că se ascundea într-un loc sigur, în

timp ce ceilalţi membri ai Ordinului Phoenix se luptau cu Cap-de-Mort, avuseseră, probabil, un rol important în decizia lui Sirius de a se duce într-un suflet la minister în noaptea când murise. Harrv se agată de această idee, pentru că îi permitea să dea vina pe Plesneală, ceea ce îl mulţumea într-o anumită măsură, şi pentru că ştia că, dacă exista cineva care nu regreta moartea lui Sirius, acesta era bărbatul care mergea acum cu el în noapte.

— Cincizeci de puncte pierdute de Cercetaşi pentru întârziere, aş zice, spuse Plesneală. A, stai puţin, şi încă douăzeci pentru că porţi haine încuiate. Ştii, nu cred că a mai fost vreo casă care să piardă atâtea puncte atât de repede după începerea semestrului; nici nu s-a ajuns la desert. Poate c-ai doborât un record, Potter.

Mânia şi ura care dospeau în Harry părură să atingă cote maxime, dar ar fi preferat de o mie de ori să fi rămas imobilizat în tren până la Londra decât să-i spună lui Plesneală de ce întârziase.

— Presupun că ai vrut să-ţi faci o intrare de pomină, nu? continuă Plesneală. Şi cum nu aveai o maşină zburătoare la îndemână, ai ales să dai navală în Marea Sală în miezul mesei festive, ca să dai o notă de dramatism.

Harry păstră tăcerea în continuare, deşi simţea că avea să-i explodeze pieptul. Ştia că acesta era motivul pentru care venise să-l ia Plesneală: cele câteva minute în care putea să-l sâcâie şi să-l chinuie pe Harry fără să mai fie altcineva de fată.

În sfârşit, ajunseră la treptele din faţa castelului, iar când se deschiseră uşile mari de stejar către holul de la intrare, fură întâmpinaţi de un zumzet de voci, râsete şi

clinchet de tacâmuri de dincolo de uşile deschise care dădeau spre Marea Sală— Lui Harry îi trecu prin minte să îşi pună repede Peleri-na Invizibilă şi astfel să se aşeze neobservat la masa lungă a Cercetaşilor (care se nimerea să fie cea mai îndepărtată de holul de la intrare).

Însă Plesneală zise, de parcă i-ar fi citit gândurile:

— Fără Pelerină. O să intri şi o să te vadă toată lumea, sunt sigur că asta ţi-ai dorit de la bun început.

Harry se întoarse pe călcâie şi intră direct pe uşile deschise cu paşi mari, fiind în stare să facă orice ca să scape de Plesneală. Marea Sală, cu cele patru mese lungi ale caselor şi cu masa profesorilor din capăt, era împodobită ca de obicei cu lumânări plutitoare care făceau farfuriile să sclipească şi să strălucească. însă Harry nu distinse nimic din mulţimea de luminiţe din jur, mergând atât de repede, încât trecuse deja de masa Astropufilor înainte să fi apucat să se holbeze cineva la el, iar când începură să se ridice ca să-l vadă mai bine, îi zări pe Ron şi Hermione, grăbi pasul de-a lungul băncilor şi îşi făcu loc între ei la masă.

— Unde ai... Fir-aş al naibii, ce-ai păţit la faţă? spuse Ron, uitându-se la el cu ochii cât cepele, la fel ca şi toţi ceilalţi din apropiere.

— De ce, ce nu e în regulă? zise Harry, înşfăcând o lingură şi încercând să-şi desluşească reflecţia distorsionată.

— Eşti plin de sânge! spuse Hermione. Stai aşa... Hermione ridică bagheta şi zise: "Tergeo!" curăţând sângele uscat.

— Mersi, spuse Harry, ducându-şi mâna la faţa, care acum era curăţă. Cum îmi arată nasul?

— Normal, zise Hermione îngrijorată. De ce, ar trebui să arate altfel? Harry, ce s-a întâmplat? Ne-am speriat îngrozitor!

— Vă povestesc mai târziu, răspunse Harry scurt.

Era perfect conştient de faptul că Ginny, Neville, Dean şi Seamus ascultau ce vorbeau. Până şi Nick Aproape-Făr'-de-Cap, fantoma Cercetaşilor, plutise de-a lungul băncii ca să tragă cu Urechea.

— Dar... zise Hermione.

— Nu acum, Hermione, spuse Harry cu subînţeles. Spera din tot sufletul că toţi aveau să presupună că fusese implicat într-o încercare eroică, de preferat împotriva câtorva Devoratori ai Morţii şi a unui Dementor. Bineînţeles că Reacredinţă avea să dea sfoară-n ţară, dar exista o şansă ca istorisirea să nu ajungă la urechile multor Cercetaşi.

Întinse mâna prin faţa lui Ron ca să ia nişte copane de pui şi o porţie de cartofi prăjiţi, dar acestea dispărură înainte să le poată pune în farfurie, fiind înlocuite cu nişte budinci.

— Ai ratat oricum Sortatul, zise Hermione, în timp ce Ron se arunca asupra unei prăjituri mari cu ciocolată.

— Ce mai zicea jobenul? Ceva interesant? întrebă Harry, luând o bucată de tartă de melasă.

— În mare, aceleaşi lucruri... Ne-a îndemnat să ne unim împotriva duşmanilor, ca de obicei.

— Dumbledore a zis cumva ceva de Cap-de-Mort?

— Până acum nu, dar îşi păstrează întotdeauna discursul propriu-zis până după cină, nu-i aşa? Nu cred că mai e mult.

— Plesneală a zis că Hagrid a întârziat la ospăţ.

— Ai vorbit cu Plesneală? Cum aşa? zise Ron înfulecând din prăjitură.

— M-am întâlnit cu el din întâmplare, zise Harry evaziv.

— Hagrid nu a întârziat decât câteva minute, zise Hermione. Uite, Harry, îţi face cu mâna.

Harry se uită la masa profesorilor şi îi zâmbi lui Hagrid, care îi făcea într-adevăr cu mâna. Hagrid nu reuşise niciodată să fie la fel de demn ca profesoara McGonagall, şefa Casei Cercetaşilor, care stătea la masă lângă Hagrid, ajungându-i până la jumătatea distanţei dintre cot şi umăr şi privind cu dezaprobare acest salut călduros. Harry fu surprins să o vadă pe profesoara Trelawney, care preda Previziuni despre Viitor, stând de partea cealaltă a lui Hagrid; aceasta ieşea rareori din camera ei din turn şi era pentru prima dată că era prezentă la ospăţul de deschidere a anului şcolar. Părea la fel de bătrână ca de obicei, acoperită cu mărgele sclipitoare si şaluri lungi, cu ochii supradimensionaţi de ochelari. După ce o bănuise mereu de înşelătorie, Harry fusese şocat să descopere la sfârşitul semestrului trecut că ea fusese cea care rostise prezicerea care îl făcuse pe Cap-de-Mort să-i omoare pe părinţii lui

Harry şi să-l atace şi pe el. Această informaţie îl făcuse să îşi dorească şi mai puţin să aibă de-aface cu ea, si, din fericire, anul acesta avea să renunţe la Prezicerile despre Viitor. Ochii ei ca nişte faruri se întoarseră spre el, iar Harry se uită repede la masa Viperinilor. Draco Reacredinţă se prefăcea că spărgea nasul cuiva, însoţit de hohote de râs şi de aplauze. Harry îşi coborî privirea, uitându-se la tarta de melasă şi simţind din nou că-i fierbe sângele în vine. Ce nu ar fi dat ca să se lupte cu Reacredinţă unu la unu.

— Şi ce voia până la urmă domnul profesor Slughorn? întrebă Hermione.

— Să afle ce s-a întâmplat la minister, spuse Harry.

— La fel ca toată lumea din sala asta, pufni Hermione. Să fi văzut cum am fost interogaţi în tren, nu-i aşa, Ron?

— Aşa e, zise Ron. Toţi voiau să ştie dacă eşti cu adevărat "cel ales"...

— Să ştiţi că ăsta este un subiect îndelung dezbătut şi în rândul stafiilor, interveni Nick Aproape-Făr-De-Cap, încli-nându-şi capul abia prins de gât spre Harry, încât i se clătină periculos pe guler. Sunt considerat un specialist în domeniul Potter, se ştie că suntem în relaţii bune. însă am asigurat comunitatea stafiilor că n-o să te sâcâi cu întrebări. "Harry Potter ştie că poate avea încredere nemărginită în mine", aşa le-am zis. "Mai degrabă mor decât să-i trădez încrederea."

— Asta nu e cine ştie ce, având în vedere că eşti deja mort, constată Ron.

— Sensibil ca un topor, ca de obicei, zise Nick Aproape-făr-ee-Cap pe un ton jignit, ridicându-se în aer şi plutind spre celălalt capăt al mesei Cercetaşilor chiar în clipa când dumbledore se ridică în picioare la masa profesorilor.

Zumzetul de voci şi râsete din Marea Sală se stinse aproa-Pe instantaneu.

— Bună seara tuturor, zise el, zâmbind larg, cu braţele deschise, de parcă ar fi vrut să îmbrăţişeze toată camera.

— Ce-a păţit la mână? zise Hermione cu răsuflarea tăiată. Nu era singura care observase. Mâna dreaptă a lui Dumbledore era la fel de înnegrită şi uscăţivă ca în noaptea când venise să-l ia pe Harry de la familia Dursley. Sala fu cuprinsă de şoapte. Dumbledore, interpretând corect şuşotelile, zâmbi şi îşi scutură mâneca roşie cu auriu, acoperindu-şi mâna rănită.

— Nu aveţi de ce să vă faceţi griji, zise el senin. Aşa... Le urez bun venit noilor elevi şi le spun bine aţi revenit celor vechi. Vă aşteaptă încă un an de educaţie magică.

— Avea mâna la fel şi când m-am întâlnit cu el astă-vară, îi şopti Harry lui Hermione. Dar credeam că s-a vindecat până acum. Ori singur, ori cu ajutor de la doamna Pomfrey.

— Arată ca şi cum ar fi moartă, spuse Hermione, cu un aer scârbit. Dar există răni care nu pot fi vindecate... blesteme străvechi... Şi mai sunt otrăvuri care nu au antidoturi.

— ... iar domnul Filch, îngrijitorul nostru, m-a rugat să vă anunţ că toate articolele cumpărate de la magazinul "Weasley Bing-Bong" sunt interzise cu desăvârşire. Cei care vor să joace în echipa de vâjthaţ a casei lor trebuie să se prezinte în faţa şefilor caselor lor, ca şi până acum. De asemenea, suntem în căutare de comentatori de vâjthaţ. Cei interesaţi sunt sfătuiţi să procedeze la fel. Anul acest avem plăcerea să-i urăm bun venit unui nou membru în rândul profesorilor. Domnul profesor Slughorn — acesta se ridică, cu chelia sclipindu-i la lumina lumânărilor şi cu burta mare, acoperită cu o vestă, aruncând o umbră mare peste masă — este un fost coleg al meu care a acceptat să îşi reia activitatea ca profesor de Poţiuni.

— Poţiuni?

— Poţiuni?

Cuvântul fu pe buzele tuturor, cei de faţă întrebându-se dacă nu cumva îi înşelase auzul.

— Poţiuni? spuseră Ron şi Hermione într-un glas, întorcându-se uimiţi spre Harry. Dar ai zis...

— Cât despre domnul profesor Plesneală, zise Dumbledore ridicând vocea şi acoperind zumzetul de şoapte, dânsul o să fie noul profesor de Apărare contra Magiei Negre.

— Nu! spuse Harry, atât de tare încât mai multe capete se întoarseră spre el.

Nu îi păsa. Se uita mânios la masa profesorilor. Cum era posibil ca Plesneală să devină profesor de Apărare contra Magiei Negre după atâta timp? Nu se ştia de ani de

zile că Dumbledore nu avea destulă încredere în el ca să i-l dea?

— Dar, Harry, ai zis că Slughorn o să ne predea Apărare contra Magiei Negre! spuse Hermione.

— Aşa am crezut, zise Harry, chinuindu-se să-şi aducă aminte când îi spusese Dumbledore că avea să fie aşa, dar acum, că se gândi mai bine, nu putu să îşi aducă aminte să-i fi spus ce materie avea să predea Slughorn.

Plesneală, care stătea în dreapta lui Dumbledore, nu se ridică atunci când îi fu rostit numele, ci doar ridică mâna în semn de recunoaştere a aplauzelor de la masa Viperinilor. Totuşi Harry ar fi putut să jure că observase o urmă de triumf pe chipul pe care îl detesta atât de mult.

— Până la urmă, e şi asta o veste bună, zise Harry cu răutate. Plesneală o să plece până la sfârşitul anului.

— Ce vrei să spui? întrebă Ron.

— Materia asta e o piază-rea. Nimeni nu a rezistat mai mult de un an. Quirrell chiar a murit în timp ce preda. Ştiţi ceva, eu, unul, sper să avem parte de încă o înmormântare...

— Harry! îl mustră Hermione şocată.

— Ar putea doar să continue să predea Poţiuni la sfârşitul anului, spuse Ron rezonabil. Individul ăsta, Slughorn, s-ar putea să nu vrea să rămână pe termen lung, la fel ca Moody.

Dumbledore îşi drese vocea. Harry, Ron şi Hermione nu erau singurii care vorbeau. întreaga sală fusese cuprinsă

de un val de discuţii la auzul veştii că Plesneală îşi atinsese în sfârşit telul. Părând să nu îşi dea seama deloc de cât de senzaţional fusese anunţul său, Dumbledore nu mai zise nimic despre alte Schimbări printre profesori, aşteptând câteva secunde pentru a e asigura că nu mai vorbea nimeni înainte de a continua.

— Acum, aşa cum ştim cu toţii, Lordul Cap-de-Mort şi adepţii săi sunt din nou în libertate şi pe zi ce trece — mai puternici.

Tăcerea deveni încordată la auzul cuvintelor lui Dumble-dore. Harry îl privi pe Reacredinţă. Acesta nu se uita la Dumbledore, ci îşi făcea furculiţa să plutească, ghidând-o cu bagheta, ca şi cum ar fi considerat că discursul directorului nu era demn de atenţia lui.

— Situaţia prezentă este nespus de periculoasă. Toţi elevii şi profesorii de la Hogwarts trebuie să-şi de silinţa ca să fim în siguranţă, acum şi pe viitor. Fortificaţiile magice ale castelului au fost sporite în timpul verii, asigurându-ne noi şi riguroase măsuri de siguranţă. Cu toate acestea, trebuie să fim foarte atenţi ca să nu aibă loc nici o eroare din partea vreunui elev sau profesor. Drept urmare, vă rog să respectaţi toate restricţiile de siguranţă pe care or să vi le impună profesorii, indiferent de cât de neplăcute or să vă pară, în special regula orei de stingere. Vă implor, dacă observaţi ceva ciudat sau suspect în castel sau în afara lui, anunţaţi imediat unul dintre profesori. Am încredere în faptul că o să ţineţi întotdeauna cont de siguranţa voastră şi a celorlalţi.

Ochii albaştri ai lui Dumbledore îi învăluiră pe elevii de la mese şi apoi el zâmbi din nou.

— Şi-acum, la culcare. Vă aşteaptă nişte paturi cât se poate de comode şi călduroase şi ştiu că grija voastră cea mai importantă este să fiţi odihniţi la orele de curs de mâine. Hai, repejor!

Băncile se dădură în spate, cu obişnuitul huruit asurzitor, şi sute de elevi începură să iasă din Marea Sală, îndreptân-du-se către camerele lor. Harry, care nu se grăbea să plece odată cu mulţimea curioasă şi nici să ajungă destul de aproape de Reacredinţă pentru a-i da ocazia să povestească din nou cum îi zdrobise nasul, rămase în urmă, prefăcându-se că îşi lega şiretul de la un adidas, lăsându-i pe ceilalţi Cercetaşi să o ia înainte. Hermione era printre primii, pentru a-şi îndeplini datoria de Perfect, conducându-i pe cei din primul an, dar Ron rămase cu Harry.

— Ce ai păţit de fapt la nas? întrebă el, când ajunseră chiar ultimii» în spatele mulţimii care se înghesuia să iasă din sală si nu riscau să fie auziţi de nimeni.

Harry îi spuse. Faptul că Ron nu râse dovedi cât de strânsă era prietenia dintre ei.

— L-am văzut eu pe Reacredinţă mimând ceva în legătură cu nasul, zise el sumbru.

— Da, mă rog, nu contează, spuse Harry cu amărăciune. Stai să-ţi povestesc ce zicea înainte să-şi dea seama că eram acolo.

Harry se aşteptase ca Ron să fie de-a dreptul uluit de spusele lui Reacredinţă. Cu toate acestea, el nu fu impresionat, dând dovadă de o încăpăţânare exagerată din punctul de vedere al lui Harry.

— Harry, să fim serioşi, voia doar să se dea mare în faţa lui Parkinson. Ce misiune ar putea să-i dea Ştii-Tu-Cine tocmai lui?

— Cap-de-Mort ar putea să aibă nevoie de cineva din interiorul şcolii, nu-i aşa? Nu ar fi prima dată când...

— Tare aş vrea să nu mai pronunţi numele ăsta, Harry, spuse o voce nemulţumită din spatele lor.

Harry se uită peste umăr şi îl văzu pe Hagrid clătinând din cap.

— Dar şi Dumbledore îi spune pe nume, spuse Harry bo-sumflându-se.

— Da, numai că Dumbledore e Dumbledore, nu-i aşa? spuse Hagrid cu un aer misterios. Cum de-ai întârziat, Harry? Mi-am făcut griji pentru tine, să ştii.

— Am fost reţinut în tren, zise Harry. Dar tu de ce-ai întârziat?

— Am fost la Grawp, spuse Hagrid vesel. Am cam pierdut noţiunea timpului. Acum are o casă nouă-n munţi, a avut Srijă Dumbledore. E o peşteră mare şi tare frumuşică. E "jult mai fericit acolo decât în Pădure. Am întârziat pentru ca am stat la poveşti cu el.

— Serios?! zise Harry, evitând să-i întâlnească privirea lui

Data trecută când se întâlnise cu fratele vitreg al lui Hagrid, un uriaş violent, specializat în smulgerea copacilor din rădăcini, vocabularul acestuia era format din cinci

cuvinte, iar pe două dintre ele nici măcar nu putea să le pronunţe cum trebuia.

— A, da, să vezi ce-a progresat, spuse Hagrid mândru. Nici n-o să-ţi vină să crezi. Mă gândeam să-l pregătesc să fie asistentul meu.

Ron pufni zgomotos, dar reuşi să pretindă că fusese doar un strănut furtunos. Acum ajunseseră în dreptul uşilor de stejar de la intrare.

— Atunci, pe mâine dimineaţă, la primul curs imediat după micul dejun. Să veniţi mai devreme, ca să-l salutaţi pe Buck... pardon, pe Witherwings!

Ridicând o mână în semn de rămas bun, ieşi pe uşile de stejar şi se pierdu în noapte.

Harry şi Ron se uitară unul la altul. Harry îşi dădu seama că Ron avea acelaşi sentiment de vinovăţie ca şi el.

— Şi tu ai renunţat la cursul de Grijă faţă de Creaturile Magice, nu?

Ron dădu din cap.

— Şi tu la fel, nu-i aşa? Harry încuviinţă la rândul lui.

— Şi Hermione? mai întrebă Ron.

Harry repetă gestul. Nu voia să se gândească la ce avea să spună Hagrid când avea să-şi dea seama că elevii săi preferaţi renunţaseră la cursul lui.

CAPITOLUL IX

UN PRINŢ SEMIPUR

Pimineaţa următoare, Harry şi Ron se întâlniră cu Hermione în camera de zi înainte de micul dejun. Sperând să găsească pe cineva care să-i sprijine teoria, Harry se grăbi să-i povestească lui Hermione ce spusese Reacredinţă în Expresul de Hogwarts.

— Nu-i aşa că e evident că se dădea mare în faţa lui Parkin-son? exclamă Ron repede, înainte ca Hermione să fi apucat să spună ceva.

— Păi, zise ea nesigură, nu ştiu. Lui Reacredinţă îi sţă în fire să încerce să pară mai important decât este de fapt. Dar ar fi o minciună cam gogonată...

— Exact, zise Harry, dar nu putu să spună mai mult, pentru că erau foarte mulţi care trăgeau cu urechea la ceea ce vorbeau, se holbau la el şi şuşoteau între ei.

— Nu e frumos să arăţi cu degetul, se răsti Ron la un băiat mărunţel din anul întâi, când li se alăturară celor care aşteptau să iasă pe gaura portretului.

Băiatul, care îi şoptise ceva despre Harry prietenului său, acoperindu-şi gura cu mâna, se făcu imediat roşu ca focul şi se rostogoli speriat prin gaura portretului. Ron râse cu superioritate.

— Ador să fiu în anul şase. Şi să nu uităm că anul ăsta o să avem şi ferestre. Ore în şir în care o să putem să stăm aici Si să ne relaxăm.

— Ferestrele de care vorbeşti sunt pentru învăţat, Ron, Z1se Hermione, când porniră pe hol.

— Da, dar nu şi azi, spuse Ron. Am o presimţire că o să avem o zi uşoară.

— Stai aşa, zise Hermione, ridicând o mână şi oprind un din anul patru care încerca să treacă pe lângă ea ţinând sţrâns un disc verde electric. Frisbee-urile cu colţi sunt interese şi se confiscă, îi spuse ea hotărâtă.

Băiatul îi dădu discul care îşi arăta dinţii, trecând încruntat pe sub braţul ei şi fugind după prietenii lui. Ron aşteptă până nu îl mai văzu şi apoi smulse frisbee-ul din mâna lui Hermione

— Grozav, întotdeauna mi-am dorit unul.

Mustrările lui Hermione fură acoperite de un ropot de chicoteli. Se pare că Lavender Brown considera că Ron spusese ceva foarte amuzant. Aceasta râse în continuare când trecu pe lângă ei, aruncându-i o privire peste umăr lui Ron. Băiatul păru cât se poate de mulţumit de sine.

Tavanul Marii Săli era de un albastru senin, presărat cu nori delicaţi, exact ca porţiunile de cer care se vedeau pe ferestrele înalte, cu şipci verticale. în timp ce înfulecau terci de ovăz şi ouă cu şuncă, Harry şi Ron îi povestiră lui Hermione conversaţia jenantă pe care o avuseseră cu Hagrid seara trecută.

— Dar cum ar putea să creadă că am vrea să studiem în continuare Grija faţă de Creaturile Magice? zise ea neliniştită. Adică am dat vreunul din noi dovadă... de... entuziasm?

— Păi, răspunsul ar fi "da", aşa-i? spuse Ron, înghiţind cu ţoţul un ou făcut ochi. Noi eram cei care depuneam cel mai mult efort la orele lui, pentru că ne plăcea de el. Dar Hagrid credea că ne plăcea materia asta idioată. Voi chiar credeţi că o să vrea cineva să dea T.V.E.E. la cursul ăsta?

Harry şi Hermione tăcură amândoi. Nu era nevoie să răspundă. Ştiau foarte bine că nimeni din anul lor nu voia să mai studieze în continuare Grija faţă de Creaturile Magice. Evitară să-i întâlnească privirea lui Hagrid şi-i întoarseră salutul destul de apatici când acesta le făcu vesel cu mâna, ridicându-se de la masă zece minute mai târziu.

După ce terminară de mâncat, rămaseră la locurile lor, aşteptând să vină profesoara McGonagall de la masa profesorilor. Anul acesta împărţirea orarelor era mult mai complicată decât de obicei, pentru că profesoara McGonagall trebuia mai întâi să se asigure că toţi obţinuseră calificativele necesare la N.O.V.-uri pentru a continua cu T.V.E.E.-urile pe care şi le aleseseră.

Hermione primi imediat dreptul de a continua să studieze Farmece, Apărare contra Magiei Negre, Transfigurare, jerbologie, Aritmanţie, Studiul Vechilor Rune şi Poţiuni şi nU mai zăbovi nici o clipă, ducându-se glonţ la un curs despre perioada de început a vechilor rune. în cazul lui Isjeville dură ceva mai mult, pe chipul rotund i se citi teama în timp ce profesoara McGonagall cercetă opţiunile pe care le făcuse şi calificativele pe care le luase la N.O.V.-uri.

— Ierbologie, în regulă, spuse ea. Doamna profesoară Lăstar o să fie încântată să te primească înapoi cu un

N.O.V. Remarcabil. Te califici şi pentru Apărare contra Magiei Negre cu Peste Aşteptări. Dar problema este Transfigurarea. îmi pare rău, Poponeaţă, dar Acceptabil nu este un rezultat destul de bun pentru nivelul T.V.E.E., sincer nu cred că o să poţi face faţă cerinţelor cursului.

Neville îşi lăsă capul în jos. Profesoara McGonagall îl examina prin ochelarii ei cu ramă pătrată.

— Dar de ce vrei să continui să studiezi "Transfigurarea"? Nu am avut niciodată impresia că ţi-ar plăcea această materie în mod special.

Neville părea foarte amărât şi bâigui ceva despre "dorinţa bunicii lui".

— Hm, pufni profesoara McGonagall. Este cazul ca bunica ta să înveţe să fie mândră de nepotul pe care îl are şi nu de cel pe care crede că ar trebui să-l aibă, mai ales după ce s-a întâmplat la minister.

Neville roşi şi clipi derutat. Era pentru prima dată când profesoara McGonagall îi făcea un compliment.

— Îmi pare rău, Poponeaţă, dar nu ţe pot primi la cursul nieu pentru T.V.E.E.-uri. însă văd că ai luat "Peste Aşteptări" la Farmece, de ce nu alegi Farmecele pentru T.V.E.E.?

— Bunica e de părere că Farmecele sunt o materie prea uŞoară, bâigui Neville.

— Alege Farmecele, spuse profesoara McGonagall, şi o să-i scriu Augustei, ca să-i amintesc că doar pentru că ea a picat examenul N.O.V. de Farmece nu înseamnă că este o matele lipsită de valoare.

Profesoara McGonagall surâse puţin când văzu expresia de încântare şi uluire de pe chipul lui Neville şi atinse cu vârful baghetei un orar gol, care avea înscrise noile cursuri când i-l dădu lui Neville, câteva clipe mai târziu.

Profesoara McGonagall vorbi apoi cu Parvati Patil. Primul lucru pe care îl întrebă aceasta fu dacă Firenze, centaurul chipeş, preda în continuare Previziuni despre Viitor.

— Anul acesta o să împartă orele de curs cu doamna profesoara Trelawney, zise profesoara McGonagall, cu o urmă de dezaprobare în glas, căci se ştia că dispreţuia Previziunile despre Viitor. Cei din anul şase or s-o aibă ca profesoară pe doamna Trelawney.

Parvati păru foarte tristă când se duse la cursul de Preziceri despre Viitor, cinci minute mai târziu.

— Să vedem, Potter, Potter... spuse profesoara McGonagall, consultându-şi hârtiile când ajunse la Harry. Farmece, Apărare contra Magiei Negre, Ierbologie, Transfigurare... totul e în ordine. Potter, dă-mi voie să-ţi spun că am fost mulţumită de rezultatele de la examenul de Transfigurare, deosebit de mulţumită. Acum spune-mi de ce nu te-ai înscris la Poţiuni? Nu voiai să devii Auror?

— Ba da, doamna profesoară, dar mi-aţi spus că trebuie să iau "Remarcabil" la N.O.V.-ul de Poţiuni.

— Aşa este, ţi-am spus asta când domnul profesor Plesnea-lă era cel care preda această materie. însă domnul profesor Slughorn acceptă bucuros elevi cu "Peste

Aşteptări" la cursul de T.V.E.E. Vrei să studiezi în continuare Poţiunile?

— Da, zise Harry, dar nu mi-am cumpărat cărţile necesare, nici ingredientele şi...

— Sunt convinsă că domnul profesor Slughorn o să-ţi poată împrumuta câte ceva, spuse profesoara McGonagall. în ordine, Potter, ăsta este orarul tău. A, apropo, să ştii că s-au înscris douăzeci de elevi care vor să intre în echipa de vâjt-haţ a Cercetaşilor. O să-ţi dau ţie lista cât de curând, ca să alegi tu când vrei să fixezi trialul.

Câteva minute mai târziu, Ron primi permisiunea de a urma aceleaşi cursuri ca Harry, iar cei doi plecară împreună de la masă.

— Uite, spuse Ron încântat, uitându-se la orarul său, acum avem o fereastră... încă una după pauză... Şi încă una după prânz... E excelent!

Se întoarseră în camera de zi, unde nu erau decât şase elevi din anul şapte, printre care şi Katie Bell, singurul membru care rămăsese din echipa originală de vâjthaţ a Cercetaşilor căreia i se alăturase Harry în anul întâi.

— Mă aşteptam să te aleagă, felicitări! strigă ea, indicând insigna de căpitan de pe pieptul lui Harry. Să-mi spui când o să fie selecţia!

— Fii serioasă, zise Harry, tu nu trebuie să mai dai nici o probă, te-am urmărit cum joci timp de cinci ani.

— Ei, să nu porneşti cu ideea asta, îl preveni ea. N-ai de unde să ştii că nu există cineva mai bun ca mine printre candidaţi. N-ar fi prima dată când s-ar destrăma echipele

din cauza căpitanilor care selecţionează foşti jucători sau care îşi primesc prietenii în echipă...

Ron păru puţin jenat şi începu să se joace cu frisbee-ul cu colţi pe care îl confiscase Hermione de la băiatul din anul patru. Discul zbură prin cameră, mârâind şi încercând să muşte din tapet. Şmecherilă îi urmări traiectoria cu ochii lui galbeni, scuipând când discul ajunse prea aproape de el.

O oră mai târziu, plecară fără tragere de inimă din camera de zi însorită, îndreptându-se spre clasa de Apărare contra Magiei Negre, care era cu patru etaje mai jos. Hermione stătea deja la coadă în faţa uşii, cu un vraf de cărţi groase în braţe, arătând ca şi cum tocmai ar fi fost trasă pe sfoară.

— Ne-au dat foarte multe teme la Studiul Vechilor Rune, zise ea îngrijorată, când Harry şi Ron se opriră lângă ea. Un eseu de treizeci de centimetri lungime, plus două traduceri. Şi trebuie să citesc toate astea până miercuri!

— Ce nasol, zise Ron căscând.

— Stai să vezi, spuse ea pe un ton ranchiunos. Pariez că Plesneală o să ne dea o grămadă de teme.

Chiar în clipa aceea se deschise uşa clasei şi Plesneală ieşi pe culoar, cu chipul palid încadrat de două perdele de păr negru, slinos. Toată lumea tăcu mâlc.

— Intraţi, zise el.

Harry se uită înjur când intrară cu toţii în clasă. Plesneală îşi lăsase deja amprenta asupra sălii; era mai sumbră decât de obicei, pentru că erau trase draperiile şi camera era luminată cu lumânări. Pe pereţi se găseau

tablouri noi. Multe dintre ele înfăţişau oameni care păreau să aibă dureri, erau grav răniţi sau aveau membrele contorsionate într-un mod ciudat. Se aşezară în tăcere, privind portretele sinistre din jur.

— Nu v-am spus să scoateţi cărţile, zise Plesneală, închizând uşa şi ducându-se în spatele catedrei, pentru a li se adresa elevilor.

Hermione dădu repede drumul Confruntării mascaţilor înapoi în ghiozdanul pe care îl ascunse sub scaun.

— Vreau să vă vorbesc şi am nevoie de atenţia voastră totală.

Plesneală îşi aţinti ochii negri asupra elevilor care se uitau cu toţii în sus la el, zăbovind o fracţiune de secundă mai mult asupra lui Harry.

— Dacă nu mă înşel, aţi avut deja alţi cinci profesori la această materie.

Dacă nu te înşeli — de parcă nu i-aifi urmărit pe toţi cum au venit şi au plecat, Plesneală, sperând că o să fii următorul, îşi zise înciudat Harry.

— Fireşte, toţi aceşti profesori au avut propriile metode şi priorităţi. Dată fiind starea de confuzie care a rezultat, mă mir că aţâţ de mulţi dintre voi au reuşit să ia N.O.V.-ul la această materie. Şi mai mare o să-mi fie mirarea dacă o să ţineţi pasul cu cerinţele T.V.E.E., care or să fie mult mai mari.

Plesneală merse pe lângă perete, coborându-şi vocea; elevii săi îşi întinseră gâturile pentru a nu-l scăpa din ochi.

— Magia Neagră, spuse Plesneală, este alcătuită din elemente multe, variate, mereu schimbătoare şi eterne. A lupta contra ei este ca şi cum ai lupta cu un balaur cu mai multe capete.

Când i se taie un cap, în locul lui creşte unul mai fioros şi mai iscusit. Te lupţi cu ceva indefinit, schimbător şi indestructibil. Harry îl fixă cu privirea pe Plesneală. Una era să respecţi Magia Neagră ca pe un duşman redutabil şi alta era să vorbeşti despre ea cu o nuanţă de tandreţe în voce, aşa cum făcea Plesneală.

— Drept urmare, zise Plesneală, ridicând puţin vocea, mijloacele de apărare trebuie să fie la fel de flexibile şi de inovatoare ca magia pe care căutaţi să o desfaceri. Aceste tablouri — arătă spre câteva dintre ele în timp ce trecu prin dreptul lor -reprezintă o ilustrare realistă a ceea ce li se întâmplă celor care suportă, de exemplu, Blestemul Cruciatus (indică o vrăjitoare care urla de durere), care sunt victimele sărutului unui Dementor (un vrăjitor ghemuit, care privea în gol, se prăbuşi lângă un perete) sau care provoacă firea agresivă a unui Inferius (arătă către un trup însângerat care zăcea pe jos).

— Vreţi să spuneţi că au fost văzuţi Inferii? zise Parvati Pa-til cu o voce piţigăiată. Este sigur că îi foloseşte şi el?

— Lordul întunecat a folosit Inferi în trecut, spuse Plesneală, ceea ce înseamnă că ar fi corect să presupui că s-ar putea folosi de ei şi cu altă ocazie. Acum...

Îşi continuă drumul în jurul camerei, îndreptându-se către catedră, sub privirile atente ale elevilor şi cu roba neagră fluturând în urma sa.

— ... cred că sunteţi complet lipsiţi de experienţă în folosirea vrăjilor nonverbale. Care este avantajul unei vrăji non-verbale?

Hermione ridică repede mâna. Plesneală privi încet către toţi ceilalţi, asigurându-se că nu avea de ales, înainte de a spune tăios:

— Da, domnişoară Granger?

— Adversarul nu poate şti ce fel de magie suntem pe cale să folosim, zise Hermione, ceea ce ne dă un avantaj de o fracţiune de secundă.

— Un răspuns reprodus aproape cuvânt cu cuvânt din Ma-nualul standard de vrăji, anul şase, spuse Plesneală, deloc impresionat (Reacredinţă râse batjocoritor într-un colţ), dar în esenţă corect. într-adevăr, în timpul unui atac, cei care ajung să poată face vrăji fără a striga incantaţii au de partea lor elementul-surpriză. Desigur, nu toţi vrăjitorii pot face asta; este o chestiune de putere de concentrare şi control al minţii, care unora le lipseşte.

Privirea i şe opri din nou cu răutate asupra lui Harry. Harry ştia că Plesneală se gândea la lecţiile dezastruoase de Occlumanţie de anul trecut. Refuză să-şi plece privirea şi se uită urât la Plesneală, până când acesta privi în altă parte.

— Acum o să vă împărţiţi în grupuri de câte doi, continuă Plesneală. Unul dintre parteneri o să încerce să-l blesteme pe celălalt fără să vorbească. Celălalt o să încerce

să îndepărteze blestemul, păstrând tăcerea la rândul lui. începeţi.

Deşi Plesneală nu o ştia, Harry îi învăţase pe cel puţin jumătate dintre cei din clasă (pe toţi cei care făcuseră parte din A.D.) cum să facă o Vrajă Scut, cu un an în urmă. Cu toate acestea, nici unul dintre ei nu mai aruncase o vrajă fără să vorbească. Rezultatul fu că mulţi trişară, şoptind incantaţia, în loc să o spună cu voce ţâre. Aşa cum era de aşteptat, la zece minute de la începerea lecţiei, Hermione reuşi să contracareze blestemul Picioare-de-Gelatină şoptit de Neville fără să rostească un cuvânt — o realizare care ar fi meritat cel puţin douăzeci de puncte pentru Cercetaşi din partea oricărui profesor rezonabil, după cum îşi zise Harry cu amărăciune. Dar Plesneală ignoră acest fapt. Se plimbă printre ei în timp ce exersau, arătând ca un liliac supradimensionat, ca de obicei. Se opri să-i urmărească pe Ron şi pe Harry cum se chinuiau cu exerciţiul.

Ron, care se presupunea că ar fi trebuit să arunce un blestem asupra lui Harry, se învineţise şi îşi ţinea buzele strânse ca să nu fie tentat să şoptească incantaţia. Harry avea bagheta ridicată, aşteptând ca pe ace să respingă un blestem care se părea că nu avea să fie aruncat niciodată.

— Jalnic, Weasley, spuse Plesneală, după un timp. Dă-nii voie să-ţi arăt cura se face.

Îndreptă bagheta spre Harry atât de repede, încât acesta reacţiona instinctiv, uitând complet de vrăjile nonverbale si strigând: "Protego!".

Vraja sa Scut fu atât de puternică, încât Plesneală îşi pierdu echilibrul şi se lovi de o bancă. Toţi se întoarseră şi îl urmăriră îndreptându-se mânios.

— Potter, ai uitat deja că am spus că exersăm vrăji nonverbale?

— Nu, spuse Harry cu răceală.

— Nu, domnule.

— Nu este cazul să îmi spuneţi "domnule", domnule profesor.

Rosti cuvintele înainte să-şi dea seama ce spunea. Mai mulţi elevi rămaseră cu răsuflarea tăiată, printre care şi Hermione. Cu toate acestea, Ron, Dean şi Seamus zâmbiră în semn de apreciere, în spatele lui Plesneală.

— Ore de detenţie, sâmbătă seara, în biroul meu, zise Plesneală. Nu accept replici neobrăzate din partea nimănui, Potter. Nici măcar din partea "celui ales".

— Ai fost măreţ, Harry! zise Ron, râzând pe înfundate, când ieşiră în pauză puţin mai târziu.

— Să ştii că nu ar fi trebuit să spună asta, zise Hermione, încruntându-se la Ron. Ce ţi-a venit?

— A încercat să mă blesteme, în caz că nu ai observat! zise Harry furios. Mi-a ajuns ce mi-a făcut în timpul lecţiilor de Occlumanţie! Mai bine şi-ar găsi alt sac de box! Ce urmăreşte Dumbledore, lăsându-l să predea Apărare contra Magiei Negre? L-aţi auzit cum vorbea despre Magia Neagră? E pasiunea vieţii lui! Tot ce zicea despre ea, cum că este schimbătoare, indestructibilă.

— Păi, zise Hermione, mie mi s-a părut că vorbea cam ca tine.

— Cam ca mine.

— Da, când ne spuneai cum e să-l înfrunţi pe Cap-de-Mort. Miceai că nu este de ajuns să memorezi nişte vrăji, ci că până urmă totul depinde de tine, de mintea ta şi de instinctele tale. Păi, nu asta spunea şi Plesneală? Că până la urmă totul se reduce la curaj şi la iuţeala minţii?

Harry nu o contrazise, dezarmat de faptul că Hermione considerase că spusele lui erau demne de a fi memorate, la fel ca şi Manualul standard de vrăji, dar nu o contrazise.

— Harry! Hei, Harry!

Harry se uită în jur. Jack Sloper, unul dintre prinzătorii din echipa de vâjthaţ de anul trecut a Cercetaşilor, se apropia de el, cu un sul de pergament în mână.

— E pentru tine, gâfâi Sloper. Ştii, am auzit că tu eşti noul căpitan. Când o să organizezi trialurile?

— Încă nu ştiu exact, răspunse Harry, zicându-şi că Sloper avea nevoie de un miracol ca să fie primit din nou în echipă. O să te anunţ.

— A, bine. Speram să fie la sfârşitul săptămânii ăsteia.

Dar Harry nu mai era atent la cele spuse de Sloper; tocmai recunoscuse scrisul alungit şi filiform de pe pergament. Il lăsă pe Sloper să vorbească singur şi plecă repede cu Ron şi Hermione, desfăşurând pergamentul.

Dragă Harry,

Aş vrea să începem lecţiile individuale sâmbăta asta. Te rog să vii în biroul meu la ora opt seara. Sper că te bucuri de prima zi din noul an.

Al tău,

Albus Dumbledore

P.S. îmi plac tartele acide.

— Cum adică îi plac tartele acide? zise Ron, care citi mesajul peste umărul lui Harry, cu un aer perplex.

— Este parola cu care pot să trec de garguiul din faţa biroului, zise Harry cu o voce joasă. Ha! Nu o să-i pice deloc bine lui Plesneală. Nu o să pot să mă duc la detenţie!

El, Ron şi Hermione petrecură tot restul pauzei dându-şi cu părerea despre ce avea să-i predea Dumbledore lui Harry. Ron credea că probabil era vorba despre blesteme şi vrăji spectaculoase pe care Devoratorii Morţii nu le ştiau. Herinione spuse că genul ăsta de vrăji era ilegal şi fu de părere câ Dumbledore avea să-i predea magie defensivă avansată. După pauză, se duse la cursul ei de Aritmanţie, în timp ce Ron şi Harry se întoarseră în camera de zi, unde începură să-şi facă, fără nici o tragere de inimă, temele pe care le primiseră de la Plesneală. Acestea se dovediră atât de grele, încât încă nu terminaseră când Hermione li se alătură în timpul ferestrei de după prânz (accelerând în mod simţitor procesul). Reuşiră să-şi termine temele exact când clopoţelul anunţă cele două cursuri consecutive de Poţiuni şi făcură drumul familiar până la temniţa transformată în sală de clasă, care îi aparţinuse atâta amar de vreme lui Plesneală.

Când ajunseră pe hol, observară că erau doar doisprezece elevi care aleseseră Poţiunile pentru nivelul T.V.E.E. Era evident că Crabbe şi Goyle nu reuşiseră să obţină calificativul necesar la N.O.V., dar existau patru Viperini care reuşiseră, printre care şi Reacredinţă. Mai erau patru elevi de la Ochi-de-Şoim şi unul de la Astropufi, Ernie Macmillan, care îi plăcea lui Harry, în ciuda atitudinii lui preţioase.

— Harry, zise Ernie cu importanţă, întinzându-i mâna lui Harry când se apropie de el, nu am apucat să vorbim la cursul de Apărare contra Magiei Negre în dimineaţa asta. Mi s-a părut că a fost o lecţie destul de bună, dar Vrăjile Scut sunt nişte chestii arhicunoscute de noi, veteranii din A.D. Voi ce mai faceţi, Ron? Hermione?

Înainte ca aceştia să apuce să spună altceva în afară de "bine", uşa temniţei se deschise şi burta lui Slughorn ieşi pe hol, fiind urmată imediat de restul corpului. Când intră în cameră, mustaţa lui stufoasă, care îl făcea să semene cu o morsă, se arcui pe chipul zâmbitor, iar Slughorn îi întâmpină deosebit de călduros pe Harry şi Zabini.

În mod neobişnuit, temniţa era deja plină de vapori şi de mirosuri ciudate. Harry, Ron şi Hermione mirosiră curioşi diferitele esenţe când trecură pe lângă nişte ceaune mari, care Socoteau. Cei patru Viperini se aşezară împreună la o masă, la te' ca elevii de la Ochi-de-Şoim. Aşa că Harry, Ron şi Hermione împărţiră o masă cu Ernie. O aleseră pe cea mai apropiată de un ceaun auriu, care emana cel mai frumos mirositor parfum pe care îl inhalase vreodată Harry; era ciudat că îi amintea în acelaşi timp de tartele cu melasă, de mirosul de lemn al cozii de mătură şi de un parfum floral pe care îl distinsese în Vizuină. îşi dădu seama

că inspira foarte rar şi adânc şi că vaporii poţiunii păreau să-l umple ca un lichid. Fu cuprins de o stare profundă de mulţumire şi îi zâmbi lui Ron, aflat în partea cealaltă a mesei, care îi răspunse şi el cu un zâmbet senin.

— Să începem, să începem, să începem, zise Slughorn, a cărui siluetă masivă era estompată pe alocuri de vaporii scânteietori. Scoateţi solzii şi seturile de poţiuni şi nu uitaţi de Realizarea poţiunilor avansate.

— Domnule profesor? zise Harry, ridicând mâna.

— Da, Harry, băiete?

— Nu am manual, nici solzi, nu am nimic din toate astea. Şi nici Ron. Ştiţi, nu am crezut că o să fim acceptaţi la cursul de T.V.E.E. '

— A, da, mi-a spus ceva despre asta doamna profesoară McGonagall. Nu-i nimic, dragul meu, nu-i nimic. Astăzi puteţi să folosiţi ingrediente din dulapul cu rezerve şi sunt sigur că am nişte solzi în plus pentru voi. Mai avem şi câteva manuale mai vechi, o să vă descurcaţi cu ele până când o să puteţi să faceţi o comandă la "Caligrafie şi Pete".

Slughorn se duse cu paşi mari la un dulap de colţ şi, după ce scormoni în el câteva clipe, se întoarse cu două exemplare foarte jerpelite din Realizarea poţiunilor avansate de Liba-ţius Borage, pe care le înmâna lui Harry şi Ron, odată cu două cutii de solzi ponosiţi.

— Să începem, zise Slughorn, revenind în faţa clasei şi um-flându-şi pieptul deja rotund, încât nasturii vestei ameninţară să cedeze din clipă-n clipă. V-am pregătit câteva poţiuni la care să vă uitaţi, aşa... de curiozitate. Acesta e tipul de poţiuni pe care ar trebui să-l puteţi realiza

la sfârşitul cursului T.V.E.E. Trebuie să fi auzit de ele, chiar dacă nu le-aţi făcut până acum. Ştie cineva ce este asta?

Arătă spre ceaunul cel mai apropiat de masa Viperinilor. Harry se ridică puţin şi văzu că părea să conţină apă care fierbea.

Mâna lui Hermione ţâşni în sus înaintea celorlalţi, ca în atâtea alte daţi; Slughorn o alese pe fată să răspundă.

— Este Veritaserum, o poţiune incoloră, inodoră, care îl obligă pe cel care o bea să spună adevărul, zise Hermione.

— Foarte bine, foarte bine, spuse Slughorn fericit. Acum, continuă el, arătând către ceaunul cel mai apropiat de masa Ochilor-de-Şoim, asta este destul de cunoscută. Menţionată de curând şi în unele broşuri ale ministerului. Cine ştie...?

Hermione fu cea mai rapidă şi de data asta.

— Este PoliPoţiune, domnule profesor, zise ea.

Şi Harry recunoscuse substanţa noroioasă care fierbea încet în al doilea ceaun, dar nu îi purtă pică lui Hermione pentru că răspunsese la întrebare; până la urmă, ea fusese cea care reuşise să o realizeze pe când erau în anul doi.

— Excelent, excelent! Acum, cea de aici... da, draga mea? spuse Slughorn, aproape năucit când mâna lui Hermione ţâşni iar în sus.

— Este Amortentia!

— Aşa este. Aproape că mi se pare inutil să mai întreb, zise Slughorn, care părea deosebit de plăcut impresionat, dar presupun că ştii ce efect are, nu-i aşa?

— Este cea mai puternică poţiune de dragoste de pe faţa pământului, spuse Hermione.

— Exact! Bănuiesc c-ai recunoscut-o după sclipirea sidefie specifică, nu?

— Şi după aburul care se ridică în spirale caracteristice, zise Hermione entuziasmată. Se zice că are un miros diferit pentru fiecare dintre noi, în funcţie de ceea ce ne atrage, iar eu simt un miros de iarbă proaspăt tăiată, de pergament nou şi...

Dar roşi puţin şi nu îşi duse fraza până la capăt.

— Cum te numeşti, draga mea? spuse Slughorn, ignorând stinghereala lui Hermione.

— Hermione Granger, domnule.

— Granger? Granger? Eşti cumva rudă cu Hector Dagworth-Granger, care a fondat Excepţionala Societate a Poţioniştilor?

— Nu, nu cred, domnule. Ştiţi, părinţii mei sunt încuiaţi. Harry îl văzu pe Reacredinţă aplecându-se spre Noţţ şi

spunându-i ceva la ureche; amândoi râseră batjocoritor, dar Slughorn nu dădu nici un semn de dezamăgire. Din contră, zâmbi larg şi se uită pe rând la Hermione şi la Harry, care sţăţea lângă ea.

— Oho! "Una dintre prietenele mele cele mai bune are părinţi încuiaţi şi este cea mai bună din an!" Bănuiesc că ea este prietena la care te refereai, nu-i aşa, Harry?

— Da, domnule, spuse Harry.

— Ei, ei, ei, domnişoara Granger primeşte douăzeci de puncte binemeritate pentru Cercetaşi, spuse Slughorn jovial.

Reacredinţă arăta cam ca atunci când îi trăsese Hermione un pumn în nas. Hermione se întoarse spre Harry, radiind de fericire şi şoptindu-i:

— Chiar i-ai spus că sunt cea mai bună din an? Vai, Harry!

— Ei, şi? De ce eşti aşa de impresionată? şopti Ron deranjat. Chiar eşti cea mai bună din an. I-aş fi spus-o şi eu, dacă m-ar fi întrebat!

Hermione zâmbi, dar îi făcu în acelaşi timp semn să tacă, ca să audă ce spunea Slughorn. Ron păru puţin nemulţumit

— Bineînţeles, Amortentia nu creează dragostea. Dragostea nu poate fi fabricată sau imitată. Nu, ea doar generează o îndrăgostire puternică sau o obsesie. Probabil că este cea mai periculoasă şi cea mai puternică poţiune din camera asta... O, ba da, zise el, dând din cap cu seriozitate către Reacredinţă şi Nott, care zâmbeau cu o superioritate sceptică. Atunci când o să trăiţi câţ am trăit eu, nu o să mai subestimaţi puterea dragostei obsesive. Şi acum, încheie Slughorn, e momentul să trecem la treabă.

— Domnule, nu ne-aţi spus ce este în ăsta, zise Ernie Mac-millan, arătând către un ceaun mic şi negru de pe biroul lui Slughorn.

Poţiunea din interior clocotea veselă; era de culoarea aurului topit şi picături mari săreau în sus ca nişte peştişori de aur. Cu toate acestea, nu se pierdea nici un strop.

— Aha, spuse Slughorn din nou. Harry era convins că Slughorn nu uitase nici o clipă de poţiune, aşteptând să fie întrebat pentru a spori efectul dramatic. Da. Acolo... ei bine, domnişoarelor şi domnilor, aceea este o poţiune câţ se poate de interesantă, numită Felix Felicis. Să înţeleg, spuse el, zâmbind şi uitându-se la Hermione, pe care o auzise rămânând cu răsuflarea tăiată, domnişoară Granger, că ştii ce efect are poţiunea Felix Felicis?

— Este noroc lichid, spuse Hermione entuziasmată. Te face norocos!

Toţi părură să se îndrepte în scaun. Acum Harry nu mai vedea decât ceafa blondă a lui Reacredinţă, care se hotărâse în sfârşit să fie cu adevărat atent la ce spunea Slughorn.

— Aşa este, încă zece puncte pentru Cercetaşi. Da, Felix Felicis este o poţiune ţâre ciudată, zise Slughorn. Este nespus de dificil de preparat, iar efectele unei greşeli în realizarea ei sunt dezastruoase. Cu toate acestea, dacă este pregătită corect, aşa ca asta, o să vedeţi că toate încercările voastre or să fie un succes... Cel puţin până când o să treacă efectul.

— Dar de ce nu o beau oamenii toţ timpul, domnule profesor? zise Terry Boot nerăbdător.

— Pentru că, dacă este băută în doze prea mari, devii jucăuş, nechibzuit şi periculos de încrezător în rine însuţi, explică Slughorn. E bine să fie o măsură în toate, să ştiţi... Este deosebit de toxică, dacă este administrată în exces. Dar luată în cantităţi mici, foarte rar...

— Dumneavoastră aţi băut vreodată din ea, domnule? mtrebă Michael Corner foarte interesat.

— De două ori, zise Slughorn. O dată când aveam douăzeci şi patru de ani şi o dată la cincizeci şi şapte. Două linguri cu vârf la micul dejun. Două zile perfecte.

Se uită visător în gol. Lui Harry i se păru că era un detaliu reuşit, indiferent dacă Slughorn se prefăcea sau nu.

— Şi acesta, spuse Slughorn, revenind cu picioarele pe pământ, este premiul pe care o să-l ofer astăzi.

Se lăsă tăcerea, iar fiecare bolboroseală şi clocot al poţiu. nilor din jur păru să se amplifice de zece ori.

— O sticluţă de Felix Felicis, zise Slughorn, scoţând din buzunar o sticluţă minusculă cu un dop în ea şi arătând-o tuturor. Ajunge pentru douăsprezece ore de noroc. O să aveţi noroc în tot ce o să întreprindeţi, de la răsărit până la asfinţit. Dar trebuie să vă avertizez că Felix Felicis este o substanţă interzisă în concursurile organizate, cum ar fi întrecerile sportive, examenele sau alegerile politice. Aşa că cel care o s-o câştige o să trebuiască s-o folosească doar într-o zi obişnuită... observând cum o zi obişnuită devine una cu totul ieşită din comun! Deci, spuse Slughorn, înviorându-se dintr-odată, vreţi să ştiţi cum puteţi câştiga acest premiu fabulos? Ei bine, deschizând Realizarea poţiunilor avansate la pagina zece. Mai avem o oră şi ceva,

aşa că aţi avea destul timp să încercaţi să obţineţi o Esenţă de Moarte Vie. Ştiu că este mai complexă decât celelalte poţiuni pe care le-aţi făcut până acum şi nu mă aştept să vă reuşească o poţiune perfectă, însă cel care o să aibă cel mai bun rezultat, o să câştige această sticluţă de Felix Felicis. Puteţi să începeţi.

Se auziră nişte zăngănituri când toţi îşi traseră ceaunele spre ei şi nişte zgomote metalice când începură să adauge greutăţi pe talerele balanţelor, dar nimeni nu zise nimic. Nivelul de concentrare devenise aproape palpabil. Harry îl văzu pe Reacredinţă răsfoind înfrigurat Realizarea poţiunilor avansate. Era cât se putea de limpede că îşi dorea cu ardoare ziua aceea norocoasă. Harry se aplecă repede asupra manualului jerpelit pe care i-l împrumutase Slughorn.

Fu nemulţumit să descopere că primul proprietar scrisese peste tot pe pagini, astfel încât marginile erau la fel de negre ca rândurile tipărite. Aplecându-se şi mai mult ca să descifreze numele ingredientelor (unde fostul proprietar notase diverse observaţii şi chiar tăiase unele dintre ele), Harry se duse grăbit la dulapul cu rezerve ca să ia ceea ce îi trebuia.

rând se întoarse rapid la ceaunul său, îl văzu pe Reacredin-$ tăind rădăcini de valeriană cât putea de repede.

Toată lumea arunca priviri la cei din jur, ca să vadă cum se descurcau; acesta era avantajul şi în acelaşi timp dezavantajul orelor de Poţiuni — era foarte greu să îţi ţii poţiunea doar pentru tine. Zece minute mai târziu, camera era plină de aburi albăstrui. Bineînţeles, Hermione părea să fi progresat cel mai mult. Poţiunea ei semăna deja cu

"lichidul omogen de culoarea coacăzelor" menţionat ca fiind etapa ideală de la mijlocul procesului.

După ce termină de tocat rădăcinile, Harry se aplecă iar peste manualul său. Il enerva foarte tare faptul că trebuia să descifreze instrucţiunile acoperite de mâzgăliturile idioate ale fostului proprietar, căruia se părea că nu-i convenise îndemnul de a tăia boaba de fasole sopoforoasă şi scrisese următoarele instrucţiuni în locul celor dinainte:

A se strivi cu latul lamei unui pumnal de argint, pentru a se stoarce sucul mai bine decât prin tăiere.

— Domnule, cred că l-aţi cunoscut pe bunicul meu, Abraxas Reacredinţă, nu-i aşa?

Harry îşi ridică privirea. Slughorn tocmai trecea pe lângă masa Viperinilor.

— Aşa este, spuse Slughorn, fără să se uite la Reacredinţă. Mi-a părut rău să aud că a murit, deşi nu se poate spune că a fost o moarte surprinzătoare. Să facă vărsat de dragon la vârsta lui...

Şi se îndepărtă. Harry se aplecă din nou peste ceaunul său, zâmbind cu superioritate. Ştia că Reacredinţă ar fi vrut să fie tratat la fel ca Harry sau Zabini. Poate chiar spera să aibă parte de un tratament preferenţial aşa cum îl obişnuise Plesneală. Se părea că Reacredinţă nu se putea bizui decât pe talentul său pentru a obţine sticluţa de Felix Felicis.

Boaba de fasole sopoforoasă se dovedi foarte greu de tăiat. Harry se întoarse spre Hermione.

— Poţi să-mi împrumuţi pumnalul tău de argint? Hermione încuviinţă din cap nerăbdătoare, fără să îşi dezhpească ochii de pe poţiunea ei, care era încă de un vişiniu închis, deşi ar fi trebuit să fi prins deja o nuanţă de mov conform manualului.

Harry strivi boaba de fasole cu partea lată a lamei pumnalului. Spre mirarea lui, din aceasta ieşi atât de mult suc, încât nu-i veni să creadă că provenea din boaba aceea uscată. Turnând repede tot sucul în ceaun, fu surprins să vadă cum poţiunea se făcu imediat mov, exact în nuanţa descrisă în carte.

Dispărându-i orice resentiment faţă de fostul proprietar, Harry îşi miji ochii, încercând să citească următorul rând de instrucţiuni. Conform cărţii, trebuia să amestece în sens invers acelor ceasornicului până când poţiunea se făcea limpede ca apa. însă, conform notiţelor primului proprietar, trebuia să amestece în sensul acelor ceasornicului o dată la fiecare şapte mişcări în sens invers. Era posibil ca proprietarul să aibă dreptate de două ori?

Harry amestecă în sensul invers acelor ceasornicului, îşi ţinu respiraţia şi amestecă o dată în sensul acelor ceasornicului. Efectul se produse fără întârziere. Poţiunea se făcu de un roz foarte pal.

— Cum ai făcut? întrebă Hermione, care era roşie la faţă şi căreia i se încreţea părul din ce în ce mai ţâre din cauza aburilor ceaunului ei. Poţiunea ei era în continuare vişinie.

— Amestecă o dată în sensul acelor ceas...

— Nu, nu, în carte spune că trebuie să amesteci în sensul invers acelor de ceas! se răsti ea.

Harry ridică din umeri şi continuă ce începuse. Amestecând de şapte ori invers acelor de ceas, o dată în sensul acelor de ceas, pauză... de şapte ori invers acelor de ceas, o dată în sensul acelor...

De partea cealaltă a mesei, Ron înjura de zor în şoaptă; poţiunea lui arăta ca un lemn dulce topit. Harry se uită în jur. Din câte îşi dădea seama, nimeni nu mai obţinuse o po-ţiune atât de deschisă la culoare ca a lui. Era în al nouălea cer, pentru prima dată în acea temniţă.

— Timpul... a expirat! strigă Slughorn. Nu mai amesteca vă rog!

Slughorn trecu încet printre mese, uitându-se în ceaune. jslu zise nimic, mirosind însă sau amestecând din când în când poţiunile. Până la urmă, ajunse şi la masa unde stăteau Harry, Ron, Hermione şi Ernie. Zâmbi cu tristeţe când văzu substanţa ca smoala din ceaunul lui Ron. Aruncă o privire asupra lichidului bleumarin al lui Ernie. încuviinţă mulţumit în faţa poţiunii lui Hermione. Apoi văzu poţiunea lui Harry şi fu încântat, nevenindu-i să creadă.

— El este de departe câştigătorul! anunţă Slughorn. Excelent, excelent, Harry! Dumnezeule, este cât se poate de evident că ai moştenit talentul mamei tale. Lily era o maestră a poţiunilor, aşa să ştii! Poftim, poftim, e a ta, o sticluţă de Felix Felicis, aşa cum am promis. Să te bucuri de ea!

Harry îşi strecură sticluţa cu lichid auriu într-un buzunar interior, simţind satisfacţie când văzu expresiile

furioase de pe chipurile Viperinilor şi vinovăţie faţă de dezamăgirea de pe chipul lui Hermione. Ron părea pur şi simplu uluit.

— Cum ai reuşit? îi şopti el lui Harry, când ieşiră din temniţă.

— Bănuiesc că am avut noroc, spuse Harry, pentru că Reacredinţă era destul de aproape de ei ca să-i audă.

Însă după ce se aşezară în siguranţă la cină la masa Cer-cetaşilor, simţi că putea să le spună fără teamă. Chipul lui Hermione deveni din ce în ce mai impasibil cu fiecare cuvânt pe care îl rostea Harry.

— Să înţeleg că tu crezi că am trişat? încheie el, deranjat de expresia ei.

— Păi, nu poţi să spui că tu ai făcut-o, nu-i aşa? zise ea neînduplecată.

— Tot ce a făcut a fost să urmeze alte instrucţiuni decât noi, zise Ron. Ar fi putut să fie o catastrofă, nu? Dar a riscat ?i bine a făcut. Slughorn ar fi putut să-mi dea mie cartea aia, nu, eu primesc una în care n-a scris nimeni. E adevărat a vomitat cineva pe ea, după cum arată pagina cincizeci doi, dar nu...

— Staţi puţin, zise o voce aproape de urechea stângă a lui

Harry, care simţi dintr-odată mirosul floral pe care îl simţise în temniţa lui Slughorn.

Se întoarse şi văzu că li se alăturase Ginny.

— Am auzit bine? Harry, vrei să-mi spui că ai făcut ceea ce a scris cineva într-o carte?

Părea speriată şi mânioasă. Harry îşi dădu seama imediat la ce se gândea.

— E o nimica ţoaţă, o asigură el, coborându-şi vocea. Ştii, nu e ca jurnalul lui Cruplud. Este doar un manual vechi pe care a mâzgălit cineva.

— Dar ai făcut cum spunea acolo?

— Doar am încercat câteva dintre ponturile de pe margine. Zău, Ginny, nu e nimic ciudat.

— Ginny are dreptate, zise Hermione, înviorându-se brusc. Ar trebui să verificăm dacă nu e ceva în neregulă cu cartea. Adică, cine ştie, cu toate instrucţiunile astea ciudate...

— Hei! spuse Harry indignat când Hermione îi scoase manualul Realizarea poţiunilor avansate din ghiozdan şi ridică bagheta.

— Specialis revelio! zise ea, atingând scurt coperta faţă. Nu se întâmplă absolut nimic. Cartea zăcea pur şi simplu acolo, veche, murdară şi cu colţurile paginilor îndoite.

— Ai terminat? spuse Harry irascibil. Sau vrei să mai aştepţi să vezi dacă nu face nişte tumbe?

— Pare să fie în ordine, zise Hermione, uitându-se suspicioasă la carte în continuare. Mă rog, se pare că e doar... un manual.

— Perfect. Atunci te rog să mi-l dai înapoi, zise Harry, înşfâ-cându-l de pe masă. Dar cartea îi alunecă din mână şi căzu deschisă pe podea, cu coperta în sus.

Nimeni altcineva nu se mai uita la ea. Harry se aplecă să o ridice şi atunci văzu ceva mâzgălit în partea de jos a copertei de pe spate, cu acelaşi scris mic şi înghesuit ca observaţiile datorită cărora câştigase sticluţa de Felix Felicis, ascunsă acum în siguranţă într-o pereche de şosete, sus, în cufărul lui Harry.

Această carte îi aparţine Prinţului Semipur.

CAPITOLUL X

FAMILIA GAUNT

Harry urmă în continuare instrucţiunile Prinţului Semi-H pur în timpul celorlalte cursuri de Poţiuni din săptămâna aceea ori de câte ori se abăteau de la varianta lui Libaţius Borage, iar rezultatul fu că, după a patra lecţie, Slughorn îl copleşea cu laude pe Harry, spunând că rareori mai avusese un elev aţâţ de talentat. Ron şi Hermione erau amândoi departe de a fi încântaţi de asta. Deşi Harry le propusese să împartă cartea cu ei, lui Ron îi era mai greu să descifreze scrisul decât lui Harry şi nu putea să îl ţoţ roage pe Harry să citească instrucţiunile cu voce ţâre, pentru că ar fi părut suspect, în schimb, Hermione ţinea morţiş să ia în seamă doar aşa-zisele instrucţiuni "oficiale",

devenind din ce în ce mai prost dispusă când se dovedea că avea rezultate mai puţin bune decât ale prinţului.

Harry se întrebă într-o doară cine fusese Prinţul Semipur. Cu ţoaţe că avu atâtea teme de făcut, încât nu-i ajunse timpul să citească toţ manualul de Realizare a Poţiunilor Avansate, reuşi să se uite prin el aţâţ câţ să-şi dea seama că abia dacă exista vreo pagină pe care prinţul să nu fi noţaţ observaţii, dintre care unele nu aveau nici o legătură cu orele de Poţiuni. Din când în când apăreau şi instrucţiuni pentru aruncarea unor vrăji pe care prinţul le inventase de unul singur.

— Sau de una singură, zise Hermione irascibilă, auzindu-l pe Harry că-i spune asta lui Ron în camera de zi sâmbătă seara. S-ar putea să fi fost o fată. Scrisul pare mai degrabă cel unei fete decât al unui băiat.

— Se numea Prinţul Semipur, spuse Hermione. De câte tete ai auzit care să fi fost prinţi?

Hermione nu păru să aibă vreun răspuns. Doar se încruntă smuci din mâna lui Ron eseul ei despre "Principiile re-materializării", pe care Ron încerca să-l parcurgă cu susul în jos.

Harry se uită la ceas şi îşi puse repede manualul de Poţi. uni înapoi în ghiozdan.

— Este opt fără cinci, ar trebui să plec, o să întârzii la cursul cu Dumbledore.

— Aaaa! rămase Hermione cu răsuflarea tăiată, ridicân-du-şi imediat privirea. Succes! O să te aşteptăm, suntem curioşi ce o să-ţi predea!

— Sper să fie totul în ordine, zise Ron, privindu-l împreună cu Hermione pe Harry cum ieşea pe gaura portretului.

Harry îşi văzu de drum pe holurile părăsite, deşi trebui să se ascundă repede după o statuie când apăru profesoara Trelawney după un colţ, vorbind singură în şoaptă, amestecând un pachet de cărţi de joc jerpelite şi interpretându-le din mers.

— Doi de pică: un conflict, murmură ea, trecând pe lângă locul unde stătea ghemuit Harry, care se ascundea de ea. Şapte de pică: semn rău. Zece de pică: violenţă. Valet de pică: un tânăr brunet, care s-ar putea să aibă multe griji, cineva căruia nu-i place de mine.

Se opri brusc, chiar de partea cealaltă a statuii în spatele căreia era Harry.

— A, asta nu are cum să fie corect, zise ea deranjată, iar1 Harry o auzi amestecând din nou cărţile, conţinuându-şi drumul şi lăsând în urma ei un parfum de sherry pentru gătit.

Harry aşteptă până când se asigură că profesoara plecase, apoi merse repede mai departe, până când ajunse în dreptul unui gargui de piatră lipit de perete, pe holul de la etajul şapte.

— Tarte acide, zise Harry.

Garguiul se dădu la o parte; peretele din spatele lui se deschise către o scară de piatră în spirală care se mişca. Harry urcă pe ea, fiind dus lin până în faţa uşii cu mânerul de bătut în aramă dincolo de care se afla biroul lui Dumbledore.

Harry bătu la usă.

— Intră, se auzi vocea lui Dumbledore.

— Bună seara, domnule profesor, spuse Harry, intrând în biroul directorului.

— A, bună seara, Harry. Ia loc, zise Dumbledore, zâmbind. Sper că ai avut o primă săptămână de şcoală cât se poate de plăcută. Aşa e?

— Da, aşa e, domnule profesor, spuse Harry.

— Trebuie să fi fost foarte ocupat, dacă ai reuşit deja să primeşti ore de detenţie!

— Aă... începu Harry stingherit, dar Dumbledore nu se arătă prea supărat.

— Am aranjat cu domnul profesor Plesneală să te duci la detenţie sâmbăta viitoare.

— Sigur, zise Harry, care se gândea la alte lucruri mai importante decât detenţia cu Plesneală, uitându-se înjur pe furiş şi căutând vreun indiciu despre ceea ce intenţiona să-l înveţe Dumbledore în seara aceea.

Biroul circular era complet neschimbat: instrumentele delicate din argint erau aşezate pe nişte mese cu picioare fusiforme, pufăind şi huruind; portretele foştilor directori şi directoare picoteau în ramele lor; iar superba pasăre phoenix a lui Dumbledore, Fawkes, stătea pe stinghia sa din spatele uşii, privindu-l pe Harry cu interes. Se părea că Dumbledore nici măcar nu eliberase un spaţiu pentru un posibil duel.

— Aşa, Harry, zise Dumbledore pe un ton practic. Fără îndoială, că trebuie să te fi întrebat ce intenţionez să-ţi arăt în cadrul acestor... lecţii, în lipsa unui cuvânt mai potrivit.

— Aşa este, domnule.

— Ei bine, am hotărât că a sosit timpul să primeşti anumite informaţii, acum că ai aflat ce l-a determinat pe Cap-de-Mort să încerce să te ucidă cu cincisprezece ani în urmă.

Se lăsă tăcerea pentru câteva clipe.

— La sfârşitul semestrului trecut mi-aţi zis că o să-mi spu-neti totul, domnule profesor, zise Harry, fiindu-i greu să nu aibă o nuanţă acuzatoare în glas.

— Şi ţi-am spus, zise Dumbledore calm. Ţi-am spus toţ ce ştiu. începând de acum, o să ne desprindem de dimensiunea finită a faptelor şi o să pornim împreună într-o călătorie

m hăţişurile memoriei, pentru completarea spaţiilor goale.

De acum înainte, Harry, s-ar putea să mă înşel la fel de amarnic ca Humphrey Belcher, care a crezut că trebuia inventat un ceaun de caşcaval.

— Dar credeţi că vă înşelaţi? spuse Harry.

— Fireşte că nu, dar, după cum ţi-am dovedit în trecut, şi eu sunt supus greşelii. Mai mult, dat fiind că sunt... iarţă-mă că o spun... mai inteligent decât majoritatea oamenilor, greşelile mele tind să fie şi ele mult mai mari.

— Domnule profesor, zise Harry cu precauţie, ceea ce o să-mi spuneţi are cumva vreo legătură cu profeţia? O să mă ajute să... supravieţuiesc?

— Are o legătură cât se poate de strânsă cu profeţia, spuse Dumbledore pe un ton neafecţaţ, de parcă Harry l-ar fi în-ţrebaţ cum avea să fie vremea mâine, şi chiar sper că o să te ajute să supravieţuieşti.

Dumbledore se ridică şi înconjură biroul, trecând pe lângă Harry, care se întoarse nerăbdător în scaun şi-l văzu pe Dumbledore aplecat în faţa dulapului de lângă usă. Când se îndreptă, Dumbledore ţinea un lighean de piatră puţin adânc, cu simboluri ciudate sculptate pe margine — un obiect care îi era familiar lui Harry. Puse Pensivul pe birou, în dreptul băiatului.

— Pari îngrijorat.

Într-adevăr, Harry se uitase la Pensiv cu o oarecare teamă. Experienţele din ţrecuţ pe care le avusese cu acest obiect straniu, care înmagazina şi arăta gândurile şi amintirile, fuseseră câţ se poate de folositoare, dar şi tulburătoare. Ultima dată când îi sondase adâncurile, văzuse mai mult decât şi-ar fi dorit. Dar Dumbledore zâmbea.

— De data asta, o să intru cu tine în Pensiv... şi o să ai şi permisiunea să acţionezi, ceea ce este şi mai neobişnuit.

— Unde mergem, domnule profesor?

— O să facem o călătorie prin amintirile lui Bob Ogden, spuse Dumbledore, scoţând din buzunar o sticluţă care conţinea o substanţă alb-argintie învolburată.

— Cine a fost Bob Ogden?

— A fost un angajat al Departamentului de Punere în Vigoare a Legilor Magice, zise Dumbledore. A murit de mult, iar nu înainte să-l găsesc şi să-l conving să-mi încredinţeze aceste amintiri. Suntem pe cale să-l însoţim înţr-o vizită pe care a făcut-o în timpul serviciului. Harry, ţe rog să stai...

Dar lui Dumbledore îi fu greu să scoată dopul sticluţei: mâna rănită părea să-l doară şi să fie înţepenită.

— Vreţi... vreţi să-l scot eu, domnule profesor?

— Nu e cazul, Harry.

Dumbledore îşi îndreptă bagheta către sticluţă şi dopul ţâşni numaidecât.

— Domnule profesor... cum v-aţi rănit la mână? întrebă Harry din nou, uitându-se la degeţele înnegrite cu un amestec de repulsie şi milă.

— Harry, nu e momentul potrivit pentru povestea asta. Nu încă. Ne aşteaptă Bob Ogden.

Dumbledore vărsă conţinutul argintiu al sticluţei în Pensiv, unde se învolbură, formând vârtejurile luminoase ale unei substanţe care nu era nici lichidă, dar nici gazoasă.

— După ţine, zise Dumbledore, arătând spre lighean. Harry se aplecă peste lighean, trase aer în piept şi îşi vârî

capul în substanţa argintie. Simţi cum i se desprind picioarele de pe podeaua biroului; cădea întruna în gol, prin întunericul învolburat şi apoi, dintr-odată, fu orbit de lumina

soarelui. înainte să i se obişnuiască ochii, Dumbledore apăruse deja lângă el.

Se aflau pe un drum de ţară încadrat de garduri vii înalte şi neîngrijite, era vară, cerul era senin şi avea nuanţa de albastru a florilor de nu-mă-uita. La vreo zece metri în faţa lor stăţea un bărbat plinuţ, scund, care purta ochelari cu nişte dioptrii foarte mari, care îl făceau să semene cu o cârtiţă. Citea un indicator rutier de lemn care ieşea din tufişurile de Pe partea stângă a drumului. Harry îşi dădu seama că bărbatul trebuia să fie Ogden; era singurul om din jur şi purta nişte haine alese cu stângăcie, asemenea multor vrăjitori fără ex-Perienţă, care doresc să arate ca nişte încuiaţi: în cazul ăsta,

Ogden purta o redingotă peste un costum de baie în dungi şi ghetre în picioare. însă înainte ca Harry să aibă timp să-i accepte înfăţişarea bizară, Ogden porni vioi pe drum.

Dumbledore şi Harry îl urmară. Când trecură pe lângă semnul de lemn, Harry se uită în sus la cele două săgeţi. Una era îndreptată către direcţia din care veniseră, indicând: "Great Hangleton, 7 km". Pe cealaltă săgeată, care arăta spre Ogden, scria: "Little Hangleton, 1,5 km".

Merseră o vreme fără să vadă nimic altceva în jur decât gardul viu, cerul senin nesfârşit şi silueta lui Ogden, îmbrăcat cu redingota care foşnea în jurul lui. Drumul coti la stânga şi coborî pe un deal abrupt, aşa că fură surprinşi să vadă dintr-odată o vale deşchizându-şe în faţa lor. Harry zări un şaţ care trebuia să fie Little Hangleton, cuibărit între două dealuri abrupte, şi desluşi uşor biserica şi cimitirul. De partea cealaltă a văii se afla un conac frumos, profilat pe dealul de vizavi şi înconjurat de o peluză imensă ca de

catifea. Panta abruptă îl obligase pe Ogden să coboare în fugă. Dumbledore merse cu paşi mai mari, iar Harry şe grăbi să ţină pasul cu el. Harry bănuia că Little Hangleton era destinaţia lor şi se întreba de ce trebuiau să vină de atât de departe, la fel ca în noaptea când se duseseră la Slughorn. însă nu trecu mult şi descoperi că se înşelase când crezuse că mergeau în sat. Drumul coti la dreapta şi, când trecură de un colţ, văzură tivul redingotei lui Ogden dispărând printr-un spaţiu liber din gardul viu.

Dumbledore şi Harry merşeră după el pe un drum îngust de pământ, mărginit de alte garduri vii, mai înalte şi mai sălbatice decât cele pe care le lăsaseră în urmă. Drumul era neregulat, cu pietre şi cu gropi, în pantă, ca şi cel dinainte, părând să ducă spre un pâlc de copaci întunecaţi, care se găseau ceva mai la vale. înţr-adevăr, drumeagul ajunse cât de curând la pâlcul de copaci, iar Dumbledore şi Harry se opriră brusc în spatele lui Ogden, care rămăsese locului şi îşi scosese bagheta.

În ciuda cerului senin, copacii bătrâni aruncau o umbră opacă, întunecată şi rece, şi trecură câteva clipe înainte ca j-[arry să distingă casa ascunsă pe jumătate de perdeaua de trunchiuri. I se păru că era un loc foarte ciudat pentru a construi o casă şi că era neobişnuită decizia de a nu tăia copacii din jur, lăsându-i să blocheze cu desăvârşire lumina soarelui şi priveliştea văii de mai joş. Se întrebă dacă respectiva casă era locuită; zidurile erau acoperite cu muşchi şi căzuseră atât de multe ţigle de pe acoperiş încât se vedeau căpriorii în câteva locuri. Peste tot în jurul casei creşteau urzici care ajungeau până la ferestrele mici şi acoperite cu o peliculă de murdărie. însă de îndată ce trase concluzia că era o casă care nu avea cum să fie locuită, una dintre ferestre se deschise la perete cu zgomot şi pe

ea ieşi un fuior de fum şau aburi, de parcă ar fi gătit cineva înăuntru.

Ogden înainta încet şi cu precauţie, i şe păru lui Harry. Când intră în umbra copacilor, bărbatul se opri din nou, uitându-se fix la uşa de la intrare, pe care era ţintuit un şarpe mort.

Apoi se auziră un foşnet şi o bufnitură, iar un bărbat îmbrăcat în zdrenţe căzu din cel mai apropiat copac, aterizând în picioare chiar în faţa lui Ogden, care se dădu înapoi atât de repede, încât calcă pe poalele redingotei şi şe împiedică.

— Nu eşti binevenit.

Bărbatul din faţa lor avea părul deş atât de plin de noroi uscat, încât nu puteai să-ţi dai seama ce culoare avea. îi lipseau mai mulţi dinţi. Avea nişte ochi mici şi negri, care priveau în direcţii opuse. Poate că ar fi putut să pară amuzant, dar nu era aşa; efectul era unul înspăimântător, iar Harry nu-l acuză pe Ogden când se dădu din nou cu câţiva paşi îna-Poi înainte de-a vorbi.

— Ăă... bună dimineaţa. Vin din partea Ministerului Magiei...

— Nu eşti binevenit.

— Ăă... scuzaţi-mă, vă rog... nu înţeleg ce spuneţi, spuse Ogden agitat.

Harry îşi zise că pe Ogden nu îl prea ducea capul în clipa de faţă; i se părea că străinul se exprima cât se poate de direct, mai ales când vântură bagheta cu o mână si un cuţit scurt, murdar de sânge, cu cealaltă.

— Tu înţelegi ce spune, nu-i aşa, Harry? zise Dumbledore încet.

— Da, bineînţeles, spuse Harry, puţin derutat. Dar de ce nu poate şi Ogden...?

Însă totul deveni foarte limpede pentru Harry când se uită din nou la şarpele mort de pe usă.

— Vorbeşte reptomita?

— Bravo, Harry, zise Dumbledore, încuviinţând din cap şi zâmbind.

Bărbatul îmbrăcat în zdrenţe se apropie de Ogden, cu cuţitul într-o mână şi bagheta în cealaltă.

— Staţi puţin... începu Ogden, dar fu prea târziu.

Se auzi o pocnitură şi Ogden căzu la pământ, cu mâna la nas, iar printre degete începu să i se scurgă un lichid gălbui scârbos.

— Morfin! zise o voce răsunătoare.

Un bătrân ieşi cu paşi repezi din căsuţă, trântind uşa după el, încât şarpele mort se bălăngăni jalnic în cui. Bărbatul acesta era mai scund decât primul şi cu nişte proporţii destul de ciudate; avea umerii foarte laţi şi braţele foarte lungi, care — în combinaţie cu ochii căprui deschis, părul scurt şi ţepos şi chipul ridat — îl făceau să semene cu o maimuţă bătrână şi puternică. Se opri lângă bărbatul care ţinea cuţitul şi râdea în hohote de Ogden, căzut la pământ.

— De la minister? spuse bătrânul, uitându-se în jos la Ogden.

— Întocmai! zise Ogden furios, ştergându-şi faţa. Să înţeleg că dumneavoastră sunteţi domnul Gaunţ?

— Da, spuse Gaunt. Te-a pocnit drept în nas, nu-i aşa?

— Aşa e! se răsti Ogden.

— Nu crezi că ar fi trebuit să-ţi anunţi sosirea? spuse Gaunt pe un ton agresiv. Te afli pe o proprietate privată. Nu poţi să vii aici când ţi se năzare şi să te aştepţi ca fiul meu să nu se apere.

— De cine să se apere, omule? zise Ogden, ridicându-se anevoie în picioare.

— De băgăcioşi. De intruşi. De încuiaţi şi de gunoaie. Ogden îşi îndreptă bagheta spre nasul din care îi curgea în continuare un fel de puroi gălbui şi opri imediat secreţia. Domnul Gaunţ îi spuse din colţul gurii lui Morfin:

— Intră în casă. Fă cum îţi spun.

De data asta, Harry recunoscu reptomita; chiar dacă nu înţelegea cuvintele, distingea şuieratul ciudat pe care îl auzea Ogden. Morfin fu pe punctul de a se împotrivi, dar se răzgândi când tatăl său îi aruncă o privire ameninţătoare, du-cându-se cu paşi greoi spre casă, parcă rostogolindu-se într-un mod ciudat şi trântind uşa de la intrare după el, astfel încât şarpele se bălăngăni din nou.

— Chiar pe fiul dumneavoastră voiam să-l văd, domnule Gaunt, zise Ogden, ştergându-şi ultimele urme de puroi de pe redingotă. El e Morfin, nu?

— Da, el e Morfin, spuse bătrânul cu indiferenţă. Ai sânge-pur? întrebă el, devenind dintr-odată agresiv.

— Este o chestiune complet lipsită de relevanţă, zise Ogden cu răceală, iar Harry îl respectă ceva mai mult pentru asta.

Se părea că Gaunt nu era de aceeaşi părere. îşi miji ochii şi cercetă chipul lui Ogden, murmurând, pe un ton menit să fie jignitor:

— Dacă stau să mă gândesc, am mai văzut nasuri ca al tău prin sat.

— Nici nu este de mirare, dacă au avut şi alţii de-a face cu fiul dumneavoastră, spuse Ogden. Poate că ar fi bine să discutăm în casă.

— În casă?

— Da, domnule Gaunt. După cum v-am spus, am venit să vorbesc cu Morfin. Am trimis o bufniţă...

— Nu-mi trebuie nici o bufniţă, spuse Gaunt. Nu deschid niciodată scrisorile.

— Atunci nu vă puteţi plânge că vizitatorii vin pe neaşteptate, spuse Ogden usturător. Am venit din cauza unei încălcări grave a legilor vrăjitoreşti care a avut loc aici, la primele ore ale zilei de azi...

— Bine, bine, bine! strigă Gaunt. Intră naibii în casă, să vedem cu ce-o să-ţi fie mai bine!

Casa avea camere micuţe. Camera principală, care era în acelaşi timp şi bucătărie, şi sufragerie, dădea spre altele două. Morfin stătea într-un fotoliu murdar lângă focul

care fumega, răsucind o viperă vie între degetele groase şi cân-tându-i încet în reptomită.

Şuieră, şerpişor, şuieră de zor, Târăşte-te pe podea, Fii bun cu Morfin, Sau de uşi vei atârna.

Se auziră nişte zgomote ca de încăierare dinspre colţul de lângă fereastra deschisă, iar Harry îşi dădu seama că mai era cineva în cameră: o fată îmbrăcată cu o rochie ponosită, la fel de cenuşie ca peretele murdar de piatră din spatele ei. Stătea lângă o oală care fierbea pe un aragaz negru şi soios şi îşi făcea de lucru cu oalele şi tigăile vechi de pe raftul de deasupra. Avea părul lins şi mat, chipul palid, era urâţică şi avea obrajii bucălaţi. Ochii ei priveau în direcţii opuse, la fel ca ai fratelui ei. Părea ceva mai curată decât cei doi bărbaţi, dar Harry îşi zise că nu mai văzuse în viaţa lui o persoană mai amărâtă.

— Ea e fiica mea, Merope, spuse Gaunt cu jumătate de gură, când Ogden se uită curios la ea.

— Bună dimineaţa, zise Ogden.

Fata nu-i răspunse la salut, aruncându-i o privire speriată tatălui ei, întorcându-se cu faţa la perete şi aranjând în continuare oalele de pe raft.

— Ei bine, domnule Gaunt, spuse Ogden, o să trec direct la subiect. Avem motive să credem că fiul dumneavoastră, Morfin, a făcut vrăji în faţa unui încuiat, aseară târziu.

Se auzi o bufnitură răsunătoare. Lui Merope îi căzuse o cratitâpejos.

— Ridic-o! răcni Gaunt la ea. Bravo, târăşte-te pe jos, ca o încuiată ordinară. De ce crezi că ai baghetă, nemernico?

— Domnule Gaunt, vă rog! spuse Ogden şocat, când Merope, care ridicase deja cratiţa, se făcu roşie ca focul, scăpă iar cratiţa din mână, îşi scoase bagheta din buzunar cu stângăcie, o îndreptă spre oală şi şopti o vrajă în grabă, făcând-o să zboare cât colo, în partea cealaltă a camerei, şi să se lovească de perete, după care crăpă în două.

Morfin râse isteric în hohote. Gaunt strigă:

— Repar-o, nemernico, repar-o!

Merope traversă repede camera cu paşi nesiguri, dar înainte să aibă timp să ridice bagheta, Ogden o pregătise deja pe a lui, zicând cu o voce hotărâtă: "Reparo". Cratiţa se repară singură într-o clipită.

Gaunt arătă ca şi cum ar fi fost pe cale să ţipe la Ogden preţ de o secundă, dar păru să se răzgândească. în schimb, îi spuse batjocoritor fiicei lui:

— Norocul tău că a venit domnul amabil de la minister! Poate că o să mă scape de tine, poate că lui îi plac Nonii jegosi.

Fără să se uite la nimeni şi fără să-i mulţumească lui Ogden, Merope ridică oala şi o puse la loc pe raft, cu mâinile tremurându-i. Apoi rămase nemişcată, cu spatele la perete, între fereastra murdară şi aragaz, ca şi cum nu şi-ar fi dorit altceva decât să se topească în zidul de piatră şi să dispară.

— Domnule Gaunt, reluă Ogden, aşa cum vă spuneam, Motivul vizitei mele...

— Am auzit de prima dată! se răsti Gaunt. Şi ce-i cu asta? Morfin i-a arătat unui încuiat ce-l aşteaptă. Ce-i cu asta?

— Morfin a încălcat o lege vrăjitorească, spuse Ogden tăios.

— Morfin a încălcat o lege vrăjitorească.

Gaunt imită vocea pompoasă şi tărăgănată a lui Ogden. Morfin izbucni din nou în râs.

— Vrei să spui că e împotriva legii să-i dai o lecţie unui înfiat împuţit?

— Da, zise Ogden. Mă tem că aşa stau lucrurile.

Scoase din buzunar un sul mic de pergament şi-l desfăşură.

— Aia ce mai e, sentinţa? spuse Gaunt, ridicând vocea mânios.

— Este o citaţie din partea ministerului, pentru o audiere.

— Citaţie! Citaţie? Dar cine vă credeţi ca să-l citaţi pe fiul meu?

— Sunt şeful Detaşamentului de Punere în Vigoare a Legilor Magice, zise Ogden.

— Şi ai cumva impresia că noi suntem nişte scursuri? strigă Gaunt, apropiindu-se de Ogden şi îndreptând un deget murdar, cu unghia îngălbenită, spre el. Nişte scursuri

care dau fuga la minister când aveţi voi chef? Tu ştii cu cine vorbeşti de fapt, sânge-mâl ordinar ce eşti?

— Din câte ştiu eu, cu domnul Gaunt, spuse Ogden cu precauţie, dar fără să dea înapoi.

— Exact! tună Gaunt.

Pentru o clipă, Harry avu impresia că Gaunt făcu un gest necuviincios, dar apoi îşi dădu seama că îi arăta lui Ogden inelul urât, cu piatră neagră, pe care îl purta pe degetul mijlociu, fluturându-l prin faţa ochilor lui.

— Îl vezi? îl vezi? Ştii ce e? Ştii al cui a fost? Este în familia noastră de sute de ani, aţâţ de străvechi e neamul nostru. Numai vrăjitori cu sânge pur! Ştii cât mi s-a oferit pentru inelul ăsta, cu blazonul Peverell gravat pe piatră?

— Sincer să fiu, n-am idee, domnule Gaunt, zise Ogden, clipind şi uitându-se la inelul ţinut la doi centimetri depărtare de nasul lui. Şi nici nu are legătură cu problema noastră. Fiul dumneavoastră a încălcat...

Gaunt scoase un urlet de furie, fugind spre fiica sa. Ridică mâna spre ea şi Harry crezu pentru o fracţiune de secundă că avea să o sugrume când, o clipă mai târziu, o trase de lanţul de aur pe care fata îl purta la gât, aducând-o în faţa lui Ogden.

— Îl vezi? răcni el la Ogden, vânturându-i în faţă un medalion de aur masiv, în timp ce Merope se chinuia, sufocându-se. |

— Îl văd, îl văd! spuse Ogden repede

— A fost al lui Viperin! strigă Gaunt. Al lui Salazar Viperin!]Sfoi suntem ultimii lui descendenţi, acum ce mai ai de zis?

— Domnule Gaunţ, fiica dumneavoastră...! spuse Ogden speriat, dar Gaunt îi dăduse deja drumul lui Merope, care se îndepărtă de el clătinându-se, întorcându-se în colţul ei, ma-sându-şi gâtul şi trăgând cu sete aer în piept.

— Bun! zise Gaunt pe un ton triumfător, de parcă tocmai ar fi adus un argument complex, care nu putea fi combătut de nimeni. Asta ca să nu mai vorbeşti cu noi ca şi cum am fi nişte nemernici de rând! Generaţii întregi cu sânge pur, toţi vrăjitori... cu siguranţă, nu cred că poţi să spui acelaşi lucru despre neamul tău!

Gaunt scuipă pe podea, lângă picioarele lui Ogden. Morfin râse din nou. Merope nu zise nimic, stând ghemuită lângă fereastră, cu capul plecat şi chipul ascuns de părul drept.

— Domnule Gaunt, spuse Ogden cu încăpăţânare, mă tem că nici strămoşii dumneavoastră şi nici ai mei nu au nimic de-a face cu problema noastră. Am venit aici din cauza lui Morfin. Din cauza lui şi a încuiatului pe care l-a atacat noaptea trecută. Conform informaţiilor noastre — aruncă o privire asupra pergamentului — Morfin a trimis un blestem sau o vrajă asupra încuiatului cu pricina, provocându-i o formă deosebit de dureroasă de urticarie.

Morfin râse.

— Gura, băiete, se răsti Gaunt la el în reptomită şi Morfin tăcu din nou. Şi ce dacă l-a blestemat? îi zise Gaunt

sfidător lui Ogden. Presupun că l-aţi scăpat voi de urticarie pe încuiatul ăla ordinar şi că i-aţi şţerş şi memoria.

— Dar nu despre asta este vorba, nu-i aşa, domnule Gaunt? spuse Ogden. A fost un atac nejustificat asupra unui Orn lipsit de apărare...

— Da, am ghicit că eşti un iubitor de încuiaţi de cum te-am văzut, zise Gaunt batjocoritor, scuipând iarăşi pe podea.

— Aşa n-o să ajungem nicăieri, spuse Ogden pe un ton hotă-rat— Judecând după atitudinea fiului dumneavoastră, este evident că nu are deloc remuşcări pentru faptele sale.

Aruncă din nou o privire asupra pergamentului.

— Morfin o să trebuiască să se prezinte la audiere pe 14 septembrie, pentru a răspunde acuzaţiilor de vrăjitorie în faţa unui încuiat şi de daune fizice şi psihice aceluiaşi în...

Ogden lăsă fraza neterminată. Nişte voci vesele, răsunătoare, intrară pe fereastra deschisă, pe fundalul unui tropotit de cai. Se părea că drumul şerpuitor care ducea în sat trecea foarte aproape de pâlcul de copaci lângă care se afla casa. Gaunt încremeni, ascultând zgomotele cu ochii măriţi. Morfin şuieră şi se uită înspre sursa sunetelor cu o expresie hămesită. Merope îşi ridică privirea. Harry văzu că se făcuse albă ca varul.

— Vai de mine, ce dărăpănătură! răsună o voce de fată, auzindu-se la fel de bine ca şi când ar fi fost cu ei în cameră. Tom, n-ar putea să dărâme taică-tău cocioaba aia?

— Nu este a noastră, spuse un tânăr. Tot terenul de pe partea cealaltă a văii este al nostru, dar casa aceea îi aparţine unui sărăntoc bătrân. E a lui Gaunt şi a copiilor lui. Fiul lui nu e întreg la minte. Dacă ai şti ce se zice în saţ despre el...

Fata râse. Tropotele sacadate se apropiau din ce în ce mai tare. Morfin dădu să se ridice din fotoliu.

— Rămâi unde eşti, îl avertiză tatăl său în reptomită.

— Tom, zise din nou fata atât de clar, încât era limpede că erau chiar în dreptul casei. Poate că mi se pare, dar ăla nu e un şarpe ţintuit de usă?

— Dumnezeule, să ştii că ai dreptate! zise bărbatul. Probabil că este opera fiului. Ţi-am spus că nu e cu minţile acasă. Nu te uita la el, Cecilia dragă.

Tropotitul începu să se estompeze.

— "Cecilia dragă", şopti Morfin în reptomită, uitându-se la sora lui. Ai auzit cum i-a spus? "Cecilia dragă." Deci oricum nu te-ar fi vrut pe tine.

Merope era atât de palidă, încât Harry fu sigur că avea să leşine.

— Poftim? zise Gaunt pe un ton tăios, tot în reptomită, uitându-se când la fiul său, când la fiica sa. Ce-ai spus, Morfin?

— Îi place să se uite la încuiat, spuse Morfin cu o expresie răutăcioasă pe chip, privindu-şi sora, care părea acum de-a dreptul îngrozită. Iese tot timpul în grădină când trece el, ca să-l vadă prin gardul viu. Şi azi-noapte...

Merope clătină cu putere din cap, implorându-l să tacă, dar Morfin continuă fără milă:

— ... stătea aplecată peste pervaz, aşteptându-l să treacă în drum spre casă, nu-i aşa, Merope?

— Stătea aplecată peste pervaz ca să se uite la un încuiat? zise Gaunt încet.

Uitaseră toţi trei de Ogden, care părea uluit şi deranjat de această nouă serie de şuierături de neînţeles.

— E adevărat ce spune? zise Gaunt cu o voce neîndurătoare, făcând vreo doi paşi către fata îngrozită. Fiica mea, descendentă cu sânge pur a lui Salazar Viperin, să suspine după un încuiat căruia îi curge noroi prin vine?

Merope clătină din cap disperată, lipindu-se de perete, incapabilă să vorbească.

— Dar i-am arătat eu, tată! râse Morfin. L-am blestemat când a trecut şi n-a mai fost deloc chipeş cu urticaria aia din cap până-n picioare, nu-i aşa, Merope?

— Non dezgustător ce eşti, o trădătoare de sânge nemernică! tună Gaunt, pierzându-şi controlul şi apucând-o de gât pe Merope.

Harry şi Ogden strigară "Nu!" într-un glas. Ogden ridică bagheta şi strigă: "Relashio!", aruncându-l pe spate pe Gaunt si îndepărtându-l de fiica lui; acesta se împiedică de un scaun şi căzu cât era de lung pe podea. Morfin scoase un strigăt de furie, sări de pe fotoliu şi se năpusti spre Ogden, vânturând cuţitul murdărit de sânge şi aruncând cu bagheta fel de fel de blesteme asupra lui.

Ogden fugi cât putu de repede. Dumbledore îi dădu de înţeles lui Harry că trebuiau să-l însoţească, Harry îl ascultă, cu strigătele lui Merope răsunându-i în urechi.

Ogden alergă pe alee şi apoi ţâşni ca din puşcă pe drumul Principal, acoperindu-şi capul cu mâinile. Chiar atunci se lovi de un cal roib frumos, pe care călărea un tânăr brunet foarte chipeş. Şi el, şi fata drăguţă care îl însoţea călare pe un cal sur izbucniră în hohote de râs când îl văzură pe Ogden, care se izbi de cal şi o luă din nou la fugă, cu redingota fluturând în urma lui, plin de praf din cap până-n picioare, alergând fără direcţie pe drum.

— Cred că a fost de-ajuns, Harry, zise Dumbledore.

Îl apucă de braţ şi-l trase în sus. în clipa următoare, amândoi plutiră prin întuneric, uşori ca fulgul, până când aterizară în picioare, înapoi, în biroul luminat slab al lui Dumbledore.

— Ce s-a întâmplat cu fata din casă? spuse Harry imediat, în timp ce Dumbledore îşi mişca bagheta, aprinzând încă nişte lămpi. Cu Merope sau cum o fi chemat-o.

— A, a supravieţuit, zise Dumbledore, aşezându-se la birou şi făcându-i semn lui Harry să ia şi el loc. Ogden a Apărut înapoi la minister şi s-a întors cu întăriri după un sfert de oră. Morfin şi tatăl său au încercat să se împotrivească, dar au fost învinşi, scoşi din casă şi apoi judecaţi de Vrăjustiţie. Morfin, care-i atacase în repetate rânduri pe încuiaţi, a primit trei ani în Azkaban. Dorlent, care a rănit mai mulţi angajaţi ai ministerului în afară de Ogden, a primit şase luni de închisoare.

— Dorlent? repetă Harry mirat.

— Chiar el, spuse Dumbledore, zâmbind aprobator. Mă bucur să văd că ţii pasul cu evenimentele.

— Bătrânul era...?

— Da, bunicul lui Cap-de-Mort, zise Dumbledore. Familia Gaunt s-a stins odată cu Dorlent, fiul său, Morfin, şi fiica lui, Merope. Se trăgeau dintr-o familie vrăjitorească străveche. Membrii ei erau recunoscuţi pentru instabilitatea şi firea lor violentă, care s-au accentuat pe parcursul mai multor generaţii, din cauza obiceiului lor de a încheia căsătorii între veri. Lipsa raţiunii, alăturată setei de grandoare, a făcut ca averea familiei să fi fost deja risipită cu câteva generaţii înaintea lui Dorlent. El a rămas în mizerie şi sărăcie, aşa cum ai văzi moştenind un temperament agresiv, foarte multă arogant si mândrie şi câteva obiecte transmise din generaţie în generaţie, pe care le iubea ca pe propriul lui fiu şi mult mai mult decât pe fiica sa.

— Asta înseamnă că Merope, zise Harry, aplecându-se şi privindu-l drept în ochi pe Dumbledore, asta înseamnă că Merope a fost... Domnule profesor, vreţi să spuneţi că ea era... mama lui Cap-de-Morţ?

— Întocmai, spuse Dumbledore. Şi întâmplarea face să-l fi zărit şi pe tatăl lui Cap-de-Mort. Ţi-ai dat seama?

— Încuiatul pe care îl atacase Morfin? Călăreţul?

— Sigur că da, spuse Dumbledore, zâmbind larg. Da, el era Tom Cruplud Senior, încuiatul chipeş care obişnuia să treacă pe lângă casa familiei Gaunt şi pentru care Merope Gaunt nutrea în taină o pasiune mistuitoare.

— Şi până la urmă s-au căsătorit? zise Harry, nevenindu-i să creadă şi fiindu-i imposibil să-şi imagineze doi oameni mai nepotriviţi pentru a alcătui un cuplu.

— Nu uita că Merope era vrăjitoare, spuse Dumbledore. Mă îndoiesc că puterile ei magice funcţionau la adevărata lor intensitate când era terorizată de tatăl ei. Sunt sigur că atunci când Dorlent şi Morfin au fost închişi în Azkaban, când a fost singură şi liberă pentru prima dată în viaţă, a putut să-şi folosească puterile după plac, plănuind cum să evadeze din viaţa de coşmar pe care o dusese timp de optsprezece ani. Bănuieşti cumva cum a reuşit Merope să-l facă pe Tomas Cruplud s-o uite pe iubita lui încuiată şi să se îndrăgostească de ea?

— Aruncând Blestemul Imperius? sugeră Harry. Sau folosind o poţiune de dragoste?

— Foarte bine. Eu, unul, tind să cred că a folosit o poţiune de dragoste. Sunt convins că trebuie să i se fi părut mai romantic şi mă îndoiesc că i-a fost greu să-l convingă pe Cruplud să ia o gură de apă, într-o zi călduroasă, când acesta trecea singur pe drum. în orice caz, la câteva luni după evenimentele pe care tocmai le-am văzut, întreg saţul Liţtle Hangleton a vuit din cauza unui scandal de proporţii. îţi dai seama ce bârfe s-au iscat când fiul moşierului a fugit cu Merope, fiica sărăntocului. Dar reacţia şocată a sătenilor nu a fost nimic pe lângă cea a lui Dorlent. Acesta s-a întors de la Azkaban, aşteptându-se să-şi găsească fiica supusă pregă-tindu-i o mâncare caldă. în schimb, a găsit un strat de praf pe masa din bucătărie şi un bilet de rămas-bun din partea ei, în care îi explica ce făcuse. Din câte am reuşit să aflu, din ziua aia Dorlent nu i-a mai pomenit niciodată numele şi nici faptul că ar fi existat vreodată. Este posibil

ca şocul puternic pe care l-a avut din cauza plecării ei să fi contribuit la moartea lui grabnică — sau poate că pur şi simplu nu învăţase să-şi facă singur de mâncare. Dorlent era foarte slăbit de pe urma lunilor de închisoare şi nu a apucat să-l vadă pe Morfin întorcându-se acasă.

— Şi Merope? A... murit, nu? Cap-de-Mort a crescut la orfelinat, nu-i aşa?

— Aşa este, spuse Dumbledore. în privinţa asta, trebuie să facem presupuneri, dar nu cred că este greu de dedus ce s-a întâmplat. Vezi tu, la câteva luni de la căsătoria lor în secret, Tom Cruplud s-a întors singur la conacul din Little Hangle-ton. Prin sat s-a zvonit că ar fi fost păcălit, tras pe sfoară. Sunt sigur că ceea ce dorise să spună era că fusese aruncată o vrajă asupra lui — o vrajă care acum fusese dezlegată -, dar îndrăznesc să cred că nu a cutezat să folosească aceste cuvinte, de teamă să nu fie considerat nebun. Auzind ce spunea Tom Cruplud, sătenii au presupus că Merope îl min-ţise când îi spusese că urma să aibă un copil cu el şi că acesta fusese motivul pentru care o luase de soţie.

— Dar chiar a avut un copil cu el.

— Da, la un an după ce s-au căsătorit. Tom Cruplud a părăsit-o când era încă însărcinată.

— De ce n-au rămas împreună? întrebă Harry. De ce nu a mai funcţionat poţiunea de dragoste?

— Şi de data asta suntem nevoiţi să facem speculaţii, zise Dumbledore, dar cred că Merope, care îşi iubea foarte mult soţul, n-a putut să îl controleze în continuare cu ajutorul mamei. Cred că a ales să nu-i mai dea poţiunea.

Fiind îndrăgostită, poate că şi-a indus convingerea că până atunci Tom se îndrăgostise la rândul lui de ea. Poate că a crezut că avea să rămână cu ea de dragul copilului. în ambele cazuri, s-a înşelat amarnic. Tom a părăsit-o şi nu a mai revăzut-o niciodată şi nu s-a obosit să afle ce se alesese de fiul său.

Cerul era negru ca tăciunele, iar lămpile din biroul lui Dumbledore păreau să arunce o lumină mai puternică decât înainte.

— Cred că e de-ajuns pentru astă-seară, Harry, spuse Dumbledore câteva clipe mai târziu.

— Da, domnule, zise Harry.

Se ridică în picioare, dar nu plecă.

— Domnule... sunteţi de părere că este important să ştiu toate astea despre trecutul lui Cap-de-Mort?

— Cred că e cât se poate de important, spuse Dumbledore.

— Si... are legătură cu profeţia?

— Intru totul.

— În ordine, zise Harry, puţin derutat, dar mai liniştit. Dădu să plece, când îi veni în minte altă întrebare şi se întoarse.

— Domnule, îmi daţi voie să le povestesc lui Ron şi Hermione tot ce mi-aţi spus?

Dumbledore îl măsură preţ de o clipă, iar apoi zise:

— Da, cred că domnul Weasley şi domnişoara Granger s-au dovedit demni de încredere. Dar, Harry, te rog să-i rogi la rândul tău să nu mai vorbească nimănui despre lucrurile astea. N-ar fi bine dacă s-ar afla câte ştiu sau bănuiesc despre secretele Lordului Cap-de-Mort.

— Sigur, domnule, o să am grijă să nu mai afle nimeni, în afară de Ron şi Hermione. Noapte bună.

Se întoarse şi aproape că ajunsese la usă când îl văzu stând pe una dintre măsuţele cu picioare fusiforme pe care erau aşezate tot felul de instrumente delicate de argint. Era un inel urât de aur, cu o piatră mare, neagră, crăpată şi prinsă în montură.

— Domnule profesor, zise Harry, fixând inelul cu privirea. Inelul ăsta...

— Da? spuse Dumbledore.

— Îl purtaţi pe deget când ne-am dus la domnul profesor Slughorn în noaptea aia.

— Este cât se poate de adevărat, încuviinţă Dumbledore.

— Dar, domnule... nu cumva e acelaşi inel pe care i l-a arătat Dorlent Gaunt lui Ogden?

Dumbledore îşi plecă fruntea.

— Chiar el este.

— Dar cum se întâmplă să...? L-aţi avut dintotdeauna?

— Nu, l-am achiziţionat de curând, spuse Dumbledore. De fapt, cu doar câteva zile înainte să vin să te iau de la unchiul şi mătuşa ta.

— Şi toţ în perioada aia v-aţi rănit la mână?

— Da, toţ atunci, Harry.

— Domnule, dar cum...?

— E târziu, Harry! O să-ţi povestesc altă dată. Noapte bună.

— Noapte bună, domnule.

CAPITOLUL XI

HERMIONE DĂ O MÂNĂ DE AJUTOR

Hermione avusese dreptate să spună că "ferestrele" celor din anul şase nu erau pentru relaxare, cum anticipase Ron, ci reprezentau un interval de timp în care să încerce să ţină pasul cu cantitatea enormă de teme pe care le aveau de făcut. Nu numai că studiau ca şi cum ar fi avut examene zilnic, dar cursurile în sine deveniseră mult mai solicitante decât înainte. în ultima vreme, Harry aproape că nu mai înţelegea nici jumătate din ceea ce le preda profesoara McGo-nagall; până şi Hermione trebuise să o roage să repete instrucţiunile de câteva ori. Deşi era greu de crezut, Harry excela dintr-odată la Poţiuni, datorită

prinţului cu sânge semi-pur, ceea ce o indigna din ce în ce mai ţâre pe Hermione.

Acum se cerea aruncarea vrăjilor nonverbale şi la cursurile de Farmece şi Transfigurare, nu numai la Apărare contra Magiei Negre. Harry îi vedea adeseori pe colegii lui de clasă în-vineţindu-se la faţă şi chinuindu-se de parcă ar fi luat o doză prea mare de Laxatenţie; dar ştia că de fapt se căzneau să facă vrăjile fără să rostească incantaţiile. Era o uşurare să iasă din castel, în drum spre sere; la Ierbologie lucrau cu plante mai periculoase ca niciodată, dar aveau voie să blesteme cu voce tare dacă erau atacaţi pe la spate de tentaculele veninoase.

Unul dintre rezultatele numărului mare de teme şi al orelor petrecute căznindu-se cu vrăjile nonverbale era faptul că Harry, Ron şi Hermione încă nu reuşiseră să-şi găsească timp pentru a-l vizita pe Hagrid. Acesta încetase să vină să ia masa în Marea Sală, alături de ceilalţi profesori, ceea ce nu era un semn bun, şi de puţinele ori când trecuseră pe lângă el pe holuri sau pe domeniu, acesta nu-i observase şi nu-i auzise salutându-l.

— Trebuie să ne ducem la el şi să-i explicăm, zise Hermione, uitându-se la scaunul uriaş al lui Hagrid, rămas liber la masa Profesorilor sâmbăta următoare la micul dejun.

— În dimineaţa asta au loc selecţionările pentru echipa de vâjthaţ, spuse Ron. Şi pe lângă asta, trebuie să exersăm şi vraja "Aguamenti" pentru Flitwick! Şi ce ar trebui să-i explicăm până la urmă? Cum să-i spunem că detestam cursurile alea ridicole?

— Dar nu le detestăm! zise Hermione.

— Vorbeşte în numele tău, eu să ştii că încă n-am uitat de Homari, spuse Ron sumbru. Şi dă-mi voie să-ţi spun că am scăpat cu toţii ca prin urechile acului. Tu nu l-ai auzit vorbind despre nătângul de frate-său. Dacă n-am fi renunţat la curs, acum l-am învăţa pe Grawp să-şi lege şireturile.

— Mă simt groaznic fiindcă nu vorbim cu Hagrid, zise Hermione supărată.

— Ne ducem la el după vâjthaţ, o asigură Harry.

Şi lui îi era dor de Hagrid, deşi, ca şi Ron, nu regreta că nu-l aveau pe Grawp în viaţa lor.

— Dar s-ar putea ca probele să dureze până-n prânz, judecând după cât de mulţi s-au înscris.

Harry era puţin neliniştit în privinţa primei sale încercări în calitate de căpitan.

— Nu-mi dau seama de ce a devenit brusc atât de populară echipa.

— Harry, să fim serioşi, spuse Hermione, pierzându-şi dintr-odată răbdarea. Nu vâjthaţul e popular, ci tu! Eşti mai interesant ca niciodată şi, sinceră să fiu, mai uşor de îndrăgit ca niciodată.

Ron se înecă în timp ce mânca o scrumbie afumată. Hermione îi aruncă o privire dispreţuitoare, înainte să se întoarcă spre Harry.

— Acum toţi ştiu că ai spus adevărul, nu-i aşa? Toată lumea vrăjitorească trebuie să recunoască faptul că ai avut dreptate când ai zis că s-a întors Cap-de-Mort şi că te-ai

luptat cu el de două ori în ultimii doi ani, scăpând cu viaţă de fiecare dată. Acum ţi se spune "cel ales". Să fim serioşi, chiar nu-ţi dai seama de ce sunt toţi fascinaţi de tine?

Lui Harry i se păru dintr-odată că era foarte cald în Marea Sală, deşi tavanul era la fel de plumburiu şi rece ca şi până atunci.

— Şi ai mai fost şi persecutat de minister când au încercat să te scoată de nebun şi mincinos. încă ţi se văd cicatricele în locul unde te-a pus femeia aia odioasă să scrii cu propriul tău sânge, şi totuşi nu te-ai lăsat influenţat...

— Încă se văd cicatricele unde m-a apucat creierul ăla de la minister, uite, spuse Ron, ridicându-şi mânecile.

— Unde mai pui că ai crescut vreo treizeci de centimetri în vara asta, încheie Hermione, ignorându-l pe Ron.

— Sunt un tip înalt, zise şi Ron nitam-nisam.

Bufniţele aduseră poşta, intrând în zbor pe ferestrele în care răpăia ploaia şi stropindu-i pe toţi. Majoritatea elevilor primeau mai multe scrisori decât de obicei. Părinţii îngrijoraţi voiau să aibă veşti de la copiii lor şi să-i asigure la rândul lor că totul era bine acasă. Harry nu primise nici o scrisoare de la începutul semestrului. Singurul său corespondent stabil murise şi, deşi sperase ca Lupin să îi scrie din când în când, asta nu se întâmplase până atunci. Din acest motiv, fu foarte surprins să vadă o bufniţă albă, pe Hedwig, zburând pe deasupra lor, alături de celelalte bufniţe cafenii şi cenuşii. Hedwig ateriza în faţa lui, aducându-i un pachet mare, pătrăţos. O clipă mai târziu, şi Ron primi un pachet identic cu al lui Harry, pe care i-l livră

Pigwidgeon, bufniţa sa minusculă şi extenuată, care era acum strivită sub greutatea coletului.

— Ha! zise Harry, desfăcând pachetul şi descoperind un exemplar nou-nouţ al cărţii Realizarea poţiunilor avansate de la "Caligrafie şi Pete".

— Ce bine, spuse Hermione încântată. Acum poţi să dai înapoi manualul mâzgălit.

— Glumeşti! zise Harry. îl păstrez. Fii atentă, m-am gândit cum să fac.

Scoase din ghiozdan exemplarul vechi Realizarea poţiunilor avansate şi atinse coperta cu vârful baghetei, murmurând: "Diffin-°fo'". Coperta se dezlipi cu totul. Făcu la fel şi cu coperta cărţii noi (ceea ce păru să o scandalizeze pe Hermione). Apoi inversă coperţile, atingându-le pe rând cu bagheta şi zicând: "Reparo!".

Manualul prinţului avea aspectul unei cărţi noi, iar exemplarul de lângă el, care tocmai sosise de la "Caligrafie şi Pete", arăta ca şi cum ar fi fost cumpărat la mâna a doua.

— O să-i dau lui Slughorn manualul nou. N-o să aibă nimic împotrivă, doar a costat nouă galioni.

Hermione îşi strânse buzele supărată şi având un aer dezaprobator, dar îi trecu în clipa când o a treia bufniţă ateriza în faţa ei, aducând ultimul număr al Profetului zilei. Fata îl despături repede şi cercetă prima pagină.

— A murit cineva cunoscut? întrebă Ron pe un ton nespus de firesc.

Întreba acelaşi lucru de fiecare dată când Hermione deschidea ziarul.

— Nu, dar au avut loc alte atacuri ale Dementorilor, spuse Hermione. Şi o arestare.

— Ce bine, cine a fost arestat? zise Harry, gândindu-se la Bellatrix Lestrange.

— Stan Shunpike, spuse Hermione.

— Poftim? zise Harry alarmat.

— "Stanley Shunpike, şoferul cunoscutului mijloc de transport al vrăjitorilor, Autobuzul Salvator, a fost arestat fiind suspectat de activităţi susţinute în calitate de Devorator al Morţii. Domnul Shunpike, în vârstă de douăzeci şi unu de ani, a fost reţinut noaptea trecută târziu, în urma unui raid efectuat asupra locuinţei sale din Clapham..."

— Cum să fie Stan Shunpike un Devorator al Morţii? spuse Harry, aducându-şi aminte de tânărul cu ten acneic pe care-l întâlnise cu trei ani în urmă. Imposibil!

— S-ar putea să fie sub influenţa Blestemului Imperius, zise Ron, făcând o observaţie rezonabilă. Este foarte greu de depistat.

— Nu pare să fie vorba despre asta, spuse Hermione, care citi în continuare. Aici scrie că a fost arestat după ce a fost auzit vorbind într-o cârciumă despre planurile secrete ale Devoratorilor Morţii.

Hermione îşi ridică privirea îngrijorată.

— Dacă ar fi fost cu adevărat sub influenţa Blestemului Imperius, nu cred că ar mai fi pierdut vremea prin baruri, stând la taclale despre planurile lor, nu-i aşa?

— Sună ca şi cum ar fi vrut să lase impresia că ar fi ştiut mai multe decât ştia cu adevărat, zise Ron. Nu este el cel care susţinea că avea să ajungă ministrul Magiei când încerca să cucerească ielele?

— Ba da, el e, spuse Harry. Nu înţeleg de ce-l iau în serios pe Stan.

— Probabil că vor să arate că nu stau degeaba, zise Hermione, încruntându-se. Oamenii sunt speriaţi de moarte. Ştiaţi că părinţii gemenelor Patil vor ca fetele să se întoarcă acasă? Şi Eloise Midgeon s-a retras de la Hogwarts. A venit tatăl ei s-o ia aseară.

— Poftim? spuse Ron, făcând ochii mari. Dar sunt mai în siguranţă la Hogwarts decât la ele acasă, sunt convins de asta! Aici avem Aurori şi toate vrăjile alea de protecţie. Şi îl avem şi pe Dumbledore!

— Nu cred că-l avem tot timpul, zise Hermione foarte încet, aruncând o privire spre masa profesorilor, peste ziar. Nu aţi observat? Săptămâna asta a lipsit de la masă la fel de des ca Hagrid.

Harry şi Ron se uitară la masa profesorilor. într-adevăr, scaunul directorului era gol. Harry reflectă puţin şi îşi dădu seama că nu-l mai văzuse deloc pe Dumbledore de la ultima lor lecţie individuală din urmă cu o săptămână.

— Cred că a plecat de-aici ca să facă ceva în legătură cu Ordinul, spuse Hermione cu o voce joasă. Adică... situaţia pare destul de complicată, nu-i aşa?

Harry şi Ron tăcură, dar Harry ştia că se gândeau cu toţii la acelaşi lucru. Cu o zi înainte, se întâmplase ceva îngrozitor. Hannah Abbott fusese chemată afară în timpul cursului de Ierbologie, pentru a fi anunţată că mama ei fusese găsită moartă. Nu o mai văzuseră pe Hannah de atunci.

Când se ridicară de la masa Cercetaşilor, cinci minute mai târziu, îndreptându-se spre terenul de vâjthaţ, trecură pe lângă Lavender Brown şi Parvati Patil. Amintindu-şi că Hermione spusese că părinţii surorilor Patil voiau să le retragă de la Hogwarts, Harry nu fu surprins să le vadă pe cele două prietene abătute şi vorbind în şoaptă între ele. Ceea ce îl surprinse fu că în momentul în care Ron ajunse în dreptul lor, Parvati îi dădu dintr-odată un cot lui Lavender, care întoarse capul şi îi zâmbi larg băiatului. Acesta o privi uimit şi apoi îi surâse cu stângăcie, mergând brusc cu paşi mai apăsaţi. Harry se abţinu să râdă, aducându-şi aminte că nici Ron nu râsese de el după ce Reacredinţă îi zdrobise nasul; însă Hermione fu rece şi distantă, în timp ce merseră prin ploaia fină până la stadionul de vâjthaţ şi se duse să îşi caute un loc în tribune, fără să-i ureze succes lui Ron.

Aşa cum se aşteptase Harry, trialul se întinse până spre prânz. Părea să fi venit jumătate din casa Cercetaşilor, de la bobocii care ţineau strâns nişte mături vechi şi jerpelite ale şcolii până la elevii din anul şapte, care erau cu două capete mai înalţi decât ceilalţi, având un aer detaşat şi intimidant. Printre cei din urmă se număra şi un băiat masiv, cu părul sârmos, pe care Harry îl recunoscu imediat, amintindu-si-l din Expresul de Hogwarts.

— Ne-am întâlnit în tren, în compartimentul lui Sluggy, spuse acesta pe un ton încrezător, ieşind din

mulţime pentru ! a da mâna cu Harry. Sunt Cormac McLaggen, portar.

— Nu te-ai prezentat la trialul de anul trecut, nu-i aşa? întrebă Harry, sesizând cât de masiv era McLaggen şi gândin-du-se că acesta ar fi blocat toate cele trei cercuri ale porţii fără să fie nevoie să se mişte.

— Am fost în aripa spitalului când s-au ţinut probele, zis(McLaggen cu o notă de mândrie. Am mâncat o jumătate de kilogram de ouă de doxii pentru un pariu.

— Am înţeles, spuse Harry. Păi... pentru moment poţi aştepţi acolo.

Harry indică marginea terenului, în apropierea locului unt stătea Hermione. I se păru că vede o urmă de nemulţumire chipul lui McLaggen pentru câteva secunde şi se întrebă dacă acesta se aştepta să fie tratat altfel decât ceilalţi doar pentru că se numărau amândoi printre preferaţii lui "Sluggy".

Harry decise să înceapă cu un test de bază, cerându-le celor care se înscriseseră la trial să se împartă în grupe de zece oameni şi să facă în zbor un tur al terenului. Fu o hotărâre înţeleaptă: primii zece erau toţi boboci şi era evident că nu prea mai zburaseră până atunci. Un singur băiat reuşi să rămână în aer mai mult decât câteva clipe, fiind atât de surprins, încât se izbi numaidecât de unul dintre stâlpii porţii.

A doua grupă fu alcătuită din cele mai toanţe feţe pe care le cunoscuse Harry vreodată, care chicotiră ca nişte apucate când Harry fluieră, sprijinindu-se unele de altele. Romilda Vane era printre ele. Când le spuse să părăsească

terenul o făcură bucuroase, ducându-se să comenteze în tribune alături de ceilalţi.

Cei din a treia grupă se prăbuşiră unii peste alţii pe la jumătatea turului de probă. Majoritatea celor din a patra grupă nu îşi aduseseră măturile. A cincea grupă era formată din Astropufi.

— Dacă mai este cineva care nu e de la Cercetaşi, strigă Harry, devenind din ce în ce mai iritat, vă rog să părăsiţi terenul în clipa asta!

Urmă o pauză, apoi două fete micuţe de la Ochi-de-Şoim plecară în fugă, râzând în hohote.

Două ore mai târziu, după numeroase proteste şi crize de nervi, într-unui dintre cazuri fiind vorba chiar de distrugerea unei "Comete 260" şi de pierderea mai multor dinţi, Harry reuşise să îşi găsească trei înaintaşi: Katie Bell, care se întoarse în echipă după ce trecu probele cu brio, o jucătoare nouă, Demelza Robins, deosebit de pricepută la evitarea baloa-uelor-ghiulea, şi Ginny Weasley, care zburase mai repede decât toţi ceilalţi şi, pe lângă asta, dăduse şaptesprezece goluri. Deşi era mulţumit de jucătorii pe care îi alesese, Harry răguşise din cauza discuţiilor cu cei nesatisfăcuţi, care erau în număr mare, iar acum se certa cu prinzătorii respinşi.

— E decizia mea finală şi dacă nu le faceţi loc portarilor, o să arunc o vrajă asupra voastră, strigă el.

Nici unul dintre prinzătorii pe care-i selecţionase nu avea talentul nemaivăzut al lui Fred şi George, dar Harry era destul de mulţumit de ei. Jimmy Peakes era din anul trei, scund, dar lat în umeri, şi reuşise să lovească un

balon-ghiulea atât de tare, încât Harry se alesese la ceafă cu un cucui de mărimea unui ou. Ritchie Coote, care părea destul de deşirat, avea o precizie foarte mare. Aceştia se duseră acum în tribune, alături de Katie, Demelza şi Ginny, pentru a urmări selecţionarea ultimului membru al echipei lor.

Harry lăsase dinadins alegerea portarului la sfârşit, sperând ca stadionul să se mai golească până atunci şi atmosfera de pe teren să se destindă. Din nefericire, printre spectatori se numărau acum toţi jucătorii respinşi şi mai mulţi elevi care veniseră să urmărească probele după ce luaseră micul dejun în tihnă, astfel încât publicul era mai numeros ca niciodată. Mulţimea aclamă şi huidui în egală măsură când portarii zburară pe rând în dreptul cercurilor. Harry aruncă o privire spre Ron, care nu reuşise niciodată să-şi controleze emoţiile; Harry sperase că Ron îşi învinsese această slăbiciune după ce câştigaseră ultimul meci din anul trecut, dar se părea că nu era aşa: Ron era de-a dreptul străveziu.

Nici unul dintre primii cinci jucători nu salvă mai mult de două goluri. Spre marea dezamăgire a lui Harry, Cormac McLaggen salvă patru lovituri din cinci. Cu toate acestea, la ultima ţâşni în direcţia complet opusă, mulţimea râse, îl huidui, iar McLaggen se întoarse pe pământ scrâşnind din dinţi.

Ron părea la un pas de leşin când se urcă pe coada sa de mătură, Măturin 11.

— Succes! strigă cineva din tribună.

Harry întoarse capul, aşteptându-se să o vadă pe Hermione, dar descoperi că nu era ea, ci Lavender Brown.

I-ar fi plăcut să-şi fi ascuns şi el faţa în mâini, aşa cum făcuse aceasta câteva clipe mai târziu, însă se gândi că, fiind căpitan, se cuvenea să dea dovadă de ceva mai multă tărie de caracter şi se întoarse să-l urmărească pe Ron la trial.

Se dovedi că îşi făcuse griji degeaba: Ron salvă unul, două, trei, patru, cinci goluri la rând. încântat şi abţinân-du-se cu greu să aclame şi el alături de restul mulţimii, Harry dădu să meargă la McLaggen să-i spună că, din păcate, Ron fusese mai bun ca el, dar dădu nas în nas cu chipul roşu al lui McLaggen. Harry făcu repede câţiva paşi înapoi.

— Sora lui nu şi-a dat silinţa, zise McLaggen pe un ton ameninţător.

Îi zvâcnea vena de la tâmplă, pe care Harry o admirase în repetate rânduri pe fruntea unchiului Vernon.

— I l-a dat servit.

— Nici vorbă, spuse Harry cu răceală. Chiar la lovitura ei era să dea chix.

McLaggen se apropie de Harry, care nu se mai dădu înapoi de data asta.

— Lasă-mă să mai încerc o dată.

— Nu, zise Harry. Ai încercat deja o dată. Ai salvat patru goluri. Ron a salvat cinci. Ron o să fie portar, şi-a câştigat pe drept locul în echipă. Dă-te la o parte.

Pentru o clipă, crezu că McLaggen avea să-i dea un pumn, dar acesta doar se strâmbă la el şi plecă mânios, mormăind în barbă câteva ameninţări.

Harry se întoarse şi îşi văzu noua echipă zâmbindu-i larg.

— Bravo, zise el răguşit. Aţi zburat foarte bine.

— Ai fost grozav, Ron!

De data asta, cea care venea în fugă spre ei dinspre tribune era chiar Hermione; Harry o văzu pe Lavender părăsind terenul de vâjthaţ de braţ cu Parvati, cu o expresie mohorâtă pe chip. Ron era deosebit de mulţumit de el însuşi şi părea mai înalt decât de obicei, zâmbindu-le celor din echipă şi lui Hermione.

După ce Harry fixă data primului antrenament propriu-zis pentru joia următoare, împreună cu Ron şi Hermione îşi luară la revedere de la ceilalţi şi se îndreptară către coliba lui Hagrid. Soarele palid încerca să străpungă norii si în sfârşit se oprise ploaia măruntă de până atunci. Lui Harry îi era foarte foame; spera să găsească ceva de mâncare la Hagrid.

— Am crezut că n-o să salvez a patra lovitură, spuse Ron vesel. Demelza a fost foarte şireată, aţi văzut, a dat o lovitură răsucită.

— Da, da, da, ai fost la înălţime, zise Hermione amuzată.

— În orice caz am fost mai bun ca McLaggen, spuse Ron cu satisfacţie. L-aţi văzut cum s-a dus după ţigări la a cincea lovitură? Ai fi zis că aruncase cineva o Vrajă Confundus.

Spre mirarea lui Harry, Hermione se făcu roşie ca focul la auzul acestor cuvinte. Ron nu observă nimic,

descriindu-le cu lux de amănunte fiecare detaliu al fiecărui gol pe care îl salvase.

Buckbeak, hipogriful mare şi cenuşiu, era priponit în faţa colibei lui Hagrid. El ţăcăni din ciocul foarte ascuţit când copiii se apropiară, întorcându-şi capul imens către ei.

— Vai de mine, zise Hermione neliniştită. Tot mai e puţin înspăimântător, nu-i aşa?

— Fii serioasă, doar l-ai călărit, nu? spuse Ron.

Harry înainta şi făcu o plecăciune joasă în faţa hipogrifu-lui, menţinând contactul vizual fără să clipească. După câteva clipe, Buckbeak făcu şi el o plecăciune.

— Ce mai faci? îl întrebă Harry cu o voce joasă, apropiin-du-se şi mângâindu-i capul acoperit cu pene. Ţi-e dor de el? Dar ţi-e bine aici, la Hagrid, nu-i aşa?

— Hei! se auzi o voce răsunătoare.

Hagrid apăru cu paşi repezi de după un colţ al colibei sale, purtând un şorţ mare cu flori şi ducând în braţe un sac cu cartofi. Dulăul său uriaş, Colţ, era lângă el. El scoase un lătrat zguduitor şi ţâşni ca din puşcă.

— Nu ţe atinge de el! O să rămâi fără degete... Aha. Voi eraţi.

Colţ sărea în sus spre Hermione şi Ron, încercând să le lingă urechile. Hagrid rămase locului şi-i privi pe toţi trei pentru o fracţiune de secundă, apoi se întoarse şi intră cu paşi mari în colibă, trântind uşa după el.

— Vai de mine! zise Hermione îndurerată.

— Stai liniştită, spuse Harry pe un ton sumbru. Se duse la usă şi ciocăni cu putere.

— Hagrid! Deschide, vrem să vorbim cu tine! Nu se auzi nimic din interior.

— Să ştii că dacă nu deschizi uşa, o s-o dărâmăm! zise Harry, scoţându-şi bagheta.

— Harry! spuse Hermione şocată. Doar n-ai de gând să...

— Ba da, zise Harry. Daţi-vă la o parte.

Dar, înainte ca el să mai poată spune ceva, uşa se deschise din nou la perete, aşa cum se aşteptase Harry, iar în prag apăru Hagrid, uitându-se urât la el şi arătând de-a dreptul înspăimântător, în ciuda şorţului cu flori pe care-l purta.

— Sunt profesor! răcni el la Harry. Profesor, Potter! Cum îndrăzneşti să mă ameninţi că-mi dărâmi uşa?

— Scuzaţi-mă, domnule, spuse Harry, apăsând pe ultimul cuvânt, în timp ce îşi vâra bagheta la loc în interiorul robei.

Hagrid păru şocat.

— De când îmi spui "domnule"?

— Tu de când îmi spui "Poţter"?

— A, eşti tare iscusit, mormăi Hagrid. Foarte amuzant. M-ai dovedit cu propriile arme, aşa-i? Bine, intră, puşti nerecunoscător şi...

Hagrid se dădu la o parte, făcându-le loc să treacă si bombănind supărat. Hermione intră repede după Harry, arătând destul de speriată.

— Ei bine? spuse Hagrid pe un ton morocănos, după ce Harry, Ron şi Hermione se aşezară în jurul mesei sale enorme de lemn; iar Colţ îşi puse imediat capul pe genunchiul lui Harry, salivându-i pe robă. Ce înseamnă asta? Vi s-a făcut milă de mine? Credeţi că mă simţ singur sau ceva de genul ăsta?

— Nu, zise Harry repede. Am vrut să te vedem.

— Ne-a fost dor de tine, spuse Hermione cu o voce tremurată.

— V-a fost dor de mine? pufni Hagrid. Era să te cred.

Se mişcă prin cameră cu zgomot, punând de ceai în ibricul său imens de cupru şi bodogănind fără încetare. într-un târziu trânti trei căni de mărimea unor găleţi pline cu ceai cafeniu în faţa lor şi o farfurie cu prăjiturile lui obişnuite, tari ca piatra. Lui Harry îi era atât de foame, încât ar fi fost în stare să mănânce până şi bucate gătite de Hagrid, astfel încât luă imediat o prăjitură.

— Hagrid, spuse Hermione cu o voce mică, când acesta se întoarse la masă şi începu să cureţe cartofii atât de brutal, încât ai fi zis că îi făcuseră vreun rău personal, să nu crezi că n-am vrut să continuăm cursul de Grijă faţă de Creaturile Magice.

Hagrid pufni din nou cu putere. Lui Harry i se păru că stropii din nasul lui ajunseră direct pe cartofi şi simţi o bucurie interioară că nu aveau să rămână la cină.

— Serios! zise Hermione. Dar n-am avut cum, pentru că avem foarte multe alte cursuri în afară de ăsta!

— Era să te cred, repetă Hagrid.

Se auzi un zgomot scârbos şi toţi întoarseră capul. Hermione scoase un mic ţipăt, iar Ron se ridică de pe scaun ca ars şi înconjură masa, îndepărtându-se de butoiul mare din colţ, pe care nu îl observaseră până atunci. Butoiul era plin cu un fel de larve de treizeci de centimetri lungime, albe, dezgustătoare, care se zvârcoleau.

— Hagrid, ce sunt astea? întrebă Harry, încercând să pară mai degrabă interesat decât scârbit, dar punând oricum la I loc prăjitura tare ca piatra.

— Doar nişte larve uriaşe, spuse Hagrid.

— Şi din ele o să iasă...? zise Ron, părând neliniştit.

— N-o să iasă nimic, spuse Hagrid. Le-am luat pentru Aragog.

Hagrid izbucni în lacrimi din senin.

— Hagrid! strigă Hermione, ridicându-se imediat, înconjurând masa, urmând drumul mai lung pentru a evita butoiul cu viermi, şi punându-i o mână pe umeri lui Hagrid, care se zguduia de plâns. Ce s-a întâmplat?

— E vorba... de el... îngăimă Hagrid, cu lacrimile şiroindu-i din ochii mici şi negri, în timp ce se ştergea la ochi cu şorţul. Este vorba... despre Aragog... Cred că e pe moarte... S-a îmbolnăvit în vară şi nu-şi mai revine... Nu ştiu ce-o să mă fac dacă... dacă... Ne ştim de atâta timp...

Rămasă fără cuvinte, Hermione îl bătu uşor pe umăr pe Hagrid. Harry ştia exact ce simţea uriaşul. în trecut îl văzuse dându-i animale de pluş unui pui fioros de dragon, jucân-du-se cu nişte scorpioni uriaşi cu ventuze şi ţepi, sau încercând să se înţeleagă cu fratele său vitreg, un uriaş violent, dar aceasta era, probabil, cea mai ciudată relaţie pe care o avea cu un monstru: cea cu Aragog, păianjenul uriaş şi vorbitor, care sălăşluia în inima Pădurii Interzise şi de care el şi Ron scăpaseră ca prin urechile acului cu patru ani în urmă.

— Hagrid... putem să te ajutăm cu ceva? întrebă Hermione, ignorându-l pe Ron, care îi făcea semne disperate.

— Nu, Hermione, nu cred că puteţi să mă ajutaţi cu nimic, îngăimă Hagrid, încercând să-şi ţină în frâu lacrimile. Vezi tu, ceilalţi păianjeni din trib... Familia lui Aragog... Se poartă ceva mai ciudat de când s-a îmbolnăvit el... Au devenit puţin cam agitaţi...

— Da, cred că am zărit şi noi faţeta asta a personalităţii lor, spuse Ron în şoaptă.

— ... şi pentru moment cred că ar fi periculos pentru altcineva în afară de mine să se apropie de colonie, încheie Hagrid, suflându-şi nasul cu putere în şorţ şi ridicându-şi privirea. Dar îţi mulţumesc pentru intenţie, Hermione... înseamnă foarte mult pentru mine...

După aceea atmosfera se destinse simţitor, pentru că, deşi nici Harry şi nici Ron nu dăduseră vreun semn că le-ar fi trecut prin minte să hrănească un păianjen monstruos şi violent cu viermi uriaşi, Hagrid părea să

considere că ar fi făcut-o bucuroşi, iar acum se purta la fel ca înainte.

— Şi am ştiut de la-nceput că o să vă fie greu să vă găsiţi timp pentru mine, zise el, turnându-le din nou nişte ceai. Chiar dacă v-aţi fi înscris să primiţi Clepsidre ale Timpului...

— Dar nu aveam cum s-o facem, zise Hermione. Am distrus toate rezervele de Clepsidre ale Timpului de la minister când am fost acolo astă-vară. Au scris despre asta în Profetul zilei.

— Ei, păi atunci, spuse Hagrid, chiar nu aveaţi ce să faceţi, îmi pare rău că am fost cam... mă rog... ştiţi voi... Dar eram îngrijorat din cauza lui Aragog... Şi mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă aţi fi avuţ-o pe Grubbly-Plank ca profesoară.

La auzul acestor cuvinte, toţi trei minţiră, declarând categoric că doamna profesoară Grubbly-Plank, care îi ţinuse locul lui Hagrid de câteva ori, habar nu avea să predea; drept urmare, Hagrid păru chiar vesel când îşi luă la revedere de la ei la asfinţit.

— Sunt lihnit, zise Harry, imediat după ce se închise uşa în urma lor, iar cei trei merseră repede pe domeniul întunecat şi părăsit.

Renunţase să mai mănânce prăjitura tare ca piatra când îi trosnise o măsea.

— Şi astă-seară am şi detenţie cu Plesneală, nu prea am timp pentru cină.

Când ajunseră în castel, îl zăriră pe Cormac McLaggen intrând în Marea Sală. Acesta avu nevoie de două încercări pentru a trece de uşi, prima dată izbindu-se de canat. Ron râse în hohote, mulţumit, şi intră cu paşi mari în Marea Sală după el, dar Harry o prinse de mână pe Hermione, făcând-o să rămână în urmă.

— Ce este? spuse ea pe un ton defensiv.

— Din câte îmi dau seama, zise Harry încet, McLaggen chiar a fost victima unei Vrăji Confundus. Şi de dimineaţă stătea chiar în faţa ta.

Hermione roşi.

— Bine, fie, eu am fost, şopti ea. Dar trebuia să-l fi auzit ce zicea despre Ron şi Ginny! în orice caz, e un om foarte dificil, ai văzut şi tu cum a reacţionat când l-ai respins... Doar n-ai fi vrut să ai pe cineva ca el în echipă.

— Nu, n-as fi vrut, zise Harry. Presupun că ai dreptate. Dar gândeşte-te, Hermione, crezi că ai procedat corect? Eşti totuşi Perfect, nu-i aşa?

— Ah, las-o baltă, se răsti ea, când Harry zâmbi amuzat.

— Ce tot faceţi acolo? întrebă Ron intrigat, apărând din nou în pragul Marii Săli.

— Nimic, spuseră Harry şi Hermione într-un glas, urmân-du-l repede pe Ron.

Din cauza mirosului de friptură, pe Harry îl duru stomacul şi mai tare, dar abia dacă făcuseră trei paşi spre

masa Cercetaşilor când profesorul Slughorn apăru în faţa lor, tăindu-le calea.

— Harry, Harry, chiar pe tine voiam să te văd! tună el încântat, răsucindu-şi vârfurile mustăţii sale de morsă şi bom-bându-şi burta enormă. Speram să te găsesc înainte de cină! Ce zici, n-ai prefera să vii să iei o gustare în biroul meu? O să fie o mică petrecere, cu doar câţiva oameni de mare viitor. Or să vină McLaggen şi Zabini, fermecătoarea Melinda Bobbin... o ştii cumva? Familia ei este proprietara unui lanţ important de spiţerii... Şi, bineînţeles, nădăjduiesc ca domnişoara Granger să îmi facă plăcerea de a fi şi ea prezentă.

Slughorn făcu o mică plecăciune în faţa lui Hermione când termină de vorbit. Se purtă ca şi cum Ron nici nu ar fi existat. Slughorn nici măcar nu se uită la el.

— Eu nu pot să vin, domnule profesor, zise Harry imediat. Am ore de detenţie cu domnul profesor Plesneală.

— Vai de mine! spuse Slughorn, pierindu-i zâmbetul într-un mod amuzant. Ei, ei, ei, contam pe tine, Harry! Ce să-i faci, nu-mi rămâne decât să vorbesc cu Severus şi să-i explic cum stau lucrurile. Sunt convins că o să izbutesc să-l fac să amâne detenţia. în ordine, atunci rămâne să ne vedem mai târziu.

Slughorn ieşi furtunos din Marea Sală.

— N-are absolut nici o şansă să-l înduplece pe Plesneală, zise Harry, imediat după ce Slughorn ajunse destul de departe cât să nu-i poată auzi. Detenţia asta a mai fost amânată deja o dată. Plesneală a acceptat s-o facă

pentru Dumbledore, dar mă îndoiesc că ar face-o pentru oricine altcineva.

— Ah, tare mi-aş dori să poţi să vii, nu vreau să mă duc singură, spuse Hermione neliniştită, iar Harry ştia că ea se gândea la McLaggen.

— Nu cred că o să fii singură, probabil că o s-o invite şi pe Ginny, se răsti Ron, care se părea că primise foarte prost indiferenţa lui Slughorn.

După cină se întoarseră în Turnul Cercetaşilor. Camera de zi era foarte aglomerată, dat fiind că majoritatea elevilor luaseră deja cina. Cu toate acestea, cei trei reuşiră să găsească o masă liberă şi luară loc; Ron, care era prost dispus de când se întâlniseră cu Slughorn, îşi încrucişa braţele pe piept şi se încruntă, uitându-se fix la tavan. Hermione întinse mâna şi luă ediţia de seară a Profetului, pe care o lăsase cineva pe un fotoliu.

— Ceva noutăţi? zise Harry.

— Nu prea, zise Hermione, care deschisese ziarul şi cerceta paginile din interior. Ron, uite, e despre tatăl tău... dar nu a păţit nimic! adăugă ea repede, pentru că Ron întorsese capul speriat. Nu scrie decât că a fost acasă la familia Reacre-dinţă. "A doua percheziţie efectuată în locuinţa Devoratorului Morţii nu pare să fi dat nici un rezultat. Arthur Weasley, de la Oficiului de Detectare şi Confiscare de Vrăji Defensive şi Obiecte Protectoare False, a declarat că echipa sa a făcut descinderea pe baza informaţiilor primite de la o sursă confidenţială."

— Da, eu sunt sursa, zise Harry. I-am povestit la "King's Cross" despre Reacredinţă şi despre obiectul ăla pe

care a încercat să-l facă pe Borgin să-l repare! Ei bine, dacă nu e la ei în casă, înseamnă că trebuie să-l fi adus la Hogwarts...

— Dar cum ar fi putut s-o facă, Harry? spuse Hermione, punând deoparte ziarul şi privindu-l surprinsă. Doar ne-au verificat bagajele când am sosit, nu-i aşa?

— Serios? zise Harry uimit. Mie, nu!

— A, nu, sigur că da, am uitat că tu ai întârziat. Ei bine, Filch ne-a verificat pe toţi cu Senzori de Tăinuire când am intrat în holul de intrare. N-ar fi putut trece neobservat nici un obiect întunecat. Ştiu sigur că lui Crabbe i-a fost confiscat un cap micşorat. Acum înţelegi de ce Reacredinţă n-ar fi putut să aducă nimic periculos?

Harry rămase fără replică pentru câteva clipe, privind-o pentru o vreme pe Ginny Weasley, care se juca într-un colţ cu Arnold, Pigmeul Pufos, înainte de a putea găsi un mod de a contracara afirmaţia lui Hermione.

— Înseamnă că i l-a trimis cineva prin poşţa-via-bufniţă, zise el. Mama lui sau altcineva.

— Şi bufniţele sunt verificate, spuse Hermione. Ne-a zis Filch în timp ce ne-a băgat şi pe gât Senzorii ăia de Tăinuire.

Găşindu-se într-o şi mai mare dificultate, Harry nu mai ştiu ce să spună. Nu părea să existe nici o cale prin care Reacredinţă să fi putut să aducă un obiect periculos şau întunecat în şcoală. Se uită plin de speranţă la Ron, care stătea cu braţele încrucişate, uitându-se la Lavender Brown.

— Tu ai idee cum ar fi putut să aducă...?

— Ah, las-o baltă, Harry, zise Ron.

— Să ştii că nu e vina mea că Slughorn ne-a invitat pe Hermione şi pe mine la petrecerea aia idioată. Oricum nu vrem să mergem! spuse Harry, enervându-şe.

— Păi, având în vedere că pe mine nu mă invită nimeni la nici o petrecere, zise Ron ridicându-se, cred că o să mă duc să mă culc.

Merse cu paşi apăsaţi până la uşa care ducea spre dormitoarele băieţilor, lăşându-i în urmă pe Harry şi pe Hermione, care se uitară uimiţi după el.

— Harry? zise unul dintre noii înaintaşi, Demelza Robins, apărând dintr-odaţă lângă el. Am un mesaj pentru tine.

— De la domnul profesor Slughorn? întrebă Harry, în-dreptându-se plin de speranţă.

— Nu, de la domnul profesor Pleşneală, spuse Demelza, iar lui Harry i se puse un nod în stomac. Mi-a spus să-ţi transmit să te duci la biroul lui la opt jumătate în seara asta pentru detenţie... ăă... indiferent de câte invitaţii la petreceri o să primeşti. Şi mi-a ziş să te anunţ că o să separi trirâme putrezite de unele sănătoase, care or să fie folosite la Poţiuni si... şi că nu-i nevoie să-ţi aduci mănuşi de protecţie.

— Bine, spuse Harry pe un ton sumbru. Mulţumesc mult, Demelza.

CAPITOLUL XII

ARGINT ŞI OPALE

Unde era şi ce făcea Dumbledore? Harry îl zări pe director doar de două ori pe parcursul următoarelor câteva săptămâni. Acesta apărea foarte rar la mese, iar Harry era convins că Hermione avea dreptate să creadă că Dumbledore pleca de la castel pentru mai multe zile la rând. Oare uitase de lecţiile pe care se presupunea că trebuia să i le predea lui Harry? Dumbledore spusese că lecţiile erau o etapă către ceva care avea legătură cu profeţia. Harry găsise un sprijin, fusese mai liniştit, dar acum se simţea oarecum abandonat.

La jumătatea lui octombrie avu loc prima excursie în Hogsmeade din acel semestru. Harry se întrebase dacă excursiile acelea aveau să mai aibă loc, date fiind măsurile din ce în ce mai severe de siguranţă din jurul şcolii, dar fu mulţumit să afle că nu se schimbase nimic; era foarte plăcut să poată părăsi domeniul castelului pentru câteva ore.

În dimineaţa excursiei, Harry se trezi devreme, era o zi mohorâtă şi citi din manualul de Realizare a Poţiunilor Avansate până la ora micului dejun. Nu-i stătea în obicei să citească manuale în pat; Ron avea completă dreptate să spună că singura care putea face asta cu demnitate era Hermione, care avea ciudăţeniile ei. însă lui Harry nu i se părea că exemplarul de Realizarea Poţiunilor Avansate al Prinţului Semipur intra în categoria manualelor. Cu cât citea

mai mult, cu atât îşi dădea seama cât de multe informaţii conţinea. Pe lângă ponturile ingenioase şi soluţiile rapide pentru poţiuni, care îl făcuseră nepreţuit în ochii lui Slughorn, erau şi vrăji şi blesteme minore pline de imaginaţie mâzgălite pe margine, vrăji pe care Harry era sigur că prinţul le inventase el însuşi, judecând după tăieturi şi modificări.

Harry încercase deja câteva dintre vrajile inventate de prinţ. Aruncase o vrajă care făcea unghiile de la picioare să crească alarmant de repede (pe care o testase pe Crabbe pe hol, obţinând rezultate foarte mulţumitoare); un blestem care îţi lipea limba de cerul gurii (pe care îl folosise de două ori asupra lui Argus Filch, luându-l pe nepregătite, spre marea bucurie a celor din jur); iar vraja care părea să fie cea mai folositoare dintre toate era "Muffliato", care îi făcea pe cei din apropiere să audă un zumzet nedefinit, înlesnind discuţiile nestingherite din timpul cursurilor. Singura persoană care nu găsea amuzante aceste farmece era Hermione, care în continuare nu era de acord cu ele şi refuza categoric să deschidă gura când Harry folosea vraja "Muffliato" asupra cuiva din jur.

Stând în pat în capul oaselor, Harry întoarse cartea într-o parte pentru a cerceta îndeaproape instrucţiunile mâzgălite pentru o vrajă care părea să-i fi dat destulă bătaie de cap prinţului. Erau foarte multe tăieturi şi corecturi, dar până la urmă găsi scrijelit într-un colţ al paginii:

"Levicorpus (nvbl)"

Vântul şi ploaia băteau cu putere în ferestre fără încetare, iar Neville sforăia zgomotos. Harry se uită cu ochii mari la literele din paranteză. "Nvbl"... trebuia să însemne

"nonverbal". Harry se îndoia că avea să efectueze cu succes această vrajă; încă nu stăpânea vrăjile nonverbale, aşa cum avea grijă să-i reamintească Plesneală la fiecare curs de Apărare contra Magiei Negre. Pe de altă parte, prinţul se dovedise un profesor mult mai bun decât Plesneală în trecut. îndreptându-şi bagheta în gol, o smuci în sus şi zise în gând "Levicorpus!".

— Aaaaaaaaa!

Avu loc o străfulgerare şi toată lumea începu să vorbească dintr-odată, fiind treziţi de strigătul lui Ron. Harry aruncă alarmat Realizarea Poţiunilor Avansate cât colo, pentru că Ron era suspendat în aer cu susul în jos, ca şi cum ar fi fost agăţat de gleznă cu un cârlig invizibil.

— Iartă-mă! strigă Harry, în timp ce Dean şi Seamus râdeau în hohote şi Neville se aduna de pe podea, după ce căzuse din pat. Stai aşa... te dau jos imediat.

Îşi recupera repede manualul de Poţiuni şi îl răsfoi cu înfrigurare, căutând pagina cu pricina. într-un târziu reuşi să o găsească şi descifra cuvântul înghesuit sub vrajă, rugân-du-se ca acesta să fi fost contrablestemul. Harry se concentra din răsputeri, zicându-şi: "Liberacorpus!".

Avu loc din nou o străfulgerare şi Ron căzu grămadă pe pat.

— Iartă-mă, repetă Harry cu o voce mică, iar Dean şi Seamus se tăvăliră pe jos de râs în continuare.

— Mâine, zise Ron cu o voce înăbuşită, aş prefera să pui ceasul deşteptător.

Până se îmbrăcară, blindându-se cu mai multe pulovere tricotate de doamna Weasley şi punându-şi pelerina, fulare la gât şi mănuşi, Ron păru să-şi revină complet de pe urma şocului şi să decidă că noua vrajă a lui Harry era una foarte amuzantă; atât de amuzantă, încât nu pierdu nici o clipă şi-i povesti pe îndelete lui Hermione la micul dejun ce se întâmplase.

— ... şi după aceea a avut loc încă o străfulgerare şi am aterizat înapoi pe pat, zâmbi Ron, servindu-se cu nişte cârnaţi.

Hermione nici măcar nu schiţă un zâmbet pe parcursul relatării şi-l privi pe Harry cu un aer rece, dezaprobator.

— Ai găsit vraja asta tot în manualul ăla de poţiuni, nu-i aşa? întrebă ea.

Harry se încruntă.

— Tot timpul te grăbeşti să tragi concluziile cele mai sumbre.

— Poţi să negi?

— Păi... nu, şi ce dacă am găsit-o acolo?

— Vrei să spui că ai încercat o incantaţie necunoscută, scrisă de mână, ca să vezi pur şi simplu ce se întâmplă?

— Dar ce contează dacă e scrisă de mână? spuse Harry, preferând să nu răspundă la a doua parte a întrebării.

— Contează, pentru că probabil că nu este o vrajă aprobată de Ministerul Magiei, zise Hermione. Şi, adăugă ea, în timp ce Harry şi Ron îşi dădeau ochii peste cap, pe lângă asta, încep să cred că prinţul tău a fost o persoană destul de ciudată.

Harry şi Ron se revoltară într-un glas.

— A fost distractiv! zise Ron, ţinând o sticlă cu sos de roşii cu susul în jos deasupra cârnaţilor din farfuria lui. A fost distractiv, Hermione, atâta tot.

— Să ţii oamenii suspendaţi cu capul în jos, suspendaţi de gleznă? spuse Hermione. Cine ar pierde timp şi energie pentru a inventa astfel de vrăji?

— Fred şi George, zise Ron, ridicând din umeri, lor le plac farmecele de genul ăsta. Şi... ăă...

— Tatăl meu, spuse Harry, amintindu-şi de acest lucru chiar atunci.

— Poftim? ziseră Ron şi Hermione odată.

— Tatăl meu a folosit vraja asta, spuse Harry. L-am... mi-a zis Lupin.

Ultima parte nu era adevărată; de fapt, Harry îl văzuse cu ochii lui pe tatăl său aruncând vraja asupra lui Plesneală, dar nu le vorbise niciodată lui Ron şi Hermione despre incursiunea cu pricina în Pensiv. Acum însă îi trecu prin minte ceva extraordinar. Oare era cu putinţă ca Prinţul Semipur să fi fost...?

— Harry, tatăl tău a folosit vraja aia, zise Hermione, dar n—a fost singurul. Dă-mi voie să-ţi amintesc că am

văzut o mulţime de alte cazuri în care a fost făcută vraja. Oameni suspendaţi în aer... Să-i faci să plutească, adormiţi, lipsiţi de apărare. I

Harry se uită la ea cu ochii mari. îşi aminti cu un sentiment de groază cum se comportaseră Devoratorii Morţii la Cupa Mondială de Vâjthaţ. Ron îi sări în ajutor.

— Atunci a fost vorba despre altceva, zise el înfierbântat.

Au abuzat de puterea asta. Harry şi tatăl lui au folosit-o în glumă. Hermione, ţie nu-ţi place prinţul, adăugă el pe un ton serios, arătând spre Hermione cu un cârnat, pentru că e mai bun ca tine la Poţiuni.

— N-are absolut nici o legătură cu asta! spuse Hermiom îmbujorându-se. Pur şi simplu mi se pare o dovadă de irei ponsabilitate să faci vrăji fără să ştii ce efecte au. Şi nu nu vorbi despre "prinţ" ca şi cum ar fi un titlu nobiliar. Pun pz riu că e doar o poreclă idioată şi am impresia că n-a fost de loc o persoană drăguţă!

— Pe asta de unde ai mai scos-o? spuse Harry cu înflăcărare. Dacă ar fi fost un viitor Devorator al Morţii, nu crezi că nu s-ar mai fi fălit că avea "sânge semipur"?

Chiar în timp ce vorbi, Harry îşi aminti că tatăl său avea sânge pur, dar alungă acest gând, hotărând să se ocupe de acest aspect altă dată.

— Devoratorii Morţii nu pot să aibă toţi sânge pur, pentru că nu au mai rămas destui vrăjitori cu sânge pur, zise Hermione neînduplecată. Bănuiesc că cei mai mulţi au sânge semipur şi o ascund. Cei pe care-i urăsc cu adevărat

sunt vrăjitorii cu părinţi încuiaţi. Sunt convinsă că v-ar primi bucuroşi pe tine şi pe Ron în rândul lor.

— Pe mine sigur nu m-ar accepta ca Devorator al Morţii! spuse Ron indignat, zburându-i o bucăţică de cârnat din furculiţa pe care o vântura spre Hermione şi nimerindu-l în cap pe Ernie Macmillan. Toţi cei din familia mea sunt trădători de sânge! Pentru Devoratorii Morţii e ca şi cum aş fi avut părinţi încuiaţi.

— Da, pe mine m-ar primi cu braţele deschise, zise Harry sarcastic. Am fi prieteni la cataramă, dacă n-ar tot încerca să-mi facă de petrecanie.

La auzul acestor cuvinte, pe Ron îl pufni râsul şi nici chiar Hermione nu putu să-şi reprime un zâmbet. însă apariţia lui Ginny le schimbă gândurile.

— Bună, Harry. Mi s-a spus să-ţi dau asta.

Era vorba despre un pergament făcut sul pe care era trecut numele lui Harry cu un scris familiar, aplecat şi subţire.

— Mulţumesc, Ginny... Este data următoarei lecţii cu Dumbledore, le spuse Harry lui Ron şi Hermione, derulând pergamentul şi citind repede conţinutul. Luni seară, adăugă el şi se simţi dintr-odată uşurat şi fericit. Ginny, nu vrei să vii cu noi în Hogsmeade? întrebă el.

— Merg cu Dean... poate ne întâlnim acolo, răspunse ea, plecând şi făcându-le cu mâna.

Filch stătea în faţa uşilor de stejar de la intrare, ca de obicei, verificând lista cu numele celor care aveau permisiunea de a merge în Hogsmeade. Acest proces dură

chiar mai mult decât în mod normal, pentru că Filch îi verifică pe toţi de trei ori cu Senzorii de Tăinuire.

— Dar ce contează dacă scoatem pe ascuns? întrebă Ron, privind cu teamă spre Senzorul lung şi îngust de Tăinuire. N-ar fi mai logic să verificaţi ce aducem la întoarcere?

Această obrăznicie fu răsplătită cu nişte împunsături în plus cu Senzorul, iar lui Ron încă i se citea durerea pe chip când dădură piept cu vântul şi cu lapoviţa de afară.

Plimbarea până în Hogsmeade nu se dovedi una plăcută. Harry îşi ridică fularul până la nas, iar în scurt timp nu-şi mai simţi partea de sus a feţei, care rămăsese expusă la frig. Drumul care ducea spre sat era plin de elevi care mergeau aplecaţi, încercând să se apere de vântul puternic. Harry se întrebă de mai multe ori dacă n-ar fi fost mai bine să fi rămas în camera de zi încălzită, iar când ajunseră în sfârşit în Hogsmeade şi descoperiră că "Magazinul de glume vrăjitoreşti al lui Zonko" avea ferestrele blocate cu scânduri, Harry văzu în asta o confirmare a faptului că excursia aceea nu era menită să fie una distractivă. Ron arătă cu o mână acoperită în mai multe straturi de lână spre "Lorzii Mierii", care din fericire era deschis, iar Harry şi Hermione intrară înfriguraţi în magazinul aglomerat.

— Slavă Domnului, zise Ron, cutremurându-se de frig când fură învăluiţi de aerul cald, cu miros de caramele. Hai să stăm aici toată după-amiaza.

— Harry, băiete! spuse o voce răsunătoare din spatele lor.

— O, nu, murmură Harry.

Cei trei se întoarseră şi-l văzură pe profesorul Slughorn, care purta o căciulă enormă de blană, o haină din aceeaşi garnitură, cu un guler îmblănit, şi ducea o pungă mare de ananas cristalizat, ocupând cel puţin un sfert din spaţiul din magazin.

— Harry, ai lipsit deja la trei dintre cinele date de mine, zise Slughorn, împungându-l vesel cu un deget în piept. Nu se mai poate asa, băiete, ţin să te am ca invitat! Domnişoarei Granger îi plac la nebunie, nu-i aşa?

— Aşa este, spuse Hermione, neavând de ales, sunt foarte...

— Harry, tu de ce n-ai venit? întrebă Slughorn.

— Păi, am avut antrenamente de vâjthaţ, domnule profesor, zise Harry, care avusese grijă să fixeze antrenamentele de fiecare dată când primea o mică invitaţie prinsă cu panglică mov de la Slughorn.

Strategia asta însemna că Ron nu se simţea dat la o parte, şi de obicei ei se distrau cu Ginny, imaginându-şi-o pe Hermione închisă într-o cameră cu McLaggen şi Zabini.

— Ei bine, nu am nici cea mai mică îndoială că o să câştigaţi următorul meci, după cât v-aţi antrenat, zise Slughorn. E bine să te recreezi din când în când. Spune-mi, luni seara este bine pentru tine? Doar n-ai de gând să te antrenezi pe o vreme ca asta...

— Nu pot, domnule profesor, luni seară mă aşteaptă domnul profesor Dumbledore în biroul său pentru... o audienţă.

— Nici de data aceasta n-am noroc! strigă Slughorn pe un ton teatral. Dar să ştii, Harry, tot o să te prind o dată şi o dată!

Slughorn ieşi din magazin legănându-se ca o raţă, făcân-du-le cu mâna cu un aer regesc şi tratându-l pe Ron ca şi cum ar fi fost un stand de plăcinte cu gândaci.

— Nu-mi vine să cred că ai reuşit să scapi şi de data aceasta, spuse Hermione, clătinând din cap. Ştii, petrecerile nu sunt groaznice... Uneori sunt chiar distractive, adăugă ea, dar observă expresia de pe chipul lui Ron. Vai, uite... au maxipene de scris din zahăr, astea ţin şi ore întregi!

Bucurându-se că Hermione schimbase subiectul, Harry dădu dovadă de mai mult interes decât în mod normal faţă de maxipenele din zahăr, însă Ron fu prost dispus în continuare şi doar ridică din umeri când Hermione îl întrebă unde voia să meargă după aceea.

— Hai să mergem la "Trei Mături", spuse Harry. Unde Ştim sigur că e cald.

Îîşi aranjară din nou fularele şi ieşiră din magazinul de dulciuri. Vântul rece le biciui nemilos feţele după ce părăsiră aerul cald şi dulce de la "Lorzii Mierii". Nu era multă lume pe stradă; oamenii nu se opreau să stea de vorbă, mergând grăbiţi către destinaţiile lor. Singurele excepţii erau doi bărbaţi care stăteau ceva mai în faţă, chiar la intrarea în "Trei mături". Unul dintre ei era foarte înalt şi slab; Harry îşi miji ochii în spatele ochelarilor pătaţi de ploaie şi-l recunoscu pe barmanul care lucra la celălalt bar din Hogsmeade, "Capul de Mistreţ". Când se apropiară Harry, Ron şi Hermione, barmanul îşi strânse bine pelerina

în jurul gâtului şi se îndepărtă, lăsându-l pe bărbatul mai scund să se descurce singur cu ceea ce ţinea în braţe. Harry îşi dădu seama cine era bărbatul cu pricina abia când ajunseră la un metru şi ceva de el.

— Mundungus!

Bărbatul îndesat, cu picioarele scurte şi crăcănate şi părul lung, roşcat deschis ciufulit, tresări, dând drumul unui geamantan ponosit, care se deschise, dezvăluind ceea ce părea să fie conţinutul unei întregi vitrine a unui magazin de vechituri.

— A, bună, 'Arry, zise Mundungus Fletcher, încercând fără succes să pară detaşat. Ei bine, n-aş vrea să te reţin.

Începu să se foiască, adunând de pe jos obiectele din geamantan şi dornic evident să plece repede de acolo.

— Vrei să le vinzi? întrebă Harry, urmărindu-l pe Mundungus cum înşfăca mai multe articole vechi.

— A, păi, omul trebuie să mai şi trăiască, spuse Mund gus. Dă-mi-l înapoi!

Ron se aplecase si ridicase un obiect de argint.

— Stai puţin, zise Ron rar. Mi se pare cunoscut.

— Mulţumesc! spuse Mundungus, smulgând pocalul din mâna lui Ron şi îndesându-l la loc în geamantan. Păi, atunci, îmi iau la revedere de la... AU!

Harry îl apucase de gâţ pe Mundungus, ţinţuindu-l de zidul barului. Il imobiliza cu o mână, scoţându-şi bagheta.

— Harry! strigă Hermione.

— L-ai luat din casa lui Sirius, zise Harry, care stătea aproape nas în nas cu Mundungus şi-i inhala mirosul neplăcut şi pregnant de tutun şi alcool. Avea blazonul familiei Black pe el.

— Eu... nu... poftim...? bolborosi Mundungus, care începuse să se învineţească.

— Ce-ai făcut, te-ai dus în noaptea când a murit şi ai golit casa? se răsti Harry.

— Eu... nu...

— Dă-mi-l înapoi!

— Harry, ţe rog! strigă Hermione, când Mundungus deveni din ce în ce mai palid.

Se auzi o pocnitură şi Harry simţi cum gâtul lui Mundungus se eliberează dintr-odată din sţrânsoarea lui. Bolborosind şi trăgând aer în piept cu nesaţ, Mundungus îşi înşfacă geamantanul căzut, apoi se auzi un poc, iar el Dispăru.

Harry blestemă cât putu de tare, învârtindu-se pe loc pentru a-şi da seama încotro se dusese Mundungus.

— VINO ÎNAPOI, HOŢ NEMERNIC...!

— Harry, n-are rost.

Tonks apăruse din senin lângă ei, având părul şaten deschis ud din cauza lapoviţei.

— Probabil că Mundungus a ajuns deja la Londra. N-are rost să strigi după el.

— I-a furat lucrurile lui Sirius! Le-a furat!

— Da, dar cu toate astea, zise Tonks, fără să pară deloc tulburată la auzul acestei veşti, nu este bine să staţi în frig.

Îi urmări cum intră la "Trei mături". Imediat după ce ajunse înăuntru, Harry exclamă:

— I-a furat lucrurile lui Sirius!

— Ştiu, Harry, dar ţe rog să cobori vocea, se uită lumea la noi, şopti Hermione. Duceţi-vă şi aşezaţi-vă la o masă, vă aduc ceva de băut.

Harry încă era furios când Hermione se întoarse câteva minute mai târziu la masa lor cu trei sticle de Berezero.

— Cei din Ordin de ce nu sunt cu ochii pe Mundungus? îi întrebă mânios Harry pe ceilalţi doi, în şoaptă. Nu pot măcar să-l împiedice să fure ţoţ ce nu e ţintuit de podea când e la Sediu?

— Sst! zise Hermione disperată, uitându-se înjur pentru a se asigura că nu trăgea nimeni cu urechea.

Erau doi căpcăuni în apropiere, care îl urmăreau pe Harry cu deosebit de mult interes, iar Zabini stătea sprijinit de un stâlp nu departe de ei.

— Harry, şi pe mine m-ar deranja dacă aş fi în locul tău. Ştiu că de fapt îţi fură lucrurile tale...

Harry se înecă în timp ce bea Berezero. Uitase pentru câteva clipe că el era proprietarul Casei Cumplite, numărul 12.

— Da, sunt lucrurile mele, zise el. Nici nu mă mir că nu s-a bucurat să mă vadă! în orice caz, o să-i spun lui Dumbledore ce se petrece. El e singurul de care se teme Mundungus.

— Este o idee bună, şopti Hermione, evident mulţumită fiindcă Harry începuse să se liniştească. Ron, la ce te tot uiţi?

— La nimic, spuse Ron, dezlipindu-şi repede privirea de la bar, dar Harry intui că acesta încerca să o zărească pe chelnăriţa atrăgătoare, cu forme pline, pe Madam Rosmerta, pe care o simpatiza de foarte mult timp.

— Bănuiesc că "nimicul" s-a dus în camera din spate ca să aducă încă nişte sticle de whisky-foc, zise Hermione pe un ton muşcător.

Ron ignoră această remarcă înţepătoare, bând Berezero cu înghiţituri mici şi având impresia că păstra o tăcere demnă. Harry se gândea la Sirius şi la faptul că acesta detestase oricum pocalele cu pricina. Hermione bătu darabana cu degetele pe masă, uitându-se pe rând la Ron şi la bar.

În clipa în care Harry termină de băut sticla de Berezero, Hermione spuse:

— Ce ziceţi, plecăm de aici şi ne întoarcem la castel?

Ceilalţi doi încuviinţară din cap. Nu fusese o excursie plăcută, iar vremea se înrăutăţea din ce în ce mai mult. îşi strânseră iar pelerinele în jurul corpului, îşi aranjară fularele şi îşi puseră mănuşile, iar apoi ieşiră din bar după Katie Bell şi o prietenă a acesteia, luându-se după ele pe strada principală. Lui Harry îi zbură gândul la Ginny, în timp ce

înaintau anevoios prin noroiul îngheţat, de-a lungul drumului spre Hogwarts. îşi zise că motivul pentru care nu se întâlniseră cu ea era că Ginny şi Dean erau cuibăriţi în ceainăria doamnei puddifoot, locul preferat al cuplurilor fericite. Harry se încruntă şi îşi plecă fruntea contra rafalelor de lapoviţă, mergând mai departe.

Trecu o vreme înainte ca Harry să îşi dea seama că vocea lui Katie Bell şi a prietenei ei deveniseră mai puternice şi mai ascuţite, fiind purtate de vânt până la urechile lor. Harry încercă să distingă siluetele şterse. Cele două fete se certau din cauza unui obiect pe care Katie îl ţinea în mână.

— Nu are absolut nici o legătură cu tine, Leanne, o auzi Harry spunând.

Cei trei trecură de o cotitură a drumului, iar lapoviţă care se înteţise îl făcu pe Harry să nu mai vadă nimic prin ochelari. Chiar când ridică mâna ca să-i şteargă cu mănuşa, Leanne dădu să ia pachetul pe care îl ţinea Katie. Aceasta îl smulse înapoi şi pachetul căzu pe jos.

Katie se înălţă imediat în văzduh, nu aşa cum o făcuse Ron, fiind suspendat de gleznă într-un mod amuzant, ci graţios, cu braţele întinse în părţi, ca şi cum ar fi fost pe cale să îşi ia zborul. Cu toate acestea, ceva nu era în ordine, era înspăimântător... Părul îi era răvăşit de rafalele puternice de vânt, însă ochii îi erau închişi şi nu i se citea nimic pe chip. Harry, Ron, Hermione şi Leanne încremeniseră, privind-o pe Katie.

Apoi fata ajunse la doi metri înălţime şi scoase un ţipăt înfiorător. Acum avea ochii larg deschişi, dar era evident că era îngrozită de ceea ce vedea sau simţea. Ţipă

de mai multe ori; Leanne începu şi ea să ţipe, înşfăcând-o de glezne pe Katie şi încercând s-o tragă înapoi spre pământ. Harry, Ron şi Hermione fugiră spre ele s-o ajute, dar imediat ce o apucară de picioare pe Katie, aceasta căzu peste ei. Harry şi Ron reuşiră să o prindă, dar fata se zbătea atât de tare, încât abia dacă puteau s-o ţină. O coborâră încet pe pământ şi Katie începu să se zvârcolească şi să ţipe, părând să nu-i recunoască pe nici unul dintre ei.

Harry se uită înjur; nu părea să fie nimeni prin apropiere.

— Staţi aici! le strigă el celorlalţi, acoperind vuietul vântului. Mă duc după ajutor!

O luă la fugă spre şcoală. Nu mai văzuse pe nimeni să se comporte aşa cum o făcuse Katie şi nu putea să-şi explice care era cauza. Luă grăbit o curbă a drumului şi se izbi de ceea ce părea să fie un urs ridicat pe picioarele din spate.

— Hagrid! gâfâi el, ridicându-se din gardul viu peste care căzuse.

— Harry! spuse Hagrid, care avea bucăţi de gheaţă prinse în sprâncene şi în barbă şi era îmbrăcat cu haina mare şi miţoasă din blană de castor. Tocmai l-am vizitat pe Grawp, e incredibil cât de mult a progresat.

— Hagrid, a avut loc un atac, s-ar putea să fi fost un blestem sau ceva de genul ăsta...

— Poftim? zise Hagrid, aplecându-se ca să audă ce spunea Harry prin vântul foarte puternic.

— A fost aruncat un blestem! strigă Harry.

— Blestem? Asupra cui? Doar nu asupra lui Ron? Sau a lui Hermione?

— Nu, nu asupra lor. E vorba despre Katie Bell. Vino cu mine!

Cei doi fugiră împreună înapoi de-a lungul drumului. Nu le luă mult să găsească grupul mic de oameni strânşi în jurul lui Katie, care încă ţipa şi se zvârcolea pe pământ. Ron, Her-mione şi Leanne încercau toţi trei s-o liniştească.

— Daţi-vă la o parte! strigă Hagrid. Faceţi-mi loc!

— A păţit ceva! zise Leanne printre lacrimi. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

Hagrid se uită la Katie pentru o clipă, apoi se aplecă, fără să spună nimic, o luă în braţe şi fugi cu ea spre castel. Câteva ' secunde mai târziu, strigătele sfredelitoare ale lui Katie fuseseră înăbuşite şi nu se mai auzi decât vuietul vântului.

Hermione se apropie repede de prietena lui Katie şi-i | puse un braţ după umeri.

— Te cheamă Leanne, nu-i aşa? Fata încuviinţă din cap.

— S-a întâmplat dintr-odată sau...?

— S-a întâmplat când s-a rupt hârtia de ambalaj, spuse Leanne, plângând, arătând spre hârtia maro îmbibată cu apă de pe jos, care se rupsese, dezvăluind un conţinut cu sclipiri verzi.

Ron se aplecă, ţinând mâna întinsă, dar Harry îl prinse de mână şi-l trase înapoi.

— Nu te atinge de el!

Harry se aşeză pe vine. Din hârtia de ambalaj se iţea un colier cu opale.

— L-am mai văzut undeva, zise Harry, uitându-se fix la obiect. Era expus acum mult timp la "Borgin şi Burke". Pe etichetă scria că e blestemat. Katie trebuie să-l fi atins. îşi ridică privirea către Leanne, care începuse să tremure ca varga.

— Cum a ajuns colierul ăsta la Katie?

— Păi, ăsta e motivul pentru care ne certam. Il avea cu ea când s-a întors de la toaleta din "Trei mături". Mi-a zis că era o surpriză pentru cineva de la Hogwarts şi că trebuia să i-l dea. Era ceva straniu în modul în care a spus-o... O, nu, o, nu, sunt sigură că era sub puterea Blestemului Imperius şi nu mi-am dat seama!

Leanne izbucni din nou în plâns, cutremurându-se. Hermione o bătu uşor pe umăr.

— Leanne, ţi-a zis cumva cine i l-a daţ?

— Nu. N-a vrut să-mi spună. Eu i-am zis că făcea o prostie, că nu trebuia să-l ducă la castel, dar n-a vrut să mă asculte şi... am încercat să i-l iau... şi... şi...

Leanne scoase un geamăt de disperare.

— Ar fi bine să mergem spre şcoală, spuse Hermione, ţinând-o de după umeri pe Leanne în continuare, ca să aflăm cum se simte. Hai!

Harry ezită o clipă, apoi îşi dădu jos fularul de la gât şi, ignorând faptul că Ron rămăsese cu respiraţia tăiată, înfăşură cu grijă colierul în fular şi-l ridică.

— O să trebuiască să i-l arătăm doamnei Pomfrey, zise el. Rotiţele minţii lui Harry se învârteau neîncetat, în timp ei ce mergeau în urma lui Hermione şi a lui Leanne. Tocmai intraseră pe domeniu când le vorbi, neputând să îşi mai ţină gândurile doar pentru el.

— Reacredinţă ştie de colierul ăsta. Era expus la "Borgin şi Burke" cu patru ani în urmă. L-am văzut cercetându-l când mă ascundeam de el şi de tatăl lui. Asta cumpăra când l-am urmărit în ziua aia! Şi-a adus aminte de colier şi s-a întors după el.

— Nu ştiu, Harry, spuse Ron pe un ton nesigur. O mulţime de oameni intră zilnic la "Borgin şi Burke". Iar fata zicea că Katie l-a găsit în toaleta fetelor, nu-i aşa?

— A zis că îl avea la ea când s-a întors de la baie. Asta nu înseamnă că l-a găsit chiar acolo.

— McGonagall! spuse Ron prevenitor. .-Harry îşi ridică privirea. într-adevăr, profesoara McGonagall cobora în fugă treptele de piatră, înfruntând lapoviţa nemiloasă, pentru a le ieşi în întâmpinare.

— Hagrid mi-a spus că aţi văzut ce s-a întâmplat cu Katie Bell. Vă rog să veniţi chiar acum în biroul meu! Potter, ce duci acolo?

— Obiectul pe care l-a atins Katie, zise Harry.

— Dumnezeule mare! spuse profesoara McGonagall, luând colierul de la Harry şi părând speriată. Nu, nu, Filch,

sunt cu mine! adăugă ea repede, când Filch traversă entuziasmat holul de la intrare, târându-şi picioarele şi ţinând Senzorul de Tăinuire ridicat deasupra capului. Du-i de îndată colierul ăsta domnului profesor Plesneală, dar ai mare grijă să nu-l atingi, ţine-l înfăşurat în fular.

Harry şi ceilalţi o urmară pe profesoara McGonagall la etaj, până în biroul ei. Ferestrele udate de lapoviţă zăngăneau în canaturi şi în cameră era destul de frig, în ciuda faptului că în şemineu ardea un foc vesel. Profesoara McGonagall închise uşa şi se aşeză repede la birou, pentru a sta cu faţa spre Harry, Ron, Hermione şi Leanne, care plângea în continuare în hohote.

— Ei bine? zise ea pe un ton tranşant. Ce s-a întâmplat?

Încercând să-şi controleze suspinele, Leanne îi povesti profesoarei McGonagall printre sughiţuri şi cu multe întreruperi cum se dusese Katie la toaletă la "Trei mături" şi se întorsese cu un pachet pe care nu scria nimic, cum aceasta nu păruse în apele ei şi cum se certaseră din cauza ideii de a livra obiecte necunoscute, ajungând să se bată pe pachet şi să rupă hârtia în care era ambalat obiectul. în momentul acela, Leanne fu copleşită de emoţii şi nimeni nu putu să mai scoată un cuvânt de la ea.

— În ordine, zise profesoara McGonagall, cu înţelegere. Leanne, te rog să te duci sus în aripa spitalului şi să-i spui doamnei Pomfrey să-ţi dea ceva ca să-ţi revii de pe urma şocului.

Când ieşi din cameră Leanne, profesoara McGonagall li se adresă lui Harry, Ron şi Hermione.

— Ce s-a întâmplat când Katie a atins colierul?

— S-a înălţat în aer, zise Harry, înainte ca Ron sau Hermione să apuce să spună ceva. Apoi a început să ţipe şi a leşinat. Doamna profesoară, vă rog, aş putea vorbi cu domnul profesor Dumbledore?

— Domnul director este plecat şi se întoarce luni, Potter, zise profesoara McGonagall, cu un aer surprins.

— Este plecat? repetă Harry supărat.

— Da, Potter, este plecat! spuse profesoara McGonagall pe un ton aspru. Dar te asigur că orice ai avea să-i spui dânsului despre acest episod înfiorător poţi să-mi spui şi mie!

Harry ezită pentru o fracţiune de secundă. Profesoara McGonagall nu era genul de persoană care te încuraja să-i faci confidenţe. Dumbledore părea mai puţin dispus să desfiinţeze o teorie, oricât de exagerată ar fi fost, în ciuda faptului că era mult mai timorant ca profesoara McGonagall din multe puncte de vedere. însă acum era vorba despre o chestiune de viaţă şi de moarte şi nu era momentul să se teamă că avea să fie luat în râs.

— Doamna profesoară, eu cred că Draco Reacredinţă a fost cel care i-a dat colierul acela lui Katie.

Lângă el, Ron se frecă la nas, părând stingherit; în partea

cealaltă, Hermione se mişcă pe loc, încercând parcă să se îndepărteze puţin de Harry.

— Potter, tocmai ai formulat o acuzaţie foarte gravă, zisei profesoara McGonagall, revenindu-şi după câteva clipe de pe urma şocului. Ai vreo dovadă în acest sens?

— Nu, spuse Harry, dar...

Şi îi povesti cum îl urmăriseră pe Reacredinţă până la "Borgin şi Burke" şi despre conversaţia dintre Reacredinţă şi Burke pe care o auziseră.

După ce termină de vorbit, profesoara McGonagall păru puţin derutată.

— Reacredinţă a dus ceva la reparat la "Borgin şi Burke"?

— Nu, doamnă profesoară, n-a vrut decât ca Borgin să-i explice cum să repare ceva, n-a avut obiectul la el. Dar nu asta contează, problema este că a cumpărat ceva tot atunci şi cred că a fost vorba despre acest colier.

— L-ai văzut pe Reacredinţă ieşind din magazin cu un pachet ca acela?

— Nu, doamnă profesoară, i-a spus lui Borgin să-l păstreze în magazin pentru el.

— Dar, Harry, îl întrerupse Hermione, Borgin l-a întreb dacă nu voia să-l ia cu el şi Reacredinţă a refuzat.

— Pentru că nu voia să-l atingă, este evident! spuse Harry supărat.

— Ceea ce a spus de fapt a fost: "Ce crezi că ar zice lumea dacă m-ar vedea mergând cu el în braţe pe stradă?", zise Hermione.

— Păi, chiar ar arăta ridicol mergând pe stradă cu un colier după el, spuse Ron.

— Of, Ron, zise Hermione exasperată. Ar fi fost împachetat, ca să nu fie nevoit să-l atingă, ar fi putut să-l ascundă sub pelerină fără probleme şi nu l-ar fi văzut nimeni! Cred că obiectul pe care l-a reţinut la "Borgin şi Burke" era zgomotos sau de dimensiuni mari; ceva ce ştia că ar fi atras atenţia asupra lui, dacă ar fi mers cu el pe stradă... Şi în orice caz, continuă ea, ridicând vocea, înainte ca Harry să o poată întrerupe, l-am întrebat pe Borgin de colier, mai ţineţi minte? L-am văzut acolo când am intrat ca să aflu ce obiect reţinuse Reacredinţă. Şi Borgin nu mi-a spus decât preţul. N-a zis că ar fi fost vândut deja sau altceva de genul ăsta...

— Păi, era destul de limpede ce voiai să faci, şi-a dat seama imediat ce urmăreai. Bineînţeles că nu avea de gând să-ţi spună adevărul... şi oricum Reacredinţă l-ar fi putut comanda între timp.

— Destul! zise profesoara McGonagall iritată, când Hermione deschise gura pentru a-l contrazice pe Harry. Potter, apreciez faptul că mi-ai spus astea, dar nu putem să-l învinovăţim pe domnul Reacredinţă doar pentru că a fost în magazinul de unde s-ar putea să fi fost cumpărat colierul cu pricina. Am putea spune acelaşi lucru despre sute de oameni care...

— ... asta am spus şi eu..., mormăi Ron.

— În orice caz, anul ăsta castelul a fost dotat cu nişte măsuri de siguranţă foarte dure şi nu cred că respectivul colier ar fi putut fi adus în şcoală fără ştirea noastră.

— ... dar...

— ... mai mult decât atât, spuse profesoara McGonagall, punând capăt oricăror alte discuţii, domnul Reacredinţă nu a fost în Hogsmeade azi.

Harry rămase cu gura deschisă, dezumflându-se.

— Dar de unde ştiţi, doamnă profesoară?

— Ştiu pentru că a avut ore de detenţie cu mine. S-a prezentat cu temele nefăcute la Transfigurare de două ori la rând. Acestea fiind zise, îţi mulţumesc că mi-ai împărtăşit bănuielile tale, Potter, zise ea, trecând pe lângă ei cu paşi mari, dar acum trebuie să mă duc în aripa spitalului şi să mă interesez de starea lui Katie Bell. Vă doresc o zi bună.

Deschise uşa de la birou. Cei trei nu avură de ales şi ieşiră pe lângă ea fără să mai spună nimic.

Harry era supărat pe ceilalţi doi pentru că fuseseră de partea lui McGonagall; cu toate acestea, nu putu să se abţină să nu se alăture discuţiei lor imediat după ce începură să vorbească.

— Şi cui credeţi că trebuia să-i dea Katie colierul? întrebă Ron, pe când urcau scările spre camera de zi.

— Dumnezeu ştie, spuse Hermione. Dar oricine a fost, a scăpat la mustaţă. Nimeni n-ar fi putut să deschidă pachetul ăla fără să atingă şi colierul.

— Ar fi putut fi destinat multor oameni, zise Harry. Lui Dumbledore... Devoratorii Morţii ar fi încântaţi dacă ar putea să scape de el, cred că este una dintre ţintele lor principale. Sau lui Slughorn... Dumbledore este de părere

că l-ar fi vrut de partea lui Cap-de-Mort şi Devoratorii trebuie să fie nemulţumiţi că este de partea lui Dumbledore. Sau...

— Sau tu, spuse Hermione îngrijorată.

— Imposibil, zise Harry, pentru că atunci Katie s-ar fi oprit pe drum şi mi l-ar fi dat, nu-i aşa? Am mers în spatele ei toţ drumul de la "Trei mături". Ar fi fost mult mai logic să-mi dea pachetul la ieşirea de la Hogwarts, dat fiind că Filch îi percheziţionează pe toţi cei care ies şi intră în şcoală. Mă întreb de ce i-o fi zis Reacredinţă să-l ducă la castel?

— Harry, Reacredinţă nu a fost în Hogsmeade! zise Hermione, aţâţ de supărată încât chiar bătu din picior.

— Înseamnă c-a avut un complice, spuse Harry. Pe Crabbe sau pe Goyle... sau un alt Devorator al Morţii. Dacă mă gândesc mai bine, presupun că acum, că li s-a alăturat, trebuie să aibă aliaţi mult mai pricepuţi decât Crabbe şi Goyle.

Ron şi Hermione schimbară o privire care sugera că nu avea sens să-l contrazică pe Harry.

— Mărar amar, spuse Hermione cu o voce hotărâtă când ajunseră la doamna cea grasă.

Portretul se deschise, făcându-le loc să intre în camera de zi. Aceasta era destul de aglomerată şi mirosea a haine umede; se părea că mulţi dintre elevi se întorseseră mai devreme din Hogsmeade, din cauza vremii potrivnice. Cu toate acestea, nu se auzeau şoapte speriate şi speculaţii. Era evident că încă nu aflaseră ce păţise Katie.

— Adevărul este că nu a fost un atac strălucit, dacă stai să te gândeşti, zise Ron, luându-i locul unui elev din primul an şi alungându-l cu nonşalanţă de pe unul dintre fotoliile cele mai comode de lângă şemineu. Blestemul nici măcar n-a ajuns în castel. Planul a avut cam multe puncte slabe.

— Ai dreptate, spuse Hermione, împingându-l pe Ron cu piciorul şi oferindu-i locul înapoi băiatului din primul an. Nu a fost bine gândit.

— Dar de când e Reacredinţă unul dintre cei mai mari gânditori de pe pământ? întrebă Harry.

CAPITOLUL XIII

SECRETELE FAMILIEI CRUPLUD

Katie fu mutată la Spitalul Sf. Mungo de Boli şi Afecţiuni Magice a doua zi, dar până atunci aflase deja toată şcoala că fusese victima unui blestem. însă detaliile nu erau clare şi nimeni altcineva în afară de Harry, Ron, Hermione şi Leanne nu părea să ştie că nu Katie fusese adevărata ţintă.

— A, ştie şi Reacredinţă, bineînţeles, le zise Harry lui Ron şi Hermione, care aplicară noua strategie de a se preface surzi de fiecare dată când Harry aducea vorba despre teoria sa conform căreia Reacredinţă era un Devorator al Morţii.

Harry se întrebase dacă Dumbledore avea să se întoarcă la timp pentru lecţia programată luni seara, dar, având în vedere că nu fu anunţat de nici o schimbare, se prezentă în faţa biroului acestuia la ora opt seara, bătu la usă şi primi permisiunea de a intra. Dumbledore stătea la birou, părând mult mai obosit decât de obicei; avea mâna la fel de înnegrită şi de arsă, însă îi zâmbi lui Harry, făcându-i semn să ia loc. Pensivul era aşezat din nou pe birou şi proiecta pete luminoase şi argintii pe tavan.

— Ai avut o perioadă agitată cât am fost plecat, zise Dumbledore. Am înţeles că ai fost de faţă când a fost atacată Katie.

— Aşa este, domnule. Cum se simte?

— Starea ei este cât se poate de proastă, însă a avut un dram de noroc. Se pare că doar o porţiune minimă de piele a intrat în contact cu colierul: avea o mică gaură în mănusă. Dacă şi l-ar fi pus la gât, sau dacă l-ar fi ţinut în mână fără să poarte mănuşi, ar fi murit, poate chiar instantaneu. Din fericire, domnul profesor Plesneală a reuşit să facă ceva pentru a împiedica răspândirea rapidă a blestemului.

— Dar de ce el? întrebă Harry repede. De ce nu Madam Pomfrey?

— Câtă impertinenţă, spuse încet unul dintre portretele de pe perete, Phineas Nigellus Black, stră-străbunicul lui Sirius, care păruse să doarmă până atunci, ridicându-şi acum capul de pe braţe. Eu nu i-aş fi permis unui elev să pună la îndoială modul în care este condusă şcoala.

— Ştiu, îţi mulţumesc, Phineas, zise Dumbledore pe un ton împăciuitor. Harry, domnul profesor Plesneală ştie mult mai multe despre magia neagră decât Madam Pomfrey. în orice caz, doctorii de la Sf. Mungo îmi trimit ultimele noutăţi din oră în oră şi sper ca fata să-şi revină complet cât de curând.

— Domnule, pot să vă întreb unde aţi fost plecat sâmbătă şi duminică? zise Harry, trecând cu vederea sentimentul că întindea, poate, prea mult coarda.

Phineas Nigellus păru să se gândească la acelaşi lucru, fluierând încet.

— Aş prefera să nu-ţi spun chiar acum, zise Dumbledore. Dar te asigur că o s-o fac în scurt timp.

— Chiar aşa? spuse Harry, surprins.

— Da, aşa cred, zise Dumbledore, dând la iveală o nouă sticluţă cu amintiri argintii din interiorul robei şi scoţându-i dopul cu o atingere de baghetă.

— Ştiţi, spuse Harry pe un ton nesigur, m-am întâlnit cu Mundungus în Hogsmeade.

— A, da, am aflat deja că Mundungus şi-a dovedit calităţile de tâlhar cu moştenirea ta, zise Dumbledore, încruntându-se puţin. S-a dat la fund de când l-ai văzut în faţa barului "Trei mături"; înclin să cred că-i este groază să dea ochii cu mine. Cu toate astea, te asigur că n-o să mai fure alte obiecte care i-au aparţinut în trecut lui Sirius.

— Nemernicul ăla bătrân cu sânge semipur a furat din obiectele transmise din generaţie în generaţie în familia Black? spuse Phineas Nigellus mânios, părăsind rama şi du-

cându-se, fără îndoială, să viziteze portretul său din Casa Cumplită, numărul 12.

— Domnule profesor, zise Harry după o scurtă pauză, v-a povestit cumva doamna profesoară McGonagall ce i-am spus după ce a fost atacată Katie? Despre Draco Reacredinţă?

— Da, mi-a spus ce bănuieşti, zise Dumbledore.

— Şi dumneavoastră credeţi...?

— O să iau măsurile necesare pentru a-i cerceta pe toţi cei care ar fi putut fi implicaţi în accidentul lui Katie, spuse Dumbledore. Dar, Harry, acum principala mea preocupare este lecţia noastră.

Harry fu puţin indignat. Dacă lecţiile lor erau atât de importante, de ce trecuse atât de mult timp între primele două? însă nu mai zise nimic despre Draco Reacredinţă, privin-du-l pe Dumbledore cum turna noile amintiri în Pensiv şi învârtea iar ligheanul de piatră cu mâinile sale cu degete lungi.

— Cu siguranţă că-ţi aminteşti că am întrerupt povestea perioadei de început a Lordului Cap-de-Mort în momentul în care Tom Cruplud, un încuiat chipeş, o părăsise pe Me-rope, soţia sa vrăjitoare, şi se întorsese la casa părintească din Little Hangleton. Merope a rămas singură la Londra, însărcinată cu copilul care într-o zi avea să devină Lordul Cap-de-Mort.

— Dar de unde ştiţi că a fost la Londra, domnule profesor?

— Din conţinutul mărturiei unui anumit Caractacus Burke, care, printr-o coincidenţă stranie, a participat la înfiinţarea magazinului de unde a fost cumpărat colierul despre care am vorbit mai devreme, zise Dumbledore.

Harry îl văzu tulburând conţinutul Pensivului, la fel ca în trecut, asemenea unui căutător de aur. Din substanţa argintie şi învolburată se ridică un bătrânel care se învârtea încetişor în Pensiv, argintiu ca o stafie, însă mult mai compact, având o claie de păr care îi acoperea complet ochii.

— Da, l-am obţinut în împrejurări ciudate, spuse el. Ni l-a adus o tânără vrăjitoare chiar înainte de Crăciun, cu mulţi ani în urmă. Mi-a spus că avea mare nevoie de bani. Mă rog, nu încăpea nici o îndoială în acest sens. Era îmbrăcată în zdrenţe şi i se apropia sorocul... Vezi tu, era însărcinată. A zis că medalionul fusese al lui Viperin. Fireşte, mai auziserăm astfel de poveşti de mii de ori — "Vai, acesta a fost ceainicul lui Merlin, aşa să ştii" -, dar când m-am uitat la el, am văzut că avea însemnul lui Viperin şi câteva vrăji simple au confirmat spusele femeii. Bineînţeles, asta îl făcea aproape nepreţuit. Femeia nu părea să aibă idee că era nespus de valoros. S-a bucurat când i-am dat zece galioni pe el. Cel mai bun chilipir din viaţa mea!

Dumbledore zgâlţâi din nou cu putere Pensivul şi Carac-tacus Burke coborî înapoi în substanţa învolburată de amintiri de unde apăruse.

— I-a dat doar zece galioni pe el? spuse Harry indignat.

— Caractacus Burke nu era recunoscut pentru generozitatea lui, zise Dumbledore. Ştim deci că, spre sfârşitul sarcinii, Merope a fost singură la Londra, având mare nevoie de bani, atât de mare încât şi-a vândut unicul obiect valoros pe care-l avea: medalionul care fusese transmis din generaţie în generaţie în familia lui Dorlent.

— Dar putea face vrăji! spuse Harry cu nerăbdare. Ar fi putut să folosească magia pentru a avea mâncare şi tot ce-i lipsea, nu?

— A, zise Dumbledore, poate că da. Dar eu cred... presupun şi de data asta, şi sunt sigur că nu mă înşel... că după ce a părăsit-o soţul ei, Merope a încetat să facă farmece. Cred că nu a mai vrut să fie vrăjitoare. Bineînţeles, este posibil şi ca dragostea neîmpărtăşită şi disperarea adiacentă s-o fi secat de puteri; se poate întâmpla şi aşa ceva. în orice caz, Merope a refuzat să ridice bagheta până în ultima clipă.

— Dar n-a vrut să supravieţuiască nici măcar pentru fiul ei? Dumbledore ridică din sprâncene.

— Îţi este cumva milă de Lordul Cap-de-Mort?

— Nu, zise Harry repede, dar Merope a avut de ales, nu-i aşa, nu ca mama.

— Şi mama ta a avut de ales, spuse Dumbledore cu blândeţe. Da, Merope Cruplud a ales moartea, în ciuda faptului că exista un fiu care avea nevoie de ea, dar, Harry, n-ai voie s-o judeci prea aspru. Era foarte slăbită în urma multor suferinţe şi nu fusese niciodată la fel de curajoasă ca ma-ma ta. Acum, te rog să stai aici.

— Unde mergem? întrebă Harry, când Dumbledore i se alătură în faţa biroului.

— De data asta, spuse Dumbledore, o să pătrundem în amintirile mele. Cred c-o să le găseşti bogate în detalii şi cât se poate de fidele. Tu primul, Harry.

Harry se aplecă peste Pensiv; chipul său intră în contact cu luciul rece al amintirii şi apoi băiatul simţi din nou cum cade în gol, înconjurat de întuneric. Câteva clipe mai târziu, atinse o suprafaţă stabilă, deschise ochii şi descoperi că el şi Dumbledore erau pe o stradă aglomerată şi veche din Londra.

— Uite-mă, spuse Dumbledore vesel, indicând o siluetă înaltă, care traversa în faţa unei trăsuri care aproviziona cu lapte.

Acest Albus Dumbledore mai tânăr avea părul lung şi barba de culoare castanie. După ce ajunse pe acelaşi trotuar cu ei, merse cu paşi mari, atrăgând multe priviri curioase din cauza costumului extravagant de catifea mov cu care era îmbrăcat.

— Felicitări pentru costum, domnule profesor, zise Harry, înainte să se poată opri. Dar Dumbledore doar râse pe înfundate şi cei doi îl urmară o vreme pe mai tânărul Dumbledore, intrând la un moment dat pe o poartă care dădea într-o curte goală din faţa unei clădiri pătrăţoase, destul de sumbră, înconjurată de un grilaj înalt. Urcă cele câteva trepte care duceau la uşa de la intrare şi ciocăni o dată. După câteva clipe, îi deschise o fată neîngrijită, care purta şorţ.

— Bună ziua. Am venit în audienţă la doamna Cole, matroana acestei instituţii, dacă nu mă înşel...

— A, zise fata, părând foarte mirată şi cuprinzând cu privirea înfăţişarea excentrică a lui Dumbledore. Ăă... staţi aşa... DOAMNĂ COLE! strigă ea peste umăr.

Harry auzi pe cineva răspunzând răspicat de departe. Fata se întoarse spre Dumbledore.

— Intraţi, vine imediat.

Dumbledore intră în holul cu o pardoseală ca tabla de şah; casa era într-o stare generală de dărăpănare, dar curată ca lacrima. Harry şi Dumbledore cel din prezent îl urmară.

Înainte de a se închide uşa, o femeie slabă, care părea foarte ocupată, se apropie cu paşi repezi de ei. Avea trăsături bine conturate, care o făceau să pară mai degrabă agasată decât răuvoitoare, şi vorbea peste umăr cu o altă angajată care purta şorţ, îndreptându-se spre Dumbledore.

— ... şi du-te sus şi dă-i iodul Marthei, Billy Stubs iar şi-a zgândărit rănile şi Eric Whalley e plin de plin de băşici şi pătează cearşafurile. Varicela era ultimul lucru de care aveam nevoie, zise ea ca pentru sine şi atunci îi căzură ochii asupra lui Dumbledore. Femeia încremeni, arătând la fel de uimită ca şi cum tocmai i-ar fi trecut pragul o girafă.

— Bună ziua, spuse Dumbledore, întinzând mâna. Doamna Cole rămase cu gura căscată.

— Mă numesc Albus Dumbledore. V-am scris, rugându-vă să mă primiţi în audienţă. Aţi fost foarte amabilă şi m-aţi poftit să vin azi.

Doamna Cole îl privi cu ochii mari. Părând să decidă că Dumbledore nu era o halucinaţie, zise cu o voce ştearsă:

— A, da. Atunci... atunci... ar fi cazul să mergem în biroul meu. Da.

Îl conduse pe Dumbledore într-o cămăruţă care era pe jumătate salon, pe jumătate birou. Era la fel de dărăpănată ca holul, iar mobila era veche şi desperecheată. îl invită pe Dumbledore să ia loc pe un scaun cu picioarele inegale, iar ea se aşeză la biroul încărcat, privindu-l neliniştită.

— Aşa cum v-am spus în scrisoare, am venit să vă vorbesc despre Tom Cruplud şi viitorul lui, zise Dumbledore.

— Sunteţi o rudă? întrebă doamna Cole.

— Nu, sunt profesor, spuse Dumbledore. Am venit să-i ofer lui Tom un loc la şcoala mea.

— Despre ce şcoală este vorba?

— Se numeşte Hogwarts, zise Dumbledore.

— Şi cum de sunteţi interesat de Tom?

— Credem că are calităţile pe care le căutăm la elevii noştri.

— Vreţi să spuneţi că a câştigat o bursă? Cum s-o fi făcut? Nu s-a înscris pentru nici o bursă.

— Ei bine, a fost înscris la şcoala noastră încă de când s-a născut.

— Înscris de către cine? De părinţii lui?

Era evident că doamna Cole avea, poate, o minte prea ascuţită. Se părea că şi Dumbledore era de aceeaşi părere, pentru că acum Harry îl văzu scoţându-şi bagheta din buzunarul hainei de catifea şi luând o foaie de hârtie goală de pe biroul doamnei Cole.

— Uitaţi, zise Dumbledore, făcând o mişcare cu bagheta când îi întinse foaia, cred că aici o să găsiţi lămuririle necesare.

Doamna Cole se uită în gol, iar apoi îşi focaliză din nou privirea, cercetând cu atenţie hârtia goală pentru câteva clipe.

— Totul pare să fie în ordine, zise ea pe un ton calm, dân-du-i-o înapoi.

Apoi ochii i se opriră asupra unei sticle cu gin şi asupra a două pahare care nu fuseseră acolo cu câteva secunde mai înainte.

— Ăă... vreţi cumva un pahar cu gin? spuse ea cu o voce deosebit de rafinată.

— Desigur, vă mulţumesc, zise Dumbledore, zâmbind larg. Cât de curând se dovedi că doamna Cole era obişnuită să bea gin. Turnă o cantitate substanţială în ambele pahare şi-l dădu pe gât pe al ei. Plescăi din buze nestingherită şi-i zâmbi pentru prima dată lui Dumbledore, care nu ezită să profite de ocazie.

— Mă întrebam dacă nu puteţi să-mi vorbiţi puţin despre Tom Cruplud. S-a născut aici, la orfelinat, nu-i aşa?

— Aşa e, spuse doamna Cole, turnându-şi încă un pahar de gin. îmi amintesc perfect, pentru că abia mă

angajasem. Ştiţi, era ajunul Anului Nou, ningea şi era un ger de crăpau pietrele. Urâtă noapte. A venit o fată aproape de vârsta mea, care a urcat clătinându-se treptele de la intrare. Mă rog, nu era prima. Am primit-o şi a născut cam o oră mai târziu. Iar după două ore părăsise lumea asta.

Doamna Cole dădu din cap cu importanţă şi mai luă o gură zdravănă de gin.

— A spus ceva înainte de a muri? întrebă Dumbledore. Ceva despre tatăl băiatului, de exemplu?

— Ei bine, să ştiţi că da, zise doamna Cole, care părea chiar bine dispusă, având paharul cu gin într-o mână şi un public interesat în faţa ei. Ţin minte că mi-a spus: "Sper să semene cu tatăl lui" şi recunosc că avea şi de ce să-şi dorească asta, pentru că ea nu era o frumuseţe. După aceea mi-a spus că avea să-l cheme Tomas, ca pe tatăl lui, şi Dorlent ca pe tatăl ei. Da, ştiu, un nume tare ciudat, nu-i aşa? Ne-am gândit că poate lucra la circ... şi a mai zis că numele de familie al băiatului era Cruplud. A murit la scurt timp după aceea, fără să mai spună absolut nimic. Ei bine, l-am botezat aşa cum dorise. Săraca fată păruse să ţină foarte mult la asta, dar nu a venit să-l caute nici un Tom, nici un Dorlent, nici un alt Cruplud, nici vreo altă rudă, aşa că a rămas la orfelinat până-n ziua de azi.

Doamna Cole îşi mai turnă o doză zdravănă de gin, cu gesturi mecanice. îi apăruseră două pete rozalii în obraji. Apoi zise:

— E un băiat ciudat.

— Da, spuse Dumbledore. Mă aşteptam să fie aşa.

— Şi pe când era bebeluş era ciudat. Ştiţi, abia dacă plâns. Şi apoi, când a mai crescut, a devenit... straniu.

— În ce sens "straniu"? întrebă Dumbledore cu blândeţe.

— Păi...

Dar doamna Cole se opri brusc, aruncându-i o privire cercetătoare lui Dumbledore peste paharul ei cu gin, fără să pa deloc ameţită sau confuză.

— Spuneţi că are oricum un loc asigurat la şcoala dumneavoastră?

— Întocmai, zise Dumbledore.

— Şi orice v-aş spune nu ar schimba cu nimic asta?

— Exact, zise Dumbledore.

— O să-l luaţi cu dumneavoastră, orice ar fi?

— Negreşit, spuse Dumbledore pe un ton grav.
Doamna Cole îl privi printre gene, ca şi cum ar fi încercat să decidă dacă să aibă sau nu încredere în el. Păru să decidă să o facă, pentru că zise pe nerăsuflate:

— Îi sperie pe ceilalţi copii.

— Vreţi să spuneţi că este violent? întrebă Dumbledore.

— Cam aşa ceva, răspunse doamna Cole, încruntându-se puţin, dar este foarte greu să-l prinzi cu mâţa-n sac. Au avut loc diverse incidente... neplăcute...

Dumbledore nu o grăbi, deşi Harry îşi dădu seama că ar fi vrut să afle mai multe. Femeia luă iar o gură de gin şi se îmbujora şi mai tare.

— Incidentul cu iepurele lui Billy Stubbs. Mă rog, Tom a zis că nu a făcut-o el şi nu pot să-mi dau seama cum ar fi putut s-o facă, dar chiar şi aşa, iepurele nu avea cum să se spânzure singur de căprior, nu-i aşa?

— Înclin să cred că nu, spuse Dumbledore pe un ton calm.

— Dar pe cinstea mea că nu-mi dau seama cum ar fi putut Tom să ajungă până acolo. Tot ce ştiu este că se certase cu Billy cu o zi înainte. Şi apoi — doamna Cole luă iar o gură zdravănă de gin, udându-se puţin pe bărbie de data aceasta — în excursia de astă-vară... Ştiţi, o dată pe an îi ducem în excursie, la ţară sau la mare... ei bine, Amy Benson şi Dennis Bishop nu au mai fost niciodată întregi după aceea, dar tot ce-am reuşit să scoatem de la ei a fost că intraseră într-o peşteră cu Tom Cruplud. El a jurat că doar au explorat peştera, dar sigur s-a întâmplat ceva acolo, sunt convinsă de asta. Mă rog, au mai fost multe întâmplări ciudate.

Se uită din nou la Dumbledore, având privirea foarte limpede în ciuda roşeţei din obraji.

— Nu cred că o să regrete cineva că pleacă.

— Sunt sigur că vă daţi seama că n-o să-l ţinem acolo pentru totdeauna, zise Dumbledore. O să trebuiască să se întoarcă aici, cel puţin în fiecare vară.

— Ei, păi, nu-i un capăt de ţară, spuse doamna Cole, sughiţând uşor.

Se ridică şi Harry fu impresionat de faptul că nu se clătina deloc, chiar dacă nu mai rămăsese decât o treime de gin în sticlă.

— Bănuiesc că vreţi să vorbiţi cu el, nu-i aşa?

— Aşa este, chiar foarte mult, spuse Dumbledore, ridicân-du-se şi el.

Doamna Cole îl conduse afară din birou, urcând pe scara de piatră, strigând câteva instrucţiuni angajaţilor şi câteva mustrări copiilor. Harry observă că orfanii purtau cu toţii un fel de tunică gri. Păreau destul de bine îngrijiţi, dar nu încăpea îndoială că locul ca atare era sumbru pentru nişte copii.

— Am ajuns, zise doamna Cole, când ajunseră la al doilea etaj şi se opriră în faţa primei uşi de pe un culoar lung.

Bătu de două ori şi intră.

— Tom? Ai un vizitator. Dânsul este domnul Dumberton... pardon, Dunderbore. A venit să-ţi spună că... mă rog, îl las pe el să-ţi zică despre ce este vorba.

Harry şi cei doi Dumbledore intrară în cameră, iar doamna Cole ieşi, închizând uşa în urma ei. Era o cameră aproape goală, în afara unui şifonier vechi şi a unui pat metalic. Un băiat stătea pe pătura gri, cu picioarele întinse, ţinând în mână o carte.

Trăsăturile lui Tom Cruplud nu aveau nimic în comun cu familia Gaunt. Lui Merope i se îndeplinise ultima dorinţă: era leit tatăl său, în miniatură, cam înalt pentru unsprezece ani, brunet şi cu pielea albă. îşi miji ochii, cercetând

înfăţişarea excentrică a lui Dumbledore. Urmă un moment de tăcere.

— Îmi pare bine, Tom, spuse Dumbledore, înaintând şi întinzându-i mâna.

Băiatul ezită, apoi dădu mâna cu el. Dumbledore îşi trase un scaun incomod de lemn lângă Cruplud, astfel încât cei doi păreau să fie pacientul şi vizitatorul.

— Eu sunt domnul profesor Dumbledore.

— "Profesor"? repetă Cruplud neliniştit. Un fel de "doctor"? De ce aţi venit? V-a chemat ea ca să mă examinaţi?

Arăta spre uşa pe care tocmai ieşise doamna Cole.

— Nu, nicidecum, spuse Dumbledore, zâmbind.

— Nu vă cred, zise Cruplud. Vrea să mă vadă un doctor, nu-i aşa? Spuneţi-mi adevărul!

Rosti ultimele trei cuvinte cu o forţă uimitoare, care fu aproape şocantă. Era un ordin pe care se părea că-l dăduse de multe ori în trecut. Făcuse ochii mari şi se uita urât la Dumbledore, care nu avu nici o altă reacţie, ci doar zâmbi binevoitor în continuare. Câteva clipe mai târziu Cruplud încetă să se mai uite urât la el, deşi părea chiar mai circumspect decât înainte.

— Cine sunteţi?

— Ţi-am spus deja. Sunt profesorul Dumbledore şi predau la o şcoală care poartă numele de Hogwarts. Am venit să-ţi ofer un loc la şcoala mea... la noua ta şcoală, dacă vrei să vii.

Reacţia lui Cruplud fu mai mult decât surprinzătoare. Sări din pat şi se îndepărtă de Dumbledore, mergând cu spatele şi arătând mânios.

— Pe mine nu mă păcăliţi! De fapt, aţi venit de la azilul de nebuni! "Profesor", da, cum să nu. Ei bine, n-am de gând să vin, aţi înţeles? Babornița ar trebui dusă la azil. Nu le-am făcut nimic lui Amy Benson şi Dennis Bishop, întrebaţi-i şi or să vă spună şi ei acelaşi lucru!

— N-am venit de la azilul de nebuni, spuse Dumbledore răbdător. Sunt profesor şi o să-ţi vorbesc despre Hogwarts, dacă o să te linişteşti şi o să stai jos. Bineînţeles, dacă nu vrei să vii la şcoala noastră, nu te obligă nimeni să o faci.

— Tare mi-ar plăcea să vă văd încercând, zise Cruplud pe un ton batjocoritor.

— Hogwarts, continuă Dumbledore, ca şi cum nu ar fi auzit ultima replică a lui Cruplud, este o şcoală pentru copii cu abilităţi speciale.

— Nu sunt nebun!

— Ştiu că nu eşti nebun. Hogwarts nu este o şcoală pentru nebuni. Este o şcoală de magie.

Se lăsă tăcerea. Cruplud încremeni. Nu i se citea nimic pe chip, dar îşi muta privirea de la un ochi al lui Dumbledore la altul, de parcă ar fi vrut să-l surprindă pe unul dintre ei minţind.

— De magie? repetă el în şoaptă.

— Da, spuse Dumbledore.

— Deci... ce pot eu să fac este magie?

— Ce poţi să faci, de fapt?

— Tot felul de lucruri, zise Cruplud în şoaptă.

Un val de roşeaţă îi urcă dinspre gât, ajungându-i până în obrajii supţi; părea cuprins de febră. Pot să fac lucrurile să se mişte fără să le ating.

— Pot să oblig animalele să facă ce vreau eu, fără să le dresez. Pot să fac să li se întâmple lucruri rele oamenilor care mă enervează. Pot să fac să-i doară.

Îi tremurau picioarele. Se împletici şi se aşeză înapoi pe pat, holbându-se la mâinile lui şi stând cu capul aplecat, parcă rugându-se.

— Ştiam eu că sunt altfel decât ceilalţi, şopti el privindu-şi degetele care îi tremurau. Ştiam eu că sunt special. Am ştiut-o dintotdeauna.

— Ei bine, ai avut dreptate, spuse Dumbledore, care nu mai zâmbea, ci îl privea cu atenţie pe Cruplud. Eşti vrăjitor.

Cruplud îşi ridică repede capul. Era transfigurat: avea pe chip o expresie de fericire nebună, care în mod straniu nu-l făcea să pară mai chipeş; din contra, trăsăturile sale fine păreau să fi devenit mai aspre, iar expresia feţei era apropiată de cea a unei fiare.

— Şi dumneavoastră sunteţi vrăjitor?

— Da, sunt.

— Dovediţi-mi-o, zise Cruplud îndată, pe acelaşi ton poruncitor pe care îl folosise când spusese "Spuneţi-mi adevărul!".

Dumbledore ridică din sprâncene.

— Dacă nu mă înşel şi accepţi să-ţi iei în primire locul la Hogwarts...

— Sigur că da!

— Atunci o să-mi spui "domnule profesor" sau "domnule" de acum înainte.

Pentru o fracţiune de secundă, expresia feţei i se înăspri, dar apoi spuse cu o voce surprinzător de politicoasă, aproape de nerecunoscut:

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule. Domnule profesor. Voiam să vă rog să-mi arătaţi...

Harry era convins că Dumbledore avea să refuze, să-i spună lui Cruplud că urma să aibă destul timp pentru demonstraţii practice la Hogwarts şi că în clipa aceea se aflau într-o clădire plină de încuiaţi şi drept urmare, trebuiau să fie cu băgare de seamă. însă, spre marea lui mirare, Dumbledore îşi scoase bagheta din buzunarul interior al sacoului, o îndreptă către şifonierul dărăpănat din colţ şi o mişcă repede, cu un gest firesc.

Şifonierul fu cuprins imediat de flăcări.

Cruplud sări în picioare. Harry înţelese de ce urla îngrozit şi furios; acolo trebuia să fie tot ce avea; dar chiar în timp ce Cruplud se întoarse mânios spre Dumbledore flăcările dispărură şi şifonierul rămase neatins.

Cruplud se uită cu ochii mari când la şifonier, când la Dumbledore, apoi indică bagheta, cu o expresie lacomă pe chip.

— De unde pot să-mi iau şi eu aşa ceva?

— Toate la timpul lor, zise Dumbledore. Cred că sunt câteva obiecte care încearcă să iasă din şifonierul tău.

Într-adevăr, din dulap se auzea un zăngănit şters. Cruplud păru speriat pentru prima dată până atunci.

— Deschide uşa, spuse Dumbledore.

Cruplud ezită, apoi traversă camera şi deschise cu putere uşa şifonierului. Pe raftul cel mai de sus, deasupra unei bare pe care erau agăţate nişte haine ponosite, se afla o cutie mică de carton care se mişca şi zăngănea, ca şi cum înăuntru s-ar fi aflat nişte şoareci agitaţi.

— Scoate-o, zise Dumbledore.

Cruplud dădu jos cutia mişcătoare. Părea înfricoşat.

— În cutia asta se află cumva nişte obiecte care n-ar trebui să fie la tine? întrebă Dumbledore.

Cruplud se uită lung la Dumbledore, măsurându-l cu calm.

— Da, domnule profesor, bănuiesc că da, spuse el în cele din urmă, cu o voce perfect neutră.

— Deschide-o, zise Dumbledore.

Cruplud dădu capacul la o parte şi răsturnă conţinutul pe pat, fără să se uite la obiecte. Harry, care se aşteptase la ceva rnult mai interesant, văzu o grămăjoară de lucruri

obişnuite; printre ele se aflau un yo-yo, un degetar de argint şi o muzicuţă veche. Când scăpară din cutie, obiectele se opriră din tremurat şi rămaseră nemişcate pe pătura subţire.

— Să le ceri scuze proprietarilor de drept şi să le înapoiezi lucrurile, spuse Dumbledore calm, punându-şi la loc bagheta în buzunarul interior. O să aflu dacă n-o s-o faci. Te avertizez: la Hogwarts nu se tolerează furtul.

Cruplud nu păru deloc stingherit; se uita în continuare cu răceală la Dumbledore, cântărindu-l. într-un târziu zise cu o voce lipsită de emoţie:

— Da, domnule.

— La Hogwarts, continuă Dumbledore, îi învăţăm pe elevi nu numai să practice magia, ci şi să o controleze. Până acum ţi-ai folosit puterile într-un mod care nu este predat şi nici tolerat la şcoala noastră, desigur, fără să-ţi dai seama. Nu eşti primul şi nici ultimul care se lasă purtat de puterea magiei. Dar trebuie să ştii că la Hogwarts pot avea loc exmatriculări, iar Ministerul Magiei... da, există un minister... pedepseşte şi mai sever încălcarea regulilor. Toţi noii vrăjitori trebuie să accepte regulile noastre când intră în lumea vrăjitorească.

— Da, domnule, spuse Cruplud din nou.

Era imposibil să-ţi dai seama ce gândea; nu i se citi nimic pe chip când puse micuţa colecţie de lucruri furate înapoi în cutia de carton. Când termină, se întoarse spre Dumbledore şi zise fără ocolişuri:

— Nu am nici un ban.

— Asta se poate rezolva foarte uşor, spuse Dumbledore, scoţând din buzunar un săculeţ de piele cu bani. La Hogwarts există un fond pentru cei care au nevoie de ajutor pentru a-şi cumpăra cărţi şi uniformă. S-ar putea să fii nevoit să-ţi cumperi manualele de vrăji şi restul lucrurilor la mâna a doua, dar...

— Unde se găsesc manuale de vrăji de cumpărat? îl întrerupse Cruplud, care luase săculeţul de piele plin cu bani fără să-i mulţumească lui Dumbledore, examinând acum un gali-on mare din aur.

— Pe Aleea Diagon, zise Dumbledore. Ţi-am adus o listă cu cărţile şi rechizitele de care ai nevoie. Pot să te ajut să găseşti tot ce îţi...

— Veniţi cu mine? întrebă Cruplud, ridicându-şi privirea.

— Desigur, dacă...

— Nu am nevoie de dumneavoastră, spuse Cruplud. Sunt obişnuit să mă descurc fără ajutor, mă plimb tot timpul de unul singur prin Londra. Cum se ajunge pe această Alee Diagon... domnule? adăugă el, sesizând privirea lui Dumbledore.

Harry îşi zise că Dumbledore avea să insiste să-l însoţească pe Cruplud, dar avu o surpriză şi de data asta. Dumbledore îi dădu lui Cruplud plicul în care se afla lista cu rechizite şi, după ce-i explică exact cum să ajungă de la orfelinat la "Ceaunul Crăpat", zise:

— O să-l poţi vedea, spre deosebire de încuiaţii din jurul tău... adică oamenii lipsiţi de puteri magice. Caută-l pe

barman, pe Tom, este un nume uşor de reţinut pentru tine, fiind tizul tău.

Cruplud se înfiora nemulţumit, ca şi cum ar fi încercat să alunge o muscă scârboasă.

— Nu-ţi place numele "Tom"?

— Sunt mulţi pe care-i cheamă "Tom", murmură Cruplud. Apoi, ca şi cum nu putu să se mai abţină, întrebă parcă fără să vrea:

— Tatăl meu a fost vrăjitor? Mi s-a spus că şi pe el îl chema Tom Cruplud.

— Mă tem că nu ştiu, zise Dumbledore cu blândeţe.

— Mama mea n-a avut puteri magice pentru că altfel n-ar fi murit, spuse Cruplud, mai mult pentru el decât pentru Dumbledore. înseamnă c-a fost el. Şi după ce îmi cumpăr toate astea când încep şcoala?

— Toate detaliile sunt trecute pe al doilea pergament aflat în plic, zise Dumbledore. O să pleci din gara "King's Cross" pe 1 septembrie. Tot în plicul ăla se găseşte şi un bilet de tren.

Cruplud încuviinţă din cap. Dumbledore se ridică şi-i întinse mâna din nou. Cruplud o strânse, spunând:

— Pot să vorbesc cu şerpii. Mi-am dat seama când am fost în excursie la ţară. Mă găsesc şi îmi vorbesc în şoaptă. Este ceva normal pentru vrăjitori?

Harry îşi dădu seama că Cruplud alesese să divulge această putere secretă abia la sfârşit, fiind hotărât să-l impresioneze pe Dumbledore.

— Este un lucru mai rar întâlnit, zise Dumbledore, după o clipă de ezitare. Dar nu fără precedent.

Tonul vocii îi era firesc, dar profesorul cercetă cu interes chipul lui Cruplud. Bărbatul şi băiatul rămaseră nemişcaţi pentru o clipă, uitându-se fix unul la celălalt. Apoi îşi retraseră mâinile. Dumbledore se duse la usă.

— La revedere, Tom. Ne revedem la Hogwarts.

— Cred că este de ajuns, spuse Dumbledore cel cu părul alb de lângă Harry şi câteva secunde mai târziu plutiră din nou în gol, pe întuneric, înainte de a ateriza direct în biroul din prezent.

— Ia loc, zise Dumbledore, apărând alături de Harry. Harry îl ascultă, preocupat de cele văzute.

— V-a crezut mult mai repede decât mine... când i-aţi spus că e vrăjitor, zise Harry. Eu nu l-am crezut pe Hagrid la început, când am aflat la rândul meu.

— Da, Cruplud era perfect pregătit să creadă că era "special", ca să-i folosesc cuvintele, spuse Dumbledore.

— Aţi ştiut... de atunci? întrebă Harry.

— Mă întrebi dacă ştiam că tocmai mă întâlnisem cu cel mai periculos vrăjitor întunecat din toate timpurile? zise Dumbledore. Nu, n-aveam idee că urma să devină cine este astăzi. însă am fost fără îndoială intrigat de persoana lui. M-am întors la Hogwarts hotărât să îl ţin sub observaţie, ceea ce ar fi trebuit să fac oricum, dat fiind că era singur şi nu avea nici un prieten, şi am simţit că eram dator să o fac pentru binele celor din jur, nu numai al lui. Aşa cum ai auzit, puterile sale erau deosebit de bine dezvoltate pentru

un vrăjitor atât de tânăr, iar aspectul cel mai interesant şi cel mai îngrijorător era faptul că descoperise deja că putea să le controleze într-o anumită măsură şi începuse să le folosească în mod conştient. Aşa cum ai văzut, nu era vorba despre experimente accidentale întâlnite la majoritatea tinerilor vrăjitori. Folosea deja magia împotriva altor oameni, pentru a-i speria, a-i pedepsi şi a-i controla. Poveştile despre iepurele spânzurat sau băieţelul şi fetiţa pe care îi ademenise în peşteră erau cât se poate de grăitoare. "Pot să-i fac să-i doară dacă vreau..."

— Şi era reptomit, interveni Harry.

— Aşa este; o abilitate rară, care se presupune că este strâns legată de magia neagră, cu toate că, aşa cum bine ştim, există oameni buni şi oameni de excepţie care au şi ei această putere. Sincer să fiu, ce m-a neliniştit nu a fost atât abilitatea sa de a vorbi cu şerpii, cât înclinaţia instinctivă pentru cruzime, tăinuire şi dominare. Trebuie să ne plecăm şi de data aceasta capetele în faţa timpului, spuse Dumbledore, arătând cerul întunecat de dincolo de fereastră. Dar înainte să ne despărţim, vreau să-ţi atrag atenţia asupra câtorva aspecte ale scenei la care tocmai am participat, pentru că ele or să aibă un rol foarte important în discuţiile pe care o să le avem cu ocazia următoarelor noastre întâlniri. în primul rând, sper c-ai observat cum a reacţionat Cruplud când am menţionat că mai era cineva care avea acelaşi prenume ca el, "Tom".

Harry încuviinţă din cap.

— În momentul ăla a dovedit că dispreţuia orice îl lega de alţi oameni, orice îl făcea un om obişnuit. încă de atunci îşi dorea să fie diferit, separat, faimos. Aşa cum ştii deja, a renunţat la numele său la numai câţiva ani de la

această întâlnire, creându-l pe "Lordul Cap-de-Mort" în spatele căruia s-a ascuns atâta amar de vreme. Sper că ai observat şi faptul că deja Tom Cruplud nu avea nevoie de nimeni, era un băiat ascuns şi nu părea să aibă prieteni. Nu a vrut să fie ajutat sau să meargă însoţit pe Aleea Diagon. A preferat să acţioneze singur. La fel se întâmplă şi cu Cap-de-Mort cel din prezent. O să-i auzi pe mulţi dintre Devoratorii Morţii susţinând că sunt oamenii lui de încredere, singurii care sunt apropiaţi de el şi care-l înţeleg. Se amăgesc. Lordul Cap-de-Mort nu a avut nici un prieten şi nici nu cred că şi-a dorit vreodată să aibă. Şi nu în ultimul rând... Sper că nu ţi-e prea somn ca să te concentrezi, Harry. Tânărului Tom Cruplud îi plăcea să colecţioneze trofee. Ai văzut cutia cu lucruri furate pe care o ţinea ascunsă în camera lui. Acestea fuseseră luate de la victimele purtării sale tiranice — obiecte care îi aminteau de ocazii când făcuse vrăji cât se poate de crude. Te rog să nu uiţi acest comportament tipic unei coţofene, pentru că o să se dovedească deosebit de important pe viitor. Şi acum, chiar e timpul să te duci la culcare.

Harry se ridică. în timp ce traversa camera, privirea îi căzu pe măsuţa pe care data trecută se aflase inelul lui Dorlent Gaunt, care acum nu se mai afla acolo.

— Da, Harry? zise Dumbledore, când Harry se opri din mers.

— A dispărut inelul, spuse Harry, întorcându-se spre el. Credeam că o să aduceţi muzicuţa sau ceva de genul ăsta.

Dumbledore îi zâmbi larg, privindu-l peste ochelarii în formă de semilună.

— Ai o minte ageră, Harry, dar muzicuţa aia a fost doar o simplă muzicuţă. Nimic mai mult.

Încheie pe această notă misterioasă, făcându-i un semn cu mâna lui Harry, care înţelese că lecţia luase sfârşit.

CAPITOLUL XIV

FELiX FELICIS

Harry avu Ierbologie la prima oră în dimineaţa următoare. La micul dejun, nu putuse să le povestească lui Ron şi Hermione cum decursese lecţia cu Dumbledore, de teamă să nu fie auziţi, dar îi puse la curent când traversară loturile agricole către sere. Vântul aprig din weekend se potolise în sfârşit. Din cauza cetii stranii, le luă ceva mai mult decât de obicei să găsească sera unde trebuiau să ajungă.

— Uau, îţi dă fiori să te gândeşti la Ştii-Tu-Cine pe când era copil, zise Ron încet, după ce se aşezară în jurul unui ciot noduros de Snargaluff, care făcea obiectul studiului acelui semestru, şi îşi puse mănuşile de protecţie. Dar tot nu înţeleg de ce-ţi arată Dumbledore toate astea. Mă rog, este foarte interesant, dar la ce bun?

— Nu ştiu, spuse Harry, punându-şi o proteză dentară. Dar mi-a spus că e foarte important şi că o să mă ajute să supravieţuiesc.

— Eu cred că este fascinant, zise Hermione cu sinceritate. Este perfect logic să afli cât mai multe despre Cap-de-Mort. Cum altfel ai putea să-i descoperi punctele slabe?

— Spune-mi, cum a fost ultima petrecere a lui Slughorn? o întrebă Harry cu vocea înăbuşită din cauza protezei dentare.

— A, păi să ştii că a fost chiar distractiv, zise Hermione, punându-şi ochelarii de protecţie. Adică, e adevărat că se întâmplă să se întindă la discuţii despre foşti elevi şi că-i face toate poftele lui McLaggen, pentru că are relaţii cu oameni sus-puşi, dar ne-a servit nişte feluri de mâncare deosebite şi ne-a făcut cunoştinţă cu Gwenogjones.

— Gwenogjones? spuse Ron, făcând ochii mari în spatele ochelarilor de protecţie. Acea Gwenog Jones? Căpitanul "Harpiilor din Holyhead"?

— Exact, zise Hermione. Sinceră să fiu, mie mi s-a părut cam plină de ea, dar...

— Cam multă vorbărie acolo! zise profesoara Lăstar cu o voce sprinţară, apropiindu-se repede de ei, cu o expresie intransigentă pe chip. Aţi rămas în urmă, toţi ceilalţi au început şi Neville a scos deja prima păstaie!

Se uitară în jur; într-adevăr, Neville avea buza spartă şi câteva zgârieturi adânci pe obraz, dar ţinea strâns un obiect verde de mărimea unui grepfrut, care pulsa în mod dezagreabil.

— Sigur, doamnă profesoară, începem chiar acum! zise Ron, adăugând repede după ce acesta se întoarse din

nou cu spatele la ei: Ar fi trebuit să folosim "Muffliato", Harry.

— În nici un caz! spuse Hermione imediat, supărându-se când veni vorba despre Prinţul Semipur şi vrăjile sale, aşa cum se întâmpla de fiecare dată. Păi, hai... ar fi cazul să ne apucăm de treabă...

Le aruncă celorlalţi doi o privire neliniştită; traseră cu toţii aer în piept şi se aplecară peste ciotul noduros dintre ei.

Acesta prinse viaţă numaidecât şi din vârf ţâşniră nişte liane lungi, înţepătoare, ca nişte muri, care începură să se zvârcolească într-o parte şi în alta. Una dintre liane se încurcă în părul lui Hermione şi Ron o făcu să se retragă, lovind-o cu un cleşte; Harry reuşi să prindă câteva liane şi să le lege unele de altele; în mijlocul ramurilor ca nişte tentacule se deschise o gaură şi Hermione îşi băgă înăuntru mâna până la cot fără teamă, cu gaura închizându-se ca o capcană în jurul cotului ei; Harry şi Ron traseră cu putere de liane, deschizând gaura cu forţa şi Hermione reuşi să-şi elibereze braţul, ţinând strâns o păstaie exact ca a lui Neville. Lianele înţepătoare se retraseră brusc în ciotul noduros, care rămase nemişcat arătând ca o buturugă lipsită de viaţă.

— Ştiţi ceva, eu nu cred că o să-mi pun aşa ceva în grădină când o să mă mut la casa mea, zise Ron, ridi-cându-şi ochelarii pe frunte şi ştergându-şi transpiraţia de pe faţă.

— Dă-mi un castron, spuse Hermione, ţinând cât mai departe de ea păstaia care pulsa.

Harry îi întinse un castron şi Hermione dădu drumul păstăii în el, cu o expresie dezgustată pe chip.

— Nu te sfii, stoarce-o, sunt mai bune când sunt proaspete! îi strigă profesoara Lăstar.

— în orice caz, zise Hermione, reluând discuţia dinainte ca şi cum n-ar fi fost atacaţi de o buturugă cu doar câteva clipe în urmă, Slughorn o să dea o petrecere de Crăciun, Harry, şi de data asta nu poţi să mai scapi pentru că m-a rugat să-i spun care sunt serile tale libere — ca să fie sigur, o să fixeze data într-o zi când o să poţi veni.

Harry murmură ceva dezaprobator. în schimb, Ron, care încerca să spargă păstaia în castron, presând-o cu ambele mâini, ridicându-se în picioare şi apăsând cât putea de tare, zise mânios:

— Este o petrecere tot numai pentru preferaţii lui Slughorn, nu-i aşa?

— Da, doar pentru cei din "Clubul lui Slughorn", spuse Hermione.

Ron scăpă din mâini păstaia, care se lovi de geamul serei, ricoşând în ceafa profesoarei Lăstar, dându-i jos pălăria veche şi peticită. Harry se duse să recupereze păstaia; când se întoarse, Hermione zicea:

— Ştii ceva, nu eu am ales să se numească "Clubul lui Slughorn".

— "Clubul lui Slughorn", repetă Ron pe un ton batjocoritor, demn de Reacredinţă. Este penibil. Mă rog, sper să te distrezi la mica ta petrecere. De ce nu mergi cu

McLaggen? Slughorn o să poată să vă declare regele şi regina balului "Clubului lui Slug...

— Avem voie să venim cu cineva din afară, spuse Hermione, care roşise brusc, şi voiam să te invit pe tine, dar nu mă mai obosesc, dacă crezi că e ceva penibil!

Harry îşi dori dintr-odată ca păstaia să fi zburat mai departe, iar el să nu fi stat acum acolo, alături de Ron şi Hermione. Luă castronul în care fusese păstaia mai înainte, fără ca vreunul dintre ei să-i observe prezenţa, şi încercă s-o spargă într-un mod cât mai energic şi mai zgomotos; din nefericire, auzea în continuare tot ce vorbeau.

— Voiai să mă inviţi pe mine? întrebă Ron, schimbându-şi complet tonul vocii.

— Da, spuse Hermione furioasă. Dar îţi dai seama că, dacă preferi "să merg cu McLaggen"...

Urmă o pauză, timp în care Harry încercă în continuare să strivească păstaia îndărătnică, folosind un făraş de grădină.

— Nu prefer să mergi cu el, spuse Ron, foarte încet. Harry nu nimeri păstaia, lovind castronul care se făcu ţăndări.

— Reparo, zise el repede, atingând cioburile cu bagheta şi castronul se refăcu numaidecât.

Cu toate acestea, zgomotul îi făcuse pe Ron şi pe Hermione să îşi dea seama că era şi Harry acolo. Hermione părea agitată şi începu imediat să îşi caute cartea Copaci carnivori din toată lumea, pentru a afla care era metoda corectă pentru stoarcerea păstăilor Snargaluff; Ron, pe de

altă parte, arăta ruşinat, dar în acelaşi timp destul de mulţumit de el însuşi.

— Dă-mi-o mie, Harry, spuse Hermione pe un ton nerăbdător, aici scrie că ar trebui s-o înţepăm cu un obiect ascuţit.

Harry îi dădu castronul cu păstaia, iar el şi Ron îşi puseră la loc ochelarii de protecţie, aplecându-se din nou peste ciot.

Nu era vorba că l-ar fi luat prin surprindere, îşi zise Harry, luptându-se cu o liană cu spini care era hotărâtă să-l sugrume; se aştepta să se întâmple şi asta mai devreme sau mai târziu. Dar nu era sigur de ce simţea în privinţa asta. El şi Cho erau acum prea stingheriţi pentru a se putea uita unul la celălalt, darămite pentru a-şi vorbi; ce urma să se întâmple dacă Ron şi Hermione aveau să devină un cuplu şi apoi să se despartă? Oare prietenia lor avea să supravieţuiască? Harry îşi aminti de cele câteva săptămâni când nu îşi vorbiseră; nu-i fusese deloc uşor să încerce să micşoreze prăpastia dintre ei. Şi apoi, ce urma să se întâmple dacă nu aveau să se despartă? Dacă aveau să devină ca Bill şi Fleur? Oare avea să fie foarte stânjenitor să stea împreună cu ei, fiindcă avea să fie dat deoparte pentru totdeauna?

— A mea eşti! strigă Ron, scoţând a doua păstaie din interiorul buturugii exact când Hermione reuşi să o desfacă pe prima, punând apoi mâna pe castronul plin de tuberculi care se zvârcoleau ca nişte viermi de un verde deschis.

Restul cursului trecu fără să se mai vorbească despre petrecerea lui Slughorn. Deşi Harry îşi urmări cu mai mare atenţie prietenii pe parcursul următoarelor câteva zile, nu

observă nici o schimbare la Ron şi Hermione, în afara faptului că erau ceva mai politicoşi unul cu altul decât de obicei. Harry bănuia că trebuia să aştepte să vadă ce avea să se întâmple sub influenţa Beriizero în biroul slab luminat al lui Slughorn la petrecerea din seara cu pricina. însă între timp avea treburi mai presante.

Katie Bell era încă la spitalul Sf. Mungo, fără să existe şanse să fie externată, ceea ce însemna că promiţătoarea echipă a Cercetaşilor, pe care Harry o antrenase cu atâta devotament încă din septembrie, avea un înaintaş lipsă. Amânase mereu să o înlocuiască pe Katie, sperând că fata avea să se întoarcă, dar meciul de deschidere împotriva Viperinilor urma să se desfăşoare cât de curând şi Harry fu nevoit să accepte că ea nu avea să revină la timp pentru a juca.

Harry nu credea că putea să mai suporte încă un trial pentru toată casa. îl încolţi într-o zi pe Dean Thomas, după un curs de Transfigurare, având un gol în stomac care nu avea nici o legătură cu vâjthaţul. Majoritatea colegilor plecaseră deja, cu toate că mai rămăseseră câteva păsări galbene care zburau prin cameră ciripind, fiind toate opera lui Hermione; nimeni altcineva nu reuşise să creeze nici măcar o pană.

— Mai eşti interesat să joci ca înaintaş?

— Poftim? Da, sigur că da! zise Dean entuziasmat. Harry îl văzu pe Seamus Finnigan peste umărul lui Dean, aruncându-şi morocănos cărţile în ghiozdan. Unul dintre motivele pentru care Harry ar fi preferat să nu-l roage pe Dean să joace era că ştia că asta nu avea să-i pice bine lui Seamus. Pe de altă parte, trebuia să facă ce era mai bine

pentru echipă, iar Dean zburase mai repede decât Seamus când se ţinuse trialul.

— Păi atunci, bun venit în echipă, zise Harry. Avem antrenament astă-seară la şapte.

— În ordine, spuse Dean. Ne vedem atunci, Harry! Fir-aş să fiu, abia aştept să-i spun lui Ginny!

Ieşi în fugă din sală, lăsându-i singuri pe Harry şi pe Seamus. Atmosfera era şi aşa destul încordată când unul dintre canarii lui Hermione zbură pe deasupra lor, găinăţându-se în capul lui Seamus.

Seamus nu era singurul nemulţumit de cel ales s-o înlocuiască pe Katie. în camera de zi, toată lumea şuşotea din cauza faptului că Harry avea în echipă doi colegi de clasă. Harry îndurase bârfe şi mai dure decât aceasta pe parcursul anilor trecuţi de şcoală şi nu-l deranja foarte tare, dar avea un motiv în plus pentru a câştiga următorul meci împotriva Vipe-rinilor. Ştia că dacă ar fi câştigat Cercetaşii, toţi aveau ar fi uitat că îl criticaseră, jurând că ştiuseră mereu ce echipă grozavă aveau. Dacă pierdeau... ei bine, îşi zise Harry strâm-bându-se, îndurase el bârfe şi mai dure.

Nu avu nici un motiv să regrete că îl alesese pe Dean după ce-l văzuse zburând în seara aceea; se sincroniza bine cu Ginny şi Demelza. Prinzătorii, Peakes şi Coote, jucau şi ei din ce în ce mai bine. Singura problemă era Ron.

Harry ştiuse de la bun început că Ron era un jucător inconsecvent, care se lăsa pradă emoţiilor şi nu avea încredere în el; din nefericire, se părea că meciul de deschidere îi redeşteptase sentimentul de nesiguranţă. După ce încasă şase goluri, marcate în cea mai mare parte

de Ginny, adoptă o tehnică din ce în ce mai haotică, ajungând chiar să-i dea un pumn în gură Demelzei Robins când aceasta trecu pe lângă el.

— A fost un accident, iartă-mă, Demelza, îmi pare tare rău! strigă Ron după ea, în timp ce fata cobora pe pământ zburând în zigzag, plină de sânge. Eu doar am...

— Intrat în panică, spuse Ginny furioasă, aterizând lângă Demelza şi cercetându-i buza spartă. Ron, eşti un idiot şi jumătate, uită-te şi tu ce i-ai făcut!

— Pot să fac ceva să-i treacă, zise Harry, aterizând lângă cele două fete.

Îşi îndreptă bagheta către gura Demelzei şi zise: "Episkey".

— Şi Ginny, nu-l mai fă idiot pe Ron, nu eşti tu căpitanul acestei echipe...

— Păi, tu păreai prea ocupat ca să-l faci idiot şi m-am gândit că era cazul s-o facă cineva...

Harry se strădui să nu râdă.

— Ridicaţi-vă de la sol, hai.

Până la urmă fu unul dintre cele mai groaznice antrenamente de la începutul semestrului, deşi Harry nu consideră că era momentul potrivit să fie sincer, având în vedere că data meciului era atât de apropiată.

— A fost bine, Viperinii n-au nici o şansă în faţa noastră, spuse el, încurajându-i.

Înaintaşii şi prinzătorii ieşiră din vestiar părând destul de mulţumiţi de ei înşişi.

— Am jucat ca o cizmă plină ochi cu baligă de dragon, spuse Ron cu o voce pierdută după ce se închise uşa în urma lui Ginny.

— Ba nu, spuse Harry pe un ton hotărât. Eşti cel mai bun portar dintre cei care s-au prezentat, Ron. Singura ta problemă sunt emoţiile.

Harry avu această atitudine încurajatoare pe tot drumul până la castel, iar când ajunseră la etajul doi Ron părea mult mai vesel decât înainte. Cu toate acestea, în clipa în care Harry trase la o parte tapiseria dincolo de care se găsea o scurtătură către Turnul Cercetaşilor, el şi Ron dădură peste Dean şi Ginny, care erau îmbrăţişaţi, sărutându-se cu patimă, de parcă ar fi fost lipiţi unul de altul.

Harry se simţi ca şi cum în pieptul lui ar fi prins viaţă o creatură mare, cu solzi care se zbătea în el, sângele începu să-i fiarbă în vine, urcându-i-se la cap şi împiedicându-l să gândească limpede. Orice altă idee fu înlocuită de dorinţa mistuitoare de a-l transforma pe Dean într-o tartă. împotri-vindu-se acestui acces subit de nebunie, auzi vocea lui Ron, parcă de la mare depărtare.

- Hei!

Dean şi Ginny se despărţiră şi se uitară în jur.

— Ce e? spuse Ginny.

— Nu vreau să-mi văd sora sărutându-se în public!

— Nu ne vedea nimeni până să-ţi bagi tu nasul în treburile noastre! zise Ginny.

Dean părea jenat. îi zâmbi nesigur lui Harry, care nu-i întoarse surâsul, pentru că monstrul care tocmai prinsese viaţă în pieptul lui cerea mânios ca Dean să fie dat afară din echipă imediat.

— Ăă... Ginny, hai să ne întoarcem în camera de zi, spuse Dean.

— Du-te tu! zise Ginny. Eu vreau să schimb o vorbă cu dragul meu frăţior.

Dean plecă, părând să nu regrete că-i lăsa singuri.

— În ordine, spuse Ginny, dându-şi pe spate părul lung şi roşcat şi uitându-se la Ron. Hai să lămurim lucrurile o dată pentru totdeauna. Ron, nu e treaba ta cine este prietenul meu şi ce fac cu el.

— Ba da! zise Ron, la fel de mânios ca ea. Crezi că vreau ca lumea să spună că sora mea e...

— Ce să fie? strigă Ginny, scoţându-şi bagheta. Ce vrei să spui, Ron?

— Nu vrea să spună nimic, Ginny, zise Harry mecanic, deşi monstrul răcnea, fiind de aceeaşi părere cu Ron.

— O, ba da! îi zise ea supărată lui Harry. Doar pentru că el nu s-a sărutat cu nimeni, fiindcă de fapt cel mai bun sărut din viaţa lui l-a primit de la mătuşa Muriel...

— Taci! ţipă Ron, făcându-se acum roşu cărămiziu.

— Visezi! strigă Ginny, pierzându-şi cumpătul. Te-am văzut cum te porţi cu Flegmă, speri că o să te sărute pe obraz de fiecare dată când o vezi, e penibil! Dacă ai avea şi tu o prietenă cu care să te săruţi, nu te-ar mai deranja atât de tare când o fac toţi ceilalţi!

Ron îşi scosese şi el bagheta; Harry se interpuse repede între cei doi.

— Habar n-ai ce spui! răcni Ron, încercând să găsească o cale de-a o vrăji pe Ginny fără să-l nimerească pe Harry, care acum stătea în faţa ei, cu braţele întinse în părţi. Doar pentru că eu nu mă sărut în public nu înseamnă că...

Ginny izbucni în râs, ironizându-l şi încercând să-l dea la o parte pe Harry.

— Să înţeleg că te-ai sărutat cu Pigwidgeon? Sau ai cumva o poză cu mătuşa Muriel ascunsă sub pernă?

— Cum poţi...

Un jet de lumină portocalie trecu pe sub braţul stâng al lui Harry, ratând-o de puţin pe Ginny; Harry îl ţintui de perete pe Ron.

— Vino-ţi în fire!

— Harry s-a sărutat cu Cho Chang! strigă Ginny, care părea să fie pe cale să izbucnească în plâns. Şi Hermione s-a sărutat cu Viktor Krum. Tu eşti singurul care se poartă ca şi cum ar fi ceva dezgustător, Ron, pentru că ai la fel de multă experienţă ca un puşti de doisprezece ani!

Ginny spuse asta şi plecă furioasă. Harry îi dădu repede drumul lui Ron, care avea o expresie sălbatică pe chip. Rămaseră acolo gâfâind, până când pisica lui Filch, Doamna Norris, apăru de după colţ, risipind tensiunea din jur.

— Să mergem, zise Harry când îl auziră pe Filch apropiin-du-se şi târşâindu-şi picioarele.

Cei doi urcară repede scările si merseră pe coridorul de la etajul şapte.

— Hei, dă-te la o parte! strigă Ron la o fetiţă, care tresări speriată şi scăpă din mână o sticluţă cu mormoloci.

Harry abia dacă auzi zgomotul făcut când se sparse sticluţa; se simţea dezorientat, ameţit; bănuia că aşa trebuia să te simţi când erai fulgerat. Simţi asta doar pentru că este sora lui Ron, îşi spuse el. Singurul motiv pentru care te-a deranjat s-o

vezi sărutându-se cu Dean este pentru că e sora lui Ron.

Dar îi apăru involuntar în minte imaginea lui Ginny sărutându-se cu el în locul lui Dean pe acel coridor pustiu... Monstrul din pieptul lui jubilă... Dar apoi îl văzu pe Ron dând la o parte tapiseria şi îndreptându-şi bagheta spre el, strigând lucruri ca "mi-ai trădat încrederea" sau "credeam că îmi eşti prieten".

— Chiar crezi că Hermione s-a sărutat cu Krum? întrebă Ron dintr-odată, când se apropiară de doamna cea grasă.

Harry tresări, simţindu-se vinovat, şi îşi alungă imaginaţia de pe un coridor pe care nu apăruse Ron, iar el era singur cu Ginny...

— Poftim? zise el derutat. Ăă... ăă...

Răspunsul sincer ar fi fost "da", dar nu voia să îi spună asta lui Ron. însă Ron păru să interpreteze expresia lui Harry în modul cel mai rău.

— Mărar amar, îi spuse el doamnei grase pe un ton sumbru şi cei doi intrară în camera de zi pe gaura portretului.

Nici unul dintre ei nu mai zise nimic despre Ginny şi Hermione; de fapt, abia dacă schimbară două vorbe în seara aceea, culcându-se în tăcere, absorbiţi amândoi de propriile gânduri.

Harry. rămase treaz mult timp, uitându-se în sus la pânza baldachinului său, încercând să se convingă că ţinea la Ginny ca la o soră mai mică şi atât. Nu era adevărat că pe tot timpul verii trăiseră ca frate şi soră, jucând vâjthaţ, tachinându-l pe Ron şi râzând de Bill şi Fleur? O ştia pe Ginny de ani de zile... era normal să aibă o atitudine protectoare faţă de ea... era normal să vrea să aibă grijă de ea... să vrea să-l facă bucăţele pe Dean pentru că o sărutase... Nu... Trebuia să ţină în frâu această ultimă dovadă de afecţiune frăţească...

Ron sforăi zgomotos.

Este sora lui Ron, îşi spuse Harry pe un ton categoric. Sora lui Ron. Este inaccesibilă. Nu avea de gând să-şi pună în primejdie prietenia cu Ron pentru nimic în lume. Dădu un pumn pernei, aranjând-o într-o formă mai confortabilă, şi

aşteptă să-l prindă somnul, străduindu-se din răsputeri să nu se gândească deloc la Ginny.

Harry se simţi puţin ameţit şi derutat când se trezi în dimineaţa următoare, pentru că visase că Ron îl alerga cu o bâtă de vâjthaţ. însă la ora prânzului l-ar fi preferat de o mie de ori pe Ron cel din vis în locul celui din realitate, care nu numai că-i trata cu răceală pe Dean şi pe Ginny, dar era indiferent, distant şi ironic cu Hermione, care se simţea jignită, neînţelegând ce se întâmpla. Mai mult, Ron părea să fi devenit foarte irascibil peste noapte, pregătit să atace pe oricine, asemenea unui Homar cu capăt exploziv. Harry îşi petrecu ziua încercând fără succes să aducă pacea între Ron şi Hermione. în cele din urmă, Hermione se duse la culcare nespus de furioasă şi Ron plecă furtunos spre dormitoarele băieţilor, vorbindu-le urât unor boboci speriaţi şi supărân-du-se pentru că se uitaseră la el.

Spre dezamăgirea lui Harry, agresivitatea proaspăt descoperită a lui Ron nu se potoli pe parcursul următoarelor câteva zile. Mai mult, starea aceasta se suprapuse unui declin şi mai pronunţat în evoluţia lui Ron ca portar, făcându-l şi mai agresiv, astfel încât în timpul ultimului antrenament de vâjthaţ de dinaintea meciului de sâmbătă nu reuşi să apere nici una dintre loviturile expediate de înaintaşi, ţipând la toţi ca un apucat, făcând-o să plângă pe Demelza Robins.

— Taci din gură şi las-o în pace! strigă Peakes, care era cu două capete mai scund decât Ron, dar era înarmat cu o bâtă grea.

— AJUNGE! tună Harry, care o văzuse pe Ginny uitându-se urât la Ron şi zbură pentru a interveni între cei doi, amintin-du-şi că Ginny era renumită pentru Blestemul

Gogoriţă. Peakes, du-te şi pune baloanele-ghiulea în cutii. Demelza, vino-ţi în fire, ai jucat foarte bine azi. Ron... zise el şi aşteptă până când ceilalţi membri ai echipei ajunseră destul de departe ca să nu-i audă. Eşti prietenul meu cel mai bun, dar dacă o să continui să te porţi aşa cu ei, să ştii că o să te dau afară din echipă.

Pentru o clipă chiar crezu că Ron avea să-l lovească, însă apoi se întâmplă ceva mult mai grav: Ron parcă se pleoşti pe coada de mătură, părând să se dea bătut şi spunând:

— Plec singur din echipă. Sunt un dezastru.

— Nu eşti un dezastru şi nu pleci din echipă! zise Harry apăsat, apucându-l pe Ron de gulerul robei. Poţi să aperi orice lovitură când eşti în formă, problema ta e una mentală.

— Vrei să spui că sunt nebun?

— Poate că da!

Se uitară urât unul la altul pentru câteva secunde, apoi Ron clătină din cap epuizat.

— Ştiu că n-ai timp să găseşti alt portar, aşa că o să joc mâine. Dar dacă pierdem — şi o să pierdem — mă dau singur afară din echipă.

Nimic din ce spuse Harry nu avu vreun efect asupra lui. Harry încercă pe tot parcursul cinei să-l facă pe Ron să aibă mai mare încredere în el, dar acesta fu prea ocupat cu poso-moreala şi ursuzenia faţă de Hermione ca să-şi dea seama. Harry insistă în acest sens în camera de zi, în acea seară, dar afirmaţia sa că toţi ceilalţi din echipă ar fi fost

distruşi dacă Ron ar fi plecat fu oarecum contrazisă de faptul că aceştia se adunaseră într-un colţ îndepărtat, şuşotind în mod evident despre Ron şi aruncându-i priviri necruţătoare. In cele din urmă, Harry încercă să se supere din nou, sperând să-l provoace pe Ron să adopte o atitudine sfidătoare, cât de cât potrivită unui portar sigur pe el, dar strategia aceasta se dovedi la fel de inutilă ca vorbele de îmbărbătare. Ron se duse la culcare la fel de amărât şi deznădăjduit ca până atunci.

Harry rămase treaz multă vreme pe întuneric. Nu voia să piardă meciul acela; nu numai că era primul său meci în calitate de căpitan, dar îşi dorea cu tot dinadinsul să-l înfrângă pe Draco Reacredinţă la vâjthaţ, chiar dacă încă nu avea dovezi care să-i confirme bănuielile în privinţa lui. însă dacă Ron avea să joace aşa cum o făcuse în timpul ultimelor câteva antrenamente, era foarte puţin probabil să câştige...

Şi-ar fi dorit să existe ceva care să îl facă pe Ron să îşi vină în fire... să joace la înălţime... ceva care să garanteze că ziua aceea avea să fie foarte bună pentru Ron...

Harry găsi răspunsul, având o revelaţie miraculoasă.

Micul dejun din dimineaţa următoare fu guvernat de freamatul de rigoare; Viperinii fluierară şi huiduiră zgomotos de fiecare dată când intra în Marea Sală un membru al echipei Cercetaşilor. Harry ridică privirea spre tavan, văzu că cerul era complet senin şi îl interpretă ca fiind un semn bun.

Masa Cercetaşilor, o mare pată roşu cu auriu izbucni în urale când se apropiară Harry şi Ron. Harry zâmbi şi le făcu cu mâna; Ron schiţă un zâmbet şi clătină din cap.

— Capul sus, Ron! strigă Lavender. Sunt convinsă că o să fii la înălţime! Ron o ignoră.

— Vrei ceai? îl întrebă Harry. Cafea? Suc de dovleac?

— Mi-e indiferent, spuse Ron pe un ton abătut, luând o muşcătură din felia de pâine prăjită, fără tragere de inimă.

Câteva minute mai târziu, Hermione, care se săturase într-o asemenea măsură de comportamentul ursuz al lui Ron din ultima vreme, încât nu coborâse să ia micul dejun cu ei, se opri în drum spre celălalt capăt al mesei.

— Cum vă simţiţi? întrebă pe ea pe un ton nesigur, uitân-du-se la ceafa lui Ron.

— Bine, zise Harry, care se concentra să-i dea lui Ron un pahar plin cu suc de dovleac. Poftim, Ron. Bea-l pe tot.

Ron abia dusese paharul la buze, când Hermione îi spuse pe un ton tăios:

— Ron, nu-l bea!

Harry şi Ron îşi ridicară privirile spre ea.

— De ce? zise Ron.

Hermione făcuse ochii mari, privindu-l pe Harry de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce se întâmpla.

— Tocmai i-ai pus ceva în băutură!

— Poftim? spuse Harry.

— Nu te preface că nu m-ai auzit. Te-am văzut. Tocmai i-ai turnat ceva în băutură lui Ron. încă ai sticluţa în mână!

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise Harry, băgând repede sticluţa înapoi în buzunar.

— Ron, ascultă-mă, nu bea! spuse din nou Hermione, îngrijorată, dar Ron ridică paharul şi-l dădu pe gât, zicând:

— Nu-mi spune tu ce să fac, Hermione.

Fata păru scandalizată. Se aplecă mult, astfel încât să n-o audă decât Harry şi zise în şoaptă:

— Ar trebui să fii exmatriculat pentru asta. Harry, să ştii că nu te credeam în stare de aşa ceva!

— Ia te uită cine vorbeşte, îi răspunse el tot în şoaptă. Ia spune-mi, ai aruncat cumva vreo Vrajă Confundus în ultima vreme?

Hermione plecă supărată de lângă ei, ducându-se spre celălalt capăt al mesei. Harry nu regretă când o văzu îndepărtându-se. Hermione nu înţelesese niciodată cât de important era de fapt vâjthaţul. Apoi se întoarse spre Ron, care plescăia din buze.

— Mai avem puţin, zise Harry voios.

Iarba acoperită cu chiciură scârţâia sub tălpile lor, în timp ce mergeau cu paşi mari spre stadion.

— Avem noroc cu vremea asta, nu-i aşa? îl întrebă Harry pe Ron.

— Aşa e, zise Ron, care era palid şi părea să se simtă rău. Ginny şi Demelza erau deja îmbrăcate în robele de vâjthaţ şi aşteptau în vestiar.

— Condiţiile de joc sunt ideale, spuse Ginny, ignorându-l pe Ron. Ghici ce s-a întâmplat? înaintaşul ăla de la Viperini, Vaisey, a fost lovit de un balon-ghiulea ieri la antrenament, aşa că nu poate să joace! Şi vestea cea mai bună este că Rea-credinţă este şi el bolnav!

— Poftim? zise Harry, întorcându-se imediat către ea şi privind-o cu nişte ochi mari. E bolnav? Ce-a păţit?

— Habar n-am, dar nouă ne convine de minune, spuse Ginny veselă. O să joace Harper în locul lui; e cu mine în an şi este un idiot şi jumătate.

Harry schiţă şi el un zâmbet, dar în timp ce îmbrăca roba roşie gândurile îi zburară la cu totul altceva decât la vâjthaţ. Nu era prima dată când Reacredinţă declara că nu putea să joace pentru că era bolnav, însă data trecută avusese grijă ca meciul să fie reprogramat într-o zi care le convenea mai mult Viperinilor. De ce accepta ca de data asta să fie înlocuit de altcineva? Oare chiar era bolnav sau se prefăcea?

— E ciudat, nu? îi zise el în şoaptă lui Ron. Că nu joacă Reacredinţă.

— Eu aş spune mai degrabă că este un noroc, spuse Ron, părând ceva mai vioi. Şi n-o să joace nici Vaisey, care este vârful lor de atac. Nici nu speram să... hei! zise el dintr-oda-tă, oprindu-se brusc pe când îşi punea mănuşile de portar şi privindu-l pe Harry drept în ochi.

— Ce este?

— Eu... tu...

Ron îşi coborâse vocea, părând în acelaşi timp speriat şi entuziasmat.

— Băutura mea... sucul de dovleac... mi-ai pus cumva ceva în el...?

Harry ridică din sprâncene, dar nu zise decât:

— Meciul începe în cinci minute, aşa că ar fi bine să-ţi pui cizmele.

Ieşiră pe teren, în nişte urale şi huiduieli tumultuoase. O tribună a stadionului era o pată compactă, roşu cu auriu, iar cealaltă o mare de verde şi argintiu. Mulţi dintre Astropufi şi Ochi-de-Şoim se împărţiseră şi ei pe tabere, iar printre strigăte şi aplauze Harry auzi limpede răgetul cunoscutei pălării în formă de cap de leu a Lunei Lovegood.

Harry se apropie de Madam Hooch, arbitrul, care era pregătită să scoată mingile din cutie.

— Căpitanii să-şi dea mâna, zise ea, iar Urquhart, noul căpitan al Viperinilor îi strivi degetele lui Harry. Urcaţi-vă pe mături. La semnalul meu... trei... doi... unu...

Suflă în fluier, iar Harry şi ceilalţi se desprinseră imediat de solul îngheţat, înălţându-se.

Harry înconjură perimetrului domeniului, căutând hoţoaica şi urmărindu-l cu privirea pe Harper, care zbura în zigzag mult mai jos. Apoi se auzi o voce discordantă, foarte diferită de cea a comentatorului din trecut.

— Ei bine, au pornit şi cred că suntem cu toţii surprinşi de echipa pe care a format-o Potter anul acesta.

Mulţi au crezut că portarul Ronald Weasley va fi dat afară din echipă, după evoluţia oscilantă de anul trecut, dar trebuie să recunoaştem că faptul că este bun prieten cu căpitanul reprezintă un mare atu...

Aceste cuvinte fură primite cu râsete batjocoritoare şi aplauze dinspre capătul terenului unde erau Viperinii. Harry se întoarse pe mătură pentru a se uita la podiumul comentatorului. Văzu un băiat blond, înalt şi slăbănog, cu nasul cârn, care vorbea în megafonul magic care-i aparţinuse cândva lui Lee Jordan. Harry îl recunoscu pe băiat, era Zacharias Smith, un jucător din echipa Astropufilor, care îi era profund antipatic.

— A, iată prima încercare de gol a Viperinilor. Urquhart traversează terenul iute ca vântul şi...

Lui Harry i se făcu stomacul ghem.

— ... Weasley apără lovitura, mă rog, mai are şi el noroc din când în când...

— Aici ai nimerit-o, Smith, mormăi Harry, zâmbind în sinea lui, coborând brusc printre înaintaşi şi uitându-se înjur după hoţoaica şmecheră.

O jumătate de oră mai târziu, Cercetaşii conduceau cu şaizeci de puncte la zero. Ron reuşise câteva parade cu adevărat spectaculoase, unele doar cu vârfurile mănuşilor, iar Ginny marcase patru din cele şase goluri date de Cercetaşi. Din cauza asta, Zacharias nu mai putu să se întrebe cu voce tare dacă cei doi Weasley erau acolo doar pentru că-i simpatiza Harry şi se legă în schimb de Peakes şi Coote.

— Desigur, Coote nu are o conformaţie tipică de prinză-tor, spuse Zacharias cu un aer superior, de obicei aceştia au ceva mai multă masă musculară...

— Aruncă-i un balon-ghiulea! îi strigă Harry lui Coote când trecu vâjâind pe lângă el, dar Coote zâmbi, preferând să ţintească următorul balon-ghiulea către Harper, care zbura direct pe lângă Harry în direcţia opusă.

Harry se bucură să audă bufnitura care însemna că balonul-ghiulea îşi atinsese ţinta.

Se părea că Cercetaşii erau într-o formă de zile mari. î:

scriseră gol după gol, iar la celălalt capăt al terenului Ron apăra loviturile, părând relaxat. Acum chiar zâmbea şi când mulţimea aclamă o paradă deosebit de iscusită şi începu să cânte cunoscutul refren "Weasley e al nostru rege", Ron mimă că-i dirija de pe coada de mătură.

— I se pare că a dat lovitura azi, nu-i aşa? zise o voce răutăcioasă şi Harry aproape că fu dat jos de pe mătură când Harper se izbi dinadins de el cu putere. Amicul tău trădător de sânge...

Madam Hooch stătea cu spatele la ei şi, deşi Cercetaşii protestară supăraţi, Harper era deja departe când ea se întoarse. Harry goni după el, hotărât să-l lovească şi el la rândul lui.

— Şi cred că Harper a văzut hoţoaica! zise Zacharias Smith în megafon. într-adevăr, a văzut ceva ce i-a scăpat lui Potter!

Smith chiar era un idiot şi jumătate, îşi zise Harry. Cum de nu observase că-l lovise Harper? Dar în clipa următoare i se puse un nod în stomac. Smith avea dreptate, iar el se înşelase: Harper nu ţâşnise în sus din întâmplare; zărise ceva ce-i scăpase lui Harry: hoţoaica zbura iute ca săgeata mult deasupra lor, scânteind pe fundalul cerului senin.

Harry acceleră; vântul îi vâjâia în urechi, aşa încât nu mai auzi nimic din ce spunea Smith şi nici zumzetul mulţimii, dar Harper era în continuare în faţa lui şi Cercetaşii aveau un avantaj de doar o sută de puncte; dacă Harper avea să ajungă primul la ea, însemna că Cercetaşii urmau să piardă. Harper era acum la un metru şi ceva de ea, cu mâna întinsă.

— Hei, Harper! strigă Harry cu disperare. Cu cât te-a plătit Reacredinţă ca să joci în locul lui?

Nu se ştie de ce-o spusese, dar Harper nu reuşi să apuce hoţoaica din prima şi nu o ţinu bine, lăsând-o să-i scape printre degete şi zburând chiar pe lângă ea. Harry se întinse după mingiuţa înaripată şi o prinse.

— DA! strigă Harry, întorcându-se şi gonind către sol, ţinând sus hoţoaica.

Când mulţimea îşi dădu seama ce se petrecuse, se auzi un potop de strigăte care aproape că acoperi fluierul care anunţă sfârşitul meciului.

— Ginny, unde te duci? strigă Harry, care se trezise imobilizat într-o îmbrăţişare la un loc cu ceilalţi membri ai echipei în văzduh, dar Ginny goni direct pe lângă ei până când se izbi de podiumul comentatorului cu o bufnitură

asurzitoare. Mulţimea ţipă şi râse, iar echipa Cercetaşilor ateriza lângă grămada de scânduri sub care Zacharias începuse să dea semne de viaţă. Harry o auzi pe Ginny spunându-i veselă profesoarei McGonagall, care era supărată:

— Îmi pare rău, doamnă profesoară, am uitat să frânez.

Râzând, Harry se desprinse din mijlocul celorlalţi coechipieri şi o îmbrăţişa pe Ginny, dându-i însă drumul foarte repede. Evită s-o privească în ochi, bătându-l în schimb pe umăr pe Ron, care aclama şi el, pe când cei din echipa Cercetaşilor părăseau terenul braţ la braţ, dând uitării toate neînţelegerile, lovind aerul cu pumnii şi făcându-le cu mâna suporterilor.

Îîn vestiar era o atmosferă triumfătoare.

— Seamus zicea că se dă o petrecere în camera de zi! strigă Dean pe un ton exuberant. Să mergem, Ginny, Demelza!

Ron şi Harry rămaseră singuri în vestiar. Tocmai erau pe cale să plece când intră Hermione. Răsucea fularul cu însemnele Cercetaşilor şi părea supărată dar hotărâtă.

— Harry, aş vrea să vorbesc ceva cu tine, zise ea şi trase aer în piept. Nu ar fi trebuit să fi făcut asta. Ai auzit ce a zis Slughorn, este împotriva legii.

— Şi ce ai de gând, să ne pârăşti? întrebă Ron.

— Despre ce vorbiţi? întrebă Harry, agăţându-şi roba şi în-torcându-se cu spatele la ei pentru a-şi ascunde zâmbetul.

— Ştii foarte bine despre ce vorbim! spuse Hermione pe un ton sfredelitor. I-ai pus ceva în băutură lui Ron la micul dejun! Felix Felicis!

— Ba nu, zise Harry, întorcându-se cu faţa spre ei.

— Ba da, Harry, şi din cauza asta a mers totul bine, au lipsit jucători de la Viperini şi Ron a apărat toate loviturile!

— Nu i l-am pus în băutură! spuse Harry zâmbind larg.

Băgă mâna în buzunarul interior al hainei şi scoase sticluţa pe care o văzuse Hermione la el în dimineaţa aceea. Era plină cu o poţiune aurie şi dopul era încă sigilat cu ceară.

— Am vrut ca Ron să creadă că am făcut-o, aşa că m-am prefăcut când ştiam că aveai să mă vezi.

Se uită la Ron.

— Ai apărat toate loviturile pentru că te-ai simţit norocos. Tu ai făcut totul.

Puse poţiunea la loc în buzunar.

— Chiar nu mi-ai pus nimic în sucul de dovleac? zise Ron uluit. Dar am fost în formă... şi Vaisey nu a putut să joace... Sigur nu mi-ai dat să beau o poţiune norocoasă?

Harry clătină din cap. Ron rămase cu gura căscată pentru o clipă, iar apoi se întoarse supărat spre Hermione, imitân-du-i vocea:

— I-ai pus Felix Felicis în suc lui Ron azi dimineaţă şi din cauza asta a apărat toate loviturile! Poftim! Pot să salvez goluri şi fără ajutorul altora, Hermione!

— Dar n-am zis că nu poţi... Ron, şi tu ai crezut că ţi-a pus ceva în băutură!

Dar Ron trecuse deja pe lângă ea cu paşi mari şi ieşise pe usă ţinându-şi coada de mătură pe umăr.

— Aă... zise Harry când se lăsă dintr-odată tăcerea, căci nu se aşteptase ca planul său să aibă acest efect. Ce zici... mergem la petrecere?

— Du-te tu! spuse Hermione, abţinându-se să nu plângă, în momentul de faţă sunt sătulă până peste cap de Ron, nu înţeleg cu ce-am greşit.

Şi ieşi şi ea furtunos din vestiar.

Harry se întoarse fără să se grăbească înapoi spre castel, prin mulţime. Mulţi îl strigară, felicitându-l, însă el era foarte dezamăgit; fusese convins că, dacă Ron avea să câştige meciul, el şi Hermione aveau să redevină imediat prieteni. Nu îşi dădea seama cura ar fi putut să-i explice lui Hermione că Ron era supărat pe ea pentru că-l sărutase pe Viktor Krum, dat fiind că motivul supărării avusese loc cu atât de mult timp în urmă.

Harry nu o văzu pe Hermione la petrecerea Cercetaşilor, care era în toi când sosi el. Venirea lui fu întâmpinată cu un nou val de urale şi aplauze şi cât de curând Harry fu înconjurat de o mare de oameni care îl felicitau. Lui Harry îi luă destul de mult să încerce să-l găsească pe Ron, fiind încolţit de fraţii Creevey, care voiau să le povestească meciul secundă cu secundă, şi apoi fu

înconjurat de un grup mare de fete care râdeau până şi la cele mai anoste replici ale sale, bătând neîncetat din gene. în cele din urmă reuşi să scape din ghearele Romildei Vane, care-i dădea de înţeles că voia să meargă cu el la petrecerea de Crăciun a lui Slughorn. în timp ce îşi croia drum către masa pe care era băutura, intră direct în Ginny, care îl avea pe umăr pe Arnold, Pigmeul Pufos, în timp ce Şmecherilă mieuna plin de speranţă la picioarele ei.

— Îl cauţi pe Ron? întrebă ea, zâmbind atotştiutoare. E acolo, ipocritul nemernic.

Harry se uită în colţul spre care arăta Ginny. Acolo, în văzul tuturor, era Ron, care era atât de încolăcit în jurul lui La-vender Brown încât era greu să-ţi dai seama care erau mâinile unuia şi care ale celuilalt.

— Parcă ar fi gata s-o înghită cu totul, nu-i aşa? zise Ginny pe un ton calm. Dar presupun că trebuie să-şi cizeleze metodele într-un fel sau în altul. Ai jucat bine, Harry.

Îl bătu prieteneşte pe braţ. Harry simţi dintr-odată un gol în stomac, dar apoi Ginny plecă să îşi ia încă o Berezero. Şmecherilă merse după ea, fără să-şi dezlipească ochii galbeni de pe Arnold.

Harry se întoarse cu spatele la Ron, care nu părea că avea să iasă la suprafaţă prea repede, chiar la timp pentru a vedea gaura portretului închizându-se. Cu o strângere de inimă, lui Harry i se păru că vede o claie de păr castaniu dispărând în gaură.

Ţâşni înainte, evitând-o din nou pe Romilda Vane, şi deschise într-o parte portretul doamnei grase. Holul de dincolo de portret părea pustiu.

— Hermione?

O găsi în prima clasă liberă în care intră. Stătea pe catedră, singură, cu nişte păsări galbene care ciripeau zburând în jurul capului ei. Era evident că tocmai le crease. Harry nu putu să nu fie impresionat de talentul lui Hermione într-un moment ca acesta.

— A, bună, Harry, zise ea cu o voce nesigură. Doar exersam.

— Da... sunt... ăă... de excepţie... răspuse Harry.

Nu avea idee ce să-i spună. Tot ce spera era ca Hermione să nu-l fi observat pe Ron şi să fi plecat din camera de zi pentru că petrecerea era puţin prea zgomotoasă, dar chiar atunci ea zise cu o voce neobişnuit de ascuţită:

— Ron pare să se distreze de minune.

— Ăă... serios? spuse Harry.

— Nu te face că nu l-ai văzut, zise Hermione. Nu poţi să spui că încerca să fie discret, nu-i...

Uşa din spatele lor se deschise la perete. Harry fu îngrozit să-l vadă pe Ron râzând şi trăgând-o de mână pe Lavender.

— A, zise el, oprindu-se brusc când îi văzu pe Harry şi Hermione.

— Hopa! spuse Lavender şi ieşi din cameră, chicotind. Uşa se închise singură după ea.

Se lăsă o tăcere înăbuşitoare, parcă palpabilă. Hermione se uită cu ochii mari la Ron, care refuză s-o privească, dar zise stingherit şi în acelaşi timp bravând:

— Bună, Harry! Chiar mă întrebam pe unde eşti! Hermione se dădu jos de pe catedră. Micul stol de păsări aurii zbură în continuare în jurul capului ei, ciripind şi făcând-o să semene cu macheta stranie şi penată a unui sistem solar.

— N-ar trebui s-o laşi pe Lavender să aştepte pe hol, zise ea cu o voce joasă. O să se întrebe pe unde eşti.

Merse foarte încet spre usă, perfect dreaptă. Harry îi aruncă o privire lui Ron, care părea uşurat că nu se petrecuse nimic mai grav.

— Oppugno! se auzi un strigăt din prag.

Harry se întoarse imediat şi o văzu pe Hermione îndrep-tându-şi bagheta către Ron, cu o expresie neîndurătoare pe chip. Micuţul stol de păsări zbură ca o ploaie de gloanţe mari şi aurii spre Ron, care scoase un ţipăt şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Dar păsările îl atacară, ciupindu-l şi zgâriindu-i fiecare centimetru de piele descoperită.

— Fălesămălasenpace! strigă el, dar Hermione îi aruncă furioasă o ultimă privire răzbunătoare, deschise uşa cu putere şi dispăru.

Harry avu impresia că aude nişte suspine înainte ca uşa să se trântească la loc.

CAPITOLUL XV

JURĂMÂNTUL SUPREM

Zăpada era viscolită din nou în ferestrele acoperite cu chiciură, iar Crăciunul se apropia cu paşi repezi. Ca de obicei, Hagrid adusese deja de unul singur cei doisprezece brazi de Crăciun pentru Marea Sală; în jurul balustradelor scărilor fuseseră răsucite ghirlande de ilice şi beteală; lumânări care nu se scurtau luminau din interiorul coifurilor armurilor, iar pe holuri fuseseră agăţate buchete mari de vâsc la intervale fixe. Exista o tendinţă ca grupuri mari de fete să se strângă sub buchetele de vâsc de fiecare dată când trecea Harry pe acolo, provocând blocaje pe holuri; însă, din fericire, datorită numeroaselor hoinăreli nocturne, Harry ajunsese să cunoască deosebit de bine culoarele secrete din castel, aşa că nu-i era greu ca în pauze să circule pe coridoarele unde nu erau bucheţele de vâsc.

Ron, care altădată ar fi fost mai degrabă gelos decât amuzat de nevoia de a urma aceste rute ocolite, râdea în hohote de această situaţie. Deşi Harry îl prefera de o mie de ori pe Ron cel vesel şi glumeţ din prezent în locul băiatului posac şi agresiv pe care trebuise să-l suporte pe parcursul ultimelor câteva săptămâni, varianta îmbunătăţită a lui Ron cerea anumite sacrificii. în primul rând, Harry trebuia să îndure prezenţa aproape nelipsită a lui Lavender Brown, care părea să considere că orice clipă în care nu se săruta cu Ron era o clipă pierdută; în al doilea

rând, Harry se trezise din nou prietenul cel mai bun al unor oameni care dădeau impresia că nu voiau să-şi mai vorbească niciodată.

Ron, care avea urmele atacului păsărilor lui Hermione pe mâini şi pe antebraţe, adoptase o atitudine defensivă şi ranchiunoasă.

— Nu are nici un motiv să se plângă, îi spuse el lui Harry. S-a sărutat cu Krum. Ei bine am găsit şi eu pe cineva care

vrea să mă sărute. Ştii ceva, trăim într-o ţară liberă. N-am greşit cu nimic.

Harry nu răspunse, pretinzând că era absorbit de cartea pe care se presupunea că trebuiau să o citească înaintea cursului de Farmece din dimineaţa următoare (Căutarea chintesenţei). Fiind hotărât să rămână prieten şi cu Ron şi cu Hermione, petrecea mult timp tăcând.

— Nu i-am promis niciodată nimic lui Hermione, bolborosi Ron. Adică, mă rog, voiam să merg cu ea la petrecerea de Crăciun a lui Slughorn, dar nu mi-a spus niciodată... doar ca prieteni... eu nu depind de nimeni...

Harry dădu o pagină din Chintesenţă, fiind conştient că Ron se uita la el. Vocea lui Ron se stinse, abia dacă se auzea ce mormăia din cauza focului care sfârâia, deşi lui Harry i se păru că desluşeşte din nou cuvintele "Krum" şi "nici un motiv să se plângă".

Hermione avea aţâţ de multe cursuri, încât Harry nu putea să vorbească pe-ndelete cu ea decât seara, când Ron era oricum încolăcit în jurul lui Lavender şi nu era atent la ce făceau ceilalţi. Hermione refuza să stea în camera de zi

când era Ron acolo, aşa că Harry se întâlnea de obicei cu ea la bibliotecă, asta însemnând că discutau mereu în şoaptă.

— Are tot dreptul să se sărute cu cine vrea, spuse Hermione, în timp ce Madam Pince, bibliotecara, se strecura pe lângă rafturile din spatele lor. Sinceră să fiu, puţin îmi pasă.

Ridică pana şi puse un punct pe "i" atât de apăsat, încât găuri foaia de pergament. Harry nu zise nimic. Credea că avea să îşi piardă vocea în scurt timp din cauză că ajunsese să o folosească atât de rar. Se aplecă ceva mai mult peste Realizarea Poţiunilor Avansate şi îşi luă în continuare notiţe despre elixirele eterne, întrerupându-se din când în când pentru a descifra notele folositoare pe care prinţul le adăugase textului lui Libatius Borage.

— Apropo, zise Hermione după câteva clipe, trebuie să ai mare grijă.

— Hermione, ţi-o spun pentru ultima dată, şopti Harry puţin răguşit după ce tăcuse trei sferturi de oră, n-o să dau înapoi manualul acesta. Am învăţat mai multe de la prinţ decât de la Plesneală şi Slughorn la...

— Nu mă refer la aşa-zisul tău prinţ, spuse Hermione, ui-tându-se cruciş la cartea lui de parcă tocmai i-ar fi vorbit urât, mă refer la ceva ce s-a întâmplat mai devreme. M-am dus la baia fetelor chiar înainte să vin aici şi am dat peste vreo douăsprezece fete, printre care şi Romilda Vane, care încercau să decidă cum să te facă să bei o poţiune de dragoste fără să ştii. Toate speră să te facă să le inviţi la petrecerea lui Slughorn, se pare că au cumpărat poţiuni de dragoste de la Fred şi George şi mă tem că funcţionează.

— Atunci de ce nu le-ai confiscat? întrebă Harry.

Nu-i venea să creadă că Hermione ar fi putut să renunţe la obsesia ei pentru respectarea regulilor într-un moment crucial ca acesta.

— Nu aduseseră poţiunile cu ele la baie, zise Hermione pe un ton dispreţuitor. Doar discutau despre diverse strategii. Având în vedere că mă îndoiesc că până şi Prinţul Semipur — se uită din nou cruciş la carte — ar putea să născocească un antidot pentru douăsprezece poţiuni diferite în acelaşi timp, te sfătuiesc să inviţi pe cineva... pentru ca celelalte să nu mai creadă că încă mai au şanse. Este mâine seară, aşa că sunt destul de disperate.

— Dar nu vreau să merg cu nimeni, bolborosi Harry, care încă mai încerca să se gândească la Ginny cât mai puţin posibil, în ciuda faptului că aceasta îi apărea adeseori în vis, în circumstanţe care îl făceau pe Harry să fie foarte recunoscător că Ron nu practica Legilimanţia.

— În orice caz, ai grijă ce bei, pentru că Romilda Vane părea hotărâtă, zise Hermione pe un ton sumbru.

Smuci în sus fâşia lungă de pergament pe care îşi scria eseul pentru Aritmanţie şi scrijeli în continuare cu pana de scris. Harry o urmări, gândindu-se la cu totul altceva.

— Stai puţin, zise el încet. Credeam că Filch a interzis toate articolele cumpărate de la "Weasley Bing-Bong", nu?

— Şi de când tine cineva cont de ce interzice Filch? întrebă Hermione, concentrându-se mai departe asupra eseului.

— Dar bufniţele nu sunt verificate? Cum au putut să aducă fetele alea poţiuni de dragoste în şcoală?

— Fred şi George le-au trimis drept parfumuri şi poţiuni de tuse, zise Hermione. Face parte din serviciul lor de comenzi via-bufniţă.

— Văd că ştii multe despre asta.

Hermione se uită cruciş la el, aruncându-i o privire asemenea celei pe care tocmai o aruncase asupra exemplarului său de Realizarea Poţiunilor Avansate.

— Toate detaliile erau trecute pe spatele sticluţelor pe care ni le-au arătat în vară mie şi lui Ginny, spuse ea cu răceală. Să ştii că nu-mi petrec timpul strecurând poţiuni în băuturile oamenilor... şi nici nu mă prefac că mă ocup cu aşa ceva, ceea ce ar fi la fel de grav.

— Da, mă rog, să uităm de asta, spuse Harry repede. Ideea este că-l păcălesc pe Filch, nu-i aşa? Fetele astea aduc în şcoală lucruri făcute să pară că sunt altceva! Nu ar fi putut şi Rea-credinţă să aducă pe ascuns colierul?

— Vai, Harry, hai să nu o luăm de la capăt cu asta.

— De ce nu? întrebă Harry.

— Fii atent, oftă Hermione, Senzorii de Tăinuire detectează blestemele, vrăjile negative şi farmecele de deghizare, nu-i aşa? Sunt folosiţi pentru a descoperi magia neagră şi obiectele întunecate. Ar fi detectat imediat un blestem puternic ca acela aruncat asupra colierului. Dar o substanţă pusă înţr-o sticluţă greşită n-ar intra în categoria asta... Şi oricum, poţi-unile de dragoste nu sunt întunecate şi nici periculoase...

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, mormăi Harry, gândindu-se la Romilda Vane.

— ... aşa că ar depinde de Filch să-şi dea seama că nu era vorba despre o poţiune de dragoste, iar el nu este un vrăjitor tocmai talentat. Mă îndoiesc că poate să deosebească o poţiune de o...

Hermione se opri brusc; şi Harry auzise zgomotul acela.

Cineva se mişcase în apropierea lor pe lângă rafturile întunecate. Aşteptară şi o clipă mai târziu Madam Pince apăru ca un vultur de după un colţ. Obrajii supţi, pielea ca pergamentul şi nasul lung şi coroiat îi erau luminate de lampa pe care o ţinea, lucru care nu o avantaja deloc.

— S-a închis biblioteca, zise ea. Să nu uitaţi să duceţi înapoi la raft toate cărţile pe care... Ce i-ai făcut acestei cărţi, delincvenţule?

— Nu este de la bibliotecă, este a mea! spuse Harry repede, înşfăcând exemplarul de Realizarea Poţiunilor Avansate de pe masă când Madam Pince întinse o mână ca o gheară spre ea.

— Ai pângăriţ-o! şuieră ea. Ai profanat-o! Ai întinat-o!

— Este doar o carte pe care sunt scrise notiţe! spuse Harry, smulgând-o din strânsoarea ei.

Madam Pince arăta ca şi cum ar fi putut să facă o criză; Hermione, care se grăbise să-şi strângă lucrurile, îl apucă de braţ pe Harry şi-l trase cu forţa după ea.

— O să-ţi interzică să mai vii la bibliotecă, dacă nu ai grijă. De ce a trebuit să aduci cartea aia afurisită?

— Hermione, nu sunt eu de vină că e nebună de legat. Sau ţi-e teamă că a auzit cumva că îl vorbeai de rău pe Filch? Am bănuit dinţoţdeauna că ar putea să fie ceva între ei.

— Ce să-ţi spun, ţâre amuzant...

Bucurându-se că acum puteau să vorbească din nou normal, merseră pe holurile goale, luminate cu lămpi, întorcân-du-se în camera de zi, contrazicându-se pe tema unei relaţii între Filch şi Madam Pince.

— Bibelouri, îi spuse Harry doamnei grase, aceasta fiind noua parolă de sărbători.

— Mulţumesc la fel, zise doamna grasă, zâmbind şmechereşte şi deschizându-se într-o parte pentru a le face loc să intre.

— Bună, Harry! spuse Romilda Vane în clipa în care acesta trecu prin gaura portretului. Nu vrei un pahar cu apă?

Hermione îi aruncă o privire peste umăr, iar el parcă o auzi zicând: "Ce ţi-am spus?"

— Nu, mulţumesc, zise Harry repede. Nu prea îmi place.

— Atunci primeşte-le oricum pe astea, spuse Romilda, pu-nându-i o cutie în braţe. Sunt ceaune de ciocolată cu whisky-foc. Mi le-a trimis bunica, însă mie nu-mi plac.

— A, da, mulţumesc mult, zise Harry, căruia nu-i trecu prin minte să spună altceva. Ăă... eu o să stau acolo cu...

Merse repede după Hermione şi vocea i se stinse încet.

— Ţi-am zis eu, spuse Hermione sec. Cu cât inviţi pe cineva mai repede, cu aţâţ or să te lase în pace mai repede şi o să poţi să...

Dar dinţr-odată nu i se mai citi nici o emoţie pe chip; tocmai îi zărise pe Ron şi Lavender care stăteau îmbrăţişaţi pe un scaun.

— Păi, noapte bună, Harry, zise Hermione, deşi era abia şapte seara şi plecă spre dormitoarele fetelor fără să mai spună un cuvânt.

Harry se duse la culcare consolându-se cu gândul că nu mai avea de îndurat decât o zi de cursuri şi petrecerea lui Slughorn, înainte ca el şi Ron să plece împreună la Vizuină. Acum i se părea imposibil ca Ron şi Hermione să se împace înainte de sărbători, dar poate că vacanţa avea să le dea timp să se liniştească şi să reflecteze asupra purtării lor.

Însă Harry nu era foarte optimist şi i se păru şi mai puţin probabil după ce petrecu o lecţie de Transfigurare cu amândoi în ziua următoare. Tocmai se înhămaseră la domeniul deosebit de dificil al transfigurării oamenilor; exersau în faţa oglinzilor şi li se cerea să-şi schimbe culoarea propriilor sprâncene. Hermione râse cu răutate de prima încercare a lui Ron, care se dovedi dezastruoasă, căci el reuşi să-şi creeze o spectaculoasă mustaţă în

furculiţă; Ron răspunse imitând-o cu cruzime, dar cu succes pe Hermione şi sărind în sus de fiecare dată când profesoara McGonagall o întreba ceva, ceea ce le distra peste măsură pe Lavender şi pe Parvati şi o făcu din nou pe Hermione să fie pe punctul de a izbucni în plâns. Ea ieşi ca din puşcă imediat ce se sună de pauză, lăsându-şi acolo o parte dintre lucruri; Harry îi strânse obiectele uitate şi merse după ea, hotărând că Hermione avea mai mare nevoie de el decât Ron.

În cele din urmă reuşi să o găsească ieşind dintr-una dintre băile fetelor de la etajul de mai jos. Era însoţită de Luna Lovegood, care o bătea uşor pe spate.

— A, bună, Harry, zise Luna. Ştii că ai o sprânceană gal-ben-aprins?

— Bună, Luna. Hermione, ţi-ai uitat nişte lucruri, îi întinse cărţile.

— A, da, spuse Hermione cu o voce sugrumată, luându-şi lucrurile şi întorcându-se repede pentru a ascunde faptul că-şi ştergea lacrimile cu penarul. îţi mulţumesc, Harry. Păi, cred că ar trebui să plec.

Hermione se îndepărtă cu paşi repezi, fără să-i dea lui Harry ocazia de-a încerca s-o consoleze, cu toate că îşi dădea seama că nu ştia ce ar fi putut să-i spună.

— Este puţin supărată, zise Luna. In prima clipă am crezut că era Myrtle cea Plângăcioasă, dar s-a dovedit a fi Hermione. Zicea ceva despre Ron Weasley.

— Da, s-au certat, spuse Harry.

— Ron poate fi foarte amuzant uneori, nu-i aşa? zise Luna, când porniră împreună pe hol. Dar poate fi şi răutăcios. Am observat asta anul trecut.

— Presupun că ai dreptate, spuse Harry.

Luna îşi punea din nou în practică talentul de a spune adevăruri incomode; Harry nu mai cunoscuse pe nimeni ca ea.

— Ai avut un semestru plăcut?

— A, da, n-a fost rău, zise Luna. M-am simţit cam singură fără AD. însă Ginny a fost foarte drăguţă cu mine. Acum câteva zile i-a făcut pe doi băieţi de la cursul nostru de Transfigurare să nu-mi mai spună "Lunatica".

— Ai vrea să mergi cu mine la petrecerea lui Slughorn din seara asta?

Harry spuse aceste cuvinte înainte să se poată opri; se auzi vorbind ca şi cum vocea ar fi fost a altcuiva. Luna îl privi surprinsă cu ochii ei exoftalmici.

— La petrecerea lui Slughorn? Cu tine?

— Da, spuse Harry. Trebuie să invit pe cineva, aşa că m-am gândit că ţi-ar face plăcere să... adică... Adică, să mergem ca prieteni, ştii. Dar dacă nu vrei...

Harry începuse deja să spere că Luna nu voia să meargă.

— A, nu, mi-ar face mare plăcere să merg cu tine ca prieten! zise Luna, zâmbind larg, aşa cum Harry nu o mai văzuse niciodată până atunci. Eşti primul băiat care m-a invitat la o petrecere, ca prieten! Din cauza asta ţi-ai vopsit

sprânceana, ai făcut-o pentru petrecere? Ar fi cazul să fac şi eu la fel?

— Nu, spuse Harry cu fermitate, a fost o greşeală. O s-o rog pe Hermione să mă ajute cu asta. Atunci rămâne să ne întâlnim în holul de la intrare la opt.

— AHA! strigă o voce de deasupra lor şi amândoi tresăriră.

Nici unul dintre ei nu îşi dăduse seama că tocmai trecuseră pe sub Peeves, care stătea agăţat cu susul în jos de un candelabru, zâmbindu-le maliţios.

— Smintitul a invitat-o pe Lunatică să meargă cu el la petrecere! Smintitul o iubeşte pe Lunatică! Smintitul e ne-buuuuuun după Lunatică!

Peeves ţâşni de lângă ei, râzând pe înfundate şi strigând: "Smintitul o iubeşte pe Lunatică!"

— Ar fi fost prea frumos să fi rămas doar între noi, zise Harry.

Într-adevăr, în scurt timp toată şcoala părea să ştie că Harry Potter mergea cu Luna Lovegood la petrecerea lui Slughorn.

— Ai fi putut să mergi cu oricine altcineva! spuse Ron la cină, nevenindu-i să creadă. Cu oricine! Şi tu ai ales-o pe Lunatica Lovegood?

— Ron, nu-i mai spune asa, se răsti Ginny, oprindu-se în spatele lui Harry în drum către prietenii ei. Harry, să ştii că mă bucur foarte mult că ai invitat-o, iar ea e încântată.

Ginny merse mai departe pe lângă masă ca să stea alături de Dean. Harry încercă să fie mulţumit că Ginny se bucura că o invitase pe Luna, dar nu prea reuşi. Hermione stătea singură, foarte departe de ei, şi-şi plimba furculiţa prin farfurie, jucându-se cu bucăţile de tocană. Harry observă că Ron îi arunca din când în când priviri cu coada ochiului.

— Ai putea să-ţi ceri scuze, îi sugeră Harry fără ocolişuri.

— Glumeşti, vrei să mă atace din nou un stol de canari? mormăi Ron.

— Dar de ce a trebuit s-o imiţi?

— A râs de mustaţa mea!

— Şi eu am râs, a fost cel mai ridicol lucru pe care l-am văzut în viaţa mea.

Dar Ron nu părea să-l fi auzit; tocmai sosiseră Lavender şi Parvati. înghesuindu-se între Harry şi Ron, Lavender îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Ron.

— Bună, Harry, zise Parvati care, ca şi Harry, era vag stingherită şi plictisită de comportamentul prietenilor lor.

— Bună, spuse Harry. Ce mai faci? Până la urmă rămâneţi la Hogwarts? Am auzit că părinţii voştri voiau să vă retragă.

— Deocamdată am reuşit să-i conving să n-o facă, zise Parvati. S-au speriat foarte tare din cauza incidentului cu Katie, dar, având în vedere că nu s-a mai întâmplat nimic altceva de atunci... a, bună, Hermione!

Parvati zâmbi cât putu de larg. Harry îşi dădu seama că se simţea vinovată pentru că râsese de Hermione la Transfigurare, întoarse capul şi văzu că şi Hermione îi zâmbea larg, poate chiar mai larg dacă era cu putinţă. Fetele se poartă foarte ciudat uneori, îşi zise el.

— Bună, Parvati! spuse Hermione, ignorându-i cu desăvârşire pe Ron şi Lavender. Te duci la petrecerea lui Slughorn astă-seară?

— N-am invitaţie, zise Parvati pe un ton mohorât. însă mi-aş dori să merg, se pare că o să fie foarte frumos... tu te duci, nu-i aşa?

— Da, la opt mă întâlnesc cu Cormac şi...

Se auzi un zgomot ca şi cum ar fi fost desfundată o chiuvetă cu pompa şi Ron se dezlipi de Lavender. Hermione se purtă ca şi cum n-ar fi auzit sau văzut nimic.

— ... mergem împreună la petrecere.

— Tu şi Cormac? zise Parvati. Te referi cumva la Cormac McLaggen?

— La nimeni altul, spuse Hermione pe un ton suav. Cel care aproape că a fost ales portarul Cercetaşilor, puse mare accent pe "aproape".

— Vrei să spui că sunteţi un cuplu? întrebă Parvati cu ochii mari.

— A, da, nu ştiai? zise Hermione, chicotind într-un mod complet necaracteristic.

— Incredibil! spuse Parvati, rămânând cu gura căscată la auzul acestei veşti. Uau, dar ştiu că-ţi plac

jucătorii de vâjt-haţ, nu-i aşa? Mai întâi Krum, acum McLaggen.

— Îmi plac jucătorii foarte buni de vâjthaţ, o corectă Hermione, zâmbind în continuare. Păi, ne mai vedem. Trebuie să mă duc să mă pregătesc pentru petrecere.

Hermione plecă. Lavender şi Parvati îşi apropiară capetele imediat pentru a discuta despre acest eveniment, trecând în revistă tot ce auziseră vreodată despre McLaggen şi tot ce bănuiseră vreodată despre Hermione. în mod ciudat, chipul lui Ron era lipsit de expresie, iar el nu zise nimic. Harry reflectă în tăcere la ce erau în stare să facă fetele pentru a se răzbuna.

Când ajunse în seara aceea în vestibul la ora opt, descoperi un număr neobişnuit de mare de fete stând pe acolo, părând să se uite supărate la el, în timp ce se apropia de Luna. Aceasta purta o rochie argintie cu paiete care le atrăgea atenţia privitorilor amuzaţi, dar altfel era chiar drăguţă, în orice caz, Harry se bucura că nu purta cerceii cu ridichi, colierul cu dopuri de Berezero şi spectrochelarii.

— Bună, zise el. Mergem?

— O, da, spuse ea bucuroasă. Unde are loc petrecerea?

— În biroul lui Slughorn, zise Harry, urcând împreună c ea pe scara de marmură şi îndepărtându-se de cei care şuş teau şi se holbau la ei. Se zice c-o să vină şi un vampir, ai auzit?

— Rufus Scrimgeour? întrebă Luna.

— Ăă... poftim? spuse Harry derutat. Te referi la ministrul Magiei?

— Da, e vampir, spuse Luna pe un ton hotărât. Tata a scris un articol foarte lung despre asta când Scrimgeour tocmai îl înlocuise pe Cornelius Fudge, dar cineva de la minister i-a interzis să-l publice. Este evident că nu voiau să se afle adevărul!

Harry nu răspunse, cu toate că i se părea foarte puţin probabil ca Rufus Scrimgeour să fie vampir. Era obişnuit ca Luna să repete teoriile bizare ale tatălui ei de parcă ar fi fost o realitate; se apropiau deja de biroul lui Slughorn şi râsetele, muzica şi vocile ridicate se auzeau din ce în ce mai tare cu fiecare pas pe care-l făceau.

Biroul lui Slughorn era mult mai mare decât birourile obişnuite ale profesorilor, fie pentru că aşa fusese de la început, fie pentru că acesta îl mărise prin farmece. Tavanul şi pereţii fuseseră acoperiţi cu draperii verde smarald, roşii şi aurii, încât toţi se simţeau ca şi cum ar fi fost într-un cort imens. Camera era ticsită cu oameni, avea un aer închis şi era scăldată în lumina roşie aruncată de o lampă aurie bogat decorată, agăţată de mijlocul tavanului în care zburau zâne adevărate, fiecare dintre ele fiind un punct strălucitor. Cântece răsunătoare acompaniau nişte mandoline care se auzeau dintr-un colţ îndepărtat al camerei; un nor de fum de pipă rămăsese deasupra unui grup de căpcăuni în vârstă, cufundaţi în diverse discuţii, iar mai mulţi spiriduşi de casă chi-ţăiau, încercând să-şi croiască drumul prin pădurea de genunchi, ascunşi sub platourile grele cu mâncare pe care le duceau, arătând ca nişte măsuţe pe rotile.

— Harry, băiete! tună Slughorn, aproape imediat după ce Harry şi Luna reuşiră să se strecoare în cameră. Intră, intră, vreau să-ţi fac cunoştinţă cu o mulţime de oameni!

Slughorn purta o pălărie de catifea cu ciucuri pe care şi-o asortase la smoching. îl înşfacă de braţ pe Harry, ţinându-l atât de strâns încât ai fi zis că voia să Dispară cu el şi-l conduse hotărât spre centrul camerei. Harry o apucă de mână Pe Luna şi o trase după el.

— Harry, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Eldred Worple, un fost elev al meu, autorul cărţii Fraţi de sânge: o viaţă trăită printre vampiri... şi desigur, pe fratele său, Sanguini.

Worple era un bărbat scund, cu ochelari, care dădu mâna energic cu Harry; vampirul Sanguini, înalt şi foarte slab, cu cearcăne, îl salută doar cu o mişcare din cap. Părea mai degrabă plictisit. Lângă el stăteau nişte fete care trăncăneau de zor, curioase şi entuziasmate.

— Harry Potter, mă bucur nespus să te cunosc! zise Worple, uitându-se în sus la Harry prin lentilele cu dioptrii mari. Chiar zilele trecute l-am întrebat pe Slughorn: Unde e biografia lui Harry Potter pe care o aşteaptă toată lumea cu sufletul la gură?

— Aă, zise Harry, serios?

— Eşti modest, cum a spus Horace, zise Worple. Dar serios vorbind — îşi schimbă atitudinea, devenind brusc foarte pragmatic — aş fi încântat să o scriu chiar eu. Dragul meu, oamenii sunt disperaţi să afle mai multe despre tine, disperaţi! Dacă eşti dispus să-mi dai câteva interviuri, să zicem în şedinţe de patru, cinci ore, pe cinstea mea, am

putea termina cartea în câteva luni. Şi te asigur că efortul tău ar fi minim. Poţi să-l întrebi pe Sanguini, aici de faţă, dacă nu este... Sanguini, unde pleci?! adăugă Worple, pe un ton dintr-odată intransigent, pentru că vampirul se îndreptase pe nesimţite către un grup de fete din apropiere, având o sclipire flămândă în ochi. Uite, ia un pateu, zise Worple, înşfăcând unul de pe un platou dus de un spiri-duş care trecu pe lângă ei şi punându-i-l direct în mână lui Sanguini înainte de a se concentra din nou asupra lui Harry. Dragul meu, te-ai putea îmbogăţi, nici nu îţi imaginezi cât...

— N-am de gând să iau parte la aşa ceva, spuse Harry cu fermitate, şi tocmai am văzut o prietenă, vă rog să mă scuzaţi.

O trase pe Luna după el prin mulţime; chiar văzuse o claie de păr lung castaniu încadrată de nişte femei care păreau să fie două dintre Surorile Stranii.

— Hermione! Hermione!

— Harry! Slavă Domnului c-ai venit! Bună, Luna!

— Ce-ai păţit? întrebă Harry, pentru că Hermione era ciufulită, de parcă tocmai ar fi ieşit dintr-un tufiş de Laţul Diavolului.

— A, abia am scăpat. Adică l-am lăsat singur pe Cormac, zise ea. Sub vâsc, adăugă ea, lămurindu-l pe Harry când acesta o privi în continuare întrebător.

— Aşa meriţi, dacă ai venit cu el, îi spuse el pe un ton sever.

— M-am gândit că el era cel care l-ar fi enervat cel mai tare pe Ron, zise Hermione calmă. Am oscilat o vreme între el şi Zacharias Smith, dar privind lucrurile în ansamblu...

— L-ai avut în vedere şi pe Smith? spuse Harry, revol-tându-se.

— Da, şi încep să regret că nu l-am ales pe el. Grawp este un domn pe lângă McLaggen. Să mergem mai încolo, ca să-l vedem când vine, este foarte înalt.

Cei trei se strecurară până în partea opusă a camerei, luându-şi în drum câte un pocal cu mied şi dându-şi seama prea târziu că profesoara Trelawney stătea acolo singură.

— Bună seara, îi zise Luna politicoasă profesoarei.

— Bună seara, draga mea, spuse profesoara Trelawney, fi-indu-i greu să-şi fixeze privirea asupra Lunei.

Harry simţi din nou mirosul de sherry.

— Nu ţe-am prea văzut la cursurile mele în ultima vreme...

— Aşa este, anul acesta sunt în clasa lui Firenze, zise Luna.

— A, da, bineînţeles, spuse profesoara Trelawney, chicotind supărată şi părând ameţită de băutură. Sau "calul de povară", cum îmi place să-i spun. Ai crede că acum, că m-am întors la cursuri, domnul profesor Dumbledore ar fi putut să-l concedieze pe cal, nu-i aşa? Ei bine, nu... predăm amândoi. Sinceră să fiu, este o mare jignire pentru mine, o mare jignire. Ştii că...

Profesoara Trelawney nu-l recunoscu pe Harry, părând prea ameţită de băutură. Profitând de faptul că aceasta îl critica vehement pe Firenze, Harry se apropie de Hermione şi zise:

— Hai să lămurim ceva. Ai de gând să-i spui lui Ron că te-ai amestecat în trialul portarilor?

Hermione ridică din sprâncene.

— Chiar crezi că m-aş înjosi într-atât? Harry o privi cu şiretenie.

— Hermione, dacă ai ajuns să ieşi cu McLaggen...

— Nu-i acelaşi lucru, spuse Hermione cu demnitate. Nu am absolut nici o intenţie să-i spun lui Ron nimic din ce s-a întâmplat sau nu s-a întâmplat la trialul portarilor.

— Foarte bine, zise Harry apăsat. Pentru că altfel o să fie iar la pământ şi o să pierdem următorul meci.

— Vâjthaţ! spuse Hermione mânioasă. Băieţii nu ştiu să se gândească la altceva în afară de vâjthaţ? Cormac nu m-a întrebat nimic despre mine, o, nu, n-am auzit decât povestea celor o mie şi una de lovituri apărate de Cormac McLaggen începând din clipa... O, nu, vine!

Fu atât de rapidă încât păru să fi Dispărut; acum era acolo, iar în secunda următoare se strecurase deja printre două vrăjitoare care râdeau în hohote şi se făcuse nevăzută.

— Ai văzut-o cumva pe Hermione? întrebă McLaggen, croindu-şi drum prin mulţime un minut mai târziu.

— Nu, îmi pare rău, zise Harry, întorcându-se repede, turându-se conversaţiei pe care o purta Luna şi uitând pe tru o fracţiune de secundă cu cine vorbea fata.

— Harry Potter! zise profesoara Trelawney pe un ton j şi rezonant, observându-l atunci pentru prima dată.

— A, bună ziua, spuse Harry fără tragere de inimă.

— Dragul meu! zise ea într-o şoaptă răsunătoare. Ce zvo nuri! Ce poveşti! Cel ales! Bineînţeles, eu am ştiuţ de foarte mult timp. Semnele n-au fost niciodată bune, Harry. Dar de ce n-ai continuat cursul de Preziceri despre Viitor? Materia asta e deosebit de importantă pentru tine în mod special!

— Da, Sybill, toţi credem că materia noastră este cea mai importantă! zise o voce puternică şi Slughorn apăru de cealaltă parte a profesoarei Trelawney, foarte îmbujorat, cu pălăria de catifea aşezată câş, cu un pahar de mied într-o mână şi o imensă plăcintă cu carne în alta. Dar nu cred că mi-a fost dat să am un elev mai bun ca el la Poţiuni, adăugă Slughorn privindu-l pe Harry cu afecţiune, dar totodată cu ochii injectaţi. Are un talent înnăscut, să ştii... exact ca mama lui! Sybill, am avut puţini elevi cu acest har, aşa să ştii... mai mult, chiar şi Severus...

Şi, spre groaza lui Harry, Slughorn întinse o mână şi păru să-l înşface pe Plesneală de nicăieri, trăgându-l spre ei.

— Severus, nu mai sta bosumflat şi vino să vorbeşti cu noi! zise Slughorn vesel, sughiţând. Tocmai discutam despre talentul excepţional al lui Harry pentru realizarea

poţiunilor! Bineînţeles, ai şi ţu un merit, având în vedere că i-ai fost profesor timp de cinci ani de zile!

Fiind încolţit şi având braţul lui Slughorn după umeri, Plesneală se uită în jos la Harry, de-a lungul nasului coroiat, privindu-l printre gene.

— Ce bizar, am avut întotdeauna impresia că n-am reuşit să-l învăţ absolut nimic pe Potter.

— Păi, atunci înseamnă că totul se datorează talentului său înnăscut! strigă Slughorn. Să-l fi văzut la prima lecţie, când le-am dat să pregătească "Esenţa de Moarte Vie". Nu mi s-a întâmplat ca un elev să aibă rezultate atât de bune din prima încercare, Severus cred că nici măcar tu...

— Chiar aşa? spuse Plesneală încet, cercetându-l în continuare pe Harry, care se simţea puţin neliniştit.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca Plesneală să înceapă să investigheze sursa talentului său descoperit de curând pentru realizarea poţiunilor.

— Harry, mai spune-mi o dată, ce materii mai studiezi? întrebă Slughorn.

— Apărare contra Magiei Negre, Farmece, Transfigurare, Ierbologie...

— Cu alte cuvinte, toate materiile necesare pentru a deveni Auror, spuse Plesneală, schiţând un zâmbet batjocoritor.

— Da, păi, asta şi vreau să devin, zise Harry pe un ton sfidător.

— O să fii Auror desăvârşit! tună Slughorn.

— Harry, eu nu cred că ar trebui să te faci Auror, zise Luna din senin şi toţi se uitară la ea. Aurorii fac parte din conspiraţia "Colţ-ruginiţ", credeam că o ştie toată lumea. S-au infiltrat

În Ministerul Magiei, ca să-l distrugă din interior, folosind o combinaţie de magie neagră şi afecţiuni ale gingiilor.

Harry se înecă, inspirând jumătate din paharul cu mied când izbucni în râs. Serios, ar fi meritat să o invite pe Luna chiar şi numai pentru replica aia. Ridică privirea, tuşind, după ce se udase până la piele cu mied, zâmbind însă în continuare şi văzând ceva care îl înveseli şi mai tare: Argus Filch se apropia de ei trăgându-l de o ureche pe Draco Reacredinţă.

— Domnule profesor Slughorn, zise Filch cu o voce răguşită, tremurându-i maxilarul şi având o sclipire maliţioasă în ochii cât cepele, l-am găsit furişându-se pe un coridor de la etaj. Susţine că a fost invitat la petrecerea dumneavoastră şi că deja a întârziat. I-aţi trimis cumva o invitaţie?

Reacredinţă se eliberă din strânsoarea lui Filch, părâm mânios.

— Fie, n-am fost invitat! zise el furios. încercam să vin oi cum, acum eşti mulţumit?

— Nu, nu sunt mulţumit! spuse Filch, făcând o afirmaţi* care contrasta în mod evident cu bucuria de pe chipul săi Ai dat de bucluc, aşa să ştii! N-a zis domnul

director că e ii terzis să hoinăriţi după lăsarea serii fără permisiune?

— E-n ordine, Argus, e-n ordine, zise Slughorn, fluturâr o mână. Este Crăciunul şi nu este o crimă să vrei să vii la petrecere. Numai de data asta, o să renunţăm la pedepsire vinovatului. Poţi să rămâi, Draco.

Expresia indignată şi dezamăgită de pe chipul lui Filch nu fu deloc surprinzătoare; însă, privindu-l pe Reacredinţă, Hany se întrebă de ce acesta părea aproape la fel de nefericit ca şi Filch? De ce se uita Plesneală la Reacredinţă ca şi cum ar fi fost supărat şi în acelaşi timp... era cu putinţă?... puţin speriat?

Dar aproape înainte ca Harry să asimileze ceea ce văzusf Filch se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă târşâindu-şi picioî rele şi bolborosind nemulţumit; Reacredinţă afişase zâmbet şi îi mulţumea lui Slughorn pentru generozitatea . care dăduse dovadă, iar chipul lui Plesneală devenise din ne de nepătruns.

— Este o nimica toată, serios, zise Slughorn, fluturându-şi mâna pentru a-i da de înţeles lui Reacredinţă că nu era cazul să-i mulţumească. Totuşi l-am cunoscut bine pe bunicul tău.

— A vorbit întotdeauna cu multă apreciere despre dumneavoastră, domnule profesor, zise repede Reacredinţă. Spunea că sunteţi cel mai bun realizator de poţiuni pe care l-a cunoscut.

Harry se uită la Reacredinţă cu ochii mari. Ceea ce-l intriga nu erau linguşelile, îl urmărise ani întregi pe Reacredinţă linguşindu-l pe Plesneală, ci faptul că

Reacredinţă chiar părea puţin bolnav. Era prima dată că-l vedea de aproape după foarte multă vreme şi observă că Reacredinţă avea cearcăne întunecate şi că pielea lui prinsese o nuanţă cenuşie de neconfundat.

— Aş vrea să vorbesc cu tine, Draco, zise Plesneală dintr-odată.

— A, Severus, stai puţin, spuse Slughorn, sughiţând din nou. E Crăciunul, fii şi tu mai îngăduitor.

— Sunt şeful casei lui şi eu decid cum să mă comport şi cât de îngăduitor sau sever o să fiu, zise Plesneală pe un ton tăios. Urmează-mă, Draco.

Cei doi plecară, cu Plesneală în frunte şi Reacredinţă cu un aer înciudat. Harry rămase locului pentru o clipă, şovăind, apoi spuse:

— Luna, mă întorc imediat, mă duc până la... ăă... baie.

— În ordine, zise Luna veselă, iar în timp ce Harry se strecură grăbit prin mulţime, avu impresia că o auzi reluând discuţia despre conspiraţia "Colţ-ruginit" cu profesoara Trelawney, care părea cu adevărat interesată.

Holul era pustiu şi Harry putu să-şi scoată fără probleme Pelerina Invizibilă din buzunar, aruncând-o peste el după ce ieşi din cameră. Partea cea mai dificilă fu să-i găsească pe Plesneală şi pe Reacredinţă. Harry fugi pe coridor, paşii fiindu-i acoperiţi de muzica şi de vocile răsunătoare care se auzeau în continuare din biroul lui Slughorn, în urma sa. Era posibil ca Plesneală să-l fi dus pe Reacredinţă în hruba lui... sau să-l fi condus înapoi în camera de zi a Viperinilor. Dar Harry îşi lipi urechea de

fiecare usă de pe hol, alergând de-a lungul lui până când se aplecă în dreptul broaştei de la uşa ultimei clase, auzi voci şi fu cuprins de un val de entuziasm.

— ... nu-ţi poţi permite să faci greşeli, Draco, pentru că o să fii exmatriculat...

— N-am avut nici o legătură cu asta, bine?

— Sper că nu mă minţi, pentru că a fost o scăpare nechibzuită. Se bănuieşte deja că ai avut un amestec.

— Cine mă bănuieşte? zise Reacredinţă mânios. Vă spun pentru ultima dată că nu am făcut-o eu, BINE? Probabil că fata aceea, Bell, a avut un duşman de care nu ştie nimeni. Nu vă mai uitaţi aşa la mine! Ştiu ce faceţi, nu sunt prost, dar să ştiţi că n-o să vă meargă. Pot să vă opresc!

Urmă o pauză şi apoi Plesneală zise încet:

— A, să înţeleg că mătuşa Bellatrix ţi-a dat lecţii de Occlu-manţie. Spune-mi, Draco, ce gânduri încerci să ascunzi de superiorul tău?

— De el nu încerc să ascund nimic, dar nu vreau să vă băgaţi nasul în treburile mele!

Harry îşi apropie şi mai mult urechea de broască. Oare ce-l făcuse pe Reacredinţă să-i vorbească astfel lui Plesneală, faţă de care dăduse întotdeauna dovadă de respect şi chiar de simpatie?

— Deci ăsta e motivul pentru care m-ai evitat semestrul ăsta? Te-ai temut că o să intervin? Draco, sper că eşti conştient că dacă altcineva nu s-ar fi prezentat în

biroul meu după ce i-am spus în repetate rânduri să o facă...

— Foarte bine, daţi-mi ore de detenţie! Raportaţi-mă lui Dumbledore! zise Reacredinţă pe un ton ironic.

Se lăsă iar tăcerea. Apoi Plesneală spuse:

— Ştii foarte bine că nu doresc să fac nici una, nici alta.

— Atunci, ar fi bine să nu-mi mai spuneţi să vin în biroul dumneavoastră!

— Ascultă-mă, spuse Plesneală, coborându-şi vocea într-atât încât Harry trebui să-şi lipească urechea cât mai tare de broască pentru a-l auzi. încerc să te ajut. I-am jurat mamei tale că o să te protejez. Am făcut Jurământul Suprem, Draco.

— Atunci se pare că o să trebuiască să-l încălcaţi, pentru că nu am nevoie de protecţia dumneavoastră! Este misiunea mea, el mi-a încredinţat-o şi o s-o îndeplinesc. Am un plan şi o să-l duc până la capăt, numai că durează ceva mai mult decât credeam.

— Ce plan?

— Nu vă priveşte!

— Dacă îmi spui ce încerci să faci, o să te pot ajuta.

— Mulţumesc, dar am tot ajutorul de care am nevoie, nu sunt singur!

— În mod cert astă-seară erai. Ai fost mai mult decât nesăbuit, hoinărind pe holuri fără oameni care să stea de pază, fără întăriri. Faci greşeli elementare.

— I-aş fi luat pe Crabbe şi pe Goyle cu mine, dacă nu le-aţi fi dat ore de detenţie!

— Vorbeşte mai încet! se răsti Plesneală, pentru că Reacredinţă ridicase vocea, înflăcărându-se. Dacă prietenii tăi Crabbe şi Goyle au de gând să treacă N.O.V.-ul de data asta, trebuie să depună ceva mai mult efort decât în pre...

— Ce contează? zise Reacredinţă. Apărare contra Magiei Negre... e doar o păcăleală, nu-i aşa? O farsă. De parcă vreunul dintre noi ar avea nevoie să se apere de Magia Neagră.

— Este o farsă esenţială pentru reuşită, Draco, spuse Plesneală. Unde crezi că aş fi ajuns în toţi anii ăştia dacă n-aş fi ştiut să mă prefac? Fii atent la ce-ţi spun! Eşti nechibzuit, hoinăreşti noaptea, te laşi surprins şi dacă te bazezi pe ajutorul unor oameni ca Crabbe şi Goyle...

— Nu sunt numai ei, îi mai am şi pe alţii de partea mea, care sunt mai pricepuţi ca ei.

— Atunci de ce nu vrei să ai încredere în mine, ca să te pot...

— Ştiu ce puneţi la cale! Vreţi să-mi furaţi momentul de glorie!

Urmă încă o pauză, iar apoi Plesneală zise cu răceală:

— Vorbeşti ca un copil. înţeleg că eşti supărat că tatăl tău a fost capturat şi închis, dar...

Harry abia dacă avu un răgaz de câteva secunde. Auzi paşii lui Reacredinţă de dincolo de uşă şi se aruncă într-o parte chiar în clipa când uşa se deschise la perete. Reacredinţă se îndepărtă cu paşi mari pe hol, trecând pe lângă uşa deschisă a biroului lui Slughorn, dând colţul la capăt şi dispărând.

Harry rămase ghemuit, abia îndrăznind să respire, când Plesneală ieşi încet din clasă. Nu i se citea nimic pe chip şi se întoarse la petrecere. Harry rămase pe podea, ascuns sub Pelerina Invizibilă, rotiţele minţii învârtindu-i-se neîncetat.

CAPITOLUL XVI

UN CRĂCIUN FĂRĂ ROADE

Peci Plesneală s-a oferit să-l ajute? Eşti sigur că s-a oferit să-l ajute?

— Dacă mă mai întrebi o singură dată, spuse Harry, o să-ţi bag cartoful ăsta pe...

— Era o întrebare de verificare! zise Ron.

Cei doi stăteau singuri lângă chiuveta din bucătăria doamnei Weasley, curăţând un munte de cartofi pentru ea. Zăpada era viscolită în dreptul ferestrei din faţa lor.

— Da, Plesneală s-a oferit să-l ajute, zise Harry. A spus că îi promisese mamei lui Reacredinţă să îl protejeze, că făcuse un Jurământ Solemn sau ceva de genul ăsta.

— Un Jurământ Suprem? spuse Ron şocat. Nu, n-are cum să fie asta. Eşti sigur?

— Da, sunt sigur, zise Harry. De ce, ce-i cu jurământul ăsta?

— Păi, Jurământul Suprem este suprem, nu poate fi încălcat.

— Ai să râzi, dar de asta mi-am dat seama şi singur. Şi ce se întâmplă dacă-l încâlci?

— Mori, zise Ron pur şi simplu. Fred şi George au încercat să mă convingă să fac unul când aveam vreo cinci ani. Si să ştii că am fost foarte aproape să merg până la capăt. Il ţineam de mână pe Fred când ne-a găsit tata. Şi-a ieşit din minţi, spuse Ron, cu o sclipire în ochi, aducându-şi aminte. Atunci a fost singura dată când l-am văzut la fel de supărat ca pe mama. Fred crede că de atunci fesa lui stângă nu a mai fost niciodată ca înainte.

— Da, păi, lăsând la o parte fesa stângă a lui Fred...

— Poftim? zise Fred, în timp ce gemenii intrau în bucătărie.

— Aaa, George, fii atent. Folosesc şi cuţite. Dragii de ei.

— O să împlinesc şaptesprezece ani peste două luni şi ceva, spuse Ron morocănos, şi atunci o să pot să folosesc magia ca să-i curăţ!

— Dar între timp, zise George, aşezându-se la masă şi pu-nându-şi picioarele pe blat, putem să ne delectăm privin-du-te cum ne arăţi cum se foloseşte corect un... hopa.

— E vina ta! zise Ron supărat, ducând la gură degetul mare la care tocmai se tăiase. Stai să vezi când o să împlinesc şaptesprezece ani.

— Fără îndoială că o să ne uluieşti cu abilităţi magice nebănuite până atunci, spuse Fred, căscând.

— Şi apropo de abilităţi nebănuite, Ronald, zise George, am auzit câte ceva de la Ginny despre tine şi o anumită domnişoară Lavender Brown, dacă informaţiile noastre sunt corecte. Ce poţi să ne spui despre asta?

Ron roşi puţin, dar nu păru nemulţumit când se apucă din nou de curăţat cartofi.

— Nu-i treaba voastră!

— Ce replică dezarmantă, spuse Fred. Zău că nu ştiu de unde le scoţi. N-ai înţeles, noi voiam să ştim cum s-a întâmplat?

— Ce vrei să spui?

— A avut un accident sau ceva de genul ăsta?

— Poftim?

— Păi, trebuie să fi păţit ceva şi să-şi fi pierdut minţile, nu? Ai grijă ce faci!

Doamna Weasley intră în cameră la tanc, văzându-l pe Ron cum azvârlea cuţitul de curăţat cartofi spre Fred,

care îl transformă într-un avion de hârtie cu o mişcare leneşă din baghetă.

— Ron! zise ea mânioasă. Să nu te mai prind niciodată aruncând cu cuţite!

— Bine, spuse Ron, de prins n-o să mă mai prinzi, adăugă el în şoaptă, întorcându-se spre muntele de cartofi.

— Fred, George, îmi pare rău, dragii mei, dar Remus o să vină astă-seară, aşa că Bill va trebui să stea cu voi în cameră.

— Nici o problemă, zise George.

— Apoi, având în vedere că Charlie nu vine acasă, Harry şi Ron or să rămână singuri la mansardă, dacă Fleur o să-mpartă camera cu Ginny...

— ... cadoul de Crăciun perfect pentru Ginny, îngăimă Fred.

— ... toată lumea o să fie mulţumită. Mă rog, în orice caz, or să aibă un pat, spuse doamna Weasley, părând puţin deranjată.

— Să înţeleg că Percy nu o să-şi arate mutra urâtă pe-aici? întrebă Fred.

Doamna Weasley le întoarse spatele înainte de a răspunde.

— Nu, presupun că este ocupat cu munca de la minister.

— Sau e cel mai mare idiot din lume, zise Fred, când doamna Weasley ieşi din bucătărie. Oare care dintre variante o fi cea bună? Mă rog, hai să mergem, George.

— Ce puneţi la cale? întrebă Ron. Nu vreţi să ne ajutaţi cu cartofii ăştia? Ar fi de ajuns să faceţi o vrajă şi am scăpa de chin!

— Nu, nu cred că putem s-o facem, spuse Fred pe un ton serios. Genul ăsta de activităţi te întăreşte — învăţând să cureţi cartofii fără magie, ajungi să-ţi dai seama cât de greu le este încuiaţilor şi Nonilor...

— ... şi să ştii, Ron, că, dacă vrei să primeşti ajutor de la alţii, adăugă George, aruncând avionul de hârtie spre el, te sfătuiesc să nu mai arunci cu cuţite în ei. Doar o mică sugestie. Noi am plecat în sat, e o fată foarte drăguţă care lucrează la papetărie şi care crede că trucurile mele cu cărţi de joc sunt realmente extraordinare. Aproape magice.

— Ce tâmpiţi, spuse Ron ursuz, privindu-i pe Fred şi George cum străbăteau curtea acoperită de zăpadă. Le-ar fi luat zece secunde şi am fi putut pleca şi noi.

— Eu n-aş fi putut merge, zise Harry. I-am promis lui Dumbledore că o să rămân pe loc.

— A, da, spuse Ron, care curăţă încă nişte cartofi şi apoi zise: O să-i spui lui Dumbledore despre ce i-ai auzit vorbind pe Plesneală şi Reacredinţă?

— Da, zise Harry. O să le spun tuturor celor care pot să facă ceva în privinţa asta şi Dumbledore e cap de listă. Aş mai putea vorbi şi cu tatăl tău.

— Păcat că n-ai auzit exact ce făcea Reacredinţă.

— Păi, nu aveam cum, nu-i aşa? Doar despre asta era vorba: a refuzat să-i spună lui Plesneală.

Se lăsă tăcerea pentru câteva clipe, apoi Ron zise:

— Bineînţeles, ştii ce-o să spună toată lumea? Tata, Dumble-dore şi toţi ceilalţi? Or să spună că de fapt Plesneală nu încearcă să-l ajute pe Reacredinţă, ci să afle ce pune la cale.

— Dar nu l-au auzit cu urechile lor, zise Harry pe un ton categoric. Nimeni nu poate fi un actor atât de bun, nici măcar Plesneală.

— Da, dar să nu spui că nu ţi-am zis, spuse Ron. Harry se întoarse cu faţa spre el, încruntându-se.

— Dar tu crezi că am dreptate, nu?

— Da, sigur! zise Ron repede. Sincer! însă toţi ceilalţi sunt convinşi că Plesneală face parte din Ordin, nu-i aşa?

Harry tăcu. îi trecuse deja prin minte că acesta avea să fie primul argument împotriva noilor dovezi pe care le descoperise. Parcă o auzea pe Hermione spunând:

"Harry, este evident că se prefăcea că îi oferea ajutorul, pentru a-l putea păcăli pe Reacredinţă să-i spună ce făcea..." Discuţia aceasta avusese loc numai în mintea lui, pentru că nu avusese ocazia să îi povestească Hermionei ce auzise. Aceasta dispăruse de la petrecerea lui Slughorn înainte să se întoarcă el, sau cel puţin asta îi spusese McLaggen, care păruse supărat. Hermione se dusese deja la culcare când Harry se întorsese în camera de zi. Având în vedere că el şi Ron plecaseră spre Vizuină dis-de-dimineaţă în ziua următoare, abia apucase să îi

ureze "Crăciun fericit!" şi să-i spună că avea să-i dea nişte veşti foarte importanţe la întoarcerea din vacanţă. însă nu era tocmai convins că-l auzise, pentru că în acelaşi timp Ron şi Lavender îşi luau un rămas-bun cât se poate de non-verbal chiar în spatele lui Harry.

Totuşi nici măcar Hermione nu putea să nege faptul că Reacredinţă punea ceva la cale şi că Plesneală o ştia, aşa că Harry simţea că avea dreptul să spună "ce ţi-am zis?!", aşa cum îi spusese de mai multe ori lui Ron.

Harry nu găsi un prilej să-i vorbească domnului Weasley

Înainte de seara din ajunul Crăciunului, pentru că acesta lucra până la ore foarte târzii la minister. Familia Weasley şi musafirii lor stăteau în sufrageria pe care Ginny o decorase atât de bogat încât era ca şi cum ar fi fost în mijlocul unei explozii de ghirlande de hârtie. Fred, George, Harry şi Ron erau singurii care ştiau că îngeraşul din vârful bradului era de fapt un pitic de grădină care-l muşcase de gleznă pe Fred când acesta se dusese să smulgă morcovi pentru cina de Crăciun. Piticul împietrit, pictat cu auriu, îmbrăcat într-un tutu în miniatură şi cu aripioare lipite pe spate, se uita urât în jos, fiind cel mai urât înger pe care îl văzuse Harry în viaţa lui: era chel ca un cartof şi avea păr pe picioare.

Se presupunea că toţi o ascultau la radio pe cântăreaţa preferată a doamnei Weasley, Celestina Warbeck, a cărei voce susura din aparatul mare de lemn. Fleur, căreia Celestina i se părea foarte neinteresantă, vorbea atât de tare într-un colţ încât doamna Weasley îşi îndreptă bagheta către rotiţa pentru reglat volumul, încruntându-se, iar Celestina cântă din ce în ce mai tare.

Profitând de o melodie deosebit de veselă, numită "Un ceaun plin ochi cu iubire arzătoare", Fred şi George începură să joace "Pocnitura Explozivă" cu Ginny. Ron se toţ uita la Fleur şi Bill cu coada ochiului, de parcă ar fi sperat să fure nişte ponturi. între timp, Remus Lupin, care era mai slab şi mai ponosit ca niciodată, stătea lângă foc, uitându-se absorbit la el, ca şi când nu ar fi auzit vocea Celestinei.

O, vino şi amestecă poţiunea mea, Fă-o cum trebuie

Şi o esenţă de iubire arzătoare îţi voi da De urât să-ţi ţină noaptea.

— Am dansat pe melodia asta când aveam optsprezece ani, zise doamna Weasley, ştergându-se la ochi cu materialul pe care-l tricota. Mai ţii minte, Arthur?

— Poftim? spuse domnul Weasley, care aţipise în timp ce curăţa o mandarină. A, da... este un cântec minunat.

Făcu un efort şi se ridică în scaun, uitându-se la Harry, care stătea lângă el.

— Îmi pare rău, zise el, făcând un semn din cap către radio, în timp ce Celestina începu să cânte refrenul. Nu mai e mult şi se termină.

— E în ordine, spuse Harry, zâmbind. Aţi fost foarte ocupat la minister?

— Foarte ocupat, zise domnul Weasley. Nu m-ar deranja dacă am avea ceva rezultate, dar dintre cele trei arestări pe care le-am făcut în ultimele câteva luni, nu cred să fie vreunul Devorator al Morţii cu adevărat. Dar te rog să

nu mai spui asta nimănui, Harry, adăugă el repede, părând dintr-odată mult mai vioi.

— Sper că l-au eliberat deja pe Stan Shunpike, nu-i aşa?

— Mă tem că nu, zise domnul Weasley. Ştiu că Dumble-dore a încercat să vorbească direct cu Scrimgeour pentru Stan. Mă rog, toţi cei care l-au interogat sunt de părere că este un Devorator al Morţii la fel cum e mandarina asta, dar cei de sus vor să lase impresia că se descurcă bine, iar "trei arestări" sună mai bine decât "trei arestări greşite şi trei eliberări". Repet, tot ce ţi-am spus este strict secret.

— N-o să suflu o vorbă, zise Harry.

Ezită o clipă, întrebându-se cum era mai bine să deschidă subiectul, în timp ce îşi puse ordine în gânduri, Celestina începu să cânte o baladă, numită "M-ai fermecat, vrăjindu-mi inima".

— Domnule Weasley, mai ţineţi minte ce v-am spus la gară înainte să plecăm la şcoală?

— Am verificat, Harry, zise domnul Weasley de îndată. M-am dus şi i-am percheziţionat casa lui Reacredinţă. N-am găsit nici un obiect, rupt sau întreg, care să nu fi avut ce să caute acolo.

— Da, ştiu, am citit în Profet că aţi căutat... dar aş vrea să vă vorbesc despre altceva... Mă rog, tot legat de povestea asta.

Îi relată domnului Weasley discuţia pe care o auzise între Reacredinţă şi Plesneală. în timp ce vorbea, Harry îl

văzu pe Lupin întorcând puţin capul spre el şi ascultând cu atenţie tot ce spunea. Când termină, se lăsă tăcerea, în afara cântecelor Celestinei.

O, inimioară, inimioară, unde eşti tu oare? Te-am pierdut cu o vrajă oarecare...

— Harry, te-ai gândit că s-ar putea ca Plesneală să se fi prefăcut... zise domnul Weasley.

— Să-i ofere ajutor lui Reacredinţă ca să afle ce punea la cale? zise Harry repede. Da, m-am aşteptat să spuneţi asta. Dar de unde ştim care-i adevărul?

— Nu noi trebuie să ştim adevărul, spuse Lupin dintr-odată, întorcându-se cu spatele la şemineu şi cu faţa spre Harry, vizavi de domnul Weasley. Ci Dumbledore. Dumbledore are încredere în Severus şi asta ar trebui să fie tot ce avem nevoie să ştim.

— Dar, spuse Harry, să zicem... doar să zicem că Dumbledore se înşală în privinţa lui Plesneală.

— Au mai spus-o şi alţii, în repetate rânduri. Totul depinde de încrederea pe care o ai sau nu o ai în judecata lui Dumbledore. Eu am încredere în Dumbledore şi, drept urmare, am încredere şi în Severus.

— Dar şi Dumbledore se poate înşela, susţinu Harry. A spus-o şi el. Şi ţie...

Îl privi pe Lupin drept în ochi.

— ... chiar îţi place de Plesneală?

— Nu-mi place de Severus, dar nici n-am ceva împotriva lui, spuse Lupin. Nu, Harry, crede-mă că asa este,

adăugă el, citind neîncrederea pe chipul lui Harry. Poate că n-o să fim niciodată prieteni la cataramă. După tot ce s-a întâmplat între James, Sirius şi Severus este prea multă amărăciune între noi. Dar nu pot uita că Severus mi-a pregătit Poţiunea Lupis în fiecare lună, în anul când am predat la Hogwarts, a pregătit-o perfect Şi n-a trebuit să sufăr ca de obicei când a fost lună plină.

— Dar i-a "scăpat" să spună că eşti om-lup şi din cauza asta a trebuit să pleci! zise Harry supărat.

Lupin ridică din umeri.

— S-ar fi aflat oricum. Ştim amândoi că voia postul meu, dar ar fi putut să-mi facă mult mai mult rău modificând compoziţia poţiunii. Am fost sănătos datorită lui. Nu pot să nu-i fiu recunoscător.

— Poate că n-a îndrăznit să modifice poţiunea sub nasul lui Dumbledore, spuse Harry.

— Harry, vrei cu tot dinadinsul să-l urăşti, zise Lupin schiţând un zâmbet. Şi te înţeleg, ai moştenit o veche prejudecată, pentru că tatăl tău a fost James, iar naşul tău, Sirius. Trebuie să-i spui neapărat lui Dumbledore ce ne-ai povestit mie şi lui Arthur, dar nu te aştepta să-ţi împărtăşească părerile. Nu te aştepta nici măcar să fie surprins de ce o să-i spui. S-ar putea ca Severus să-l fi interogat pe Draco din ordinul lui Dumbledore.

... cu o vorbă mi-ai luat inima, Aici sunt, vino înapoi cu ea!

Celestina îşi încheie cântecul menţinând mult timp o notă foarte ridicată, în aplauzele răsunătoare care se auziră

la radio, iar doamna Weasley bătu şi ea din palme cu însufleţire.

— S-a terrrminat? zise Fleur răspicat. Slavă Domnului, a fost de-a drrreptul orrribil.

— Ce ziceţi, nu vreţi să bem un păhărel înainte de culcare? întrebă domnul Weasley, ridicând vocea şi sărind în picioare. Cine vrea nişte lichior de ouă?

— Ce-ai mai făcut în ultima vreme? îl întrebă Harry pe Lupin, când domnul Weasley se grăbi să aducă lichiorul de ouă şi toţi ceilalţi începură să vorbească între ei.

— A, m-am ascuns, zise Lupin. Am fost sub acoperire. Din cauza asta n-am putut să-ţi scriu, Harry; m-aş fi dat de gol dacă ţi-aş fi trimis scrisori.

— La ce te referi?

— Am trăit cu cei ca mine, cu egalii mei, spuse Lupin. Cu oamenii-lup, adăugă el, văzând expresia derutată de pe chipul lui Harry. Aproape toţi sunt de partea lui Cap-de-Mort. Dumbledore avea nevoie de un spion şi eu eram... alegerea ideală.

O spuse cu o urmă de amărăciune în glas şi probabil că îşi dădu seama, pentru că zâmbi mai binevoitor când continuă:

— Nu mă plâng; trebuia s-o facă cineva şi eu eram cel mai potrivit. însă mi-a fost foarte greu să le câştig încrederea. Vezi tu, e evident că am încercat să trăiesc printre vrăjitori, în timp ce ei au evitat societatea normală şi trăiesc în jurul oraşelor, furând şi uneori ucigând pentru a se hrăni.

— Dar cum de-l simpatizează pe Cap-de-Mort?

— Cred că or să aibă o viaţă mai bună sub stăpânirea lui, zise Lupin. Şi nu-i uşor să-i contrazici, având în vedere că Greyback este implicat direct în ceea ce se întâmplă...

— Cine e Greyback?

— N-ai auzit de el până acum?

Lupin îşi strânse mâinile în poală, părând să se încordeze.

— Fenrir Greyback este, poate, cel mai feroce om-lup din prezent. Consideră că scopul său în viaţă este să muşte şi să contamineze cât mai mulţi oameni cu putinţă; vrea să creeze destui oameni-lup ca să-i îngenuncheze pe vrăjitori. Cap-de-Mort i-a promis victime în schimbul serviciilor sale. Specialitatea lui Greyback sunt copiii. Susţine că trebuie muşcaţi de mici, crescuţi departe de părinţii lor şi învăţaţi să-i urască pe vrăjitorii normali. Cap-de-Mort i-a promis să-l lase să-i atace pe fiii şi pe fiicele oamenilor. Este o ameninţare care are rezultate mulţumitoare de obicei.

Lupin făcu o pauză şi apoi zise:

— Eu am fost muşcat de Greyback.

— Poftim? spuse Harry uimit. Când... când erai copil, vrei să spui?

— Da. A fost jignit de tatăl meu. Timp de multă vreme n-am ştiut cine era omul-lup care mă atacase; chiar îmi era milă de el, gândindu-mă că nu putuse să se controleze, ştiind ce însemna să te transformi. Dar Greyback nu este aşa. Când este lună plină, se duce lângă

victime, asigurându-se că este destul de aproape pentru a le ataca. Plănuieşte totul cu grijă. Pe el îl foloseşte Cap-de-Mort pentru a-i conduce pe oame-nii-lup. Nu pot pretinde că argumentele raţionale pe care le aduc eu au un efect simţitor în faţa afirmaţiilor lui Grey-back, care insistă că oamenii-lup merită sânge, că ar trebui să ne răzbunăm pe oamenii normali.

— Dar tu eşti normal! zise Harry cu patimă. Numai că ai... o problemă.

Lupin izbucni în râs.

— Uneori eşti exact ca James. El o numea "mica mea problemă blănoasă" când erau alţii de faţă. Mulţi credeau că aveam un iepure care-mi făcea necazuri.

Acceptă un pahar de lichior de ouă de la domnul Weasley, mulţumindu-i şi părând puţin mai vesel. în schimb, Harry simţi un val de entuziasm. Faptul că fusese pomenit tatăl său îi reamintise că voia neapărat să-l întrebe ceva pe Lupin.

— Ai auzit cumva de cineva pe care să-l cheme "Prinţul Semipur"?

— Prinţul şi mai cum?

— Semipur, spuse Harry, urmărindu-l cu atenţie şi sperând să observe o reacţie pozitivă.

— În lumea vrăjitorească nu există prinţi, zise Lupin, acum zâmbind. Ai de gând să adopţi acest titlu? Credeam că ar fi de ajuns "cel ales".

— N-are nici o legătură cu mine! spuse Harry indignat. Prinţul Semipur e cineva care a studiat la Hogwarts, manualul lui de Poţiuni este la mine. A scris vrăji peste tot prin carte, vrăji inventate de el. Una dintre ele este "Levicorpus".

— A, asta a fost foarte la modă când eram eu la Hogwarts, spuse Lupin, aducându-şi aminte. în anul cinci, timp de câteva luni, nu puteai să faci un pas fără să fii suspendat în aer de gleznă.

— Şi tatăl meu a folosit-o, zise Harry. L-am văzut în Pensiv, a aruncat-o asupra lui Plesneală.

Încercă să o spună firesc, ca şi cum ar fi fost doar un comentariu aproape lipsit de importanţă, dar nu fu sigur că obţinuse rezultatul dorit. Lupin zâmbea puţin prea binevoitor.

— Aşa este, spuse el, dar n-a fost singurul. Aşa cum ţi-am spus, toată lumea îl folosea. Ştii şi tu câţ de schimbătoare este soarta vrăjilor.

— Dar, din câte spui, se pare că a fost inventată când eraţi voi la şcoală, insistă Harry.

— Nu neapărat, zise Lupin. Blestemele minore sunt azi la modă şi mâine date uitării, la fel ca orice altceva.

Îl privi drept în ochi pe Harry şi apoi spuse încet:

— Harry, James avea sânge pur şi crede-mă că nu ne-a cerut niciodată să-i spunem "prinţ".

Harry renunţă la orice ocolişuri şi întrebă:

— Şi nu a fost nici Sirius? Sau ţu?

— Categoric, nu.

— Aha, zise Harry şi se uită fix la foc. M-am gândit că... mă rog, prinţul m-a ajuţaţ foarte mult la lecţiile de Poţiuni.

— Harry, din ce an este cartea aceasta?

— Nu ştiu, nu m-am uitat.

— Păi, poate că aşa o să afli în ce perioadă a studiat prinţul la Hogwarts, zise Lupin.

La scurt timp după aceea, Fleur hotărî să o imite pe Celestina cântând "Un ceaun plin ochi cu iubire arzătoare", ceea ce le dădu de înţeles tuturor că era timpul să se ducă la culcare, mai ales după ce văzură expresia de pe chipul doamnei Weasley. Harry şi Ron urcară tocmai până la dormitorul lui Ron de la mansardă, unde fusese instalat un pat pliant pentru Harry.

Ron adormi aproape imediat, însă, înainte de a se băga în pat, Harry cotrobăi prin cufărul său şi scoase exemplarul de Realizarea Poţiunilor Avansate. După ce o făcu, dădu paginile, căutând până găsi în cele din urmă data când fusese publicat, la început. Era vechi de aproape cincizeci de ani. Nici tatăl său şi nici prietenii lui nu studiaseră la Hogwarts cu cincizeci de ani în urmă. Harry aruncă dezamăgit manualul înapoi în cufăr, stinse lampa şi se întoarse pe o parte, gândindu-se la oamenii-lup şi la Plesneală, la Stan Shunpike şi la Prinţul Semipur, cufundându-se până la urmă într-un somn ticsit cu umbre ameninţătoare şi strigăte de copii muşcaţi, j

— Trebuie să fie o glumă.

Harry se trezi brusc, descoperind un ciorap plin cu cadouri la capătul patului său. îşi puse ochelarii şi se uită înjur.; Mica fereastră era aproape acoperită în întregime cu zăpadă, iar Ron stătea drept în capul oaselor pe pat, examinând un fel de lanţ gros de aur.

— Ce-ai acolo? întrebă Harry.

— L-am primit de la Lavender, zise Ron indignat. Doar nu-şi imaginează că aş putea să port...

Harry se uită cu mai mare atenţie la el şi scoase un strigăt, râzând. De lanţ erau atârnate nişte litere mari din aur care formau cuvintele: "Iubitul meu".

— Ce drăguţ, zise el. Foarte subtil. Te sfătuiesc să-l porţi neapărat de faţă cu Fred şi George.

— Dacă le spui cumva, spuse Ron, ascunzând lanţul sub pernă, să ştii că o să... o să...

— Te bâlbâi? zise Hany, zâmbind. Fii serios, chiar crezi c-o să le zic?

— Nu înţeleg. Cum a putut să creadă că mi-ar plăcea aşa j ceva? întrebă Ron retoric, părând şocat.

— Păi, gândeşte-te puţin, spuse Harry. Ţi-a scăpat cumval că ai vrea să ieşi în lume cu cuvintele "Iubitul meu" în jurul gâtului?

— Ştii, noi nu prea vorbim, zise Ron. De obicei doar...

— Vă sărutaţi, spuse Harry.

— Păi, da, zise Ron, care ezită o clipă şi apoi zise: Hermione 1 chiar e cu McLaggen?

— Nu ştiu, spuse Harry. Au mers împreună la petrecerea | lui Slughorn, dar nu cred că s-au înţeles prea bine.

Ron păru să se înveselească puţin, căutând în continuare j în ciorap.

Printre cadourile lui Harry se numărau un pulover tricotat de doamna Weasley cu o hoţoaică aurie cusută pe piept o cutie plină cu articole de la "Weasley Bing-Bong" de la gemeni şi un pachet umed, care mirosea a mucegai şi avea o etichetă pe care scria: "De la Kreacher, pentru stăpânul lui".

Harry se uită la el cu ochii mari. — Să risc să-l deschid? întrebă el.

— Nu poate fi ceva foarte periculos. Tot ce primim prin poştă e verificat mai întâi la minister, răspunse Ron, deşi privea pachetul cu neîncredere.

— Eu nu m-am gândit să-i dau ceva lui Kreacher! Se obişnuieşte să le dai spiriduşilor cadouri de Crăciun? întrebă Harry, împingând precaut pachetul cu un deget.

— Hermione aşa ar face, zise Ron. Dar hai să vedem ce-i acolo înainte să începi să ţe simţi vinovat.

O clipă mai târziu, Harry scoase un ţipăt şi sări din patul pliant. Pachetul conţinea viermi.

— Ce drăguţ, spuse el, râzând în hohote. Foarte drăguţ din partea lui.

— Prefer viermii mei lanţului tău, zise Harry, făcându-l pe Ron să-şi vină brusc în fire.

Toată lumea purta pulovere noi când se aşezară la masa de prânz de Crăciun. Toată lumea, în afară de Fleur (se părea că doamna Weasley nu dorise să irosească un pulover, dându-i-l ei), şi chiar şi doamna Weasley purta o pălărie nouă, albastru închis, pe care păreau să sclipească diamante mici în formă de steluţe, precum şi un superb colier de aur.

— Le-am primit de la Fred şi George! Nu-i aşa că sunt minunate?

— Ştii, mamă, pe zi ce trece te apreciem mai mult, acum că ne spălăm singuri şosetele, spuse George, fluturând mâna relaxat. Remus, vrei nişte păstârnac?

— Harry, ai un vierme în păr, zise Ginny veselă, aplecân-du-se peste masă şi dându-i-l jos.

Pe Harry îl trecură fiori pe şira spinării, care nu avură nici o legătură cu viermele.

— Ce grrroaznic, spuse Fleur, cutremurându-se puţin, cu afectare.

— Da, nu-i aşa? zise Ron. Fleur, nu vrei nişte sos? Grăbindu-se să o servească, Ron scăpă din mână sosier

Bill îşi flutură bagheta şi sosul se ridică în aer, întorcându-se lin în sosieră.

— Eşti la fel neîndemânatic ca Tonks, îi spuse Fleur lui Ron, după ce-l sărută îndelung pe Bill în semn de mulţumire. Şi ea tot timpul dărrrâmă câte...

— Am invitat-o pe draga de Tonks să vină azi la prânz, spuse doamna Weasley, punând pe masă farfuria cu

morcovi cu mai multă putere decât ar fi fost cazul şi uitându-se urât la Fleur. Dar n-a vrut să vină. Remus, ai mai vorbit cu ea în ultima vreme?

— Nu, nu prea am mai ţinut legătura cu nimeni, zise Lupin. Dar Tonks probabil că petrece sărbătorile cu familia, nu?

— Hmmm, spuse doamna Weasley. E posibil. Sinceră să fiu, din câte mi-am dat seama, avea de gând să stea singură de Crăciun.

Îi aruncă lui Lupin o privire supărată, de parcă ar fi fost vina lui că urma s-o aibă pe Fleur ca noră, şi nu pe Tonks, dar Harry se uită la Fleur, care-i dădea să mănânce lui Bill bucăţele de friptură de curcan cu furculiţa ei, şi îşi zise că doamna Weasley pierduse de mult această bătălie, ba chiar şi războiul. Cu toate acestea, îşi aduse aminte o întrebare despre Tonks, iar Lupin era omul cel mai indicat să-i răspundă, fiind cel care ştia mai multe decât oricine altcineva despre vrăjile Patronus.

— Patronusul lui Tonks şi-a schimbat înfăţişarea, îi spuse el. Cel puţin aşa a zis Plesneală. Nu ştiam că se poate întâmpla aşa ceva. Ce anume face un Patronus să se schimbe?

Lupin nu se grăbi, mestecând încet bucăţica de friptură de curcan şi înghiţind înainte de a spune rar:

— Câteodată... un şoc foarte puternic... un dezechilibru emoţional.

— Părea mare şi avea patru picioare, zise Harry, având o străfulgerare şi coborându-şi vocea. Hei, doar n-o fi...?

— Arthur! spuse doamna Weasley dintr-odată.

Se ridicase în picioare, ţinea mâna în dreptul inimii şi uita cu ochii mari pe fereastră.

— Arthur... a venit Percy!

— Poftim?

Domnul Weasley întoarse capul. Toată lumea se uită repede la fereastră; Ginny se ridică pentru a vedea mai bine. într-adevăr, era Percy, care traversa cu paşi mari curtea acoperită cu zăpadă, iar razele soarelui se reflectau în ochelarii săi cu ramă de corn. însă nu era singur.

— Arthur, a... a venit cu ministrul!

Aşa şi era. Bărbatul pe care îl văzuse Harry în Profetul zilei mergea în urma lui Percy, şchiopătând puţin şi având fulgi de nea pe coama de păr încărunţit şi pe pelerina neagră. înainte ca vreunul dintre ei spună ceva, înainte ca domnul şi doamna Weasley să facă mai mult decât să schimbe priviri, uşa din spate se deschise şi Percy apăru în prag.

Urmă un moment de tăcere apăsătoare. Apoi Percy zise pe un ton destul de formal:

— Crăciun fericit, mamă.

— Vai, Percy! spuse doamna Weasley, aruncându-se în braţele lui.

Rufus Scrimgeour se opri în prag, sprijinindu-se în baston şi zâmbind la vederea acestei scene emoţionante.

— Vă rog să ne scuzaţi pentru deranj, zise el, când doamna Weasley îl privi, zâmbind larg şi ştergându-şi lacrimile. Percy şi cu mine eram prin apropiere... cu serviciul, ştiţi... şi nu s-a putut abţine să vină şi să vă vadă pe toţi.

Dar Percy nu dădu nici un semn că ar fi vrut să-l salute pe oricare alt membru al familiei. Stătea perfect drept, părând să se simtă nelalocul lui şi privind în gol peste capetele tuturor. Domnul Weasley, Fred, şi George îl urmăreau cu toţii înmărmuriţi.

— Intraţi, vă rog, domnule ministru! zise doamna Weasley emoţionată, aranjându-şi pălăria. Vă servesc cu nişte briptu-ră de furcan sau poate nişte cudinbă. Mă scuzaţi, voiam să spun...

— Nu, nu, mulţumesc dragă Molly, spuse Scrimgeour.

Harry bănui că îl întrebase pe Percy cum o chema înainte j să intre.

— Nu vreau să vă deranjez, nici nu aş fi aici dacă Percy n-ar fi ţinut morţiş să vă vadă pe toţi.

— Vai, Perce! zise doamna Weasley cu lacrimi în ochi, ridi-cându-se pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz.

— ... nu putem să stăm mai mult de cinci minute, aşa că eu o să mă plimb prin curte cât o să staţi dumneavoastră de vorbă cu Percy. Nu, nu, vă asigur că nu am nici cea mai mică intenţie de a vă deranja! Dar dacă este cineva care ar vrea să-mi arate minunata dumneavoastră grădină... a, observ că tânărul acela a terminat deja de mâncat, nu vrea să se plimbe puţin cu mine?

Atmosfera din jurul mesei se schimbă într-un mod simţitor. Toată lumea îşi mută privirea de la Scrimgeour la Harry. Nimeni nu părea să fie păcălit de faptul că Scrimgeour susţinea că nu ştia cum îl chema pe Harry şi nici nu li se părea firesc că-l alesese tocmai pe el să-l însoţească în grădină, când Ginny, Fleur şi George aveau şi ei farfuriile curate.

— Ba da, vă însoţesc, zise Harry, spărgând liniştea.

Îşi dăduse seama ce se petrecea, în ciuda faptului că Scrimgeour spusese că se nimeriseră să fie în apropiere şi că Percy dorise să-şi viziteze familia. Acesta trebuia să fie adevăratul motiv pentru care veniseră, pentru ca Scrimgeour să discute cu Harry între patru ochi.

— Este în ordine, spuse el încet, trecând pe lângă Lupin, care se ridicase pe jumătate de la masă. în ordine, adăugă el, când domnul Weasley deschise gura să vorbească.

— Minunat! zise Scrimgeour, dându-se la o parte şi făcân-du-i loc lui Harry să iasă înaintea lui. Dăm un ocol prin grădină şi după aceea Percy şi cu mine ne vedem de drum. Vă rog, simţiţi-vă în largul voştru.

Harry traversă curtea către grădina neîngrijită şi acoperită cu zăpadă a familiei Weasley. Scrimgeour îl însoţi şchiopătând puţin. Harry ştia că acesta fusese şeful Oficiului Au-rorilor. Părea dur şi ţrecuţ prin multe încercări, fiind cât se poate de diferit de Fudge, care era îndesat şi purta melon.

— Este desăvârşită, spuse Scrimgeour, oprindu-se lângă gardul grădinii şi uitându-se la covorul de zăpadă sub

care erau ascunse peluza şi plantele nedesluşite. Desăvârşită.

Harry nu zise nimic. Era conştient că Scrimgeour îl urmărea cu atenţie.

— Am vrut să te cunosc de foarte mult timp, zise Scrimgeour, câteva clipe mai târziu. Ştiai asta?

— Nu, spuse Harry sincer.

— Ei bine, da, de foarte muk timp. Dar Dumbledore a fost foarte protector în ceea ce te priveşte, zise Scrimgeour. E firesc, desigur, având în vedere prin câte ai trecut. Mai ales după ce s-a întâmplat la minister...

Aşteptă ca Harry să spună ceva, dar cum acesta tăcu, în-şelându-i aşteptările, adăugă:

— Am sperat să am prilejul să stau de vorbă cu tine încă de când am fost numit ministru, însă Dumbledore m-a împiedicat... din motive lesne de înţeles, aşa cum ţi-am spus mai devreme.

Harry tăcu în continuare, aşteptând.

— E incredibil ce zvonuri s-au iscat, spuse Scrimgeour. Mă rog, ştim amândoi cum sunt distorsionate faptele, desigur. Toate speculaţiile acestea despre o profeţie... Ideea ca tu să fii "cel ales"...

Harry gândi că se apropiau de motivul pentru care venise Scrimgeour.

— ... presupun că Dumbledore a discutat cu tine despre treburile astea, nu-i aşa?

Harry reflectă, întrebându-se dacă ar fi trebuit să mintă sau nu. Se uită la urmele pe care le lăsaseră piticii peste tot în jurul straturilor cu flori şi la zăpada deranjată, care marca locul unde Fred îl prinsese pe piticul care sţăţea în vârful bradului de Crăciun, îmbrăcat cu un tutu. în cele din urmă, se decise să spună adevărul... sau o parte din el.

— Aşa eşţe, am discutat despre ele.

— Aţi discutat, zise Scrimgeour.

Harry îl văzu cu coada ochiului cum îl cercetează, aşa că se prefăcu interesat de un pitic care tocmai scosese capul de sub un trandafir-de-munte îngheţat.

— Şi spune-mi, Harry, ce ţi-a spus Dumbledore?

— Îmi pare rău, dar asta rămâne între mine şi dânsul, spuse Harry.

Se strădui să vorbească pe un ton cât mai amabil, iar Scrimgeour i se adresă şi el cu o voce relaxată şi prietenoasă, spunând:

— A, da, bineînţeles, dacă este vorba despre nişte chestiuni secrete, nici nu aş dori să le divulgi... nu, nu... şi în orice caz, oare chiar contează dacă eşti sau nu "cel ales"?

Harry fu nevoit să cântărească pentru câteva clipe ceea ce spusese Scrimgeour înainte de a răspunde,

— Nu ştiu exact la ce vă referiţi, domnule ministru.

— Mă rog, bineînţeles că pentru tine are o importanţă covârşitoare, şpuşe Scrimgeour râzând. Dar pentru comunitatea vrăjitorească în ansamblu... totul depinde de

cum sunt percepute lucrurile, nu-i aşa? Ceea ce contează cu adevărat este ce cred oamenii.

Harry nu spuse nimic. Parcă începea să-şi dea seama unde voia să ajungă Scrimgeour, dar nu avea de gând să-i uşureze sarcina. Piticul de şub trandafirul-de-munte scormonea acum pământul, căutând râme la rădăcină, iar Harry nu îşi dezlipi ochii de pe el.

— Vezi tu, oamenii cred că eşti "cel ales", zise Scrimgeour. Te consideră un fel de erou... şi eşti, bineînţeles, Harry, fie că îţi place şau nu! De câte ori l-ai înfruntat pe Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit până acum? în orice caz, Harry, insistă el, fără să aştepte răspuns, ideea este că mulţi te văd ca pe un simbol al speranţei. Fireşte, gândul că există cineva pe lumea asta care ar fi în stare şi care chiar ar putea fi destinat să-l distrugă pe Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit este încurajator pentru oameni. Şi nu pot şa nu sper că după ce-o să realizezi asta, o să consideri că este aproape un fel de datorie pentru tine să fii de partea ministerului şi şă le ridici moralul tuturor.

Piticul care tocmai reuşise să prindă o râmă trăgea acum cu putere de ea, încercând ş-o smulgă din pământul îngheţat. Harry nu spuse nimic timp de atât de multă vreme, încât Scrimgeour zise, mutându-şi privirea de la Harry la pitic:

— Sunt nişte omuleţi amuzanţi, nu-i aşa? Dar, Harry, tu ce răspuns îmi dai?

— Nu ştiu exact ce vreţi de la mine, spuse Harry rar. "Să fiu de partea ministerului", ce înseamnă asta?

— A, păi, îţi garantez că n-o să fie nicidecum o povară pentru tine, spuse Scrimgeour. De exemplu dacă ai fi văzut venind şi plecând de la minister din când în când, asta ar lăsa impresia dorită. Bineînţeles, cât ai sta acolo ai putea avea numeroase ocazii să stai de vorbă cu Gawain Robards, cel care m-a urmat ca şef al Oficiului Aurorilor. Dolores Umbridge mi-a spus că ambiţia ta este să devii Auror. Dă-mi voie să-ţi spun că asta s-ar putea aranja foarte uşor.

Harry se simţi cuprins de un val de mânie. Deci Dolores Umbridge era încă la minister.

— În esenţă, zise el, de parcă ar fi vrut doar să lămurească câteva detalii, vreţi să las impresia că lucrez pentru minister?

— Harry, ar fi foarte încurajator pentru toată lumea dacă ar crede că te implici mai mult, zise Scrimgeour, părând uşurat că Harry înţelesese atât de repede cum stăteau lucrurile. "Cel ales", ştii şi tu cum este. Tot ce contează este să le dăm speranţă oamenilor, să simtă că se întâmplă lucruri importante.

— Dar, dacă o să fac tot timpul drumuri la minister, spuse Harry, străduindu-se în continuare să vorbească pe un ton binevoitor, n-o să reiasă că sunt de acord cu ceea ce face ministerul?

— Păi, zise Scrimgeour, încruntându-se puţin, păi, cred că da, ăsta e unul dintre motivele pentru care...

— Nu, nu cred c-o să meargă, spuse Harry amabil. Vedeţi dumneavoastră, eu nu sunt de acord cu unele dintre

acţiunile ministerului. De exemplu, cu faptul că l-aţi arestat pe Stan Shunpike.

Scrimgeour tăcu pentru o clipă, dar expresia i se înăspri imediat.

— Nici nu mă aştept să înţelegi, spuse el, dar nu reuşi să-şi ascundă mânia la fel de bine ca Harry. Sunt nişte vremuri foarte periculoase, trebuie luate anumite măsuri. Tu ai şaisprezece ani...

— Dumbledore a trecut de mult de şaisprezece ani şi nici dânsul nu crede că Stan ar trebui să fie în Azkaban, zise Harry. Il folosiţi pe Stan drept ţap ispăşitor, exact cum vreţi să mă folosiţi pe mine ca paravan.

Cei doi se uitară îndelung şi pătrunzător unul la celălalt. în cele din urmă Scrimgeour spuse, fără să mai simuleze o atitudine binevoitoare:

— Am înţeles. Preferi să te separi de minister... la fel ca eroul tău, Dumbledore?

— Nu vreau să fiu folosit, zise Harry.

— Unii ar fi de părere că e de datoria ta să fii folosit de minister!

— Da, iar alţii ar fi de părere că e de datoria dumneavoastră să verificaţi dacă oamenii chiar sunt Devoratori ai Morţii înainte să-i aruncaţi în închisoare, spuse Harry, începând să-şi piardă cumpătul. Procedaţi exact ca Barty Crouch. Chiar nu sunteţi în stare să găsiţi soluţia potrivită, nu-i aşa? Ori îl avem pe Fudge, care pretinde că totul merge ca pe roate, în timp ce oamenii sunt ucişi chiar sub nasul lui, ori vă avem pe

dumneavoastră, care aruncaţi în închisoare oameni nevinovaţi şi încercaţi să pretindeţi că "cel ales" lucrează pentru voi!

— Deci nu eşti "cel ales"? zise Scrimgeour.

— Parcă spuneaţi că nu contează, nu? spuse Harry, râzând cu amărăciune. In orice caz, nu pentru dumneavoastră.

— A fost o greşeală, zise Scrimgeour repede. Am fost lipsit de tact.

— Nu, aţi fost sincer, spuse Harry. Ăsta a fost printre puţinele lucruri sincere pe care mi le-aţi spus. Nu vă pasa dacă sunt în viaţă sau mort, ceea ce contează pentru dur neavoastră este să vă ajut să-i convingeţi pe toţi că sunteţi pe cale să câştigaţi războiul împotriva lui Cap-de-Mort. Să ştiţ că n-am uitat, domnule ministru...

Ridică pumnul drept. Acolo, pe dosul mâinii sale îngheţate, se vedeau cicatricele albe unde Dolores Umbridge îl obligase să-şi cresteze în piele: "Nu am voie să spun minciuni".

— Nu ţin minte să-mi fi sărit în ajutor când încercam să le spun tuturor că s-a întors Cap-de-Mort. Ministerul n-a avut nicKo intenţie să mă aibă ca prieten anul trecut.

Cei doi rămaseră în tăcere, cu o atitudine la fel de glacială ca solul îngheţat de sub picioarele lor. Piticul reuşise în cele din urmă să scoată râma şi acum o molfăia mulţumit, sprijinin-du-se de ramurile inferioare ale tufei de trandafir-de-munte.

— Ce pune la cale Dumbledore? se răsti Scrimgeour. Unde se duce, când nu e la Hogwarts?

— N-am idee, zise Harry.

— Şi, chiar dacă ai şti, tot nu mi-ai spune, nu-i aşa? întrebă Scrimgeour.

— Nu, nu v-aş spune, zise Harry.

— Atunci o să trebuiască să văd dacă nu pot afla pe altă cale.

— Puteţi să încercaţi, zise Harry cu indiferenţă. Dar păreţi mai isteţ decât Fudge, aşa că mă aşteptam să fi învăţat din greşelile lui. A încercat să se amestece în modul în care se desfăşoară lucrurile la Hogwarts. Sunt sigur c-aţi observat că nu mai este ministru. în schimb, Dumbledore este în continuare director. în locul dumneavoastră, l-aş lăsa în pace pe Dumbledore.

Urmă o pauză îndelungată.

— Ei bine, este evident că i-a reuşit de minune ce a vrut să realizeze cu tine, spuse Scrimgeour, aruncându-i o privire rece şi aspră prin ochelarii cu rame metalice. Eşti omul lui Dumbledore până-n măduva oaselor, nu-i aşa, Potter?

— Da, aşa este, zise Harry. Mă bucur că am lămurit aspectul ăsta.

Harry îi întoarse spatele ministrului Magiei, întorcându-se cu paşi mari spre casă.

CAPITOLUL XVII

O AMINTIRE ÎNŞELĂTOARE

Pupă-amiaza târziu, la câteva zile după Anul Nou, Harry, Ron şi Ginny se aliniară în dreptul şemineului din bucătărie pentru a se duce la Hogwarts. Ministerul aranjase această legătură "dus" prin Reţeaua Zvrr, astfel încât elevii să se poată întoarce la şcoală repede şi în siguranţă. Singura care venise să-şi ia rămas bun de la ei era doamna Weasley, dat fiind că domnul Weasley, Fred, George, Bill şi Fleur erau cu toţii la serviciu. Pe doamna Weasley o podidi plânsul când sosi clipa despărţirii. Adevărul era că în ultima vreme îi dădeau lacrimile din aproape orice; plânsese foarte des de când Percy plecase furtunos din casă, în ziua de Crăciun, cu ochelarii murdari de păstârnac pasat (incident pe care îl revendicară şi Fred şi George, dar şi Ginny).

— Mamă, nu mai plânge, zise Ginny, bătând-o liniştitor pe spate, în timp ce doamna Weasley bocea în hohote pe umărul ei. Totul e în ordine.

— Da, nu-ţi face griji pentru noi, spuse Ron, lăsând-o pe mama lui să-i dea un sărut apăsat pe obraz. Şi nici pentru Percy. E un idiot şi jumătate, aşa că până la urmă nu e o mare pierdere, nu-i aşa?

Doamna Weasley plânse şi mai tare, îmbrăţişându-l pe Harry.

— Promiţe-mi că o să ai grijă de tine. Că n-o să ai probleme de nici un fel.

— Ca de fiecare dată, doamnă Weasley, spuse Harry. Ştiţi că sunt o fire paşnică.

Doamna Weasley râse printre lacrimi şi se dădu înapoi.

— Să fiţi cuminţi cu toţii, da?

Harry păşi în focul de un verde smarald şi strigă:

— Hogwarts!

Pentru o fracţiune de secundă văzu bucătăria familiei Weasley şi chipul înlăcrimat al doamnei Weasley în faţa ochilor, înainte să fie înghiţit de flăcări; se învârtea atât de repede, încât zări nişte licăriri neclare ale altor camere vrăjitoreşti, care dispărură imediat, înainte să apuce să desluşească ceva. Apoi încetini, ajungând în cele din urmă în şemineul din biroul profesoarei McGonagall. Aceasta doar îşi ridică privirea din hârtiile pe care le avea în faţă când Harry escaladă grilajul.

— Bună seara, Potter. Te rog, încearcă să nu murdăreşti cu cenuşă covorul.

— Da, doamnă profesoară.

Harry îşi aranja ochelarii şi părul în timp ce Ron apăru învârtindu-se. Când sosi Ginny, plecară cu toţii din biroul profesoarei McGonagall, îndreptându-se către Turnul Cercetaşilor. Harry aruncă în drum o privire pe ferestrele de pe coridor; soarele asfinţea deja peste domeniul acoperit cu un strat de zăpadă mai gros decât cel care se aşternuse

peste grădina de la Vizuină. Îl văzu pe Hagrid în depărtare dându-i de mâncare lui Buckbeak în faţa colibei sale.

— Bibelouri, spuse Ron sigur pe el, când ajunseră la doamna grasă, care părea mai palidă decât de obicei şi tresări când auzi vocea răspicată a lui Ron.

— Nu, zise ea.

— Cum adică, "nu"?

— S-a schimbat parola, spuse ea. Şi te rog să nu mai ţipi.

— Dar am fost plecaţi, de unde să ştim care...?

— Harry! Ginny!

Hermione se apropia cu paşi repezi de ei, foarte îmbujorată, îmbrăcată cu o pelerină şi purtând căciulă şi mănuşi.

— M-am întors acum câteva ore, tocmai am fost să-i văd pe Hagrid şi Buck... pardon, pe Witherwings, zise ea cu răsuflarea tăiată. Aţi petrecut bine de Crăciun?

— Da, spuse Ron imediat. A fost chiar palpitant, Rufus Scrim...

— Harry, am ceva pentru tine, zise Hermione, fără să se uite la Ron şi fără să dea vreun semn că-l auzise. A, stai puţin... parola. Abstinenţă.

— Întocmai, spuse doamna grasă cu o voce ştearsă şi portretul se deschise într-o parte, dezvăluind gaura de dincolo de el.

— Ce-i cu ea? întrebă Harry.

— Se pare că a exagerat cu băutura de Crăciun, zise Hermione, dându-şi ochii peste cap şi intrând prima în camera de zi ticsită de oameni. Ea şi prietena ei, Violet, au băut tot vinul din tabloul ăla cu călugări beţi de pe holul cu sala de Farmece. Oricum...

Căută în buzunar pentru o clipă, apoi scoase un sul de pergament cu scrisul lui Dumbledore pe el.

— Grozav, spuse Harry, derulându-l numaidecât şi aflând că următoarea lecţie cu Dumbledore era programată pentru seara următoare. Am atâtea să-i spun. Şi să-ţi spun şi ţie. Hai să luăm loc.

Dar chiar atunci cineva ţipă "Won-Won!" cu o voce stridentă, iar Lavender Brown ţâşni de nicăieri, aruncându-se în braţele lui Ron. Mai mulţi dintre cei de faţă râseră ironic; Hermione chicoti cristalin şi zise:

— Uite, să mergem la masa aia. Vii, Ginny?

— Nu, mulţumesc, trebuie să mă întâlnesc cu Dean, spuse Ginny, deşi Harry nu putu să nu observe că nu părea tocmai entuziasmată.

Harry îi lăsă pe Ron şi Lavender înlănţuiţi într-un fel de încăierare verticală, conducând-o pe Hermione spre masa liberă.

— Tu cum ai petrecut de Crăciun?

— A, bine, zise Hermione, ridicând din umeri. Nimic deosebit. Cum a fost la Won-Won?

— O să-ţi povestesc imediat, spuse Harry. Hermione, fii atentă, chiar nu crezi că ai putea să...?

— În nici un caz, zise ea pe un ton hotărât. Aşa că n-are sens să mă mai întrebi.

— Mă gândeam că, fiind vacanţă, ştii tu.

— Harry, nu eu am băut un butoi cu vin vechi de cinci sute de ani, ci doamna grasă. Spune-mi, ce veste importantă voiai să-mi dai?

Hermione părea mult prea neînduplecată pentru a o contrazice, aşa încât Harry renunţă să vorbească despre Ron şi-i povesti despre discuţia pe care o auzise între Reacredinţă şi Plesneală.

Când termină, Hermione reflectă pentru o clipă şi apoi zise:

— Nu crezi...?

— ... că se prefăcea să-i ofere ajutorul ca să-l păcălească pe Reacredinţă să-l facă să-i spună ce punea la cale?

— Păi, da, spuse Hermione.

— Aşa cred tatăl lui Ron şi Lupin, zise Harry nemulţumit. Dar asta dovedeşte că Reacredinţă chiar pune ceva la cale, nu poţi s-o negi.

— Nu, nu poţ s-o neg, răspunse ea, vorbind rar.

— Şi urmează ordinele lui Cap-de-Mort, exact cum am zis eu!

— Hm. Dar a menţionat cumva vreunul dintre ei numele lui Cap-de-Mort?

Harry se încruntă, încercând să-şi aducă aminte.

— Nu mai ştiu. Plesneală a zis în mod sigur "superiorul tău", şi cine altcineva ar putea să fie?

— Nu ştiu, spuse Hermione, muşcându-şi buza. Poate tatăl lui?

Se uita în gol în partea cealaltă a camerei, părând cufundată în gânduri, fără s-o observe măcar pe Lavender, care-l gâdila pe Ron. Ce mai face Lupin?

— Nu foarte bine, zise Harry, vorbindu-i pe îndelete despre misiunea lui Lupin printre oamenii-lup şi despre problemele pe care le avea. Ai auzit cumva de acest Fenrir Greyback?

— Sigur că da! spuse Hermione alarmată. Şi tu ai auzit de el, Harry!

— Unde, la Istoria Magiei? Ştii foarte bine că nu sunt atent la...

— Nu, nu, nu la Istoria Magiei. Reacredinţă a zis ceva despre el când l-a ameninţat pe Borgin! zise Hermione. Când eram pe Aleea Nocturn, mai ţii minte? I-a spus lui Borgin că Greyback este un vechi prieten de familie şi că avea să vină să vadă cum se descurcă!

Harry rămase cu gura căscată.

— Am uitat! Dar asta dovedeşte că Reacredinţă este un Devorator al Morţii. Altfel cura ar putea să ţină legătura cu Greyback şi să-i spună ce să facă?

— Recunosc că e suspect, şopti Hermione. în afara cazului în care...

— Ah, fii serioasă, spuse Harry exasperat, nu mai ai cum s-o întorci de data asta!

— Păi... s-ar putea să fi fost o ameninţare falsă.

— Eşti de o încăpăţânare rară, zise Harry, clătinând din cap. O să vedem până la urmă cine are dreptate. Să ştii că o să-ţi retragi cuvintele, Hermione, şi cei de la minister la fel. A, da, printre altele m-am certat cu Rufus Scrimgeour.

Petrecură restul serii înţr-un mod plăcut, vorbindu-l de rău pe ministrul Magiei, pentru că Hermione, la fel ca Ron, credea că cei de la minister chiar aveau tupeu să-i ceară acum ajutor lui Harry, după tot ce-i făcuseră cu un an în urmă.

Al doilea semestru începu în dimineaţa următoare cu o surpriză plăcută pentru cei din anul şase: la avizierul din camera de zi apăruse un afiş mare peste noapte.

CURSURI DE APARIŢII

Dacă aveţi şaptesprezece ani sau veţi împlini şaptesprezece ani înainte de 31 august, aveţi dreptul să urmaţi un curs de Apariţii, predat de un instructor de Apariţii din partea Ministerului Magiei, pe o perioadă de douăsprezece săptămâni. Sunteţi rugaţi să vă treceţi numele mai jos, dacă vreţi să vă înscrieţi la aceste cursuri.

Taxă: 12 galioni.

Harry şi Ron li se alăturară celor care se înghesuiau în jurul anunţului, stând la coadă să-şi treacă numele pe listă. Ron tocmai îşi scotea pana ca să se înscrie după Hermione,

când Lavender apăru pe nesimţite în spatele lui, punându-i mâinile la ochi şi ciripind:

— Ghici cine e, Won-Won?

Harry se întoarse şi o văzu pe Hermione depărtându-se cu paşi apăsaţi; o prinse din urmă, neavând nici o intenţie să rămână cu Ron şi Lavender, dar spre mirarea lui, Ron îi ajunse şi el din urmă la scurt timp după ce ieşiră pe gaura portretului, cu un aer posomorât şi având urechile roşii ca focul. Hermione grăbi pasul fără să spună nimic, pentru a merge în rând cu Neville.

— Aşa, deci. Apariţii, zise Ron pe un ţon care lăsă să se înţeleagă că Harry nu trebuia să vorbească în nici un caz despre ceea ce se întâmplase. Cred că o să fie amuzant, nu-i aşa?

— Nu ştiu, spuse Harry. Poate că e mai bine când Apari de unul singur. Mie nu prea mi-a plăcut când am Apărut odată cu Dumbledore.

— Am uitat că tu ai Apărut deja. Sper să trec testul din prima, zise Ron neliniştit. Fred şi George l-au luat.

— Dar Charlie a picat, nu?

— Da, dar Charlie e mai masiv decât mine — Ron îşi depărta mâinile de corp de parcă ar fi imitat o gorilă -, aşa că Fred şi George nu au prea făcut caz de asta. Cel puţin nu de faţă cu el.

— Când o să dăm ţestul propriu-zis?

— Imediat după ce împlinim şaptesprezece ani. Adică în martie în cazul meu, în curând.

— Da, dar n-o să poţi să Apari aici, în castel.

— Dar nu asta contează, nu? Toată lumea o să ştie că o să pot să Apar dacă o să vreau.

Ron nu era singurul entuziasmat de perspectiva Apariţiilor, în ziua aceea se discută foarte mult despre viitoarele cursuri; se punea mare preţ pe abilitatea de a Apărea şi Dispărea după plac.

— Ce grozav o să fie când o să putem dispărea aşa, zise Seamus şi pocni din degete, sugerând Dispariţia. Vărul meu, Fergus, face asta doar ca să mă tachineze, stai să vezi când o să pot să i-o plătesc cu aceeaşi monedă. N-o să mai aibă linişte toată viaţa.

Absorbit de această perspectivă, îşi mişcă bagheta puţin prea energic, aşa încât, în loc să facă să izvorască apă limpede din vârful baghetei, temă care făcea obiectul lecţiei de Farmece din ziua aceea, crea un jeţ puternic ca de furtun, care ricoşa în tavan şi-l lovi pe profesorul Flitwick, trântin-du-l la pământ.

— Harry a Apărut deja, îi zise Ron lui Seamus, care părea puţin jenat, după ce profesorul Flitwick se uscase făcând o mişcare din baghetă şi-l pusese la punct pe Seamus ("Sunt vrăjitor, nu un babuin care vântură un băţ"). L-a luat Dum... ăă... cineva cu el. Apariţie dublă, ştii tu.

— Uau! şopti Seamus, iar apoi el, Dean şi Neville se aplecară în faţă, pentru a auzi mai bine cum era să Apari.

Pe tot parcursul zilei, Harry fu asaltat de ceilalţi elevi din anul şase, care îl rugară să le descrie ce simţi când Apari. Toţi păreau mai degrabă impresionaţi decât dezamăgiţi când Harry le zise cât de neplăcut era, iar la ora

opţ fără zece încă răspundea la întrebări, când fu nevoit să mintă şi să le spună că trebuia să returneze o carte la bibliotecă, pentru a reuşi să ajungă la timp la lecţia cu Dumbledore.

Lămpile din biroul lui Dumbledore erau aprinse, portretele foştilor directori sforăiau încet în ramele lor şi Pensivul era şi de data asta pus pe birou. Dumbledore stătea cu mâinile de-o parte şi de alta a Pensivului, cea dreaptă fiind la fel de înnegrită şi arsă ca de obicei. Lui Harry i se păru că nu se vindecase deloc, întrebându-se poate pentru a mia oară ce provocase această vătămare gravă, dar nu zise nimic. Dumbledore îi spusese că avea să-i zică în cele din urmă şi, în orice caz, acum Harry voia să discute despre altceva. Dar Dumbledore vorbi înainte ca băiatul să apuce să spună ceva despre Plesneală şi Reacredinţă.

— Din câte am auzit, te-ai întâlnit cu ministrul Magiei în timpul vacanţei, am dreptate?

— Da, zise Harry. Nu prea e mulţumit de mine.

— Da, oftă Dumbledore. Nici de mine. Harry, trebuie să nu ne lăsăm pradă deznădejdii şi să rămânem fermi pe poziţie.

Harry zâmbi.

— Voia să spun comunităţii vrăjitoreşti că ministerul se descurcă de minune.

Dumbledore surâse.

— Ştii, Fudge a fost primul care s-a gândit la asta. Pe parcursul ultimelor zile înainte să fie înlocuit, când încerca

să îşi păstreze funcţia cu disperare, a vrut să vă întâlniţi, sperând că o să-l sprijini.

— După tot ce a făcut anul trecut? zise Harry furios. După Umbridge}

— I-am spus lui Cornelius că nu exista nici o şansă s-o faci, dar ideea a rămas şi după destituirea lui. M-am întâlnit cu Scrimgeour la câteva ore după aceea şi m-a rugat să-i aranjez o întrevedere cu tine.

— Deci ăsta-i motivul pentru care v-aţi certat! izbucni Harry. Am aflat din Profetul zilei.

— Profetul zilei scrie şi lucruri adevărate din când în când, zise Dumbledore, chiar dacă o face involuntar. Da, ăsta a fost motivul pentru care ne-am certat. Ei bine, se pare că Rufus a găsit în sfârşit o cale de a te încolţi.

— M-a acuzat că sunt "omul lui Dumbledore până în.j măduva oaselor".

— Dând dovadă de lipsă de bun-simţ.

— I-am spus că aşa şi este.

Dumbledore deschise gura să vorbească şi apoi o închise la loc. în spatele lui Harry, Fawkes, pasărea Phoenix, scoase un strigăt jos, catifelat şi muzical. Harry se simţi nespus de stingherit când văzu dintr-odată că Dumbledore avea lacrimi în ochii de un albastru deschis şi îşi fixă repede privirea asupra genunchilor săi. Insă Dumbledore vorbi, având vocea cât se poate de clară.

— Sunt foarte mişcat, Harry.

— Scrimgeour voia să ştie unde vă duceţi când nu sunteţi la Hogwarts, zise Harry, privindu-i în continuare genunchii.

— Da, este foarte curios în privinţa asta, spuse Dumbledore pe un ton vesel şi Harry îşi zise că acum putea să ridice liniştit privirea. A încercat chiar să pună pe cineva să mă urmăreaşcă. Mi se pare chiar amuzant. L-a trimis pe Dawlish să mă spioneze. A fost cât se poate de neplăcut. O dată am fost obligat să arunc o vrajă asupra lui Dawlish; am făcut-o chiar şi a doua oară, cu mare părere de rău.

— Deci tot n-au aflat unde vă duceţi? întrebă Harry, sperând să obţină mai multe informaţii despre acest subiect captivant, însă Dumbledore doar zâmbi, privindu-l peste ochelarii în formă de semilună.

— Nu, şi încă nu-i momentul să afli nici tu. Acum, cred că ar trebui să trecem la treabă, în cazul în care nu mai ai altceva să-mi spui.

— Ar mai fi ceva, domnule, spuse Harry. în legătură cu Reacredinţă şi Plesneală.

— Domnul profesor Plesneală, Harry.

— Da, domnule. Am auzit ce vorbeau la petrecerea domnului profesor Slughorn. Mă rog, de fapt i-am urmărit.

Lui Dumbledore nu i se citi nici o reacţie pe chip cât timp ascultă istorisirea lui Harry. Când acesta încheie, Dumbledore tăcu pentru câteva clipe şi apoi spuse:

— Harry, îţi mulţumesc că mi-ai spus, dar te sfătuiesc să nu te mai gândeşti la asta. Nu cred că e o chestiune deosebit de importantă.

— Nu e o chestiune deosebit importantă? repetă Harry, nevenindu-i să creadă. Domnule profesor, aţi înţeles ce...?

— Da, Harry, dat fiind că sunt dotat cu o inteligenţă peste medie, am înţeles absolut tot ce mi-ai zis, spuse Dumbledore, pe un ton destul de tăios. Ai putea chiar să-ţi spui că este posibil să fi înţeles chiar mai mult decât tine. Repet, mă bucur că mi-ai împărtăşit toate astea, dar dă-mi voie să te asigur că nu mi-ai spus nimic care să mă îngrijoreze.

Harry tăcu, supărându-se şi uitându-se urât la Dumbledore. Ce se întâmpla, de fapt? Oare asta însemna că Dumbledore chiar îi ordonase lui Plesneală să afle ce făcea Reacredinţă, iar în cazul ăsta auzise deja de la Plesneală tot ce-i spusese Harry? Sau era totuşi îngrijorat de ceea ce aflase, însă o ascundea?

— Domnule, spuse Harry pe un ton pe care şi-l dori cât mai politicos şi calm, să înţeleg că dumneavoastră încă aveţi încredere în...

— Am dat dovadă de înţelegere, răspunzându-ţi şi cu altă ocazie la această întrebare, zise Dumbledore, deşi acum nu mai părea să fie deloc înţelegător. Răspunsul meu a rămas acelaşi.

— Nici nu putea să fie altfel, spuse o voce ironică, fiind evident că Phineas Nigellus era de fapt treaz şi doar se prefăcea adormit.

Dumbledore îl ignoră.

— Şi acum, Harry, insist să trecem la treabă. Avem de discutat lucruri mai importante decât astea.

Harry rămase nemişcat, dorind să se împotrivească. Ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi acceptat să schimbe subiectul, insistând să dovedească vinovăţia lui Reacredinţă? Dumbledore clătină din cap, parcă citindu-i gândurile.

— Ah, Harry, câţ de des se întâmplă aşa ceva, chiar şi între prieteni foarte buni! Fiecare dintre noi crede că lucrurile pe care le are el de spus sunt mai importanţe decât orice ar avea de adăugat celălalt!

— Nu cred că ceea ce vreţi să spuneţi este lipsit de importanţă, domnule, spuse Harry cu o voce hotărâtă.

— Ei bine, ai dreptate, pentru că este cât se poate de important, zise Dumbledore pe un ton vioi. în seara asta vreau să-ţi arăt încă două amintiri. Ambele au fost obţinute cu mare greutate şi cred că a doua dintre ele este cea mai importanţă dintre toate cele pe care le-am adunat.

Harry nu spuse nimic, încă supărat din cauza modului în care fuseseră primite noutăţile sale, dar îşi zise că nu avea nimic de câştigat dacă ar fi insistat în continuare.

— Acestea fiind zise, spuse Dumbledore, suntem aici pentru a continua povestea lui Tom Cruplud, pe care l-am lăsat lecţia trecută la începutul educaţiei sale de la Hogwarts. Iţi aminteşti cât de entuziasmat a fost când a aflat că era vrăjitor, cum a refuzat să-l însoţesc pe Aleea Diagon şi cum l-am avertizat să nu mai fure după ce avea să ajungă la Hogwarts. Ei bine, a sosit începutul şcolii şi, odată cu el, Tom Cruplud, un băiat tăcut,

Îmbrăcat cu o robă de mâna a doua, care a stat la rând alături de ceilalţi boboci pentru a fi Sortat. A fost

repartizat la Viperini aproape imediat după ce Jobenul Magic i-a atins capul, continuă Dumbledore, făcând semn cu mâna înnegrită către raftul de deasupra lui, unde se afla Jobenul Magic ponosit şi inert. Nu ştiu cât i-a luat lui Cruplud să afle că celebrul fondator al Casei sale putea să vorbească limba şerpilor. Este posibil să o fi descoperit chiar în seara aceea. Trebuie să se fi entuziasmat la auzul acestei veşti, simţindu-se şi mai important. Cu toate astea, la urechile profesorilor nu a ajuns nimic care să indice că ar fi vorbit în repţomiţă în camera de zi a Viperinilor, speriindu-şi şi impresionându-şi colegii. Nu a dat absolut nici un semn real de aroganţă sau de agresivitate. Fiind un orfan deosebit de talentat şi cât se poate de chipeş, a atras în mod firesc atenţia şi compasiunea profesorilor de îndată ce a sosit. Părea politicos, ţăcuţ şi avid de cunoaştere. Aproape toţi erau plăcut impresionaţi de el.

— Dar, domnule, nu le-aţi spus cum s-a purţaţ când l-aţi întâlnit la orfelinat? întrebă Harry.

— Nu, nu le-am spus. Deşi nu dăduse nici un semn că ar fi avut remuşcări în privinţa asta, era posibil să-i pară rău pentru modul în care se purtase atunci. Poate că era hotărât s-o ia de la capăt, să pornească spre un nou început. Am ales să-i acord această şansă.

Dumbledore făcu o pauză, ukându-se întrebător la Harry, care deschisese gura să vorbească. Era un nou exemplu al tendinţei lui Dumbledore de a avea încredere în oameni, în ciuda dovezilor grăitoare care sugerau că aceştia nu o meritau! însă Harry îşi aminti ceva în clipa aceea.

— Dar, domnule, de fapt n-aţi avut încredere în el, nu-i aşa? Mi-a spus... Cruplud, cel care a ieşit din jurnal, a

spus că "Dumbledore nu mă iubea la fel de mult ca ceilalţi profesori".

— Să zicem că nu m-am încrezut orbeşte în onestitatea lui, spuse Dumbledore. Hotărâsem să îl ţin sub observaţie, aşa cum am mai spus. Şi exact aşa am făcut. Nu pot pretinde că am avut mari rezultate la început. Era foarte precaut în legătură cu mine, sunt sigur că şi-a dat seama că îmi dezvăluise prea multe, cuprins de febra descoperirii adevăratei sale identităţi. A avut grijă să nu se mai repete niciodată, dar n-a putut să-şi retragă cuvintele pe care le spusese involuntar în acele clipe de entuziasm şi nici ceea ce-mi împărtăşise doamna Cole. însă a avut destulă logică pentru a nu încerca niciodată să îmi intre în graţii, aşa cum se întâmplase cu atât de mulţi dintre colegii mei.

Odată cu trecerea anilor, a strâns în jurul său un grup de prieteni devotaţi; îi numesc astfel în lipsa unui termen mai potrivit, pentru că, aşa cum ţi-am atras deja atenţia, Cruplud n-a simţit nici o urmă de afecţiune pentru vreunul dintre ei. Grupul acesta se bucura de o celebritate sumbră în castel. Erau un colectiv pestriţ, un amestec de oameni slabi care căutau protecţie, oameni ambiţioşi care doreau glorie comună şi brute care gravitau în jurul unui conducător care le putea arăta noi forme de cruzime. Cu alte cuvinte, erau premergătorii Devoratorilor Morţii, iar unii dintre ei chiar au devenit primii Devoratori ai Morţii după terminarea studiilor la Hogwarts. Ţinuţi sub control cu o mână de fier de către Cruplud, n-au fost prinşi niciodată în flagrant delict, deşi cei şapte ani petrecuţi la Hogwarts au fost marcaţi de mai multe incidente neplăcute, fără să existe destule dovezi pentru a indica amestecul lor. Unul dintre cele mai grave a fost deschiderea Camerei

Secretelor, bineînţeles, care s-a soldat cu moartea unei fete. Aşa cum ştii, Hagrid a fost cel acuzat pe nedrept de această crimă.

Nu am găsit decât puţine amintiri care să-l includă pe Cruplud la Hogwarts, zise Dumbledore, punând mâna rănită pe Pensiv. Puţini dintre cei care l-au cunoscut în perioada aceea sunt pregătiţi să vorbească despre el, fiind realmente îngroziţi. Tot ce ştiu am aflat după plecarea lui de la Hogwarts, făcând numeroase eforturi, dând de urma celor câţiva care ar fi putut fi convinşi să discute despre el, căutând prin registre vechi şi interogând deopotrivă martori încuiaţi şi vrăjitori. Cei pe care i-am convins mi-au spus că Cruplud era obsedat de originea sa. Desigur, asta e lesne de înţeles. Crescuse într-un orfelinat şi era firesc să dorească să ştie cum ajunsese acolo. Se pare că a căutat în zadar numele lui Tom Crup lud senior pe scuturile din Sala Trofeelor, pe listele cu Perfecţi din analele şcolii şi chiar în cărţile despre familiile vrăjitoreşti, în cele din urmă, a fost obligat să accepte că tatăl său nu pusese niciodată piciorul la Hogwarts. Cred că atunci a renunţat pentru totdeauna la numele său, asumându-şi identitatea Lordului Cap-de-Mort, şi a început să facă cercetări în privinţa familiei mamei sale, pe care o dispreţuise până în clipa aceea, aşa cum probabil că îţi aminteşti şi tu. Asta după ce considerase că nu putuse fi vrăjitoare dacă cedase în faţa slăbiciunii omeneşti, mai precis a morţii.

Singurul său indiciu era numele "Dorlent", după ce aflase de la cei de la orfelinat că acesta era numele bunicului din partea mamei. în cele din urmă, după numeroase căutări prin cărţile despre familiile vrăjitoreşti, i-a descoperit descendenţii lui Viperin, care încă erau în viaţă. La şaisprezece ani, a plecat în vara aceea de la

orfelinat, unde se întorcea în fiecare an, şi s-a dus să-şi găsească rudele din familia Gaunt. Şi acum, Harry, te rog să stai aici.

Dumbledore se ridică şi Harry observă că şi de data aceasta avea în mână o sticluţă în care se găsea o amintire sidefie şi învolburată.

— Am avut mare noroc să o pot obţine, zise el, turnând substanţa strălucitoare în Pensiv, aşa cum o să-ţi dai seama după ce o vom vedea. Să începem.

Harry se apropie de ligheanul de piatră şi se aplecă aşa cum indicase Dumbledore, până când îşi cufundă faţa în luciul amintirii. Simţi senzaţia cunoscută a căderii în gol şi apoi ateriza pe o podea de piatră murdară, într-un întuneric aproape desăvârşit.

Îi trebuiră câteva clipe ca să se dumirească unde era, timp în care Dumbledore ateriza lângă el. Casa familiei Gaunt era mai mizeră decât oricare loc pe care-l văzuse Harry vreodată. Tavanul era acoperit cu pânze de păianjen, podeaua era jegoasă; pe masă zăceau bucate mucegăite, în stare de putrefacţie, printre mai multe cratiţe soioase. Singura sursă de lumină era o lumânare aşezată la picioarele unui bărbat cu părul şi barba atât de lungi, încât Harry nu-i zări ochii şi nici gura. Stătea prăbuşit într-un fotoliu de lângă foc şi Harry se întrebă pentru o clipă dacă nu murise. Dar chiar atunci cineva bătu cu putere la uşă şi bărbatul se trezi, tresărind şi ridicând bagheta cu mâna dreaptă şi un cuţit scurt cu stânga.

Uşa se deschise încet, scârţâind. în prag stătea un băiat care ţinea un felinar vechi. Harry îl recunoscu

numaidecât: înalt, palid, brunet şi chipeş... era adolescentul Cap-de-Mort.

Ochii lui Cap-de-Mort cercetară încet camera dărăpănată, oprindu-se asupra bărbatului din fotoliu. Se uitară unul la celălalt timp de câteva secunde, apoi bărbatul se ridică în picioare clătinându-se, iar numeroasele sticle goale de la picioarele sale se rostogoliră cu zgomot pe podea.

— TU! răcni el. TU!

Se năpusti ameţit de băutură spre Cruplud, ţinând ridicate bagheta şi cuţitul.

— Opreşte-te.

Cruplud vorbise în reptomită. Bărbatul alunecă, lovindu-se de masă şi dărâmând pe jos câteva cratiţe mucegăite. Se holbă la Cruplud. Se lăsă o tăcere îndelungată, timp în care cei doi se cântăriră din ochi. Bărbatul fu cel care vorbi primul.

— O ştii şi tu?

— Da, o ştiu, zise Cruplud.

Înainta, lăsând uşa să se închidă în urma lui. Harry nu se putu abţine să nu admire fără plăcere curajul desăvârşit al lui Cap-de-Mort. Părea doar dezgustat şi poate dezamăgit.

— Unde este Dorlent? întrebă el.

— În pământ, zise celălalt. A murit de mult, nu? Cruplud se încruntă.

— Atunci tu cine eşti?

— Morfin, cine să fiu?

— Fiul lui Dorlent?

— Chiar el.

Morfin îşi dădu la o parte părul care îi acoperea chipul murdar, pentru a-l vedea mai bine pe Cruplud, iar Harry observă că purta inelul cu piatră neagră al lui Dorlent pe mâna dreaptă.

— Am crezut că erai încuiatu' ăla, şopti Morfin. Semeni tare bine cu el.

— Care încuiat? zise Cruplud tăios.

— Ăla care i-a căzut cu tronc surorii mele. Trăieşte în casa mare de vizavi, spuse Morfin, scuipând dintr-odată pe podea între ei. Eşti leit el. Cruplud. Dar acum a îmbătrânit, nu-i aşa? Dacă stau să mă gândesc, e mai bătrân ca tine.

Morfin păru puţin zăpăcit şi se clătină uşor, ţinându-se în continuare de marginea mesei, pentru a-şi menţine echilibrul.

— Vezi tu, el s-a-ntors, adăugă el prosteşte. Cap-de-Mort îl privi lung pe Morfin, parcă pentru a-şi da seama ce variante avea. Acum se duse ceva mai aproape de el şi zise:

— 5-a întors Cruplud?

— Da, a părăsit-o şi bine i-a făcut, dacă s-a măritat cu un gunoi! spuse Morfin, scuipând din nou pe jos. Ne-a mai

şi jefuit înainte să plece! Unde este medalionul, ia zi, unde-i medalionul lui Viperin?

Cap-de-Mort nu răspunse. Morfin făcu o nouă criză de nervi şi vântură cuţitul, strigând:

— Ne-a dezonorat, asta ne-a făcut, târfa! Şi tu cine eşti de vii aici şi pui întrebări despre toate astea? S-a sfârşit totul... nu-i aşa... s-a sfârşit...

Se uită în altă parte, clătinându-se uşor, iar Cap-de-Mort înainta. în timp ce se apropia, se lăsă o beznă ciudată, care stinse felinarul lui Cap-de-Mort şi lumânarea lui Morfin, cufundând totul în întuneric.

Degetele lui Dumbledore se strânseră în jurul braţului lui Harry şi cei doi zburară din nou, întorcându-se în prezent. Lumina slabă şi aurie din biroul lui Dumbledore păru să-l orbească pe Harry, după bezna aceea desăvârşită.

— Asta a fost tot? zise Harry imediat. De ce s-a lăsat întunericul, ce s-a întâmplat?

— Acela a fost ultimul lucru pe care şi l-a amintit Morfin, spuse Dumbledore, făcându-i semn lui Harry să ia loc din nou. Când s-a trezit în dimineaţa următoare, zăcea întins pe podea şi nu mai era nimeni acolo. Iar inelul lui Dorlent dispăruse. Intre timp, în satul Little Hangleton, o servitoare alerga pe strada principală, strigând că în sufrageria conacului se aflau trei cadavre: Tom Cruplud senior şi părinţii lui.

Autorităţile încuiate au rămas perplexe. Din câte ştiu, n-au aflat nici până în ziua de azi cum au murit cei trei membri ai familiei Cruplud, pentru că, de obicei, Blestemul

Abracadabra nu lasă nici un semn. Excepţia stă acum în faţa mea, adăugă Dumbledore, indicând cicatricea lui Harry cu o mişcare din cap. Pe de altă parte, cei de la minister si-au daţ seama imediat că era vorba despre o crimă vrăjitorească. Si mai ştiau şi că, de partea cealaltă a văii unde se găsea casa Cruplud, trăia un om cunoscut pentru ura pe care o nutrea pentru încuiaţi, un om care fusese deja închis pentru că-l atacase pe unul dintre cei ucişi acum.

Aşa că cei de la minister i-au făcut o vizită lui Morfin. N-a fost nevoie să îl supună unui interogatoriu, să folosească Ve-ritaserum sau Legilimanţie. A mărturisit crima imediat, dând detalii pe care nu le-ar fi putut cunoaşte decât vinovatul. A spus că era mândru că-i omorâse pe încuiaţi, că aşteptase ani de zile să aibă prilejul s-o facă. Şi-a predat bagheta, care s-a dovedit numaidecât că fusese arma cu care fuseseră ucişi membrii familiei Cruplud. Şi a acceptat să fie dus la Azkaban fără să se împotrivească. Singurul lucru care l-a deranjat a fost dispariţia inelului tatălui său. "O să mă omoare pentru că l-am pierdut", le-a repetat el neîncetat celor care-l ţineau captiv. "O să mă omoare pentru că am pierdut inelul ăla". Se pare că ăsta a fost singurul lucru pe care l-a mai spus. Şi-a petrecut restul vieţii în Azkaban, plângând pierderea ultimului obiect de preţ al lui Dorlent, şi a fost înmormântat lângă închisoare, alături de celelalte biete suflete care şi-au dat duhul acolo.

— Deci Cap-de-Mort i-a furat bagheta lui Morfin şi a folosit-o? zise Harry, îndreptându-se.

— Exact, spuse Dumbledore. Nu avem nici o amintire care s-o dovedească, dar cred că putem fi siguri că aşa s-a

întâmplat. Cap-de-Mort şi-a împietrit unchiul, i-a luat bagheta şi a traversat valea, ducându-se la "casa mare de vizavi". Acolo l-a omorât pe încuiatul care o părăsise pe mama sa şi, pentru orice eventualitate, şi pe bunicii săi încuiaţi, nimicindu-i pe ultimii descendenţi ai josnicei dinastii Cruplud şi răzbunându-se pe tatăl său, care nu-l dorise niciodată. Apoi s-a întors la cocioaba familiei Gaunt, a făcut nişte vrăji complexe, implantând o amintire falsă în mintea unchiului său, şi a lăsat bagheta lui Morfin lângă posesorul care încă nu îşi recăpătase cunoştinţa, a luat inelul vechi pe care-l purta acesta şi a plecat.

— Şi Morfin nu şi-a dat seama niciodată că nu era el vinovatul?

— Nu, spuse Dumbledore. Aşa cum ţi-am zis, a dat o declaraţie amănunţită, fiind mândru de ceea ce făcuse.

— Dar a avut adevărata amintire în tot acest timp!

— Da, dar amintirea aceasta a fost extrasă cu forţa, folosin-du-se nişte tehnici de Legilimanţie foarte avansate, zise Dumbledore. Şi de ce ar fi vrut cineva să sondeze mintea lui Morfin când acesta mărturisise deja că săvârşise cele trei crime? Cu toate acestea, am reuşit să obţin permisiunea de a-l vizita pe Morfin în ultimele sale săptămâni de viaţă, în perioada în care încercam să aflu cât mai multe despre trecutul lui Cap-de-Mort. Această amintire a fost extrasă cu foarte mare dificultate. Când am văzut ce conţinea, am încercat s-o folosesc pentru a obţine eliberarea lui Morfin din Azkaban. însă a murit înainte ca ministerul să ia o decizie în privinţa lui.

— Dar cum de nu şi-au dat seama cei de la minister că de fapt Cap-de-Mort i-a făcut toate astea lui Morfin?

întrebă Harry supărat. Era minor la vremea aia, nu-i aşa? Credeam că pot detecta magia făcută de minori!

— Ai dreptate, pot detecta magia, dar nu şi magicianul. Aminteşte-ţi că ai fost acuzat de minister pentru Vraja de Plutire pe care a aruncat-o de fapt...

— Dobby, mormăi Harry, care nu uitase această nedreptate. Deci, dacă eşti minor şi faci vrăji în casa unor vrăjitori adulţi, cei de la minister nu au cum să-şi dea seama?

— În mod sigur, n-or să-şi dea seama cine a făcut vraja, spuse Dumbledore, surâzând când văzu expresia de indignare maximă de pe chipul lui Harry. Se bazează pe faptul că părinţii cu puteri magice le impun copiilor să urmeze nişte reguli stricte cât locuiesc sub acoperişul lor.

— Păi, asta-i o prostie! se răsti Harry. Uitaţi-vă ce s-a întâmplat de data asta, ce a păţit Morfin!

— Sunt de acord, zise Dumbledore. Indiferent ce fel de om era, Morfin nu merita să moară aşa, condamnat pentru nişte crime pe care nu le-a comis. Dar a început să se facă târziu şi vreau să mai vezi o amintire înainte să ne despărţim.

Dumbledore scoase o altă sticluţă din buzunar şi Harry amuţi imediat, aminţindu-şi că Dumbledore spusese că era cea mai importanţă dintre toate cele pe care le obţinuse. Harry observă că, de data aceasta, conţinutul se dovedi greu de ţurnaţ în Pensiv, ca şi cum ar fi fost puţin îngheţată; oare amintirile se puteau altera?

— Nu durează mult, spuse Dumbledore, după ce goli sticluţa în cele din urmă. Ne vom întoarce numaidecât. Acum să intrăm din nou în Pensiv.

Harry căzu din nou prin suprafaţa argintie, aterizând acum în faţa unui bărbat pe care îl recunoscu din prima clipă. Era Horace Slughorn, mult mai tânăr. Harry era atât de obişnuit cu chelia sa, încât fu luat pe nepregătite când îl văzu pe Slughorn cu părul des, strălucitor, blond închis; arăta ca şi cum şi-ar fi pus un mănunchi de paie în cap, deşi avea deja un început de chelie de mărimea unui galion în creştet. Mustaţa îi era de un blond-roşcaţ, însă nu la fel de mare ca în prezent. Acest Slughorn nu era la fel de rotund precum cel pe care-l cunoştea Harry, deşi nasturii aurii ai vestei sale brodate păreau întinşi la maximum. Stătea confortabil înţr-un fotoliu cu tetie-re laterale, lăsându-se mult pe spate, cu picioarele micuţe sprijinite pe o pernă de catifea, ţinând un pahar mic cu vin într-o mână şi căutând cu cealaltă înţr-o cutie cu ananas cristalizat.

Harry se uită în jur, în timp ce Dumbledore apăru lângă el, şi realiză că stăteau în biroul lui Slughorn. în jurul acestuia erau şase băieţi de vreo cincisprezece ani, care şedeau cu toţii pe scaune mult mai joase şi mai tari decât al lui. Harry îl recunoscu imediat pe Cruplud. Era cel mai chipeş şi părea cel mai relaxat dintre băieţi. Ţinea mâna dreaptă neglijent pe braţul scaunului; Harry fu şocat să vadă că purta inelul de aur cu piatră neagră al lui Dorlenţ; îşi ucisese deja tatăl.

— Domnule, este adevărat că doamna profesoară Merry-thoughţ iese la pensie? întrebă Cruplud.

— Tom, Tom, Tom, nu ţi-aş putea spune nici dacă aş şti, zise Slughorn, atenţionându-l reprobator pe Cruplud cu

arătătorul acoperit cu zahăr, dar stricând efectul înţr-o anumită măsură, fiindcă îi făcu cu ochiul. Băiete, recunosc că tare mi-ar plăcea să ştiu de unde ai toate informaţiile astea; ştii mai multe decât majoritatea profesorilor, zău aşa.

Cruplud zâmbi; ceilalţi băieţi râseră, aruncându-i priviri pline de admiraţie.

— Ai un ţalenţ deosebit pentru a afla lucruri pe care nu ar trebui să le ştii şi reuşeşti să ţe bagi pe sub pielea oamenilor importanţi. Apropo, îţi mulţumesc pentru ananas, ai ghicit, chiar este preferatul meu.

Mai mulţi dintre băieţi râseră pe înfundate şi atunci se petrecu ceva foarte ciudat. Toată camera se umplu dinţr-odaţă de o ceaţă albă deasă, încât Harry nu mai văzu decât faţa lui Dumbledore, care stătea chiar lângă el. Apoi vocea lui Slughorn răsună prin ceaţă, nefiresc de puternică: "... încât o să dai de bucluc, băiete, aşa să ştii."

Ceaţa se risipi la fel de rapid cum apăruse şi totuşi nimeni nu scoase o vorbă despre ea, purtându-se ca şi când nu s-ar fi întâmplat absolut nimic ieşit din comun. Uluit, Harry întoarse capul când ceasul mic de aur care stătea pe biroul lui Slughorn anunţă ora unsprezece fix.

— Vai de mine, ce târziu s-a făcut! spuse acesta. Ei bine, băieţi, ar fi cazul să plecaţi, dacă nu vreţi să aveţi probleme. Le-strange, vreau să-mi predai lucrarea până mâine, altfel primeşti ore de detenţie. Avery, acelaşi lucru e valabil şi pentru tine.

Slughorn se ridică din fotoliu şi îşi duse paharul gol pe birou, în timp ce băieţii ieşiră pe rând din cameră. însă

Cruplud rămase în urmă. Harry îşi dădu seama că o făcuse intenţionat, fiindcă dorise să fie singur cu Slughorn.

— Ai grijă, Tom, spuse Slughorn, întorcându-se şi descoperind că acesta era încă acolo. Nu cred că vrei să fii surprins pe holuri după stingere, dat fiind că eşti şi Perfect...

— Domnule, voiam să vă întreb ceva.

— Întreabă-mă, băiete, întreabă-mă.

— Domnule, voiam să vă întreb ce ştiţi despre... despre Horcruxuri?

Se întâmplă pentru a doua oară: ceaţa deasă umplu camera, aşa încât Harry nu putu să-i mai vadă deloc pe Slughorn şi pe Cruplud, ci doar pe Dumbledore, care zâmbea senin alături de el. Apoi vocea lui Slughorn tună din nou, exact ca înainte.

— Nu ştiu nimic despre Horcruxuri şi nu ţi-aş spune nici dacă aş şti! Acum pleacă imediat de-aici şi să nu te prind că mai vorbeşti despre ele! \

— Ei bine, asta a fost tot, zise Dumbledore pe un ton calm de lângă Harry. E timpul să plecăm.

Harry simţi că i se desprind picioarele de pe podea şi căzu în gol, trezindu-se câteva secunde mai târziu pe covorul din faţa biroului lui Dumbledore.

— Doar aţâţ? spuse el derutat.

Dumbledore îi spusese că aceasta era cea mai importantă amintire dintre toate, dar nu-şi putea da seama de ce. într-adevăr, ceaţa şi faptul că nimeni nu părea s-o

observe erau ciudate, dar, în afară de asta, nu părea să se fi întâmplat nimic. Mai era doar întrebarea pe care Cruplud o pusese fără să primească răspuns.

— Aşa cum poate c-ai observat deja, zise Dumbledore, aşe-zându-se la loc la birou, amintirea asta a fost alterată.

— Cum adică, alterată? spuse Harry, luând loc şi el.

— Adică, spuse Dumbledore, domnul profesor Slughorn şi-a schimbat propriile amintiri.

— Dar de ce ar face aşa ceva?

— Probabil, pentru că-i e ruşine de ceea ce-şi aminteşte, zise Dumbledore. A încercat să refacă amintirea asta pentru a se pune într-o lumină favorabilă, ştergând părţile pe care nu voia să le văd. Aşa cum cred c-ai observat şi tu, a făcut-o într-un mod foarte neşlefuit, ceea ce este un lucru bun, pentru că arată că amintirea adevărată încă se află dedesubtul acestor schimbări. Aşa că este pentru prima dată că o să-ţi dau teme pentru acasă, Harry. O să trebuiască să-l convingi pe domnul profesor Slughorn să-ţi divulge amintirea adevărată, care, cu siguranţă, o să se dovedească o informaţie crucială, cea mai importantă dintre toate.

Harry îl privi cu ochii mari.

— Dar, domnule, zise el pe un ton cât mai respectuos cu putinţă, sunt sigur că nu aveţi nevoie de mine. Aţi putea folosi Legilimanţia... sau Veritaserum.

— Domnul profesor Slughorn este un vrăjitor extrem de capabil, care este pregătit pentru aceste variante, spuse

Dumbledore. Este mult mai priceput la Occlumanţie decât bietul Morfin Gaunt şi mare mi-ar fi mirarea dacă n-ar avea la el un antidot pentru Veritaserum, de când l-am constrâns să îmi dea această amintire înşelătoare. Nu, cred că ar fi o nesăbuinţă să încerc să smulg cu forţa adevărul de la domnul profesor Slughorn şi ar putea avea mai degrabă urmări negative; nu vreau să plece de la Hogwarts. însă şi el are slăbiciuni ca noi toţi şi cred că eşti singurul care ar putea să treacă dincolo de platoşa sa. Harry, este nespus de important să obţinem această amintire. N-o să ştim exact cât de important până n-o să vedem varianta adevărată. Acestea fiind zise, îţi doresc noroc şi... noapte bună.

Harry se ridică repede, puţin nemulţumit de această despărţire bruscă.

— Noapte bună, domnule.

Chiar când închidea uşa de la birou, îl auzi pe Phineas Nigellus spunând:

— Dumbledore, nu-mi dau seama de ce băiatul ar avea mai multe şanse ca tine.

— Nici nu mă aşteptam să-ţi dai seama, Phineas, răspunse Dumbledore, iar Fawkes scoase din nou un strigăt grav, dar melodios.

CAPITOLUL XVIII

SURPRIZE ANIVERSARE

A doua zi, Harry le împărtăşi lui Ron şi Hermione sarci — na pe care i-o dăduse Dumbledore, însă le-o spuse separat, pentru că Hermione încă rămânea în prezenţa lui Ron doar aţâţa timp cât să-i arunce o privire dispreţuitoare. Ron credea că era puţin probabil ca Slughorn să-i dea de furcă lui Harry.

— Te iubeşte, zise el la micul dejun, fluturând o furculiţă cu o bucată mare de omletă în vârf. Ai văzut că nu poate să-ţi refuze nimic. Cum să-l refuze pe micuţul său "prinţ al poţiunilor"? Toţ ce trebuie să faci este să rămâi puţin în urmă în după-amiaza asta şi să i-o ceri.

Însă Hermione privi chestiunea mai precaut.

— Trebuie să vrea cu tot dinadinsul să ascundă ce s-a întâmplat de fapt, dacă Dumbledore nu l-a putut face să mărturisească, zise ea cu o voce joasă, pe când stăteau în pauză în curtea părăsită şi acoperită cu zăpadă. Horcruxuri... Hor-cruxuri... n-am mai auzit niciodată de ele.

— Serios?

Harry fu dezamăgit; sperase ca Hermione să-i dea nişte indicii despre ce erau Horcruxurile.

— Trebuie şă ţină de Magia Neagră foarte avansată, altfel de ce-ar fi vrut Cap-de-Mort să afle mai multe despre ele? Harry, cred că o să-ţi fie foarte greu să obţii această informaţie, trebuie să ai mare grijă cum îl abordezi pe Slughorn, să-ţi pregăteşti o strategie...

— Ron e de părere c-ar trebui să rămân după cursul de Poţiuni de azi...

— A, păi dacă aşa zice Won-Won, înseamnă că ar trebui să-l asculţi, zise ea, înflăcărându-şe dintr-o dată. Să fim raţionali, nu-i aşa că Won-Won ia întotdeauna cele mai bune decizii?

— Hermione, n-ai putea şă...

— Nu! zise ea mânioasă şi plecă valvârtej, lăsându-l pe Harry singur în zăpada care îi ajungea până la glezne.

Cursurile de Poţiuni erau şi aşa destul de grele în ultimul timp, având în vedere că Harry, Ron şi Hermione trebuiau şă stea în aceeaşi bancă. Astăzi, Hermione îşi trase ceaunul în partea cealaltă a mesei, ca să stea mai aproape de Ernie, ignorându-i pe Harry şi pe Ron.

— Ce i-ai făcut? îi şopti Ron lui Harry, uitându-se la Hermione, care îşi asumase un aer superior.

Dar, înainte ca Harry să-i răspundă, Slughorn ceru de la catedră să şe facă linişte.

— Nu vă mai foiţi, nu vă mai foiţi, vă rog! Acum să ne grăbim, pentru că azi avem foarte multe de făcut! A treia lege a lui Golpalott... cine îmi poate spune...? Domnişoara Granger, bineînţeles!

Hermione recită dintr-o suflare:

— Conform-celei-de-a-treia-legi-a-lui-Golpalott-antidotul-pentru-o-otravă-amestecată-va-fi-mai-rnare-sau-egal-cu-suma-antidoturilor-pentru-fiecare-dintre-componentele-separate.

— Întocmai! spuse Slughorn, zâmbind larg. Zece puncte pentru Cercetaşi! Acum, dacă am considera că a treia lege a lui Golpalott este adevărată...

Harry trebuia să-l creadă pe/cuvânt pe Slughorn că a treia lege a lui Golpalott era adevărată, pentru că nu pricepuse nimic din ceea ce se spusese despre ea. Nimeni în afară de Hermione nu păru să urmărească nici ce zise Slughorn după aceea.

— ... desigur, asta înseamnă că presupunând că am reuşit să identificăm corect ingredientele poţiunii prin vraja de revelare a lui Scarpin, ţinta noastră principală nu este cea mai simplă, cea a alegerii antidoturilor pentru acele ingrediente în sine, ci descoperirea acelui element adăugat care va transforma aceste părţi separate, aproape ca printr-un proces alchimic.

Ron stătea lângă Harry cu gura deschisă, mâzgălind absent pe noul exemplar de Realizarea Poţiunilor Avansate. Uita mereu că nu putea să şe mai bazeze pe ajutorul lui Hermione când nu reuşea să înţeleagă ce se întâmpla.

— ... acestea fiind zise, încheie Slughorn, vreau ca fiecare dintre voi să vină să ia una dintre aceste eprubete de pe biroul meu. Trebuie să creaţi un antidot pentru otrava din ea până la sfârşitul lecţiei. Succes şi nu uitaţi să purtaţi mănuşi de protecţie!

Hermione şe ridicase deja şi parcursese jumătate din distanţa până la biroul lui Slughorn înainte ca ceilalţi elevi să-şi dea seama că trebuiau să se mişte, iar când, Harry, Ron şi Ernie şe întoarseră la masă, Hermione vărşaşe deja conţinutul eprubetei în ceaun şi aprindea focul şub el.

— Ce păcat că prinţul n-o şă te poată ajuta de data asta, Harry, zise ea veselă, îndreptându-se. Acum trebuie să înţelegi principiile de realizare. Fără şiretlicuri şi alte şmecherii!

Pe Harry îl deranjară spusele lui Hermione. Scoase dopul eprubetei cu otravă pe care o luase de pe biroul lui Slughorn şi turnă în ceaun otrava roz aprins, aprinzând focul şub el. Habar nu avea ce trebuia să facă după aceea. Se uită la Ron, care stătea degeaba, complet derutat, după ce imitase tot ce făcuse Harry până atunci.

— Eşti sigur că prinţul n-a scris nimic despre asta? îi şopti Ron lui Harry.

Harry scoase exemplarul de nădejde al Realizării Poţiunilor Avansate şi deschise la capitolul despre antidoturi. Găsi a treia lege a lui Golpalott, pe care Hermione o recitase cuvânt cu cuvânt, dar prinţul nu notase absolut nici o observaţie salvatoare, care ar fi putut explica legea. Se părea că prinţul o înţelesese fără probleme, la fel ca Hermione.

— Nimic, spuse Harry posomorât.

Acum, Hermione îşi flutura entuziasmată bagheta deasupra ceaunului. Din păcate, nu puteau să imite vraja pe care o făcea ea, pentru că devenise atât de pricepută la incantaţiile nonverbale, încât nu mai avea nevoie să le spună cu voce tare. însă Ernie Macmillan murmura "Specialis revelio!" deasupra ceaunului său, ceea ce suna foarte impresionant, aşa că Harry şi Ron se grăbiră să-i urmeze exemplul.

Cinci minute fură de ajuns pentru ca Harry să-şi dea şeama că reputaţia sa de cel mai bun realizator de poţiuni din clasă era pe ducă. Slughorn se uitase plin de speranţă în cea-j unul său în timpul primului tur printre elevi, pregătindu-se să scoată o exclamaţie de încântare ca de obicei, însă se dăduse repede înapoi şi tuşi, fiind răpus de mirosul de ouă stri-cate. Hermione era cât se poate de mulţumită de ea însăşi; detestase să fie pe locul doi la toate orele de Poţiuni. Acum separa ingredientele otrăvii ei disociate în mod misterios în zece eprubete diferite. Mai degrabă pentru a evita această privelişte enervantă, Harry se aplecă peste manualul Prinţului Semipur şi dădu câteva pagini cu o forţă nefirească.

Într-adevăr, peste o listă lungă cu antidoturi erau scrise j cuvintele:

Pur şi simplu bagă-le un bezoar pe gât.

Timp de o clipă, Harry privi nota cu ochii mari. Nu mail auzise şi altădată de bezoari? Nu le vorbise Plesneală despre ei la prima lor lecţie de Poţiuni? "Opiatră extrasă din stomacul caprei, care te fereşte de aproape toate otrăvurile."

Nu era un răspuns pentru problema lui Golpalott şi dacă j încă l-ar fi avut pe Plesneală ca profesor, Harry n-ar fi îndrăznit să o facă, dar se cerea o măsură de forţă majoră. Se duse repede către dulapul cu provizii şi cotrobăi prin el, dând la o parte coarne de unicorn şi mănunchiuri de plante uscate până când găsi, foarte în spate, o cutie mică de carton pe care era scris cuvântul: "Bezoari".

Deschise cutia exact când Slughorn strigă "Mai aveţi două minute!". înăuntru se găseau douăsprezece obiecte

cafenii zbârcite, care arătau mai curând ca nişte rinichi uscaţi decât ca nişte pietre adevărate. Harry înşfacă unul, puse cutia înapoi în dulap şi se întoarse repede la ceaunul său.

— Timpul... a expirat! strigă vesel Slughorn. Ei bine, să vedem cum v-aţi descurcat! Blaise... ce ai să-mi arăţi?

Slughorn se plimba încet prin cameră, examinând diverse-le antidoturi. Nimeni nu terminase, deşi Hermione încerca să mai bage câteva ingrediente în sticluţă înainte ca Slughorn să ajungă la ea. Ron se dăduse bătut şi se străduia acum să nu inspire aburii urât mirositori care se ridicau din ceaunul său. Harry rămase locului, aşteptând şi ţinând strâns bezoa-rul în palma puţin transpirată.

Slughorn ajunse la masa lor abia la sfârşit. Mirosi poţiu-nea lui Ernie şi trecu pe lângă a lui Ron strâmbându-se. Nu se opri în dreptul ceaunului lui Ron, ci doar se dădu repede înapoi, părând să-i fie puţin greaţă.

— Dar tu, Harry? zise el. Tu ce ai să-mi arăţi? Harry întinse mâna, arătându-i bezoarul.

Slughorn privi piatra timp de zece secunde. Pentru o clipă, Harry se întrebă dacă nu avea să ţipe la el. Apoi Slughorn îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Băiete, da' ştiu că ai curaj! tună el, luând bezoarul şi ri-dicându-l pentru a-l arăta tuturor. Ah, eşti exact ca maică-ta. Ei bine, n-am ce zice. într-adevăr, un bezoar ar funcţiona ca antidot pentru toate aceste poţiuni!

Hermione, care avea chipul transpirat şi se mânjise cu cenuşă pe nas, era neagră de supărare. Antidotul ei terminat pe jumătate, care conţinea cincizeci şi două de

ingrediente, printre care şi o şuviţă zdravănă din propriul păr, fierbea încet în spatele lui Slughorn, care nu avea ochi decât pentru Harry.

— Spune-mi, Harry, te-ai gândit singur la bezoar? întrebă ea printre dinţi.

— Aceasta este individualitatea esenţială pentru un adevărat realizator de poţiuni! spuse Slughorn vesel, înainte ca Harry să răspundă. Exact ca mama lui. Şi ea avea aceeaşi abordare intuitivă a poţiunilor. Fără îndoială că a moştenit-o pe Lily în această privinţă. Da, Harry, da, bineînţeles că, dacă ai un bezoar la îndemână, rezolvi problema imediat... însă aceştia nu funcţionează în cazul tuturor poţiunilor, şi sunt destul de rari, aşa că merită totuşi să ştii cum să realizezi antidoturi.

Singura persoană care părea mai furioasă decât Her-rnione era Reacredinţă, care, spre încântarea lui Harry, se Pătase cu un lichid, arătând ca şi cum ar fi vomitat o pisică pe el. însă înainte ca vreunul dintre ei să-şi exprime supărarea în privinţa faptului că Harry fusese din nou cel mai bun fără să facă nimic, sună de pauză.

— Acum strângeti-vă lucrurile! zise Slughorn. încă zece puncte pentru Cercetaşi pentru îndrăzneală maximă!

Râzând în continuare pe înfundate, se duse înapoi spre biroul din faţa clasei, mergând legănat.

Harry rămase în urmă, pierzând nefiresc de mult timp să-şi facă ghiozdanul. Ron şi Hermione plecară fără ca vreunul să-i ureze succes, părând amândoi destul de supăraţi. în cele din urmă, Harry şi Slughorn rămaseră singuri în cameră.

— Harry, grăbeşţe-ţe, altfel o să întârzii la următorul curs, spuse Slughorn amabil, închizând clapele aurii ale servietei sale din piele de dragon.

— Domnule, spuse Harry, simţind că se purta exact cum o făcuse Cap-de-Mort, voiam să vă întreb ceva.

— Întreabă-mă, dragul meu, întreabă-mă.

— Domnule, voiam să vă întreb ce ştiţi despre... despre Horcruxuri.

Slughorn încremeni. Chipul rotund păru să i se fragmenteze, îşi umezi buzele şi zise cu o voce răguşită:

— Ce-ai spus?

— V-am întrebat dacă ştiţi ceva despre Horcruxuri, domnule. Vedeţi dumneavoastră...

— Te-a pus Dumbledore să mă întrebi, şopti Slughorn.

Vocea i se schimbase complet. Nu mai era veselă, ci şocată, îngrozită. Vârî mâna în buzunarul de la piept, fâstâcin-du-se, şi scoase o batistă cu care îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

— Ţi-a arătat Dumbledore... amintirea aia? spuse Slughorn. Ţi-a arătaţ-o? Aşa e?

— Da, zise Harry, hotărându-se chiar atunci că era mai bine să nu mintă.

— Da, bineînţeles, spuse Slughorn încet, tamponându-şi în continuare chipul palid. Desigur, Harry... dacă ai văzut amintirea aia, trebuie să fi aflat că nu ştiu

nimic, dar absolut nimic, repetă el cu patimă, despre Horcruxuri.

Îşi înşfacă servieta din piele de dragon, băgă batista înapoi în buzunar şi se duse spre uşă cu paşi mari.

— Domnule, zise Harry disperat, m-am gândit că poate mai era ceva în afară de amintirea aia...

— Zău? spuse Slughorn. înseamnă că te-ai înşelat, nu-i aşa? TE-AI ÎNŞELAT!

Strigă ultimele cuvinte şi înainte ca Harry să mai poată spune ceva, trânti uşa clasei după el.

Ron şi Hermione nu se arătară înţelegători când Harry le povesti această discuţie care se soldase cu un eşec. Hermione încă era furioasă, din cauză că Harry obţinuse o victorie fără să fi procedat corect. Ron se supărase că Harry nu-i dăduse şi lui un bezoar.

— Ar fi fost ridicol dacă am fi făcut-o amândoi! zise Harry nervos. Fii atent, a trebuit să încerc să mă pun bine cu el, ca să-l pot întreba despre Cap-de-Mort, nu-i aşa? Of, Ron, vrei să-ţi vii în fire? adăugă el exasperat când Ron se cutremură la auzul acestui nume.

Mânios din cauza eşecului şi a atitudinii lui Ron şi Hermione, Harry reflectă zilele următoare asupra a ceea ce avea să facă mai departe în privinţa lui Slughorn. Hotărî că pentru moment avea să-l lase să creadă că uitase complet de Horcruxuri; cu siguranţă că era mai bine să-i adoarmă vigilenţa înainte de a ataca din nou.

Când Harry nu-l mai întrebă nimic pe Slughorn, profesorul de Poţiuni deveni din nou afectuos faţă de el,

părând să fi uitat de acest subiect. Harry aşteptă să fie invitat la una dintre micile sale petreceri ţinute seara, hotărât să accepte de data asta, chiar dacă trebuia să reprogrameze antrenamentele de vâjthaţ. însă, din păcate, nu primi nicio astfel de invitaţie. Harry le întrebă şi pe Hermione şi pe Ginny, însă nici ele nu primiseră invitaţie şi nu auziseră ca altcineva să fi primit. Harry nu putu să se abţină să se întrebe dacă asta însemna că Slughorn nu era atât de uituc pe cât lăsa impresia, fiind pur şi simplu hotărât să nu-i dea lui Harry vreun alt prilej de a-l lua la întrebări.

Între timp, fu pentru prima dată când Hermione se arătă dezamăgită de biblioteca de la Hogwarts. Fata fu atât de şocată, încât uită chiar şi că era supărată pe Harry pentru şiretlicul cu bezoarul.

— N-am găsit nici măcar o definiţie a Horcruxurilor! îi zise ea. Nici măcar una! Am verificat în tot Sectorul Interzis şi până şi în cele mai groaznice cărţi, în care ţi se spune cum să realizezi cele mai oribile poţiuni, şi tot nimic! N-am găsit decât asta, în introducerea cărţii Magie nebănuit de neagră, fii atent: "Cât despre Horcrux, cea mai sumbră dintre toate invenţiile magice, nu vom vorbi şi nici nu vom face referinţă." Atunci de ce le-au mai menţionat? zise ea nerăbdătoare, închizând iritată cartea; aceasta scoase un vaiet fantomatic. Ah, taci din gură, se răsti ea, băgând cartea înapoi în ghiozdan.

Zăpada din jurul şcolii se topi odată cu venirea lunii februarie, fiind înlocuită de o umezeală rece şi mohorâtă. Deasupra castelului erau nori cenuşii-vineţii, iar peluzele erau alunecoase şi noroioase din cauza nelipsitelor ploi reci. Partea bună a acestei perioade era prima lecţie de

Apariţii a celor din anul şase, care fu programată într-o sâmbătă dimineaţa, pentru a nu se suprapune celorlalte cursuri şi avu loc în Marea Sală, nu pe domeniu.

Când Harry şi Hermione sosiră în Marea Sală (Ron mersese împreună cu Lavender) descoperiră că mesele dispăruseră. Ploaia răpăia în ferestrele înalte şi tavanul fermecat era acoperit cu nori grei deasupra lor, în timp ce elevii se adunau în faţa profesorilor McGonagall, Plesneală, Flitwick şi Lăstar, şefii Caselor şi a unui vrăjitor scund, despre care Harry bănuia că trebuia să fie instructorul de Apariţii trimis de minister. Avea o paloare stranie, cu genele translucide, părul aspru şi un aspect parcă imaterial, ca şi cum l-ar fi putut sufla vântul. Harry se întrebă dacă Dispariţiile şi Apariţiile repetate îl făcuseră să-şi piardă într-o anumită măsură materialitatea sau dacă această conformaţie fragilă era ideală pentru cei care doreau să se facă nevăzuţi.

— Bună dimineaţa, spuse vrăjitorul din partea ministerului, după ce sosiră toţi elevii, iar şefii Caselor ceruseră să se facă linişte. Mă numesc Wilkie Twycross şi o să fiu instructorul vostru de Apariţii pe parcursul următoarelor douăsprezece săptămâni. Sper ca, în acest timp, să vă pot pregăti pentru testul de Apariţie...

— Reacredinţă, taci şi fii atent! strigă profesoara McGonagall.

Toată lumea întoarse capul spre el. Reacredinţă roşi puţin, se îndepărtă furios de Crabbe, cu care probabil că se certase în şoaptă. Harry se uită repede la Plesneală, care părea şi el nemulţumit, deşi Harry bănuia că motivul nu era neapărat purtarea lui Reacredinţă, ci faptul că McGonagall îi făcuse observaţie unui elev din Casa lui.

— ... pentru ca mulţi dintre voi să puteţi da acest test, continuă Twycross, ca şi cum nu ar fi fost întrerupt. Aşa cum probabil că ştiţi deja, de obicei este imposibil să Apari şi să Dispari la Hogwarts. Domnul director a ridicat această vrajă, doar în Marea Sală, pentru o oră, ca să puteţi exersa aici. Aş vrea să subliniez faptul că n-o să puteţi Apărea în afara acestei săli şi că ar fi o nechibzuinţă să încercaţi. Acum aş dori să vă aşezaţi astfel încât să aveţi un metru jumătate liber în faţa voastră.

Elevii se foiră şi se înghesuiră, îndepărtându-se şi lovin-du-se unii de alţii şi cerându-le altora să iasă din perimetrul lor. Şefii Caselor se plimbară printre elevi, aranjându-i pe poziţii şi punând capăt discuţiilor dintre ei.

— Harry, unde pleci? întrebă Hermione.

Însă Harry nu răspunse; îşi croia drum repede prin mulţime, trecând de locul unde profesorul Flitwick chiţăia de zor, încercând să poziţioneze câţiva elevi de la Ochi-de-Şoim, care voiau cu toţii să stea în faţă. Trecu de profesoara Lăstar, care-i separa pe Astropufi, făcându-i să stea în rând, până când se strecură pe lângă Ernie Macmillan, reuşind să rămână printre ultimii, chiar în spatele lui Reacredinţă, care profita de această hărmălaie pentru a se certa în continuare cu Crabbe, aflat la un metru jumătate de el şi având un aer contrariat.

— Nu ştiu cât mai durează, bine? strigă Reacredinţă la el, fără să fie conştient că Harry stătea chiar în spatele lui. Durează mai mult decât m-am aşteptat.

Crabbe deschise gura, dar Reacredinţă păru să ghicească ce avea de gând să spună.

— Crabbe, fii atent, nu-i treaba ta ce fac eu, iar tu şi Goyle ni trebuie decât să faceţi cum vă spun şi să fiţi cu ochii în patru!

— Eu le spun prietenilor mei ce pun la cale dacă vreau să mă ajute şi să fie cu ochii în patru, zise Harry, destul de tare pentru ca Reacredinţă să-l audă.

Reacredinţă se întoarse pe călcâie, ducând imediat mâna la baghetă, dar chiar atunci cei patru şefi ai Caselor strigară: "Linişte!" şi se lăsă din nou tăcerea. Reacredinţă se întoarse încet cu faţa spre ei.

— Mulţumesc, zise Twycross. Acum...

Flutură bagheta. în clipa aceea apărură nişte cercuri tradiţionale de lemn pe podea, în faţa fiecărui elev.

— Ce trebuie să ţineţi minte în timpul Apariţiei sunt cele trei "D"-uri, spuse Twycross. Destinaţie, determinare, deliberare. Primul pas: concentraţi-vă asupra destinaţiei dorite, continuă Twycross. în cazul de faţă, aceasta este interiorul cercului din faţa voastră. Acum vă rog să vă concentraţi asupra acestei destinaţii.

Toţi se uitară în jur cu coada ochiului, pentru a verifica dacă fiecare se uita la cercul lui, apoi făcură întocmai cum li se spusese. Harry se uită la bucata circulară şi prăfuită de podea din interiorul cercului său şi încercă din răsputeri să nu se gândească decât la ea. Se dovedi imposibil, pentru că nu putu să nu se întrebe de ce avea Reacredinţă nevoie de oameni care să fie cu ochii în patru.

— Al doilea pas, spuse Twycross. Canalizaţi-vă puterea de determinare pentru a ocupa spaţiul pe care-l

aveţi în vedere. Lăsaţi dorinţa arzătoare de a intra în el să vă inunde mintea şi întregul corp!

Harry se uită în jur pe furiş. Ceva mai la stânga lui, Ernie Macmillan îşi privea cercul cu atâta devotament, încât ai fi zis că era o găină care încerca să facă un ou de mărimea unui balon de vâjthaţ. Harry se abţinu să râdă şi se uită repede din nou la cercul său.

— Al treilea pas, strigă Twycross, numai la semnalul meu. învârtiţi-vă pe loc, simţind cum vă pierdeţi în neant, mişcân-du-vă deliberaţi La semnalul meu... unu...

Harry se uită din nou în jur; mulţi păreau de-a dreptul speriaţi la gândul că li se cerea să Apară atât de curând.

— ... doi...

Harry încercă să-şi îndrepte iarăşi gândurile către cerc; uitase deja de la ce veneau cele trei "D"-uri.

— ... TREI!

Harry se învârti pe loc, îşi pierdu echilibrul şi aproape căzu. Nu fu singurul. Aproape toţi cei din sală se clătinau. Neville era întins pe spate. în schimb, Ernie Macmillan făcuse un salt ca un fel de piruetă, sărind în cercul său realmente încântat pentru câteva clipe, până când îl zări pe Dean Thomas, care râdea în hohote de el.

— Nu vă impacientaţi, nu vă impacientaţi, spuse Twycross pe un ton sobru, lăsând impresia că nu se aşteptase la rezultate mai bune. Aranjaţi-vă cercurile, văr rog, şi reveniţi la poziţia de început.

Nici a doua încercare nu fu mai reuşită decât prima. A treia fu şi ea un eşec. Abia la a patra se petrecu ceva interesant. Se auzi un ţipăt înfiorător de durere şi toţi întoarseră capul îngroziţi, văzând-o pe Susan Bones, de la Astropufi, cum se clătina în cercul ei, în timp ce piciorul stâng îi rămăsese la un metru jumătate în urma ei, unde fusese la început.

Şefii Caselor se apropiară de ea; se auzi o pocnitură puternică şi se lăsă un nor de fum mov, care se risipi, dezvălu-ind-o pe Susan în lacrimi cu piciorul pus la locul lui, însă arătând îngrozită.

— Secerarea sau separarea aleatorie a părţilor corpului, spuse Wilkie Twycross pe un ton neutru, are loc atunci când mintea nu este destul de determinată. Trebuie să vă concentraţi neîncetat asupra destinaţiei alese şi să vă mişcaţi fără să vă grăbiţi, dar în mod deliberat... astfel.

Twycross făcu un pas înainte, se învârti graţios pe loc cu braţele întinse în părţi, dispărând cu un foşnet de robe şi reapărând în fundul sălii.

— Nu uitaţi care sunt cele trei "D"-uri, zise el, şi încercaţi din nou. Unu... doi... trei...

Dar o oră mai târziu, Secerarea lui Susan încă era cel mai interesant lucru care se petrecuse până atunci. Prinzându-şi pelerina în jurul gâtului, Twycross zise doar:

— Ne vedem sâmbăta viitoare şi nu uitaţi: Destinaţie. Determinare. Deliberare.

Spunând acestea, îşi flutură bagheta, făcând să dispară cercurile, şi ieşi din Marea Sală alături de profesoara McGonagall. Se iscă imediat un zumzet de voci,

în timp ce toţi începură să se îndrepte către holul de la intrare.

— Cum te-ai descurcat? întrebă Ron, apropiindu-se repede de Harry. Cred că am simţit ceva ultima dată când am încercat. Un fel de furnicături în picioare.

— Vezi să nu-ţi fi rămas mici adidaşii, Won-Won, zise o voce din spatele lor şi Hermione trecu pe lângă ei cu paşi mari, zâmbind ironic.

— Eu n-am simţit nimic, spuse Harry, ignorând întreruperea. Dar acum nu-mi pasă de asta...

— Cum adică, nu-ţi pasă? Nu vrei să înveţi să Apari? zise Ron, nevenindu-i să creadă.

— Sincer să fiu, nu ţin neapărat. Prefer să zbor, spuse Harry, uitându-se peste umăr pentru a vedea unde era Reacredinţă şi grăbind pasul când ajunseră în holul de la intrare. Fii atent, te rog să te grăbeşti, pentru că am ceva de făcut.

Ron rămase perplex, urmându-l în fugă pe Harry înapoi în Turnul Cercetaşilor. Fură reţinuţi pentru câteva clipe de Peeves, care blocase o uşă de la etajul patru şi nu lăsa pe nimeni să treacă până nu îşi dădea foc la pantaloni, dar Harry şi Ron făcură pur şi simplu cale întoarsă şi merseră pe

unele dintre scurtăturile bine cunoscute. Cinci minute mai târziu, intrară pe gaura portretului.

— Nu ai de gând să-mi spui ce vrei să faci? întrebă Ron, gâfâind uşor.

— Vino sus, zise Harry, traversând camera de zi şi trecând de uşa către scara care ducea la dormitoarele băieţilor.

Camera lor era goală, aşa cum sperase Harry. Deschise imediat cufărul şi începu să cotrobăie prin el, în timp ce Ron îl privea nerăbdător.

— Harry...

— Reacredinţă îi foloseşte pe Crabbe şi Goyle, punându-i să stea de pază. Tocmai se certa cu Crabbe. Vreau să ştiu... aha.

Găsi foaia împăturită de pergament care părea goală şi o despături, atingând-o cu vârful baghetei.

- Jur solemn că nu e nimic de capul meu... şi, în mod sigur, nici de-al lui Reacredinţă.

"Harta Ştrengarilor" apăru numaidecât pe pergament. Era un plan care prezenta în detaliu fiecare etaj al castelului, iar pe el se mişcau nişte puncte negre minuscule, etichetate, care indicau fiecare câte un om din castel.

— Ajută-mă să-l găsesc pe Reacredinţă, zise Harry presat de timp.

Puse harta pe pat şi se aplecă cu Ron peste ea, căutând.

— Uite-l! spuse Ron, două-trei minute mai târziu. Este în camera de zi a Viperinilor, uite... cu Parkinson şi cu Zabini, şi Crabbe, şi Goyle.

Harry privi harta dezamăgit, dar se învioră aproape imediat.

— Ei bine, de acum înainte o să-l ţin sub observaţie, zise el cu fermitate. în clipa când o să-l văd zăbovind pe undeva cu Crabbe şi Goyle şi stând de pază în faţa uşii, o să-mi pun Pelerina Invizibilă şi o să mă duc să aflu ce pune...

Se întrerupse când Neville intră în cameră, aducând cu sine un miros pregnant de material textil pârlit şi începând să cotrobăie prin cufărul său, în căutarea unei alte perechi de pantaloni.

În ciuda faptului că era hotărât să-l prindă pe Reacredinţă, Harry nu avu sorţi de izbândă pe parcursul următoarelor două săptămâni. Deşi consultă harta cât putu de des, uneori ducându-se fără să aibă nevoie la baie, în pauze, pentru a o cerceta, nu-l văzu niciodată pe Reacredintă într-un loc suspect, însă îi detecta pe Crabbe şi Goyle plimbându-se singuri prin castel mai des decât de obicei, rămânând uneori nemişcaţi pe holuri părăsite. Numai că, în momentele astea, Reacredintă nu numai că nu era lângă ei, dar nici nu putea fi găsit pe hartă. Acesta era aspectul cel mai misterios al problemei. Lui Harry îi trecu prin minte că era posibil ca Reacredintă să părăsească domeniul, dar nu-şi dădu seama cum ar fi putut s-o facă, dat fiind sistemul riguros de siguranţă din jurul şi în interiorul castelului. Nu putea decât să presupună că nu reuşea să-l zărească printre sutele de punctuleţe negre de pe hartă. Cât despre faptul că Reacredintă, Crabbe şi Goyle păreau să fi apucat pe drumuri diferite, deşi fuseseră cândva inseparabili, aceasta se întâmpla adeseori odată cu

trecerea timpului. Din păcate, Ron şi Hermione erau dovada vie a acestui lucru, îşi zise Harry cu tristeţe.

Februarie începea să piardă teren în faţa lunii martie, fără să aibă loc nici o schimbare a vremii, în afara faptului că începuse să bată vântul şi că era umezeală. Spre indignarea tu-ţuror, pe avizierul din camera de zi apăru un afiş care anunţa că următoarea excursie la Hogsmeade fusese anulată. Ron se supără foarte tare din cauza asta.

— Era de ziua mea! zise el. Abia aşteptam să merg!

— Dar nu e tocmai surprinzător, nu-i aşa? zise Harry. Având în vedere ce-a păţit Katie.

Aceasta încă nu se întorsese de la Sf. Mungo. Mai mult, în Profetul zilei fuseseră menţionate şi alte dispariţii, printre care şi câteva rude ale unor elevi de la Hogwarts.

— Dar acum singurul lucru interesant sunt lecţiile alea ridicole de Apariţii, zise Ron morocănos. Ce să-ţi spun, e cadoul perfect pentru ziua mea.

După ce trecuseră trei cursuri, Apariţia se dovedea mai dificilă ca niciodată, deşi avuseseră loc mai multe cazuri de Secerare. Frustrarea începuse să fie la ordinea zilei şi lumea nu-l prea avea la suflet pe Wilkie Twycross, cu cele trei "D"-uri ale sale, care fuseseră sursa de inspiraţie pentru numeroase porecle pentru el, dintre care cele mai respectuoase erau "Duhoare-dezarmantă" şi "Dobitoc-deplin".

— La mulţi ani, Ron, spuse Harry, când Seamus şi Dean îi treziră pe întâi martie şi ieşiră cu zgomot din cameră, ducându-se la micul dejun. Am ceva pentru tine.

Aruncă un pachet pe patul lui Ron, alături de o grămăjoară de cadouri despre care Harry presupuse că fuseseră aduse de spiriduşii de casă în timpul nopţii.

— Mulţam', zise Ron adormit.

Harry se dădu jos din pat, în timp ce Ron rupse hârtia, deschizându-şi cufărul şi începând să caute "Harta Ştrengarilor", pe care o ascundea de fiecare dată după ce o folosea. Scoase jumătate din conţinutul cufărului înainte de-a o găsi ascunsă sub o pereche de şosete făcute ghem, în care încă păstra sticluţa cu poţiune norocoasă, Felix Felicis.

— Să vedem, murmură el, luând-o înapoi în paţ, atingând-o încet cu bagheta si şoptind: Jur solemn că nu e nimic de capul meu", aşa încât să nu-l audă Neville, care trecea acum prin dreptul patului său.

— Ai nimerit-o la fix, Harry! spuse Ron entuziasmat, fluturând o pereche nouă de mănuşi de portar, pe care o primise cadou de la prietenul lui.

— Mă bucur, zise Harry gândindu-se la altceva, cercetând cu atenţie dormitoarele Viperinilor, căutându-l pe Reacredintă. Hei! Cred că nu e în pat.

Ron nu răspunse, fiind prea ocupat cu deschiderea cadourilor şi exclamând din când în când încântat.

— Anul ăsta am avut o recoltă tare bună! anunţă el, ară-tându-i un ceas de mână de aur masiv cu simboluri ciudate pe margine şi nişte steluţe mişcătoare în loc de limbi. Uite ce mi-au luat mama şi tata! Măi să fie, zău dacă nu o să-mi sărbătoresc majoratul şi anul viitor...

— Grozav, mormăi Harry, aruncând o privire spre ceas înainte de a se uita cu mai mare atenţie pe hartă.

Unde era Reacredinţă? Nu părea să fie la masa Viperini-lor în Marea Sală, la micul dejun. în nici un caz nu era cu Plesneală, care se afla în biroul său. Nu era în nici una dintre băi şi nici în aripa spitalului.

— Vrei? spuse Ron cu gura plină, întinzându-i o cutie cu ceaune de ciocolată.

— Nu, mulţumesc, zise Harry, ridicându-şi privirea. Iar dispărut Reacredinţă!

— N-are cum, spuse Ron, băgând în gură un al doilea ceaun de ciocolată şi dându-se jos din pat pentru a se îmbrăca. Hai, dacă nu te grăbeşti, o să trebuiască să Apari pe stomacul gol. Deşi bănuiesc că ar putea să fie mai uşor aşa...

Ron se uită gânditor la cutia de ceaune de ciocolată, apoi ridică din umeri şi mai luă o bomboană.

Harry atinse harta cu bagheta, şoptind: "Năzbâtie îndeplinită", deşi nu o îndeplinise, şi se îmbrăcă reflectând. Trebuia să existe o explicaţie pentru dispariţiile regulate ale lui Reacredinţă, dar pur şi simplu nu-i trecea prin minte care ar fi putut să fie aceasta. Cea mai bună metodă ar fi fost să îl urmărească, dar nu era o idee aplicabilă nici măcar dacă ar fi purtat Pelerina; avea cursuri, antrenamente de vâjthaţ, teme şi lecţii de Apariţie; nu avea cum să-l spioneze toată ziua pe Reacredinţă fără să-i fie observată lipsa.

— Eşti gata? îi zise el lui Ron.

Parcurse jumătate din distanţa până la uşă înainte de a-da seama că Ron nu se mişcase, stând sprijinit de unul dintre stâlpii baldachinului său şi uitându-se în gol la fereastra în care răpăia ploaia, cu o privire stranie, pierdută.

— Ron? Micul dejun.

— Nu mi-e foame. Harry făcu ochii mari.

— Nu ziceai...?

— Fie, vin cu tine, oftă Ron, dar nu vreau să mănânc. Harry îl privi cu atenţie, suspicios.

— Ai mâncat deja jumătate din cutia de ceaune de cioc lată, nu-i aşa?

— Nu-i vorba de asta, oftă Ron din nou. Ştiu că... ştiu că n-o înţelegi.

— În ordine, zise Harry foarte derutat, dând să deschidă uşa.

— Harry! spuse Ron dintr-odată.

— Ce este?

— Harry, nu mai suport!

— Ce nu mai suporţi? întrebă Harry, începând să se îngrijoreze cu adevărat. Ron era destul de palid şi arăta ca şi cum ar fi putut să vomite din clipă-n clipă.

— Nu mă pot gândi decât la ea! zise Ron cu o voce răguşită. Harry rămase cu gura căscată. Nu se aşteptase la aşa ceva

şi nu era sigur că voia să îl asculte pe Ron. Prieteni sau nu, avea să fie nevoit să pună piciorul în prag dacă Ron urma să înceapă să îi spună "Lav-Lav" lui Lavender.

— Cum adică nu poţi să vii la micul dejun din cauza asta? întrebă Harry, încercând să includă un strop de realism în discuţie.

— Nu cred că ştie că exist, spuse Ron, cu un gest de disperare.

— Bineînţeles că ştie că exişti, zise Harry uimit. Doar te sărută non-ştop, nu-i aşa?

Ron clipi.

— Despre cine vorbeşti?

— Dar tu despre cine vorbeşti? spuse Harry, din ce în ce mai convins că orice urmă de logică din acest dialog se pierduse.

— Despre Romilda Vane, zise Ron în şoaptă şi toată faţa păru să i se lumineze când o spuse, ca şi cum l-ar fi atins o rază pură de soare.

Se holbară unul la celălalt timp de aproape un minut, înainte ca Harry să zică:

— Glumeşti, nu? Glumeşti.

— Harry, cred... cred că o iubesc, spuse Ron cu o voce sugrumată.

— Bine, spuse Harry, ducându-se spre Ron pentru a-i privi de aproape ochii umezi şi chipul palid, bine... Acum să vedem dacă poţi s-o spui fără să te pufnească râsul.

— O iubesc, repetă Ron pe nerăsuflate. Ai văzut ce păr frumos are? Este negru, strălucitor şi mătăsos. Dar ochii i-ai văzut? Ochii ei mari şi negri? Dar...?

— E cât se poate de amuzant, spuse Harry, pierzându-şi răbdarea, dar s-a terminat cu glumele, da? Las-o baltă.

Se întoarse să plece şi ajunse la doi paşi de uşă, când primi o lovitură puternică în urechea dreaptă. întoarse capul, clătinându-se. Ron ţinea pumnul ridicat, având chipul contorsionat de furie; era pe cale să-l lovească din nou.

Harry reacţiona instinctiv; scoase bagheta din buzunar şi incantaţia îi trecu prin minte în mod involuntar: "Levicorpus!".

Ron ţipă când fu suspendat din nou în aer de călcâie; se bălăngăni neajutorat, atârnat cu susul în jos, cu roba căzân-du-i peste cap.

— De ce m-ai lovit? tună Harry.

— Ai insultat-o, Harry! Ai spus că glumeam! strigă Ron, care începuse să se învineţească la faţă, căci i se urcase sângele la cap.

— Este o nebunie! zise Harry. Ce ţi-a venit să...? Atunci văzu cutia deschisă de pe patul lui Ron şi avu o străfulgerare, realizând pe loc ce se întâmpla.

— De unde ai luat ceaunele alea de ciocolată?

— Le-am primit cadou de ziua mea! strigă Ron, învârtin-du-se încet şi încercând să se elibereze. Te-am întrebat şi pe tine dacă nu voiai unul, ai uitat?

— Ai luat pur şi simplu cutia de pe podea, nu-i aşa?

— Căzuseră de pe patul meu, da? Dă-mă jos!

— Eşti un tâmpit, chiar nu înţelegi că n-au căzut de pe patul tău? Erau ale mele. Le-am aruncat din cufăr când căutam harta. Sunt ceaunele de ciocolată pe care mi le-a dat Romil-da înainte de Crăciun şi conţin o poţiune de dragoste!

Dar Ron nu păruse să fi auzit decât un singur cuvânt.

— Romilda? repetă el. Ai zis cumva Romilda? Harry... o cunoşti? Te rog, poţi să-mi faci cunoştinţă cu ea?

Harry se holbă la Ron, care atârna acolo, cu o expresie plină de speranţă pe chip, şi se abţinu cu greu să râdă. O parte din el, cea care era mai apropiată de urechea dreaptă, care îi zvâcnea de durere, ar fi vrut să-l dea jos pe Ron şi să-l urmărească purtându-se ca un nebun până când avea să treacă efectul poţiunii. Pe de altă parte, erau prieteni, Ron nu fusese în apele lui când îl atacase şi Harry îşi zise că ar fi meritat încă un pumn, dacă l-ar fi lăsat pe Ron să-i declare Ro-mildei Vane că o s-o iubească până la moarte.

— Da, o să-ţi fac cunoştinţă cu ea, zise Harry, gândindu-se repede la o soluţie. O să te dau jos, bine?

Îl eliberă, făcându-l să cadă grămadă pe podea (urechea încă îl durea destul de tare), dar Ron se ridică imediat, zâmbind.

— Trebuie să fie în biroul lui Slughorn, zise Harry pe un ton convingător, îndreptându-se către uşă.

— Dar de ce ar fi acolo? întrebă Ron neliniştit, grăbindu-se să-l ajungă din urmă.

— A, păi face meditaţii la Poţiuni cu el, spuse Harry, inventând pe moment.

— Poate că n-ar fi rău să întreb dacă nu pot face şi eu meditaţii împreună cu ea, nu? zise Ron plin de speranţă.

— Bună idee, spuse Harry.

Lavender aştepta lângă gaura portretului, aşa că planul lui Harry se complică în mod neaşteptat.

— Ai întârziat, Won-Won, zise ea, bosumflându-se. Ţi-am luat un cadou şi...

— Lasă-mă în pace, spuse Ron pe un ton nerăbdător. Harry o să mă prezinte Romildei Vane.

Nu-i mai spuse nimic lui Lavender, ieşind imediat pe gaura portretului. Harry încercă să-i arunce o privire plină de regret lui Lavender, dar poate că păru mai degrabă amuzat, pentru că Lavender arătă şi mai jignită când portretul doamnei grase se trânti în urma lor.

Lui Harry îi fusese puţin teamă că Slughorn ar fi putut coborî la micul dejun, dar acesta deschise uşa de la birou înainte să bată a doua oară, îmbrăcat cu un halat de casă verde de catifea şi o bonetă de noapte din acelaşi material, arătând destul de adormit.

— Harry, bolborosi el. Ce vizită matinală. Sâmbăta dorm de obicei până târziu.

— Domnule profesor, scuzaţi-mă pentru deranj, spuse Harry cât mai încet cu putinţă, în timp ce Ron stătea ca pe

ace, încercând să se uite prin cameră dincolo de Slughorn, dar prietenul meu Ron a înghiţit din greşeală o poţiune de dragoste. Credeţi că aţi putea să-i pregătiţi un antidot? L-aş duce la Madam Pomfrey, dar nu avem voie să avem nici un articol de la "Weasley Bing-Bong" şi ştiţi cum este. O să ne pună tot felul de întrebări.

— Harry, m-aş fi aşteptat să-i fi pregătit tu un remediu cât ai zice peşte, având în vedere că eşti un expert al poţiunilor, nu? întrebă Slughorn.

— Ăă... zise Harry, puţin derutat din cauza lui Ron, care-i dădea ghionturi în coaste, încercând să intre cu forţa în cameră. Ştiţi, domnule, n-am pregătit niciodată un antidot pentru o potiune de dragoste şi, până aş fi nimerit-o eu, Ron ar fi putut să păţească ceva.

Ron îl ajută, alegând momentul potrivit ca să zică pe un ton plângăreţ:

— Harry, n-o văd... o ascunde cumva de mine?

— Poţiunea asta avea cumva termen de expirare? întrebă Slughorn, cercetându-l acum pe Ron cu un interes profesional. Ştii, pot deveni mai puternice dacă sunt ţinute mai mult la păstrare.

— Asta explică multe, gâfâi Harry, luptându-se de-a dreptul cu Ron pentru a-l împiedica să-l dărâme pe Slughorn. E ziua lui de naştere, domnule profesor, adăugă el pe un ton rugător.

— Of, fie, hai, intraţi, zise Slughorn, înduiosându-se. Am tot ce trebuie aici, în geantă, nu este un antidot complicat...

Ron dădu buzna pe uşa lui Slughorn în biroul supraîncălzit şi aglomerat cu lucruri al acestuia, se împiedică de un scăunel pentru sprijinit picioarele, îşi păstră echilibrul, apucân-du-l de după gât pe Harry şi-i şopti:

— Spune-mi că nu m-a văzut împiedicându-mă.

— N-a sosit încă, zise Harry, urmărindu-l pe Slughorn cum deschide trusa de poţiuni şi adăugă câte un vârf de cuţit din diverse ingrediente într-o sticluţă.

— Ce bine, spuse Ron. Cum arăt?

— Eşti foarte chipeş, spuse Slughorn pe un ton mieros, dându-i lui Ron un pahar cu un lichid limpede. Hai, bea-l pe tot, e o băutură calmantă, ca să nu te pierzi cu firea când vine, ştii tu.

— Perfect, zise Ron pe un ton nerăbdător, dând paharul pe gât cu zgomot.

Harry şi Slughorn îl urmăriră. Pentru o clipă, Ron le zâmbi larg. Apoi, foarte încet, îi pieri zâmbetul, înlocuit cu o expresie de groază desăvârşită.

— Ţi-ai venit în fire, da? spuse Harry zâmbind, iar Slughorn râse pe înfundate. Vă mulţumesc mult, domnule profesor.

— Cu plăcere, băiete, cu plăcere, zise Slughorn, în timp ce Ron se prăbuşi pe un scaun din apropiere, răvăşit. Are nevoie de un întăritor, continuă Slughorn, îndreptându-se acum către o masă încărcată cu sticle de băutură. Am Berezero, vin, ultima sticlă de mied ţinut în butoi de stejar. Hm... Pe asta aveam de gând să i-o dau lui Dumbledore de

Crăciun... mă rog, zise el şi ridică din umeri, nu o să-i lipsească ce n-a avut niciodată! Ce-ar fi s-o deschidem acum şi să-l sărbătorim pe domnul Weasley?

Râse din nou pe înfundate şi Harry izbucni şi el în râs. Era pentru prima dată când era aproape singur cu Slughorn de la prima încercare nereuşită de a obţine adevărata amintire de la el. Poate că, dacă ar fi reuşit să-l binedispună pe Slughorn în continuare... dacă ar fi băut destul de mult mied ţinut în butoi de stejar...

— Poftiţi, zise Slughorn, dându-le lui Harry şi lui Ron câte un pahar cu mied, înainte de a-l ridica pe al său. Ei bine, la mulţi ani, Ralph.

— Ron... şopti Harry.

Însă Ron, care nu părea să asculte cui îi era închinat toastul, dăduse deja pe gât paharul cu mied şi-l înghiţise. într-o fracţiune de secundă, ceva mai mult decât o clipită, Harry înţelese că se petrecea ceva foarte grav, dar Slughorn păru să nu-şi dea seama.

— ... mulţi ani înainte şi...

— Ron!

Ron dăduse drumul paharului; se ridică pe jumătate de pe scaun şi apoi leşină, cuprins de convulsii. Făcu spume la gură şi ochii părură să-i iasă din orbite.

— Domnule profesor! strigă Harry. Faceţi ceva!

Însă Slughorn parcă era paralizat din cauza şocului. Ron se cutremură, sufocându-se şi începând să se învineţească.

— Dar... ce... bolborosi Slughorn.

Harry sări peste o măsuţă şi fugi spre trusa deschisă de poţiuni a lui Slughorn, scoţând câteva borcane şi săculeţe, în timp ce Ron se lupta să respire, cu răsuflarea sa greoaie răsunând în cameră. Atunci o găsi.

Era piatra care arăta ca un rinichi uscat, pe care o luase Slughorn de la el la sfârşitul orei de Poţiuni.

Alergă înapoi la Ron şi-i deschise maxilarul cu forţa, bă-gându-i bezoarul în gură. Ron se cutremură puternic, rămase dintr-odată cu respiraţia tăiată, perfect nemişcat şi lipsit de vlagă.

CAPITOLUL XIX

SPIRIDUŞI SPIONI

Una peste alta, să înţeleg că n-a fost una dintre cele mai reuşite aniversări ale lui Ron? zise Fred. Se lăsase seara; aripa spitalului era cufundată în linişte, draperiile erau trase şi lămpile aprinse. Singurul pat ocupat era cel al lui Ron. Harry, Hermione şi Ginny stăteau în jurul lui; aşteptaseră toată ziua la uşa salonului, încercând să zărească ceva de fiecare dată când intra sau ieşea cineva. Ma-dam Pomfrey le dăduse voie să intre abia la opt. Fred şi George veniseră după zece.

— Nu ne-am imaginat că o să-i dăm cadoul în împrejurările astea, spuse George pe un ton sumbru, punând o cutie mare ambalată pe noptiera lui Ron şi luând loc lângă Ginny.

— Da, ne-am imaginat că o să fie conştient, zise Fred.

— Şi noi eram în Hogsmeade, aşteptând să-i facem o surpriză, spuse George.

— Aţi fost în Hogsmeade? întrebă Ginny, ridicându-şi privirea.

— Ne gândeam să cumpărăm magazinul lui Zonko, zise Fred pe un ton posomorât. Să ne extindem în Hogsmeade, ştii, dar la ce bun, dacă voi nu mai aveţi voie să veniţi la sfârşitul săptămânii şi să ne cumpăraţi marfa? Dar să lăsăm asta.

Îşi trase un scaun lângă Harry, uitându-se la chipul palid al lui Ron.

— Harry, cum s-a întâmplat de fapt?

Harry repetă povestea, parcă pentru a suta oară, după ce i-o spusese lui Dumbledore, profesoarei McGonagall, lui Madam Pomfrey, lui Hermione şi lui Ginny.

— ... atunci i-am băgat bezoarul pe gât şi a început să respire ceva mai uşor. Slughorn a fugit după ajutor, au apărut McGonagall şi Madam Pomfrey şi l-au adus aici pe Ron. Au zis că o să se facă bine. Madam Pomfrey a zis că trebuie să rămână sub observaţie cam o săptămână. Să ia în continuare Esenţa de rută.

— Pe cinstea mea, mare noroc că te-ai gândit la bezoar, zise George cu o voce joasă.

— Mare noroc că a fost unul în cameră, spuse Harry, pe care îl treceau fiorii de fiecare dată când se gândea la ce s-ar fi putut întâmpla dacă n-ar fi reuşit să găsească pietricica.

Hermione îşi trase nasul abia auzit. Fusese deosebit de tăcută toată ziua. După ce venise în fugă şi albă ca varul la Harry, în faţa aripii spitalului, întrebând ce se întâmplase, aproape că nu luase deloc parte la discuţiile interminabile dintre Harry şi Ginny despre cum fusese otrăvit Ron, ci doar stătuse lângă ei, tăcând mâlc şi arătând speriată, până când li se permisese în cele din urmă să intre să-l vadă.

— Mama şi tata ştiu? o întrebă Fred pe Ginny.

— Au fost deja aici, au sosit acum vreo oră. Acum sunt în biroul lui Dumbledore, dar trebuie să se întoarcă repede.

Urmă o pauză, timp în care toţi îl urmăriră pe Ron murmurând ceva în somn.

— Deci otrava a fost în băutură? zise Fred încet.

— Da, spuse Harry numaidecât.

Nu se putea gândi decât la asta şi se bucura că avea ocazia de a discuta din nou despre acest aspect.

— Slughorn a turnat în pahare...

— Crezi că ar fi putut să-i pună ceva în băutură lui Ron fără să vezi?

— Probabil că da, zise Harry. Dar de ce să vrea Slughorn să îl otrăvească pe Ron?

— N-am idee, spuse Fred, încruntându-se. Crezi că s-ar putea să fi încurcat paharele din greşeală? Să fi fost tu ţinta?

— De ce oare să vrea Slughorn să-l otrăvească pe Harry? întrebă Ginny.

— Nu ştiu, zise Fred, dar bănuiesc că există mulţi care ar vrea să-l otrăvească pe Harry, nu? Având în vedere că i zice "cel ales" şi aşa mai departe.

— Deci crezi că Slughorn este un Devorator al Morţii? spuse Ginny.

— Orice este posibil, zise Fred pe un ton sumbru.

— Ar putea fi sub stăpânirea unui Blestem Imperius, spuse George.

— Sau ar putea fi nevinovat, zise Ginny. Poate că otrava a fost în sticlă şi, în cazul ăsta, ţinta a fost însuşi Slughorn.

— Cine ar vrea să-l omoare pe Slughorn?

— Dumbledore bănuieşte că Lordul Cap-de-Mort a vrut să-l aibă pe Slughorn de partea lui, spuse Harry. Slughorn a stat ascuns un an înainte de a veni la Hogwarts. Şi — se gândi la amintirea pe care Dumbledore nu reuşise încă s-o extragă de la Slughorn — şi poate că acum Cap-de-Mort vrea să-l elimine din calea lui, crezând poate că Slughorn este preţios pentru Dumbledore.

— Dar nu ai spus că intenţionase să-i dea lui Dumbledore sticla aia de Crăciun? îi reaminti Ginny. Aşa că vinovatul ar fi putut la fel de bine să se gândească la Dumbledore.

— Vinovatul nu-l cunoştea foarte bine pe Slughorn, spuse Hermione, vorbind pentru prima dată după ore întregi, cu un glas răguşit, de parcă că ar fi avut o răceală puternică. Oricine l-a cunoscut pe Slughorn ar fi ştiut că era foarte probabil să păstreze pentru sine ceva atât de gustos.

— Her-mai-nii, bolborosi Ron dintr-odaţă, între ei.

Toţi tăcură, privindu-l îngrijoraţi, dar acesta bâigui fără noimă pentru o clipă şi apoi începu să sforăie. Uşile salonului se deschiseră la perete, făcându-i pe toţi să tresară: Ha-grid venea cu paşi mari spre ei, cu părul ud din cauza ploii, cu haina de blană de castor fluturând în urma lui, cu o arbaletă în mână şi lăsând pe podea un şir de urme de noroi de mărimea unor delfini.

— Am fost în pădure toată ziua, gâfâi el. Aragog se simte mai rău. I-am citit. Abia acum am venit la cină şi atunci am aflat de Ron de la doamna profesoară Lăstar. Cum se simte?

— Mai bine, zise Harry. Ni s-a spus că nu este în pericol.

— Nu aveţi voie decât câte şase vizitatori o dată, spuse Madam Pomfrey, ieşind repede din biroul ei.

— Suntem şase cu Hagrid, sublinie George.

— A, da, zise Madam Pomfrey, care se părea că-l pusese la socoteală pe Hagrid ca pe mai multe persoane, din cauza masivităţii sale.

Pentru a-şi ascunde greşeala, se duse imediat să şteargă cu bagheta urmele de noroi pe care le lăsase uriaşul.

— Nu-mi vine să cred, spuse Hagrid cu o voce răguşită, clătinând din capul mare, pletos şi uitându-se la Ron cu ochii mari. Pur şi simplu nu-mi vine să cred. Uită-te la el. Cine ar putea să vrea să-i facă rău, cine?

— Tocmai despre asta discutam, zise Harry. Nu ştim cine.

— Doar n-o avea cineva pică pe echipa de vâjthaţ a Cerceta-şilor, nu? spuse Hagrid îngrijorat. Mai întâi Katie, acum Ron.

— Nu văd de ce ar vrea cineva să lichideze o echipă de vâjthaţ, zise George.

— Cred că Baston ar fi încercat să-i lichideze pe Viperini, că ar fi avut cum să scape basma curată, spuse Fred obiectiv.

— Ei bine, eu nu cred că este vorba de vâjthaţ, dar cred că există o legătură între atacuri, zise Hermione încet.

— Cum ai ajuns la concluzia asta? întrebă Fred.

— Păi, în primul rând, amândouă ar fi trebuit să fie fatale şi nu au fost, chit că doar printr-un noroc chior. în al doilea rând, nici otrava şi nici colierul nu par să fi ajuns la persoanz care trebuia ucisă. Bineînţeles, adăugă ea pe un

ton medita tiv, asta îl face şi mai periculos pe vinovat într-o anumită măsură, pentru că se pare că nu-i pasă câţi oameni omoară înainte de a-şi atinge adevărata ţintă.

Înainte să poată răspunde cineva acestei afirmaţii sumbre, se deschiseră din nou uşile, iar domnul şi doamna Weasley intrară grăbiţi în salon. Prima dată când veniseră fuseseră anunţaţi că Ron avea să-şi revină complet şi se liniştiseră la acest gând, acum doamna Weasley îl apucă pe Harry şi-l strânse la piept cu putere.

— Dumbledore ne-a spus cum l-ai salvat dându-i bezoarul, plânse ea. Vai, Harry, nici nu ştiu cum ţi-am putea mulţumi!

Ai salvat-o pe Ginny, l-ai salvat pe Arthur... şi acum l-ai salvat pe Ron.

— Nu este cazul să... nu am... îngăimă Harry stingherit.

— Dacă stau să mă gândesc, jumătate din familia noastră trăieşte datorită ţie, zise domnul Weasley cu o voce sugrumată. Ei bine, Harry, tot ce pot spune este că familia Weasley a avut mare noroc că Ron a ales să stea în acelaşi compartiment cu tine în Expresul de Hogwarts.

Lui Harry nu-i veni în minte ce i-ar fi putut răspunde şi aproape că se bucură când Madam Pomfrey le reaminti că nu puteau fi decât şase vizitatori în jurul patului lui Ron; el şi Hermione se ridicară imediat şi Hagrid decise să plece cu ei, lăsându-l pe Ron cu familia.

— E îngrozitor, mormăi Hagrid în barbă, în timp ce cei trei se întoarseră pe hol către scara de marmură. Cu toate noile măsuri de siguranţă, copiii încă sunt atacaţi...

Dumbledore e nespus de îngrijorat. Nu prea vorbeşte despre asta, dar îmi dau seama.

— Hagrid, ce bănuieşte? întrebă Hermione pe un ton disperat.

— Are o minte atât de ageră, încât presupun că are o mulţime de bănuieli, spuse Hagrid cu fermitate. Dar nu ştie cine a trimis colierul şi nici cine a otrăvit vinul, pentru că altfel l-ar fi prins deja pe vinovat, nu? Pe mine lucrul care mă îngrijorează, zise Hagrid, coborându-şi vocea şi aruncând o privire peste umăr (Harry se uită în sus, asigurându-se că nu era Peeves prin apropiere), este cât o să mai reziste Hogwarts dacă sunt atacaţi copiii? Se repetă povestea cu Camera Secretelor, nu-i aşa? O să intre lumea în panică, din ce în ce mai mulţi or să-şi retragă copiii de la şcoală şi-n scurt timp consiliul de guvernatori...

Hagrid se întrerupse când stafia unei femei cu părul lung pluti senină pe lângă ei, continuând apoi în şoaptă, cu o voce răguşită:

— ... consiliul de guvernatori o să vrea să închidă şcoala Pentru totdeauna.

— Chiar aşa? spuse Hermione îngrijorată.

— Priveşte lucrurile şi din punctul lor de vedere, zise Hagrid cu tristeţe. De fapt, când nu a fost riscant să-ţi trimiţi copiii la Hogwarts? Te aştepţi că or să aibă loc accidente, fiindcă sunt sute de vrăjitori minori strânşi într-un singur loc, dar tentativa de crimă e cu totul altceva. Nici nu-i de mirare că Dumbledore e supărat pe Pl...

Hagrid se opri din mers, cu o expresie familiară de vinovăţie pe porţiunea din faţă vizibilă deasupra bărbii negre şi încâlcite.

— Poftim? spuse Harry repede. Dumbledore e supărat pe Plesneală?

— N-am zis că ar fi, spuse Hagrid, deşi privirea panicată îl dădu imediat de gol. Ce târziu s-a făcut, e aproape miezul nopţii, trebuie să...

— Hagrid, de ce e Dumbledore supărat pe Plesneală? întrebă Harry răspicat.

— Ssst! zise Hagrid, părând în acelaşi timp neliniştit şi mânios. Harry, nu mai striga lucruri de genul ăsta, doar nu vrei să-mi pierd slujba? Dar poate că nici nu-ţi pasă de asta acum, că ai renunţat la Grija faţă de Creaturile Ma...

— Nu încerca să mă faci să mă simt vinovat, pentru că n-o să-ţi meargă, spuse Harry apăsat. Ce-a făcut Plesneală?

— Nu ştiu, Harry, nici n-ar fi trebuit să-i aud! Păi, ieşeam din pădure seara trecută şi i-am auzit vorbind... mă rog, certându-se. N-am vrut să atrag atenţia asupra mea, aşa că am pus capul în piept, încercând să nu-i aud, dar aveau... Ei bine, aveau o discuţie aprinsă si era greu să nu-i aud.

— Şi? insistă Harry, în timp ce Hagrid ce muta neliniştit de pe un picior pe altul.

— Şi... doar l-am auzit pe Plesneală spunându-i lui Dumbledore că era prea încrezător în sine şi că poate că el... Plesneală... nu voia să mai continue aşa...

— Aşa cum?

— Nu ştiu, Harry. Pur şi simplu Plesneală părea să considere că avea prea multe de făcut, asta-i tot. în orice caz, Dumbledore i-a zis verde-n faţă că acceptase s-o facă şi cu asta basta. A fost destul de categoric. Apoi a mai spus ceva despre nişte investigaţii pe care trebuia să le facă Plesneală în privinţa Casei lui, la Viperini. Mă rog, asta nu-i deloc ciudat, adăugă Hagrid repede, când Harry şi Hermione schimbară priviri cu subînţeles. Tuturor şefilor Caselor li s-a cerut să facă cercetări din cauza incidentului cu colierul.

— Da, dar Plesneală e singurul dintre ei cu care se ceartă Dumbledore, nu-i aşa? zise Harry.

— Fii atent — Hagrid îndoi stingherit arbaleta pe care o ţinea; se auzi un zgomot puternic şi aceasta se rupse în două. Ştiu ce părere ai despre Plesneală şi nu vreau să tragi nişte concluzii greşite.

— Atenţie, spuse Hermione succint.

Se întoarseră la timp pentru a vedea umbra lui Argus Filch apărând pe peretele din spatele lor, înainte ca el însuşi să vină de după colţ, cocoşat şi cu maxilarul tremurându-i.

— Oho! zise el cu o voce răguşită. La ora asta ar trebui să fiţi de mult în pat, o să primiţi detenţie!

— Ba nu o să primească, Filch, spuse Hagrid concis. Doar sunt cu mine, nu?

— Şi ce dacă sunt cu tine? întrebă Filch pe un ton muşcător.

— Păi, sunt profesor, Non afurisit ce eşti! zise Hagrid, în-fiăcărându-se numaidecât.

Filch se înfurie, şuierând răuvoitor, Doamna Norris sosise pe nesimţite şi se gudura în jurul gleznelor subţiri ale lui Filch.

— Mergeţi, le zise Hagrid din colţul gurii.

Nu fu nevoie să le spună de două ori. Harry şi Hermione plecară repede, auzind vocile răspicate ale lui Hagrid şi Filch cum răsunau în urma lor, în timp ce fugeau. Trecură pe lângă Peeves în apropierea cotiturii către Turnul Cercetaşilor, dar acesta se ducea glonţ către sursa ţipetelor, râzând şi strigând fericit:

Vnde-s conflicte şi discuţii, Paie pe foc va pune Peevsie!

Doamna Grasă aţipise şi nu-i căzu bine când o treziră, dar se dădu într-o parte morocănoasă, lăsându-i să intre în camera de zi, pe care se bucurară s-o găsească goală şi cufundată în linişte. Se părea că lumea nu aflase încă de Ron; Harry se simţi foarte uşurat. Răspunsese şi aşa la o grămadă de întrebări pe ziua aceea. Hermione îi spuse noapte bună şi plecă spre dormitoarele fetelor. însă Harry rămase în urmă, aşe-zându-se lângă şemineu şi uitându-se la cărbunii care erau pe cale să se stingă.

Deci Dumbledore se certase cu Plesneală. în ciuda a tot ce-i spusese lui Harry, în ciuda faptului că insistase că avea încredere absolută în Plesneală, îşi pierduse cumpătul în faţa lui. Nu credea că făcuse totul pentru a-i ancheta pe Vipe-rini... sau poate pentru a ancheta un Viperin anume: pe Reacredinţă?

Oare Dumbledore pretinsese că bănuielile lui Harry erau nefondate pentru că nu dorea ca acesta să facă ceva nechibzuit, să vrea să ia atitudine? Părea plauzibil. Era posibil şi ca Dumbledore s-o fi făcut pentru că dorea ca Harry să se concentreze asupra lecţiilor sau asupra obţinerii acelei amintiri de la Slughorn. Poate că Dumbledore nu considera că era bine să-i împărtăşească unui băiat de doar şaisprezece ani ce bănuia despre colegii săi.

— Potter, ai venit!

Harry sări în picioare alarmat, cu bagheta pregătită de atac. Fusese convins că nu mai era nimeni în camera de zi şi fu luat prin surprindere de silueta mătăhăloasă care se ridică dintr-odată de pe un fotoliu depărtat. Când se uită mai bine, îşi dădu seama că era Cormac McLaggen.

— Te-am aşteptat să te întorci, zise McLaggen, ignorând bagheta din mâna lui Harry. Probabil c-am adormit. Fii atent, am văzut că l-au dus pe Weasley în aripa spitalului azi-dimineaţă. Cred că no să poată să joace în meciul de săptămâna viitoare.

Lui Harry îi trebuiră câteva clipe pentru a-şi da seama despre ce vorbea McLaggen.

— A... da... vâjthaţ, spuse el, punându-şi bagheta înapoi la cureaua pantalonilor şi trecându-şi obosit mâna prin păr. Da, s-ar putea să nu joace.

— Păi, atunci o să fiu eu portar, nu-i aşa? zise McLaggen.

— Da, spuse Harry. Da, presupun că da.

Nu găsi nici un argument împotriva acestei idei; în definitiv, McLaggen fusese cel mai bun după Ron, la trial.

— Perfect, zise McLaggen mulţumit. Când sunt antrenamentele?

— Poftim? Ăă... este unul mâine seară.

— Bine. Potter, fii atent, ar trebui să vorbim înainte de asta. Am nişte idei tehnice cu care s-ar putea să fii de acord.

— În ordine, spuse Harry fără entuziasm. Dar o să mi le spui mâine. Acum sunt cam obosit. Mai vorbim...

Vestea că Ron fusese otrăvit se răspândi repede în ziua următoare, dar nu avu un impact la fel de mare ca atacul asupra lui Katie. Se părea că oamenii credeau că ar fi putut fi un accident, pentru că se întâmplase în biroul profesorului de Poţiuni şi pentru că fata nu păţise nimic grav, fiindu-i administrat antidotul imediat. De fapt, majoritatea Cerceta-şilor erau mult mai interesaţi de meciul de vâjţhaţ contra As-tropufilor, care urma să aibă loc în scurt timp, pentru că mulţi voiau să-l vadă pe Zacharias Smiţh, care era înaintaş în echipa Astropufilor, plătind cu vârf şi-ndesat modul în care comentase meciul de început de sezon contra Viperinilor.

Însă pentru Harry vâjthaţul era mai puţin important ca niciodată; devenea din ce în ce mai obsedat de Draco Reacre-dinţă. Consulta în continuare "Harta Ştrengarilor" ori de câte ori avea ocazia şi uneori făcea chiar ocoluri pentru a ajunge unde se întâmpla să fie Reacredinţă, însă încă nu-l observase făcând ceva ieşit din comun. în plus,

mai erau şi momente inexplicabile, când Reacredinţă pur şi simplu dispărea de pe hartă...

Dar Harry nu avea prea mult timp pentru a reflecta la asta, fiind ocupat cu antrenamentele de vâjthaţ, cu temele şi cu faptul că, oriunde se întorcea, dădea peste Cormac McLaggen şi Lavender Brown.

Îi era greu să decidă care dintre ei era cel mai enervant. McLaggen îi lansa mereu aluzii că ar fi fost un portar titular mai bun decât Ron, asigurându-l pe Harry că acum, după ce avea să-l vadă jucând în mod regulat, avea să ajungă şi el la aceeaşi concluzie; de asemenea, îi critica în mod constant pe ceilalţi jucători şi-i prezenta scheme de joc detaliate, încât la un moment dat Harry fu nevoit să-i reamintească cine era căpitanul echipei.

Între timp, Lavender îl aborda pentru a discuta despre Ron, obosindu-l pe Harry aproape în aceeaşi măsură ca discursurile lui McLaggen despre vâjthaţ. La început, pe Lavender o deranjase foarte tare faptul că nu-i spusese nimeni că Ron era în aripa spitalului. "în definitiv, sunt iubita lui!". însă din păcate hotărâse să-l ierte pe Harry pentru această scăpare, dorind să discute cât mai des cu el pentru a analiza sentimentele lui Ron. Asta era o experienţă nespus de neplăcută pentru Harry, una de care s-ar fi lipsit bucuros.

— Ştii, n-ar fi mai bine să vorbeşti cu Ron despre toate astea? o întrebă Harry, după ce Lavender îl supusese unui interogatoriu deosebit de îndelungat, care acoperise totul, de la cuvintele pe care le folosise Ron când vorbise despre roba ei festivă până la a-l întreba pe Harry dacă Ron considera că relaţia dintre el şi Lavender era una "profundă".

— Păi, aş vorbi, dar, de fiecare dată când mă duc să-l văd, îl găsesc dormind! spuse Lavender irascibilă.

— Serios? zise Harry, surprins, pentru că el îl găsise perfect treaz pe Ron de fiecare dată când îl vizitase în aripa spitalului, arătându-se foarte interesat de cearta dintre Dumble-dore şi Plesneală şi având mereu pe vârful limbii noi injurii la adresa lui McLaggen.

— Hermione Granger îl vizitează în continuare? întrebă Lavender din senin.

— Da, aşa cred. Mă rog, sunt prieteni, nu? spuse Harry stingherit.

— Prieteni? Ce glumă bună, spuse Lavender pe un ton dispreţuitor. Nu a vorbit cu el săptămâni întregi după ce am devenit un cuplu! Dar presupun că vrea să se împace cu el acum, că a devenit "interesant" şi aşa mai departe.

— Pentru tine, a fi otrăvit e totuna cu a deveni interesant? întrebă Harry. Ştii, îmi pare rău, trebuie să plec. Mă aşteaptă McLaggen să discutăm despre vâjthaţ, spuse Harry repede şi ţâşni într-o parte, trecând printr-o uşă ascunsă în perete şi fugind pe un hol care era o scurtătură spre clasa de Poţiuni şi unde, din fericire, Lavender nu putea veni după el. Şi nici McLaggen.

În dimineaţa meciului de vâjthaţ contra Astropufilor, Harry trecu prin aripa spitalului, înainte de a se îndrepta spre stadion. Ron era foarte agitat; Madam Pomfrey nu era de acord să-l lase să se ducă să vadă meciul, fiind de părere că ar fi fost prea solicitant pentru el.

— Şi cum joacă McLaggen? îl întrebă el neliniştit pe Harry, părând să nu-şi dea seama că mai pusese aceeaşi întrebare de două ori până atunci.

— Ţi-am zis, spuse Harry răbdător, ar putea fi şi cel mai bun din lume, dar tot nu l-aş păstra în echipă. Le tot spune celorlalţi ce să facă, crede că ar putea juca mai bine decât oricare dintre noi. Abia aştept să scap de el. în legătură cu scăpatul de unii şi alţii, adăugă Harry, ridicându-se şi luându-şi mătura "Fulger", te rog să nu te mai prefaci că dormi când vine Lavender să te vadă. Şi ea mă scoate din minţi.

— A, făcu Ron sfios. Bine. în ordine.

— Spune-i, dacă nu mai vrei să fii cu ea, spuse Harry.

— Da... păi... nu e chiar aşa uşor, nu? zise Ron şi făcu o pauză. Hermione o să treacă pe aici înainte de meci? adăugă el pe un ton firesc.

— Nu, a plecat deja spre stadion cu Ginny.

— A, spuse Ron destul de posomorât. Bine. Atunci, mult noroc. Sper să-l spulberi pe McLag... adică, pe Smith.

— O să mă străduiesc, zise Harry, punându-şi coada de mătură pe umăr. Ne vedem după meci.

Merse repede pe holurile goale; toţi elevii erau afară, stând deja în tribune sau îndreptându-se către ele. Se uită pe ferestrele pe lângă care trecea în drumul său, încercând să estimeze cât de puternic era vântul care bătea în ele, când un zgomot din faţă îl făcu să ridice privirea şi-l văzu pe Reacredinţă venind spre el, însoţit de două fete care păreau nemulţumite şi supărate.

Reacredinţă se opri brusc când îl observă pe Harry, râse scurt, sec şi merse mai departe.

— Unde te duci? întrebă Harry.

— Vezi să nu-ţi spun, Potter! C-o fi treaba ta, zise Reacre-dinţă pe un ton batjocoritor. Ai face bine să te grăbeşti, probabil că aşteaptă să vină "căpitanul ales", "băiatul care a marcat" sau cum ţi-or mai spune mai nou.

Una dintre fete chicoti involuntar. Harry o fixă cu privirea. Fata roşi. Reacredinţă trecu furtunos pe lângă Harry, iar ea şi prietena ei îl urmară cu paşi repezi, dând colţul şi fă-cându-se nevăzuţi.

Harry rămase ţintuit, urmărindu-i cum dispar. îl enerva la culme; şi aşa risca să ajungă la meci cu întârziere. Acum Reacredinţă era acolo, furişându-se prin şcoală în timp ce toţi ceilalţi erau plecaţi: era ocazia perfectă pentru ca Harry să descopere ce punea la cale Reacredinţă. Se scurseră câteva secunde în tăcere şi Harry rămase nemişcat, încremenit, privind lung spre locul unde dispăruse Reacredinţă...

— Unde-ai fost? întrebă Ginny, când Harry intră în fugă în vestiar.

Toţi ceilalţi membri ai echipei îşi puseseră echipamentul şi erau pregătiţi; Coote şi Peakes, prinzătorii, erau neliniştiţi şi se loveau cu bâtele de picior.

— M-am întâlnit cu Reacredinţă, îi zise Harry în şoaptă, trăgându-şi roba roşie peste cap.

- Şi?

— Şi am vrut să aflu ce căuta la castel cu două prietene, în timp ce toţi ceilalţi erau aici.

— Dar ce contează asta acum?

— Păi, oricum n-o să pot să aflu, nu? zise Harry, înşfăcând mătura "Fulger" şi aranjându-şi ochelarii cu forţă. Să mergem!

Nu mai spuse nimic altceva, ieşind pe teren cu paşi mari în urale şi huiduieli asurzitoare. Vântul nu era puternic, cerul era acoperit neuniform cu nori şi din când în când se iveau raze de soare orbitoare.

— Condiţii dificile! le spuse McLaggen celorlalţi din echipă, îmbărbătându-i. Coote, Peakes, să nu zburaţi cu soarele în spate, ca să nu vă vadă.

— McLaggen, eu sunt căpitanul, nu le mai da tu instrucţiuni, zise Harry supărat. Tu du-te lângă stâlpii porţilor!

McLaggen se îndepărtă cu paşi apăsaţi şi atunci Harry se întoarse către Cooţe şi Peakes.

— Totuşi chiar aveţi grijă să nu zburaţi cu soarele în spate, le zise el nemulţumit.

Dădu mâna cu căpitanul Astropufilor şi, la semnalul lui Madam Hooch, se desprinse de sol, ridicându-se în văzduh mai sus decât ceilalţi din echipa sa şi zburând cu viteză în jurul terenului, în căutarea hoţoaicei. Dacă ar fi reuşit s-o prindă cât mai repede, exista o şansă să se poată întoarce la castel, să ia "Harta Ştrengarilor" şi să afle ce făcea Reacredinţă.

— Balonul este la Smiţh, din echipa Astropufilor, zise o voce diafană, răsunând peste întregul domeniu. Desigur, el a fost cel care a comentat meciul dinainte şi Ginny Weasley a zburat direct spre el, făcându-l fărâme dinadins, cred eu... cel puţin aşa a părut. Smith a făcut nişte remarci destul de grosolane la adresa Cercetaşilor şi presupun că-i pare rău, acum că joacă împotriva lor... A, uite, a pierdut balonul, i l-a luat Ginny, îmi place de ea, este tare drăguţă.

Harry se uită în jos spre podiumul comentatorului. Ce om întreg la cap ar fi lăsat-o pe Luna Lovegood să comenteze meciul? Dar, chiar şi de la înălţime, părul lung, blond ni-sipiu, era de neconfundat, ca de altfel şi colierul cu dopuri de Berezero. Profesoara McGonagall stătea lângă Luna, părând puţin tulburată, de parcă nu ar fi fost întru totul convinsă că făcuse alegerea cea mai potrivită.

— ... dar acum i-a luat balonul jucătorul acela mare de la Astropufi, nu mai ţin minte cum îl cheamă, parcă Bibble... nu, Buggins...

— Îl cheamă Cadwallader! zise profesoara McGonagall răspicat de lângă Luna, iar mulţimea râse.

Harry se uită înjur după hoţoaică; nu era nici urmă de ea. Cadwallader dădu un gol câteva clipe mai târziu. McLaggen strigase la Ginny, criticând-o pentru că pierduse posesia balonului, şi din cauza asta nu observase mingea mare şi roşie care îi vâjâi pe lângă ureche.

— McLaggen, vrei să fii atent la ce ai tu de făcut şi să-i laşi în pace pe ceilalţi! strigă Harry, întorcându-se cu faţa către portarul său.

— Nici tu nu eşti un exemplu tocmai vrednic de urmat! strigă McLaggen la rândul lui, roşu la faţă şi mânios.

— Şi acum Harry Potter se ceartă cu portarul său, spuse Luna cu seninătate, în timp ce Astropufii şi Viperinii din mulţimea de mai jos aplaudară şi râseră ironic. Nu cred că asta o să-l ajute să găsească hoţoaică, dar poate că este un şiretlic iscusit.

Harry se întoarse cu spatele la el, blestemând furios şi începu să dea iar ocol terenului, scrutând văzduhul în căutarea unei mingiuţe aurii înaripate.

Ginny şi Demelza marcară fiecare câte un gol, dându-le un prilej de bucurie suporterilor îmbrăcaţi în roşu şi auriu. Apoi Cadwallader marcă din nou, egalând scorul, însă Luna nu părea să fi observat; se părea că lucrurile neimportante, cum era scorul, nu prezentau absolut nici un interes pentru ea, care tot încerca să atragă atenţia mulţimii asupra unor elemente ca norii cu forme speciale şi posibilitatea ca Zacharias Smith, care nu reuşise să păstreze în posesie balonul mai mult de un minut, să sufere de o boală numită "şablonul învinsului".

— Şaptezeci la patruzeci pentru Astropufi! răcni profesoara McGonagall în megafonul Lunei.

— Serios, deja? spuse Luna derutată. A, uite! Portarul Cer-ceţaşilor i-a luat bâta unuia dintre prinzători.

Harry se întoarse brusc în aer. într-adevăr, McLaggen luase cu forţa bâta lui Peakes, din motive numai de el ştiute, şi părea să îi arate cum se loveşte un balon-ghiulea ţintindu-l pe Cadwallader care venea spre ei.

— Vrei să-i dai bâta înapoi şi să te întorci la porţi? tună Harry, ducându-se glonţ spre McLaggen exact când acesta îşi luă avânt să lovească balonul-ghiulea şi-l nimeri din greşeală pe Harry.

Simţi o durere înfiorătoare, leşinătoare... văzu o străfulgerare... ţipete îndepărtate... şi senzaţia căderii prinţr-un tunel nesfârşit...

Apoi Harry se trezi întins într-un paţ nespus de cald şi confortabil, uitându-se în sus la o lampă care arunca un cerc de lumină aurie pe tavanul întunecat. îşi ridică puţin capul ameţit. în stânga lui era o persoană cunoscută, pistruiată şi cu părul roşcat.

— Drăguţ din partea ta c-ai trecut pe aici, zise Ron, zâmbind.

Harry clipi şi se uită înjur. Bineînţeles, se afla în aripa spitalului. Cerul era violet, cu urme de roşu. Meciul trebuia să se fi terminat cu ore în urmă. Nu mai exista nici o şansă să-l încolţească pe Reacredinţă. Lui Harry i se părea că avea capul deosebit de greu; ridică mâna si simţi la pipăit un turban rigid de bandaje.

— Ce s-a întâmplat?

— Ţi-ai spart capul, spuse Madam Pomfrey, venind repede şi făcându-l să se întindă la loc pe perne. Nu te îngrijora, te-am vindecat imediat, dar te ţin sub observaţie în noaptea asta. Trebuie să te menajezi timp de câteva ore.

— Nu vreau să stau aici peste noapte, zise Harry supărat, ridicându-se în capul oaselor şi dând la o parte pătura. Vreau să-l găsesc pe McLaggen şi să-l omor.

— Mă tem că atunci nu te-ai mai menaja, spuse Madam Pomfrey, împingându-l înapoi pe pat si ridicându-şi bagheta într-un mod prevenitor. Potter, o să rămâi aici până o să te externez, dacă nu vrei să-l chem pe domnul director.

Se întoarse în biroul ei cu paşi repezi, iar Harry se lăsă pe spate pe perne, negru de supărare.

— Ştii cumva cu cât am pierdut? îl întrebă pe Ron printre dinţi.

— Păi, da, zise Ron cu părere de rău. Scorul final a fost trei sute douăzeci la şaizeci.

— Minunat, spuse Harry cu sălbăticie. De-a dreptul minunat! Stai să pun mâna pe McLaggen...

— N-ar fi o idee bună să pui mâna pe el, e cât un trol, spuse Ron în mod obiectiv. Eu, unul, nu cred că i-ar strica să aruncăm blestemul ăla cu unghiile de la picioare asupra lui, cel inventat de prinţ. în orice caz, s-ar putea ca ceilalţi membri ai echipei să îl facă fărâme înainte să ieşi tu de aici — sunt tare supăraţi.

În vocea lui Ron se simţi o nuanţă de bucurie ascunsă fără succes; Harry îşi dădea seama că Ron era de-a dreptul încântat că McLaggen făcuse o asemenea greşeală. Harry stătea întins, uitându-se la pata luminoasă de pe tavan, fără să sufere de pe urma unei dureri definite, ci simţindu-şi capul oarecum fragil dedesubtul rândurilor de bandaje.

— Am auzit de aici comentariul meciului, zise Ron, cu vocea voalată acum din cauza râsului. Sper ca Luna să comenteze toate meciurile de acum înainte. "Şablonul învinsului"...

Dar Harry era încă prea supărat pentru a sesiza partea amuzantă a situaţiei şi Ron încetă să mai râdă după o vreme.

— Ginny a venit să te vadă în timp ce îţi pierduseşi cunoştinţa, zise el după o pauză îndelungată, şi imaginaţia lui Harry se puse în mişcare la capacitate maximă, construind repede o scenă în care Ginny plângea deasupra trupului său inert, mărturisind afecţiunea profundă pe care i-o purta, în timp ce Ron le dădea binecuvântarea. Zicea că ai ajuns chiar în ultima clipă la meci. Cum aşa? Doar ai plecat destul de devreme.

— A, spuse Harry, năruindu-i-se scena din minte. Da, păi, l-am văzut pe Reacredinţă furişându-se cu două fete care nu păreau să vrea să fie cu el, şi este a doua oară când a avut grijă să nu meargă la stadionul de vâjthaţ alături de toţi ceilalţi. A lipsit şi de la ultimul meci, ţii minte? zise Harry, oftând. Acum îmi pare rău că nu m-am dus după el; meciul a fost un fiasco.

— Nu fi prost, spuse Ron pe un ton tăios. Nu aveai cum să lipseşti de la un meci doar ca să-l urmăreşti pe Reacredinţă. Eşti căpitan!

— Vreau să ştiu ce pune la cale, zise Harry. Şi să nu-mi spui că este doar în închipuirea mea; nu după ce l-am auzit vorbind cu Plesneală.

— N-am zis niciodată că ar fi doar în închipuirea ta, spuse Ron, sprijinindu-se într-un cot şi încruntându-se la Harry, dar nu e o regulă să existe o singură persoană care să pună ceva la cale în castel, şi nu mai multe în acelaşi timp! Harry, Reacredinţă a ajuns un fel de obsesie pentru

tine. Adică chiar te gândeşti că ai fi putut lipsi de la un meci doar ca să-l urmăreşti.

— Vreau să-l prind în flagrant! zise Harry frustrat. Serios, unde se duce când dispare de pe hartă?

— Nu ştiu... în Hogsmeade? sugeră Ron, căscând.

— Nu l-am văzut niciodată pe vreunul dintre culoarele secrete de pe hartă. Şi oricum, acum trebuie să fie păzite, nu?

— Păi, atunci n-am idee, spuse Ron.

Amândoi tăcură. Harry se uită fix la cercul de lumină din jurul lămpii de deasupra lui, gândindu-se. Şi-ar fi dorit să fie la fel de influent ca Rufus Scrimgeour, ca să poată trimite pe cineva să-l spioneze pe Reacredinţă, dar din păcate Harry nu avea în subordine un întreg oficiu de Aurori. Pentru o clipă îi trecu prin minte să încerce să facă ceva cu membrii AD, dar problema absenţei de la cursuri ar fi rămas valabilă; în definitiv, cei mai mulţi dintre ei încă aveau un program foarte încărcat.

Se auzi un sforăit jos, ca un mormăit, dinspre patul lui Ron. După un timp, Madam Pomfrey ieşi din biroul ei, de data asta îmbrăcată cu un halat de casă gros. Lui Harry îi era cel mai uşor să pretindă că dormea; se întoarse pe o parte şi ascultă cum toate draperiile se traseră singure când Madam Pomfrey îşi mişcă bagheta. Regla lămpile la puterea minimă şi se duse înapoi în birou, Harry auzi uşa închizându-se în urma ei, ceea ce îi dădu de înţeles că se ducea să se culce.

Era a treia oară când fusese adus în aripa spitalului din

cauza unui accident de vâjthat, medita Harry în întuneric. Data trecută căzuse de pe mătură din cauza prezentei De-mentorilor în jurul terenului, iar cu două daţi în urmă, profesorul Lockhart, un om de-a dreptul incapabil, îi eliminase toate oasele din braţ. Aceasta fusese de departe experienţa cea mai dureroasă. îşi aminti agonia nopţii când îi crescuseră la loc toate oasele din braţ, iar durerea nu se ameliorase deloc cu ocazia apariţiei unui vizitator neaşteptat în toiul...

Harry se ridică dintr-odată în capul oaselor. Inima îi bătea cu putere şi turbanul de bandaje i se deranjase. în sfârşit, găsise soluţia: avea totuşi cum să pună pe cineva să-l urmărească pe Reacredintă. Cum putuse să uite, cum de nu-i trecuse prin minte mai devreme?

Dar întrebarea era: cum să-l cheme? Ce trebuia să facă?

Harry vorbi pe întuneric încet şi pe un ton nesigur.

— Kreacher?

Se auzi o pocnitură foarte puternică şi în cameră răsunară chiţăieli şi zgomote specifice unei încăierări. Ron se trezi cu un ţipăt scurt.

— Ce s-a...?

Harry îşi îndreptă repede bagheta către uşa de la biroul lui Madam Pomfrey, murmurând "Muffliato!", pentru ca aceasta să nu dea buzna în salon. Apoi se duse în patru labe până la capătul patului, pentru a vedea mai bine ce se petrecea.

Doi spiriduşi de casă se rostogoleau pe podea chiar în mijlocul camerei. Unul dintre ei era îmbrăcat cu un pulover maro intrat la apă şi purta mai multe căciuli de lână, celălalt îşi legase o cârpă veche şi murdară în jurul bazinului. Apoi se auzi încă o pocnitură răsunătoare şi strigoiul Peeves apăru plutind în aer, pe deasupra spiriduşilor care se luptau pe podea.

— Hei, smintitule, să ştii că urmăream lupta! îi zise el lui Harry indignat, indicând încăierarea de sub el, înainte de a începe să râdă cu poftă, zgomotos. Uite-le pe fiinţele astea micuţe, cum se baţ cu mânuţele, muşcând de zor, lovind cu spor.

— Kreacher să nu-l insulte pe Harry Potter de faţă cu Dobby niciodată, altfel Dobby însuşi o să-l oblige pe Kreacher să-şi ţină gura! strigă Dobby cu o voce piţigăiată.

— ... pocnind de zor, zgâriind cu spor! strigă Peeves încântat, aruncând acum cu bucăţi de cretă în spiriduşi, pentru a-i întărâta şi mai ţâre. Lupţându-se de zor!

— Kreacher spune orice vrea despre stăpânul lui, da, da, un stăpân afurisit, care are prieteni Sânge-Mâli, vai, ce ar spune stăpâna bietului Kreacher...?

Nu aflară exact ce ar fi spus stăpâna lui Kreacher, pentru că în clipa aceea Dobby îi dădu un pumn în gură lui Kreacher cu pumnişorul său noduros, scoţându-i jumătate din dinţi. Harry şi Ron săriră amândoi din paţ, despărţindu-i cu forţa pe spiriduşi, deşi aceştia încercară în continuare să se lovească între ei cu mâinile şi cu picioarele, aţâţaţi de Peeves, care zbura în jurul lămpii ţipând: "Bagă-i degetul în ochişor, trage-l de urechi cu spor."

Harry îşi aţinti bagheta spre Peeves şi zise: "Langlock!". Peeves se apucă de gâţ, înghiţi în sec şi apoi ieşi în zbor din cameră, făcând gesturi necuviincioase, însă fără să poată spune un cuvânt, din cauza faptului că tocmai i se lipise limba de cerul gurii.

— Bravo, spuse Ron în semn de apreciere, ridicându-l de la podea pe Dobby, care dădea neobosit din mâini şi din picioare, străduindu-se să-l atingă pe Kreacher. A fost un alt blestem minor al prinţului, nu-i aşa?

— Aşa e, zise Harry, răsucind un braţ uscăţiv al lui Kreacher într-un seminelson. Acum... Vă interzic să vă mai luptaţi între voi! Kreacher, nu ai voie să te lupţi cu Dobby. Dobby, ştiu că nu am dreptul să-ţi dau ordine.

— Dobby este un spiriduş de casă liber şi poate asculta de cine vrea el. Dobby va face orice îi spune Harry Potter! spuse Dobby, cu lacrimile şiroindu-i pe chipul mic şi ridat şi pi-curându-i pe pulover.

— În ordine, zise Harry, iar apoi el şi Ron le dădură amândoi drumul spiriduşilor, care căzură pe podea, dar nu se mai luptară între ei.

— Stăpâne, m-ai chemat? spuse Kreacher cu o voce răguşită, făcând o plecăciune joasă şi în acelaşi timp aruncându-i lui Harry o privire grăitoare, care sugera că-i dorea să moară în chinuri groaznice.

— Da, te-am chemat, zise Harry, uitându-se repede la uşa de la biroul lui Madam Pomfrey, pentru a se asigura că vraja "Muffliato" funcţiona în continuare, şi văzând că nu era nimic care să indice că ar fi auzit hărmălaia. Vreau să-ţi dau o sarcină.

— Kreacher face orice îi spune stăpânul, spuse Kreacher, aplecându-se atât de mult încât aproape că îşi atingea cu buzele degetele noduroase de la picioare. Kreacher nu are de ales, dar lui Kreacher îi este ruşine să aibă un asemenea stăpân, da, da.

— Harry Potter, o îndeplineşte Dobby! chiţăi Dobby, având încă ochii cât mingile de tenis inundaţi cu lacrimi. Dobby ar fi onorat să-l ajute pe Harry Potţer!

— Dacă stau să mă gândesc, ar fi bine să fiţi doi, zise Harry. Fiţi atenţi, vreau să-l spionaţi pe Draco Reacredinţă.

Ignorând privirea de uimire amestecată cu exasperare de pe chipul lui Ron, Harry adăugă:

— Vreau să ştiu unde se duce, cu cine se întâlneşte şi ce face. Vreau să-l urmăriţi zi şi noapte.

— Da, Harry Potter! spuse Dobby numaidecât, cu ochii bulbucaţi strălucindu-i de bucurie. Şi dacă Dobby eşuează, Dobby se aruncă din cel mai înalt turn, Harry Potter!

— N-o să fie cazul să faci aşa ceva, zise Harry repede.

— Stăpânul vrea să-l urmăresc pe cel mai tânăr membru al familiei Reacredinţă? spuse Kreacher cu o voce dogită. Stăpânul vrea să-l spionez pe nepotul cu sânge pur al fostei mele stăpâne?

— Întocmai, zise Harry, anticipând un mare pericol şi ho-tărându-se să-l curme fără întârziere. Şi îţi este interzis să-l previi, să-i dai de înţeles ce pui la cale, să vorbeşti cu el, să-i scrii mesaje sau... sau să-l contactezi în vreun fel. Ai înţeles?

I se păru că spiriduşul se chinuia să găsească o portiţă în şirul de indicaţii pe care tocmai le primise şi aşteptă. Spre încântarea lui Harry, Kreacher făcu din nou o plecăciune joasă câteva clipe mai târziu şi zise plin de ură:

— Stăpânul se gândeşte la toate şi Kreacher trebuie să-l asculte, chiar dacă Kreacher ar prefera de o mie de ori să-l servească pe băiatul Reacredinţă, da, da...

— Atunci, aşa rămâne, spuse Harry. Vreau să-mi daţi raportul în mod regulat, dar aveţi grijă să nu apăreţi când sunt cu alţii. însă e în ordine dacă sunt cu Ron şi Hermione. Şi să nu spuneţi nimănui ce faceţi. Să staţi lipiţi de Reacredinţă ca timbrul de scrisoare.

CAPITOLUL XX

DORINŢA LORDULUI CAP DE MORT

Harry şi Ron părăsiră aripa spitalului luni dimineaţă la ţ% prima oră, bucurându-se de o sănătate înfloritoare, datorită îngrijirii lui Madam Pomfrey, şi putând acum să culeagă roadele faptului că îşi pierduseră cunoştinţa şi fuseseră otrăviţi. Rezultatul cel mai plăcut fu acela că Hermione se împăcase cu Ron. Hermione chiar coborî împreună cu ei la micul dejun, dându-le vestea că Ginny se certase cu Dean. Fiinţa adormită din pieptul lui Harry îşi ridică dintr-odată capul, adulmecând aerul plin de speranţă.

— Din ce cauză s-au certat? întrebă el, încercând să aibă un ton firesc în timp ce ajunseră pe un hol de la etajul şapte unde nu mai era nimeni, în afară de o fetiţă foarte micuţă care privea o tapiserie cu troli îmbrăcaţi în costume de balerine.

Aceasta păru îngrozită când îi văzu apropiindu-se pe cei trei din anul şase şi scăpă pe jos balanţa grea de alamă pe care o ţinea.

— Nu-ţi face griji! zise Hermione, binevoitoare, grăbin-du-se s-o ajute. Uite.

Atinse cu bagheta balanţa stricată, zicând: "Reparo!".

Fetiţa nu-i mulţumi, ci rămase ţintuită acolo când trecură pe lângă ea, privindu-i până dispărură din câmpul ei vizual. Ron îi aruncă o privire peste umăr.

— Jur că sunt din ce în ce mai mici, spuse el.

— Să trecem peste asta, zise Harry, puţin nerăbdător. Din ce cauză s-au certat Ginny şi Dean, Hermione?

— A, Dean a râs de faptul că McLaggen a trimis balonul-ghiulea spre tine, spuse Hermione.

— Trebuie să fi fost destul de amuzant, spuse Ron rezonabil.

— N-a fost deloc amuzant! zise Hermione cu patimă. A fost îngrozitor şi, dacă nu l-ar fi prins Coote şi Peakes, Harry ar fi putut fi foarte grav rănit!

— Da, se poate, dar nu era cazul ca Ginny şi Dean să se despartă din cauza asta, spuse Harry, încercând în

continuare să vorbească pe un ton firesc. Sau sunt încă împreună?

— Da, sunt încă împreună. Dar de ce eşti atât de interesat de ei? întrebă Hermione, aruncându-i lui Harry o privire cercetătoare.

— Pur şi simplu nu vreau să mi se dezbine iar echipa de vâjthaţ! zise el repede, dar Hermione continuă să pară suspicioasă şi Harry fu deosebit de uşurat când cineva strigă din spatele lor: "Harry!", oferindu-i ocazia de a se întoarce cu spatele la Hermione.

— A, bună, Luna.

— Te-am căutat în aripa spitalului, zise Luna, cotrobăind în ghiozdan. Dar mi-au zis că ai plecat...

Îl puse pe Ron să ţină un fel de ceapă verde, o mânătarca mare, pătată, şi o cantitate considerabilă de ceva care semăna cu un nisip pentru pisici, scoţând în cele din urmă un sul de pergament destul de ponosit, pe care i-l dădu lui Harry.

— ... mi s-a spus să ţi-l dau.

Era un sul mic de pergament şi Harry îşi dădu seama imediat că era o nouă invitaţie la o lecţie cu Dumbledore.

— În seara asta, le zise el lui Ron şi lui Hermione după ce-l desfăşură.

— Felicitări pentru comentariul de la ultimul meci! îi spuse Ron Lunei când îi dădu înapoi ceapa verde, mânătarca şi nisipul pentru pisici.

Luna schiţă un zâmbet.

— Mă iei peste picior, nu? zise ea. Toţi mi-au spus că a fost groaznic.

— Nu, vorbesc serios, spuse Ron cu sinceritate. Nu ţin minte vreun alt comentariu care să-mi fi plăcut mai mult! Apropo, ce-i asta? adăugă el, ridicând obiectul ca o ceapă la nivelul ochilor.

— A, este o Rădăcină Rotunjoară, zise ea, îndesând pumnul de nisip pentru pisici şi mânătarca înapoi în ghiozdan. Poţi s-o păstrezi dacă vrei, am mai multe. Sunt deosebit de eficiente pentru alungarea Plinuţelor Hămesite.

Luna plecă, lăsându-l în urmă pe Ron, care râdea pe înfundate şi ţinea în mână Rădăcina Rotunjoară.

— Ştiţi ceva, chiar am început s-o simpatizez pe Luna, spuse el, când porniră din nou către Marea Sală. Ştiu că nu-i cu minţile acasă, dar în cazul ei nu-i ceva de rău...

Se întrerupse foarte brusc. Lavender Brown stătea la capătul scării de marmură, neagră de supărare.

— Bună, zise Ron neliniştit.

— Hai, îi şopti Harry lui Hermione şi cei doi merseră repede mai departe, auzind-o însă pe Lavender cum întreabă:

— De ce nu mi-ai spus că aveau să te externeze azi? Şi de ce era şi ea cu tine?

Ron părea posomorât şi iritat când apăru la micul dejun o jumătate de oră mai târziu şi, deşi stătea lângă Lavender, Harry nu-i văzu schimbând o vorbă tot timpul cât fură împreună. Hermione se purta de parcă nu şi-ar fi dat

seama de nimic din toate acestea, dar Harry o zări zâmbind cu superioritate de câteva ori, aparent fără motiv. Toată ziua aceea păru să fie deosebit de bine dispusă, iar seara, când erau în camera de zi, chiar fu de acord să verifice (cu alte cuvinte, să termine de scris) eseul pentru Ierbologie al lui Harry, după ce refuzase categoric să o facă până atunci, ştiind că după aceea Harry avea să-i dea eseurile lui Ron să le copieze de la el.

— Mulţumesc mult, Hermione, zise Harry, bătând-o grăbit pe umăr, în timp ce se uită la ceas şi văzu că era aproape opt. Ştii, trebuie să mă grăbesc, altfel o să întârzii la lecţia cu Dumbledore.

Hermione nu răspunse, ci doar tăie unele dintre propoziţiile mai nereuşite, arătând puţin obosită. Harry ieşi repede pe gaura portretului zâmbind şi porni către biroul directorului. Garguiul se dădu la o parte când Harry rosti "Eclere caramelizate", iar băiatul urcă scara în spirală câte două trepte odată, ciocănind la uşă exact când ceasul din birou anunţă ora opt.

— Intră, strigă Dumbledore, dar în timp ce Harry întinse mâna spre uşă, cineva o deschise cu putere din interior, iar în prag apăru profesoara Trelawney.

— Aha! strigă ea, arătându-l cu degetul pe Harry într-un mod teatral şi privindu-l prin lentilele cu dioptrii mari. Deci ăsta e motivul pentru care mă dai afară fără jenă din biroul tău, Dumbledore!

— Draga mea Sybill, spuse Dumbledore cu o voce puţin exasperată, nici nu încape vorbă să te dau vreodată afară fără jenă de undeva, dar Harry are programare şi, sincer, nu cred că mai avem altceva să ne spunem.

— Fie, zise profesoara Trelawney pe un ton foarte jignit. Asta este, dacă nu vrei să alungi gloaba uzurpatoare. Poate c-o să găsesc o şcoală unde abilităţile mele or să fie apreciate cum se cuvine.

Trecu furtunos pe lângă Harry şi dispăru, coborând scara în spirală; o auziră poticnindu-se pe la jumătate şi Harry bănui că se împiedicase din cauza unuia dintre şalurile ei lungi.

— Harry, te rog să închizi uşa şi să iei loc, zise Dumbledore, destul de obosit.

Harry făcu aşa cum i se spusese, aşezându-se pe scaunul pe care stătea de obicei în faţa biroului lui Dumbledore şi observând că Pensivul se afla şi de data asta între ei, alături de el fiind alte două sticluţe de cristal pline cu amintiri învolburate.

— Doamna profesoară Trelawney toţ nu s-a împăcat cu ideea că Firenze este profesor? întrebă Harry.

— Nu, zise Dumbledore. Prezicerile despre Viitor se dovedesc mult mai problematice decât mi-aş fi imaginat, dat fiind că eu nu am studiat niciodată această materie. Nu-i pot cere lui Firenze să se întoarcă în Pădure, unde acum este văzut ca un paria, şi nici nu pot să-i cer să plece lui Sybill Trelawney. Intre noi fie vorba, nu are idee ce pericole o aşteaptă în afara castelului. Vezi tu, ea nu ştie — şi cred că ar fi o greşeală să i se spună — că ea a făcut profeţia despre tine şi Cap-de-Mort.

Dumbledore oftă adânc, apoi zise:

— Dar să lăsăm la o parte problemele pe care le am cu colegii mei. Avem lucruri mult mai importante de

discutat. în primul rând, ai reuşit să îndeplineşti sarcina pe care ţi-am dat-o data trecută?

— A, spuse Harry, luat prin surprindere.

Ocupat cu lecţiile de Apariţie, vâjthaţul, otrăvirea lui Ron, accidentul în urma căruia îşi spărsese capul şi dorinţa arzătoare de a afla ce punea la cale Draco Reacredinţă, aproape că uitase de amintirea pe care Dumbledore îl rugase s-o obţină de la profesorul Slughorn. Păi, ştiţi, l-am întrebat pe domnul profesor Slughorn despre asta la sfârşitul unui curs de Poţiuni, dar... ăă... n-a vrut să-mi spună nimic.

Se lăsă tăcerea pentru câteva clipe.

— Am înţeles, zise Dumbledore în cele din urmă, privindu-l pe Harry peste ochelarii în formă de semilună şi, aşa cum se întâmpla de obicei, Harry se simţi ca şi cum ar fi fost examinat cu un aparat cu raze X. Şi consideri că ţi-ai dat toată silinţa în acest sens? Că ţi-ai pus în practică toată ingeniozitatea remarcabilă pe care o posezi? Că ai sondat toate adâncimile şireteniei în încercarea de a obţine această amintire?

— Păi, trase Harry de timp, neştiind ce să spună. Singura sa tentativă de a căpăta amintirea i se păru din-

tr-o dată stânjenitor de simplistă.

— Păi... în ziua când Ron a înghiţit din greşeală o poţiune de dragoste, l-am dus la domnul profesor Slughorn. M-am gândit că, dacă aş fi reuşit să-l binedispun pe domnul profesor Slughorn...

— Şi a funcţionat? întrebă Dumbledore.

— Păi, nu, domnule, pentru că Ron a fost otrăvit...

— ... fireşte, asta te-a făcut să uiţi cu desăvârşire de încercarea de a obţine amintirea. Nici nu mă aşteptam să fie altfel, când viaţa prietenul tău era în primejdie. însă, după ce s-a dovedit că domnul Weasley urma să îşi revină complet, am sperat că aveai să te concentrezi din nou asupra sarcinii pe care ţi-am dat-o. Credeam că te-am făcut să înţelegi cât de importantă este amintirea asta. în mod sigur, am făcut totul pentru a te convinge că este cea mai crucială informaţie dintre toate şi că n-o să facem altceva decât să ne pierdem timpul dacă n-o s-o dobândim.

Harry fu cuprins de un val fierbinte şi usturător de ruşine, care porni din creştet şi i se răspândi apoi în tot corpul. Dumbledore nu ridicase vocea, nici nu părea supărat, dar Harry ar fi preferat să ţipe la el şi dezamăgirea glacială era cel mai greu de suportat.

— Domnule, zise el, puţin disperat, nu este vorba că nu mi-a păsat sau altceva de genul ăsta, pur şi simplu am avut alte... alte...

— Preocupări, încheie Dumbledore propoziţia în locul lui. Am înţeles.

Urmă iar un moment de tăcere desăvârşită — tăcerea cu nuanţa cea mai pronunţată de disconfort care se lăsase vreodată între el şi Dumbledore; ea păru să nu se mai termine, fiind punctată doar de scurte accese de sforăit ale portretului lui Armando Dippet de deasupra capului lui Dumbledore. Harry avu senzaţia ciudată că devenise mai mic, ca şi cum ar fi scăzut în înălţime de când intrase în cameră.

Când nu mai putu să suporte, zise:

— Domnule profesor Dumbledore, vă rog frumos să mă scuzaţi. Ar fi trebuit să fi făcut mai mult. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu mi-aţi fi cerut s-o fac dacă n-ar fi fost ceva cu adevărat important.

— Îţi mulţumesc pentru aceste cuvinte, Harry, spuse Dumbledore încet. Atunci îndrăznesc să sper că de acum înainte o să dai o mai mare importanţă acestei chestiuni? Dacă nu dobândim amintirea aceea, nu mai are sens să ne întâlnim astfel.

— O să reuşesc, domnule. O să obţin amintirea, spuse Harry cu sinceritate.

— Atunci nu mai vorbim despre asta deocamdată, zise Dumbledore pe un ton mai binevoitor, ci o să reluăm povestea noastră de unde am rămas. Mai ţii minte unde ara rămas?

— Da, domnule, spuse Harry repede. Cap-de-Mort tocmai îşi omorâse tatăl şi bunicii, făcând în aşa fel încât să pară că vinovatul fusese unchiul său, Morfin. Apoi s-a întors la Hog-warts şi l-a întrebat... l-a întrebat pe domnul profesor Slug-horn de Horcruxuri, murmură el ruşinat.

— Foarte bine, zise Dumbledore. Acum sper să-ţi aminteşti

şi ce ţi-am spus chiar la începutul seriei noastre de întâlniri, şi anume că o să pătrundem în dimensiunea umplerii spaţiilor goale şi speculaţiilor, ţii minte?

— Da, domnule.

— Sper să fii de acord cu mine când spun că până acum ţi-am arătat dovezi palpabile cât se poate de grăitoare ale deducţiilor pe care le-am făcut în privinţa vieţii pe care a dus-o Cap-de-Mort până la şaptesprezece ani.

Harry încuviinţă din cap.

— Dar acum, Harry, zise Dumbledore, acum situaţia a devenit mai incertă şi mai ciudată. Dacă a fost greu să găsesc dovezi despre copilăria lui Cruplud, mi-a fost aproape imposibil să găsesc oameni pregătiţi să-şi aducă aminte de Cap-de-Mort la vârsta maturităţii. De fapt, mă îndoiesc că mai există cineva pe lume, în afară de el însuşi, care ne-ar putea descrie pe-ndelete viaţa lui după ce a plecat de la Hogwarts. Mai am totuşi două amintiri pe care aş vrea să ţi le împărtăşesc.

Dumbledore indică cele două sticluţe de cristal care scân-teiau lângă Pensiv.

— După aceea o să fiu foarte mulţumit dacă o să-mi spui ce părere ai în privinţa gradului de probabilitate a concluziilor la care am ajuns.

Gândul că Dumbledore punea atât de mare preţ pe părerea lui îl făcu pe Harry să se simtă şi mai ruşinat de faptul că nu reuşise să îndeplinească sarcina de a obţine amintirea despre Horcruxuri. Se mişcă în scaun, cuprins de vinovăţie, în timp ce Dumbledore ridică prima dintre sticluţe, ţinând-o în dreptul luminii şi cercetând-o.

— Sper că nu te-ai plictisit de explorarea amintirilor altor oameni, pentru că acestea două sunt unele foarte bizare, zise el. Prima îi aparţine unui spiriduş de casă foarte

în vârstă, bătrâna Hokey. Dar înainte de a vedea la ce a asistat ea, trebuie să-ţi povestesc repede cum a plecat Lordul Cap-de-Mort de la Hogwarts. Aşa cum poate că bănuiai, a ajuns în anul şapte de studiu obţinând note maxime la toate examenele. Toţi colegii lui alegeau ce cariere să urmeze după plecarea de la Hogwarts. Aproape toată lumea se aştepta la lucruri spectaculoase de la Tom Cruplud, care era Perfect, Premiantul Şcolii şi câştigătorul Premiului Special pentru servicii aduse şcolii. Ştiu că mai mulţi profesori, printre care şi domnul profesor Slughorn, i-au sugerat să se angajeze la Ministerul Magiei, oferindu-se să-i programeze întâlniri şi să-l pună în legătură cu diverşi oameni influenţi. Cap-de-Mort a refuzat toate ofertele. Următorul lucru pe care profesorii l-au auzit despre el a fost că lucra la "Borgin şi Burke".

— La "Borgin şi Burke"? întrebă Harry, uluit.

— La "Borgin şi Burke", repetă Dumbledore cu o voce calmă. Cred o să-ţi dai seama ce-l făcea să lucreze acolo după ce-o să pătrundem în amintirea lui Hokey. Dar asta n-a fost prima slujbă la care s-a gândit Cap-de-Mort. La vremea aceea, a fost un secret. Eu am fost unul dintre puţinii căruia i l-a împărtăşit directorul de atunci... dar Cap-de-Mort s-a dus mai întâi la domnul profesor Dippet şi l-a rugat să-i dea voie să rămână la Hogwarts ca profesor.

— A vrut să rămână aici? De ce? întrebă Harry şi mai uimit.

— Cred că din mai multe motive, deşi nu i-a oferit nici unul domnului profesor Dippet, zise Dumbledore. în primul rând şi de o importanţă maximă, cred că era mai ataşat de această şcoală decât a fost vreodată de o persoană. N-a mai fost nicăieri la fel de fericit ca la Hogwarts; pentru el,

ăsta a fost primul şi singurul loc în care a descoperit un cămin.

Harry simţi o urmă de disconfort la auzul acestor cuvinte, pentru că şi el simţea exact acelaşi lucru despre Hogwarts.

— În al doilea rând, castelul este o fortăreaţă a magiei străvechi. Fără îndoială că Lordul Cap-de-Mort a descoperit mult mai multe dintre secretele acestui loc decât majoritatea elevilor care i-au trecut şi or să-i treacă pragul, dar poate că a considerat că mai erau şi alte mistere de dezlegat, izvoare de magie, care aşteptau să fie descoperite. Şi, în al treilea rând, fiind profesor, ar fi avut o putere şi o influenţă mai mari asupra tinerilor vrăjitori. Poate că cel care-i dăduse ide-ea fusese domnul profesor Slughorn, cu care se înţelegea cel mai bine şi care-i demonstrase ce rol decisiv putea avea un pedagog. Nu-mi imaginez nici pentru o clipă că Lordul Cap-de-Mort intenţiona să rămână toată viaţa la Hogwarts, însă cred că vedea această posibilitate ca pe un teren de recrutare folositor şi un loc unde ar fi putut să pună bazele unei armate personale.

— Domnule, a primit postul până la urmă?

— Nu, nu l-a primit. Domnul profesor Dippet i-a spus că, având doar optsprezece ani, era prea tânăr, dar l-a poftit să candideze peste câţiva ani, dacă dorea în continuare să predea.

— Dar dumneavoastră ce părere aţi avut despre asta, domnule? întrebă Harry, ezitând.

— Nu mi s-a părut deloc o idee bună, zise Dumbledore. L-am sfătuit pe Armando să nu-i dea postul... fără să-i dau motivele pe care ţi le-am prezentat ţie, pentru că domnul profesor Dippet ţinea foarte mult la Cap-de-Mort şi era convins că era un om onorabil. Dar nu voiam ca Lordul Cap-de-Mort să se întoarcă la această şcoală şi în nici un caz să ocupe o poziţie importantă.

— Ce post dorea, domnule profesor? Ce materie voia să predea?

Dintr-un motiv oarecare, Harry ştiu răspunsul chiar înainte să-l afle de la Dumbledore.

— Apărare contra Magiei Negre. La vremea aceea, cursul era predat de o doamnă profesoară în vârstă, pe nume Galateea Merrythought, care împlinise aproape cincizeci de ani de profesorat la Hogwarts. Aşa că s-a dus la "Borgin şi Burke" şi toţi profesorii care-l admiraseră pe Cap-de-Mort au spus că era o mare pierdere ca un tânăr vrăjitor strălucit ca el să lucreze într-un magazin. Cu toate acestea, Cap-de-Mort nu era un angajat oarecare. Politicos, chipeş şi isteţ, a primit cât de curând însărcinări deosebite, cum nu poţi găsi decât într-un loc ca "Borgin şi Burke", care este specializat în vinderea obiectelor cu proprietăţi neobişnuite şi remarcabile, aşa cum ştii şi tu, Harry. Cap-de-Mort era trimis să-i convingă pe oameni să se despartă de comorile lor, dându-le spre vânzare la magazinul celor doi parteneri, şi toate informaţiile indică faptul că ar fi avut un talent deosebit pentru această îndeletnicire.

— Pun pariu că aşa era, zise Harry, neputând să se abţină.

— Ei bine, ai dreptate, spuse Dumbledore cu un zâmbet. Şi acum, e momentul să vedem ce ne poate spune Hokey, spiriduşul de casă care lucra pentru o vrăjitoare foarte bătrână şi foarte bogată, pe nume Hepzibah Smith.

Dumbledore atinse o sticluţă cu bagheta, dopul ţâşni afară şi bătrânul turnă amintirea învolburată în Pensiv, spunând în acelaşi timp:

— După tine, Harry.

Harry se ridică şi se aplecă din nou peste conţinutul argintiu şi văluriţ din ligheanul de piatră, până când atinse luciul cu faţa. Se prăbuşi în neant, în întuneric, aterizând într-o sufragerie, în faţa unei doamne în vârstă foarte grase, cu o perucă roşcată, elaborată, şi îmbrăcată cu o robă de un roz aprins, care fâlfâia, făcând-o să semene cu un tort cu glazură în curs de topire. Se privea înţr-o oglinjoară bătută cu nestemate, dându-se cu un pămătuf mare cu fard de obraz pe obrajii deja îmbujoraţi, pe când cel mai mic spiriduş de casă pe care-l văzuse Harry în viaţa lui îi lega şireturile, vârându-i picioarele grăsuţe în nişte conduri înguşti de satin.

— Grăbeşţe-ţe, Hokey! îi ordonă Hepzibah. A zis că o să vină la patru, mai sunt câteva minute până atunci şi până acum n-a întârziat niciodată!

Hepzibah puse deoparte pămătuful, în timp ce spiriduşul de casă se îndreptă. Capul lui ajungea abia până la tapiţeria scaunului pe care stătea Hepzibah şi avea pielea pergamentoasă, care îi atârna pe trup exact ca cearşaful apretaţ de pânză pe care-l purta ca pe o togă.

— Cum arăt? zise Hepzibah, întorcându-şi capul pentru a-şi admira chipul din diferite unghiuri în oglindă.

— Sunteţi încântătoare, doamnă, chiţăi Hokey.

Harry nu putu decât să presupună că în contractul lui Hokey era stipulat că aceasta trebuia să mintă de îngheţau apele când i se punea această întrebare, pentru că Hepzibah Smiţh era departe de a fi încântătoare, după părerea lui.

Se auzi un sunet subţirel de clopoţel, iar stăpâna şi spiriduşul tresăriră deopotrivă.

— Repede, repede, a venit, Hokey! strigă Hepzibah şi spiriduşul ieşi în fugă din camera atât de ticsită cu diverse obiecte, încât era greu de înţeles cum putea cineva să navigheze printre ele fără să dărâme cel puţin vreo zece lucruri: erau dulapuri pline cu cutiuţe lăcuite, rafturi pline cu cărţi cu ornamente bogate din aur, alte rafturi cu sfere şi globuri cereşti şi numeroase plante luxuriante, în ghivece de alamă; de fapt, camera arăta ca o combinaţie între un anticariat magic şi o seră.

Nu trecu muk şi spiriduşul de casă se întoarse urmată de un tânăr înalt, pe care Harry îl recunoscu uşor: era Cap-de-Mort. Era îmbrăcat sobru, cu un costum negru; avea părul ceva mai lung decât în timpul şcolii şi obrajii îi erau supţi, dar înfăţişarea asta îl prindea bine: era mai chipeş ca niciodată. După modul în care se strecura prin camera aglomerată, reieşi că mai fusese acolo de multe ori. Făcu o plecăciune joasă, luând mâna mică şi grăsuţă a lui Hepzibah şi atingând-o cu buzele.

— V-am adus flori, spuse el încet, creând din senin un buchet de trandafiri.

— Pişicherule, nu era nevoie! chiţăi bătrâna Hepzibah, deşi Harry observă că pe cea mai apropiată măsuţă era pregătită o vază goală. Tom, să ştii că mă răsfeţi peste măsură. Ia loc, ia loc. Unde e Hokey... a...

Spiriduşul de casă intră repede în cameră, ducând o tavă cu prăjituri pe care o aşeză lângă stăpâna ei.

— Serveşte-te, Tom, zise Hepzibah, ştiu că-ţi plac la nebunie prăjiturile mele. Ia spune-mi, cum îţi mai merge? Eşti palid. Te exploatează la magazinul ăla, am spus-o de sute de ori.

Cap-de-Mort surâse mecanic şi Hepzibah râse prosteşte.

— Ei bine, ce te-a adus aici de data asta? întrebă ea, clipind cochet.

— Domnul Burke ar vrea să vă facă o nouă ofertă pentru armura realizată de goblini, spuse Cap-de-Mort. Cinci sute de galioni, după părerea dânsului este o sumă cât se poate de potrivită.

— Ei, ei, ei, s-o luăm mai uşor, altfel s-ar putea să cred c-ai venit doar pentru acareturile mele! se bosumflă Hepzibah.

— Am fost trimis aici pentru ele, zise Cap-de-Mort cu o voce joasă. Doamnă, sunt un biet angajat care trebuie să urmeze nişte indicaţii. Domnul Burke vrea să vă întreb...

— Ah, ce ştie domnul Burke? spuse Hepzibah, agitând o mânuţă. Vreau să-ţi arăt ceva ce nu i-am arătat niciodată domnului Burke! Tom, poţi să păstrezi un secret? Promiţi că n-o să-i spui domnului Burke că o am? Nu mi-ar mai da pace dacă ar afla că ţi-am arătat-o şi n-am de gând să i-o vând lui şi nici altcuiva! Dar tu o s-o apreciezi pentru încărcătura istorică, Tom, nu pentru preţul pe care l-ai obţine dacă ai vinde-o.

— Este o onoare pentru mine să văd orice doreşte să-mi arate doamna Hepzibah, zise Cap-de-Mort încet, iar Hepzibah chicoti din nou ca o şcolăriţă.

— Am pus-o pe Hokey să-l aducă. Hokey, unde eşti? Vreau să-i arăt domnului Cruplud comoara noastră cea mai de preţ. De fapt, adu-le pe amândouă, dacă tot eşti acolo.

— Poftiţi, doamnă, chiţăi spiriduşul şi Harry văzu două cutii îmbrăcate în piele, aşezate una peste alta, traversând camera parcă din proprie iniţiativă, deşi ştia că micuţul spiriduş le ţinea deasupra capului în timp ce îşi croia drum printre mese, perne şi scăunele pentru sprijinit picioarele.

— Ei bine, spuse Hepzibah pe un ton vesel, luând cutiile de la spiriduş, punându-le în poală şi pregătindu-se să o deschidă pe prima. Tom, cred că o să-ţi placă. Ah, dacă rudele mele ar şti că ţi-o arăt... Abia aşteaptă să pună mâna pe ea!

Deschise capacul. Harry se apropie puţin pentru a vedea mai bine şi zări un fel de cupă mică de aur cu nişte toarte lucrate cu migală.

— Tom, ai cumva idee ce este asta? Ia-o şi cerceteaz-o cu atenţie, şopti Hepzibah şi Cap-de-Mort întinse o mână cu degete lungi, ridicând cupa de o toartă şi scoţând-o din culcuşul de mătase.

Lui Harry i se păru că vede o sclipire roşiatică în ochii negri ai lui Cap-de-Mort. Expresia de lăcomie de pe chipul lui se regăsea în mod ciudat şi pe chipul lui Hepzibah, diferenţa fiind că ochii ei mici erau aţintiţi asupra trăsăturilor fine ale lui Cap-de-Mort.

— Un bursuc, murmură Cap-de-Mort, examinând gravura de pe cupă. înseamnă că i-a aparţinut...

— Helgăi Astropuf, aşa cum bine ştii. Isteţ mai eşti! zise Hepzibah, aplecându-se cu corsetul pârâindu-i, şi chiar ciu-pindu-l de obrazul supt. Nu ţi-am zis că sunt o urmaşă îndepărtată a ei? Cupa asta a fost transmisă din generaţie în generaţie în familia mea de foarte mult timp. Este superbă, nu-i aşa? Şi se pare că are tot felul de puteri, dar nu le-am verificat pe-ndelete. O ţin aici, la loc sigur.

Luă înapoi cupa, pe care Cap-de-Mort o ţinea cu un deget lung de toartă, şi o puse cu grijă în cutie, fiind prea preocupată să o aranjeze în locaşul ei pentru a observa umbra care apăruse pe chipul lui Cap-de-Mort când îi luase cupa.

— Aşa deci, spuse Hepzibah veselă, unde e Hokey? A, da, iată-te. Poţi să o duci pe asta, Hokey.

Spiriduşul se supuse, luând cutia cu cupa, iar Hepzibah îşi îndreptă atenţia către cutia mult mai plată decât prima, pe care o ţinea în poală.

— Tom, cred că asta o să-ţi placă şi mai mult, şopti ea. Aplea-că-te puţin, dragul meu, ca să vezi mai bine. Desigur, Burke ştie de ăsta, l-am cumpărat de la el şi sunt sigură că şi-ar dori să-l recupereze după moartea mea.

Hepzibah ridică clapeta delicată din filigran şi deschise capacul. Pe catifeaua roşie netedă se afla un medalion din aur masiv.

De data asta, Cap-de-Mort întinse mâna fără să fie invitat să o facă, ridicându-l la lumină şi cercetându-l.

— Însemnul lui Viperin, zise el încet, în timp ce lumina se juca pe o emblemă sinuoasă, bogat decorată, în forma literei "S".

— Întocmai! spuse Hepzibah, încântată şi parcă hipnotizat de imaginea lui Cap-de-Mort, care-i examina medalionul. Ar dat o avere pe el, dar n-am putut să-l ratez, este o comoară' toată regula. Am ţinut morţiş să-l am în colecţia mea. Se zice că Burke l-a cumpărat de la o femeie cam zdrentăroasă care părea să-l fi furat, dar nu avea idee cât de valoros era de fapt.

De data aceasta nu mai încăpu nici o îndoială, ochii lui Cap-de-Mort avură o sticlire roşiatică la aceste cuvinte, iar Harry îl observă cum strânge cu putere lanţul pe care era medalionul.

— ... sinceră să fiu, cred că Burke i-a dat o nimica toată pe el, dar asta este. E tare frumos, nu-i aşa? Se spune că şi el are tot felul de puteri, dar eu îl ţin la loc sigur.

Întinse mâna să ia înapoi medalionul de la Cap-de-Mort. Harry crezu pentru o secundă că acesta nu avea să-i dea drumul, însă o clipă mai târziu lănţişorul îi alunecă

printre degete şi medalionul fu pus din nou pe pernuţa de catifea.

— Ei bine, acum că le-ai văzut, Tom, dragul meu, sper că ţi-au plăcut.

Hepzibah îl privi drept în ochi şi Harry văzu cum zâmbetul prostesc îi piere pentru prima dată.

— Te simţi bine, dragul meu?

— Desigur, spuse Cap-de-Mort cu o voce joasă. Da, mă simt foarte bine.

— Mi s-a părut că... dar bănuiesc c-a fost din cauza luminii, zise Hepzibah tulburată, iar Harry presupuse că şi ea văzuse sclipirea fulgerătoare din ochii lui Cap-de-Mort. Poftim, Hokey, ia-le şi ferecă-le la loc. Cu farmecele obişnuite.

— E timpul să plecăm, Harry, spuse Dumbledore încet şi în timp ce spiriduşul micuţ se îndepărtă cărând cutiile, Dumbledore îl apucă din nou de braţ pe Harry şi se înălţară împreună în neant, întorcându-se în biroul lui Dumbledore.

— Hepzibah Smith a murit la două zile după această întâlnire, zise Dumbledore, aşezându-se la loc şi indicându-i lui Harry să-i urmeze exemplul. Hokey a fost condamnată de minister, fiind acuzată că a pus din greşeală otravă în ciocolata caldă a stăpânei sale într-o seară.

— Incredibil! spuse Harry mânios.

— Văd că gândim la fel, zise Dumbledore. Desigur, sunt numeroase asemănări între moartea ei şi cea a membrilor familiei Cruplud. în ambele cazuri, altcineva a

fost găsit vinovat, cineva care îşi amintea perfect că el săvârşise crima.

— Hokey a declarat că a făcut-o ea?

— Şi-a amintit că a pus ceva în ciocolata caldă a stăpânei, ceva ce s-a dovedit a nu fi fost zahăr, ci o otravă letală puţin cunoscută, spuse Dumbledore. S-a stabilit că nu a făcut-o intenţionat, dar având în vedere că era bătrână şi senilă...

— Cap-de-Mort i-a modificat memoria, exact ca lui Morfin!

— Da, şi eu am ajuns la aceeaşi concluzie, zise Dumbledore. Şi tot ca în cazul lui Morfin, cei de la minister au înclinat s-o suspecteze pe Hokey...

— ... pentru că era spiriduş de casă, spuse Harry. Rareori mai simţise o solidaritate atât de pronunţată cu societatea S.P.A.S. pe care o înfiinţase Hermione.

— Întocmai, zise Dumbledore. Era bătrână, a recunoscut că a pus ceva în băutură şi nimeni de la minister nu s-a obosit să facă alte cercetări. Ca în cazul lui Morfin, mai avea puţin de trăit când am reuşit să-i dau de urmă şi să obţin această amintire. Dar bineînţeles că amintirea cu pricina nu dovedeşte decât că Lordul Cap-de-Mort ştia de existenţa cupei şi a medalionului. Familia lui Hepzibah şi-a dat seama că lipseau două dintre comorile ei cele mai de preţ când Hokey fusese deja trimisă la închisoare. Le-a luat un timp să fie siguri că era aşa, pentru că Hepzibah avusese numeroase ascunzători, fiind foarte grijulie în privinţa colecţiei ei. Dar înainte să se confirme fără urmă de îndoială lipsa cupei şi a medalionului, cel care

lucrase la "Borgin şi Burke", tânărul care o vizitase atât de des pe Hepzibah şi o fermecase într-o asemenea măsură, îşi dăduse demisia şi dispăruse. Şefii săi nu aveau idee unde plecase, fiind la fel de surprinşi ca toţi ceilalţi de dispariţia lui. Şi aceasta a fost ultima dată când s-a mai auzit de Tom Cruplud pentru foarte multă vreme. Acum Harry, spuse Dumbledore, dă-mi voie să mai fac o paranteză pentru a-ţi atrage atenţia asupra anumitor elemente ale poveştii noastre. Cap-de-Mort luase încă o viaţă, nu ştiu dacă era prima după uciderea familiei Cruplud, dar cred că aşa a fost. De data asta n-a ucis pentru a se răzbuna, ci pentru a obţine ceva, cum cred că ţi-ai dat deja seama. A vrut cele două trofee legendare pe care i le-a arătat acea biată femeie care avea o slăbiciune pentru el. A fugit cu cupa şi medalionul lui Hepzibah, exact aşa cum altădată furase de la ceilalţi copii de la orfelinat, aşa cum îi furase inelul unchiului său Morfin.

— Dar, zise Harry, încruntându-se, mi se pare o nebunie. A riscat totul, a renunţat la slujba pe care o avea, doar pentru acele...

— Poate că ţie ţi se pare o nebunie, dar lui Cap-de-Mort nu i s-a părut, spuse Dumbledore. Harry, sper că o să înţelegi cât de curând ce însemnau de fapt acele obiecte pentru el, dar trebuie să recunoşti că nu e greu de înţeles de ce a considerat că medalionul, cel puţin, era în mod legitim proprietatea lui.

— Medalionul, poate, zise Harry, dar de ce a luat şi cupa?

— Cupa îi aparţinuse unuia dintre fondatorii Şcolii Hog-warts, spuse Dumbledore. Cred că era încă ataşat de şcoală şi probabil nu putuse să renunţe la un obiect care

era atât de strâns legat de istoria ei. Cred că au mai fost şi alte motive. Sper să ţi le pot prezenta cât de curând. Şi acum să trecem la ultima amintire pe care o am pentru tine, care o să rămână ultima până când o să obţii amintirea de la domnul profesor Slughorn. Au trecut zece ani de la amintirea lui Hokey, zece ani în care nu ştim nimic sigur despre ce a făcut Lordul Cap-de-Mort în acest răstimp.

Harry se ridică din nou, iar Dumbledore turnă ultima amintire în Pensiv.

— A cui este amintirea? întrebă el.

— A mea, spuse Dumbledore.

Harry se cufundă după Dumbledore în substanţa argintie învolburată, aterizând în acelaşi birou de unde tocmai plecase. Fawkes era acolo, dormind mulţumit pe stinghia sa, iar Dumbledore stătea în spatele biroului, semănând foarte bine cu Dumbledore cel de lângă Harry, având însă ambele mâini întregi şi nevătămate, iar chipul poate mai puţin ridat. Singura diferenţă dintre biroul din prezent şi acela era faptul că în trecut ningea, iar fulgii albăstrui pluteau în noapte prin dreptul ferestrei, aşezându-se pe pervaz.

Mai tânărul Dumbledore părea să aştepte ceva şi, într-adevăr, la câteva minute după sosirea lor, cineva ciocăni la uşă, iar Dumbledore zise: "Intră".

Pentru o fracţiune de secundă, Harry rămase cu răsuflarea tăiată, revenindu-şi numaidecât. Cel care intrase în cameră era Cap-de-Mort. Chipul său nu era cel pe care-l văzuse Harry când Cap-de-Mort ieşise din ceaunul mare de piatră cu aproape doi ani în urmă; trăsăturile sale nu

trimiteau în mod atât de evident la înfăţişarea unui şarpe, ochii încă nu-i erau roşii şi chipul nu era ca o mască. însă nu mai era chipeşul Tom Cruplud de altădată. Era ca şi cum trăsăturile i-ar fi fost arse şi şterse: aveau un aspect de ceară şi erau distorsionate în mod ciudat. Acum albul ochilor devenise roşiatic în permanenţă, însă pupilele nu se transformaseră încă în dungi verticale, aşa cum ştia Harry că avea să se întâmple. Purta o pelerină neagră, lungă, şi era la fel de palid ca zăpada care îi scânteia pe umeri.

Dumbledore cel care stătea la birou nu dădu nici un semn de mirare. Era limpede că vizita aceasta fusese programată.

— Bună seara, Tom, spuse Dumbledore pe un ton firesc. Ia loc, te rog.

— Mulţumesc, zise Cap-de-Mort, aşezându-se pe scaunul pe care i-l indicase Dumbledore.

Se părea că era acelaşi scaun de pe care tocmai se ridicase Harry în prezent.

— Am auzit că ai primit postul de director, spuse el cu o voce puţin mai stridentă şi mai rece decât în trecut. Un post pe măsura meritelor tale.

— Mă bucur că n-ai nimic împotrivă, spuse Dumbledore, zâmbind. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

— Aş accepta bucuros, zise Cap-de-Mort. Am făcut un drum lung până aici.

Dumbledore se ridică şi se duse repede la dulapul unde ţinea acum Pensivul, care era, pe vremea aceea, plin

cu sticle. După ce-i dădu lui Cap-de-Mort un pocal cu vin şi îşi turnă şi el unul, se întoarse la birou.

— Spune-mi, Tom, cărui fapt îi datorez această plăcere? Cap-de-Mort nu răspunse imediat, sorbind din pocal.

— Nu mi se mai spune "Tom", zise el. Acum sunt cunoscut ca...

— Ştiu cum eşti cunoscut, spuse Dumbledore, zâmbind cu amabilitate. Dar mă tem că pentru mine o să rămâi mereu Tom Cruplud. Mă tem că este unul dintre aspectele mai puţin plăcute ale profesorilor în vârstă — nu reuşesc să uite perioada de început a foştilor elevi.

Ridică paharul, închinând parcă în cinstea lui Cap-de-Mort, pe chipul căruia nu se citi, în continuare, nici o reacţie. Cu toate acestea, Harry observă că atmosfera se schimbase pe nesimţite: faptul că Dumbledore refuzase să folosească numele ales de Cap-de-Mort însemna că refuza să-l lase pe el să dicteze termenii în care avea să se desfăşoare întâlnirea şi Harry îşi dădu seama că şi Cap-de-Mort dedusese acelaşi lucru.

— Mă mir c-ai rămas aici atâta amar de vreme, spuse Cap-de-Mort după o scurtă pauză. M-am întrebat întotdeauna de ce un vrăjitor de nivelul tău nu a vrut să lase în urmă anii de şcoală.

— Ei bine, zise Dumbledore, zâmbind în continuare, pentru un vrăjitor de nivelul meu nu există nimic mai important decât transmiterea cunoştinţelor străvechi şi şlefuirea minţilor tinerilor. Dacă nu mă înşel, cred că şi tu ai sesizat avantajele predării.

— Le sesizez şi acum, spuse Cap-de-Mort. Doar m-am întrebat de ce. Având în vedere că ministrul ţi-a cerut sfatul în repetate rânduri şi că ţi s-a oferit de două ori, dacă nu greşesc, postul de ministru...

— De trei ori, mai precis, zise Dumbledore. Dar nu m-a atras niciodată o carieră în cadrul ministerului. Cred că ăsta este un alt lucru pe care îl avem în comun.

Cap-de-Mort îşi plecă fruntea, fără să zâmbească, şi luă o nouă înghiţitură de vin. Dumbledore nu sparse tăcerea care se lăsase acum între ei, ci îl aşteptă pe Cap-de-Mort să vorbească primul, privindu-l cu amabilitate şi aşteptând.

— M-am întors, spuse Cap-de-Mort, la scurt timp după aceea, poate mai târziu decât se aştepta domnul profesor Dippet... dar m-am întors acum, ca să cer din nou ce mi s-a refuzat în trecut, din cauza faptului că eram prea tânăr. Am venit să-ţi cer permisiunea să mă întorc la castel, ca profesor. Cred că ştii deja că am văzut şi am făcut multe de când am plecat de la Hogwarts. Le-aş putea arăta şi spune elevilor lucruri pe care nu li le-ar putea oferi nici un alt vrăjitor.

Dumbledore îl cântări pe Cap-de-Mort, privindu-l pentru scurt timp peste pocal, înainte de a vorbi.

— Într-adevăr, ştiu foarte bine că ai văzut şi ai făcut multe de când ai plecat de la Hogwarts, zise el încet. Zvonurile bazate pe faptele tale au ajuns şi aici, Tom. Aş regreta să aflu că majoritatea sunt adevărate.

Expresia de pe chipul lui Cap-de-Mort rămase netulburată, în timp ce el zise:

— Măreţia trezeşte invidia, invidia zămisleşte duşmănia, duşmănia dă naştere minciunilor. Dar, Dumbledore, cred că o ştii şi tu.

— Să înţeleg că eşti de părere că ce ai făcut tu sunt fapte "măreţe"? întrebă Dumbledore pe un ton politicos.

— Desigur, spuse Cap-de-Mort şi în ochi păru să i se aprindă o scânteie roşiatică. Am făcut experimente, am dus limitele magiei mai departe decât oricine altcineva până la mine.

— Limitele unor anumite tipuri de magie, îl corectă Dumbledore cu o voce joasă. Anumite tipuri de magie. Te rog să mă ierţi, dar în privinţa altor tipuri, rămâi cufundat în ignoranţă.

Cap-de-Mort zâmbi pentru prima dată. Rânji sarcastic, calculat şi malefic. Avu un zâmbet mai ameninţător decât o privire mânioasă.

— Vechea discuţie, zise el încet. Dar nimic din tot ce am văzut n-a confirmat celebrele tale declaraţii, conform cărora iubirea este mai puternică decât tipul meu de magie, Dumbledore.

— Poate că n-ai căutat unde trebuie, sugeră Dumbledore.

— Ei bine, atunci n-ar fi Hogwarts locul cel mai indicat ca să încep noi căutări? spuse Cap-de-Mort. Mă laşi să mă întorc aici? Să le împărtăşesc elevilor cunoştinţele mele? îţi pun la dispoziţie abilităţile şi persoana mea. Sunt în serviciul ţău.

Dumbledore ridică din sprâncene.

— Şi ce-o să se aleagă de cei care sunt în serviciul tău? Ce-o să se-ntâmple cu cei care îşi spun, sau se zvoneşte că îşi spun, Devoratorii Morţii?

Harry îşi dădu seama că Lordul Cap-de-Mort nu se aşteptase ca Dumbledore să ştie cum se numeau aceştia. Văzu din nou o străfulgerare roşiatică în ochi săi şi nările ca nişte fante dilatându-i-se.

— Fără îndoială, prietenii mei, zise el, după o clipă de tăcere, or să acţioneze în continuare fără mine.

— Mă bucur să aud că-i consideri prieteni, spuse Dumbledore. Aveam impresia că erau mai degrabă un fel de servitori.

— Te-ai înşelat, zise Cap-de-Morţ.

— Să înţeleg că dacă m-aş duce asţă-seară la "Capul de mistreţ", nu i-aş găsi pe câţiva dintre ei, pe Notţ, Rosier, Mulci-ber şi Dolohov, aşţeptându-te? Trebuie să fie nişte prieteni cu adevărat devotaţi, ca să bată aţâţa drum cu ţine noaptea, pe ninsoare, doar ca să-ţi ureze noroc în încercarea de a obţine un post de profesor.

În mod evident, nemulţumirea lui Cap-de-Morţ crescu în momentul în care descoperi cât de bine îi cunoştea Dumbledore pe cei care-l însoţeau. însă îşi schimbă atitudinea numaidecât.

— Eşti la fel de atotştiutor ca întotdeauna, Dumbledore.

— O, nu, întâmplător am relaţii bune cu barmanii din sat, spuse Dumbledore cu seninătate. Acum, Tom...

Dumbledore puse jos paharul gol şi se îndreptă în scaun, unindu-si vârfurile degetelor în mod caracteristic.

— ... să vorbim fără ocolişuri. De ce ai venit aici astă-seară, cu o escortă de scutieri, să ceri un post pe care ştim amândoi că nu-l doreşti?

Cap-de-Morţ păru oarecum surprins.

— Un post pe care nu-l doresc? Din contră, Dumbledore, mi-l doresc cât se poate de mult.

— Da, vrei să te întorci la Hogwarts, dar nu vrei să predai, aşa cum n-ai vrut s-o faci nici când aveai optsprezece ani. Tom, ce urmăreşti? Măcar o dată în viaţă, nu vrei să spui fără ocolişuri ce doreşti de fapt?

Cap-de-Mort zâmbi ironic.

— Dacă nu vrei să-mi dai postul...

— Bineînţeles că nu vreau, zise Dumbledore. Şi nu-mi imaginez nici măcar pentru o clipă că te-ai fi aşteptat să vreau. Totuşi ai venit aici şi ai făcut cererea asta — sunt sigur că ai un scop.

Cap-de-Morţ se ridică. Niciodată nu semănase mai puţin cu Tom Cruplud, daţ fiind că avea trăsăturile distorsionate de furie.

— Ăsta e ultimul tău răspuns?

— Da, spuse Dumbledore, ridicându-se şi el.

— Înseamnă că nu mai avem ce să ne spunem.

— Nu, absolut nimic, zise Dumbledore şi pe chip i se citi dinţr-odaţă o tristeţe profundă. A ţrecuţ de mult vremea

când te puteam speria cu un şifonier cuprins de flăcări, când te puteam obliga să-ţi răscumperi fărădelegile. Dar mi-aş dori s-o poţ face şi acum, Tom. Mi-aş dori să fie aşa.

Pentru o fracţiune de secundă Harry fu pe punctul de a striga pentru a-l avertiza pe Dumbledore: era convins că-l văzuse pe Cap-de-Morţ ducând mâna către bagheta din buzunar; dar clipa trecuse deja. Cap-de-Mort îi întorsese spatele lui Dumbledore, iar uşa se închidea în urma lui.

Harry simţi cum Dumbledore îl apucă din nou de braţ şi câteva clipe mai târziu stăteau aproape în acelaşi loc, însă acum zăpada nu se mai depunea pe pervaz şi mâna lui Dumbledore era din nou înnegrită şi amorţită.

— De ce? spuse Harry repede, uitându-se în ochii lui Dumbledore. De ce s-a întors? Aţi aflat?

— Am bănuielile mele, dar nimic mai mult, zise Dumbledore.

— Ce bănuiţi, domnule?

— Harry, o să-ţi spun când o să obţii amintirea aia de la domnul profesor Slughorn, zise Dumbledore. Sper că, în clipa în care o să avem ultima piesă a puzzle-ului, o să găsim răspunsuri la toate întrebările de până atunci.

Harry era încă nespus de curios şi nu se mişcă imediat, chiar dacă Dumbledore se dusese la uşă şi o ţinea deschisă.

— Şi de data aceasta voia să predea tot Apărare contra Magiei Negre, domnule profesor? Nu a numit materia.

— A, nu încape nici o îndoială, voia să predea Apărare contra Magiei Negre, zise Dumbledore. Au dovedit-o evenimentele petrecute după această mică întâlnire. Vezi tu, de când i-am refuzat postul lui Cap-de-Mort, n-am reuşit să avem un profesor de Apărare contra Magiei Negre pe o perioadă mai lungă de un an.

CAPITOLUL XXI

CAMERA DE NEPĂTRUNS

Harry îşi stoarse creierii pe parcursul săptămânii următoare încercând să găsească o cale pentru a-l convinge pe Slughorn să-i dea amintirea adevărată, dar nu avu nici o străfulgerare de inspiraţie şi ajunse să facă ceea ce făcea din ce în ce mai des în ultimul timp când nu găsea nici o soluţie: studia cu atenţie manualul de Poţiuni, sperând ca prinţul să fi notat undeva ceva folositor, aşa cum se dovedise de atâtea ori până atunci.

— N-o să găseşti nimic acolo, spuse Hermione cu fermitate sâmbătă seara, târziu.

— Hermione, nu începe iar cu asta, zise Harry. Ron este acum în viaţă datorită prinţului.

— Ar fi putut fi în viaţă şi dacă ai fi fost atent la ce ne-a spus Plesneală în anul întâi, îl contrazise Hermione.

Harry o ignoră. Tocmai găsise o incantaţie ("Sectumsem-pra!") mâzgălită pe margine deasupra cuvintelor "pentru duşmani" şi ardea de nerăbdare s-o încerce, dar consideră că era mai bine să n-o facă de faţă cu Hermione. în schimb, îndoi pe furiş colţul paginii.

Stăteau în camera de zi, lângă şemineu; singurii care se mai aflau acolo erau nişte colegi din anul şase. Când se întorseseră de la cină, găsiseră un nou afiş la avizier, care anunţa când avea să aibă loc testul de Apariţie, ceea ce generase un val de entuziasm şi de agitaţie. Cei care aveau să împlinească şaptesprezece ani înainte sau chiar în ziua când urma să se ţină primul ţest, pe douăzeci şi unu aprilie, aveau posibilitatea de a se înscrie la şedinţe practice suplimentare, care urmau să aibă loc în Hogsmeade (fiind atent supravegheate).

Ron intrase în panică în clipa când citise anunţul, pentru că încă nu reuşise să Apară şi se temea că nu avea să fie pregătit să dea testul. Hermione, care Apăruse deja de două ori, era ceva mai încrezătoare, dar Harry, care urma să împlinească şaptesprezece ani abia peste patru luni, nu putea să dea testul, indiferent de cât de pregătit s-ar fi simţit.

— Dar tu măcar poţi să Apari! spuse Ron pe un ton încordat. N-o să ai nici o problemă în iulie!

— Nu am Apărut decât o dată, îi reaminti Harry. în timpul lecţiei trecute reuşise în sfârşit să Dispară şi să se materializeze din nou în cercul său.

După ce pierduse mult timp dând glas îngrijorării despre Apariţie, Ron se chinuia acum să termine un eseu deosebit de dificil pentru Plesneală, pe care Harry şi

Hermione îl scriseseră deja. Harry se aştepta să primească o notă mică pentru el, pentru că-l contrazicea pe Plesneală în privinţa celei mai bune metode de a-i înfrunta pe Dementori, dar nu-i păsa de notă: acum prioritatea sa era amintirea lui Slughorn.

— Ascultă-mă, Harry, prinţul ăsta idiot n-o să te poată ajuta de data asta! zise Hermione, ridicând vocea. Singurul mod în care poţi obliga pe cineva să facă ce vrei este Blestemul Im-perius şi este împotriva legii să-l foloseşti.

— Da, ştiu foarte bine asta, spuse Harry, fără să-şi dezlipească privirea de pe carte. De asta caut ceva diferit. Dum-bledore spune că Veritaserum-ul n-o să funcţioneze, dar ar putea să fie altceva, o poţiune sau o vrajă.

— Abordezi problema greşit, zise Hermione. Dumbledore spune că eşti singurul care poate obţine amintirea. Asta trebuie să însemne că numai tu îl poţi convinge pe Slughorn într-o anumită problemă. Nu este vorba despre o poţiune pe care ai putea să i-o dai, oricine ar putea să facă...

— Cum se scrie "beligerant"? întrebă Ron, scuturându-şi pana cu putere şi uitându-se fix la pergamentul său. Nu are cum să fie "B — U — M..."

— Nu, nu se scrie aşa, zise Hermione, trăgând foaia lui Ron spre ea. Şi nici "augur" nu se scrie "O-R-G-R-U — R". Ce fel de pană foloseşti?

— O pană de verificare ortografică a lui Fred şi George... dar cred că vraja a început să-şi piardă efectul.

— Aşa se pare, zise Hermione, indicând titlul eseului, pentru că trebuie să descriem cum am înfrunta Dementorii,

nu "Dergravorii" şi nici nu ţin minte să-ţi fi schimbat numele în "Roonil Wazlib".

— O, nu! spuse Ron, holbându-se îngrozit la pergament. Nu-mi spune că trebuie să-l mai scriu o dată!

— E-n ordine, putem să-l corectăm, zise Hermione, trăgând eseul spre ea şi scoţându-şi bagheta.

— Eşti fata visurilor mele, Hermione, spuse Ron, lăsân-du-se pe spate pe fotoliu şi frecându-se obosit la ochi.

Hermione roşi puţin, însă nu zise decât:

— Vezi să nu te audă Lavender.

— Sigur, spuse Ron printre degete. Sau poate c-ar fi bine să mă audă. Ca să-mi dea papucii.

— De ce nu-i dai tu papucii, dacă nu mai vrei să fii cu ea? întrebă Harry.

— Tu nu i-ai dat papucii nimănui, nu? zise Ron. în cazul tău şi al lui Cho, pur şi simplu...

— Am luat-o în direcţii diferite, aşa este, spuse Harry.

— Mi-aş dori să se întâmple la fel cu mine şi Lavender, zise Ron abătut, urmărind-o pe Hermione cum atingea cu vârful baghetei fiecare cuvânt scris greşit, făcându-le să se corecteze singure, în tăcere. Dar cu cât încerc să-i dau de înţeles că vreau să ne despărţim, cu atât e mai insistentă. E ca şi cum aş fi iubitul calmarului uriaş.

— Poftim, spuse Hermione, după vreo douăzeci de minute, dându-i înapoi eseul lui Ron.

— Mulţumesc mult, zise Ron. Pot să împrumut pana ta ca să scriu încheierea?

Harry, care până atunci nu găsise nimic folositor printre observaţiile Prinţului Semipur, se uită în jur. Acum rămăseseră doar ei trei în camera de zi, după ce Seamus se dusese la culcare blestemându-l pe Plesneală şi eseul lui. Nu se auzeau decât focul care sfârâia şi Ron care scrijelea ultimul paragraf despre Dementori cu pana lui Hermione. Harry tocmai închisese cartea Prinţului Semipur, căscând, când...

Poc.

Hermione scoase un mic ţipăt; Ron vărsă călimara, um-plându-şi eseul cu cerneală, iar Harry zise: "Kreacher!".

Spiriduşul de casă făcu o plecăciune joasă, adresându-se propriilor degete noduroase de la picioare.

— Stăpânul a vrut să i se dea rapoarte la intervale regulate despre ce face Reacredinţă cel mic, aşa că acum Kreacher a venit să...

Poc.

Dobby apăru lângă Kreacher, purtând pe cap o învelitoa-re pentru ceainic, care-i stătea câş.

— Şi Dobby a dat o mână de ajutor, Harry Potter! chiţăi el, aruncându-i lui Kreacher o privire plină de ură. Iar Kreacher ar trebui să-i spună lui Dobby când se duce să-l vadă pe Harry Potter, ca să poată să dea raportul împreună!

— Ce se întâmplă? întrebă Hermione, încă şocată de aceste apariţii subite. Harry, despre ce este vorba?

Harry ezită înainte de a răspunde, pentru că nu-i spusese lui Hermione că îi pusese pe Kreacher şi pe Dobby să-l spioneze pe Reacredinţă; spiriduşii de casă erau întotdeauna un subiect foarte delicat pentru ea.

— Păi... le-am zis să-l urmărească pe Reacredinţă, zise el.

— Zi şi noapte, spuse Kreacher cu o voce răguşită.

— Dobby n-a mai dormit de-o săptămână, Harry Potter! spuse Dobby cu mândrie, clătinându-se pe loc.

Hermione fu indignată.

— Dobby, tu n-ai dormit? Harry, spune-mi că nu i-ai interzis să...

— Nu, bineînţeles că nu, zise Harry repede. Dobby, să dormi, da? Dar a descoperit vreunul dintre voi ceva? se grăbi el să întrebe, înainte ca Hermione să îl întrerupă din nou.

— Domnişorul Reacredinţă are o postură elegantă, pe măsura descendenţei sale pure, zise Kreacher numaidecât cu o voce răguşită. In trăsăturile sale se regăseşte fineţea stăpânei mele, iar manierele sale sunt cele ale unui...

— Draco Reacredinţă e un băiat rău! chiţăi Dobby furios. Un băiat care... care...

Se cutremură din vârful ciucurelui învelitorii pentru ceainic până în vârful şosetelor şi apoi fugi spre şemineu, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a se arunca în flăcări.

Harry, care nu fu tocmai surprins de acest comportament, îl prinse de mijloc, ţinându-l strâns. Dobby se împotrivi pentru câteva clipe şi apoi se dădu bătut.

— Mulţumesc, Harry Poţţer, gâfâi el. Lui Dobby încă îi este greu să-şi vorbească de rău foştii stăpâni.

Harry îi dădu drumul; Dobby îşi aranja învelitoarea pentru ceainic şi îi spuse lui Kreacher pe un ton sfidător:

— Dar Kreacher ar trebui să ştie că Draco Reacredinţă este un stăpân care se poartă urât cu spiriduşii de casă!

— Bine, nu vrem să auzim cum o să-l iubeşti pe Reacredin-ţă până la moarte, îi zise Harry lui Kreacher. Hai să trecem mai departe şi să ne spui unde se duce de fapt.

Kreacher făcu din nou o plecăciune, oarecum mânios, iar apoi zise:

— Domnişorul Reacredinţă ia masa în Marea Sală, doarme într-o cameră de la subsol, se duce la cursuri în diverse...

— Dobby, spune-mi ţu, zise Harry, întrerupându-l pe Kreacher. S-a dus undeva unde n-ar fi trebuit să fie?

— Harry Potter, chiţăi Dobby, cu ochii cât cepele scântein-du-i la lumina focului, băiatul Reacredinţă nu încalcă nici o regulă de care să fi aflat Dobby, însă are grijă să nu fie detectat. Se duce în mod regulat la etajul şapte, însoţit de diverşi elevi, care rămân de pază în faţa uşii după ce el intră în...

— Camera Necesităţii! spuse Harry, lovindu-se cu putere peste frunte cu Realizarea Poţiunilor Avansate. Hermione şi Ron îl priviră cu ochii mari. Acolo se duce pe ascuns! Acolo face... orice o face! Şi pun pariu că tot acolo era când dispărea de pe hartă... dacă mă gândesc bine, n-am văzut niciodată Camera Necesităţii trecută pe ea!

— Poate că Ştrengarii n-au ştiut niciodată că era acolo, zise Ron.

— Cred că trebuie să facă parte din caracterul magic al camerei, spuse Hermione. Dacă e nevoie să nu fie găsită, aşa se întâmplă.

— Dobby, ai reuşit să intri după Reacredinţă şi să vezi ce face acolo? întrebă Harry, entuziasmat.

— Nu, Harry Potţer, este imposibil, zise Dobby.

— Ba nu, nu este, spuse Harry imediat. Reacredinţă a intrat în sediul nostru anul trecut, aşa că o să pot să intru şi să-l spionez fără probleme.

— Mă îndoiesc c-o să reuşeşti, Harry, spuse Hermione rar. Reacredinţă ştia deja exact la ce foloseam camera, nu-i aşa, pentru că proasta de Marietta dăduse totul pe goarnă. A avut nevoie ca acea cameră să devină sediul A.D. şi aşa s-a întâmplat. Dar tu nu ştii ce devine camera când intră Reacredinţă acolo, aşa că nu ştii în ce să ceri să se transforme.

— Trebuie să existe o portiţă, zise Harry scurt. Dobby, ţe-ai descurcat de minune!

— Şi Kreacher s-a descurcat bine, spuse Hermione cu bunăvoinţă.

Dar, departe de a fi recunoscător, Kreacher îşi întoarse privirea de la ea, uitându-se la tavan cu ochii imenşi şi injectaţi şi spunând:

— Sânge-Mâlul vorbeşte cu Kreacher, Kreacher se va preface că n-o aude.

— Pleacă, se răsti Harry, iar Kreacher făcu o plecăciune joasă şi Dispăru. Dobby, ar fi bine să ţe duci şi tu să ţe culci.

— Mulţumesc, Harry Potter, domnule! chiţăi Dobby fericit, făcându-se şi el nevăzut.

— Nu-mi vine să cred! spuse Harry entuziasmat, întorcân-du-se spre Ron şi Hermione imediat după ce plecară spiri-duşii şi rămaseră iar singuri. Am aflat unde se duce Reacredinţă! L-am încolţit!

— Da, e grozav, zise Ron abătut, încercând să şteargă pata mare de cerneală care fusese până nu de mult un eseu aproape terminat.

Hermione îl trase spre ea şi începu să îndepărteze cerneala cu bagheta.

— Dar cum adică se duce acolo cu "diverşi elevi"? spuse Hermione. Câţi mai ştiu de planul lui? N-ai spune că are încredere în aţâţ de mulţi oameni.

— Da, e ciudat, zise Harry încruntându-se. L-am auzit spu-nându-i lui Crabbe că nu era treaba lui ce făcea acolo. Atunci ce le spune celorlalţi... celorlalţi...

Lui Harry i se pierdu vocea; se uita fix la foc.

— Dumnezeule, cât de prost am fost, spuse el încet. E evident, nu? Era un ceaun plin în hrubă. Ar fi putut să fure din ea în timpul orei.

— Ce să fure? zise Ron.

— PoliPoţiune. A furat din PoliPoţiunea pe care ne-a ară-ţaţ-o Slughorn la prima lecţie de Poţiuni. Nu stau de pază diverşi elevi, ci doar Crabbe şi Goyle, ca de obicei... Da, totul are sens! spuse Harry, sărind în picioare şi începând să se plimbe prin faţa şemineului. Sunt destul de proşti ca şă facă orice le ordonă Reacredinţă, chiar dacă nu spune ce pune la cale... Dar nu vrea să fie văzuţi pierzând timpul în faţa Camerei Necesităţii, aşa că i-a pus să bea PoliPoţiune ca să arate ca alţii. Cele două feţe pe care le-am văzut cu el când nu s-a dus la meciul de vâjthaţ... ha! Erau Crabbe şi Goyle!

— Vrei să spui, zise Hermione în şoaptă, că fetiţa aia căreia i-am reparat balanţa...?

— Da, bineînţeles! spuse Harry răspicat, privind-o cu ochii mari. Bineînţeles că da! Probabil că Reacredinţă era atunci în cameră, aşa că fetiţa... ce toţ spun? Unul dintre ei a dat drumul balanţei ca să-l avertizeze să nu iasă, pentru că era cineva pe hol! Şi a mai fost şi fetiţa care a dat drumul borcanului cu mormoloci! Am trecut toţ timpul pe lângă el şi nu ne-am dat seama!

— Îi pune pe Crabbe şi Goyle să se transforme în fete? zise Ron, râzând în hohote. Pe cinstea mea, e de înţeles de ce par abătuţi în ultima vreme. Mă mir că nu-i spun s-o lase moartă.

— Păi, nu i-ar putea spune aşa ceva, dacă le-a arătat Semnul întunecat, spuse Harry.

— Hm. Semnul întunecat, despre care nu ştim dacă există cu adevărat, spuse Hermione pe un ton sceptic, rulând eseul uscat al lui Ron înainte să mai păţească ceva şi dându-i-l înapoi.

— Rămâne de văzut, zise Harry, încrezător.

— Da, rămâne de văzut, spuse Hermione, ridicându-se şi întinzându-se. Dar, Harry, nu te entuziasma prea tare, eu tot nu cred c-o să poţi să intri în Camera Necesităţii fără să ştii mai întâi ce-i acolo. Şi nu cred c-ar trebui să uiţi — îşi puse pe umăr geanta grea, aruncându-i o privire foarte serioasă -că de fapt ar trebui să te concentrezi asupra obţinerii acelei amintiri de la Slughorn. Noapte bună.

Harry o privi cum se îndepărtează, părând puţin nemulţumit. După ce se închise în urma ei uşa care ducea spre dormitoarele fetelor, Harry îl luă la întrebări pe Ron.

— Tu ce crezi?

— Cred că mi-aş dori să pot să Dispar ca un spiriduş de casă, zise Ron, uitându-se fix la locul unde dispăruse Dobby. Aş lua cu brio testul de Apariţie.

Harry nu dormi bine în noaptea aceea. Avu impresia că fusese treaz ore întregi, întrebându-se cum folosea Reacre-dinţă Camera Necesităţii şi ce avea să vadă când avea să intre el, Harry, acolo a doua zi, pentru că, indiferent ce ar fi zis Hermione, Harry era convins că, dacă Reacredinţă putuse să vadă sediul A.D. şi el avea să vadă... ce anume? Un loc de întâlnire? O ascunzătoare? Un depozit? Un atelier? Rotiţele minţii i se învârtiră neîncetat

şi, când Harry reuşi să adoarmă în cele din urmă, visele îi fură tulburate de imaginea lui Reacredinţă, care se transformă în Slughorn, care se transformă la rându-i în Plesneală...

Harry era cuprins de nerăbdare la micul dejun din dimineaţa următoare, avea o fereastră înainte de Apărare contra Magiei Negre şi era hotărât să petreacă acest timp încercând să intre în Camera Necesităţii. Hermione nu dădu nici un semn de interes vizibil când Harry povesti în şoaptă cum plănuia să intre în Camera Necesităţii, ceea ce îl enervă pe

Harry, pentru că era de părere că Hermione i-ar fi putut fi de mare ajutor, dacă ar fi vrut.

— Fii atentă, zise el încet, aplecându-se în faţă, punând o mână pe Profetul zilei, pe care Hermione tocmai îl luase de la o bufniţă care aducea poşta, şi împiedicând-o să-l deschidă şi să dispară după el. N-am uitat de Slughorn, dar habar nu am cum să-l fac să-mi dea amintirea aia. Şi de ce să nu descopăr ce pune la cale Reacredinţă până îmi vine o idee strălucită?

— Ţi-am mai spus, trebuie să-l convingi pe Slughorn, zise Hermione. Nu se pune problema să-l păcăleşti sau să-l vrăjeşti, altfel Dumbledore ar fi făcut-o într-o clipită. în loc să pierzi timpul în faţa Camerei Necesităţii — smuci Profetul de sub mâna lui Harry şi-l despături pentru a citi prima pagină -, ar trebui să-l cauţi pe Slughorn şi să faci apel la sensibilitatea lui.

— Cineva cunoscut...? întrebă Ron, în timp ce Hermione citea titlurile articolelor.

— Da! spuse Hermione, făcându-i pe Harry şi pe Ron să le stea mâncarea în gât, dar e în ordine, nu a murit. E vorba despre Mundungus. A fost arestat şi închis în Azkaban! Se pare că a pretins că era un Inferius, în timpul unei tentative de furt... Si cineva pe nume Octavius Pepper a dispărut... A, ce îngrozitor, un băiat de nouă ani a fost arestat pentru că a încercat să-şi ucidă bunicii, se crede că era sub influenţa Blestemului Imperius.

Terminară de mâncat în tăcere. Hermione plecă repede la cursul de Studiul Vechilor Rune, Ron se duse în camera de zi ca să termine de scris eseul despre Dementori pentru Plesneală şi Harry porni spre holul de la etajul şapte şi spre bucata de perete de vizavi de tapiseria care-l înfăţişa pe Bar-nabas cel Smintit dându-le lecţii de balet unor troli.

Harry îşi puse Pelerina Invizibilă imediat ce găsi un culoar liber, dar se dovedi că o făcuse degeaba. Când ajunse la destinaţie, descoperi că nu mai era nimeni acolo. Nu era sigur dacă avea şanse mai mari de a intra în cameră dacă Reacredinţă era înăuntru, dar cel puţin prima sa încercare nu avea să fie complicată de prezenţa lui Crabbe sau Goyle deghizaţi în fetiţe de unsprezece ani.

Închise ochii când se apropie de locul unde era ascunsă uşa Camerei Necesităţii. Ştia ce avea de făcut; devenise foarte priceput la asta anul trecut. Concentrându-se din răsputeri, îşi zise: "Trebuie să văd ce face Reacredinţă aici. Trebuie să văd ce face Reacredinţă aici. Trebuie să văd ce face Reacredinţă aici."

Trecu de trei ori prin faţa uşii şi apoi deschise ochii şi se uită la ea plin de speranţă, cu inima băţându-i cu putere în piept... dar avea în faţă aceeaşi porţiune perfect goală de

perete, înainta şi făcu o încercare, împingându-se în perete. Suprafaţa de piatră rămase neclintită şi tare.

— În ordine, şpuşe Harry cu voce tare. în ordine, nu m-am concentrat bine.

Reflectă o clipă, apoi reîncepu să se concentreze din răsputeri, ţinând ochii închişi.

" Trebuie să văd locul unde vine Reacredinţă pe ascuns. Trebuie să văd locul unde vine Reacredinţă pe ascuns. Trebuie să văd locul unde vine Reacredinţă pe ascuns."

Deschise ochii, aşteptând să vadă rezultatul, după ce trecu de trei ori prin dreptul uşii.

Nu mai era nici urmă de uşă.

— Ah, să fim serioşi, îi şpuşe el neliniştit peretelui. A fost o exprimare foarte clară. Fie...

Medita timp de câteva minute înainte de a începe să se plimbe din nou.

"Am nevoie să devii locul care devii pentru Draco Reacredinţă. "

Nu deschise ochii imediat după ce termină de patrulat. Ascultă cu urechile ciulite, ca şi când ar fi putut auzi o pocnitură care şă anunţe apariţia uşii. însă nu auzi nimic, în afară de ciripitul păsărilor de afară. Deschise ochii.

Nici de data asta nu era vreo urmă de usă.

Harry înjură. Cineva scoase un ţipăt. întoarse capul şi văzu un grup de fete din primul an întorcându-se în fugă

după colţul de unde veniseră, sub impresia că tocmai întâlniseră o fantomă cu o gură extrem de spurcată.

Timp de o oră, Harry încercă mai multe variante ale frazei: "Am nevoie să văd ce face Draco Reacredinţă în interiorul tău." Apoi trebui să recunoască faptul că Hermione ar fi pu-ţuţ să aibă dreptate: camera pur şi simplu nu voia şă se deschidă pentru el. Frustrat şi nervos, plecă spre cursul de Apărare contra Magiei Negre, dându-şi jos Pelerina Invizibilă şi îndeşând-o în geantă pe drum.

— Iar ai întârziat, Potter, spuse Plesneală glacial, când Harry intră grăbit în clasa luminată cu lumânări. Zece puncte pierdute de Cercetaşi!

Harry se uită urât la Plesneală, aruncându-se pe scaunul de lângă Ron; jumătate dintre colegii lui erau încă în picioare, îşi scoteau cărţile şi îşi aranjau lucrurile. Nu avea cum să fi venit mult mai târziu decât ei.

— Înainte de-a începe, vreau să-mi predaţi eseurile despre Dementori, zise Plesneală, fluturându-şi bagheta cu un aer neglijent şi făcând douăzeci şi cinci de suluri de pergament să plutească şi să se aşeze ordonat pe biroul său. Pentru binele vostru, sper să fie mai reuşite decât eseurile de proastă calitate despre împotrivirea în faţa Blestemului Imperius a căror lectură a trebuit s-o îndur. Acum, vă rog să deschideţi manualul la pagina... ce doreşti, domnule Finnigan?

— Domnule, spuse Seamus, voiam să vă întreb cum se face diferenţa dintre un Inferius şi o fantomă? Pentru că în Profetul zilei scria ceva despre un Inferius...

— Ba nu, nu scria nimic despre un Inferius, zise Plesneală pe un ton plictisit.

— Dar, domnule, am auzit lumea vorbind despre...

— Dacă ai fi citit articolul cu pricina, domnule Finnigan, ai fi ştiut că aşa-zisul Inferius era nimeni altul decât un hoţ jegos şi pricăjit pe nume Mundungus Fletcher.

— Nu se presupune că Plesneală şi Mundungus ar trebui să fie în aceeaşi tabără? le şopti Harry lui Ron şi Hermione. Nu ar trebui să fie supărat că Mundungus a fost ares...?

— Dar se pare că Potter are foarte multe de spus despre asta, spuse Plesneală, indicând dintr-odaţă băncile din fundul clasei, cu ochii negri aţintiţi asupra lui Harry. Să ne spună Potţer cum facem diferenţa între un Inferius şi o fantomă.

Toată clasa se întoarse să se uite la Harry, care încercă repede să-şi aducă aminte ce îi spusese Dumbledore în noaptea când îl vizitaseră pe Slughorn.

— Ââ... păi... fantomele sunt transparente... zise el.

— A, foarte bine, îl întrerupse Plesneală, arcuindu-şi buza. Da, Potter, este limpede că nu ai studiat degeaba magia timp de şase ani. "Fantomele sunt transparente".

Pansy Parkinson chicoti cu o voce piţigăiată. Câţiva dintre colegii săi zâmbeau ironic. Harry trase aer în piept şi continuă pe un ton calm, deşi simţea că îi fierbe sângele în vine:

— Da, fantomele sunt transparente, în timp ce Inferii sunt cadavre, nu-i aşa? Aşa că trebuie să fie materiali...

— Asta ne-ar fi putut spune şi un copil de cinci ani, zise Plesneală pe un ton batjocoritor. Un Inferius este un cadavru care a fost reanimat prin farmec de către un vrăjitor. Nu este viu, ci doar e folosit ca o marionetă care urmează ordinele unui vrăjitor. Aşa cum sper că ştiţi deja, o fantomă este urma lăsată de sufletul unui decedat pe pământ... şi, bineînţeles, aşa cum a spus şi Potţer cu înţelepciune, este transparentă.

— Păi, varianta lui Harry este cea mai folositoare când încercăm să-i deosebim, zise Ron. Dacă dăm nas în nas cu unul dintre ei pe o străduţă întunecată, mai degrabă ne uităm la el să vedem dacă e transparent sau nu decât să întrebăm: "Mă scuzaţi, sunteţi cumva urma lăsată de sufletul unui decedat pe pământ?".

Se stârni un val de râsete care încetă imediat când Plesneală îngheţă clasa dintr-o privire.

— Încă zece puncte pierdute de Cercetaşi, zise Plesneală. Nici nu mă aşteptam la o abordare mai sofisticată de la Ro-nald Weasley, băiatul care este aţâţ de transparent, încât nu poate Apărea nici la doi centimetri depărtare.

— Nu! şopti Hermione, apucându-l de braţ pe Harry când acesta deschise gura mânios. Nu are sens, o să te alegi iar cu ore de detenţie. Lasă-l!

— Acum deschideţi cărţile la pagina două sute treisprezece, spuse Plesneală, schiţând un zâmbet ironic, şi citiţi primele două paragrafe despre Blestemul Cruciatus.

Ron fu foarte tăcut până la sfârşitul cursului. Când sună de pauză, Lavender îi prinse din urmă pe Ron şi Harry (Hermione dispăruse în mod misterios când se apropiase Lavender) şi-l critică aprig pe Plesneală pentru că glumise pe seama Apariţiei lui Ron, dar nu păru decât să-l enerveze pe Ron, care se descotorosi de ea, oprindu-se la baia băieţilor cu Harry.

— Şi totuşi Plesneală are dreptate, nu-i aşa? zise Ron, după ce se uită înţr-o oglindă crăpată timp de câteva clipe. Nu ştiu dacă merită să dau testul. Pur si simplu nu sunt bun la Apariţii.

— Nu te împiedică nimic să faci şedinţe practice suplimentare în Hogsmeade şi să vezi dacă nu te ajută, spuse Harry. Oricum, o să fie mult mai interesant decât să încerci să Apari în cercul ăla ridicol. Şi apoi, dacă tot nu... ştii tu... dacă tot nu te descurci la fel de bine pe cât ai vrea, poţi să amâni ţestul şi să-l dai cu mine la vară... Myrtle, este baia băieţilor!

Fantoma unei fete se ridicase dintr-o toaletă din una dintre cabinele din spatele lor, plutind acum în aer, privindu-i prin ochelarii albi, rotunzi şi cu dioptrii mari.

— A, zise ea abătută. Voi eraţi.

— Pe cine aşteptai? spuse Ron, privind-o în oglindă.

— Pe nimeni, zise Myrtle, frecându-si bărbia, posomorâtă. A zis că o să mai vină să mă vadă, dar să nu uităm că şi tu ai spus că o să mă vizitezi — îi aruncă o privire plină de reproş lui Harry — şi nu te-am mai văzut de luni întregi. M-am învăţat să nu mă aştept la prea multe de la băieţi.

— Tu nu stai de fapt în baia fetelor? spuse Harry, care avea grijă să ocolească locul acela de câţiva ani buni.

— Ba da, zise ea, ridicând puţin din umeri, bosumflată, dar asta nu înseamnă că nu pot vizita şi ake locuri. Odată am venit şi te-am întâlnit când făceai baie, ţii minte?

— Cum aş putea să uit? zise Harry.

— Şi eu care credeam că mă plăceai, se tângui ea. Poate că o să se întoarcă dacă plecaţi voi. Avem o mulţime de lucruri în comun. Sunt sigură că şi-a dat seama şi el...

Myrtle se uită plină de speranţă spre uşă.

— Când spui că aveţi o mulţime de lucruri în comun, spuse Ron, părând acum destul de amuzat, vrei să spui că şi el trăieşte în curbura în formă de U?

— Nu, zise Myrtle pe un ţon sfidător, cu vocea răsunându-i în baia veche cu faianţă. Vreau să spun că este un suflet sensibil. Şi pe el îl chinuie lumea, suferă de singurătate, nu are cu cine să vorbească şi nu se teme să-şi arate sentimentele şi să plângă!

— A fost aici un băiat care a plâns? spuse Harry, curios. Un băiat din anii mai mici?

— Nu-i treaba ta! zise Myrtle, cu ochii mici şi umezi fixaţi asupra lui Ron, care acum zâmbea de-a dreptul. I-am promis că n-o să spun nimănui şi că o să iau secretul cu mine în...

— ... să nu-mi spui că-n mormânt! zise Ron, pufnind în râs. Mai degrabă în sistemul de canalizare.

Myrtle urlă furioasă şi se aruncă din nou în toaletă, stropind cu apă în lateral şi pe podea. Lui Ron îi venise inima la loc ţachinând-o pe Myrtle.

— Ai dreptate, spuse el, aruncându-şi ghiozdanul pe umăr, o să mă duc la şedinţele de practică din Hogsmeade înainte să mă decid dacă o să dau testul sau nu.

Aşa că în duminica următoare Ron li se alătură lui Her-mione şi celorlalţi elevi din anul şase care aveau să împlinească şaptesprezece ani destul de repede pentru a da ţestul peste două săptămâni. Pe Harry îl încercă un sentiment de invidie când îi privi pregăţindu-se să meargă în saţ; îi era dor de excursiile în Hogsmeade şi era o zi deosebit de frumoasă de primăvară. Era primul cer senin pe care-l văzuseră de foarte multă vreme. însă hotărâse să petreacă acest timp încercând să înfrunte din nou Camera Necesităţii.

— Mai bine ţe-ai duce direct la biroul lui Slughorn şi ai incerca să obţii amintirea aia de la el, zise Hermione când Harry le împărtăşi planul ei şi lui Ron în holul de intrare.

— Dar am încercat! spuse Harry, supărat, şi chiar aşa era. Săptămâna aceea rămăsese în urmă după fiecare curs de

Poţiuni pentru a încerca să discute cu Slughorn, dar profesorul de Poţiuni plecase întotdeauna atât de repede din clasă, încât Harry nu reuşise să-i vorbească. Harry se dusese de două ori la biroul lui şi bătuse la uşă, fără să primească un răspuns, deşi a doua oară era sigur că auzise un gramofon vechi dat încet şi apoi mut.

— Nu vrea să discute cu mine, Hermione! Şi-a dat seama că vreau să-l prind singur din nou şi face totul ca să nu se mai întâmple!

— Atunci nu poţi decât să perseverezi, nu-i aşa?

Şirul nu tocmai lung de oameni care aşteptau să treacă de Filch, care îşi reluase activitatea de împungere cu Senzorii de Tăinuire, avansa cu câţiva paşi şi Harry nu răspunse, te-mându-se că l-ar fi puţuţ auzi îngrijitorul. Le ură noroc lui Ron şi Hermione, apoi se întoarse şi urcă din nou scara de marmură, hotărât să dedice câteva ore Camerei Necesităţii, indiferent ce credea Hermione.

Când ieşi din câmpul vizual al holului de la intrare, Harry scoase din ghiozdan "Harta Ştrengarilor" şi Pelerina Invizibilă. Dispăru sub ea şi atinse harţa cu vârful baghetei, murmurând: "Jur solemn că nu e nimic de capul meu" şi o cercetă cu atenţie.

Având în vedere că era duminică dimineaţa, aproape toţi elevii erau în camerele lor de zi. Cercetaşii erau într-un turn, cei de la Ochi-de-Şoim în altul, Viperinii în carcerele subterane şi Astropufii la subsol, în apropierea bucătăriilor. Din loc în loc mai apărea câte o persoană rătăcită care se strecura pe lângă bibliotecă sau pe câte un coridor. Câţiva elevi erau pe domeniu... iar acolo, singur pe holul de la etajul şapte, era Gregory Goyle. Nu se vedea nici urmă de Camera Necesităţii, dar asta nu-l nelinişti pe Harry; dacă Goyle stătea de pază în faţa ei, însemna că era deschisă indiferent dacă harta o ştia sau nu. Drept urmare, urcă scările în fugă, încetinind doar când ajunse la colţul care dădea spre hol şi se apropie tiptil, foarte încet, de aceeaşi fetiţă cu balanţa grea de alamă cu care Hermione fusese atât de drăguţă, ajutând-o cu două săptămâni în urmă.

Aşteptă până când ajunse chiar în spatele ei înainte de a se apleca foarte jos şi a şopti:

— Bună... eşti tare frumuşică, nu-i aşa?

Goyle scoase un ţipăt piţigăiat de groază, aruncă balanţa în sus şi o luă la fugă, dispărând după colţ cu mult înainte de a se stinge ecoul balanţei care se făcu ţăndări. Harry se întoarse râzând către porţiunea goală de zid dincolo de care era sigur că Draco Reacredintă încremenise, ştiind că apăruse cineva nedorit acolo, însă neîndrăznind să iasă. Harry avu un plăcut sentiment de putere în timp ce încercă să îşi amintească ce combinaţie de cuvinte nu încercase până atunci.

Cu toate acestea, starea de optimism nu dură mult. O jumătate de oră mai târziu, după ce încercase multe alte variante ale dorinţei de a vedea ce punea la cale Reacredintă, peretele era la fel de gol ca înainte. Harry se simţi nespus de frustrat. Reacredintă putea fi la câţiva metri de el şi totuşi nu avea nici un indiciu cât de mic despre ce făcea acolo. Pierzându-şi răbdarea cu desăvârşire, Harry fugi spre perete şi îl lovi cu piciorul.

- AU!

Avu senzaţia că îşi fracturase degetul mare. în timp ce-l ţinu strâns şi începu să sară într-un picior, Pelerina Invizibilă alunecă de pe el.

— Harry?

Se întoarse pe loc, într-un picior, şi căzu, pierzându-şi echilibrul. Fu şocat să o vadă pe Tonks apropiindu-se de el, ca şi cum s-ar fi plimbat în mod obişnuit pe holul acela.

— Ce faci aici? zise el, ridicându-se repede.

De ce trebuia ca Tonks să îl găsească de fiecare dată întir pe jos?

— Am venit să-l văd pe Dumbledore, spuse Tonks.

Lui Harry i se păru că arăta groaznic; era mai slabă decât de obicei, iar părul şaten deschis îi era lipsit de strălucire şi volum

— Biroul lui nu e aici, zise Harry. Este în partea cealaltă a castelului, în spatele garguiului.

— Ştiu, spuse Tonks. Dumbledore nu e aici. Se pare că e din nou plecat.

— Da? zise Harry, punându-şi jos piciorul rănit, cu grijă. Ia spune, tu ştii cumva unde se duce?

— Nu, spuse Tonks.

— Ce voiai să vorbeşti cu el?

— Nimic special, zise Tonks, pigulind în mod mecanic nişte scame de pe mâneca robei. Mi-am zis doar că el trebuie să ştie ce se petrece. Am auzit tot felul de zvonuri... despre tot felul de atacuri.

— Da, ştiu, sunt pline ziarele de astfel de lucruri, spuse Harry. Băieţelul ăla care a încercat să-şi omoare...

— Profetul are obiceiul de a rămâne în urmă cu evenimentele, zise Tonks, părând să nu-l asculte. Ai primit cumva vreo scrisoare de la vreun membru al Ordinului?

— Nu îmi mai scrie nimeni din Ordin, spuse Harry, de când a murit...

Harry observă că lui Tonks i se umpluseră ochii cu lacrimi.

— Îmi pare rău, murmură el stingherit. Adică... şi mie mi-e dor de el.

— Poftim? zise Tonks, absentă, de parcă nu l-ar fi auzit. Bine, pe curând, Harry.

Tonks îi întoarse spatele subit, făcând cale întoarsă, şi-l lăsă pe Harry să se uite la ea cum se îndepărta. După câteva clipe, îşi puse din nou Pelerina Invizibilă şi încercă în continuare să intre în Camera Necesităţii, însă fără tragere de inimă, în cele din urmă, simţi un gol în stomac şi îşi dădu seama că Ron şi Hermione trebuiau să se întoarcă să mănânce de prânz, aşa că renunţă, lăsând holul în seama lui Reacredintă şi sperând ca acestuia să-i fie atât de frică, încât să nu iasă de acolo decât peste câteva ore.

Îi găsi pe Ron şi Hermione în Marea Sală. Aceştia începuseră să mănânce mai devreme şi ajunseseră deja la felul doi.

— Am reuşit... mă rog, aproape că am reuşit! îi zise Ron entuziasmat lui Harry de cum îl văzu. Ar fi trebuit să Apar în faţa ceainăriei doamnei Puddifoot. N-am nimerit chiar acolo, ci în apropierea magazinului lui Scrivenshaft, dar măcar m-am mişcat!

— Bravo, spuse Harry. Tu cum te-ai descurcat, Hermione?

— A, de minune, bineînţeles, zise Ron, înainte ca Hermione să poată răspunde. Deliberare, divinaţie, disperare şi cum i-o mai spune perfecţiunii. După aceea ne-am dus cu toţii să bem ceva la "Trei mături". Să-l fi auzit pe

Twycross cum o lăuda. Mare mirare dacă nu o s-o ceară de soţie mâine, poimâine.

— Dar tu cum te-ai descurcat? întrebă Hermione, ignorân-du-l pe Ron. Ai fost la Camera Necesităţii în tot acest timp?

— Da, spuse Harry. Şi ghici cu cine m-am întâlnit acolo? Cu Tonks!

— Cu Tonks? repetară Ron şi Hermione într-un glas, surprinşi.

— Da, zicea că a venit să-l vadă pe Dumbledore.

— Eu, unul, zise Ron când Harry termină de povestit ce vorbise cu Tonks, cred că a înnebunit. Şi-a pierdut stăpânirea de sine după ce s-a întâmplat la minister.

— E destul de straniu, spuse Hermione, care părea foarte îngrijorată dintr-un motiv sau altul. Ar trebui să păzească şcoala. De ce să-şi părăsească dintr-odată postul ca să vină să-l vadă pe Dumbledore, când el nici măcar nu-i aici?

— Mi-a trecut ceva prin minte, zise Harry, pe un ton nesigur. Se simţea ciudat să o spună cu voce tare; acesta era mai degrabă domeniul lui Hermione.

— Credeţi că ar fi putut fi... ştiţi voi... îndrăgostită de Sirius? Hermione îl privi cu ochii mari.

— Ce te face să spui asta?

— Nu ştiu, spuse Harry, ridicând din umeri, dar mai avea puţin şi izbucnea în plâns când am vorbit despre el.

Iar noul ei Patronus este un patruped mare. Ştiţi... mă întrebam dacă nu o fi... el.

— Este posibil, zise Hermione rar. Dar tot nu-mi dau seama de ce ar veni dintr-odată la castel ca să-l vadă pe Dumbledore, dacă pentru asta a venit de fapt.

— Tot la spusele mele ajungeţi, nu? spuse Ron, înfulecând nişte piure de cartofi. A luat-o puţin razna. Şi-a pierdut stăpânirea de sine. Femeile, îi zise el cu înţelepciune lui Harry. Se supără foarte uşor.

— Şi totuşi, spuse Hermione, trezindu-se din reverie, mă îndoiesc că o să găseşti o femeie care să stea bosumflată o jumătate de oră pentru că Madam Rosmerta nu a râs de gluma ei cu hoaşca, Vindecătorul şi planta Mimbulus mimbletonia.

Ron se încruntă.

CAPITOLUL XXII

DUPĂ ÎNMORMÂNTARE

În jurul turnurilor castelului începură să apară porţiuni de I cer senin, însă aceste semne văratice nu-l înveseliră deloc pe Harry. Eşuase de două ori şi în încercarea de a afla ce făcea Reacredinţă, şi în cea de a începe cu Slughorn o discuţie, care ar fi putut evolua în aşa fel încât Harry să

obţină amintirea pe care se părea că Slughorn o tăinuise decenii la rând.

— Ţi-o spun pentru ultima dată, nu te mai gândi la Reacredinţă, îi zise Hermione cu fermitate lui Harry.

Stăteau cu Ron într-un colţ însorit al curţii, după masa de prânz. Hermione şi Ron aveau amândoi câte o broşură a Ministerului Magiei, Greşeli des întâlnite în timpul Apariţiilor şi cum pot fi evitate, pentru că urmau să dea testul chiar în du-pă-amiaza aceea, dar broşurile nu avuseseră nici un efect liniştitor asupra lor. Ron tresări şi încercă să se ascundă după Hermione la vederea unei fete care apăru după colţ.

— Nu e Lavender, spuse Hermione pe un ton plictisit.

— A, ce bine, zise Ron, venindu-i inima la loc.

— Harry Potter? spuse fata. Mi s-a zis să-ţi dau asta.

— Mulţumesc.

Lui Harry i se puse un nod în stomac când luă micuţul sul de pergament. După ce fata se îndepărtă, zise:

— Dumbledore a spus că următoarea lecţie o să aibă loc numai după ce o să obţin amintirea!

— Poate că vrea să vadă cum te descurci? sugeră Hermione în timp ce Harry desfăşura pergamentul.

Dar în loc să descopere scrisul alungit, îngust şi aplecat al lui Dumbledore, văzu un mâzgălit dezordonat, care era foarte greu de citit din cauza unor pete mari în care se întinsese cerneala.

Dragă Harry, Ron şi Hermione,

Aragog a murit azi-noapte. Harry, Ron, voi l-aţi cunoscut şi ştiţi că era cu adevărat deosebit. Hermione, sunt sigur că ţi-arfi plăcut de el. Ar însemna foarte mult pentru mine dacă aţi da o fugă până aici astă-seară, la înmormântare. M-am gândit să aibă loc pe la asfinţit, acesta era momentul lui preferat din timpul zilei. Ştiu că nu aveţi voie să ieşiţi din castel aşa târziu, dar puteţi să folosiţi Pelerina. Nu v-aş ruga să veniţi, dar chiar nu mă descurc singur. Hagrid

— Fiţi atenţi, spuse Harry, dându-i mesajul lui Hermione.

— Vai, pentru numele lui Dumnezeu, zise ea, citindu-l repede si dându-i-l apoi lui Ron, care îl parcurse cu o expresie din ce în ce mai uimită.

— Nu e întreg la minte! spuse el mânios. Creatura aia le-a spus tovarăşilor lui să ne mănânce pe Harry şi pe mine! I-a poftit să se servească din noi! Şi acum Hagrid se aşteaptă să ne ducem acolo şi să plângem cu sughiţuri peste trupul lui păros, dezgustător şi neînsufleţit!

— Nu-i vorba doar de asta, zise Hermione. Ne cere să plecăm de la castel în timpul nopţii şi ştie că măsurile de siguranţă sunt de sute de ori mai riguroase şi că am putea avea mari probleme dacă ne-ar prinde.

— Dar l-am mai vizitat şi alteori în timpul nopţii, spuse Harry.

— Da, dar nu pentru aşa ceva, zise Hermione. Ne-am asumat multe riscuri ca să-l ajutăm pe Hagrid, dar în

definitiv... Aragog e mort. Dacă ar fi fost nevoie să-i salvăm viaţa...

— ... aş fi fost şi mai puţin dornic să mă duc, spuse Ron cu fermitate. Hermione, tu nu l-ai cunoscut. Crede-mă, moartea l-a făcut mult mai amabil.

Harry luă mesajul înapoi şi cercetă numeroasele pete în care se scursese cerneala. Era evident că plânsese în hohote când îl scrisese.

— Harry, doar nu te gândeşti să te duci, zise Hermione. Chiar nu merită să primeşti ore de detenţie pentru aşa ceva.

Harry oftă.

— Da, ştiu, spuse el. Bănuiesc că Hagrid o să trebuiască să-l îngroape singur pe Aragog.

— Da, asta e, zise Hermione uşurată. Fii atent, nu o să fie mai nimeni la cursul de Poţiuni din după-amiaza asta, din cauza testului de Apariţie... aşa că încearcă să-l sensibilizezi puţin pe Slughorn.

— Vrei să spui că a cincizeci şi şaptea oară o să fie cu noroc? spuse Harry cu amărăciune.

— Noroc, zise Ron dintr-odată. Harry, asta e, trebuie să ai noroc!

— Ce vrei să spui?

— Foloseşte poţiunea norocoasă!

— Ron, asta... asta e! spuse Hermione uluită. Sigur că da! Cum de nu mi-a trecut prin minte?

Harry îi privi cu ochii mari.

— Felix Felicis? zise el. Nu ştiu... sincer să fiu, voiam să o păstrez pentru altceva.

— Pentru ce altceva? întrebă Ron, nevenindu-i să creadă.

— Harry, ce Dumnezeu ar putea fi mai important decât amintirea asta? întrebă Hermione.

Harry nu răspunse. Se gândise adeseori la sticluţa aceea cu licoare aurie, păstrând-o într-un cotlon al imaginaţiei; planuri nedesluşite şi nedefinite, care implicau faptul că Ginny s-ar fi despărţit de Dean şi Ron ar fi fost dinţr-odaţă bucuros că ea avea un nou iubit, se formaseră în adâncurile minţii sale, ieşind la suprafaţă doar în timpul viselor sau al clipelor de dinainte de a se trezi.

— Harry? Ne asculţi? întrebă Hermione.

— Pof...? A, da, sigur, zise el, venindu-şi în fire. Păi... în ordine. Dacă nu o să-l pot convinge pe Slughorn în după-amiaza asta, o să beau nişte Felix Felicis şi o să fac încă o încercare diseară.

— Bine, atunci rămâne stabilit, spuse Hermione pe un ton vioi, ridicându-se şi făcând o piruetă graţioasă. Destinaţie... determinare... deliberare... şopti ea.

— Ah, termină, o rugă Ron, şi aşa nu mă simt bine deloc. Repede, ascunde-mă!

— Nu-i Lavender! zise Hermione, pierzându-şi răbdarea, în timp ce încă două fete ieşiră în curte, iar Ron se ascunse repede după ea.

— Grozav, spuse Ron, uitându-se peste umărul lui Hermione ca să se asigure că aşa era. Pe cinstea mea, par tare abătute, nu?

— Sunt surorile Montgomery şi bineînţeles că par abătute. N-ai auzit ce-a păţit fratele lor mai mic? zise Hermione.

— Sincer să fiu, nu prea mai ştiu ce mai fac rudele celorlalţi, spuse Ron.

— Păi, fratele lor a fost atacat de un om-lup. Se zvoneşte că mama lor a refuzat să-i ajute pe Devoratorii Morţii. Cert este că băieţelul avea doar cinci ani şi a murit la Sf. Mungo. Nu l-au putut salva.

— A murit? repetă Harry, şocat. Dar nu-i aşa că oamenii-lup nu ucid, ci doar te transformă în unul de-ai lor?

— Uneori ucid, zise Ron, care acum arăta neobişnuit de grav. Am auzit că se poate întâmpla când îl ia valul pe omul-lup respectiv.

— Cum se numea omul-lup? spuse Harry repede.

— Păi, se zice că a fost Fenrir Greyback, spuse Hermione.

— Ştiam eu. Maniacul căruia îi place să atace copii, cel despre care mi-a vorbit Lupin! zise Harry furios.

Hermione îl privi cu o expresie sumbră.

— Harry, trebuie să obţii amintirea aia, spuse ea. Tot ce contează este să fie oprit Cap-de-Mort, nu? Toate lucrurile astea îngrozitoare care se întâmplă sunt de fapt opera lui...

Clopoţelul sună în castel şi Hermione şi Ron săriră amândoi în picioare îngroziţi.

— O să fie bine, le zise Harry amândurora, pe când se îndreptau către holul de intrare pentru a se alătura celorlalţi elevi care urmau să dea testul de Apariţie. Mult succes.

— Şi ţie! spuse Hermione, privindu-l cu subînţeles, în timp ce Harry pornea spre camerele de la subsol.

În după-amiaza aceea nu erau decât trei elevi la cursul de Poţiuni: Harry, Ernie şi Draco Reacredinţă.

— Sunteţi încă prea tineri ca să Apăreţi? zise Slughorn fericit. N-aţi împlinit încă şaptesprezece ani?

Cei trei clătinară din cap.

— Ei bine, spuse Slughorn pe un ton vesel, fiind atât de puţini, o să facem ceva distractiv. Vreau ca fiecare dintre voi să-mi pregătească o poţiune amuzantă!

— Pare o sarcină plăcuţă, domnule, zise Ernie, linguşindu-l şi frecându-şi mâinile.

Pe de aha parte, Reacredinţă nici măcar nu schiţă un zâmbet.

— Cum adică "ceva amuzant"? spuse el pe un ton irascibil.

— Ah, faceţi-mi o surpriză, zise Slughorn cu seninătate. Cu o expresie mohorâtă pe chip, Reacredinţă deschise exemplarul său al Realizării Poţiunilor Avansate. Credea evident că lecţia era o pierdere de vreme. Fără îndoială, Reacredinţă regreta timpul pe care l-ar fi putut

petrece în Camera Necesităţii, îşi zise Harry, privindu-l peste manual.

I se părea, sau Reacredinţă slăbise, la fel ca Tonks? în mod cert era mai palid, pielea încă avea o nuanţă cenuşie, probabil din cauză că ieşea aţâţ de rar la aer în ultima vreme. Dar nu era deloc arogant sau entuziasmat şi nu avea un aer superior. Nu mai era nici urmă de lăudăroşenia de care dăduse dovadă în Expresul de Hogwarts, când se fălise în gura mare cu misiunea pe care i-o dăduse Cap-de-Mort. După părerea lui Harry, concluzia era una singură: misiunea, oricare ar fi fost ea, nu mergea bine.

Înveselindu-se la gândul acesta, Harry frunzări exemplarul său din Realizarea Poţiunilor Avansate şi găsi o variantă cu multe modificări, făcute de Prinţul Semipur, pentru "Elixirul care induce euforia", care nu numai că părea să corespundă indicaţiilor lui Slughorn, dar care ar fi putut să-l binedispună într-o asemenea măsură pe acesta (lui Harry îi bătu inima cu putere când îi veni această idee), încât l-ar fi putut convinge să-i dea amintirea, dacă Harry avea să-l facă să guste poţiunea.

— Ei bine, să ştii că arată nemaipomenit, spuse Slughorn, bătând din palme o oră şi jumătate mai târziu, când se uită la substanţa galben-aurie din ceaunul lui Harry. Euforie, nu? Şi a ce miroase? Mmmm... ai adăugat doar o rămurică de mentă, nu-i aşa? O alegere neortodoxă, Harry, dar ce idee genială. Bineînţeles, asta o să contracareze efectele secundare ocazionale, cum ar fi cântatul în exces şi mâncărimile de nas. Băiete, zău că nu ştiu de unde îţi vin ideile astea strălucite. Probabil că...

Harry împinse cu piciorul manualul Prinţului Semipur mai în interiorul ghiozdanului.

— ... pur şi simplu îşi spune cuvântul moştenirea genetică pe care-o ai de la mama ta!

— A, da, se poate, spuse Harry, uşurat.

Ernie părea destul de morocănos, hotărât să i-o ia înainte lui Harry măcar o dată. Făcuse un acţ necugetat şi îşi inventase propria poţiune, care coagulase şi formase un fel de gogoaşă vineţie pe fundul ceaunului său. Reacredinţă îşi strângea deja lucrurile, cu o expresie ursuză pe chip. Slughorn spusese că "Licoarea de Sughiţuri" pe care o preparase era doar "acceptabilă".

Sună clopoţelul, iar Ernie şi Reacredinţă plecară amândoi numaidecât.

— Domnule, începu Harry, dar Slughorn aruncă imediat o privire peste umăr.

Când văzu că nu mai era nimeni în cameră în afară de el şi Harry, nu ştiu cum să plece mai repede.

— Domnule profesor... domnule profesor, nu vreţi să gustaţi po...? strigă Harry disperat.

Dar Slughorn plecase deja. Dezamăgit, Harry goli ceaunul, îşi strânse lucrurile, părăsi hruba şi urcă încet scările, în-dreptându-se către camera de zi.

Ron şi Hermione se întoarseră după-amiaza târziu.

— Harry! strigă Hermione, intrând pe gaura portretului. Harry, l-am luat!

— Felicitări! zise el. Şi Ron?

— Ron... Ron l-a picat de puţin, şopti Hermione, în timp

ce Ron intra cu umerii adunaţi, extrem de abătut. A avut mare ghinion. Doar o chichiţă, examinatorul a observat că lăsase jumătate de sprânceană în urmă. Tu cum te-ai descurcat cu Slughorn?

— Nicicum, spuse Harry, când li se alătură şi Ron. Ai avut ghinion, prietene, dar o să-l iei data viitoare. Putem să-l dăm împreună.

— Da, poate că da, zise Ron pe un ton posomorât. Dar doar pentru o jumătate de sprânceană? Să fim serioşi!

— Te înţeleg, îl linişti Hermione, a fost cam drastic.

La cină, petrecură cea mai mare parte a timpului criticân-du-l pe examinatorul de Apariţii şi Ron chiar păru ceva mai vesel când se îndreptară înapoi spre camera de zi, discutând acum problema amintirii şi a lui Slughorn.

— Ia zi, Harry, ai de gând să foloseşti Felix Felicis sau ba? întrebă Ron.

— Da, presupun că ar fi cazul s-o folosesc, spuse Harry. Nu cred că trebuie s-o beau pe toată, nu pentru o perioadă de douăsprezece ore, doar n-are cum să dureze toată noaptea. O să iau o gură. Două, trei ore ar trebui să fie de ajuns.

— Te simţi grozav când o bei, zise Ron pe un ton nostalgic. Ai impresia că nu poţi să greşeşti cu nimic.

— Ce tot vorbeşti? spuse Hermione, râzând. Tu n-ai băut niciodată!

— Da, dar am crezut că am băut, nu? zise Ron, de parcă asta ar fi contat decisiv. în definitiv, e cam acelaşi lucru.

Având în vedere că tocmai îl văzuseră pe Slughorn intrând în Marea Sală şi ştiind că-i plăcea să mănânce fără să se grăbească, mai zăboviră puţin în camera de zi, planul fiind ca Harry să se ducă la biroul lui Slughorn şi să-i dea timp să se întoarcă acolo. Când soarele ajunse până la nivelul vârfurilor copacilor din Pădurea Interzisă, hotărâră că sosise momentul Şi, după ce se asigurară că Neville, Dean şi Seamus erau cu toţii în camera de zi, se furişară în dormitorul băieţilor.

Harry luă perechea de şosete împachetate de pe fundul cufărului şi scoase sticluţa scânteietoare.

— Ei bine, asta e, spuse Harry, ridicând sticluţa şi luând o înghiţitură măsurată cu grijă.

— Cum te simţi? şopti Hermione.

Harry nu răspunse imediat. Apoi, încet, dar sigur, se simţi cuprins de un sentiment înălţător de posibilităţi infinite; avea impresia că ar fi putut face orice, absolut orice. Şi din-tr-odată obţinerea amintirii lui Slughorn nu numai că părea posibilă, ci de-a dreptul uşor de realizat.

Se ridică în picioare, zâmbind extrem de încrezător.

— Excelent, spuse el. Mă simt excelent. Bun, mă duc la Hagrid.

— Poftim? ziseră Ron şi Hermione într-un glas, îngroziţi.

— Nu, Harry, trebuie să te duci să-l vezi pe Slughorn, ai uitat? spuse Hermione.

— Nu, zise Harry încrezător. Mă duc la Hagrid. Simt că e bine şă mă duc la Hagrid.

— Simţi că e bine şă te duci la înmormântarea unui păianjen uriaş? întrebă Ron şocat.

— Da, zise Harry, scoţându-şi Pelerina Invizibilă din ghiozdan. Simt că acolo trebuie să fiu astă-seară, înţelegeţi ce vreau să spun?

— Nu, spuseră Ron şi Hermione într-un glas, acum de-a dreptul alarmaţi.

— Asta chiar este Felix Felicis, nu-i aşa? zise Hermione neliniştită, ridicând sticluţa la lumină. Nu mai ai o altă sticluţă plină cu... cine ştie ce altceva?

— Cu "Esenţă de Sminteală", de exemplu? sugeră Ron, în timp ce Harry îşi aruncă Pelerina pe umeri.

Harry râse şi Ron şi Hermione părură şi mai speriaţi.

— Credeţi-mă pe cuvânt, spuse el. Ştiu ce fac... sau în orice caz... — se duse încrezător, cu paşi mari spre uşă -ştie Felix.

Îşi trase Pelerina Invizibilă peste cap şi coborî scările, cu Ron şi Hermione imediat în urma lui. La capătul scărilor, Harry se strecură pe uşa deschisă.

— Ce căutai acolo cu ea} strigă Lavender Brown, uitându-se fix prin Harry la Ron şi Hermione, când ieşiră împreună pe uşa dinspre dormitoarele băieţilor.

Harry îl auzi pe Ron bolborosind ceva în urma lui, în timp ce se îndepărta de ei, traversând camera în fugă.

Îi fu uşor să treacă prin gaura portretului. Când se apropie de ea, intrară Ginny şi Dean, iar Harry reuşi să şe strecoare. Când trecu pe lângă ei, o atinse din greşeală pe Ginny.

— Dean, vrei să nu mă mai împingi, zise ea, părând să se enerveze. Tot timpul faci asta, să ştii că pot să intru şi fără ajutor.

Portretul se închise în urma lui Harry, dar nu înainte ca acesta să-l audă pe Dean răspunzându-i supărat.

Înveselindu-se şi mai tare, Harry şe îndreptă cu paşi mari prin castel. Nu fu nevoit să meargă tiptil pentru că nu întâlni pe nimeni în drum, dar nu fu deloc surprins, pentru că în seara aceea era cea mai norocoasă persoană de la Hogwarts.

Nu avea idee de ce ar fi fost bine şă se ducă la Hagrid. Era ca şi cum poţiunea i-ar fi dezvăluit câte o etapă pe rând. Nu întrezărea destinaţia, nu înţelegea cum avea să-l întâlnească pe Slughorn, dar ştia că făcea ceea ce trebuia pentru a obţine amintirea. Când ajunse în holul de la intrare, observă că Filch uitase să închidă uşa. Zâmbind larg, Harry o dădu de perete, inspirând pentru câteva clipe mirosul de iarbă şi aerul curat al serii, înainte de a coborî treptele.

Când ajunse la ultima treaptă, realiză cât de plăcut ar fi fost dacă ar fi trecut prin grădina de zarzavaturi în drum spre coliba lui Hagrid. Nu era chiar în calea lui, dar Harry simţi că era un moft de care trebuia să asculte, aşa că îşi

îndreptă paşii numaidecât către grădina de zarzavaturi unde fu mulţumit, dar nu tocmai surprins, să-l găsească pe profesorul Slughorn vorbind cu profesoara Lăstar. Harry se ascunse după un zid jos de piatră, simtindu-se în armonie cu universul şi ascultând ce discutau cei doi.

— ... Pomona, îţi mulţumesc mult că ţi-ai făcut timp pentru mine, zise Slughorn pe un ton politicos. Majoritatea specialiştilor consideră că au eficienţă maximă dacă sunt culese !a asfinţit.

— A, şi eu cred la fel, spuse profesoara Lăstar cu căldură, îţi ajung?

— Cum să nu, cum să nu, zise Slughorn, iar Harry văzu că ducea un braţ de plante cu frunze mari. O să le pot da câteva frunze tuturor elevilor mei din anul trei şi or să rămână şi câteva de rezervă, pentru cazul în care o să le fiarbă cineva prea mult. Ei bine, îţi doresc o seară plăcută şi încă o dată, mii de mulţumiri!

Doamna profesoară Lăstar se îndreptă către serele ei, în timp ce se lăsa noaptea, iar Slughorn porni spre locul unde stătea Harry, nevăzut.

Cuprins de o dorinţă subită de a se arăta, Harry îşi dădu jos Pelerina cu o mişcare largă.

— Bună seara, domnule profesor.

— Pe barba lui Merlin, Harry, m-ai luat pe nepregătite, zise Slughorn, oprindu-se imediat, cu un aer prevăzător. Cum ai ieşit din castel?

— Cred că Filch a uitat să închidă uşile de la intrare, spuse Harry vesel, încântat să îl vadă pe Slughorn încruntându-se.

— O să-l reclam pe individul ăla, am impresia că e mai preocupat de gunoaie decât de măsurile propriu-zise de siguranţă. Dar, spune-mi, Harry, ce cauţi aici?

— Ştiţi, domnule, e vorba despre Hagrid, zise Harry, care ştia că, în clipa aceea, cel mai bine era să spună adevărul. Este destul de abătut. Dar vă rog să nu spuneţi nimănui, domnule profesor. Nu vreau să aibă probleme din cauza asta.

Era evident că-l făcuse foarte curios pe Slughorn.

— Ei, n-am cum să-ţi promit aşa ceva, zise el cu asprime. Dar ştiu că Dumbledore are încredere în Hagrid până-n pânzele albe, aşa că sunt sigur că n-are cum să pună la cale ceva atât de urât.

— Ştiţi, e vorba despre un păianjen uriaş, pe care l-a avut ani întregi. Trăia în Pădure. Putea să vorbească şi aşa mai departe...

— Am auzit zvonuri conform cărora ar exista Acromantule în Pădure, spuse Slughorn cu o voce joasă, uitându-se către desişul de copaci întunecaţi. Să înţeleg că sunt adevărate?

— Da, zise Harry. Dar unul dintre ei, Aragog, primul păianjen al lui Hagrid, a murit azi-noapte. Hagrid e distrus. Nu vrea să-l înmormânteze singur şi am fost de acord să mă duc la el.

— Frumos din partea ta, foarte frumos din partea ta, spuse Slughorn pe un ton absent, cu ochii mari, aţintiţi asupra luminilor din depărtare, de la coliba lui Hagrid. Dar veninul de Acromantula este foarte preţios. Dacă animalul a murit de curând s-ar putea ca veninul să nu se fi uscat încă. Desigur, n-aş vrea să par insensibil dacă Hagrid e tulburat... dar dacă ar exista o cale să obţin nişte venin... ştii, este aproape imposibil să obţii venin de la o Acromantula când e în viaţă...

Acum Slughorn părea să vorbească mai mult pentru el decât cu Harry.

— ... ar fi o mare pierdere să nu încerc... Aş putea obţine o sută de galioni pentru o jumătate de litru. Sincer să fiu, nu sunt tocmai bine plătit.

În clipa aceea, Harry îşi dădu seama exact ce avea de făcut.

— Păi, zise el, ezitând într-un mod foarte convingător, păi, dacă vreţi să veniţi, domnule profesor, cred că Hagrid o să fie încântat... să îşi poată lua rămas-bun de la Aragog aşa cum se cuvine.

— Da, sigur că da, spuse Slughorn, cu ochii scânteindu-i acum de entuziasm. Harry, uite cum facem, vin şi eu cu două-trei sticle de băutură. Să închinăm un pahar în sănătatea bietului animal. Mă rog, nu în sănătatea lui, dar cel puţin o să-i cinstim amintirea cum se cade, după ce-l îngropăm. Şi trebuie să-mi schimb şi cravata, asta e puţin prea exuberantă pentru o astfel de ocazie.

Se întoarse cu paşi repezi înapoi la castel şi Harry grăbi pasul către coliba lui Hagrid, foarte mulţumit de sine.

— Ai venit, zise Hagrid cu o voce răguşită, când deschise uşa Şi-l văzu pe Harry ieşind de sub Pelerina Invizibilă în faţa lui.

— Da, dar Ron şi Hermione n-au avut cum, spuse Harry. Le pare tare rău.

— Nu-i... nu-i nimic... Să ştii, Harry, că ar fi fost foarte mişcat să ştie c-ai venit.

Hagrid se cutremură de plâns. îşi făcuse o banderolă neagră dintr-un fel de cârpă îmbibată cu cremă de pantofi şi avea ochii roşii şi umflaţi de plâns. Harry îl bătu liniştitor pe cot, care era cel mai înalt loc unde putea să ajungă fără să se întindă.

— Unde o să-l înmormântăm? întrebă el. în Pădure?

— Doamne păzeşte, spuse Hagrid, ştergându-şi lacrimile cu partea de jos a cămăşii. Ceilalţi păianjeni nu mă mai lasă nici să mă apropii de pânzele lor acum, că a murit Aragog. Se pare nu m-au mâncat până acum doar pentru că le interzisese el s-o facă! Harry, îţi vine să crezi aşa ceva?

Răspunsul sincer era "da". Harry îşi aminti cu o detaşare relativă momentul când el şi Ron ajunseseră faţă în faţă cu Acromantulele: nu avuseseră nici o îndoială că Aragog era singurul care le împiedica să-l mănânce pe Hagrid.

— Până acum n-a existat nici o parte din Pădure unde să nu mă pot duce! zise Hagrid, clătinând din cap. Să ştii că n-a fost deloc uşor să iau trupul neînsufleţit al lui Aragog de acolo. Vezi tu, de obicei ei îi mănâncă pe păianjenii care

mor. Dar am vrut să-l înmormântez cum se cuvine... să-mi iau rămas-bun de la el.

Izbucni din nou în plâns şi Harry îl bătu din nou pe cot, spunând în timpul acesta (pentru că poţiunea părea să sugereze că aşa era mai bine):

— M-am întâlnit cu domnul profesor Slughorn când veneam încoace, Hagrid.

— N-ai dat de bucluc, nu? zise Hagrid, ridicându-şi privirea, îngrijorat. N-ar fi trebuit să părăseşti castelul după înserat, ştiu, e vina mea.

— Nu, nu, când a auzit unde merg, a zis că ar vrea să vină şi el să-i prezinte un ultim omagiu lui Aragog, spuse Harry. Cred că s-a dus să se îmbrace cu nişte haine mai potrivite— şi a zis că aduce ceva de băut, ca să închinăm un pahar în amintirea lui Aragog.

— Chiar aşa? spuse Hagrid, în acelaşi timp uimit şi mişcat. E... tare drăguţ din partea lui, zău dacă nu, şi nici nu te-a reclamat. Până acum n-am prea avut de-a face cu Horace Slughorn. Şi uite, acum vine să-şi ia rămas-bun de la Aragog, nu? Lui Aragog i-ar fi făcut plăcere să ştie că vine. Crede-mă.

Harry se gândi în sinea lui că lui Aragog i-ar fi plăcut cel mai mult la Slughorn cantitatea substanţială de carne pe care ar fi furnizat-o. Se duse la fereastra din spate a colibei, pe care văzu imaginea oarecum înfiorătoare a păianjenului imens neînsufleţit întins pe spate, cu picioarele strânse şi încâlcite.

— O să-l îngropăm aici, Hagrid, în grădina ta?

— Imediat după straturile de dovleci, aşa m-am gândit, zise Hagrid cu o voce sugrumată. Am săpat deja... ştii tu... groapa. Mă gândeam că am putea să spunem câteva cuvinte înainte. Amintiri dragi, ştii tu...

Vocea îi tremură şi se stinse. Cineva bătu la uşă şi Hagrid se duse să deschidă, suflându-şi nasul într-o batistă mare cu buline. Slughorn intră repede în cameră, ducând câteva sticle în braţe şi purtând o cravată neagră, sobră.

— Hagrid, zise el, cu o voce joasă şi gravă. Condoleanţele mele pentru pierderea pe care ai suferit-o.

— Eşti tare amabil, spuse Hagrid. Mulţumesc mult. Şi îţi mulţumesc şi pentru că nu i-ai dat ore de detenţie lui Harry.

— Nici nu mi-a trecut prin minte, zise Slughorn. Ce noapte sumbră, ce noapte sumbră. Unde se află în clipa de faţă bietul animal?

— În grădină, spuse Hagrid cu o voce tremurată. Atunci... atunci, să mergem, nu?

Cei trei ieşiră în grădina din spate. Luna palidă se zărea printre copaci, iar razele ei se contopeau cu lumina revărsată pe fereastra lui Hagrid, luminând trupul neînsufleţit al lui Aragog care zăcea pe marginea unei gropi uriaşe, lângă un munte de pământ de trei metri înălţime, săpat de curând.

— Este magnific, zise Slughorn, apropiindu-se de capul păianjenului, care se uita în gol spre cer, cu patru perechi de °chi înceţoşaţi, având doi colţi imenşi, curbaţi şi imobili, care scânteiau în lumina lunii.

Harry avu impresia că aude nişte sticluţe lovindu-se unele de altele când Slughorn se aplecă deasupra colţilor, părând să examineze capul enorm şi păros.

— Nu toată lumea le apreciază frumuseţea, îi spuse Hagrid lui Slughorn, care stătea cu spatele la el, cu lacrimile prelin-gându-i-se din colţurile ridate ale ochilor. Nu ştiam că te interesează creaturile de genul lui Aragog, Horace.

— Să mă intereseze? Hagrid, dragul meu, le venerez, zise Slughorn, îndepărtându-se de păianjen. Harry îl zări ascunzând o sticluţă sub pelerină, dar Hagrid nu observă nimic, ştergându-se iar la ochi. Acum... ce ziceţi, trecem la înmormântarea propriu-zisă?

Hagrid încuviinţă din cap şi înainta. Luă păianjenul uriaş şi deosebit de greu în braţe şi-l rostogoli în groapă, cu un mormăit răsunător. Animalul se lovi de fundul gropii cu un zgomot sec, înfiorător, parcă crocant. Hagrid începu din nou să plângă.

— Este firesc să-ţi fie greu, în definitiv l-ai cunoscut cel mai bine dintre toţi, spuse Slughorn, bătându-l liniştitor pe cot, din neputinţa de-a ajunge mai sus de atât, la fel ca Harry. Ce-ar fi să spun câteva cuvinte?

Harry se gândi că Slughorn probabil că obţinuse o cantitate substanţială de venin de bună calitate de la Aragog, pentru că acesta se apropie de marginea gropii, zâmbind mulţumit şi zicând rar, cu o voce impunătoare:

— Rămas bun, Aragog, rege al arahnidelor, cei care te-au cunoscut n-or să uite în veci prietenia profundă şi de durată pe care le-ai purtat-o! Trupu-ţi efemer o să se piardă

în neant, dar spiritul tău o să dăinuie în căminul liniştit şi decorat cu pânze din inima Pădurii. Fie ca descendenţii tăi cu vedere pluriocularã să prospere şi să înflorească, iar oamenii care ţi-au fost prieteni să găsească alinare pentru pierderea grea pe care au suferit-o.

— A fost... a fost... extraordinar! urlă Hagrid, prăbuşindu-se pe movila de pământ şi plângând mai tare ca niciodată.

— O să fie bine, o să fie bine, zise Slughorn, fluturându-şi bagheta şi făcând muntele uriaş de pământ să se ridice în aer şi să cadă peste păianjenul mort cu o bufnitură înăbuşita, care formă un dâmb neted. Hai să ne ducem în casă şi să bem un păhărel. Harry, treci de partea cealaltă... aşa... hai, Hagrid, încetişor... bravo.

Îl aşezară pe Hagrid pe un scaun, la masă. Colţ, care stătuse ghemuit în coşul său în timpul înmormântării, se apropie acum tiptil de ei, punându-şi capul greu în poala lui Harry, ca de obicei. Slughorn desfăcu una dintre sticlele de vin pe care le adusese.

— Să ştiţi că le-am testat pe toate să nu fie otrăvite, îl asigură el pe Harry, turnând aproape toată sticla într-una dintre cănile de mărimea unor găleţi şi întinzându-i-o lui Hagrid. Am pus un spiriduş de casă să guste din toate sticlele după ce s-a întâmplat cu bietul Rupert, prietenul tău.

Harry îşi imagină expresia pe care ar fi avut-o Hermione dacă ar fi auzit vreodată despre acest exemplu de exploatare a spi-riduşilor de casă şi hotărî să nu-i vorbească niciodată despre asta.

— Una lui Harry, zise Slughorn, turnând altă sticlă în două căni, şi una pentru mine. Ei bine, spuse el ridicând cana, să bem în cinstea lui Aragog.

— În cinstea lui Aragog, spuseră Harry şi Hagrid într-un glas. Slughorn şi Hagrid luară o înghiţitură zdravănă. Insă

Harry ştiu că nu trebuia să bea, căci Felix Felicis îi arăta calea dreaptă, aşa că se prefăcu să ia o gură şi apoi puse cana la loc pe masă, în faţa lui.

— Ştii, l-am avut de când era în ou, zise Hagrid cu tristeţe. Era tare mititel când a ieşit din ou. Cât un pekinez.

— Drăguţul de el, spuse Slughorn.

— Îl ţineam la şcoală, într-un dulap până când... mă rog... Hagrid se posomori şi Harry ştiu care era motivul: Tom

Cruplud făcuse în aşa fel încât Hagrid să fie exmatriculat, fiind acuzat de deschiderea Camerei Secretelor. însă Slughorn parcă nici nu era atent la ce spunea Hagrid; se uita la tavan, de care erau atârnate mai multe cratiţe de alamă şi un mănunchi de fire lungi şi mătăsoase, de un alb strălucitor.

— Hagrid, nu-mi spune că ăla e un fir de păr de unicorn.

— Ba da, zise Hagrid pe un ton indiferent. Din coadă. Se mai prind fire de ramuri şi tufişuri prin Pădure, ştii cum e.

— Dragul meu, tu ai idee cât valorează?

— Eu îl folosesc ca bandaj când se răneşte vreun animal, spuse Hagrid, ridicând din umeri. E tare folositor şi foarte rezistent, să ştii.

Slughorn luă încă o gură zdravănă din cană, uitându-se atent prin colibă. Harry îşi dădu seama că profesorul căuta de fapt alte comori, pe care le-ar fi putut transforma în provizii considerabile de mied ţinut în butoaie de stejar, ananas cristalizat şi smochinguri de catifea. Slughorn umplu din nou cana lui Hagrid şi pe a lui, punându-i întrebări despre creaturile care trăiau în Pădure în prezent şi despre cum putea Hagrid să aibă grijă de toate astea. Hagrid, devenit expansiv sub influenţa alcoolului şi a curiozităţii măgulitoare a lui Slughorn, încetă să se şteargă la ochi şi începu să explice bucuros şi pe-ndelete căsătoriile dintre Apărarcuri.

Poţiunea Felix Felicis îl îndemnă acum pe Harry să observe că băutura pe care o adusese Slughorn era aproape pe terminate. Harry încă nu reuşise să arunce "Vraja de Umplere" fără să spună incantaţia cu voce tare, dar în seara aceea ideea că n-ar fi putut să o facă era hilară. Se dovedi că avusese dreptate. Harry zâmbi în sinea sa, neobservat de Hagrid şi Slughorn (care acum îşi povesteau unul altuia întâmplări cu comerţul ilegal de ouă de dragon), îşi îndreptă bagheta pe sub masă spre sticlele aproape goale şi acestea începură să se umple imediat.

O oră şi ceva mai târziu, Hagrid şi Slughorn începură să facă toasturi extravagante: în cinstea Şcolii Hogwarts, în cinstea lui Dumbledore, în cinstea vinului făcut de spiriduşii de casă şi în cinstea lui...

— Harry Potter! tună Hagrid, cu vinul scurgându-i-se pe bărbie când goli a paisprezecea găleată cu vin.

— Da, bine zis, strigă Slughorn cu o voce groasă, Parry Otter, băiatul ales care... ştiţi voi... ceva de genul ăsta, bolborosi, apoi golindu-şi cana.

Nu trecu mult şi Hagrid începu să plângă din nou, făcându-l pe Slughorn să ia tot mănunchiul de fire din coadă de unicorn şi să-l vâre în buzunar, strigând: "în cinstea prieteniei! în cinstea generozităţii! în cinstea firelor de unicorn care se vând cu zece galioni!"

La scurt timp după aceea, Hagrid şi Slughorn stăteau unul lângă altul, ţinându-se de după umeri şi cântând o baladă tristă despre un vrăjitor pe moarte pe nume Odo.

— Aaaaah, cei buni mor de tineri, murmură Hagrid, gâr-bovindu-se peste masă şi uitându-se puţin cruciş, în timp ce Slughorn cânta în continuare refrenul. Tata era prea tânăr ca să moară... Şi părinţii tăi la fel, Harry...

Din colţurile ridate ale ochilor lui Hagrid se prelinseră din nou lacrimi mari. îl apucă de braţ pe Harry, scuturându-l.

— ... cei mai bricepuţi brăjitori din generaţia lor pe care i-am cunoscut în vieţile mele... ce îngrozitor... ce îngrozitor...

Slughorn cântă, tânguindu-se:

Înapoi acasă l-au dus pe Odo, marele erou,

Pe meleagurile unde a copilărit i-au făcut mormânt,

Cu pălăria întoarsă pe dos ei l-au îngropat,

Cu bagheta ruptă-n două, şi s-au întristat.

— ... îngrozitor, mormăi Hagrid, întorcându-şi într-o parte capul mare şi lăţos, sprijinit pe braţe, după care adormi şi începu să sforăie de mama focului.

— Iartă-mă, spuse Slughorn sughiţând. Ce să-i fac, n-am voce deloc.

— Hagrid nu se referea la cum cântaţi, zise Harry încet. Se referea la moartea părinţilor mei.

— A, spuse Slughorn, înăbuşindu-şi un râgâiţ sonor. Vai de mine. Da, a fost îngrozitor ce s-a întâmplat... absolut îngrozitor, îngrozitor... îngrozitor...

Părea să nu ştie ce să spună şi începu să umple din nou cănile.

— Bănuiesc... bănuiesc că tu nu-ţi aminteşti nimic, nu, Harry? întrebă el, stingherit.

— Nu. Ştiţi, aveam un an când au murit, zise Harry, ochii aţintiţi asupra lumânării care pâlpâia în ritmul sforăiturilor zdravene ale lui Hagrid. Dar între timp am aflat detaliile, întâi a murit tata. Ştiaţi?

— Nu. Nu ştiam, spuse Slughorn cu o voce joasă.

— Da. Cap-de-Mort l-a omorât şi apoi a păşit peste trupul lui neînsufleţit, apropiindu-se de mama, zise Harry.

Slughorn se cutremură puternic, dar nu păru să-şi poată dezlipi privirea îngrozită de pe chipul lui Harry.

— I-a spus să se dea la o parte, spuse Harry pe un ton neutru. Mi-a zis că nu era nevoie ca ea să moară. Că el voia să mă omoare doar pe mine. Că ar fi putut să fugă.

— Vai de mine, şopti Slughorn. Ar fi putut... nu era nevoie... ce îngrozitor...

— Da, nu-i aşa? spuse Harry, abia auzit. Dar ea nu s-a dat la o parte. Tata murise deja, dar nu voia să mă piardă şi pe mine. A încercat să-l înduplece pe Cap-de-Mort, dar el i-a râs în faţă.

— Ajunge! zise Slughorn dintr-odată, ridicând o mână tre-murândă. Te rog, dragul meu, ajunge. Sunt un om bătrân. Nu pot să mai aud. Nu vreau să mai aud.

— A, da, am uitat, minţi Harry, ghidat de Felix Felicis. V-a plăcut de ea, nu?

— Dacă mi-a plăcut? spuse Slughorn, cu ochii umplându-i-se din nou de lacrimi. Nu cred să fi existat cineva care s-o fi cunoscut şi căruia să nu-i fi plăcut. Era atât curajoasă. Avea un simţ umorului teribil. Am fost distrus.

— Şi totuşi refuzaţi să-i ajutaţi fiul, zise Harry. Ea şi-a dat viaţa pentru mine şi dumneavoastră nu vreţi să-mi daţi o amintire.

Sforăiturile puternice ale lui Hagrid răsunară în colibă. Harry nu îşi dezlipi privirea de pe ochii înlăcrimaţi ai lui Slughorn. Profesorul de Poţiuni părea incapabil să se uite în altă parte.

— Nu spune asta, şopti el. Nu că nu vreau... Dacă aş şti că te-ar ajuta la ceva, sigur că... Dar nu poate servi la nimic...

— Ba da, spuse Harry răspicat. Dumbledore are nevoie de informaţii. Eu am nevoie de informaţii.

Ştia că nu risca nimic: băutura Felix îi spunea că Slughorn nu avea să-şi amintească nimic din toate astea dimineaţa următoare. Privindu-l pe Slughorn drept în ochi, Harry se aplecă puţin spre el.

— Sunt "cel ales". Trebuie să-l ucid. Am nevoie de amintirea aia.

Slughorn se făcu alb ca varul, cu fruntea lucioasă perlată cu broboane de transpiraţie.

— Chiar eşti "cel ales"?

— Desigur, spuse Harry pe un ton calm.

— Dar atunci... dragul meu... îmi ceri foarte mult... mai precis, îmi ceri să te ajut în încercarea de a-l distruge pe...

— Nu vreţi să-l vedeţi mort pe vrăjitorul care a ucis-o pe Lily Evans?

— Harry, Harry, sigur că vreau, dar...

— Vă temeţi că o să afle că m-aţi ajutat? Slughorn tăcu îngrozit.

— Fiţi curajos, aşa cum era mama, domnule profesor. Slughorn ridică o mână plinuţă şi îşi lipi de buze degetele tremurânde, arătând pentru o clipă ca un bebeluş imens.

— Nu sunt mândru de ce am făcut, şopti el printre degete. Mi-e ruşine de... de ce înfăţişează amintirea aia. Cred că atunci am făcut un mare rău.

— Aţi putea îndrepta orice rău aţi făcut dându-mi amintirea, zise Harry. Ar fi un gest curajos şi nobil.

Hagrid tresări în somn şi sforăi în continuare. Slughorn şi Harry se uitară unul la celălalt peste lumânarea care se topea. Urmă o perioadă foarte lungă de tăcere, dar Felix Felicis îi spuse lui Harry să nu vorbească, ci să aştepte.

Atunci Slughorn băgă mâna în buzunar foarte încet, scoţându-şi bagheta. Vârî şi cealaltă mână într-un buzunar interior al pelerinei şi scoase o sticluţă goală. Uitându-se în continuare în ochii lui Harry, Slughorn duse vârful baghetei la tâmplă şi când îl retrase, de el era ataşat un fir argintiu de amintire. Firul deveni din ce în ce mai lung, până când se desprinse, rămânând agăţat de baghetă şi fiind de un argintiu strălucitor. Slughorn îl puse în sticluţă, unde se încolăci şi apoi se destinse, învolburându-se ca o substanţă gazoasă. Puse dopul cu mâini tremurânde şi apoi îi dădu sticluţa lui Harry peste masă.

— Vă mulţumesc mult, domnule profesor.

— Eşti un băiat bun, spuse profesorul Slughorn cu lacrimile şiroindu-i pe obrajii bucălaţi până în mustaţa ca de morsă. Şi ai moştenit ochii ei. Sper să nu ai o părere îngrozitoare despre mine după ce o s-o vezi...

Îşi sprijini şi el capul pe braţe, oftă din rărunchi şi adormi.

CAPITOLUL XXIII

HORCRUXURILE

Furişându-se înapoi spre castel, Harry simţi că începeau să treacă efectele poţiunii Felix Felicis. Uşa de la intrare rămăsese în continuare deschisă pentru el, dar la etajul trei se întâlni cu Peeves şi reuşi şă scape neobservat, cotind brusc şi mergând pe una dintre scurtăturile secrete. Când ajunse în faţa portretului doamnei grase şi îşi dădu jos Pelerina Invizibilă, nu fu surprins să o vadă că era extrem de necooperantă.

— Ai idee cât e ceasul?

— Îmi pare rău, a trebuit să mă duc să rezolv ceva important.

— Ei bine, parola s-a schimbat la miezul nopţii aşa că se pare că o să trebuiască să dormi pe hol.

— Poftim? zise Harry. Dar de ce s-a schimbat la miezul nopţii?

— Uite aşa, spuse doamna grasă. Dacă nu-ţi convine, n-ai decât să te duci la director. Dânsul a întărit măsurile de siguranţă.

— Grozav, zise Harry cu amărăciune, uitându-se în jur la podeaua tare. Excelent. Da, chiar m-aş duce la Dumbledore dacă ar fi aici, pentru că tot dânsul a vrut să...

— Este aici, spuse o voce din spatele lui Harry. Domnul profesor Dumbledore s-a întors la şcoală acum o oră.

Nick Aproape-Făr-De-Cap plutea spre Harry, cu capul clă-tinându-i-se ca de obicei pe guler.

— Mi-a zis Baronul Sângeros, care l-a văzut sosind, spuse Nick. Baronul zicea că părea bine dispus, însă puţin obosit, desigur.

— Unde este? zise Harry, cu inima bătându-i cu putere.

— A, bombăne şi pierde vremea în turnul de astronomie — este ocupaţia lui preferată.

— Nu Baronul Sângeros, Dumbledore.

— A, în biroul lui, spuse Nick. Din câte zicea Baronul, parcă avea ceva de rezolvat înainte să se ducă la culcare.

— Da, chiar are ceva de rezolvat, zise Harry, cuprinzându-l un val de entuziasm la gândul că avea să-i spună lui Dumble-dore că obţinuse amintirea.

Se întoarse pe călcâie şi o luă din nou la fugă, ignorând-o pe doamna grasă, care striga după el.

— Vino înapoi! Recunosc, am minţit! Eram supărată că m-ai trezit din somn! Parola este în continuare "coropişniţă"!

Dar Harry alerga deja pe hol şi câteva minute mai târziu rostea "ecleruri caramelizate" în faţa garguiului lui Dumble-dore, care se dădu la o parte, lăsându-l pe Harry să ajungă la scara în spirală.

— Intră, spuse Dumbledore când Harry bătu la uşă. Părea foarte obosit.

Harry deschise uşa. Biroul lui Dumbledore era neschimbat, singurul lucru diferit fiind cerul întunecat si înstelat de dincolo de ferestre.

— Dumnezeule mare, Harry, zise Dumbledore surprins. Cărui fapt îi datorez această plăcere nocturnă?

— Domnule... am obţinut-o. Am obţinut amintirea de la Slughorn.

Harry scoase sticluţa şi i-o arătă lui Dumbledore. Pentru câteva clipe, directorul rămase înmărmurit. Apoi zâmbi larg dintr-odată.

— Harry, ce veste extraordinară! Te-ai descurcat de minune! Ştiam eu c-o să reuşeşti!

Părând să uite complet cât de târziu era, înconjură repede biroul, luă sticluţa cu amintirea lui Slughorn în mâna teafără şi se duse cu paşi mari la dulapul unde ţinea Pensivul.

— Şi acum, zise Dumbledore, punând ligheanul de piatră pe birou şi golind în el conţinutul sticluţei, acum o s-o vedem în sfârşit. Harry, repede.

Harry îl ascultă, aplecându-se deasupra Pensivului şi sim-ţindu-şi picioarele cum se desprind de podea... căzu din nou prin întuneric şi ateriza în biroul lui Horace Slughorn, cu mulţi ani în urmă.

Îl văzu pe Horace Slughorn, mult mai tânăr, cu părul des, strălucitor, blond închis, şi mustaţa de un blond-roşcat, stând din nou în fotoliul comod cu braţe din biroul său, cu picioarele sprijinite pe o pernă de catifea, ţinând un pahar mic cu vin într-o mână şi căutând cu cealaltă într-o cutie cu ananas cristalizat. Cei şase adolescenţi erau si de data asta în jurul lui, iar printre ei se număra şi Tom Cruplud, care purta pe deget inelul de aur cu piatră neagră al lui Dorlent.

Dumbledore ateriza lângă Harry exact când Cruplud întrebă:

— Domnule, este adevărat că doamna profesoară Merrythought iese la pensie?

— Tom, Tom, Tom, nu ţi-aş putea spune nici dacă aş şti, zise Slughorn, atenţionându-l pe Cruplud cu arătătorul acoperit cu zahăr, dar stricând efectul într-o anumită măsură fiindcă îi făcu pe ascuns cu ochiul. Băiete, recunosc că tare mi-ar plăcea să ştiu de unde ai toate informaţiile astea. Ştii mai multe decât majoritatea profesorilor, zău aşa.

Cruplud zâmbi; ceilalţi băieţi râseră, aruncându-i priviri pline de admiraţie.

— Ai un talent deosebit pentru a afla lucruri pe care nu ar trebui să le ştii şi reuşeşti să te bagi pe sub pielea oamenilor importanţi. Apropo, îţi mulţumesc pentru ananas, ai ghicit, chiar este preferatul meu.

Mai mulţi dintre băieţi râseră din nou pe înfundate.

— ... nu am nici o îndoială că o să ajungi ministrul Magiei în mai puţin de douăzeci de ani de acum înainte. In mai puţin de cincisprezece, dacă o să-mi trimiţi în continuare ananas. Am contacte excelente la minister.

Tom Cruplud doar zâmbi, pe când ceilalţi râseră din nou. Harry observă că nu era nici pe departe cel mai mare dintre băieţi, dar toţi păreau să-l considere conducătorul lor.

— Nu ştiu dacă mi s-ar potrivi o carieră politică, domnule, zise el când se stinseră râsetele. Printre altele, nu am un trecut potrivit.

Câţiva dintre băieţii din jurul lui îşi zâmbiră unii altora. Harry era convins că era o glumă între ei, fără îndoială, despre ce ştiau sau bănuiau despre celebrul strămoş al liderului grupului lor.

— Prostii, spuse Slughorn pe un ton vioi. E evident că faci parte dintr-un neam vrăjitoresc de soi, judecând după abilităţile tale. Nu, nu, Tom, o să ajungi departe şi să ştii că nu m-am înşelat niciodată asupra vreunui elev.

Ceasul mic de aur de pe biroul lui Slughorn anunţă ora unsprezece fix în spatele lui şi profesorul îşi întoarse capul spre el.

— Vai de mine, ce târziu s-a făcut! spuse el. Ei bine, băieţi, ar fi cazul să plecaţi, dacă nu vreţi să aveţi probleme. Les-ţrange, vreau să-mi predai eseul până mâine, altfel primeşti ore de detenţie. Avery, e valabil şi pentru tine.

Băieţii ieşiră pe rând din cameră. Slughorn se ridică greoi din fotoliu şi îşi duse paharul gol pe birou. Se întoarse când auzi un zgomot în spatele lui; Cruplud era încă acolo.

— Ai grijă, Tom, spuse Slughorn. Nu cred că e bine să fii surprins pe holuri după stingere, mai ales că eşti şi Perfect...

— Domnule, voiam să vă întreb ceva.

— Înţreabă-mă, băiete, întreabă-mă...

— Domnule, voiam să vă întreb ce ştiţi despre... despre Horcruxuri?

Slughorn îl privi fix, mângâind în mod mecanic piciorul paharului cu vin.

— Faci cumva un proiect pentru Apărarea contra Magiei Negre?

Dar Harry îşi dădu seama că Slughorn ştia foarte bine că nu era o chestiune legată de şcoală.

— Nu chiar, domnule, zise Cruplud. Am întâlnit termenul într-o carte şi nu am înţeles exact la ce se referă.

— Da. Păi, nu prea sunt şanse să găseşti o carte la Hogwarts care să dea detalii despre Horcruxuri, Tom. Ţin de magia întunecată, de magia cea mai întunecată, spuse Slughorn.

— Dar bănuiesc că dumneavoastră ştiţi totul despre ele, nu-i aşa? Mă gândeam că un vrăjitor de talia dumneavoastră... Mă scuzaţi, evident, dacă nu puteţi să-mi spuneţi... Dar mi-am daţ seama că singurul de la care aş fi puţuţ afla eraţi dumneavoastră... Aşa că m-am gândit să vă întreb.

Strategia lui Cruplud era foarte iscusită, îşi zise Harry. Ezitarea, tonul firesc, măgulitor — toate erau în cantităţi perfecte. Harry avea o experienţă mult prea bogată în încercarea de a scoate informaţii de la oameni reticenţi pentru a nu recunoaşte un maestru în domeniu. îşi dădu seama că acesta îşi dorea extrem de mult informaţiile; poate că îşi pregătise minuţios acest moment de câteva săptămâni.

— Păi, spuse Slughorn, fără să se uite la Cruplud, ci jucân-du-se cu funda de pe capacul cutiei cu ananas cristalizat, păi, sunt sigur că nu greşesc cu nimic prezentându-ţi o imagine de ansamblu. Doar cât să înţelegi termenul. "Horcrux" este cuvântul care reprezintă un obiect în care cineva şi-a ascuns o parte din suflet.

— Ştiţi, domnule, nu prea înţeleg cum vine asta, zise Cruplud. îşi controla cu grijă vocea, dar Harry sesiză o urmă de entuziasm.

— Ei bine, îţi fragmentezi sufletul, ştii, spuse Slughorn, şi ascunzi o parte din el într-un obiect din afara corpului. Atunci, chiar dacă trupul este atacat sau distrus, nu mai poţi muri, pentru că o parte din sufletul tău rămâne pe pământ, neatinsă. Dar, bineînţeles, existenţa sub o astfel de formă...

Slughorn se strâmbă şi Harry se trezi amintindu-şi nişte cuvinte pe care le auzise cu aproape doi ani în urmă.

"Am fost smuls din corp, eram mai puţin decât un spirit, mai puţin decât o stafie obişnuită... Dar eram viu."

— ... nu ar dori-o decât foarte puţini, Tom, foarte puţini. Moartea ar fi de preferat între cele două.

Dar setea lui Cruplud era acum evidentă. Avea o expresie lacomă pe chip, nemaiputând să-şi ascundă dorinţa arzătoare.

— Cum îţi poţi fragmenta sufletul?

— Păi, zise Slughorn, cu un oarecare disconfort, trebuie să înţelegi că sufletul e menit să rămână inţacţ şi

întreg. Fragmentarea lui este un abuz, este împotriva legilor naturii.

— Dar cum se face?

— Printr-o faptă condamnabilă. Suprema faptă condamnabilă. Ucigând. Luarea unei vieţi sfâşie sufletul. Vrăjitorul care doreşte să creeze un Horcrux foloseşte efectul negativ în avantajul lui: încastrează fragmentul sfâşiat.

— Îl încastrează? Dar cum...?

— Există o vrajă, nu mă întreba care, n-o ştiu! spuse Slug-horn, clătinând din cap ca un elefant bătrân, deranjat de nişte ţânţari. Arăt eu ca şi cum aş fi încercat s-o fac? Ţi se pare că arăt ca un ucigaş?

— Nu, domnule, sigur că nu, zise Cruplud repede. Ierta-ţi-mă. Nu am vrut să vă jignesc.

— Nu-i nimic, nu-i nimic, nu m-ai jignit, spuse Slughorn cu o voce aspră. E firesc să fii curios în privinţa acestor lucruri. Vrăjitorii de un anumit calibru au fost atraşi mereu de aceste aspecte ale magiei.

— Da, domnule, spuse Cruplud. însă ceea ce nu înţeleg — şi vă întreb doar de curiozitate — este dacă ar fi de ajuns un Horcrux. Sufletul nu poate fi fragmentat decât o singură dată? N-ar fi mai bine şi n-ai fi mai puternic dacă ai avea sufletul fragmentat în mai multe bucăţi? De exemplu, şapte este cea mai puternică cifră magică, nu-i aşa? Nu credeţi că şapte ar...?

— Pe barba lui Merlin, Tom! exclamă Slughorn. Şapte! Nu-i destul de rău să te gândeşti la o singură crimă?

Şi, în orice caz, e destul de grav să îţi fragmentezi o dată sufletul, darămite să-l sfâşii în şapte bucăţi.

Acum Slughorn părea foarte tulburat. Se uita la Cruplud ca şi cum atunci l-ar fi văzut cu adevărat pentru prima dată, iar Harry îşi dădu seama că regreta că acceptase să vorbească despre asta de la bun început.

— Bineînţeles, murmură el, vorbim doar ipotetic, nu? Conceptual.

— Da, domnule, sigur că da, zise Cruplud repede.

— Chiar şi aşa, Tom, să nu spui nimănui ce ţi-am zis. Adică despre ce am vorbit. Oamenilor nu le-ar plăcea să afle că am discutat despre Horcruxuri. Este un subiect interzis la Hogwarts, să ştii... Dumbledore este deosebit de riguros în privinţa asta.

— N-o să suflu o vorbă, domnule, spuse Cruplud plecând, dar nu înainte ca Harry să-i zărească figura, pe care se citea aceeaşi fericire nebună ca atunci când aflase că era vrăjitor -o fericire care nu-i sublinia trăsăturile fine, ci le dezumaniza.

— Îţi mulţumesc, Harry, zise Dumbledore încet. Să mergem.

Când Harry ateriza din nou pe podeaua biroului, Dumbledore era deja aşezat pe scaunul său. Harry luă şi el loc şi-l aşteptă pe Dumbledore să vorbească.

— Am sperat foarte mult să obţin această dovadă, spuse Dumbledore în cele din urmă. Ea confirmă teoria pe care am elaborat-o, dovedeşte că am dreptate şi în acelaşi timp că încă mai avem cale lungă până la destinaţie.

Harry observă dintr-odată că absolut toate portretele foştilor directori şi directoare de pe pereţi erau treze, ascultând ce vorbeau ei. Un vrăjitor corpolent, cu nasul roşu, chiar îşi lipise o mică pâlnie de ureche.

— Ei bine, Harry, sunt sigur c-ai înţeles ce înseamnă ce-ai auzit. Cam la vârsta ta, Tom Cruplud făcea tot posibilul pentru a afla cum să devină nemuritor.

— Domnule, vreţi să spuneţi că a reuşit? întrebă Harry. A făcut un Horcrux? Şi din cauza asta n-a murit când m-a atacat? Pentru că avea un Horcrux ascuns pe undeva? Pentru că o mică parte din sufletul lui era în siguranţă?

— O mică parte... sau o mai mare parte, spuse Dumbledore. Ai auzit ce-a spus Cap-de-Mort: ce voia să afle în mod special de la Horace era părerea lui despre ce ar fi putut păţi un vrăjitor care ar fi creat mai multe Horcruxuri. Ce-ar fi putut păţi un vrăjitor care şi-ar fi dorit atât de mult să nu moară, încât ar fi fost pregătit să ucidă de multe ori, să îşi sfâşie sufletul în mod repetat, pentru a-l plasa în diferite Horcruxuri, ascunse în locuri diferite. N-ar fi putut găsi aceste informaţii în nici o carte. Din câte ştiu — şi cu siguranţă din câte ştia şi Cap-de-Mort -, până atunci nu existase nici un vrăjitor care să-şi fi sfâşiat sufletul în mai mult de două fragmente.

Dumbledore făcu o pauză de o clipă, organizându-şi gândurile şi apoi zise:

— Cu patru ani în urmă, am descoperit o dovadă palpabilă a faptului că şi-a fragmentat sufletul.

— Unde? întrebă Harry. Cum?

— Prin tine, Harry, zise Dumbledore. E vorba despre jurnal. Jurnalul lui Cruplud, care conţinea indicaţii despre cum putea fi redeschisă Camera Secretelor.

— Nu înţeleg, domnule, spuse Harry.

— Ei bine, cu toate că nu l-am văzut pe Cruplud când a ieşit din jurnal, tu mi-ai descris un fenomen, pe care nu-l mai întâlnisem până atunci. Cum putea o simplă amintire să acţioneze şi să gândească de una singură? Cum putea o simplă amintire şă fure energia vitală a fetei în mâinile căreia ajunsese? Nu, în cartea aia sălăşluise ceva mult mai sinistru. Un fragment de suflet, eram aproape sigur că era aşa. Jurnalul a fost un Horcrux. Dar concluzia a generat întrebări exact în măsura în care a oferit răspunsuri. Ceea ce m-a intrigat şi m-a îngrijorat în mod deosebit a fost că jurnalul acela fusese menit să funcţioneze nu doar ca un loc de păstrare, ci şi ca armă.

— Tot nu înţeleg, zise Harry.

— Jurnalul ş-a comportat exact ca un Horcrux. Cu alte cuvinte, fragmentul de suflet ascuns în el a fost păstrat la loc sigur şi a jucat, fără îndoială, un rol în împiedicarea morţii posesorului său. Dar nu încăpea îndoială asupra faptului că Cruplud a ţinut ca jurnalul să fie citit. A dorit ca fragmentul ăla din sufletului lui să intre în sau să pună stăpânire pe altcineva, aşa încât monstrul lui Viperin şă fie eliberat din nou.

— Adică nu a vrut ca eforturile şă-i rămână nerecunoscute, spuse Harry. A vrut ca lumea să ştie că era moştenitorul lui Viperin, pentru că la vremea aia n-a putut să-şi asume acest statut.

— Întocmai, zise Dumbledore, dând din cap. Dar, Harry, îţi dai seama că dacă a intenţionat ca jurnalul să-i fie transmis sau plasat în viitor în mâinile unui elev de la Hogwarts, înseamnă că era foarte neglijent cu acel fragment preţios din sufletul său care era ascuns în jurnal. Scopul unui Horcrux, aşa a explicat domnul profesor Slughorn, este să păstreze o parte din sine ascunsă la loc sigur, nu s-o arunce în calea altcuiva, riscând să fie distrusă de acea persoană... aşa cum s-a întâmplat în cazul ăsta: acel fragment de suflet nu mai există; datorită ţie. Atitudinea detaşată a lui Cap-de-Mort faţă de acest Horcrux mi s-a părut un semn foarte îngrijorător. Sugera că făcuse — sau avea de gând să facă — şi alte Horcruxuri, încât pierderea primului şă nu fie deosebit de gravă. N-am vrut şă cred că era aşa, dar părea singura varianta logică.

Apoi mi-ai spus, doi ani mai târziu, că în noaptea în care Cap-de-Mort şi-a recăpătat trupul, a făcut o declaraţie cât se poate de grăitoare şi de alarmantă în faţa Devoratorilor Morţii: "Eu, care parcursesem mai mult decât oricine altcineva drumul nemuririi". Aceasta a fost exprimarea pe care mi-ai zis că a folosit-o. "Mai mult decât altcineva". Eu am crezut că ştiam la ce se referea, spre deosebire de Devoratorii Morţii. Vorbea despre Horcruxurile şale. "Horcruxuri", la plural, Harry. Era singurul care crease mai mult de unul, cred eu. Şi totuşi, era logic: Lordul Cap-de-Mort păruse să se dezumanizeze odată cu trecerea anilor, iar transformarea pe care o suferise mi s-a părut lesne de înţeles, dacă sufletul îi era mutilat dincolo de nivelul pe care l-am putea percepe ca răutate în parametri normali.

— Adică a făcut în aşa fel încât să nu poată fi ucis omorând alţi oameni? spuse Harry. De ce n-a creat o Piatră

Filozofală sau de ce n-a furat una, dacă îşi dorea atât de mult şă fie nemuritor?

— Păi, ştim că exact asta a încercat să facă acum cinci ani, zise Dumbledore. Dar cred că ar fi mai multe motive pentru care Lordul Cap-de-Mort ar prefera Horcruxurile în locul Pietrei Filozofale. Deşi Elixirul Vieţii prelungeşte într-adevăr viaţa, acesta trebuie băut în mod regulat, pentru totdeauna, pentru ca cel care-l consumă şă poată rămâne nemuritor. Drept urmare, Cap-de-Mort ar fi complet dependent de Elixir Şi ar muri asemenea oricărui om obişnuit, dacă Elixirul s-ar termina sau ar fi contaminat ori dacă i s-ar fura Piatra. Nu uita că lui Cap-de-Mort îi place să acţioneze singur. Cred că n-ar fi Putut îndura gândul că depindea de ceva, nici măcar de Elixir.

Bineînţeles, era pregătit să-l bea dacă avea să-i schimbe în bine existenţa înfiorătoare, la limită, la care fusese condamnat după ce te-a atacat, dar asta numai pentru a căpăta un trup. Sunt convins că după aceea avea de gând să se bazeze pe Horcruxurile sale: n-ar mai fi avut nevoie de nimic altceva dacă ar fi reuşit să capete formă umană. Vezi tu, era deja nemuritor... sau atât de nemuritor cât poate fi cineva.

Dar acum, Harry, fiind înarmaţi cu această informaţie, cu amintirea crucială pe care ai reuşit s-o obţii, suntem mai aproape de secretul eliminării lui Cap-de-Mort decât a fost oricine altcineva până acum. L-ai auzit, Harry: "N-ar fi mai bine, n-ai fi mai puternic, dacă ai avea sufletul fragmentat în mai multe bucăţi? Şapte este cea mai puternică cifră magică, nu-i aşa?..." Şapte este într-adevăr cea mai puternică cifră magică. Da, cred că ideea unui suflet

împărţit în şapte părţi l-a atras în mod deosebit pe Cap-de-Mort.

— A făcut şapte Horcruxuri? zise Harry îngrozit, în timp ce mai multe portrete din cameră exclamară şi ele, şocate şi indignate. Dar pot fi oriunde în lume. Ascunse... îngropate sau invizibile.

— Mă bucur să văd că realizezi gravitatea problemei, spuse Dumbledore calm. în primul rând, nu sunt şapte Horcruxuri, Harry, ci şase. O şeptime din sufletul său, oricât de mutilat ar fi acesta, se găseşte în trupul său regenerat. Aceea a fost partea din el care a dus o existenţă precară în timpul numeroşilor ani petrecuţi în exil; fără ea, n-ar avea nici o identitate. Acea şeptime de suflet e ultima pe care trebuie s-o atace cine doreşte să-l ucidă pe Cap-de-Mort... partea care sălăşluieşte în trupul lui.

— Atunci, şase Horcruxuri, zise Harry disperat. Dar cum am putea să le găsim?

— Uiţi că tu ai distrus deja unul dintre ele? Iar eu am distrus un altul.

— Aţi mai distrus unul? spuse Harry cu înflăcărare.

— Da, zise Dumbledore, ridicându-şi mâna înnegrită, parcă arsă. Inelul, Harry. Inelul lui Dorlent. Şi să ştii că avea un blestem redutabil aruncat asupra lui. Poate că n-aş fi supravieţuit dacă n-aş fi dotat... iartă-mi lipsa de modestie... cu o pricepere remarcabilă şi dacă domnul profesor Plesnea-lă n-ar fi acţionat aţâţ de prompt când m-am întors grav rănit la Hogwarts. în orice caz, o mână arsă pare un sacrificiu rezonabil pentru distrugerea unei şeptimi din sufletul lui Cap-de-Mort. Inelul nu mai este un Horcrux.

— Dar cum l-aţi găsit?

— Ei bine, aşa cum ştii deja, cu mulţi ani în urmă am început să-mi petrec timpul încercând să descopăr câţ mai multe despre viaţa din ţrecuţ a lui Cap-de-Mort. Am călătorit în lung şi în lat, vizitând locurile unde a ajuns el cândva. Am găsit inelul ascuns printre ruinele casei familiei Gaunt. Se pare că Lordul Cap-de-Morţ n-a mai vrut să-l poarte după ce a reuşit să-şi încastreze în el o parte din suflet. L-a ascuns, protejându-l cu o serie de farmece redutabile, în cocioaba unde au trăit cândva strămoşii săi (pentru că Morfin fusese deja închis în Azka-ban, bineînţeles), fără să-i treacă nici o clipă prin minte că eu aveam să mă deranjez să vizitez ruinele într-o zi sau că aveam să caut urme de vrăji de tăinuire. Cu toate astea, am câştigat o bătălie, nu şi războiul. Tu ai distrus jurnalul şi eu inelul, dar, dacă nu ne înşelăm asupra teoriei unui suflet împărţit în şapte fragmente, mai rămân patru Horcruxuri.

— Şi ar putea fi orice? zise Harry. Ar putea fii cutii vechi de metal sau chiar sticle goale de poţiuni?

— Harry, ţe gândeşti la Portaluri, care trebuie să fie obiecte uzuale, uşor de trecut cu vederea. Şi-ar păstra oare Lordul Cap-de-Morţ preţiosul său suflet în sticluţe vechi de poţiuni? Nu uita ce ţi-am arătat. Lordului Cap-de-Mort îi plăcea să colecţioneze trofee şi avea o preferinţă pentru obiectele cu o istorie magică aparte. Mândria sa, faptul că se consideră superior, că ţine să lase o amprentă senzaţională asupra istoriei magice, toate astea îmi sugerează că Lordul Cap-de-Mort si-a ales Horcruxurile într-un mod destul de calculat, favorizând obiectele demne de această onoare.

— Jurnalul nu era tocmai special.

— Aşa cum ai spus chiar tu, jurnalul era dovada că el era moştenitorul lui Viperin; sunt convins că Lordul Cap-de-Mort l-a considerat nespus de important.

— Atunci rămân celelalte Horcruxuri, zise Harry. Ştiţi cumva ce sunt, domnule?

— Nu pot decât să bănuiesc, spuse Dumbledore. Din motivele pe care ţi le-am explicat deja, cred că Lordul Cap-de-Mort a preferat obiecte care aveau ele însele o anumită grandoare. Aşa că am filtrat trecutul lui Cap-de-Mort, pentru a căuta dovezi ale dispariţiei unor asemenea artefacte din jurul lui.

— Medalionul! spuse Harry răspicat. Cupa Helgăi Astropuf!

— Da, zise Dumbledore, zâmbind. Sunt în stare să îmi dau... poate nu şi cealaltă mână... dar în mod sigur câteva degete că acestea au devenit al treilea şi al patrulea Horcrux. Ultimele două, presupunând că el a creat şase în total, sunt mai problematice, dar risc să afirm că, după ce a obţinut obiecte de la Astropuf şi Viperin, a pornit în căutarea unor obiecte care le-au aparţinut lui Cercetaş şi Ochi-de-Şoim. Sunt sigur că ideea obţinerii a patru obiecte de la cei patru fondatori i-a pus pe jar imaginaţia lui Cap-de-Mort. Nu mă pot pronunţa în privinţa posibilităţii de a fi găsit ceva care să-i fi aparţinut lui Ochi-de-Şoim. însă n-am nici o îndoială asupra faptului că singurul obiect despre care se ştie că a fost al lui Cercetaş este în siguranţă.

Dumbledore arătă cu degetele înnegrite peretele din spatele lui, unde se afla o sabie bătută cu rubine protejată de un geam.

— Domnule, credeţi că ăsta e motivul pentru care a vrut să se întoarcă la Hogwarts? zise Harry. Ca să încerce să găsească un obiect care să-i fi aparţinut unui alt fondator?

— Şi eu m-am gândit la acelaşi lucru, spuse Dumbledore. Dar, din păcate, asta nu ne ajută decât într-o mică măsură, pentru că a fost refuzat, înainte de a avea prilejul să caute prin şcoală, aşa cred. Nu pot decât să deduc că nu si-a împlinit niciodată ambiţia de a colecţiona patru obiecte ale fondatorilor, în mod cert, avea deja două şi este posibil să fi găsit un al treilea. Asta este tot ce putem presupune deocamdată.

— Chiar dacă a obţinut ceva care i-a aparţinut lui Ochi-de-Soim sau lui Cercetaş, tot mai rămâne un al şaselea Horcrux, zise Harry, numărând pe degete. Asta în cazul în care nu a găsit unul de la fiecare, nu?

— Nu cred că a obţinut două, spuse Dumbledore. Cred că ştiu care este al şaselea Horcrux. Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că la un moment dat am început să-mi pun întrebări în privinţa comportamentului şarpelui Nagini?

— Şarpele? zise Harry alarmat. Animalele pot fi folosite drept Horcruxuri?

— Da, dar, în mod evident, nu este indicat să o faci, spuse Dumbledore, pentru că-ţi asumi un mare risc încredinţându-ţi o parte din suflet unei fiinţe care poate gândi şi acţiona singură. Cu toate acestea, dacă nu am calculat greşit, Cap-de-Mort avea nevoie de încă un Horcrux, cu care să atingă numărul pe care-l dorea, când a intrat în casa părinţilor tăi cu intenţia de a te ucide. Se pare că rezerva procesul de creare a Hor-cruxurilor crimelor de

mare însemnătate. Uciderea ta ar fi fost de departe o astfel de ocazie. A crezut, că omorându-te, avea să elimine pericolul pe care-l anunţase profeţia. A crezut că o să devină invincibil. Sunt sigur că intenţiona să creeze ultimul Horcrux luându-ţi viaţa. Aşa cum ştim, planul său a eşuat. însă câţiva ani mai târziu l-a folosit pe Nagini pentru a ucide un bătrân încuiat şi poate că i-a trecut prin minte să transforme şarpele în ultimul său Horcrux. El marchează legătura sa cu Viperin, amplificând legenda Lordului Cap-de-Mort. Cred că ţine la el, în măsura în care este capabil să ţină la ceva; în mod cert, îi place să-l aibă aproape de el şi pare să aibă un control deosebit asupra lui, chiar şi pentru un reptomit.

— Deci, zise Harry, jurnalul s-a dus, inelul s-a dus. Cupa, medalionul şi şarpele sunt încă neatinse, iar dumneavoastră credeţi că mai există un Horcrux care i-a aparţinut cândva lui Ochi-de-Şoim sau Cercetaş?

— Ai făcut un rezumat succint şi corect, demn de toată admiraţia. Aşa este, spuse Dumbledore, dând din cap.

— Şi... încă le căutaţi, domnule? Asta faceţi când plecaţi de la şcoală?

— Întocmai, zise Dumbledore. Le caut de foarte mult timp. Cred că s-ar putea să găsesc unul cât de curând. Sunt semne care indică asta.

— Când o să-l găsiţi, spuse Harry repede, pot să vin cu dumneavoastră şi să vă ajut să-l distrugeţi?

Dumbledore îl privi foarte pătrunzător pe Harry pentru o clipă, apoi zise:

— Da, cred că da.

— Serios? spuse Harry şocat.

— O, da, zise Dumbledore, schiţând un zâmbet. Cred că ţi-ai câştigat dreptul.

Harry se simţi în al nouălea cer. Era foarte plăcut să nu-l mai audă pe director vorbind despre precauţie şi siguranţă. Directorii şi directoarele din portretele de pe pereţi nu părură să aibă acelaşi punct de vedere faţă de decizia lui Dumbledore; Harry îi văzu pe câţiva dintre ei clătinând din cap, iar Phineas Nigellus chiar pufni dezaprobator.

— Domnule, Cap-de-Mort ştie când este distrus un Hor-crux? O simte? întrebă Harry, ignorând portretele.

— Este o întrebare interesantă, Harry. Nu cred că ştie. Cred că acum Lordul Cap-de-Mort este atât de adâncit în profunzimile răului şi că aceste părţi cruciale din fiinţa lui au fost desprinse cu atât de mult timp în urmă, încât nu poate simţi aşa cum simţim noi. Este posibil ca în clipa morţii să conştientizeze pierderea lor. însă, de exemplu, nu şi-a dat seama că jurnalul a fost distrus decât când a obţinut cu forţa informaţia asta de la Lucius Reacredinţă. Am auzit că Lordul Cap-de-Mort a fost cuprins de o furie grozavă când a aflat de faptul că jurnalul fusese mutilat şi vlăguit de puteri.

— Dar n-a vrut chiar el ca Lucius Reacredinţă să facă în aşa fel încât jurnalul să ajungă pe ascuns la Hogwarts?

— Ba da, cu ani în urmă, când era sigur că avea să poată crea alte Horcruxuri. Dar Lucius tot a trebuit să aştepte semnalul lui Cap-de-Mort pentru a acţiona şi nu l-a

mai primit niciodată, căci Cap-de-Mort a dispărut la scurt timp după ce i-a dat jurnalul. Fără îndoială că a crezut că Lucius nu avea sa îndrăznească să facă ceva cu Horcruxul, ci doar să-l păstreze cu sfinţenie, dar a pus prea mare bază pe teama lui Lucius faţă de un stăpân care dispăruse de ani de zile şi pe care-l credea mort. Desigur, Lucius nu ştia ce era de fapt jurnalul. Din câte am înţeles, Cap-de-Mort îi spusese că jurnalul avea să determine redeschiderea Camerei Secretelor, fiind înzestrat cu puteri excepţionale. Dacă Lucius ar fi ştiut că o parte din sufletul stăpânului său se afla în mâinile lui, fără îndoială că l-ar fi folosit într-un cu totul alt mod. în schimb, a continuat vechiul plan, punându-l în mişcare pentru propriul său avantaj şi strecurându-i jurnalul fiicei lui Arthur Weasley, cu speranţa ca Arthur să fie discreditat, ca eu să fiu dat afară de la Hogwarts şi ca el însuşi să scape cu aceeaşi ocazie de un obiect deosebit de incriminator. Ah, bietul Lucius. Având în vedere cât de furios a fost Cap-de-Mort când a aflat că a irosit Horcruxul pentru avantajul său şi eşecul de la minister de anul trecut, nu m-aş mira ca Lucius să se bucure în sinea sa că este în siguranţă la Azkaban în clipa de faţă. Harry reflectă pentru o clipă, apoi întrebă:

— Deci dacă ar fi distruse toate Horcruxurile, Cap-de-Mort ar putea fi ucis?

— Da, aşa cred, zise Dumbledore. Fără Horcruxuri, Cap-de-Mort ar fi doar un muritor cu sufletul mic şi mutilat. Dar să nu uiţi niciodată că, deşi sufletul ar putea fi prea vătămat ca să se vindece, mintea şi puterile sale magice rămân neatinse. O să fie nevoie de o pricepere şi de nişte abilităţi ieşite din comun ca să ucizi un vrăjitor cum e Cap-de-Mort, chiar şi fără Horcruxuri.

— Dar eu nu am o pricepere şi nişte abilităţi ieşite din comun, spuse Harry, neputându-se abţine.

— Ba da, zise Dumbledore cu fermitate. Ai o putere pe care Cap-de-Mort n-a avut-o niciodată. Poţi...

— Ştiu! spuse Harry pe un ton nerăbdător. Pot iubi! Se înfrâna cu greu să adauge: "Mare lucru!"

— Da, Harry, poţi iubi, zise Dumbledore, care părea să-şi fi dat seama exact ce cuvinte se abţinuse Harry să spună. Asta e un lucru extraordinar şi remarcabil, având în vedere tot ce ţi s-a întâmplat. Harry, eşti încă prea tânăr ca să înţelegi cât de ieşit din comun eşti de fapt.

— Deci, când profeţia se referă la puterea pe care o am eu şi pe care "nu o cunoaşte Lordul întunecat", aceasta este pur şi simplu... "puterea de a iubi"? întrebă Harry, simţindu-se puţin dezamăgit.

— Da, pur şi simplu "puterea de a iubi", spuse Dumbledore. Dar, Harry, nu uita că profeţia susţine că singurul motiv pentru care este importantă e faptul că Lordul Cap-de-Mort a făcut-o să fie aşa. Ţi-am spus-o şi la sfârşitul anului trecut. Cap-de-Mort te-a ales ca întrupare a persoanei care constituia cel mai mare pericol pentru el. Şi astfel, te-a făcut să devii persoana care constituie cel mai mare pericol pentru el!

— Dar până la urmă e acelaşi...

— Nu, nu-i acelaşi lucru! zise Dumbledore, înflăcărându-se. Arătă spre Harry cu mâna sa înnegrită şi sfrijită, zicând:

— Pui prea mare preţ pe profeţie!

— Dar, bâigui Harry, dar aţi spus că profeţia înseamnă...

— Dacă Lordul Cap-de-Mort n-ar fi auzit niciodată de profeţie, crezi că ea s-ar mai fi împlinit? Crezi că ar mai fi însemnat ceva? Bineînţeles că nu! Crezi că toate profeţiile din Sala Profeţiilor s-au împlinit?

— Dar, zise Harry derutat, dar anul trecut aţi spus că unul dintre noi o să trebuiască să-l omoare pe celălalt...

— Harry, Harry, asta doar pentru că Lordul Cap-de-Mort a făcut o mare greşeală şi a acţionat conform spuselor doamnei profesoare Trelawney! Dacă el nu ţi-ar fi ucis tatăl, crezi că ţi-ar mai fi inoculat o dorinţă crâncenă de răzbunare? Bineînţeles că nu! Dacă n-ar fi obligat-o pe mama ta să moară pentru tine, crezi că ţi-ar mai fi dat o protecţie magică, de care n-a putut trece? Bineînţeles că nu, Harry! Nu-ţi dai seama? Cap-de-Mort şi-a creat el însuşi cel mai aprig duşman, ca toţi tiranii din toată lumea! Ai idee câţi tirani se tem de cei pe care-i asupresc? Toţi sunt conştienţi că într-o zi, printre numeroasele lor victime, o să fie unul care o să se răscoale împotriva lor! La fel se întâmplă şi cu Cap-de-Mort! L-a căutat dintotdeauna pe cel care l-ar fi putut înfrunta. A auzit profeţia şi s-a grăbit să treacă la fapte, alegând astfel cu mâna lui omul care avea cele mai mari şanse de a-l distruge şi mai ales înzestrându-l cu nişte arme mortale fără pereche.

— Dar...

— Este absolut necesar să-nţelegi! zise Dumbledore, ridi-cându-se şi începând să se plimbe prin cameră, cu robele scânteietoare fluturând în urma sa.

Era pentru prima dată când Harry îl vedea atât de agitat.

— Încercând să ţe ucidă, Cap-de-Morţ a ales el însuşi persoana remarcabilă care stă acum în faţa mea şi i-a dat uneltele cu care şă săvârşească fapta! Cap-de-Mort este de vină că i-ai putut citi gândurile, ambiţiile, că înţelegi până şi limba şerpească în care dă ordine. Şi totuşi, Harry, în ciuda accesului tău nemaiîntâlnit în lumea lui Cap-de-Mort (care se întâmplă să fie un dar pentru care Devoratorii Morţii ar face moarte de ora) n-ai fost niciodată atras în mrejele Magiei Negre şi n-ai dat niciodată cel mai mic semn că ai dori să devii unul dintre adepţii lui Cap-de-Mort!

— Bineînţeles că nu! spuse Harry indignat. Mi-a omorât părinţii!

— În esenţă, protecţia ţa e puterea de a iubi, zise Dumbledore pe un ton răspicat. Asta e singura protecţie care poate contracara influenţa puterilor deţinute de Cap-de-Mort! In ciuda tuturor tentaţiilor la care ai fost supus şi a tuturor suferinţelor, încă ai sufletul curat, la fel de curat ca la unsprezece ani, când te-ai uitat într-o oglindă care înfăţişa dorinţa ţa cea mai arzătoare, şi oglinda nu ţi-a arătat decât cum să îl învingi pe Cap-de-Mort şi nu cum să devii nemuritor sau diverse comori. Harry, ai idee cât de puţini vrăjitori ar fi văzut ce-ai văzut tu în oglinda aia? Cap-de-Mort ar fi trebuit să îşi fi dat seama de atunci cu cine avea de-a face, însă acest lucru nu s-a întâmplat! Dar acum o ştie. Ai pătruns în mintea Lordului Cap-de-Mort fără să păţeşti nimic, dar el nu poate pune stăpânire pe tine fără să îndure o agonie crâncenă, aşa cum a descoperit la minister. Harry, nu cred că înţelege care este motivul, dar s-a grăbit într-o asemenea măsură să-şi mutileze propriul

suflet, încât n-a stat niciodată să se gândească şi să realizeze puterea inegalabilă a unui suflet neprihănit şi întreg.

— Dar, domnule, zise Harry, străduindu-se din răsputeri să nu dea impresia că-l contrazice, până la urmă e acelaşi lucru, nu-i aşa? Trebuie să încerc să-l omor, altfel...

— Trebuie? spuse Dumbledore. Bineînţeles că trebuie! Dar nu din cauza profeţiei! Ci din cauză că tu însuţi n-o să-ţi găseşti liniştea până n-o să-ncerci! O ştim amândoi! Te rog, ima-ginează-ţi doar pentru o clipă că n-ai fi auzit niciodată profeţia aia! Ce-ai simţi acum faţă de Cap-de-Mort? Gândeşte-te!

Harry îl urmări pe Dumbledore plimbându-se necontenit în faţa lui şi se gândi la ceea ce spusese. Se gândi la mama sa, la tatăl său şi la Sirius. Se gândi la Cedric Diggory. Se gândi la toate faptele îngrozitoare pe care ştia că le făcuse Cap-de-Mort. Simţi că i se aprinde o flacără puternică în coşul pieptului — o flacără care îi pârjolea gâtul.

— Aş vrea să-l ştiu mort, zise Harry cu o voce joasă. Şi aş vrea să-l omor cu mâna mea.

— Evident! strigă Dumbledore. Vezi tu, profeţia nu înseamnă că trebuie să faci ceva! Dar profeţia a fost cea care l-a determinat pe Lordul Cap-de-Mort să te desemneze drept egalul lui. Cu alte cuvinte, ai libertatea de-a alege ce cale vrei să urmezi, libertatea de a întoarce spatele profeţiei! Dar Cap-de-Mort continuă să se bazeze pe profeţie. O să te hăi-ţuiască în continuare. Şi asta înseamnă, fără îndoială, că...

— Unul dintre noi o să ajungă să-l ucidă pe celălalt, zise Harry. Da.

Dar înţelese în sfârşit ce încercase să-i spună Dumbledore. Aceasta era diferenţa dintre a fi dus cu forţa într-o arenă pentru a înfrunta moartea şi a intra în arenă cu capul sus, îşi zise el. Poate că alţii ar fi fost de părere că nu prea aveai de ales între cele două variante, dar Dumbledore ştia. Şi eu ştiu, îşi zise Harry, cuprins de un val de mândrie aprigă. Şt părinţii mei au ştiut că... de această alegere depindea totul.

CAPITOLUL XXIV

SECTUMSEMPRA

Frânt de oboseală, dar încântat de ceea ce obţinuse în noaptea aceea, Harry le povesti lui Ron şi lui Hermione în timpul cursului de Farmece din dimineaţa următoare tot ce se întâmplase (după ce aruncă vraja "Muffliato" asupra celor din imediata lor vecinătate). Amândoi fură plăcut impresionaţi de modul în care îl determinase pe Slughorn să-i dea amintirea şi de-a dreptul uluiţi când le spuse despre Horcruxurile lui Cap-de-Morţ şi despre faptul că Dumbledore promisese să-l ia cu el pe Harry, dacă avea să mai găsească unul.

— Uau, zise Ron, după ce Harry termină de povestit. Ron flutura într-o doară bagheta spre tavan, fără să fie deloc atent la ce făcea.

— Uau. Chiar o să mergi cu Dumbledore... să încercaţi să distrugeţi... uau.

— Ron, faci să ningă, spuse Hermione pe un ton răbdător, apucându-l de încheietura mâinii şi îndreptându-i bagheta în altă parte, pentru că din tavan chiar începuseră să cadă fulgi mari de zăpadă. Harry o observă pe Lavender Brown uitân-du-se urât la Hermione de la o masă din apropiere, foarte roşie la ochi, iar Hermione îi dădu imediat drumul lui Ron.

— A, da, zise Ron, privindu-şi umerii uşor surprins. îmi pare rău. Se pare că avem cu toţii o formă gravă de mătreaţă...

Scutură nişte zăpadă falsă de pe umărul lui Hermionei. Lavender izbucni în plâns. Ron se arătă nespus de vinovat şi-i întoarse spatele.

— Ne-am despărţit, îi zise el lui Harry pe furiş. Aseară. Când m-a văzut ieşind pe uşa dinspre dormitoare cu Hermione. Evident, pe tine nu te-a văzut, aşa că a crezut că nu fuseserăm decât noi doi.

— A, spuse Harry. Păi... nu-ţi pare rău că nu mai sunteţi împreună, nu?

— Nu, recunoscu Ron. A fost destul de neplăcut când a urlat la mine, dar cel puţin n-a trebuit să pun eu capăt relaţiei.

— Laşule, zise Hermione, părând însă amuzată. Ei bine, a fost o noapte dificilă pentru dragoste în general. Şi Ginny şi Dean s-au despărţit, Harry.

Lui Harry i se păru că îl privise oarecum cu subînţeles când îi spusese asta, dar Hermione nu avea cum să ştie că Harry începuse să danseze conga în sinea lui. încercând să facă în aşa fel, încât să nu i se mişte nici un muşchi al feţei şi să vorbească pe un ton cât mai indiferent, întrebă:

— Cum aşa?

— A, dintr-o prostie. Ginny a zis că tot timpul încerca s-o ajute să intre pe gaura portretului, ca şi cum nu s-ar fi putut descurca şi singură. Dar situaţia nu era în regulă de mai multă vreme.

Harry aruncă o privire spre Dean, care stătea în partea cealaltă a clasei. în mod cert, nu părea deloc fericit.

— Bineînţeles, asta înseamnă că o să fii pus înţr-o situaţie destul de dificilă, nu-i aşa? spuse Hermione.

— La ce te referi? zise Harry repede.

— La echipa de vâjthaţ, spuse Hermione. Dacă Ginny şi Dean nu-şi mai vorbesc...

— A... a, da, zise Harry.

— Fliţwick, spuse Ron pe un ton prevenitor.

Micuţul profesor de Farmece venea cu un mers legănat către ei. Hermione era singura care reuşise să transforme oţetul în vin; termosul ei de sticlă era plin cu un lichid rubiniu, în timp ce lichidul lui Harry şi Ron avea încă o culoare maronie.

— Puţină atenţie, băieţi, chiţăi profesorul Fliţwick, mustrân-du-i. Lăsaţi vorba şi treceţi la treabă. Să vă văd că încercaţi.

Cei doi îşi ridicară baghetele, concentrându-se din răsputeri şi îndreptându-le spre termosurile lor. Oţetul lui Harry îngheţă, iar termosul lui Ron explodă.

— Da. Pentru data viitoare, zise profesorul Fliţwick, ieşind de sub masă şi scoţând nişte cioburi de sticlă din vârful pălăriei, să exersaţi.

După cursul de Farmece avură una dintre rarele lor ferestre comune şi se întoarseră împreună în camera de zi. Ron era de-a dreptul voios în privinţa despărţirii de Lavender, iar Hermione părea şi ea veselă, însă când fu întrebată de ce zâmbea, zise doar: "E o zi frumoasă". Nici unul dintre ei nu dădea impresia că observase că în mintea lui Harry se dădea o bătălie crâncenă:

E sora lui Ron.

Dar l-a părăsit pe Dean!

Tot e sora lui Ron.

Sunt prietenul lui cel mai bun!

Asta o să complice lucrurile şi mai tare.

Poate dacă aş vorbi întâi cu el...

Te-ar pocni.

Şi dacă nu-mi pasă c-o să mă pocnească?

Este prietenul tău cel mai bun!

Harry abia dacă îşi dădu seama că intrau pe gaura portretului în camera de zi însorită şi nici nu fu atent la un mic grup de elevi din anul şapte care erau acolo, până când Hermione strigă:

— Katie! Te-ai întors! Cum te simţi?

Harry făcu ochii mari: chiar era Katie Bell, care părea să-şi fi revenit complet şi era înconjurată de mai mulţi prieteni zâmbitori.

— Mă simt foarte bine! zise ea bucuroasă. M-au externat luni de la Sf. Mungo. Am stat câteva zile cu mama şi tata şi m-am întors aici azi-dimineaţă. Leanne tocmai îmi povestea despre McLaggen şi ultimul meci, Harry...

— Da, zise Harry, păi, acum că te-ai întors şi că Ron poate juca, o să avem şanse destul de mari să-i spulberăm pe cei de la Ochi-de-Şoim. Asta înseamnă că încă putem câştiga Cupa. Katie, fii atentă...

Trebuia să o întrebe chiar atunci, era atât de curios, încât nu se gândi nici măcar la Ginny pentru câteva clipe. Coborî vocea, în timp ce prietenii lui Katie începură să îşi strângă lucrurile, căci se părea că întârziaseră la cursul de Transfigurare.

— ... în legătură cu colierul ăla... ţi-ai amintit între timp cine ţi l-a dat?

— Nu, spuse Katie, clătinând din cap cu tristeţe. Toţi m-au întrebat, dar n-am idee cine a fost. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că intram în baia fetelor de la "Trei mături".

— Deci ai intrat sigur în baie? spuse Hermione.

— Păi, ştiu că am deschis uşa, zise Katie, aşa că presupun că cel sau cea care a aruncat Blestemul Imperius asupra mea a stat ascuns după uşă. După aceea, nu mai ţin minte nimic până acum vreo două săptămâni când eram la Sf. Mungo. Trebuie să plec, o cred în stare pe McGonagall să mă ia la rost, chiar dacă abia m-ara întors.

Îşi ridică ghiozdanul şi cărţile şi se duse grăbită după prietenii ei, lăsându-i în urmă pe Harry, Ron şi Hermione, care se aşezară la o masă lângă geam, reflectând la spusele ei.

— înseamnă că cea care i-a dat colierul lui Katie a fost o fată sau o femeie, spuse Hermione, dacă era în baia fetelor.

— Sau cineva care arăta ca o fată sau o femeie, zise Harry. Nu uita că a fost un ceaun plin cu PoliPoţiune la Hogwarts. Ştim deja că s-a furat din ea.

Văzu cu ochii minţii un şir de mai mulţi Crabbe şi Goyle ţopăind prin faţa lui, transformaţi în fete.

— Cred că o să mai iau o gură de poţiune Felix, spuse Harry, şi o să mai încerc o dată să intru în Camera Necesităţii.

— N-ai face decât să iroseşti poţiunea, zise Hermione pe un ton hotărât, punând jos exemplarul din Silabarul vrăjitorului, pe care tocmai îl scosese din ghiozdan. Harry, norocul nu le rezolvă pe toate. Cu Slughorn a fost vorba de altceva. Ai avut din totdeauna abilitatea de a-l convinge, n-a fost nevoie decât să modifici puţin împrejurările. însă nu-i de-ajuns să fii norocos ca să treci de o vrajă puternică. Nu

irosi restul poţiunii! O să fie nevoie să ai norocul de partea ta, dacă o să te ia Dumbledore cu el.

Îşi coborâse vocea, vorbind în şoaptă.

— Dar n-am putea să mai preparăm noi nişte poţiune norocoasă? îl întrebă Ron pe Harry, ignorând-o pe Hermione.

Ar fi grozav dacă am avea un stoc permanent. Ia hai să ne uităm în carte.

Harry scoase din ghiozdan exemplarul său de Realizarea Poţiunilor Avansate şi căută licoarea Felix Felicis.

— Fir-ar să fie, e tare complicată, zise el, aruncându-şi un ochi pe lista cu ingrediente. Şi durează şase luni. Trebuie să o laşi să fiarbă la foc mic.

— Tipic, spuse Ron.

Harry era pe cale să pună manualul deoparte, când observă un colţ de pagină îndoit; deschise la ea şi văzu vraja "Sectum-sempra", marcată "Pentru duşmani", pe care o însemnase cu câteva săptămâni în urmă. încă nu aflase ce efect avea, în primul rând pentru că nu voia să o testeze de faţă cu Hermione, dar se gândea s-o încerce pe McLaggen data viitoare când acesta avea să se înfiinţeze brusc lângă el, venind din spate.

Singura persoană care nu era tocmai încântată că se întorsese Katie Bell era Dean Thomas, pentru că nu avea să mai fie nevoie să-i ţină locul ca înaintaş. Primi vestea cu dârzenie când îl anunţă Harry, mormăind şi ridicând din umeri, dar Harry se îndepărtă de Dean şi Seamus, cu

sentimentul intens că aceştia îl vorbeau pe la spate, uneltind împotriva lui.

Următoarele două săptămâni avură loc cele mai bune antrenamente de vâjthaţ pe care le condusese Harry în calitate de căpitan. Cei din echipă erau atât de mulţumiţi că scăpaseră de McLaggen şi atât de fericiţi că în sfârşit se întorsese Katie, încât zburau extrem de bine.

Ginny nu părea deloc tristă din cauza despărţirii de Dean; din contră, era sufletul echipei. Toţi se distrau de minune, imitându-l pe Ron, care se mişca neliniştit în faţa porţilor, în timp ce balonul vâjâia spre el, sau pe Harry, care-i dădea ordine lui McLaggen înainte de a fi lovit şi a-şi pierde cunoştinţa. Râzând împreună cu ceilalţi, Harry era bucuros că avea un motiv nevinovat pentru a se uita la Ginny; fusese lovit şi în alte rânduri de baloane-ghiulea în timpul antrenamentelor din cauză că nu fusese atent la hoţoaică.

Bătălia din mintea sa încă nu luase sfârşit: Ginny sau

Ron? Uneori se gândea că, având în vedere experienţa cu Lavender, pe Ron nu l-ar fi deranjat foarte tare dacă ar fi in-viţaţ-o pe Ginny în oraş, dar apoi îşi amintea de expresia de pe chipul lui Ron când o văzuse sărutându-l pe Dean şi era convins că Ron s-ar fi simţit trădat fie şi dacă Harry doar ar fi ţinut-o de mână...

Totuşi Harry nu se putea abţine să vorbească şi să râdă cu ea, să se întoarcă spre castel de la antrenamente cu ea; chiar dacă avea conştiinţa îngrozitor de încărcată, se trezea gândin-du-se cum ar fi putut să rămână între patru ochi cu ea. Ar fi fost ideal dacă Slughorn ar fi dat încă una dintre micile sale petreceri, pentru că atunci Ron n-ar mai fi

venit cu ei. Dar, din păcate, Slughorn părea să fi renunţat la acest obicei. Lui Harry îi trecu prin minte o dată sau de două ori să-i ceară ajutorul lui Hermione, dar nu credea că avea să-i suporte privirile superioare; şi aşa i se părea că le observa câteodată, când Hermione îl zărea privind-o lung pe Ginny sau râzând la glumele ei. O complicaţie în plus era şi faptul că se temea că, dacă nu avea să facă ceva în scurt timp, în mod sigur avea să o invite în oraş altcineva. Cel puţin el şi Ron erau de acord că Ginny era mai populară decât era normal.

În esenţă, era pe zi ce trecea mai tentat să ia încă o gură de Felix Felicis, pentru că aceasta era, fără îndoială, o chestiune care cerea "modificarea împrejurărilor", cum o numise Hermione, nu? Zilele parfumate de primăvară se scurseră pe nesimţite şi începu luna mai, iar Ron părea să fie lângă Harry de fiecare dată când o vedea pe Ginny. Harry se găsea în situaţia de a-şi dori o lovitură norocoasă, care să-l facă pe Ron să-şi dea seama că nimic nu l-ar fi făcut mai fericit decât ca prietenul său cel mai bun şi sora sa să se îndrăgostească unul de altul şi să-i lase singuri mai mult de câteva secunde. Ultimul meci de vâjthaţ din acel sezon se apropia şi nu păreau să fie şanse să se realizeze nici una dintre cele două variante; Ron voia ţoţ timpul să discute despre strategii de joc cu Harry şi părea să se gândească aproape exclusiv la vâjthaţ.

Însă Ron nu era un caz izolat din acest punct de vedere.

Toată şcoala era foarte interesată de meciul dintre Ochi-de-Şoim şi Cercetaşi, pentru că avea să decidă soarta campionatului. Dacă Cerceţaşii aveau să-i învingă pe cei de la Ochi-de-Şoim cu o diferenţă de trei sute de puncte (nu

era o diferenţă mică, dar Harry nu îşi mai văzuse niciodată echipa într-o formă atât de bună), aveau să câştige campionatul. în cazul în care câştigau cu o diferenţă mai mică de trei sute de puncte, ar fi ieşit pe locul al doilea, iar cei de la Ochi-de-Şoim pe locul întâi; dacă pierdeau cu o sută de puncte ar fi ajuns pe locul al treilea, după Astropufi, pe când cu mai puţin de o sută de puncte ar fi fost pe ultimul loc şi nimeni nu l-ar fi lăsat să uite vreodată că el fusese căpitanul care adusese prima înfrângere crâncenă a Cercetaşilor din ultimele două secole.

Perioada premergătoare acestui meci de o importanţă crucială se desfăşura ca de obicei: membrii caselor rivale încercau să-şi intimideze echipele adverse pe holuri, repetând cât puţeau de ţâre cântece răutăcioase despre diverşi jucători când treceau pe coridoare; iar membrii echipelor ori se plimbau ţanţoşi, bucurându-se de atenţie, ori fugeau la baie în pauze, pentru a vomita. în mod ciudat, în minţea lui Harry meciul ajunsese să fie strâns legat de împlinirea sau eşecul planurilor sale în privinţa lui Ginny. Nu putea să-şi înfrângă senzaţia că, dacă aveau să câştige cu peste trei sute de puncte, momentele de euforie şi petrecerea zgomotoasă de după meci aveau să aibă rezultate la fel de bune ca o gură zdravănă de Felix Felicis.

Printre multe alte preocupări, Harry nu uitase de cealaltă ambiţie a sa: să descopere ce punea la cale Reacredinţă în Camera Necesităţii. Consulta în continuare "Harţa Ştrengarilor" şi, dat fiind că de cele mai multe ori nu reuşea să-l găsească pe Reacredinţă, ajunsese la concluzia că acesta încă petrecea destul de mult timp în camera aceea. Cu toate că Harry începuse să nu mai spere că avea să reuşească vreodată să intre în Camera Necesităţii,

încerca s-o facă ori de câte ori era în apropierea ei. Dar peretele rămânea neclintit, indiferent de modul în care îşi formula el cererea.

Cu câteva zile înaintea meciului cu cei de la Ochi-de-Şoim,

Harry se găsi în situaţia de a pleca singur din camera de zi în drum spre cină, pentru că Ron fugise într-o baie din apropiere pentru a vomita din nou, iar Hermione se dusese într-un suflet să discute cu profesorul Vector despre o greşeală pe care credea că o făcuse în ultimul ei eseu pentru Aritman-ţie. Mai degrabă din obişnuinţă, Harry făcu un ocol pe holul de la etajul şapte, ca şi în alte daţi, cercetând în drum "Harta Ştrengarilor". Pentru o clipă, nu-l găsi nicăieri pe Reacredinţă şi presupuse că trebuia să fie iar în Camera Necesităţii, dar chiar atunci văzu punctuleţul etichetat cu "Reacredinţă" stând într-o baie pentru băieţi cu un etaj mai jos şi însoţit nu de Crabbe sau Goyle, ci de Myrtle cea Plângăcioasă.

Harry privi mirat această combinaţie bizară, până când intră direct într-o armură. Bufnitura puternică îl trezi din visare, iar Harry părăsi în goană locul cu pricina, de teamă că avea să apară Filch, coborând iute pe scara de marmură şi fugind pe holul de la etajul de mai jos. Când ajunse în faţa băii, îşi lipi urechea de uşă. Nu auzi nimic. Deschise usa fără să facă nici un zgomot.

Draco Reacredinţă stătea întors cu spatele la uşă, ţinându-se cu mâinile de marginea chiuvetei, cu capul blond plecat.

— Te rog, zise vocea răguşită a lui Myrtle cea Plângăcioasă dintr-una dintre cabine. Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat. Te-aş putea ajuta.

— Nimeni nu mă poate ajuta, spuse Reacredinţă, care tremura din cap până-n picioare. Nu pot s-o fac. Nu pot... n-o să meargă... Şi dacă nu reuşesc în curând... a zis c-o să mă omoare.

Harry realiză, încremenit din cauza şocului foarte puternic, că Reacredinţă plângea. Chiar plângea. Lacrimile i se prelingeau pe chipul palid, scurgându-se apoi în chiuveta murdară. Reacredinţă suspină şi înghiţi în sec, iar apoi ridică îşi privirea spre oglinda crăpată, cutremurându-se puternic, şi îl văzu peste umăr pe Harry, care-l privea cu ochii mari.

Reacredinţă se întoarse numaidecât pe călcâie, scoţân-du-şi bagheta. Harry o scoase şi el, instinctiv. Blestemul minor al lui Reacredinţă îl ratâ pe Harry la mustaţă, făcând ţăndări o lampă de perete de lângă el; Harry se aruncă într-o parte, spunând în gând "Levicorpus!" şi mişcând bagheta, dar Reacredinţă respinse vraja şi se pregăti să atace din nou.

— Nu! Nu! încetaţi! strigă Myrtle cea Plângăcioasă, cu vocea răsunându-i în camera tapetată cu faianţă. încetaţi! ÎNCETAŢI!

Se auzi o bufnitură puternică şi coşul de gunoi de lângă Harry explodă; acesta încercă să arunce un blestem de imobilizare a picioarelor, care ricoşa în perete în spatele lui Reacredinţă, sfărâmând rezervorul peste care plutea Myrtle cea Plângăcioasă, care ţipă tare; apa împroşcă totul

în jur şi Harry alunecă exact când Reacredinţă strigă, cu chipul schimonosit, "Cruci..."

— SECTUMSEMPRA! răcni Harry de pe podea, mişcându-şi bagheta cu forţă.

Din pieptul şi chipul lui Reacredinţă ţâşni sânge, de parcă ar fi fost tăiat cu o sabie invizibilă. Se dădu înapoi, clătinân-du-se, şi se prăbuşi pe podeaua plină cu apă, stropind peste tot înjur, iar bagheta îi căzu din mâna dreaptă, acum inertă.

— Nu... spuse Harry, rămânând cu răsuflarea tăiată. Alunecând şi împleticindu-se, Harry se ridică şi plonja spre Reacredinţă, care avea chipul plin de sânge, plimbân-du-şi disperat mâinile albe peste pieptul sfârtecat.

— Nu... n-am...

Harry vorbi fără să-şi dea seama ce spunea; căzu în genunchi lângă Reacredinţă, care tremura în mod necontrolat într-o baltă de sânge. Myrtle cea Plângăcioasă scoase un strigăt asurzitor.

— CRIMĂ! CRIMĂ LA BAIE! CRIMĂ!

Uşa se deschise furtunos la perete în spatele lui Harry şi acesta îşi ridică privirea, îngrozit: Plesneală năvălise în cameră, cu o expresie lividă pe chip. Dându-l pe Harry la o parte cu asprime, îngenunche lângă Reacredinţă, îşi scoase bagheta şi-i plimbă vârful peste rănile adânci pe care le făcuse blestemul lui Harry, murmurând o incantaţie care semăna foarte bine cu un cântec. Sângele păru să se mai oprească; Plesneală îi şterse lui Reacredinţă urmele de sânge de pe faţă şi repetă vraja vindecătoare. Acum rănile părură să înceapă să se închidă.

Harry îl privea în continuare, îngrozit de ceea ce făcuse, abia conştient de faptul că şi el era îmbibat cu sânge şi apă. Myrtle cea Plângăcioasă încă plângea şi se văita deasupra lor. După ce Plesneală aruncă pentru a treia oară contrableste-mul, îl ridică pe Reacredinţă în capul oaselor.

— Trebuie să ajungi în aripa spitalului. S-ar putea să rămână urme, dar, dacă primeşti imediat un tratament cu frăsinel, putem să evităm şi asta. Hai să mergem.

Traversă baia, sprijinindu-l pe Reacredinţă şi, când ajunse la uşă, spuse cu o voce rece şi mânioasă:

— Iar tu, Potter, aşteaptă-mă aici.

Lui Harry nici nu-i trecu prin minte să nu-l asculte. Se ridică încet, tremurând, şi se uită la podeaua udă. Pe luciul apei pluteau pete de sânge asemenea unor flori roşii. Nu fu în stare nici să-i spună să facă linişte lui Myrtle cea Plângăcioasă, care se văita şi bocea în continuare, desfătându-se din ce în ce mai tare.

Plesneală se întoarse zece minute mai târziu. Intră în baie şi închise uşa după el.

— Pleacă, îi zise el lui Myrtle.

Aceasta se cufundă numaidecât înapoi în toaleta ei şi se lăsă o linişte răsunătoare.

— N-am vrut să se întâmple asta, spuse Harry imediat, iar vocea lui reverberă în spaţiul rece şi acoperit cu apă. Nu am ştiut ce efect avea vraja.

Dar Plesneală îl ignoră complet.

— Se pare că te-am subestimat, Potter, spuse el încet. Cine ar fi crezut că ştii asemenea vrăji întunecate? Cine te-a învăţat vraja aia?

— Am... am citit despre ea.

— Unde?

— Era... într-o carte de la bibliotecă, inventă Harry pe moment. Nu mai ţin minte cum se...

— Minţi, zise Plesneală.

Lui Harry i se usca gâtlejul. Ştiuse ce avea să facă Plesneală şi nu reuşise să-l împiedice.

Baia păru să strălucească în faţa ochilor. Harry se strădui să nu se gândească la nimic, dar, oricât ar fi încercat, manualul de Realizarea Poţiunilor Avansate al Prinţului Semipur îi apăru nedesluşit în minte...

Apoi se trezi privindu-l din nou pe Plesneală, în mijlocul băii distruse şi inundate. Se uită lung în ochii negri ai lui Plesneală, amăgindu-se cu speranţa că acesta nu văzuse ce se temea Harry să-i dezvăluie, dar atunci...

— Adu-mi ghiozdanul şi manualele tale, spuse Plesneală încet. Pe toate. Adu-mi-le aici. Imediat!

Nu avea nici un sens să se împotrivească. Harry se întoarse numaidecât şi ieşi din baie, stropind în jur. Când ajunse pe hol, o luă la goană spre Turnul Cercetaşilor. Majoritatea elevilor mergeau în direcţia opusă. îl priviră cu gurile căscate, văzându-l ud leoarcă şi plin de sânge, dar Harry nu răspunse la nici una dintre întrebările pe care i le puseră, trecând în fugă pe lângă ei.

Era înmărmurit, se simţea ca şi cum animăluţul său adorat devenise dintr-odată fioros. Ce i-o fi venit prinţului să scrie o asemenea vrajă în manualul lui? Şi ce urma să se întâmple după ce Plesneală avea să vadă manualul? Oare avea să-i spună lui Slughorn? Lui Harry i se puse un gol în stomac. Cum reuşise să aibă rezultate atât de bune la Poţiuni pe ţot parcursul anului? Oare avea să-i confişte cartea care îl învăţase atât de multe pe Harry? Cartea, care devenise un fel de ghid, un fel de prieten. Harry nu putea să lase să se întâmple aşa ceva... nu putea...

— Unde ai...? De ce eşti ud leoarcă? Harry, ăla e sânge? Ron stătea la capul scărilor, privindu-l şocat pe Harry.

— Am nevoie de manualul tău, gâfâi Harry. Manualul tău de Poţiuni. Repede... dă-mi-l...

— Dar cum rămâne cu Prinţul Semi...?

— Îţi explic mai târziu!

Ron scoase din ghiozdan exemplarul său de Realizarea Poţiunilor Avansate şi i-l dădu; Harry trecu în fugă pe lângă el şi se întoarse în camera de zi. Acolo, îşi înşfacă ghiozdanul, ignorând privirile uimite ale mai multor colegi care luaseră deja cina şi ieşi într-un suflet pe gaura portretului, alergând pe holul de la etajul şapte.

Se opri lângă tapiseria cu troli care dansau, închise ochii şi începu să se plimbe.

"Am nevoie de un loc unde să-mi ascund cartea... am nevoie de un loc unde să-mi ascund cartea... am nevoie de un loc unde să îmi ascund cartea..."

Trecu de trei ori prin faţa porţiunii de perete gol. Când deschise ochii, o văzu în sfârşit: era uşa de la Camera Necesităţii. Harry o deschise la perete, intră imediat şi o trânti în urma lui.

Rămase cu răsuflarea tăiată. Deşi se grăbea foarte ţâre, în ciuda sentimentului de panică şi teamă faţă de ce-l aştepta la baie, nu putu să nu fie impresionat de ceea ce avea în faţa ochilor. Sţăţea înţr-o cameră de mărimea unei catedrale. Prin ferestrele ei înalte treceau raze de soare asupra a ceea ce părea un fel de cetate cu metereze impunătoare. Harry ştia că era construită din obiecte ascunse de generaţii întregi de oameni care locuiseră la Hogwarţs. Erau alei şi culoare mărginite de mormane înalte de mobile stricate şi deteriorate, depozitate acolo poate pentru a ascunde mărturiile unor vrăji nereuşite sau ascunse de spiriduşii de casă fideli castelului. Erau mii şi mii de cărţi, fără îndoială interzise, mâzgălite sau furate. Erau şi catapulte înaripate, şi discuri frisbee cu colţi, dintre care unele încă aveau destul suflu pentru a pluti înţr-o doară peste munţii de articole interzise; erau sticle ciobite de poţiuni coagulate, pălării, bijuterii şi pelerine; erau şi un fel de coji de ouă de dragon, sticle sigilate cu un lichid care încă scânteia ameninţător, mai multe săbii ruginite şi un topor masiv, păţaţ cu sânge.

Harry o luă repede pe unul dintre numeroasele culoare dintre acele comori ascunse. Coti la dreapta pe lângă un trol împăiat imens, parcurse o distanţă mică în fugă, făcu stânga în dreptul dulapului magic în care se pierduse Montague cu un an în urmă, oprindu-se într-un târziu lângă un dulap mare de perete, cu suprafaţa scorojită, care părea să fi fost stropit cu acid. Deschise una dintre numeroasele uşi care scârţâiau. Locui acesta fusese

deja folosit de altcineva pentru a ascunde un animal într-o cuşcă, animalul murise de mult, iar scheletul lui avea cinci picioare. Puse manualul Prinţului Semipur în spatele cuştii şi trânti uşa. Rămase locului pentru câteva clipe, cu inima bătându-i cu putere, uitându-se la obiectele din jur. Oare avea să găsească din nou locul ăsta, în mijlocul atâtor vechituri? înşfacă bustul ciobit al unui căpcăun bătrân şi urât de pe o ladă din apropiere şi-l aşeză pe dulapul în care ascunsese cartea, puse o rămurică uscată şi plină de praf şi o diademă pe capul statuii, pentru a o face mai uşor de recunoscut, şi apoi fugi cât putu de repede pe culoare printre obiectele ascunse, ajunse înapoi la uşă, ieşi pe hol, trântind uşa după el, şi aceasta se transformă imediat la loc în piatră.

Harry goni către baia de la etajul de jos, îndesând în drum exemplarul lui Ron de Realizarea Poţiunilor Avansate în ghiozdan. Câteva clipe mai târziu, era iar în faţa lui Plesneală, care întinse mâna după ghiozdan fără să spună un cuvânt. Harry i-l dădu gâfâind şi simţind o durere puternică în coşul pieptului, după care aşteptă.

Plesneală scoase pe rând cărţile lui Harry, examinându-le. în cele din urmă nu mai rămase decât manualul de Poţiuni, pe care îl cercetă cu mare atenţie înainte de a vorbi.

— Spune-mi, Potţer, acesta este exemplarul tău de Realizarea Poţiunilor Avansatei

— Da, zise Harry, încă respirând cu greutate.

— Şi eşti sigur că aşa este, Potter?

— Da, spuse Harry, cu o nuanţă de sfidare de în glas.

— Acesta este exemplarul din Realizarea Poţiunilor Avansate pe care l-ai cumpărat de la "Caligrafie şi Pete"?

— Da, zise Harry cu fermitate.

— Atunci de ce este scris numele "Roonil Wazlib" pe prima pagină? întrebă Plesneală.

Lui Harry îi stăm inima pentru o fracţiune de secundă.

— Este porecla mea, spuse el.

— Porecla ta, repetă Plesneală.

— Da, aşa-mi spun prietenii, zise Harry.

— Ştiu ce este o poreclă, spuse Plesneală.

Ochii săi negri şi glaciali erau din nou aţintiţi asupra celor ai lui Harry; acesta încercă să-i evite privirea — Blochează-ţi mintea... blochează-ţi mintea -, dar nu învăţase niciodată cum s-o realizeze cu succes.

— Ştii ce cred eu, Potter? zise Plesneală, abia auzit. Cred că eşti un mincinos şi un prefăcut şi că meriţi ore de detenţie cu mine în fiecare sâmbătă, până la sfârşitul semestrului. Ce părere ai despre asta, Potter?

— Nu... nu sunt de acord, domnule, spuse Harry, refuzând în continuare să-l privească în ochi pe Plesneală.

— Ei bine, o să vedem dacă o să crezi acelaşi lucru şi după detenţii, zise Plesneală. Să vii la zece sâmbătă dimineaţa, Poţţer. în biroul meu.

— Dar, domnule, spuse Harry, ridicându-şi privirea disperat. Vâjthaţul... ultimul meci din acest sezon.

— La ora zece, şopti Plesneală, zâmbind şi dezvelindu-şi dinţii galbeni. Bieţii Cercetaşi. Mă tem că anul acesta or să fie pe ultimul loc.

Ieşi din baie fără să mai spună nimic, lăsându-l pe Harry să se uite în oglinda crăpată şi să se simtă, cu siguranţă, mai rău decât se simţise Ron vreodată.

— N-o să-ţi spun că s-a dovedit că toţ eu am avut dreptate, spuse Hermione o oră mai târziu în camera de zi.

— Las-o bălţă, Hermione, spuse Ron supărat.

Harry nu mai ajunsese la cină, căci îi pierise cu desăvârşire pofta de mâncare. Tocmai le terminase de povestit ce se întâmplase lui Ron, Hermione şi Ginny, chiar dacă nu părea să mai fi fost cazul s-o facă. Vestea se răspândise foarte repede: se părea că Myrtle cea Plângăcioasă îşi asumase sarcina de a apărea în toate băile din castel şi a trâmbiţa evenimentul; Rea-credinţă fusese deja vizitat în aripa spitalului de Pansy Parkin-son, care îl denigrase pe Harry prin toată şcoala, iar Plesneală le povestise deja celorlalţi profesori exact ce se petrecuse: Harry fusese deja chemat afară din camera de zi pentru a îndura cincisprezece minute deosebit de neplăcute în compania profesoarei McGonagall, care îi spuse că avea noroc că nu fusese exmatriculat şi că ea era întru totul de acord cu decizia lui Plesneală de a-l pedepsi pe Harry, ceea ce însemna ore de detenţie în fiecare sâmbătă până la sfârşitul semestrului.

— V-am spus eu că era ceva în neregulă cu prinţul ăla, zise Hermione, neputându-se abţine. Şi am avut dreptate, nu?

— Nu, nu cred c-ai avut dreptate, spuse Harry cu încăpăţânare.

Îi era şi aşa destul de greu, fără ca Hermione să-i ţină predici; pedeapsa cea mai aspră pentru Harry fuseseră expresiile de pe chipurile celor din echipa de vâjthaţ a Cercetaşilor când le spusese nu avea să poată juca sâmbătă. Simţea că Ginny se uita la el, dar nu-i întâlni privirea; nu voia să citească dezamăgire sau supărare în ochii ei. Tocmai îi spusese că sâmbătă avea să joace pe post de căutător şi că Dean avea să se întoarcă în echipă ca înaintaş în locul ei. Poate că, dacă aveau să câştige, Ginny şi Dean aveau să se împace în timpul euforiei de după meci. Harry simţi un gol în stomac la acest gând.

— Harry, zise Hermione, cum poţi să-i mai iei apărarea, când vraja aceea...

— Vrei să nu mai critici cartea aia? se răsti Harry. Prinţul n-a făcut decât să o noteze! în definitiv, n-a sfătuit pe nimeni s-o folosească! Ar fi putut foarte bine să scrie o vrajă pe care o aruncase cineva împotriva lui!

— Nu poţ să cred, spuse Hermione. Chiar îi iei apărarea...

— Nu încerc să găsesc justificări pentru ce am făcut! zise Harry repede. Regret că am făcut-o, şi nu pentru că am primit vreo douăsprezece detenţii. Ştii că n-aş fi folosit niciodată o asemenea vrajă, nici măcar asupra lui Reacredinţă, dar nu poţi da vina pe prinţ. N-a scris "încearc-o pe asta, este foarte eficientă" — doar şi-a notat ceva pentru el, nu pentru altcineva, nu?

— Vrei să-mi spui că o să te duci să...? zise Hermione.

— Iau cartea înapoi? Da, o să mă duc, spuse Harry pe un ton vehement. Fii atentă, dacă n-ar fi fost prinţul, n-aş fi câştigat în veci sticluţa de Felix Felicis. Nu aş fi ştiut cum să-l salvez pe Ron când a fost otrăvit, n-aş fi...

— ... câştigat niciodată o reputaţie strălucită pentru realizarea Poţiunilor pe nedrept, zise Hermione repede.

— Las-o baltă, Hermione! spuse Ginny şi Harry fu atât de uimit şi de recunoscător, încât ridică privirea. Se pare că Reacredinţă a încercat să arunce un Blestem de Neiertat, aşa că ar trebui să te bucuri că Harry a avut un as în mânecă!

— Păi, bineînţeles că mă bucur că Harry n-a fost blestemat! zise Hermione, evident iritată, dar să ştii că nu poţi spune că "Sectumsempra" e un as, Ginny. Uite unde-a ajuns din cauza ei! Şi bănuiesc că, având în vedere modul în care v-a afectat şansele de a câştiga meciul...

— Ah, nu mai încerca să te prefaci că înţelegi vâjthaţul, se răsti Ginny, pentru că n-o să faci altceva decât să te pui într-o situaţie ridicolă.

Harry şi Ron le priviră miraţi: Hermione şi Ginny, care se înţeleseseră întotdeauna foarte bine, stăteau acum cu braţele încrucişate, fiecare uitându-se urât în altă parte. Ron îi aruncă o privire neliniştită lui Harry, apoi înşfacă o carte la întâmplare şi se ascunse după ea. însă Harry se simţi din-tr-odată incredibil de vesel, deşi ştia că nu o merita şi chiar dacă nici unul dintre ei nu mai spuse nimic toată seara.

Veselia sa fu curmată cât de curând. Ziua următoare trebui să suporte răutăţile Viperinilor, pe lângă valul de

supărare din partea colegilor Cercetaşi, care nu erau deloc mulţumiţi că Harry, căpitanul lor, reuşise să se autosuspende pentru ultimul meci al sezonului. Sâmbătă dimineaţa, Harry ar fi dat tot Felix Felicis-ul din lume pentru a pleca spre stadionul de vâjthaţ împreună cu Ron, Ginny şi ceilalţi, indiferent de ce-i spusese lui Hermione. îi fu aproape imposibil să întoarcă spatele mulţimii de elevi care se revărsa, scăldată în razele soarelui (purtând cu toţii rozete şi pălării şi fluturând pancarte şi fulare), să coboare treptele de piatră care duceau la camerele de la subsol şi să meargă până când se stinseră complet zgomotele difuze ale mulţimii, ştiind că nu avea să poată auzi nici un cuvânt din comentariu — nici aplauze şi nici huiduieli.

— A, Potter, spuse Plesneală când Harry bătu la uşă şi intră în biroul neprimitor pe care Plesneală încă îl folosea, deşi acum preda câteva etaje mai sus. Era la fel de slab luminat ca de obicei şi lângă perete se aflau în continuare poţiuni colorate, în care pluteau lucruri moarte şi scârboase. Harry avu un presentiment neplăcut când văzu multe cutii acoperite cu pânze de păianjen stivuite pe o masă la care era evident că trebuia să se aşeze; acestea trimiteau cu gândul la o muncă grea, obositoare şi inutilă.

— Domnul Filch caută de mult pe cineva să facă ordine în dosarele astea vechi, zise Plesneală cu o voce joasă. Sunt arhivele altor răufăcători de la Hogwarts, în care sunt trecute şi pedepsele pe care le-au primit. Vrem să scrii din nou delictele şi pedepsele de pe fişele unde s-a şters cerneala sau au fost roase de şoareci. Să ai grijă să fie în ordine alfabetică şi apoi să le pui la loc în cutii. N-ai voie să te foloseşti de magie.

— Da, domnule profesor, spuse Harry, rostind ultimele două cuvinte pe un ton cât mai dispreţuitor.

— Mă gândeam să începi cu cutiile de la o mie doisprezece la o mie cincizeci şi şase, zise Plesneală, zâmbind maliţios. O să întâlneşti nişte nume cunoscute, care probabil că or să-ţi sporească interesul faţă de această sarcină. Ia uite.

Scoase o fişă din una dintre cutiile din vârf cu un gest amplu şi citi:

— James Potter şi Sirius Black. Prinşi folosind un blestem minor ilegal asupra lui Bertram Aubrey. Capul lui Aubrey, devenit de două ori mai mare. Detenţie dublă", zise Plesneală şi râse batjocoritor. Faptul că realizările lor măreţe dăinuie, chiar dacă ei s-au stins, trebuie să fie o mare alinare pentru tine.

Harry simţi din nou cum îi fierbea sângele în vine. Muş-cându-şi limba ca să nu îi răspundă, luă loc în faţa cutiilor şi trase una dintre ele.

Era o muncă inutilă şi plictisitoare, aşa cum anticipase, punctată din când în când de apariţia unui gol în stomac (aşa cum era evident că intenţionase Plesneală), care însemna că tocmai citise numele tatălui său sau pe al lui Sirius, trecute de obicei împreună în descrierea unor năzbâtii mnore, alăturate uneori numelor lui Remus Lupin şi Peter Pettigrew. în timp ce copia diversele lor delicte şi pedepse, se întreba ce se întâmpla afară, unde meciul tocmai începuse cu Ginny pe post de căutător, împotriva lui Cho.

Harry se uită de mai multe ori la ceasul mare, care ticăia pe perete. Se părea că se mişca mult mai lent decât unul obişnuit; era oare posibil ca Plesneală să-l fi vrăjit ca să meargă deosebit de încet? Nu era cu putinţă să fi fost acolo doar de o jumătate de oră... de o oră... de o oră şi jumătate...

Pe Harry începu să-l doară stomacul când ceasul indică douăsprezece şi jumătate. Plesneală, care nu mai vorbise deloc după ce îi spusese lui Harry ce avea de făcut, îşi ridică în cele din urmă privirea la ora unu şi zece.

— Cred că poţi să te opreşti, zise el cu răceală. Fă semn unde ai ajuns. O să continui sâmbăta viitoare la ora zece.

— Da, domnule.

Harry îndesă la întâmplare o fişă îndoită în cutie şi ieşi repede pe uşă înainte ca Plesneală să aibă timp să se răzgândească. Urcă în fugă treptele de piatră, ciulind urechile pentru a încerca să audă vreun zgomot dinspre stadion, dar era complet linişte. însemna că se terminase deja.

Ezită o clipă în faţa Marii Săli aglomerate, apoi urcă cât putu de repede pe scara de marmură; indiferent dacă Cerce-taşii înregistrau o victorie sau o înfrângere, obişnuiau să sărbătorească sau să-şi înece amarul în camera de zi.

— Quid agis? îi spuse el pe un ton nesigur doamnei grase, întrebându-se ce avea să găsească înăuntru.

Aceasta rămase impasibilă, răspunzând:

— O să vezi.

Portretul se deschise într-o parte.

Din gaura din spatele lui izbucniră strigăte de bucurie. Harry rămase cu gura căscată când oamenii începură să ţipe la vederea lui; mai multe mâini îl traseră în cameră.

— Am câştigat! strigă Ron, apărând dintr-odată şi agitând Cupa argintie către Harry. Am câştigat! Patru sute cincizeci la o sută patruzeci! Am câştigat!

Harry se uită în jur; Ginny se apropia în fugă de el; îl luă în braţe cu o expresie înflăcărată şi intensă. Fără să se gândească, fără să o plănuiască şi fără să-şi facă griji din cauză că-i priveau cincizeci de elevi, Harry o sărută.

Se despărţiră după câteva clipe îndelungate... poate o jumătate de oră... sau poate chiar după câteva zile însorite. în cameră se lăsase tăcerea. Apoi câţiva fluierară puternic, izbucni un ropot de chicoteli şi lumea începu să se agite. Harry se uită peste capul lui Ginny şi-l văzu pe Dean Thomas ţinând un pahar spart în mână şi pe Romilda Vane arătând ca şi cum ar fi vrut să arunce cu ceva în ei. Hermione zâmbea larg, dar ochii lui Harry îl căutară pe Ron. îl găsi până la urmă, ţinând în continuare Cupa şi arătând ca şi cum tocmai i-ar fi dat cineva cu o bâtă în cap. Cei doi se priviră pentru o fracţiune de secundă şi apoi Ron făcu o mişcare scurtă din cap, despre care Harry înţelese că însemna: "Mă rog... dacă nu se poate altfel."

Creatura din pieptul lui Harry striga triumfătoare, Harry se uită în jos la Ginny, zâmbindu-i şi făcu semn către gaura portretului. O plimbare lungă pe domeniu părea indicată şi poate că aveau să discute şi despre meci... dacă avea să le ajungă timpul.

CAPITOLUL XXV

CLARVĂZĂTOAREA ESTE AUZITĂ CLAR

Foarte mulţi elevi păreau interesaţi de faptul că Harry Potter era iubitul lui Ginny Weasley (majoritatea fiind fete), dar Harry descoperi că devenise complet imun la bârfe pe parcursul următoarelor câteva săptămâni. în definitiv, era o schimbare bine venită. Nu se mai vorbea despre el din cauză că fusese implicat în nişte incidente teribile de Magie Neagră, ci din cauza unui eveniment care-l făcuse mai fericit decât ţinea minte să fi fost de foarte multă vreme.

— Ai crede că oamenii au alte subiecte mai bune de bârfă, spuse Ginny, stând pe jos în camera de zi, sprijinită de picioarele lui Harry şi citind Profetul zilei. După trei atacuri ale Dementorilor într-o săptămână, Romilda Vane vine şi mă întreabă dacă e adevărat că ai un Hipogrif tatuat pe piept.

Ron şi Hermione râseră amândoi în hohote. Harry îi ignoră.

— Şi ce i-ai zis?

— I-am zis că este un ţintat Maghiar, spuse Ginny, dând pagina relaxată. E mult mai masculin.

— Mersi, zise Harry zâmbind. Şi ce tatuaj i-ai zis că are Ron?

— Un Pigmeu Pufos, dar n-am spus unde.

Ron se încruntă, în timp ce Hermione se tăvălea pe jos de râs.

— Aveţi grijă, zise el, arătând prevenitor cu degetul spre Harry şi Ginny. Doar pentru că v-am dat permisiunea să fiţi împreună nu înseamnă că nu pot să mă răzgândesc.

— "Ne-ai dat permisiunea?" spuse Ginny pe un ton batjocoritor. De când am eu nevoie de permisiunea ta? Şi oricum, chiar tu ai zis că ai prefera să fiu cu Harry decât cu Michael sau cu Dean.

— Da, aşa e, zise Ron nemulţumit. Şi atâta timp cât nu începeţi să vă sărutaţi în public...

— Eşti un ipocrit notoriu! Cum rămâne cu tine şi cu La-vender, care vă sărutaţi peste tot, de zici că aveaţi lipitori în loc de buze? întrebă Ginny.

Dar toleranţa lui Ron nu prea fu pusă la încercare până când sosi luna iunie, pentru că timpul pe care-l petreceau împreună Harry şi Ginny era din ce în ce mai limitat. Ginny urma să dea în curând N.O.V.-urile şi, drept urmare, trebuia să înveţe până noaptea târziu. într-o astfel de seară, când Ginny se dusese la bibliotecă şi Harry stătea lângă fereastră în camera de zi, presupunându-se că îşi termina temele la Ierbologie, dar retrăind de fapt ora deosebit de plăcută pe care o petrecuse pe malul lacului cu Ginny la prânz, Her-mione se instala în fotoliul dintre el şi Ron cu o expresie îngrijorător de hotărâtă pe chip.

— Harry, vreau să vorbesc ceva cu tine.

— Despre ce? spuse Harry, suspicios.

Chiar cu o zi înainte, Hermione îl certase pentru că din cauza lui Ginny nu putea să înveţe din greu pentru examene.

— Despre aşa-zisul Prinţ Semipur.

— O, nu, iar? mormăi el. Te rog, las-o baltă!

Nu îndrăznise să se ducă înapoi în Camera Necesităţii pentru a-şi recupera cartea şi asta se vedea pe rezultatele sale proaste de la Poţiuni (deşi Slughorn, căruia îi plăcea de Ginny, spusese vesel că schimbarea se datora faptului că era îndrăgostit). Dar Harry era sigur că Plesneală încă spera să pună mâna pe manualul prinţului, iar Harry era hotărât să-l lase unde era până când Plesneală avea să renunţe să-l mai caute.

— N-am de gând s-o las baltă deloc, zise Hermione cu fermitate, până nu-ţi spun ce am de zis. Am încercat să aflu câte ceva despre cineva care s-ar putea îndeletnici cu inventarea vrăjilor întunecate.

— Dar el nu s-a îndeletnicit cu asta.

— El, el. Cine a zis că este un el?

— Am mai vorbit despre asta, zise Harry supărat. "Prinţ", Hermione, "prinţ"!

— Exact! spuse Hermione, îmbujorându-se, după care scoase din buzunar o pagină foarte veche de ziar şi o trânti pe masă în faţa lui Harry. Uite! Uită-te la poză!

Harry ridică bucata fragilă de hârtie şi cercetă fotografia mişcătoare, îngălbenită de trecerea timpului; Ron se aplecă şi el s-o vadă. Fotografia înfăţişa o fată slabă, de

vreo cincisprezece ani. Era urâţică, arăta supărată şi în acelaşi timp abătută, avea sprâncene dese şi chipul lung şi palid. Sub fotografie scria: "Eileen Prince, Căpitanul echipei de Puahbile de la Hogwarts."

— Şi? spuse Harry, parcurgând în grabă articolul scurt de lângă poză — era unul destul de plictisitor, despre concursurile între şcoli.

— O chema Eileen Prince. Prince, Harry. Adică "prinţ". Se uitară unul la celălalt şi Harry îşi dădu seama ce încerca să spună Hermione. Izbucni în râs.

— Incredibil.

— Poftim?

— Crezi că ea a fost Prinţul Semipur...? Să fim serioşi.

— Păi, de ce să nu fi fost ea? Harry, în lumea vrăjitorească nu există prinţi adevăraţi! Ori este o poreclă, ori un titlu inventat pe care şi l-a asumat cineva. Sau ar putea fi chiar numele cuiva, nu? Ascultă-mă! Să zicem că, dacă tatăl ei a fost un vrăjitor, al cărui nume de familie era Prince, iar mama ei era încuiată, atunci ea ar fi un "Prinţ cu sânge semipur"!

— Da, ce idee ingenioasă, Hermione...

— Chiar aşa ar fi! Poate că era mândră că era pe jumătate prinţ!

— Hermione, ascultă-mă, ştiu că n-a fost o fată. Pur şi simplu ştiu.

— Adevărul este că nu crezi că o fată ar fi putut să fie destul de deşteaptă pentru asta, spuse Hermione supărată.

— Cum crezi că aş putea să consider că fetele nu sunt deştepte după ce am stat în preajma ta timp de cinci ani? zise Harry, deranjat de spusele ei. Este vorba despre modul în care scrie. Pur şi simplu ştiu că prinţul a fost un tip, aşa mi se pare mie. Fata asta n-are nici o legătură cu el. Dar până la urmă unde ai găsit pagina asta?

— La bibliotecă, zise Hermione, în mod previzibil. Acolo e o arhivă întreagă de numere vechi ale Profetului. Ei bine, o să aflu tot ce pot despre Eileen Prince.

— Distracţie plăcută, spuse Harry, iritat.

— Mulţumesc, zise Hermione. Şi primul loc unde o să caut, zise ea pe un ton muşcător când ajunse la gaura portretului, sunt listele cu premianţi din trecut la Poţiuni!

Harry se uită încruntat după ea pentru o clipă, apoi contemplă în continuare cerul care se întuneca.

— Pur şi simplu n-a reuşit să treacă peste faptul că ai fost mai bun ca ea la Poţiuni, spuse Ron, întorcându-se la exemplarul său din O mie de ierburi şi ciuperci magice.

— Tu nu crezi că sunt nebun pentru că vreau să recuperez manualul ăla, nu?

— Sigur că nu, zise Ron pe un ton hotărât. Prinţul a fost un geniu. în orice caz, dacă nu ar fi fost pontul cu bezoarul — îşi plimbă degetul în jurul gâtului cu subînţeles -, nu aş mai discuta acum cu tine despre asta, nu? Adică, nu spun că vraja aia pe care ai aruncat-o asupra lui Reacredinţă a fost strălucită...

— Nici eu, spuse Harry repede.

— Dar s-a vindecat fără probleme, nu? Şi-a revenit cât ai zice peşte.

— Da, zise Harry sincer, deşi toţ îl mustra puţin conştiinţa. Datorită lui Plesneală.

— Tot mai ai ore de detenţie cu Plesneală sâmbăta asta? adăugă Ron.

— Da, şi sâmbăta următoare, şi sâmbăta cealaltă, oftă Harry. Şi acum insinuează că, dacă n-o să termin de verificat toate cutiile până la sfârşitul semestrului, o să continui şi anul viitor.

Orele astea de detenţie i se păreau deosebit de plictisitoare, pentru că-i răpeau din timpul şi aşa limitat pe care l-ar fi putut petrece cu Ginny. Chiar se întrebase în repetate rânduri în ultima vreme dacă Plesneală nu cumva ştia asta, pentru că-l ţinea din ce în ce mai mult acolo, făcând în acest timp aluzii la faptul că Harry nu putea să se bucure de vremea frumoasă de afară şi de diversele posibilităţi pe care le oferea ea.

Lui Harry i se rupse firul cugetărilor amare cândjimmy Peakes apăru lângă el, întinzându-i un sul de pergament.

— Mulţumesc, Jimmy. Hei, e de la Dumbledore! spuse Harry entuziasmat, desfăşurând pergamentul şi citindu-l. Vrea să mă duc la el în birou cât pot de repede!

Cei doi se uitară unul la altul cu ochii mari.

— Fir-aş să fiu, şopti Ron. Doar nu crezi că a... găsit...?

— Ar trebui să mă duc să aflu, nu? zise Harry, sărind în picioare.

Ieşi repede din camera de zi şi fugi pe holul de la etajul şapte, întâlnindu-se doar cu Peeves, care zbură pe lângă el în direcţia opusă, aruncând cu bucăţi de cretă în Harry, în virtutea unui vechi obicei, râzând zgomotos şi ferindu-se de vraja defensivă a lui Harry. După ce Peeves dispăru, se lăsă tăcerea, dat fiind că mai erau doar cincisprezece minute până când se dădea stingerea, iar majoritatea elevilor se întorseseră deja în camerele lor de zi.

Atunci Harry auzi un ţipăt şi o bufnitură. Rămase locului, ascultând.

— Cum... îndrăzneşti... aaaaaargh!

Zgomotele se auzeau de pe un coridor din apropiere; Harry fugi către locul acela, cu bagheta pregătită, dădu în goană un alt colţ şi o văzu pe profesoara Trelawney întinsă pe podea, cu capul acoperit cu unul dintre numeroasele ei şaluri şi cu mai multe sticle de sherry lângă ea, dintre care una era spartă.

— Doamnă profesoară.

Harry alergă spre profesoara Trelawney şi o ajută să se ridice. Unul dintre şiragurile de mărgele scânteietoare i se prinsese de ochelari. Sughiţă cu zgomot, îşi aranja părul şi se ridică, ţinându-se de mâna lui Harry.

— Doamnă profesoară, ce s-a întâmplat?

— Chiar aşa! zise ea cu o voce stridentă. Mă plimbam pe hol, reflectând la anumite semne întunecate pe care le-am întrezărit.

Dar Harry nu era foarte atent la ce spunea profesoara. Tocmai îşi dăduse seama unde se aflau: în partea dreaptă era tapiseria cu troli care dansau, iar în partea stângă — porţiunea impenetrabilă şi goală de perete de piatră, dincolo de care era ascunsă...

— Doamnă profesoară, încercaţi să intraţi în Camera Necesităţii?

— ... semne prevestitoare de rău care mi-au fost dezvăluite... poftim?

— Camera Necesităţii, repetă Harry. Aţi încercat să intraţi în ea?

— Eu... păi... credeam că elevii nu ştiu de...

— Sunt câţiva care ştiu, zise Harry. Dar ce s-a întâmplat? Aţi ţipat... am avut impresia că aţi păţit ceva.

— Eu... păi, spuse profesoara Trelawney, strângându-şi şalurile în jurul ei cu un aer defensiv şi privindu-l cu ochii măriţi de dioptriile ochelarilor. Voiam să... ăă... depozitez nişte... ăă... obiecte personale în Cameră. Pe urmă bolborosi ceva despre nişte "acuzaţii răuvoitoare"...

— Am înţeles, zise Harry, uitându-se la sticlele de sherry de pe jos. Dar n-aţi putut să intraţi şi să le ascundeţi?

I se părea foarte ciudat. în definitiv, pentru el Camera se deschisese când dorise să ascundă manualul Prinţului Semipur.

— A, de intrat am intrat fără probleme, spuse profesoara Trelawney, uitându-se urât la perete. Dar era deja cineva înăuntru.

— Cineva înăuntru? Cine? întrebă Harry. Cine era înăuntru?

— N-am idee, zise profesoara Trelawney, puţin deranjată de tonul insistent al lui Harry. Am intrat în Cameră şi am auzit o voce, ceea ce nu mi s-a mai întâmplat în toţi anii de când ascund... de când folosesc Camera.

— O voce? Şi ce spunea?

— Nu cred că spunea nimic, zise profesoara Trelawney-Ci... chiuia.

— Chiuia?

— Veselindu-se, spuse ea, dând din cap.

Harry o privi fix.

— Era o voce de bărbat sau de femeie?

— Aş zice că de bărbat, spuse profesoara Trelawney.

— Şi părea veselă?

— Extrem de veselă, zise profesoara Trelawney pe un ton dispreţuitor.

— De parcă ar fi sărbătorit ceva?

— În mod sigur.

— Şi apoi...?

— Apoi am strigat: "Cine e?"...

— N-aţi fi putut afla fără să întrebaţi? o întrebă Harry, oarecum nemulţumit.

— Ochiul interior era aţintit asupra unor chestiuni mult superioare lucrurilor uzuale, cum ar fi chiotele, spuse profesoara Trelawney pe un ton demn, aranjându-şi şalurile şi numeroasele şiraguri de mărgele scânteietoare.

— Înţeleg, zise Harry repede, căci nu era nicidecum prima dată când auzea de ochiul interior al profesoarei Trelawney. Şi vocea a spus cine era?

— Nu, n-a spus, zise ea. S-a făcut beznă dintr-odată şi în clipa următoare am fost aruncată afară din Cameră!

— Şi nu v-aţi dat seama de asta înainte să se întâmple? spuse Harry, neputându-se abţine.

— Nu, aşa cum ţi-am spus, era întuneric.

Se opri, aruncându-i o căutătură suspicioasă.

— Cred că ar trebui să-i spuneţi domnului profesor Dum-bledore, zise Harry. Ar trebui să ştie că Reacredinţă sărbătoarea... pardon, că cineva v-a dat afară din Cameră.

Spre mirarea lui, profesoara Trelawney se îndreptă când vorbi Harry, asumându-şi un aer semeţ.

— Domnul director mi-a spus că ar prefera să-l vizitez mai rar, zise ea cu răceală. Nu obişnuiesc să-i inoportunez

pe cei care nu-mi apreciază compania. Dacă Dumbledore vrea să ignore avertismentele cărţilor de tarot...

Îl strânse dintr-odată de încheietură pe Harry cu mâna ei subţire.

— Întruna, indiferent de cum le etalez... Scoase cu aer dramatic o carte de sub şaluri.

— ... Turnul Fulgerat, şopti ea. Calamitate. Dezastru. Din ce în ce mai aproape...

— Înţeleg, zise Harry din nou. Păi... tot cred că ar trebui să-i spuneţi lui Dumbledore despre vocea pe care aţi auzit-o, despre cum s-a lăsat întunericul şi despre cum aţi fost dată afară din Cameră...

— Aşa crezi?

Profesoara Trelawney păru să cântărească chestiunea pentru o clipă, dar Harry îşi dădu seama că îi surâdea ideea de a-şi mai povesti o dată mica aventură.

— Eu trebuie să mă duc chiar acum la dânsul, spuse Harry. Mă aşteaptă. Am putea merge împreună.

— A, păi, în cazul ăsta, de acord, zise profesoara Trelawney, zâmbind.

Se apleca, ridică sticlele de sherry şi le aruncă fără jenă într-o vază mare albastru cu alb dintr-o nişă din apropiere.

— Ştii, Harry, îmi e dor să te am elev, spuse ea cu însufleţită, în timp ce plecau de acolo împreună. Nu ai avut tu niciodată talent de clarvăzător... dar ai fost un obiect de studiu desăvârşit.

Harry nu răspunse; detestase să fie obiectul nesfârşitelor previziuni fatale ale profesoarei Trelawney.

— Mă tem că mârţoaga — pardon, centaurul — nu ştie nimic despre cartomanţie, continuă ea. L-am întrebat, ca de la un clarvăzător la altul, dacă nu simţise şi el vibraţiile nedesluşite ale unei catastrofe apropiate? Dar m-a crezut caraghioasă! Da, caraghioasă!

Ridică vocea într-un mod oarecum isteric şi Harry simţi un damf puternic de sherry, cu toate că sticlele fuseseră aruncate.

— Poate că gloaba a auzit lumea spunând că n-am moştenit harul stră-străbunicii mele. Zvonurile acestea sunt răspândite de ani de zile de oameni invidioşi. Ştii ce le spun eu acestor oameni, Harry? Oare Dumbledore m-ar fi lăsat să predau la această şcoală de marcă şi ar fi avut încredere în mine în toţi aceşti ani, dacă nu i-aş fi dovedit puterile mele?

Harry murmură ceva nedesluşit.

— N-o să uit prima mea întâlnire cu Dumbledore, continuă profesoara Trelawney, cu o voce guturală. A fost profund impresionat, desigur, profund impresionat. Stăteam la "Capul de mistreţ", apropo, nu sfătuiesc pe nimeni s-o mai facă... e plin de ploşniţe, dragul meu — dar erau vremuri grele din punct de vedere financiar. Dumbledore mi-a făcut onoarea să mă viziteze în camera mea de la han. Mi-a pus întrebări — trebuie să recunosc că la început mi s-a părut că nu privea cu ochi buni Previziunile despre Viitor — şi ţin minte că începusem să mă simt puţin rău, nu prea mân-casem în ziua aceea... dar atunci...

Era pentru prima dată când Harry era foarte atent la ce spunea femeia, pentru că ştia ce se întâmplase după aceea: profesoara Trelawney făcuse profeţia care-i schimbase viaţa pentru totdeauna, şi anume profeţia despre el şi Cap-de-Mort.

— ... dar atunci am fost întrerupţi în mod grosolan de Se-verus Plesneală!

— Poftim?

— Da, s-au auzit zgomote de pe hol şi uşa s-a deschis la perete, iar în prag au apărut un barman cu o înfăţişare cam sălbatică şi Plesneală, care îndruga ceva, cum că greşise adresa, deşi mă tem că eu, una, am crezut că fusese surprins în timp ce trăgea cu urechea la ce vorbeam cu Dumbledore. Vezi tu, şi el căuta o slujbă la vremea aceea şi fără îndoială că spera să fure nişte ponturi! Mă rog, după aceea, Dumbledore a părut mult mai dispus să mă angajeze, ştii, şi n-am putut să nu mă gândesc că a fost din cauza faptului că a sesizat contrastul puternic dintre modestia şi talentul meu rezervat şi tânărul insistent şi agitat care era în stare să asculte pe la uşi... Harry, unde eşti, dragule?

Se uită peste umăr, dându-si seama abia atunci că Harry nu mai era lângă ea; acesta rămăsese locului şi acum erau trei metri distanţă între ei.

— Harry? repetă ea pe un ton nesigur.

Poate că Harry era foarte palid şi acesta era motivul pentru care profesoara Trelawney arăta atât de îngrijorată şi speriată. Harry încremenise, având un şoc după altul, şi

gata să uite totul, în afară de informaţia care-i fusese ascunsă atâta amar de vreme.

Plesneală era cel care auzise pe ascuns profeţia. Plesneală era cel care-l anunţase pe Cap-de-Mort ce conţinea profeţia. Plesneală şi Peter Pettigrew îl trimiseseră pe Cap-de-Mort pe urmele lui Lily, ale lui James şi ale fiului lor...

Acesta era singurul lucru care conta pentru Harry în clipa aceea.

— Harry, zise din nou profesoara Trelawney. Harry, nu ziceai că mergem împreună la domnul director?

— Rămâneţi aici, spuse Harry fără să-şi simtă buzele.

— Dar, dragul meu, urma să-i povestesc cum am fost atacată în Camera...

— Rămâneţi aici! repetă Harry, furios.

Profesoara Trelawney păru alarmată când Harry trecu în fugă pe lângă ea, dând colţul spre holul lui Dumbledore, unde stătea de pază garguiul singuratic. Harry îi strigă parola şi urcă în fugă pe scara în spirală, sărind câte trei trepte odată.

Nu ciocăni la uşa lui Dumbledore, ci dădu cu pumnul, iar vocea calmă răspunse "Intră" după ce Harry dăduse deja năvală în cameră.

Fawkes, pasărea phoenix, întoarse capul, iar în ochii negri şi strălucitori se reflectă asfinţitul auriu de dincolo de fereastră. Dumbledore stătea la geam, cercetând domeniul şi ţinând în braţe o pelerină de drum lungă şi neagră.

— Ei bine, Harry, ţi-am promis că o să te iau cu mine.

Pentru câteva secunde, Harry nu înţelese ce spunea; conversaţia pe care o avuse cu Trelawney îl făcuse să uite totul, iar mintea părea să i se mişte foarte greoi.

— Să vin... cu dumneavoastră...?

— Dacă vrei, bineînţeles.

— Dacă vreau...

Atunci Harry îşi aminti de ce se grăbea de fapt să-l vadă pe Dumbledore.

— Aţi găsit unul? Aţi găsit un Horcrux?

— Cred că da.

În Harry se dădu o bătălie între furie şi resentimente pe de o parte şi o senzaţie de şoc şi entuziasm pe de alta: pentru câteva clipe, Harry nu putu să vorbească.

— Este firesc să-ţi fie teamă.

— Nu mi-e teamă! zise Harry repede.

Era perfect adevărat; nu îi era deloc teamă.

— Despre ce Horcrux este vorba? Unde este?

— Nu ştiu sigur despre care dintre ele este vorba, deşi cred că putem exclude şarpele. Dar cred că este ascuns într-o peşteră de pe coastă, la mulţi kilometri depărtare. într-o peşteră pe care am încercat s-o localizez de foarte multă vreme: peştera în care Tom Cruplud a terorizat cândva doi copii de la orfelinatul său în timpul unei excursii anuale, mai ţii minte?

— Da, spuse Harry. Cum este protejată?

— Nu ştiu, bănuielile mele ar putea fi complet eronate, ezită Dumbledore, care adăugă: Harry, ţi-am promis că ţe voi lua cu mine şi mă voi ţine de cuvânt, dar aş face o mare greşeală dacă nu te-aş avertiza că va fi extrem de periculos.

— Vin, spuse Harry, aproape înainte ca Dumbledore să termine de vorbit.

Cu sângele fierbându-i în vine de supărare din cauza lui Plesneală, dorinţa sa de a face ceva riscant şi nebunesc se dublase de zece ori pe parcursul ultimelor câteva minute. Aceasta păru să se vadă pe chipul lui Harry, pentru că Dumbledore se îndepărtă de fereastră şi-l privi mai atent pe Harry, apărân-du-i o cută ştearsă între sprâncenele argintii.

— Ce-ai păţit?

— Nimic, minţi Harry cu promptitudine.

— Ce te-a supărat?

— Nu sunt supărat.

— Harry, ştii că n-ai fost niciodată priceput la Occlumanţie... Cuvântul acela fu scânteia care-i stârni mânia lui Harry.

— Plesneală! spuse el foarte răspicat şi Fawkes scoase un ţipăt estompat în spatele lor. E vorba despre Plesneală! I-a spus lui Cap-de-Mort de profeţie, el a făcut-o, a ascultat la uşă. Mi-a zis Trelawney!

Nu se citi nici o schimbare pe chipul lui Dumbledore, dar lui Harry i se păru că deveni mai palid sub reflexele roşiatice ale apusului. Dumbledore tăcu câteva secunde bune.

— Când ai aflat asta? întrebă el în cele din urmă.

— Chiar acum! zise Harry, care se abţinea cu mare dificultate să ţipe.

Şi atunci, dintr-o dată nu se mai putu înfrâna.

— ŞI L-AŢI LĂSAT SĂ PREDEA AICI CÂND L-A TRIMIS PE CAP-DE-MORT PE URMELE PĂRINŢILOR MEI!

Gâfâind de parcă s-ar fi luptat cu cineva, Harry îi întoarse spatele lui Dumbledore, pe al cărui chip încă nu se mişcase nici un muşchi, plimbându-se în lung şi în lat prin birou şi apelând la toată puterea sa de autocontrol pentru a nu dărâma ceva. Voia să strige şi să ţipe la Dumbledore, dar în acelaşi timp dorea să meargă cu el şi să încerce să distrugă Horcruxul; voia să-i spună că era un bătrân nesăbuit, pentru că avea încredere în Plesneală, dar îi era groază că Dumbledore nu avea să-l mai ia cu el, dacă nu avea să reuşească să-şi stăpânească furia.

— Harry, spuse Dumbledore pe o voce joasă. Ascultă-mă, te rog.

Îi era la fel de greu să stea locului pe cât îi era să se abţină să ţipe. Harry se opri, muşcându-şi limba, şi îşi ridică privirea către chipul ridat al lui Dumbledore.

— Domnul profesor Plesneală a făcut o mare...

— Nu-mi spuneţi că a fost o greşeală, domnule profesor, doar a ascultat la uşă!

— Lasă-mă să termin, ţe rog.

Dumbledore aşteptă până când Harry dădu scurt din cap, iar apoi continuă.

— Domnul profesor Plesneală a făcut o mare greşeală. In seara aia, când a auzit prima parte a profeţiei doamnei profesoare Trelawney, era încă în slujba Lordului Cap-de-Mort. Fireşte, s-a grăbit să-i spună stăpânului său ce auzise, conţinutul privindu-l într-o mare măsură pe el. Dar nu a ştiut – şi nici nu ar fi avut cum să ştie — care era băiatul pe care avea să îl hăituiască din acea clipă Cap-de-Morţ, nici că îi cunoştea pe părinţii pe care acesta avea să-i ucidă în această încercare teribilă. Şi nici că aceştia erau mama şi tatăl tău... Harry scoase un strigăt, râzând scurt.

— L-a urât pe ţaţa aşa cum l-a urât şi pe Sirius! Domnule profesor, n-aţi observat că oamenii pe care îi urăşte au "tendinţa" de a muri?

— Harry, nici nu bănuieşti câţ de măcinat de remuşcări a fost domnul profesor Plesneală când şi-a dat seama cum a interpretat profeţia Lordul Cap-de-Morţ. Cred că este cel mai mare regret al său, iar ăsta e motivul pentru care s-a întors.

— Dar el e foarte priceput la Occlumanţie, nu-i aşa, domnule? zise Harry, cu vocea tremurându-i din cauza efortului de a o menţine echilibrată. Şi nu-i aşa că până în ziua de azi Cap-de-Mort e convins că Plesneală este în tabăra lui? Domnule profesor... cum puteţi să fiţi sigur că Plesneală este de partea noastră?

Dumbledore tăcu preţ de o secundă, arătând ca şi cum ar fi încercat să ia o hotărâre în privinţa unei probleme. In cele din urmă spuse:

— Sunt sigur de asta. Am completă încredere în Severus Plesneală.

Harry respiră adânc pentru câteva clipe, străduindu-se să se liniştească. Nu reuşi.

— Ei bine, eu n-am! zise el, la fel de tare ca înainte. Chiar acum pune ceva la cale cu Draco Reacredinţă, chiar sub nasul dumneavoastră, şi încă mai credeţi...

— Harry, am mai discutat despre asta, spuse Dumbledore, care vorbi din nou pe un ţon aspru. Ţi-am spus ce părere am.

— Asţă-seară o să plecaţi de la şcoală şi pun pariu că nici nu v-aţi gândit că Plesneală şi Reacredinţă ar putea să...

— Ce ar putea? întrebă Dumbledore, ridicând din sprâncene. Ce suspectezi că fac, mai precis?

— Că... pun ceva la cale! zise Harry, strângând pumnii. Doamna profesoară Trelawney tocmai a fost în Camera Necesităţii, încercând să-şi ascundă sticlele de sherry, şi l-a auzit pe Reacredinţă chiuind, sărbătorind! încearcă să repare un obiect periculos acolo, şi eu unul cred că a reuşit în sfârşit, iar dumneavoastră o să plecaţi şi o să lăsaţi şcoala fără...

— De-ajuns, spuse Dumbledore.

O zise pe un ton destul de calm şi totuşi Harry tăcu imediat; ştia că de data aceea trecuse o limită invizibilă.

— Crezi că s-a întâmplat vreodată să plec şi să las şcoala fără apărare în timpul absenţelor mele pe parcursul anului? N-a fost aşa. Astă-seară, când o să plec, o să iau măsuri de protecţie în plus, care să compenseze lipsa mea. Harry, te rog să nu sugerezi că aş trata în mod superficial siguranţa elevilor mei.

— N-am vrut... bolborosi Harry, puţin ruşinat, dar Dumbledore îl întrerupse.

— Nu vreau să mai discutăm despre acest subiect.

Harry se abţinu să răspundă, temându-se că depăşise limita şi că ratase şansa de a-l însoţi pe Dumbledore, însă acesta continuă:

— Vrei să vii cu mine în seara asta?

— Da, spuse Harry repede.

— în ordine, în cazul ăsta: fii atent. Dumbledore se îndreptă cât era de înalt.

— Te voi lua cu mine cu o singură condiţie: să mă asculţi întocmai, fără crâcneală şi fără să îmi pui ordinele la îndoială.

— Desigur.

— Harry, te rog să înţelegi exact ce îţi spun. Va trebui să urmezi şi ordine de tipul "fugi", "ascunde-te" şi "du-te înapoi", îmi dai cuvântul tău că o s-o faci?

— Eu... ăă... da, desigur.

— Dacă îţi spun să te ascunzi, o faci? -Da.

— Dacă îţi spun să fugi, o faci? -Da.

— Dacă îţi spun să mă laşi în urmă şi să te salvezi, faci cum îţi cer?

— Eu...

— Harry?

Se uitară unul la celălalt preţ de o clipă.

— Da, domnule.

— vn ordine. Atunci vreau să te duci să îţi iei Pelerina şi să ne întâlnim peste cinci minute în holul de la intrare.

Dumbledore se întoarse cu spatele, privind pe fereastră; apusul era acum o lumină rubinie la orizont. Harry ieşi repede din birou şi coborî pe scara în spirală. Mintea îi era dintr-odată foarte limpede. Ştia ce avea de făcut.

Ron şi Hermione stăteau împreună în camera de zi când Harry se întoarse acolo.

— Ce vrea Dumbledore? zise Hermione imediat. Harry, eşti bine? adăugă ea neliniştită.

— Sunt bine, spuse Harry succint, trecând în fugă pe lângă ei.

Urcă scările şi intră în dormitor, deschise repede cufărul şi scoase "Harta Ştrengarilor" şi o pereche de şosete făcute ghem. Apoi coborî iute, înţorcându-se în camera de zi şi oprindu-se prin alunecare lângă Ron şi Hermione, care păreau înmărmuriţi.

— Trebuie să mă grăbesc, gâfâi el. Dumbledore crede că îmi iau Pelerina Invizibilă. Fiţi atenţi.

Le spuse repede unde se ducea şi cu ce scop. Nu se întrerupse nici când Hermione rămase cu răsuflarea tăiată, îngrozită şi nici când Ron îi puse diverse întrebări scurte; puteau să clarifice singuri detaliile după aceea.

— ... vă daţi seama ce înseamnă asta? încheie Harry înşiruirea rapidă de cuvinte. Dumbledore n-o să fie aici astă-seară, aşa că Reacredinţă o să aibă cale liberă să facă ce pune la cale. Nu, ascultaţi-mă! şuieră el mânios, pentru că Ron şi Hermione dădură să-l întrerupă. Ştiu că Reacredinţă era cel care sărbătorea în Camera Necesităţii. Uite, zise el şi puse "Harta Ştrengarilor" în mâna lui Hermione. Trebuie să-l urmăriţi pe Reacredinţă şi trebuie să-l urmăriţi şi pe Plesneală. Vorbiţi cu oricare dintre membrii din A.D. pe care îi găsiţi.

Hermione, galionii ăia de comunicare or să funcţioneze în continuare, nu? Dumbledore a zis că a sporit măsurile de siguranţă din şcoală, dar, dacă e implicat Plesneală, el o să ştie care sunt măsurile astea şi cum să le evite... Dar n-o să se aştepte că o să fiţi cu ochii pe el, nu?

— Harry... începu Hermione, cu ochii măriţi de teamă.

— N-am timp să stau la discuţii, spuse Harry scurt. Luaţi şi asta...

Îndesă perechea de şosete în mâna lui Ron.

— Mersi, zise Ron. Ăă... dar de ce am nevoie de şosete?

— Ai nevoie de ce e în ele, este sticluţa de Felix Felicis. îm-părţiţi-o între voi şi daţi-i şi lui Ginny. Transmiţeţi-i voi rămas bun din partea mea. Trebuie să plec, mă aşteaptă Dumbledore.

— Nu! spuse Hermione, în timp ce Ron scoase sticluţa cu poţiune aurie, cu un aer şocat. Nu o vrem, ia-o tu, cine ştie ce te aşteaptă?

— N-o să păţesc nimic, o să fiu cu Dumbledore, zise Harry. Trebuie să ştiu că ţoţul o să fie în ordine cu voi. Hermione, nu te uita aşa la mine, ne vedem mai târziu.

Plecă, ieşind repede pe gaura portretului şi îndreptându-se către holul de la intrare.

Dumbledore îl aştepta în faţa uşilor de stejar de la intrare. Se întoarse spre el când Harry se opri prin alunecare pe prima treaptă de piatră din exterior, gâfâind şi simţind o durere puternică în partea dreaptă.

— Aş dori să porţi Pelerina, te rog, zise Dumbledore, aş-ţepţându-l pe Harry să o îmbrace şi apoi spuse: în ordine. Mergem?

Dumbledore începu să coboare imediat treptele de piatră. Pelerina de drum abia dacă-i flutura, căci era o seară de vară fără nici o adiere de vânt. Harry mergea repede sub Pelerina Invizibilă, alături de el, gâfâind în continuare şi transpirând destul de abundent.

— Dar ce o să creadă lumea când o să vă vadă plecând, domnule profesor? întrebă Harry, gândindu-se la Reacredin-ţă şi la Plesneală.

— Că m-am dus să beau ceva la Hogsmeade, spuse Dumbledore relaxat. Uneori mă duc la Madam Rosmerta, alteori vizitez "Capul de mistreţ"... sau cel puţin pare că o fac. Este o metodă câţ se poate de bună pentru a nu-ţi divulga destinaţia.

Merseră pe aleea de intrare, în timp ce se lăsa seara în jurul lor. Aerul era încărcat cu un miros de iarbă caldă, apă de lac şi fum de lemne dinspre coliba lui Hagrid. Era greu de crezut că urmau să facă ceva periculos sau înspăimântător.

— Domnule profesor, zise Harry cu o voce joasă, când văzură porţile de la capătul aleii de intrare a trăsurilor, o să Apărem?

— Da, spuse Dumbledore. Cred că acum poţi să Apari, nu-i aşa?

— Da, zise Harry, dar n-am permis.

Considera că era mai bine să fie sincer; ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi stricat totul ajungând la o sută de kilometri depărtare de locul unde ar fi trebuit să Apară?

— Nu contează, zise Dumbledore, o să te asist din nou.

Trecură de porţi, ieşind pe drumul părăsit şi scăldat în ultimele raze ale asfinţitului, care ducea spre Hogsmeade. întunericul să lăsa rapid în timp ce mergeau şi, când ajunseră pe strada principală, aproape că se făcuse noapte de-a bine-lea. Luminile pâlpâiau la ferestrele de deasupra magazinelor şi când se apropiară de "Trei mături" auziră nişte strigăte zgomotoase.

— ... şi să nu te mai întorci! strigă Madam Rosmerta, dând afară cu forţa un vrăjitor ponosit. A, bună, Albus. Ai ieşit în oraş destul de târziu.

— Bună seara, Rosmerta, bună seara. Iartă-mă, dar mă îndrept către "Capul de mistreţ". Nu mi-o lua în nume de rău, însă cred că astă-seară aş prefera o ambianţă mai liniştită...

O clipă mai târziu, dădură colţul pe strada lăturalnică unde firma "Capul de mistreţ" se mişca puţin, scârţâind, deşi nu era nici o adiere. Spre deosebire de "Trei mături", barul părea să fie complet gol.

— Nu-i nevoie să intrăm, murmură Dumbledore, uitându-se în jur. Atâta timp cât nu ne vede nimeni plecând... Acum ia-mă de braţ, Harry. Nu e cazul să mă ţii foarte strâns, nu fac decât să te ghidez. Când ajung la trei. Unu... doi... trei...

Harry se învârti. Imediat, avu senzaţia îngrozitoare că era tras printr-un tub gros de cauciuc; nu putea să respire, fiecare părticică din el era comprimată, abia dacă putea să îndure, şi atunci, chiar când credea că avea să se sufoce, chingile invizibile părură să se desfacă imediat şi se trezi în răcoarea nopţii, trăgând în piept aer proaspăt şi sărat.

CAPITOLUL XXVI

PEŞTERA

Harry simţi un iz sărat şi auzi nişte valuri puternice; o adiere rece îi ciufuli părul, în timp ce privea marea luminată de lună şi cerul înstelat. Stătea în vârful unei stânci întunecate, iar la baza ei se spărgeau valurile înspumate. Se uită peste umăr. în spatele lor era o stâncă înaltă, un povârniş abrupt, cenuşiu şi nedesluşit. Câteva bucăţi mari de stâncă, asemenea celei pe care stăteau Harry şi Dumbledore, păreau să se fi desprins cândva din peretele acela. Era o privelişte sumbră şi severă; marea şi stânca erau complet monotone, lipsite de orice urmă de vegetaţie sau nisip.

— Ce părere ai? spuse Dumbledore.

Ai fi zis că-l întreba pe Harry dacă era un loc bun pentru a face un picnic.

— Aici i-au adus pe copiii de la orfelinat? întrebă Harry, care nu-şi putea imagina un loc mai neprimitor pentru a face o excursie.

— Nu chiar aici, zise Dumbledore. Este un fel de sătuc la câţiva kilometri, pe coasta din spatele nostru. Cred că orfanii au fost duşi acolo pentru a se bucura de briza mării şi de priveliştea valurilor. Dar cred că Tom Cruplud şi tinerele sale victime au fost singurii care au vizitat locul ăsta. Nici un încuiat n-ar putea ajunge pe stânca asta decât dacă ar fi un alpinist deosebit de priceput. Nici bărcile nu se pot apropia de stânci, căci apele din jurul lor sunt prea periculoase. Presupun că Tom Cruplud a coborât până la bază; magia probabil că a fost mai eficientă decât frânghiile. Şi a adus cu el doi copii mici, pesemne pentru a se desfăta terorizându-i. Chiar drumul în sine trebuie să fi fost de ajuns, nu-i aşa?

Harry se uită din nou în sus la peretele de stâncă şi i se făcu pielea ca de găină.

— Dar destinaţia sa finală — şi a noastră — se află ceva mai încolo. Vino.

Dumbledore îi făcu semn lui Harry să vină la marginea stâncii, unde o serie de urme neregulate, care serveau drept puncte de sprijin, conduceau către nişte bolovani cufundaţi pe jumătate în apă, mai apropiaţi de povârniş. Era o coborâre dificilă şi Dumbledore se mişca încet, incomodându-l puţin mâna rănită. Rocile din partea de jos erau alunecoase din cauza apei. Harry simţi pe faţă stropi reci de apă sărată.

— Lumos, spuse Dumbledore, ajungând pe bolovanul cel mai apropiat de peretele de stâncă.

Mii de luminiţe aurii scânteiară pe suprafaţa întunecată a apei la un metru şi ceva de locul unde stătea pe vine; peretele negru de stâncă de lângă Dumbledore fu şi el luminat.

— Vezi? zise Dumbledore cu o voce joasă, ridicând încă puţin bagheta.

Harry văzu o fisură în stâncă, prin care trecea apa întunecată.

— Te deranjează dacă te uzi puţin?

— Nu, spuse Harry.

— Atunci poţi să-ţi dai jos Pelerina Invizibilă, acum nu mai e nevoie de ea. Să pornim.

Dintr-o dată, Dumbledore se dădu jos de pe bolovan cu agilitatea unui om mult mai tânăr, intră în apă şi începu să înoate exemplar către deschizătura întunecată de la baza peretelui de stâncă, ţinând bagheta aprinsă între dinţi. Harry îşi scoase Pelerina, o îndesă în buzunar şi-l urmă.

Apa era rece ca gheaţa; hainele îmbibate cu apă se învolburau în jurul lui Harry şi-l trăgeau în jos. Inspirând adânc aerul care avea un miros pregnant de alge şi apă sărată, înotă către lumina pâlpâitoare, care se micşora, înaintând acum în interiorul peretelui de stâncă.

Fisura dădu cât de curând într-un tunel întunecat, iar Harry îşi dădu seama că acesta se umplea cu apă în timpul fluxului, între pereţii jilavi abia dacă era un metru depărtare şi aceştia luceau ca o smoală umedă când bagheta luminoasă a lui Dumbledore trecea prin dreptul lor. Ceva mai sus, tunelul cotea la stânga şi Harry văzu că se întindea mult în interiorul stâncii. înotă în continuare în urma lui Dumbledore, atingând cu vârfurile degetelor amorţite pereţii rugoşi şi umezi.

Atunci îl văzu pe Dumbledore ieşind din apă în faţa lui, cu părul argintiu şi robele întunecate scânteindu-i. Când Harry ajunse la locul acela, descoperi nişte trepte care duceau către o peşteră mare. Se caţără pe ele, cu apa scurgându-i-se din hainele îmbibate, şi ieşi în aerul deosebit de rece şi lipsit de orice adiere, tremurând din cap până-n picioare.

Dumbledore stătea în mijlocul peşterii, ţinând bagheta ridicată, învârtindu-se încet pe loc, cercetând pereţii şi tavanul.

— Da, ăsta e locul, zise Dumbledore.

— Cum de v-aţi daţ seama? spuse Harry în şoaptă.

— A fost afectat de magie, zise Dumbledore cu simplitate.

Harry nu ştia dacă tremura din cauza frigului care-i ajunsese până la os sau pentru că era conştient de prezenţa farmecelor, îl urmări pe Dumbledore cum se învârte în continuare pe loc, fiind evident că acesta se concentra asupra unor lucruri pe care Harry nu putea să le vadă.

— Asta este doar anticamera, sala de intrare, spuse Dumbledore după câteva clipe. Trebuie să intrăm în spaţiul din interior. Acum ne stau în cale mai degrabă obstacolele Lordului Cap-de-Mort decât cele naturale.

Dumbledore se apropie de peretele peşterii şi-l mângâie cu buricele degetelor sale înnegrite, şoptind cuvinte într-o limbă ciudată, pe care Harry nu o înţelese. Dumbledore merse de două ori în jurul peşterii, atingând o porţiune cât mai mare din pereţii rugoşi, făcând o pauză din când în când pentru a-şi plimba degetele peste un anumit loc. în cele din urmă se opri, cu mâna lipită de perete.

— Aici, zise el. Pe aici se trece mai departe. Intrarea este ascunsă.

Harry nu întrebă cum de ştia Dumbledore. Nu mai văzuse niciodată un vrăjitor făcând asemenea deducţii, doar pe bază de văz şi pipăit; dar Harry învăţase de mult că zgomotele puternice şi fumul erau de cele mai multe ori caracteristice stângăciei, nu priceperii.

Dumbledore se îndepărtă de peretele peşterii şi îşi îndreptă bagheta către el. Pentru o clipă apăru un contur arcuit pe piatră, de un alb strălucitor, de parcă ar fi fost o lumină puternică în spatele fisurii.

— Aţi r-reuşit! spuse Harry, cu dinţii clănţănindu-i, dar înainte să termine de vorbit conturul dispăruse deja, peretele rămase la fel de gol şi întreg ca înainte.

Dumbledore se întoarse spre Harry.

— Harry, iartă-mă, am uitat, zise el.

Îndreptă bagheta către Harry şi hainele acestuia deveniră numaidecât calde şi uscate, de parcă ar fi fost puse în faţa unui foc puternic.

— Vă mulţumesc, spuse Harry, recunoscător, dar Dumbledore îşi îndreptase deja atenţia din nou asupra peretelui de stâncă al peşterii. Nu încercă să mai facă alte vrăji, ci doar rămase în faţa lui, privindu-l cercetător, de parcă ar fi văzut scris ceva extrem de interesant pe el. Harry nu se mişcă; nu voia să-l facă pe Dumbledore să-şi piardă concentrarea.

Apoi, după două minute pe ceas, Dumbledore zise cu o voce joasă:

— Vai, incredibil. Ce primitiv.

— Ce este, domnule profesor?

— Cred, spuse Dumbledore, băgându-şi mâna sănătoasă sub robă şi scoţând un cuţit scurt de argint, asemenea celui pe care-l folosea Harry la tocatul

ingredientelor pentru po-ţiuni, că ni se cere să dăm ceva pentru a trece.

— Să dăm ceva? zise Harry. Trebuie să-i dăm ceva uşii?

— Da, spuse Dumbledore. Sânge, dacă nu mă înşel.

— Sânge?

— Primitiv, aşa cum am spus, zise Dumbledore, cu un aer dispreţuitor, chiar dezamăgit, ca şi cum Cap-de-Mort fusese mai prejos decât se aşteptase Dumbledore. După cum sunt sigur că ţi-ai dat seama, ideea este că duşmanul trebuie să se şubrezească înainte de-a intra. O dată în plus, Lordul Cap-de-Mort nu reuşeşte să înţeleagă că există lucruri mult mai grave decât vătămarea fizică.

— Da, dar dacă poate fi evitată... spuse Harry, care simţise destulă durere cât să nu-şi mai dorească să o repete.

— Cu toate astea uneori nu poate fi evitată, zise Dumbledore, scuturându-şi mâneca robei şi dezgolind antebraţul mâinii rănite.

— Domnule profesor! protestă Harry, ducându-se repede spre Dumbledore în timp ce acesta pregăti cuţitul. O fac eu, sunt...

Nu ştia ce voise să spună: mai tânăr, mai în formă? Dar Dumbledore zâmbi. Avu loc o străfulgerare argintie şi ţâşni sângele; peretele de piatră fu stropit cu picături întunecate, sclipitoare.

— Eşti foarte amabil, Harry, spuse Dumbledore, plimbând acum vârful baghetei peste tăietura adâncă pe care o făcuse pe propriul braţ, aşa încât aceasta se vindecă imediat, aşa cum Plesneală îi vindecase rănile lui Reacredinţă. Dar sângele tău este mai valoros decât al meu. A, se pare că a funcţionat, nu?

Conturul argintiu şi luminos al unei arcade apăru din nou pe perete, iar de data asta nu mai dispăru, dezvăluind o deschidere către o zonă cufundată în beznă.

— Pe aici, aş zice, spuse Dumbledore, trecând pe sub arcadă, urmat de Harry, care îşi aprinse repede bagheta pe drum.

Ajunseră în faţa unei privelişti sinistre: stăteau pe marginea unui lac mare şi negru, care se întindea pe o suprafaţă atât de mare, încât Harry nu distingea malul de pe partea cealaltă, într-o peşteră atât de înaltă, încât nu se vedea nici tavanul. în depărtare strălucea o lumină verde, difuză, care părea să fi fost în mijlocul lacului, reflectându-se în apa deosebit de lină din jur. Aura verde şi lumina celor două baghete erau singurele elemente care se distingeau în întunericul altfel desăvârşit, deşi razele lor nu ajungeau atât de departe pe cât s-ar fi aşteptat Harry. întunericul era mai dens decât în mod normal.

— Să mergem, zise Dumbledore încet. Ai mare grijă să nu calci în apă. Stai lângă mine.

Porni pe marginea lacului şi Harry merse imediat după el. Paşii de pe fâşia îngustă de stâncă din jurul apei le erau însoţiţi de zgomote seci, răsunătoare. Merseră şi merseră, dar peisajul rămase acelaşi: de o parte era peretele de stâncă, de cealaltă parte era întinderea

nemărginită a luciului lin şi întunecat, iar în centru se afla acea lumină verde, misterioasă. Lui Harry i se părea că locul şi tăcerea erau sufocante, tulburătoare.

— Domnule profesor? spuse el în cele din urmă. Credeţi că Horcruxul e aici?

— O, da, zise Dumbledore. Da, sunt sigur că-i aici. întrebarea este cum ajungem la el?

— N-am putea... n-am putea pur şi simplu să încercăm o Vrajă de Chemare? spuse Harry, convins că pusese o întrebare stupidă, dar dorindu-şi să plece de acolo cât mai curând, într-o mai mare măsură decât era pregătit să recunoască.

— Bineînţeles că am putea, zise Dumbledore, oprindu-se atât de brusc, încât Harry aproape că se lovi de el. De ce n-o faci tu?

— Eu? A... în ordine...

Harry nu se aşteptase la asta, dar îşi drese vocea şi spuse răspicat, ridicând bagheta: "Accio, Horcrux!"

Cu un zgomot asemenea unei explozii, ceva foarte mare şi alburiu ţâşni din apa întunecată la vreo şapte metri de ei; înainte ca Harry să-şi dea seama ce era, se cufundase din nou cu zgomot, stropind totul înjur şi generând inele mari şi bine conturate pe suprafaţa lină a apei. Harry se dădu repede înapoi, şocat, şi se lovi de perete. Inima îi bătea cu putere în piept când se întoarse spre Dumbledore.

— Ce-a fost asta?

— Cred că a fost ceva care este pregătit să reacţioneze dacă încercăm să luăm Horcruxul.

Harry se uită din nou la apă. Luciul negru al lacului devenise din nou ca oglinda, iar inelele dispăruseră neobişnuit de repede; însă lui Harry în continuare îi bătea inima cu putere.

— Bănuiaţi că avea să se întâmple asta, domnule?

— Bănuiam că avea să se întâmple ceva, dacă făceam o încercare făţişă de a pune mâna pe Horcrux. A fost o idee foarte bună, Harry. Cel mai simplu mod de-a afla cu ce avem de-a face.

— Dar nu ştim ce era ăla, spuse Harry, privind apa înfiorător de lină.

— Mai bine zis ce erau alea, zise Dumbledore. Mă îndoiesc foarte tare că e unul singur. Să mergem mai departe.

— Domnule profesor?

— Da, Harry?

— Credeţi că o să trebuiască să intrăm în lac?

— În lac? Doar dacă o să fim foarte ghinionişti.

— Credeţi cumva că Horcruxul e pe fund?

— O, nu. Cred că Horcruxul este în mijloc.

Şi Dumbledore arătă spre lumina verde şi difuză din centrul lacului.

— Deci o să trebuiască să traversăm lacul ca să ajungem la el?

— Da, cred că da.

Harry nu spuse nimic. Se gândea doar la monştri marini, la şerpi uriaşi, la demoni, la kelpii şi la zâne...

— Aha, zise Dumbledore, oprindu-se din nou.

De data asta, Harry chiar se lovi de el; pentru o clipă îşi pierdu echilibrul pe marginea apei întunecate şi Dumbledore îl apucă strâns de braţ cu mâna teafără, trăgându-l înapoi.

— Iartă-mă, Harry, ar fi trebuit să te previn. Stai lângă perete, te rog; cred că am găsit locul cu pricina.

Harry nu avea idee la ce se referea Dumbledore; porţiunea aceea de mal întunecat era la fel cu oricare alta, din câte îşi dădea el seama, dar Dumbledore părea să fi observat ceva special la ea. De data asta nu îşi mai plimba mâna peste peretele de piatră, ci prin aer, de parcă s-ar fi aşteptat să găsească şi să înşface un lucru invizibil.

— Oho, spuse Dumbledore pe un ton vesel, câteva secunde mai târziu.

Strânsese pumnul în aer, în jurul unui obiect pe care Harry nu-l vedea. Dumbledore se apropie de apă; Harry urmări neliniştit cum vârfurile pantofilor lui cu catarame ajunseră pe marginea stâncii. Ţinând mâna strânsă în aer, Dumbledore ridică bagheta cu cealaltă, atingându-şi pumnul cu vârful.

Imediat se materializa din nimic un lanţ masiv de aramă, cu o nuanţă de verde, care pornea din mâna lui Dumbledore şi se desfăşura în adâncuri. Dumbledore atinse lanţul cu vârful baghetei şi acesta începu să-i alunece prin pumn ca un şarpe, încolăcindu-se pe jos, cu un zgomot metalic care reverbera puternic în pereţii de piatră, trăgând ceva afară din adâncurile apei negre. Harry rămase cu răsuflarea tăiată când prora sinistră a unei bărcuţe sparse suprafaţa apei, având o aură verde, ca şi lanţul, şi plutind către porţiunea de mal unde stăteau Harry şi Dumbledore, fără să facă aproape nici un val.

— De unde aţi ştiut că era acolo? întrebă Harry uimit.

— Magia lasă întotdeauna urme, zise Dumbledore, în timp ce barca se lovea de mal cu o bufnitură estompată. Uneori cât se poate de evidente. Tom Cruplud mi-a fost elev. îi cunosc stilul.

— Credeţi că barca e... periculoasă?

— O, nu, nu cred. Cap-de-Mort a trebuit să creeze un mod de a traversa lacul fără a mânia fiinţele acelea pe care le-a plasat în el, pentru eventualitatea în care ar fi vrut să revadă sau să ia Horcruxul.

— Deci fiinţele din apă n-or să ne facă nimic dacă o să traversăm în barca lui Cap-de-Mort?

— Cred că trebuie să ne împăcăm cu ideea că la un moment dat or să-şi dea seama că nu suntem Lordul Cap-de-Mort. însă până acum ne-am descurcat bine. Ne-au dat voie să scoatem barca.

— Dar de ce ne-au lăsat? întrebă Harry, care nu putea să-şi alunge din minte imaginea unor tentacule

ridicându-se din apa întunecată în clipa în care nu aveau să mai vadă malul.

— Cap-de-Mort cred c-a avut convingerea justă că numai un vrăjitor deosebit de priceput ar fi putut găsi barca, zise Dumbledore. Cred că a fost pregătit să rişte pentru ca cineva s-o poată găsi, considerând că era foarte puţin probabil şi ştiind că pusese în continuare alte obstacole, de care numai el ar fi putut trece.

Harry se uită în jos la barcă. Era, într-adevăr, foarte micuţă.

— Nu pare să fi fost construită pentru doi oameni. Oare o să ne ţină pe amândoi? N-o să fim prea grei?

Dumbledore râse pe înfundate.

— Lui Cap-de-Mort nu i-ar fi păsat de greutatea celor care traversau lacul, ci de volumul de putere magică. Cred că a fost aruncată o vrajă asupra acestei bărci, aşa încât să poată călători cu ea un singur vrăjitor, o singură dată.

— Dar atunci...?

— Nu cred că prezenţa ta este luată în considerare, Harry: eşti minor şi necalificat. Cap-de-Mort nu s-ar fi aşteptat niciodată ca un minor să ajungă aici: mă îndoiesc că puterile tale or să fie puse la socoteală în comparaţie cu ale mele.

Aceste cuvinte nu îi ridicară deloc moralul lui Harry; poate că Dumbledore îşi dăduse seama, pentru că adăugă:

— Cap-de-Mort s-a înşelat, Harry. Cap-de-Mort s-a înşelat. Bătrâneţea e nechibzuită şi dă dovadă de o

memorie slabă când subestimează tinereţea. Acum, tu primul de data asta şi ai grijă să nu atingi apa.

Dumbledore se dădu la o parte şi Harry urcă în bărcuţă cu băgare de seamă. Dumbledore urcă şi el, punând lanţul încolăcit pe fundul bărcii. Erau înghesuiţi; Harry nu puteau să stea comod, ci pe vine, cu genunchii peste marginea bărcii care începu să se mişte numaidecât. Nu se auzea nimic, în afară de freamătul catifelat al prorei despicând apa; se deplasa fără ajutor, de parcă ar fi tras-o o frânghie invizibilă spre lumina din mijloc. Cât de curând nu mai văzură pereţii peşterii. Era ca şi cum ar fi fost pe mare, singura diferenţă fiind lipsa valurilor.

Harry se uită în jos şi o văzu, albă ca marmura, plutind la câţiva centimetri sub suprafaţa apei.

— Domnule profesor! spuse el şi vocea alarmată îi reverberă răsunător în apa lină.

— Harry?

— Cred că am văzut o mână în apă... mâna unui om!

— Da, sunt convins de asta, zise Dumbledore calm. Harry cercetă apa, căutând mâna care dispăruse. îi veni să verse.

— Atunci chestia aia care a ţâşnit din apă...?

Însă Harry primi răspunsul înainte ca Dumbledore să apuce să vorbească; bagheta luminase o nouă porţiune de apă, dezvăluindu-i de data aceasta cadavrul unui bărbat, plutind cu faţa în sus sub suprafaţa apei: avea ochii deschişi şi înceţoşaţi, împăienjeniţi, iar părul şi roba şe învolburau în jurul lui asemenea unui fum.

— Sunt cadavre în apă! spuse Harry, cu o voce mult mai subţire decât de obicei, care nu semăna deloc cu a lui.

— Da, zise Dumbledore, liniştit, dar deocamdată nu trebuie să ne facem griji din cauza lor.

— Deocamdată? repetă Harry, dezlipindu-şi privirea de pe luciul apei pentru a se uita la Dumbledore.

— Atâta timp cât plutesc liniştiţi sub noi, spuse Dumbledore. Harry, oamenii n-au de ce să se teamă de cadavre, aşa cum n-au de ce şă se teamă de întuneric. Lordul Cap-de-Mort, care nutreşte bineînţeles o frică tainică pentru ambele, e de altă părere. însă asta e o nouă dovadă a lipsei sale de înţelepciune. Când suntem confruntaţi cu moartea şi întunericul, ne temem de fapt de necunoscut.

Harry nu zise nimic; nu voia să-l contrazică, dar i se părea că era îngrozitor că pluteau cadavre dedesubtul şi în jurul lor. Ba mai mult, nu credea că nu erau periculoase.

— Dar unul dintre ele a sărit în sus, spuse el, străduindu-se să vorbească pe un ton la fel echilibrat şi calm ca al lui Dumbledore. Când am încercat să chem Horcruxul, a ţâşnit un cadavru din lac.

— Da, zise Dumbledore. Sunt sigur că, după ce o să luăm Horcruxul, n-or să se dovedească la fel de toleranţi. însă, asemenea multor creaturi care sălăşluiesc în locuri reci şi întunecate, se tem de lumină şi căldură. Drept urmare, o să apelăm la astea dacă o să fie cazul. Este vorba despre foc, Harry, adăugă Dumbledore, zâmbind şi răspunzând expresiei derutate de pe chipul lui Harry.

— A, da, spuse Harry repede.

Întoarse capul către lumina verzuie spre care barca se deplasa lin în continuare. Acum nu putea pretinde că nu-i era frică. Lacul imens şi întunecat, plin cu cadavre... Avea impresia că trecuseră ore întregi de când se întâlnise cu profesoara Trelawney, de când le dăduse sticluţa cu Felix Felicis lui Ron şi Hermione. Dintr-o dată îşi dorea să-şi fi luat cum trebuia rămas bun de la ei. Iar pe Ginny nici nu o văzuse.

— Mai avem puţin, zise Dumbledore pe un ton vesel.

Într-adevăr, lumina verzuie părea din ce în ce mai puternică şi cât de curând barca se opri, lovindu-se încet de ceva ce Harry nu văzu din prima clipă. Dar apoi îşi ridică bagheta luminată şi constată că ajunseseră pe o insuliţă de stâncă netedă, în mijlocul lacului.

— Ai grijă să nu atingi apa, spuse Dumbledore din nou, în timp ce Harry se dădea jos din barcă.

Insula era de mărimea biroului lui Dumbledore — o întindere plană şi întunecată de piatră pe care nu şe afla decât sursa luminii verzi, care părea mult mai puternică de aproape. Harry o privi printre gene; la început i se păru că era un fel de lampă, dar apoi văzu că provenea dintr-un vas de piatră, asemănător Pensivului, care era aşezat pe un piedestal.

Dumbledore se apropie de vas, iar Harry îl urmă. Cei doi se uitară în el, stând unul lângă altul. Era plin cu un lichid de un verde ca smaraldul care emitea strălucirea aceea fosforescentă.

— Ce este? întrebă Harry cu o voce joasă.

— Nu sunt sigur, zise Dumbledore. însă pune mai multe probleme decât sângele şi cadavrele.

Dumbledore îşi ridică mâneca robei, deşcoperindu-şi mâna înnegrită, şi întinse degetele arse spre suprafaţa poţiunii.

— Domnule, nu, n-o atingeţi!

— Nici n-o pot atinge, spuse Dumbledore, schiţând un zâmbet. Vezi? Nu pot ajunge decât până aici. încearcă tu.

Harry băgă mâna în vas, cu ochii aţintiţi asupra lui, încercând să atingă poţiunea. întâlni o barieră invizibilă la doi centimetri depărtare de suprafaţă. Indiferent cât de tare ar fi apăsat, degetele sale păreau să atingă un strat solid şi inflexibil de aer.

— Harry, te rog, dă-te la o parte, zise Dumbledore.

Ridică bagheta şi făcu nişte mişcări complicate deasupra poţiunii, murmurând abia auzit. Nu se întâmplă nimic, în afara faptului că poţiunea păru să strălucească ceva mai puternic. Harry tăcu în continuare, în timp ce Dumbledore îşi văzu de treabă. însă după o vreme Dumbledore îşi retrase bagheta şi Harry simţi că putea să vorbească liniştit.

— Domnule, credeţi că Horcruxul e înăuntru?

— O, da.

Dumbledore cercetă ligheanul mai îndeaproape. Harry îi văzu chipul răsturnat oglindit în suprafaţa lină a poţiunii verzi.

— Dar cum să ajungem la el? Poţiunea asta nu poate fi atinsă cu mâna, făcută să dispară, separată, scoasă în pumn, scoasă cu un jet de aer şi nici transfigurată, fermecată sau făcută să-şi schimbe structura.

Dumbledore ridică din nou bagheta, aproape mecanic, o roti o dată în aer şi apoi prinse pocalul de cristal pe care-l crease din nimic.

— Singura concluzie pe care o pot trage e că trebuie băută.

— Poftim? spuse Harry. Nu!

— Ba da, aşa cred: singurul mod în care pot să golesc ligheanul şi să văd ce se află în el e s-o beau.

— Dar dacă... dacă o să muriţi?

— A, mă îndoiesc că funcţionează aşa, spuse Dumbledore cu seninătate. Lordul Cap-de-Mort nu ar vrea să-l omoare pe cel care a ajuns pe insulă.

Lui Harry nu-i venea să creadă. Oare era încă o dovadă a faptului că Dumbledore ţinea morţiş, în mod nesăbuit, să vadă partea bună din toată lumea?

— Domnule, zise Harry, încercând să vorbească în continuare pe un ton echilibrat, domnule, vorbim totuşi despre Cap-de-Mort.

— Te rog să mă scuzi, Harry; ar fi trebuit să zic că nu ar vrea să-l omoare imediat pe cel care a ajuns pe insulă, se corectă Dumbledore. Ar vrea să-l ţină în viaţă destul timp cât să afle cum a reuşit să treacă de toate obstacolele sale şi, în primul rând, de ce şi-a dorit atât de mult să

golească ligheanul. Nu uita că Lordul Cap-de-Mort crede că el e singurul care ştie de Horcruxuri.

Harry dădu să vorbească iar, dar de data asta Dumbledore ridică mâna, făcându-i semn să tacă, încruntându-se puţin la lichidul de un verde smarald. Era limpede că reflecta adânc.

— Fără îndoială, zise el în cele din urmă, poţiunea asta trebuie să funcţioneze într-un mod care o să mă împiedice să iau Horcruxul. M-ar putea paraliza, m-ar putea face să uit de ce am venit aici, mi-ar putea provoca nişte dureri atât de mari, încât să nu mă pot concentra, sau m-ar putea face incapabil să reuşesc prin alte mijloace. Drept urmare, Harry, sarcina ta va fi să ai grijă să beau în continuare, chiar dacă o să trebuiască să îmi torni cu forţa poţiunea pe gât. Ai înţeles?

Privirile li se întâlniră deasupra ligheanului; ambele chipuri palide fiind luminate de strălucirea aceea verzuie şi stranie. Harry tăcu. Oare acesta era motivul pentru care Dumbledore îl luase cu el, ca să-l oblige să bea o poţiune care i-ar putea provoca dureri înfiorătoare?

— Mai ţii minte cu ce condiţie te-am luat cu mine? zise Dumbledore.

Harry ezită, uitându-se în ochii albaştri ai lui Dumbledore, care deveniseră verzi în lumina reflectată de lighean.

— Dar dacă...?

— Ai jurat, nu-i aşa, că o să faci ce-o să-ţi cer, nu?

— Da, dar...

— Te-am avertizat că s-ar putea să fie periculos, nu-i aşa?

— Da, spuse Harry, dar...

— În ordine, în cazul acesta, zise Dumbledore, ridicându-şi din nou mânecile şi ridicând pocalul gol. Astea sunt ordinele pe care trebuie să le urmezi.

— De ce nu pot să beau eu poţiunea în locul dumneavoastră? întrebă Harry pe un ton disperat.

— Pentru că sunt mult mai bătrân, mult mai isteţ şi mult mai puţin valoros decât tine, spuse Dumbledore. Harry, o dată pentru totdeauna, îmi dai cuvântul tău că o să faci tot ce poţi ca să mă obligi să beau în continuare?

— N-aş putea să...?

— Îmi dai cuvântul tău?

— Dar...

— Cuvântul tău de onoare, Harry.

— Păi... da, dar...

Înainte ca Harry să mai poată protesta, Dumbledore scufundă pocalul de argint în poţiune. Pentru o fracţiune de secundă, Harry speră să nu poată atinge poţiunea cu pocalul, dar obiectul de cristal se cufundă în lichid fără probleme; pocalul se umplu ochi şi atunci Dumbledore îl duse la buze.

— În sănătatea ta, Harry.

Îl bău dintr-o înghiţitură. Harry îl urmări îngrozit, strângând atât de tare marginea ligheanului încât îi amorţiră degetele.

— Domnule profesor? întrebă el speriat, în timp ce Dumbledore lăsa jos pocalul gol. Cum vă simţiţi?

Dumbledore clătină din cap, ţinând ochii închişi. Harry se întrebă dacă avea dureri. Dumbledore băgă din nou pocalul în lighean, fără să se uite, îl umplu şi bău iar. Bău trei pocale pline de poţiune, în tăcere. Apoi, după ce băuse jumătate din cel de-al patrulea, se clătină şi căzu în faţă peste lighean. Avea în continuare ochii închişi şi respira greoi.

— Domnule profesor Dumbledore? spuse Harry, cu o voce sugrumată. Mă auziţi?

Dumbledore nu răspunse. I se contorsiona chipul, de parcă ar fi dormit profund, visând însă ceva înfiorător. începu să slăbească strânsoarea, iar poţiunea era pe cale să se verse. Harry întinse mâna şi apucă pocalul de cristal, ţinându-l drept.

— Domnule profesor, mă auziţi? repetă el răspicat, cu vocea răsunându-i în întreaga peşteră.

Dumbledore gâfâi şi apoi vorbi cu o voce pe care Harry n-o recunoscu, pentru că era prima dată când îl auzise pe Dumbledore atât de speriat.

— Nu vreau... nu mă obliga...

Harry se uită cu ochii mari la chipul palid care îi era atât de familiar, la nasul strâmb şi la ochelarii în formă de semilună, dar nu ştiu ce să facă.

— ... nu-mi place... vreau să mă opresc... se tângui Dumbledore.

— Nu... nu puteţi să vă opriţi, domnule profesor, zise Harry. Trebuie să beţi în continuare, aţi uitat? Mi-aţi spus că trebuie să beţi în continuare. Uitaţi...

Detestându-se şi fiind scârbit de ce făcea, Harry îl forţă pe Dumbledore să ridice din nou la buze pocalul şi-l înclină, încât Dumbledore bău şi restul poţiunii.

— Nu... gemu el, în timp ce Harry vâra iarăşi pocalul în lighean, umplându-l în locul lui. Nu vreau... nu vreau... lasă-mă...

— E în ordine, domnule profesor, spuse Harry, tremurân-du-i mâna. E în ordine, sunt aici...

— Fă-o să se oprească, fă-o să se oprească, gemu Dumbledore.

— Da, da, asta o s-o facă să se oprească, minţi Harry şi goli conţinutul pocalului în gura deschisă a lui Dumbledore.

Acesta ţipă; strigătul răsună peste tot în cameră, dincolo de apa neagră şi fantomatică.

— Nu, nu, nu... nu... nu pot... nu pot, nu mă obliga, nu vreau...

— E-n ordine, domnule profesor, e-n ordine! spuse Harry răspicat, cu mâinile tremurându-i atât de tare, încât abia reuşi să umple a şasea oară pocalul, pe când ligheanul era acum pe jumătate gol. N-aţi păţit nimic, sunteţi în

siguranţă, nu este ceva real, vă jur că nu este real. Uitaţi, beţi asta, beţi asta.

Dumbledore bău ascultător, de parcă ar fi fost un antidot pe care i-l oferea Harry, dar, după ce goli paharul, căzu în genunchi, tremurând ca varga...

— E numai vina mea, e numai vina mea, se plânse el. Te rog, fă-o să se oprească, ştiu că am greşit, vai, te rog, fă-o să se oprească şi niciodată, niciodată n-o să mai...

— Uitaţi, domnule profesor, asta o s-o facă să se oprească, zise Harry, cu o voce spartă, în timp ce golea al şaptelea pahar de poţiune în gura lui Dumbledore.

Dumbledore se făcu mic de frică, de parcă ar fi fost înconjurat de nişte torţionari invizibili; mâna cu care se apăra aproape că-l făcu pe Harry să scape pocalul din mâinile, care-i tremurau, în timp ce Dumbledore gemu:

— Nu le face rău, nu le face rău, te rog, te rog, e vina mea. Fă-mi mie rău în locul lor...

— Uitaţi, beţi asta, beţi asta, o să treacă, spuse Harry disperat, iar Dumbledore îl ascultă şi de data aceasta, deschizând gura şi în acelaşi timp ţinând ochii bine închişi şi tremurând din cap până în picioare.

Acum căzu în faţă, ţipând din nou şi dând cu pumnii de pământ, în timp ce Harry umplea al nouălea pocal.

— Te rog, te rog, te rog, nu... nu asta, nu asta, fac orice...

— Uitaţi, domnule profesor, beţi, beţi.

Dumbledore bău asemenea unui copil care murea de sete, dar, când termină, ţipă din nou, de parcă i-ar fi luat foc stomacul.

— Gata, te rog, gata.

Harry umplu pocalul cu poţiune pentru a zecea oară şi simţi cristalul atingând fundul ligheanului.

— Mai avem puţin, domnule profesor, beţi asta, beţi asta. îl ţinu de după umeri pe Dumbledore şi acesta goli din nou

paharul; Harry se ridică iarăşi, umplând pocalul când Dumbledore începu să ţipe, părând să sufere mai tare ca niciodată:

— Vreau să mor! Vreau să mor! Fă-o să se oprească, fă-o să se oprească, vreau să mor!

— Beţi asta, domnule profesor, beţi asta. Dumbledore bău şi imediat ce termină strigă:

— OMOARĂ-MĂ!

— Băutura... băutura asta o să vă omoare! zise Harry, respirând greu. Beţi asta... o să se sfârşească totul... o să se sfârşească!

Dumbledore bău cu sete din pocal, bând până la ultima picătură şi apoi se rostogoli pe burtă, scoţând un gâfâit puternic, cutremurător.

— Nu! strigă Harry, care se ridicase să umple iar pocalul.

Acum aruncă paharul în lighean, aruncându-se lângă Dumbledore şi întorcându-l pe spate. Dumbledore avea ochelarii strâmbi, gura îi era deschisă şi ochii închişi.

— Nu, spuse Harry, scuturându-l pe Dumbledore, nu, nu aţi murit, aţi spus că nu era otravă, treziţi-vă, treziţi-vă... Rennervate! strigă el, îndreptând bagheta către pieptul lui Dumbledore.

Avu loc o străfulgerare de lumină roşie, dar nu se întâmplă nimic.

— Rennervate... domnule... vă rog...

Dumbledore mişcă din pleoape; lui Harry îi tresări inima.

— Domnule, sunteţi...?

— Apă, spuse Dumbledore cu o voce răguşită.

— Apă... gâfâi Harry. Da...

Sări în picioare şi înşfacă pocalul căruia îi dăduse drumul în lighean; abia dacă observă medalionul de aur de sub pahar.

— Aguamenti! strigă el, lovind pocalul cu bagheta.

Acesta se umplu cu apă limpede; Harry căzu în genunchi lângă Dumbledore, ridicându-i capul şi ducându-i paharul la buze... dar paharul era gol. Dumbledore gemu şi începu să geamă.

— Dar era apă. Aşteptaţi. Aguamenti! zise Harry iarăşi, în-dreptându-şi bagheta spre pocal.

Încă o dată, pocalul se umplu preţ de o clipă cu apă limpede, dar când îl apropie de gura lui Dumbledore, apa dispăru din nou.

— Domnule, încerc, încerc! spuse Harry, disperat, dar nu credea că Dumbledore îl auzea, căci se întorsese pe o parte şi respira foarte greu, părând pe moarte. Aguamenti... Aguamenti... AGUAMENTI!

Pocalul se umplu şi se goli din nou. Acum Dumbledore abia dacă mai respira. Harry se chinui să găsească o soluţie, Harry ştia în mod instinctiv care era singurul mod prin care putea obţine apa, pentru că aşa plănuise Cap-de-Mort.

Se aruncă peste marginea stâncii şi vârî pocalul în lac, sco-ţându-l plin ochi cu o apă rece ca gheaţa, care nu dispăru.

— Domnule... uitaţi! strigă Harry şi, sărind înainte, vărsă apa cu stângăcie peste chipul lui Dumbledore.

Nu putu să facă mai mult, pentru că senzaţia rece ca gheaţa pe care o avea pe mâna liberă nu era din cauza apei. O mâna albă şi jilavă îl prinsese de încheietură şi creatura căreia îi aparţinea îl\trăgea încet spre marginea stâncii. Suprafaţa lacului nu mai era perfect lină, ci fremăta, şi oriunde se uită Harry văzu capete şi mâinialbe ieşind din apa întunecată, bărbaţi, femei şi copii cu ochii împăienjeniţi, cufundaţi în orbite, apropiindu-se de stâncă: o armată de morţi ridicându-se dintr-o apă neagră.

— Petrificus totalus! strigă Harry, chinuindu-se şă se agate de suprafaţa netedă şi udă a insulei şi îndreptând bagheta către Inferiusul care îl ţinea de mână.

Acesta îi dădu drumul, căzând pe spate înapoi în apă, stropind în jur. Harry se ridică repede, dar mulţi alţi Inferi începuseră deja să se caţere pe stâncă, zgâriind cu mâinile schiloade suprafaţa alunecoasă, privindu-l cu ochii lor nevăzători şi îngheţaţi, târându-şi zdrenţele îmbibate cu apă după ei, cu rânjete pe chipurile scofâlcite.

— Petrificus totalus! răcni Harry din nou, dându-se înapoi cu spatele şi fluturând bagheta. Şase sau şapte dintre ei căzură la pământ, însă mai erau alţii care veneau spre el. Impedimenta! Incarcerous!

Câţiva dintre ei se împiedicară, unul sau doi imobilizaţi cu frânghii, dar cei care se căţărau pe stâncă în spatele lor păşiră pur şi simplu peste sau pe cadavrele căzute. Crestând în continuare aerul cu bagheta, Harry strigă:

— Sectumsempra! SECTUMSEMPRA!

Dar, deşi le apărură răni adânci pe pielea ca gheaţa şi pe zdrenţele îmbibate cu apă, nu sângerau: merseră mai departe, de parcă nu s-ar fi petrecut nimic, cu mâinile sfrijite întinse spre el şi când Harry se dădu şi mai înapoi, simţi nişte braţe apucându-l pe la spate — nişte braţe subţiri, descărnate şi reci ca moartea. I se desprinseră picioarele de pământ, creaturile îl ridicară, începând să-l ducă încet, dar sigur, spre apă, şi Harry ştiu că nu aveau să-i dea drumul, că avea să moară înecat, devenind un alt paznic mort al unui fragment din sufletul sfâşiat al lui Cap-de-Mort.

Dar chiar atunci, izbucni un foc în întuneric: un inel de foc cu flăcări roşii şi aurii înconjură stânca, astfel încât Infe-rii care îl ţineau strâns pe Harry se poticniră, şovăind;

nu îndrăzneau să treacă prin flăcări pentru a ajunge în lac. îi dădură drumul lui Harry; acesta se lovi de suprafaţa stâncii, alunecă şi căzu, julindu-şi braţele, dar se ridică numaidecât, ţinând sus bagheta şi uitându-se înjur.

Dumbledore era din nou în picioare, la fel de palid ca In-ferii din jur, însă mai înalt ca ei, iar flăcările i se reflectau în ochi. Ţinea bagheta ridicată, ca o torţă, şi din vârful ei ieşeau flăcări asemenea unui lasou mare, care îi înconjura pe toţi cu căldura sa.

Inferii se loviră unii de alţii, încercând orbeşte să scape de inelul de foc în care erau închişi...

Dumbledore ridică medalionul de pe fundul ligheanului de piatră şi-l băgă în interiorul robei. Ii făcu semn lui Harry să vină lângă el, fără să spună nimic. Fiind atenţi la flăcări, Inferii nu păreau să realizeze că le scăpa prada, în timp ce Dumbledore îl conduse pe Harry înapoi la barcă, cu inelul de foc mişcându-se odată cu ei şi în jurul lor. Inferii derutaţi îi însoţiră până la marginea apei, unde se cufundară uşuraţi înapoi în undele întunecate.

Harry, care tremura din cap până în picioare, se gândi pentru o clipă că Dumbledore nu avea să se poată urca în barcă; el chiar se clătină puţin când încercă să urce, părând să-şi concentreze toate eforturile asupra menţinerii inelului protector de foc în jurul lor. Harry îl apucă şi-l ajută să se aşeze, în momentul în care se aflau din nou înghesuiţi în siguranţă în barcă, aceasta începu să se mişte iar pe apa neagră, îndepărtându-se de insulă şi înconjurată în continuare de inelul de flăcări. Inferii care colcăiau sub luciul apei părură să nu îndrăznească să iasă din nou la suprafaţă.

— Domnule, gâfâi Harry, domnule, am uitat... de foc... veneau spre mine şi am intrat în panică.

— Este perfect de înţeles, murmură Dumbledore. Harry se sperie când auzi cât de vlăguită îi era vocea.

Ajunseră la mal cu o mică bufnitură şi Harry sări din barcă, întorcându-se imediat să-l ajute pe Dumbledore. în clipa în care Dumbledore ajunse pe mal, lăsă în jos mâna în care ţinea bagheta; inelul de foc dispăru, dar Inferii nu mai ieşiră din apă. Bărcuţa se scufundă în apă; zăngănind şi huruind, lanţul se prelinse şi el înapoi în lac. Dumbledore oftă adânc, sprîfinindu-se de peretele peşterii.

— SunTslăbit... zise el.

— Nu vă faceţi griji, domnule, spuse repede Harry, speriat de cât de palid era Dumbledore şi de cât de vlăguit părea. Nu vă faceţi griji, o să vă duc eu înapoi... sprijiniţi-vă de mine, domnule...

Luându-l pe după umeri, Harry îl conduse pe director înapoi în jurul lacului, suportându-i aproape toată greutatea.

— În cele din urmă... măsurile de protecţie... au fost bine gândite, zise Dumbledore abia auzit. Un singur om n-ar fi reuşit... te-ai descurcat bine, Harry, foarte bine.

— Acum nu vorbiţi, spuse Harry, înfiorându-se când auzi cât de ştearsă devenise vocea lui Dumbledore şi când văzu de cât de încet mergea. Nu vă irosiţi forţele, domnule... încă puţin şi-o să ieşim de aici...

— Arcada cred că s-a închis la loc... cuţitul meu...

— Nu-i nevoie, m-am zgâriat de stâncă, zise Harry cu fermitate, doar spuneţi-mi unde...

— Aici.

Harry îşi trecu antebraţul julit peste piatră: arcada se deschise numaidecât după ce îşi primi jertfa de sânge. Cei doi ieşiră în peştera din exterior şi Harry îl ajută pe Dumbledore să coboare în apa rece ca gheaţa din culoarul săpat în stâncă.

— O să fie în ordine, domnule, spuse Harry de mai multe ori, mai îngrijorat de tăcerea lui Dumbledore decât fusese înainte de glasul lui slăbit. Mai avem puţin... o să am eu grijă să Apărem... nu vă faceţi griji...

— Nu-mi fac griji, Harry, zise Dumbledore, cu o voce puţin mai puternică, în ciuda apei reci ca gheaţa. Pentru că sunt cu tine.

CAPITOLUL XXVII

TURNUL FULGERAT

Când ajunseră din nou sub cerul înstelat, Harry îl urcă pe Dumbledore pe cel mai apropiat bolovan şi apoi îl ridică în picioare. Ud leoarcă, tremurând şi simţind încă greutatea lui Dumbledore asupra lui, Harry se concentra mai tare ca niciodată asupra destinaţiei sale: Hogsmeade. închizând ochii şi strângându-l cât putu de tare de braţ pe

Dumbledore, fu cuprins de senzaţia aceea îngrozitoare de comprimare.

Ştiu că funcţionase încă înainte de a deschide ochii, pentru că mirosul sărat şi briza mării dispăruseră. El şi Dumbledore tremurau, uzi din cap până în picioare, în mijlocul străzii principale întunecate din Hogsmeade. Preţ de o clipă, Harry îşi închipui că alţi Inferi veneau spre el de lângă magazine, dar clipi şi văzu că nu se mişca nimic; era o linişte desăvârşită. Era complet întuneric, în afara câtorva felinare de stradă şi ferestre luminate de la etaj.

— Am reuşit, domnule profesor! şopti Harry cu greutate şi îşi dădu seama brusc că simţea o durere puternică în piept. Am reuşit! Am luat Horcruxul!

Dumbledore se clătină lângă el. Pentru o clipă, Harry crezu că Dumbledore îşi pierduse echilibrul din cauza lipsei sale de experienţă în timpul Apariţiei; apoi îi văzu chipul mai palid şi mai transpirat ca niciodată la lumina unui felinar din depărtare.

— Domnule, vă simţiţi bine?

— Nu grozav, zise Dumbledore cu o voce slăbită, deşi schiţă un zâmbet din colţul gurii. Poţiunea aia... nu era un întăritor...

Spre groaza lui Harry, Dumbledore se lăsă jos pe pământ.

— Domnule... e-n ordine, domnule, o să vă reveniţi, nu vă faceţi griji.

Disperat, se uită în jur după ajutor, dar nu era nimeni prin apropiere şi nu-i trecu prin minte decât că trebuia să-l ducă repede pe Dumbledore în aripa spitalului.

— Trebuie să ajungeţi la şcoală, domnule. La Madam Pcmfrey.

— Nu, spuse Dumbledore. Am nevoie... de domnul profesor Plesneală... dar cred că acum... nu pot merge prea departe...

— Dar, domnule, ascultaţi-mă... O să baţ la uşa cuiva, să găsesc un loc unde să staţi... ca să mă duc să o chem pe Madam...

— Severus, zise Dumbledore limpede. Am nevoie de Severus.

— În ordine, pe Plesneală... dar trebuie să vă las singur pentru câteva clipe, ca să mă pot duce să...

Însă înainte ca Harry să poată face o mişcare auzi pe cineva alergând. îi tresări inima: cineva îi văzuse, cineva ştia că aveau nevoie de ajutor. întoarse capul şi o văzu pe Madam Rosmerta apropiindu-se în fugă pe strada întunecată, cu nişte papuci pufoşi cu toc şi un halat de casă brodat cu dragoni.

— V-am văzut Apărând când trăgeam draperiile la dormitor! Slavă Domnului, Slavă Domnului, n-am ştiut ce să... dar ce-a păţit Albus?

Madam Rosmerta se opri brusc, gâfâind, şi se uită în jos la Dumbledore, cu ochii măriţi.

— E rănit, spuse Harry. Madam Rosmerta, poate să stea la "Trei mături" cât mă duc eu la şcoală să aduc ajutoare?

— Nu te poţi duce singur acolo! Nu-ţi dai seama... n-ai văzut...?

— Dacă mă ajutaţi să-i susţin greutatea, spuse Harry, fără să o asculte, cred că putem să-l ducem înăuntru.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Dumbledore. Rosmerta, spune-mi ce s-a întâmplat?

— Semnul... Semnul întunecat, Albus.

Madam Rosmerta arătă în sus, spre Hogwarts. Harry fu cuprins de un val de groază la auzul acestor cuvinte... şi întoarse capul în direcţia aceea.

Îl văzu plutind pe cer deasupra şcolii: craniul verde, strălucitor, cu o limbă de şarpe, semnul pe care-l lăsau în urmă Devoratorii Morţii ori de câte ori intrau într-o clădire. Oriunde ucideau.

— Când a apărut? întrebă Dumbledore, strângându-l foarte tare pe Harry de umăr şi chinuindu-se să se ridice în picioare.

— Cred că acum câteva minute. Nu era acolo când am scos pisica, dar când am urcat la etaj...

— Trebuie să ne întoarcem imediat la castel, spuse Dumbledore. Rosmerta — şi deşi Dumbledore se clătina uşor, părea să fie cu adevărat stăpân pe situaţie — avem nevoie de un mijloc de transport... De mături...

— Am câteva după tejghea, zise ea, foarte speriată. Să mă duc să le aduc?

— Nu, se descurcă Harry.

Harry îşi ridică bagheta numaidecât.

— Accio măturile Rosmertei.

O clipă mai târziu se auzi o bubuitură, iar uşile barului se dădură de perete; două mături ţâşniseră afară în stradă şi se întreceau, zburând spre Harry, lângă care se opriră, tremurând puţin, la nivelul taliei.

— Rosmerta, te rog să trimiţi un mesaj la minister, spuse Dumbledore, urcând pe mătura cea mai apropiată de el. Este posibil ca nimeni de la Hogwarts să nu-şi fi dat seama ce s-a întâmplat. Harry, pune-ţi Pelerina Invizibilă.

Harry scoase Pelerina din buzunar şi o aruncă peste el, înainte de a urca pe mătură; Madam Rosmerta mergea deja, clăti-nându-se, înapoi spre barul ei, când Harry şi Dumbledore se desprinseră de sol şi se ridicară în văzduh. în timp ce goneau către castel, Harry îl privi pe Dumbledore cu coada ochiului, fiind pregătit să-l prindă dacă avea să cadă, dar vederea Semnului întunecat păru să-l întărească pe Dumbledore: acesta stătea aplecat mult peste mătură, cu ochii aţintiţi asupra Semnului, cu părul şi barba lungă fluturând în urma lui în aerul nopţii. Harry se uită şi el în faţă, la craniu, şi simţi cum teama îi creşte în piept asemenea unei bule de venin, comprimându-i plămânii, alungându-i din minte orice alte gânduri negre.

Cât timp trecuse de când plecaseră? Oare norocul lui Ron, Hermione şi Ginny încă mai funcţiona? Oare Semnul apăruse din cauza unuia dintre ei sau poate a lui Neville,

sau a Lunei, sau a oricărui alt membru din A.D.? Şi dacă era aşa... el era cel care le spusese să patruleze pe holuri, cel care le ceruse să iasă din camerele lor unde erau în siguranţă... oare şi de data aceasta avea să îi moară un prieten din vina lui?

În timp ce zburau peste drumul întunecat şi sinuos pe care merseseră ceva mai devreme şi în ciuda vântului care îi vâjâia în urechi, Harry îl auzi pe Dumbledore murmurând din nou ceva într-o limbă ciudată. Crezu că înţelese de ce o făcea şi simţi mătura cutremurându-şe pentru o clipă, când zburară peste hotarul domeniului: Dumbledore desfăcea vrăjile pe care le aruncase el însuşi asupra castelului, pentru a putea trece în viteză. Semnul întunecat strălucea chiar deasupra Turnului de Astronomie, care era cel mai înalt dintre turnuri. Oare asta însemna că acolo avusese loc crima?

Dumbledore ajunsese deja dincolo de meterezele cu creneluri şi cobora de pe mătură; Harry ateriza lângă el câteva clipe mai târziu, uitându-se înjur.

Nu era nimeni pe metereze. Uşa către scara în spirală care ducea în interiorul castelului era închisă. Nu exista nici un semn că avusese loc o încăierare sau o luptă pe viaţă şi pe moarte şi nu şe vedea nici un cadavru.

— Ce înseamnă asta? îl întrebă Harry pe Dumbledore, uitându-se în sus la craniul verde cu limba de şarpe care strălucea maliţios deasupra lor. Este Semnul adevărat? Domnule profesor... chiar a avut loc o...?

În lumina verzuie, difuză, care provenea de la Semn, Harry îl văzu pe Dumbledore ţinându-şi mâna înnegrită pe piept.

— Du-te şi trezeşte-l pe Severus, zise Dumbledore cu o voce ştearsă, dar limpede. Spune-i ce ş-a întâmplat şi adu-l la mine. Să nu faci nimic altceva, să nu vorbeşti cu nimeni şi să nu-ţi dai jos Pelerina. Te voi aştepta aici.

— Dar...

— Harry, ai jurat să mă asculţi. Du-te!

Harry merse repede spre uşa care ducea la scara în spirală, dar abia puse mâna pe inelul de fier de pe uşă, când auzi pe cineva alergând dincolo de ea. întoarse capul către Dumbledore, care-i făcu semn să se dea la o parte. Harry se dădu înapoi, scoţându-şi în acelaşi timp bagheta.

Uşa se deschise la perete şi cineva năvăli înăuntru strigând:

— Expelliarmus!

Corpul lui Harry deveni dintr-odată rigid şi imobil şi băiatul simţi cum e lipit de zid, sprijinit ca o statuie aflată într-un echilibru instabil, fără să se poată mişca şi vorbi. Nu înţelegea cum se întâmplase. "Expelliarmus" nu era o vrajă de îngheţare.

Apoi, la lumina Semnului, văzu bagheta lui Dumbledore zburând cu boltă peşte metereze şi înţelese. Dumbledore îl imobilizase în gând pe Harry şi clipa în care aruncase vraja îl costase ocazia de a se apăra pe sine.

Sprijinit de metereze, foarte palid la faţă, Dumbledore încă nu dădea nici un semn de panică şau de tulburare. Pur şi simplu se uită la cel care-l dezarmase, spunând:

— Bună seara, Draco.

Reacredinţă înainta, privind repede înjur pentru a verifica că era singur cu Dumbledore. Ochii i se opriră asupra celei de-a doua mături.

— Cine mai e aici?

— Şi eu te-aş putea întreba acelaşi lucru. Sau acţionezi de unul singur?

Harry îl văzu pe Reacredinţă uitându-şe din nou la Dumbledore în lumina verzuie a Semnului.

— Nu, zise el. Am întăriri. Câţiva Devoratori ai Morţii se află în şcoala dumneavoastră în seara asta.

— Frumos, frumos, spuse Dumbledore, ca şi cum Reacredinţă i-ar fi arătat un proiect ambiţios, făcut pentru şcoală. Tare frumos. Să înţeleg că ai găsit o cale să le dai drumul în castel?

— Da, zise Reacredinţă gâfâind. Chiar sub nasul dumneavoastră şi n-aţi bănuit nici o clipă!

— Un plan ingenios, spuse Dumbledore. Şi totuşi, iartă-mă că te întreb, dar unde sunt în clipa de faţă? Se pare că te-au lăsat singur.

— Au dat peste nişte oameni din garda ta. Se luptă mai jos. N-o să dureze mult. Eu am venit înainte. Am... am o sarcină de îndeplinit.

— Ei bine, dragul meu, înseamnă că ar fi cazul să treci la fapte, zise Dumbledore cu o voce joasă.

Se lăsă tăcerea. Harry rămase prizonierul propriului corp invizibil şi paralizat, privindu-i pe cei doi şi încercând să audă zgomotele luptei îndepărtate a Devoratorilor Morţii. în faţa lui, Draco Reacredinţă nu făcu nimic, privindu-l fix pe Albus Dumbledore care, de necrezut, zâmbi.

— Draco, Draco, tu nu eşti un ucigaş.

— De unde ştiţi că nu sunt? întrebă repede Reacredinţă. Păru să-şi dea seama cât de copilăros sunase ceea ce spusese; Harry îl văzu roşind la lumina verzuie a Semnului.

— Nu ştiţi de ce sunt în stare, zise Reacredinţă cu o voce mai puternică. Nu ştiţi ce-am făcut!

— O, ba da, ştiu, spuse Dumbledore cu blândeţe. Aproape că i-ai ucis pe Katie Bell şi Ronald Weasley. Ai încercat să mă ucizi şi pe mine, cu din ce în ce mai multă disperare, de la începutul anului şcolar. Draco, iartă-mă că ţi-o spun, dar au fost nişte încercări slabe. Sincer să fiu, atât de slabe, încât mă întreb dacă te-ai străduit cu adevărat...

— M-am străduit! zise Reacredinţă cu vehemenţă. Am muncit tot anul pentru asta şi astă-seară...

Harry auzi un ţipăt estompat de la un nivel inferior, în interiorul castelului. Reacredinţă se încorda, se uită peste umăr.

— Cineva pare să le ţină piept cu succes, spuse Dumbledore cu seninătate. Unde rămăseseşi? A, da, ai reuşit să mijloceşti accesul Devoratorilor Morţii în şcoala mea, ceea ce recunosc că n-am crezut că era posibil. Cum ai făcut-o?

Dar Reacredinţă nu zise nimic: asculta în continuare ce se întâmpla la etajul inferior şi părea aproape la fel de paralizat ca Harry.

— Poate c-ar fi mai bine să îndeplineşti sarcina de unul singur, sugeră Dumbledore. Ce se întâmplă dacă întăririle tale au fost învinse de garda mea? Aşa cum poate că ţi-ai dat seama, astă-seară se află şi membrii Ordinului Phoenix aici. Şi în definitiv, n-ai nevoie de ajutorul lor. în clipa de faţă nu am baghetă... şi nu mă pot apăra.

Reacredinţă îl privi fix.

— Înţeleg, zise Dumbledore cu amabilitate, când Reacredinţă nu se mişcă şi nu vorbi. Ţi-e teamă să acţionezi înainte de a ţi se alătura ei.

— Nu mi-e teamă! se răsti Reacredinţă, deşi se abţinu în continuare să-i facă rău lui Dumbledore. Dumneavoastră ar trebui să vă fie teamă!

— Dar de ce? Nu cred c-o să mă ucizi, Draco. Nu-i atât de uşor să ucizi aşa cum cred cei nevinovaţi. Aşa că spune-mi cât timp îi aşteptăm pe prietenii tăi, cum i-ai adus aici pe ascuns? Se pare că ţi-a luat destul de mult până ai descoperit cum s-o faci.

Reacredinţă arăta ca şi cum s-ar fi abţinut din răsputeri să strige sau să vomite. înghiţi în sec şi trase aer în piept, uitân-du-se urât la Dumbledore, cu bagheta îndreptată exact către inima lui. Apoi, părând să nu se poată înfrâna, zise:

— A trebuit să repar dulapul ăla magic în care s-a pierdut Montague anul trecut.

— Aha.

Oftatul lui Dumbledore fu pe jumătate un geamăt. închise ochii pentru o clipă.

— O idee ingenioasă. Să înţeleg că sunt două, nu?

— Celălalt e la "Borgin şi Burke", spuse Reacredinţă, şi există un fel de culoar de comunicare între ele. Montague mi-a spus că, atunci când a fost blocat în cel de la Hogwarts, a rămas prizonier în neant, dar uneori auzea ce se petrecea în şcoală, iar alteori ce se întâmpla în magazin, ca şi cum dulapul ar fi călătorit între ele. Dar nu a putut să se facă auzit. în cele din urmă, a reuşit să iasă Apărând, deşi nu trecuse testul. A fost cât pe-aci să se cureţe. Toată lumea a crezut că era o poveste foarte interesantă, dar eu am fost singurul care şi-a dat seama ce însemna. Nici măcar Borgin nu ştia. Eu am fost cel care şi-a dat seama că se putea intra în Hogwarts prin dulapul magic, dacă îl reparam pe cel stricat.

— Ingenios, murmură Dumbledore. Deci Devoratorii Morţii au putut să vină în şcoală, ca să te ajute, pe la "Borgin şi Burke". Un plan iscusit, un plan foarte iscusit... şi, aşa cum ai zis şi tu, chiar sub nasul meu...

— Da, spuse Reacredinţă care în mod ciudat părea să prindă curaj la auzul laudelor lui Dumbledore. Da, aşa e!

— Dar au fost momente, continuă Dumbledore, când te-ai îndoit c-o să reuşeşti să repari dulapul, nu-i aşa? Şi ai recurs la măsuri nechibzuite, cum ar fi să-mi trimiţi un colier blestemat, care în mod inevitabil a ajuns la cine nu trebuia. O sticlă de mied otrăvit, pe care era foarte puţin probabil că aveam să-l beau.

— Da, dar tot nu v-aţi dat seama cine era vinovatul, nu? zise Reacredinţă pe un ton ironic, în timp ce Dumbledore alunecă puţin mai jos lângă metereze, părând să nu mai aibă forţă în picioare, iar Harry se chinuia fără succes, în tăcere, să scape de vraja care îl imobilizase.

— Adevărul este că mi-am dat seama, spuse Dumbledore. Eram sigur că tu erai.

— Atunci de ce nu m-aţi oprit? întrebă Reacredinţă.

— Am încercat, Draco. Domnul profesor Plesneală te-a urmărit conform ordinelor mele...

— Ba n-a urmat ordinele dumneavoastră, i-a promis mamei...

— Draco, asta ţi-a spus ţie, dar...

— Sunteţi un bătrân naiv. Plesneală este agent-dublu. De fapt nu lucrează pentru dumneavoastră, doar vi se pare că este aşa!

— Draco, în privinţa asta trebuie să acceptăm că nu avem acelaşi punct de vedere. întâmplarea face să am încredere în domnul profesor Plesneală.

— Ei bine, atunci înseamnă că v-aţi pierdut minţile! zise

Reacredinţă pe un ton batjocoritor. S-a tot oferit să mă ajute, dorind să obţină el laurii, dorind să se implice şi el în asta. "Ce faci? Tu ai pus la cale chestia cu colierul? A fost o prostie, ai fi putut strica totul". Dar nu i-am spus nimic despre ce-am făcut în Camera Necesităţii. O să se trezească mâine dimineaţă, când totul se va fi terminat, şi

n-o să mai fie el preferatul Lordului întunecat. O să fie un nimeni pe lângă mine, un nimeni!

— O să fie foarte plăcut pentru tine, spuse Dumbledore cu blândeţe. Tuturor ne place să ne fie recunoscute strădaniile, desigur. Cu toate astea, trebuie să fi avut un complice. Pe cineva la Hogsmeade, pe cineva care a putut să-i dea colierul lui... lui... aaaah...

Dumbledore închise ochii din nou şi dădu din cap, de parcă ar fi fost pe cale să aţipească.

— ... bineînţeles... pe Rosmerta. Cât timp a fost sub influenţa Blestemului Imperius?

— În sfârşit, v-aţi dat seama, nu? zise Reacredinţă ironic. Se auzi din nou un ţipăt de mai jos, ceva mai tare decât

cel din urmă. Reacredinţă se uită iarăşi neliniştit peste umăr, apoi îşi întoarse capul spre Dumbledore, care continuă:

— Deci biata Rosmerta a fost obligată să stea la pândă în propria baie şi să-i dea colierul oricărei eleve de la Hogwarts care intra acolo neînsoţită? Şi miedul otrăvit... Fireşte, Rosmerta a putut să-l otrăvească la ordinele tale, înainte să-i trimită sticla lui Slughorn, crezând că avea să fie un cadou de Crăciun pentru mine. Da, foarte bine gândit. Foarte bine gândit. Bineînţeles, bietului domn Filch nu i-ar trece prin minte să verifice o sticlă de la Rosmerta. Spune-mi, cum ai comunicat cu Rosmerta? Credeam că am pus sub supraveghere toate mijloacele de comunicare din interiorul şi din exteriorul şcolii.

— Monede fermecate, zise Reacredinţă, de parcă ar fi fost silit să vorbească în continuare, deşi mâna cu bagheta îi tremura foarte tare. Eu am avut una şi pe cealaltă şi i-am putut trimite mesaje.

— Nu este cumva metoda secretă de comunicare pe care a folosit-o anul trecut grupul care îşi spusese "Armata lui Dumbledore"? întrebă Dumbledore.

Vorbea pe un ton senin şi detaşat, dar, în timp ce o spuse, Harry îl văzu alunecând cu doi centimetri mai jos lângă perete.

— Da, am preluat ideea de la ei, zise Reacredinţă, schiţând un zâmbet ironic. Iar ideea de a otrăvi miedul mi-a dat-o Granger, un Sânge-Mâl. Am auzit-o la bibliotecă spunând că Filch nu putea recunoaşte poţiunile...

— Te rog să nu foloseşti acest cuvânt jignitor de faţă cu mine, spuse Dumbledore.

Reacredinţă râse cu asprime.

— Vă pasă de faptul că am zis "Sânge-Mâl", când sunt pe cale să vă ucid?

— Da, spuse Dumbledore, iar Harry îi văzu picioarele alunecând puţin pe podea, în timp ce se străduia să stea în picioare. Cât despre faptul că eşti pe cale să mă ucizi, Draco, ai avut deja destule minute la dispoziţie. Suntem singuri. Sunt mai lipsit de apărare decât m-aş fi aşteptat să ajung vreodată şi totuşi n-ai făcut nimic până acum.

Gura lui Reacredinţă se contorsiona involuntar, de parcă ar fi gustat ceva foarte amar.

— Acum, în privinţa acestei seri, continuă Dumbledore, sunt puţin nedumerit de felul în care s-a petrecut totul. Ştiai că am plecat de la şcoală? Bineînţeles, îşi dădu el singur răspunsul, Rosmerta m-a văzut plecând. Fără îndoială că ţi-a dat de veste folosind monedele voastre ingenioase...

— Exact, zise Reacredinţă. Dar a zis că doar v-aţi dus să beţi ceva şi că o să vă întoarceţi...

— Da, păi chiar am băut ceva... şi m-am întors... într-un anumit sens, murmură Dumbledore. Aşa că te-ai hotărât să îmi întinzi o capcană?

— Am hotărât să punem Semnul întunecat deasupra turnului şi să vă facem să veniţi aici imediat, ca să vedeţi cine a fost ucis, spuse Reacredinţă. Şi a funcţionat!

— Mă rog, a funcţionat şi nu prea, zise Dumbledore. Să înţeleg că n-a murit nimeni?

— Cineva a murit, spuse Reacredinţă şi vocea păru să se ridice cu o octavă când vorbi. Unul dintre oamenii dumneavoastră. Nu ştiu cine, era întuneric. Am trecut peste un cadavru. Ar fi trebuit să vă aştept aici să vă întoarceţi, dar m-au împiedicat cei din Ordin.

— Da, este un comportament tipic lor, zise Dumbledore.

Se auziră o bufnitură şi nişte strigăte de mai jos, mai puternice ca niciodată; se părea că oamenii se luptau chiar pe scara în spirală care ducea la locul unde erau Dumbledore, Reacredinţă şi Harry. Lui Harry îi bătu inima cu putere în piept. Cineva murise. Reacredinţă păşise peste cadavru. Dar cine?

— În orice caz, nu prea avem timp, spuse Dumbledore. Aşa că hai să discutăm ce opţiuni ai, Draco.

— Ce opţiuni am?! zise Reacredinţă răspicat. Eu stau aici, am baghetă. Sunt pregătit să vă omor.

— Dragul meu, hai să nu ne mai prefacem. Dac-ai fi vrut să mă omori, ai fi făcut-o imediat după ce m-ai dezarmat. N-ai fi zăbovit pentru a avea această discuţie agreabilă despre metode şi strategii.

— N-am nici o opţiune! spuse Reacredinţă, devenind brusc la fel de palid ca şi Dumbledore. Trebuie s-o fac! O să mă omoare! O să-mi omoare întreaga familie!

— Sunt conştient de cât de dificilă e situaţia în care te afli, zise Dumbledore. De altfel, de ce crezi că nu ţi-am vorbit despre aceasta până acum? Pentru că ştiam că aveai să fii ucis, dacă Lordul Cap-de-Mort şi-ar fi dat seama că te suspectam.

Reacredinţă tresări la auzul numelui.

— N-am îndrăznit să-ţi vorbesc despre misiunea care ştiam că îţi fusese încredinţată, pentru eventualitatea în care ar fi folosit Legilimanţia împotriva ta, continuă Dumbledore. Dar acum putem să vorbim în sfârşit fără ocolişuri. Nu s-a întâmplat nimic rău, n-ai rănit pe nimeni, însă ai avut mare noroc că victimele tale au supravieţuit. Draco, te pot ajuta.

— Ba nu, nu puteţi, spuse Reacredinţă, tremurându-i foarte puternic mâna în care ţinea bagheta. Nimeni nu mă poate ajuta. Mi-a spus că, dacă n-o fac, mă omoară. N-am de ales.

— Draco, vino de partea dreptăţii si o să te ascundem mai bine decât crezi. Mai mult, pot trimite membri ai Ordinului la mama ta în noaptea asta ca s-o ascundă şi pe ea. Deocamdată, tatăl tău este în siguranţă în Azkaban... Când o să fie nevoie, o să-l apărăm şi pe el. Vino de partea dreptăţii, Draco. Nu eşti un ucigaş.

Reacredinţă se uită fix la Dumbledore.

— Dar am ajuns până aici, nu? zise el rar. Au crezut că o să mor încercând, dar sunt aici... şi sunteţi neajutorat în faţa mea. Eu sunt cel care are bagheta! Sunteţi la mila mea!

— Nu, Draco, spuse Dumbledore cu o voce joasă. Acum mila mea e cea care contează, nu a ta.

Reacredinţă nu zise nimic. Avea gura deschisă, cu mâna în care ţinea bagheta tremurându-i în continuare. Lui Harry i se păru că Reacredinţă coborâse puţin braţul.

Dar dintr-odată se auziră paşi răsunători pe scări şi o secundă mai târziu Reacredinţă fu dat la o parte cu forţă când patru oameni îmbrăcaţi cu robe negre năvăliră pe uşă spre metereze. Fiind încă imobilizat şi privind fără şă poată clipi, Harry îi cercetă îngrozit pe cei patru străini: se părea că Devoratorii Morţii câştigaseră lupta de mai jos.

Un bărbat care părea să se mişte greoi, având pe chip un zâmbet ironic, strâmb, râse pe înfundate, cu o voce răguşită.

— Dumbledore încolţit! zise el, întorcându-se către o femeie scundă şi îndesată, care ar fi putut fi sora lui şi care zâmbea entuziasmată. Dumbledore fără baghetă, Dumbledore singur! Bravo, Draco, bravo!

— Bună seara, Amycus, spuse Dumbledore pe un ton calm, de parcă i-ar fi urat bun venit la un ceai. Şi ai adus-o şi pe Alecto. Ce frumos...

Femeia chicoti uşor, supărată.

— Ţi se pare că micile tale glume or să-ţi fie de vreun ajutor pe patul de moarte? zise ea pe un ton ironic.

— Crezi că fac glume? Nu, nu, nu, sunt doar manierat, răspunse Dumbledore.

— Fă-o, zise străinul care stătea cel mai aproape de Harry,

un bărbat deşirat, cu părul şi favoriţii cărunţi şi lipsiţi de strălucire, pe care roba neagră de Devorator al Morţii părea să-l strângă, incomodându-l. Harry nu mai auzise niciodată o voce ca a lui: era ca un lătrat care zgâria urechea. Harry simţi dinspre el un miros pregnant de pământ, sudoare şi în mod sigur de sânge. Avea mâinile murdare şi unghii lungi şi îngălbenite.

— Fenrir, tu eşti? întrebă Dumbledore.

— Chiar eu, spuse acesta cu o voce care irita auzul. Te bucuri să mă vezi, Dumbledore?

— N-aş spune.

Fenrir Greyback zâmbi, dezgolindu-şi dinţii ascuţiţi. I se scurse un fir de sânge pe bărbie şi acesta îşi linse buzele încet, cu voluptate.

— Ei, Dumbledore, ştii bine cât îmi plac copiii.

— Să înţeleg că acum ataci chiar şi când nu e lună plină? Este cât se poate de neobişnuit. A început să-ţi placă gustul cărnii de om într-atât încât nu-ţi mai e de-ajunş o singură zi pe lună?

— Întocmai, spuse Greyback. Te şochează, nu, Dumbledore? Te sperie?

— Ei bine, nu pot pretinde că nu sunt puţin scârbit, zise Dumbledore. Si, da, mă şochează întrucâtva că Draco, aici de faţă, te-a invitat tocmai pe tine în şcoala unde sunt prietenii lui...

— Nu l-am invitat, şopti Reacredinţă, care nu se uita la Greyback şi parcă nici măcar nu voia să-l privească. Nu ştiam c-o să vină...

— N-am vrut să ratez o vizită la Hogwarts, Dumbledore, spuse Greyback cu o voce spartă. Nu când sunt atâtea gâtlejuri de sfâşiat. Delicios, delicios...

Ridică un deget cu unghie gălbejită şi se scobi între dinţii din faţă, râzând batjocoritor spre Dumbledore.

— Te-aş putea păstra pentru felul doi, Dumbledore.

— Nu, spuse al patrulea Devorator al Morţii pe un ton tăios, cu un chip sălbatic. Avem ordine de îndeplinit. Draco trebuie s-o facă. Acum, Draco, repede.

Reacredinţă părea mai nehotărât ca niciodată. Se uită fix în ochii lui Dumbledore, îngrozit. Chipul lui Dumbledore era şi mai palid, iar el părea ceva mai scund decât de obicei, atât de mult alunecase lângă zidul meterezelor.

— Eu zic că oricum e pe ducă! spuse bărbatul strâmb, pe fundalul chicotelor răguşite ale surorii sale. Uitaţi-vă la el. Ia zi, Dumby, ce-ai păţit?

— A, rezistenţă scăzută, reflexe mai slabe, Amycus, zise Dumbledore. Bătrâneţea, pe scurt. Poate că într-o zi o să treci şi tu prin asta... dacă o să ai noroc...

— Stai aşa, ce vrei să spui cu asta, cum adică? strigă Devoratorul Morţii, devenind dintr-odată violent. Nu te-ai schimbat deloc, Dumby. Dai din gură şi nu faci nimic. Nimic. Nici nu ştiu de ce se oboseşte Lordul întunecat să te omoare! Hai, Draco, fă-o!

Dar în clipa aceea se auziră iar zgomote de luptă mai jos şi o voce strigă:

— Au blocat scara... Reducto! REDUCTO!

Lui Harry îi tresări inima. Deci cei patru nu eliminaseră toţi adversarii, ci doar trecuseră de locul bătăliei, ajungând până în vârful turnului şi după câte se părea, creaseră o barieră în urma lor.

— Acum, Draco, repede! spuse mânios bărbatul cu chip sălbatic.

Dar mâna lui Reacredinţă tremura atât de tare, încât acesta abia dacă putea să ţintească.

— O fac eu, se răsti Greyback, apropiindu-se de Dumbledore cu mâinile întinse şi cu dinţii dezgoliţi.

— Nu! zise bărbatul cu chipul sălbatic.

Avu loc o străfulgerare şi omul-lup fu dat la o parte cu putere, lovindu-se de metereze şi clătinându-se. Lui Harry îi

bătea inima atât de tare, încât i se părea incredibil că nu-l putea auzi nimeni în timp ce stătea acolo, imobilizat de vraja lui Dumbledore... Dacă s-ar fi putut mişca pentru a arunca un blestem pe sub Pelerină...

— Draco, fă-o sau dă-te la o parte şi lasă-ne pe unul dintre... strigă femeia, dar chiar în clipa aceea uşa care ducea la metereze se deschise din nou la perete şi Plesneală apăru în prag, ţinând strâns bagheta, învăluindu-i pe toţi dintr-o privire: pe Dumbledore, prăbuşit lângă perete, pe cei patru Devoratori ai Morţii, pe omul-lup mânios şi chiar şi pe Reacredinţă.

— Avem o problemă, Plesneală, spuse ghebosul Amycus, care avea şi el privirea şi bagheta îndreptate asupra lui Dumbledore, se pare că băiatul nu poate...

Dar îi mai rostise şi altcineva numele lui Plesneală, abia auzit.

— Severus...

La auzul acestor cuvinte Harry se sperie mai tare decât o făcuse în acea seară. Pentru prima dată, Dumbledore vorbea pe un ton rugător.

Plesneală nu zise nimic, ci înainta şi-l dădu pe Reacredinţă din calea sa. Cei trei Devoratori ai Morţii se dădură înapoi în tăcere. Până şi omul-lup părea intimidat.

Plesneală îl cercetă pentru o clipă pe Dumbledore, iar pe trăsăturile lui se citiră repulsia şi ura.

— Severus... te rog...

Plesneală ridică bagheta şi o îndreptă direct spre Dumbledore.

— Abracadabra!

Din vârful baghetei lui Plesneală ţâşni un jeţ de lumină verde, care-l lovi în piept pe Dumbledore. Harry ţipă îngrozit în tăcere, amuţit şi imobilizat. Fu obligat să îl urmărească pe Dumbledore fiind aruncat cât colo. Pentru o fracţiune de secundă, acesta păru să rămână suspendat în aer sub craniul strălucitor şi apoi căzu pe spate, ca o păpuşă mare de cârpă, dincolo de metereze, dispărând din câmpul lor vizual.

CAPITOLUL XXVIII

FUGA PRINŢULUI

Harry se simţi ca şi cum şi el ar fi căzut fulgerător în gol; nu se întâmplase. Nu avea cum să se întâmple...

— Să ieşim de aici, repede, spuse Plesneală.

Îl apucă pe Reacredinţă de ceafă şi-l obligă să iasă pe uşă înaintea celorlalţi; Greyback şi fraţii îndesaţi îi urmară, ultimii doi gâfâind entuziasmaţi. Când dispărură pe uşă, Harry îşi dădu seama că se putea mişca din nou; acum nu mai era ţintuit de perete de vrăji, ci de groază şi din cauza şocului, îşi aruncă de-o parte Pelerina Invizibilă în timp

Devoratorul Morţii cu chipul sălbatic dispărea şi el pe uşă, fiind cel din urmă care pleca din turn.

— Petrificus totalus!

Devoratorul Morţii se clătină de parcă ar fi fost lovit în spate cu un obiect solid şi căzu la podea, ţeapăn ca o statuie de ceară, iar imediat după ce se prăbuşi, Harry trecu deja peste el, coborând în fugă scara întunecată.

Inima lui Harry era cuprinsă de groază. Trebuia să ajungă la Dumbledore şi să-l prindă pe Plesneală. Simţea că acestea două era legate într-un fel. Putea revoca ce se întâmplase dacă-i aducea pe amândoi în acelaşi loc. Nu se putea ca Dumbledore să fi murit.

Sări ultimele zece trepte ale scării în spirală, oprindu-se unde aterizase şi ţinând bagheta ridicată: coridorul slab luminat era plin de praf; jumătate din tavan părea să se fi prăbuşit şi în faţa ochilor săi se dădea o luptă aprigă. Dar chiar în timp ce încerca să distingă cine cu cine se lupta, auzi vocea pe care o detesta strigând: "S-a terminat, trebuie să plecăm!" şi-l văzu pe Plesneală dispărând după colţul îndepărtat al holului; acesta şi Reacredinţă trecuseră teferi printre cei care se duelau. Când Harry porni în fugă după ei, unul dintre luptători se desprinse de ceilalţi şi se aruncă asupra lui: era Greyback, omul-lup. Tăbărî pe Harry înainte ca acesta să apuce să ridice bagheta: Harry căzu pe spate, cu chipul acoperit de părul murdar şi îmbâcsit. Nările şi gura i se umplură cu o duhoare de transpiraţie şi sânge. Simţi o răsuflare lacomă şi fierbinte pe gât...

— Petrificus totalus!

Harry îl simţi pe Greyback prăbuşindu-se peste el; făcu un efort extraordinar şi se eliberă de sub omul-lup, dându-l la o parte pe podea, în timp ce un jet de lumină verde ţâşnea spre el; Harry se feri, năpustindu-se direct în vâltoarea luptei. Calcă pe ceva alunecos şi umed pe podea, poticnindu-se: pe jos erau doi oameni care zăceau cu faţa într-o baltă de sânge, dar nu avu timp să-i cerceteze. Acum văzu un păr roşu fluturând ca nişte flăcări în faţa lui: Ginny se duela cu Amycus, Devoratorul Morţii cu trupul strâmb, care arunca blestem după blestem spre ea, silind-o să se ferească: Amycus râdea pe înfundate, căci îi plăcea chinul la care o supunea pe fată:

— Crucio... Crucio... nu poţi dansa pentru totdeauna, drăguţa mea...

— Impedimenta! strigă Harry.

Vraja sa îl lovi în piept pe Amycus. Acesta scoase un ţipăt de durere ca un guiţat, fu ridicat de la podea şi izbit de peretele de vizavi, alunecând lângă acesta şi dispărând în spatele lui Ron, profesoara McGonagall şi Lupin, care se luptau fiecare cu un alt Devorator al Morţii. în spatele lor, Harry o văzu pe Tonks ţinându-i piept unui vrăjitor blond uriaş, care arunca în toate părţile blesteme, care ricoşau în pereţii din jurul lor, fisurând piatra şi spulberând fereastra cea mai apropiată...

— Harry, de unde-ai apărut? strigă Ginny, dar Harry nu mai avu timp să-i răspundă.

Ţâşni înainte, plecându-şi capul, şi evită la mustaţă o lovitură care explodă deasupra capului lui, acoperindu-i pe toţi cu fragmente de tencuială. Plesneală nu trebuia să scape, trebuia să-l ajungă din urmă...

— Poftim! strigă profesoara McGonagall, iar Harry o zări pe Alecto, femeia Devorator al Morţii, fugind pe coridor cu mâinile pe cap, urmată îndeaproape de fratele ei.

Harry ţâşni după ei, dar se împiedică de ceva şi o secundă mai târziu se trezi pe jos, peste picioarele cuiva: întoarse capul şi-l văzu pe Neville stând cu chipul rotund şi palid lipit de podea.

— Neville, eşti...?

— Sunt... bine, bolborosi Neville, care se ţinea de burtă, Harry... Plesneală şi Reacredinţă... au trecut...

— Ştiu, sunt pe urmele lor! spuse Harry, ţintind un blestem de pe podea către Devoratorul Morţii uriaş şi blond care provocase cea mai mare parte a haosului.

Bărbatul scoase un urlet de durere, căci vraja îl lovi direct în faţă; se învârti pe loc, clătinându-se şi apoi o luă la fugă cu paşi apăsaţi după cei doi fraţi.

Harry se ridică repede şi începu să alerge pe hol, ignorând bubuiturile din spatele lui, pe cei care îi strigau să se întoarcă şi chemarea mută a celor care zăceau pe jos, a căror soartă n-o ştia încă...

Coti după colţ prin alunecare, cu adidaşii uzi de sânge. Plesneală avea un avantaj imens. Oare era posibil să fi intrat deja în dulapul din Camera Necesităţii. Sau poate că Ordinul luase deja măsuri pentru a-l bloca, împiedicându-i pe Devoratorii Morţii să scape pe-acolo? Nu auzea nimic, în afara de paşii săi apăsaţi şi de bătăile puternice ale inimii, în timp ce gonea pe următorul coridor gol. Dar chiar atunci zări o urmă de sânge pe jos, care arăta că cel puţin unul dintre Devoratorii Morţii se îndrepta

către uşile de la intrare. Poate că până la urmă chiar fusese blocată Camera Necesităţii.

Dădu încă un colţ prin alunecare si un blestem zbură pe lângă el. Se aruncă în spatele unei armuri care explodă; îi văzu pe cei doi fraţi coborând în fugă scara de marmură şi ţinti câteva vrăji spre ei, lovind însă doar nişte vrăjitoare cu peruci dintr-un portret de pe hol, care alergară urlând în tablourile din jur. Sărind peste fragmentele de armură, Harry auzi alte ţipete şi strigăte: se părea că se treziseră şi alţi oameni din castel.

Ţâşni spre o scurtătură, sperând să-i depăşească pe cei doi fraţi şi să ajungă mai aproape de Plesneală şi de Reacredinţă, care fără îndoială că ajunseseră deja pe domeniu. Amintin-du-şi să sară peste treapta care dispărea de la jumătatea scării ascunse, ieşi furtunos dincolo de tapiseria de la capăt, apărând pe un hol unde se aflau mai mulţi Astropufi derutaţi, îmbrăcaţi în pijamale.

— Harry! Am auzit un zgomot şi cineva a zis ceva de Semnul întunecat... începu Ernie Macmillan.

— Faceţi-mi loc! strigă Harry, fugind către capul scărilor, dând la o parte doi băieţi şi coborând ultima porţiune din scara de marmură.

Uşile de stejar de la intrare fuseseră spulberate; se vedeau urme de sânge pe dalele de piatră şi mai mulţi elevi îngroziţi stăteau îngrămădiţi lângă pereţi. Unul sau doi încă erau ghemuiţi, acoperindu-şi chipul cu mâinile; clepsidra uriaşă a Cercetaşilor fusese lovită de un blestem şi rubinele cădeau în continuare cu un zornăit sonor pe dalele de piatră de dedesubt.

Harry traversă fulgerător holul de la intrare şi ieşi pe domeniul întunecat: reuşi să distingă trei siluete gonind pe peluză, îndreptându-se către porţile dincolo de care aveau să Dispară... După cum arătau, păreau să fie Devoratorul Morţii uriaş şi blond, iar ceva mai în faţă erau Plesneală şi Reacredinţă.

Aerul rece al nopţii îi sfâşie plămânii lui Harry, care o luă la fugă după ei. Văzu o străfulgerare în depărtare, care îi lumină pentru o clipă prada. Nu ştia ce era, dar alerga în continuare, fără să fie încă destul de aproape pentru a ţinti un blestem.

Avu loc o nouă străfulgerare. Se auziră strigăte. Harry văzu jeturi represive de lumină şi înţelese ce se petrecea: Ha-grid ieşise din coliba sa şi încerca să-i împiedice pe Devoratorii Morţii să scape. Şi deşi avea senzaţia că fiecare gură de aer îi sfâşia plămânii şi simţea o arsură grozavă în piept, Harry fugi şi mai repede, în timp ce o voce neaşteptată din mintea sa zise: nu Hagrid... nu şi Hagrid...

Harry simţi o lovitură în spate şi căzu pe burtă. Se lovi cu faţa de pământ şi sângele-i ţâşni din ambele nări: pricepu, chiar în timp ce se rostogolea, că cei doi fraţi pe care-i depăşise folosind o scurtătură se apropiau din ce în ce mai mult de el.

— Impedimenta! strigă el, întorcându-se pe o parte şi lipin-du-se de pământul cufundat în întuneric. Ca printr-un miracol, vraja sa îl lovi pe unul dintre ei, care se împiedică şi căzu, împleticindu-se de celălalt. Harry sări în picioare şi alergă mai depărtare după Plesneală.

Zări silueta masivă a lui Hagrid, conturându-se în lumina lunii, care ieşise din spatele norilor; Devoratorul

Morţii arunca blestem după blestem spre paznicul vânatului, dar puterea extraordinară a lui Hagrid părea să-i protejeze pielea rezistentă, pe care o moştenise de la mama sa cu sânge de uriaş. Plesneală şi Reacredinţă fugeau în continuare; cât de curând, urmau să ajungă dincolo de porţi, unde puteau Dispărea.

Harry goni pe lângă Hagrid şi adversarul lui şi ţinti către spatele lui Plesneală, strigând: "Stupejy!"

Dădu greş, jetul de lumină roşie trecu pe deasupra capului lui Plesneală; acesta strigă: "Fugi, Draco!" şi se întoarse spre Harry; la douăzeci de metri depărtare unul de altul, Plesneală şi Harry se priviră înainte de a ridica baghetele în acelaşi timp.

— Cruc...

Dar Plesneală respinse blestemul, făcându-l pe Harry să cadă pe spate, înainte să-şi poată rosti vraja; Harry se rostogoli pe o parte şi se ridică din nou, în timp ce Devoratorul Morţii uriaş din spatele lui strigă: "Incendio!"; Harry auzi o explozie şi toţi fură scăldaţi într-o lumină portocalie, tremu-rândă: coliba lui Hagrid luase foc.

— Colţ e înăuntru, ticălosule...! răcni Hagrid.

— Cruc... dădu să strige Harry pentru a doua oară, ţintind silueta din faţă luminată de văpaie, dar Plesneală pară din nou vraja.

Harry îl văzu zâmbind ironic.

— Se pare că nu-ţi reuşesc Blestemele de Neiertat, Potter! strigă el peste sfârâitul flăcărilor, strigătele lui

Hagrid şi schelălăiturile lui Colţ, care rămăsese în colibă. N-ai destulă îndrăzneală şi nici abilitate...

— Încarc... tună Harry, dar Plesneală respinse vraja cu o mişcare scurtă, aproape leneşă.

— Luptă! strigă Harry la el. Luptă şi tu, laşule!

— Ai zis cumva că sunt laş, Potter? ţipă Plesneală. Taică-tău nu m-ar fi atacat decât dacă ar fi fost patru contra unu, lui cum ar trebui să-i zici?

— Stupe...

— O să le blochez până când o să înveţi să-ţi ţii gura şi mintea închise, Potter! spuse Plesneală pe un ton ironic, respingând din nou blestemul. Să mergem! strigă el către Devoratorul Morţii uriaş din spatele lui Harry. Trebuie să plecăm, înainte să apară cei de la minister.

— Impedi...

Însă înainte să poată termina de spus vraja, Harry simţi o durere sfâşietoare şi se prăbuşi în iarbă. Cineva ţipa, cu siguranţă că avea să moară în chinuri, Plesneală avea să-l tortureze până avea să moară sau să înnebunească.

— Nu! tună vocea lui Plesneală şi durerea încetă la fel de brusc cum începuse.

Harry zăcea ghemuit pe iarba întunecată, ţinându-şi strâns bagheta şi gâfâind. Undeva deasupra lui Plesneală striga:

— Aţi uiţaţ care sunt ordinele? Potter îi aparţine Lordului întunecat... trebuie să îl lăsăm aici! Duceţi-vă! Duceţi-vă!

Harry simţi pământul cutremurându-se. Stătea cu chipul în iarbă, pe când cei doi fraţi şi Devoratorul Morţii uriaş îl ascultară pe Plesneală, fugind către porţi. Harry scoase un strigăt nedesluşit de furie: în clipa aceea nu-i păsa dacă trăia sau murea; făcu un efort şi se ridică iar, îndreptându-se anevoie spre Plesneală, cel pe care îl ura acum la fel de mult pe cât îl ura pe Cap-de-Mort însuşi...

— Sectum...

Plesneală îşi mişcă bagheta, iar blestemul fu blocat şi de data asta; dar Harry ajunsese acum la doar câţiva metri de el şi în sfârşit îi vedea limpede chipul. Plesneală nu mai râdea ironic sau batjocoritor; flăcările luminoase dezvăluiau un chip pe care se citea mânia. Concentrându-se cât putea de tare, Harry îşi zise: "Levi..."

— Nu, Potter! strigă Plesneală.

Se auzi o pocnitură puternică şi Harry fu aruncat pe spate, lovindu-se din nou cu putere de pământ. De data asta îi zbură bagheta din mână. îl auzi pe Hagrid ţipând şi pe Colţ schelălăind, în timp ce Plesneală se apropia de el. îl privi cum zăcea fără baghetă, la fel de neajutorat cum fusese Dumbledore. Chipul palid al lui Plesneală, luminat de văpaia care învăluise coliba, era inundat de ură aşa cum fusese înainte să-l blesteme pe Dumbledore.

— Potter, cum îndrăzneşti să-mi foloseşti propriile vrăji împotriva mea? Eu am fost cel care le-a inventat. Eu, Prinţul cu sânge semipur! Şi vrei să mă ataci cu propriile

mele invenţii, ca nemernicul de taică-tău? în nici un caz... nu!

Harry se aruncase după baghetă; Plesneală aruncă o vrajă spre ea şi bagheta zbură la un metru şi ceva depărtare, dispărând în întuneric.

— Atunci, omoară-mă, spuse Harry gâfâind, fără să-i fie deloc teamă, simţind doar furie şi dispreţ. Omoară-mă aşa cum l-ai omorât şi pe el, laşule!

— SĂ NU MĂ FACI LAŞ! strigă Plesneală.

Chipul i se contorsiona aproape inuman, de parcă ar fi suferit la fel de mult ca dulăul care urla, fiind captiv în casa cuprinsă de flăcări din spatele lor.

Tăie aerul dintr-o mişcare: Harry simţi ceva extrem de fierbinte lovindu-l peste faţă ca un bici şi fu trântit din nou la pământ. îi apărură nişte pete luminoase în faţa ochilor şi pentru o clipă păru că-şi pierde respiraţia. Apoi auzi un fâlfâit de aripi deasupra lui şi ceva enorm acoperi stelele: Buck-beak zburase spre Plesneală, care se dădu înapoi, clătinân-du-se şi zgâriindu-l cu ghearele foarte ascuţite. Când Harry se ridică în capul oaselor, încă ameţit de pe urma ultimei căzături, îl văzu pe Plesneală fugind cât putea de repede, cu animalul imens zburând în spatele lui şi ţipând aşa cum nu-l mai auzise niciodată.

Harry reuşi să se ridice, uitându-se confuz după baghetă şi sperând să pornească din nou după Plesneală. Dar chiar în timp ce pipăia prin iarbă, dând rămurelele la o parte, ştiu că era prea târziu şi într-adevăr, când reuşi să-şi găsească bagheta, se întoarse şi nu-l văzu decât pe

hipogrif zburând în cerc deasupra porţilor. Plesneală reuşise să Dispară imediat dincolo de hotarul şcolii.

— Hagrid, murmură Harry, încă ameţit, privind în jur. HAGRID?

Alergă poticnindu-se către casa cuprinsă de flăcări în timp ce o siluetă enormă ieşea din foc, ducându-l pe Colţ după umeri. Scoţând un strigăt de uşurare, Harry căzu în genunchi; tremura din cap până în picioare, îl durea fiecare părticică din corp şi fiecare gură de aer era însoţită de junghiuri ascuţite.

— Eşti bine, Harry? Eşti bine? Harry, spune ceva.

Harry văzu nedesluşit chipul uriaş şi bărbos al lui Hagrid deasupra lui, pe fundalul stelelor. Harry simţi un miros de lemn ars şi păr de câine pârlit; întinse mâna şi se mai linişti, simţind corpul cald şi viu al lui Colţ, care tremura lângă el.

— Sunt bine, gâfâi Harry. Dar tu?

— Sigur că da... nu mă las doborât aşa uşor.

Hagrid îl luă pe Harry de subsuori şi îl ridică cu o asemenea forţă, încât lui Harry i se desprinseră pentru câteva clipe picioarele de pământ, înainte ca Hagrid să-l ajute să stea din nou în picioare. Văzu sânge prelingându-se pe obrazul lui Hagrid de la o tăietură adâncă sub un ochi, care se umfla repede.

— Ar trebui să stingem focul, spuse Harry. Farmecul este "Aguamenti"...

— Ştiam eu că era ceva de genul ăsta, bâigui Hagrid, ridicând o umbrelă roz înflorată şi pârlită, zicând: Aguamenti!

Din vârful umbrelei ţâşni un jet de apă. Harry ridică mâna în care ţinea bagheta, pe care o simţea grea ca plumbul, murmurând şi el "Aguamenti". El şi Hagrid stropiră casa cu apă, până stinseră toate flăcările.

— Nu-i chiar aşa rău, zise Hagrid pe un ton încrezător câteva minute mai târziu, privind ruina fumegândă. Sunt sigur o să rezolve Dumbledore totul.

Harry simţi un junghi în stomac la auzul acestui nume. Era o linişte desăvârşită şi nu se mişca nici o frunză, Harry fu cuprins de un val de groază.

— Hagrid...

— Le bandajam picioarele câtorva Apărarcuri când i-am auzit venind, spuse Hagrid cu tristeţe, uitându-se în continuare lung la coliba sa distrusă. Cred că s-au carbonizat, sărăcuţele de ele.

— Hagrid.

— Ce s-a-ntâmplat, Harry? Eu doar i-am văzut pe Devoratorii Morţii venind în fugă dinspre castel, dar ce naiba căuta Plesneală cu ei? Unde s-o fi dus. îi urmărea?

— Plesneală...

Harry îşi drese vocea; i se uscase gâtul din cauza panicii şi a fumului.

— Hagrid, l-a omorât...

— Omorât? zise Hagrid răspicat, privindu-l pe Harry cu ochii mari. Plesneală a omorât pe cineva? Ce tot spui, Harry?

— Pe Dumbledore, spuse Harry. Plesneală l-a omorât... pe Dumbledore.

Hagrid se uită pur şi simplu la el, pe mica porţiune vizibilă a feţei sale se citea confuzia şi faptul că nu înţelegea nimic.

— Ce-i cu Dumbledore, Harry?

— A murit. L-a omorât Plesneală...

— Nu spune aşa ceva, zise Hagrid cu asprime. Cum să-l omoare Plesneală pe Dumbledore... Harry, fii serios. Ce-ţi veni să spui aşa ceva?

— Am fost de faţă.

— Cum să fii de faţă?

— Hagrid, am fost acolo.

Hagrid clătină din cap, cu o expresie de neîncredere, dar înţelegătoare, şi Harry ştiu că Hagrid se gândea că băiatul suferise o lovitură la cap, că era derutat, poate din cauza efectelor vreunui blestem.

— Probabil că Dumbledore i-a zis lui Plesneală să meargă cu Devoratorii Morţii, spuse Hagrid cu convingere. Presupun că n-are voie să se dea de gol. Hai să ne întoarcem la şcoală. Hai, Harry.

Harry nu încercă să-l contrazică sau să-i explice. încă tremura ca varga. Hagrid avea să afle cât de curând, prea

curând... îndreptându-şi paşii către castel, Harry observă că acum erau luminate multe dintre ferestre. îşi imagină cu claritate scenele care se desfăşurau înăuntru, cu elevii trecând din cameră în cameră, spunându-şi unii altora că Devoratorii Morţii intraseră în şcoală, că Semnul întunecat strălucea deasupra şcolii Hogwarts, că probabil fusese ucis cineva.

Uşile de stejar de la intrare erau deschise în faţa lor, cu lumina revărsându-se pe aleea de intrare a trăsurilor şi pe peluză. Oameni îmbrăcaţi în halate de casă coborau încet, cu paşi nesiguri, treptele, uitându-se neliniştiţi după Devoratorii Morţii, care fugiseră în noapte. însă privirea lui Harry era aţintită asupra zonei de la poalele celui mai înalt turn. I se păru că vede o formă ghemuită şi neagră zăcând acolo în iarbă, deşi de fapt era prea departe pentru a vedea ceva de genul ăsta. însă în timp ce se uita fix în tăcere spre locul unde credea că trebuia să fie trupul neînsufleţit al lui Dumbledore, văzu oamenii începând să se apropie de el.

— La ce se uită toţi? zise Hagrid, în timp ce el şi Harry se apropiau de partea din faţă a castelului, cu Colţ mergând cât mai aproape de gleznele lor. Ce-i acolo, în iarbă? adăugă Hagrid pe un ton tăios, ducându-se acum către baza Turnului de Astronomie, unde se strângea un grup mare de oameni. Vezi, Harry? Chiar la baza Turnului? Sub Semn. Fir-aş să fiu. Doar nu crezi că a fost aruncat cineva peste...?

Hagrid amuţi, căci gândul i se păru prea înfiorător pentru a-l exprima cu voce tare. Harry merse lângă el, durându-l faţa şi picioarele în locurile unde fusese lovit de diverse blesteme în ultima jumătate de oră. însă le simţea într-un mod ciudat de detaşat, ca şi când ar fi fost durerea

cuiva de lângă el. Ceea ce era real şi inevitabil era apăsarea pe care o simţea în piept...

El şi Hagrid trecură ca prin vis prin mulţime, ducându-se chiar în faţă, unde elevii şi profesorii amuţiţi lăsaseră un spaţiu liber.

Harry îl auzi pe Hagrid cum geme şocat, îndurerat, dar nu se opri. înainta încet până când ajunse la locul unde zăcea Dumbledore şi îngenunche lângă el.

Harry ştiuse că nu mai era nici o speranţă din clipa când se ridicase Blestemul Legării Corporale Totale pe care-l aruncase Dumbledore asupra sa. Ştiuse că asta nu s-ar fi putut întâmpla decât dacă cel care îl aruncase murise; dar n-ar fi avut cum să fie pregătit să-l vadă acolo, cu braţele întinse în lateral, fără suflare, pe cel mai mare vrăjitor pe care-l întâlnise vreodată.

Dumbledore avea ochii închişi; dacă nu ar fi fost unghiul nefiresc al braţelor şi picioarelor, ai fi zis că dormea. Harry întinse mâna, aranja ochelarii în formă de semilună pe nasul strâmb şi şterse cu mâneca firişorul de sânge din colţul gurii. Apoi privi chipul înţelept şi împovărat de ani, încercând să asimileze adevărul copleşitor şi de necrezut: faptul că Dumbledore nu avea să îi mai vorbească niciodată, că nu avea să-l mai ajute niciodată.

Mulţimea murmură ceva în spatele lui Harry. După un timp care i se păru foarte îndelungat, îşi dădu seama că stătea în genunchi pe ceva tare şi se uită în jos.

Medalionul pe care reuşiseră să-l fure cu atât de multe ore în urmă căzuse din buzunarul lui Dumbledore. Se deschisese, poate din cauza impactului puternic cu solul. Şi

deşi nu se putea simţi mai şocat sau mai îngrozit sau mai mâhnit decât era deja, Harry îşi dădu seama, ridicându-l, că ceva nu era deloc în regulă.

Întoarse medalionul pe ambele părţi în palmă. Nu era la fel de mare ca medalionul pe care îşi amintea că-l văzuse în Pensiv. Nu avea nimic gravat pe el şi nu era nici urmă de litera sinuoasă despre care se se presupunea că era însemnul lui Viperin. Mai mult, nu era nimic înăuntru, în afara unei bucăţi de pergament înghesuite în locul unde ar fi trebuit să fie o fotografie.

În mod mecanic, fără să-şi dea seama de fapt ce făcea, Harry scoase bucata de pergament, o despături şi o citi la lumina numeroaselor baghete care se aprinseseră între timp în spatele lui:

Lordului întunecat:

Ştiu că voi fi murit de mult înainte să citeşti aceste rânduri, dar vreau să ştii că eu am fost cel care ţi-a descoperit secretul.

Am furat adevăratul Horcrux şi intenţionez să-l distrug cât mai curând.

Voi întâmpina moartea cu speranţa că, atunci când îţi vei întâlni egalul, vei revedeni muritor.

R.A.B.

Harry nu ştia şi nici nu-i păsa ce însemna mesajul. Singurul lucru care conta era că acela nu era un Horcrux. Dumble-dore se slăbise în zadar bând poţiunea aceea îngrozitoare. Harry mototoli pergamentul în mână şi ochii i

se umplură de lacrimi, în timp ce Colţ începu să urle în spatele său.

CAPITOLUL XXIX

CÂNTECUL DE JALE AL PHOENDOJLUI

— Harry, vino.

— Nu.

— Harry, nu poţi să rămâi aici. Hai, vino.
— Nu.

Nu voia să plece de lângă Dumbledore, nu voia să se ducă nicăieri. Simţi mâna lui Hagrid ţremurându-i pe umăr. Apoi o altă voce zise: "Hai, Harry."

O mână mult mai mică şi mai caldă o luase pe a lui şi-l trăgea în sus. Se conformă, parcă neştiind ce făcea. Doar în timp ce mergea orbeşte prin mulţime îşi dădu seama, datorită unui parfum floral, că cea care-l conducea înapoi spre castel era Ginny. Fu asaltat de voci nedesluşite, planşete şi strigăte răsunau în noapte, dar Harry şi Ginny merseră mai departe, urcară treptele şi intrară în holul de la intrare. Harry văzu ca prin vis diverse chipuri, oameni care-l priveau cercetător, şuşotind şi mirându-se. Rubinele Cercetaşilor scânţeiau pe podea ca nişte picături de sânge, pe când ei doi se îndreptau către scara de marmură.

— Ne ducem în aripa spitalului, spuse Ginny.

— Nu sunt rănit, zise Harry.

— Aşa a ordonat McGonagall, spuse Ginny. Toată lumea e acolo, Ron, Hermione, Lupin şi toţi ceilalţi.

În pieptul lui Harry încolţi din nou teama: uitase de trupurile inerte pe care le lăsase în urmă.

— Ginny, cine a mai murit?

— Nu-ţi face griji, toţi suntem bine.

— Dar Semnul întunecat? Reacredinţă a zis că a păşit peste cineva.

— A păşit peste Bill, dar e-n ordine, trăieşte.

Însă Harry distinse o nuanţă de rău augur în vocea ei.

— Eşti sigură?

— Bineînţeles că sunt sigură. E puţin cam... cam răvăşit, asta e tot. L-a atacat Greyback. Madam Pomfrey spune că n-o să... că n-o să mai arate la fel... zise Ginny şi-i tremură puţin glasul. Nu ştim exact care or să fie urmările... având în vedere că Greyback este un om-lup, dar care nu era transformat la vremea aceea.

— Dar ceilalţi? Mai erau şi alţii căzuţi la podea.

— Neville este în aripa spitalului, dar Madam Pomfrey crede că o să-şi revină complet. Şi domnul profesor Flitwick şi-a pierdut cunoştinţa, dar e bine, numai că e puţin slăbit. A insistat să se ducă cei de la Ochi-de-Şoim şi să aibă grijă de el. A murit un Devorator al Morţii. A fost lovit de unul dintre blestemele fatale pe care le arunca peste tot blondul ăla uriaş... Harry, dacă n-am fi avut poţiunea ta Felix

Felicis, cred că am fi murit cu toţii, dar aşa toate vrăjile ne-au ratat la mustaţă.

Ajunseseră în aripa spitalului: deschizând uşile, Harry îl văzu pe Neville întins pe un pat de lângă uşă. Părea să doarmă. Ron, Hermione, Luna, Tonks şi Lupin erau adunaţi în jurul unui alt pat din capătul îndepărtat al salonului. Toţi îşi ridicară privirile când auziră uşile deschizându-se. Hermione fugi spre Harry, îmbrăţişându-l, iar Lupin se apropie îngrijorat.

— Harry, eşti bine?

— Da. Cum se simte Bill?

Nimeni nu răspunse. Harry se uită peste umărul lui Hermione şi văzu un chip de nerecunoscut, culcat pe perna lui Bill — un chip sfâşiat şi cu atâtea tăieturi, încât arăta grotesc. Madam Pomfrey îi aplica pe răni o alifie verde cu un miros înţepător. Harry îşi aminti cât de uşor îi vindecase Plesneală rănile suferite de Reacredinţă după vraja "Sectumsempra".

— Nu puteţi să le vindecaţi cu un farmec sau ceva de genul ăsta? o întrebă el pe matroană.

— Asupra lor nu funcţionează nici un farmec, zise Madam Pomfrey. Am încercat tot ce ştiu, dar nu există nici un leac pentru muşcăturile oamenilor-lup.

— Dar n-a fost muşcat când era lună plină, spuse Ron, care se uita fix la chipul fratelui său, de parcă l-ar fi putut face să se vindece prin simplul fapt că se holba la el. Greyback nu se transformase, aşa că Bill nu are cum să fie un... un...?

Se uită derutat la Lupin.

— Nu, nu cred că Bill o să fie un om-lup adevărat, zise Lupin, dar asta nu înseamnă că n-a fost contaminat deloc. Acelea sunt răni blestemate. E puţin probabil să se vindece vreodată complet şi... şi de acum înainte s-ar putea să aibă nişte caracteristici de lup.

— Dar s-ar putea ca Dumbledore să ştie un remediu eficient, spuse Ron. Unde e? Bill s-a luptat cu maniacii ăia din ordinul lui Dumbledore, Dumbledore îi e dator, doar nu o să-l lase în halul ăsta...

— Ron, Dumbledore a murit, zise Ginny. -Nu!

Lupin îşi mută privirea de la Ginny la Harry, de parcă ar fi sperat ca acesta s-o contrazică, dar când el tăcu, Lupin se prăbuşi pe un scaun de lângă patul lui Bill, ascunzându-şi chipul în mâini. Harry nu-l mai văzuse niciodată până atunci pe Lupin pierzându-şi stăpânirea de sine; se simţea ca şi cum s-ar fi băgat într-o chestiune personală, ruşinoasă; întoarse capul şi întâlni în schimb ochii lui Ron. Schimbară în tăcere o privire care confirmă spusele lui Ginny.

— Cum a murit? şopti Tonks. Cum s-a întâmplat?

— L-a omorât Plesneală, zise Harry. Am fost de faţă, am văzut totul. Ne-am întors în Turnul de Astronomie pentru că acolo era Semnul. Dumbledore nu se simţea bine, era slăbit, dar cred că şi-a dat seama că era o capcană când a auzit pe cineva urcând în fugă pe scară. M-a imobilizat, n-am putut să fac nimic. Purtam Pelerina Invizibilă. Şi apoi a intrat Reacredinţă pe uşă şi l-a dezarmat.

Hermione îşi puse mâinile la gură şi Ron gemu. Lunei îi tremurau buzele.

— ... au mai sosit şi alţi Devoratori ai Morţii... apoi Plesneală... şi chiar el a făcut-o. Abracadabra.

Harry nu putu să continue. Madam Pomfrey izbucni în plâns. Nimeni nu-i dădu atenţie, în afară de Ginny, care zise în şoaptă:

— Sst! Ascultaţi!

Înghiţind în sec, Madam Pomfrey îşi lipi degetele de buze, cu ochii măriţi. Undeva în noapte, un phoenix cânta într-un mod cum Harry nu mai auzise niciodată până atunci: era un cântec de jale de o frumuseţe înfiorătoare. Şi Harry simţi, aşa cum mai simţise şi în trecut în privinţa cântecului păsării phoenix, că muzica era înăuntrul său, nu în afară: era propria lui durere, transformată prin farmec într-un cântec care răsuna pe domeniu, trecând prin ferestrele castelului.

Nu-şi dădură seama cât rămăseseră acolo, ascultând, şi nici de ce faptul că ascultau jalea pe care o simţeau părea să le aline întrucâtva suferinţa, dar avură senzaţia că trecu mult timp până când uşile aripii spitalului se deschiseră din nou şi profesoara McGonagall intră în salon. La fel ca toţi ceilalţi, purta urmele luptei recente: era zgâriată pe faţă şi avea roba sfâşiată.

— Molly şi Arthur sunt pe drum, zise ea, iar vraja muzicii se destrăma: toţi se treziră parcă dintr-o transă, întorcân-du-se să se uite din nou la Bill, frecându-se la ochi sau scuturând din cap.

— Harry, ce se petrece? Hagrid mi-a spus că erai cu domnul profesor Dumbledore când a... când s-a întâmplat. Mi-a zis că domnul profesor Plesneală a fost implicat înţr-o anumită...

— Plesneală l-a omorât pe Dumbledore, zise Harry. Profesoara McGonagall îl privi fix pentru o clipă, apoi se clătină într-un mod alarmant. Madam Pomfrey, care părea să-şi fi venit în fire, fugi spre ea, creând un scaun pe care-l aşeză lângă McGonagall.

— Plesneală, repetă McGonagall cu o voce ştearsă, prăbu-şindu-se pe scaun. Ne-am mirat cu toţii, dar a avut încredere... întotdeauna. Plesneală... nu-mi vine să cred...

— Plesneală e un practicant foarte priceput al Occluman-ţiei, zise Lupin, cu o voce neobişnuit de aspră pentru el. Am ştiut-o cu toţii mereu.

— Dar Dumbledore ajurat că Plesneală era de partea noastră! şopti Tonks. Am crezut întotdeauna că Dumbledore ştia despre Plesneală ceva ce noi nu ştiam.

— Întotdeauna a sugerat că avea un motiv întemeiat să se încreadă în Plesneală, murmură profesoara McGonagall, ştergându-se acum la ochi cu o batistă cu marginile în carouri. Adică, având în vedere trecutul lui Plesneală, era firesc ca oamenii să-şi pună întrebări. Dar Dumbledore mi-a spus cu gura lui că regretele lui Plesneală erau cât se poate de reale. Nici nu voia să audă ceva împotriva lui!

— Tare mi-ar plăcea să ştiu ce i-a zis Plesneală ca să-l convingă, spuse Tonks.

— Ştiu eu, zise Harry şi toţi se întoarseră să se uite la el. Plesneală i-a dat lui Cap-de-Mort informaţia care l-a făcut pe acesta să pornească pe urmele părinţilor mei. Apoi i-a spus lui Dumbledore că nu-şi dăduse seama ce făcuse, că-i părea foarte rău că o făcuse şi că ai mei muriseră.

— Şi Dumbledore a crezut asta? spuse Lupin, nevenindu-i să creadă. Dumbledore a crezut că lui Plesneală îi părea rău că a murit James? Plesneală l-a urât pe James.

— Şi credea că mama nu făcea nici cât o ceapă degerată, zise Harry, pentru că avea părinţi încuiaţi... îi spunea "Sânge-Mâl".

Nimeni nu întrebă de unde ştia Harry asta. Toţi păreau şocaţi şi copleşiţi de groază, încercând să digere faptele monstruoase care se petrecuseră.

— Este numai vina mea, spuse profesoara McGonagall dintr-odată.

Părea dezorientată şi-şi frământa batista în mâini.

— Eu sunt de vină. Eu l-am trimis pe Filch să-l cheme pe Plesneală astă-seară, chiar am trimis după el să ne vină în ajutor! Dacă nu l-aş fi anunţat pe Plesneală despre ce se întâmpla, poate că nu li s-ar fi alăturat în luptă Devoratorilor Morţii. Nu cred că ştia că veneau.

— Nu-i vina ta, Minerva, zise Lupin cu fermitate. Toţi am vrut întăriri, ne-am bucurat la gândul că Plesneală era pe drum.

— Deci, când a sosit la locul luptei, li s-a alăturat Devoratorilor Morţii? întrebă Harry, care dorea să afle toate

detaliile duplicităţii şi infamiei lui Plesneală, acumulând cu înfrigurare motive în plus pentru a-l urî, pentru ajura răzbunare.

— Nu ştiu exact cum s-a întâmplat, spuse profesoara McGo-nagall pe un ton confuz. Totul este foarte derutant. Dum-bledore ne-a spus c-o să plece de la şcoală pentru câteva ore şi că trebuia să patrulăm pe holuri, pentru orice eventualitate. Remus, Bill şi Nymphadora urmau să ni se alăture. Aşa că am patrulat. Părea să fie complet linişte. Toate pasajele secrete către exterior erau supravegheate. Ştiam că nimeni nu putea să intre în zbor. Sunt aruncate farmece redutabile asupra fiecărei intrări în castel. Tot nu înţeleg cum au intrat Devoratorii Morţii...

— Eu înţeleg, zise Harry, vorbindu-le despre cele două dulapuri magice şi despre culoarul fermecat dintre ele. Aşa au intrat prin Camera Necesităţii.

Aproape fără să vrea, se uită la Ron şi Hermione, care păreau amândoi distruşi.

— Am dat-o în bară, Harry, spuse Ron pe un ton sumbru. Am făcut cum ne-ai zis: am cercetat "Harta Ştrengarilor" şi nu l-am găsit pe Reacredinţă pe ea, aşa că am crezut că trebuia să fie în Camera Necesităţii. Eu, Ginny şi Neville ne-am dus să păzim intrarea, dar Reacredinţă a trecut de noi.

— A ieşit din Cameră aproximativ la o oră după ce am început să stăm de pază, zise Ginny. Era singur şi ţinea mâna aia oribilă, sfrijită.

— Mâna Gloriei, spuse Ron. Luminează numai pentru cel care o ţine, nu?

— În orice caz, continuă Ginny, a verificat dacă Devoratorii Morţii aveau cale liberă, pentru că în clipa în care ne-a văzut a aruncat ceva în aer şi s-a lăsat întunericul.

— "Pudră Peruviană Beznă Imediată", spuse Ron cu amărăciune. Inventată de Fred şi George. O să am o discuţie cu ei despre oamenii pe care-i lasă să le cumpere produsele.

— Am încercat toate vrăjile. Lumos, Incendio, zise Ginny.

Nimic n-a putut străpunge întunericul; tot ce am putut să facem a fost să ne întoarcem pe hol pe dibuite, auzind în acest timp oameni care treceau repede pe lângă noi. Era clar că Reacredinţă putea să vadă datorită mâinii ăleia şi îi ghida, dar n-am îndrăznit să folosim blesteme sau alte vrăji, de teamă să nu ne nimerim între noi. Până am ajuns pe un hol luminat, ei dispăruseră deja.

— Din fericire, spuse Lupin cu o voce răguşită, Ron, Ginny şi Neville au dat aproape imediat după aceea peşte noi şi ne-au zis ce se întâmplase. I-am găsit pe Devoratorii Morţii câteva minute mai târziu, îndreptându-se spre Turnul de Astronomie. Era limpede că Reacredinţă nu se aşteptase să mai fie şi alţii de pază. în orice caz se părea că-şi consumase toată "Pudra Beznă". A început lupta, ei s-au răspândit şi noi i-am urmărit. Unul dintre ei, Gibbon, a plecat, urcând pe scara către Turn...

— Pentru a proiecta Semnul? întrebă Harry.

— Da, cred că el a fost. Probabil c-o plănuiseră înainte de a ieşi din Camera Necesităţii, zise Lupin. Dar nu

cred că lui Gibbon i-a convenit să-l aştepte acolo singur pe Dumbledore, pentru că a coborât înapoi în fugă, alăturându-se luptei, şi a fost lovit de un Blestem Fatal care m-a ratat pe mine de puţin.

— Deci, dacă Ron stătea de pază în faţa Camerei Necesităţii, cu Ginny şi Neville, spuse Harry, întorcându-se spre Hermione, tu erai...?

— Da, în faţa biroului lui Plesneală, şopti Hermione, cu ochii înlăcrimaţi. împreună cu Luna. Am stat mult timp acolo şi nu s-a întâmplat nimic. Nu ştiam ce se petrecea sus, "Harta Ştrengarilor" era la Ron. Era aproape miezul nopţii când domnul profesor Flitwick a venit în fugă la subsol. Striga că erau Devoratori ai Morţii în castel, nici nu cred că şi-a dat seama că eu şi Luna eram acolo. A dat pur şi simplu buzna în biroul lui Plesneală şi l-am auzit spunând că trebuia să vină cu el şi să-i ajute. Apoi am auzit o bufnitură puternică, Plesneală a ieşit ca o furtună, ne-a văzut şi... şi...

— Şi? insistă Harry.

— Harry, am fost tare proastă, spuse Hermione în şoaptă. A zis că domnul profesor Flitwick leşinase şi că trebuia să mergem să avem grijă de el, în timp ce el... în timp ce el se ducea să le ţină piept Devoratorilor Morţii...

Îşi acoperi ruşinată chipul şi vorbi în continuare printre degete, cu o voce înăbuşită.

— Am intrat în biroul lui ca să încercăm să-l ajutăm pe domnul profesor Flitwick şi l-am găsit inconştient pe podea. Acum e atât de evident. Plesneală l-a împietrit pe

Flitwick, dar nu ne-am dat seama, Harry, nu ne-am dat seama. Pur şi simplu l-am lăsat pe Plesneală să plece!

— Nu e vina voastră, spuse Lupin cu fermitate. Hermione, dacă n-aţi fi făcut cum v-a spus Plesneală şi nu v-aţi fi dat la o parte, probabil că v-ar fi ucis pe amândouă.

— Apoi a urcat la etaj, zise Harry, care-l văzu cu ochii minţii pe Plesneală urcând în fugă scara de marmură, cu roba neagră fluturând în urma sa ca de obicei, scoţându-şi în drum bagheta de sub pelerină. Şi a găsit locul unde se dădea bătălia.

— Eram la ananghie, în dezavantaj, spuse Tonks cu o voce joasă. Gibbon fusese răpus, dar ceilalţi Devoratori ai Morţii păreau pregătiţi să lupte până la moarte. Neville fusese rănit, Bill fusese atacat cu sălbăticie de Greyback... era întuneric... zburau blesteme peste tot... Reacredinţă dispăruse, cred că s-a strecurat printre noi, urcând pe scara către Turn. Apoi au mai fugit câţiva după el, dar unul a blocat scările în urma lor cu un fel de blestem. Neville a fugit spre barieră şi a fost aruncat cât colo.

— Nici unul dintre noi n-a putut să treacă de ea, zise Ron, iar Devoratorul ăla masiv a aruncat în continuare blesteme, care ricoşau în pereţi şi ne ratau la mustaţă.

— Atunci a apărut Plesneală, spuse Tonks, iar în clipa următoare a dispărut.

— Eu l-am văzut fugind spre noi, dar chiar după aceea puţin a lipsit să mă nimerească blestemul Devoratorului uriaş şi m-am ferit, pierzând firul, zise Ginny.

— Eu l-am văzut trecând în fugă direct prin bariera blestemată, de parcă nici n-ar fi fost acolo, zise Lupin. Am

încercat să mă duc după el, dar am fost aruncat înapoi, la fel ca Neville.

— Înseamnă c-a ştiut o vrajă pe care voi nu o ştiaţi, şopti McGonagall. Să nu uităm că era profesorul de Apărare contra Magiei Negre... Pur şi simplu am presupus că se grăbea să se ducă după Devoratorii Morţii, care scăpaseră urcând în Turn...

— Aşa este, zise Harry furios, dar s-a dus să-i ajute, nu să-i oprească. Şi pun pariu că trebuia să ai Semnul întunecat ca să treci de barieră. Ce s-a întâmplat când a coborât?

— Păi, Devoratorul ăla masiv tocmai aruncase un blestem care făcuse să se prăbuşească jumătate din tavan şi ridicase şi blestemul care bloca scara, spuse Lupin. Am fugit cu toţii în faţă, cel puţin toţi care rămăseserăm în picioare, şi atunci au apărut Plesneală cu băiatul din norii de praf. Bineînţeles, nu l-a atacat nici unul dintre noi.

— I-am lăsat pur şi simplu să treacă, zise Tonks pe un ton sumbru. Am crezut că erau urmăriţi de Devoratorii Morţii... şi în clipa următoare ş-au întors ceilalţi Devoratori şi Greyback, şi am început iar să ne luptăm cu ei. Mi s-a părut că l-am auzit pe Plesneală strigând ceva, dar nu ştiu ce.

— A strigat "s-a terminat", spuse Harry. îşi îndeplinise planul.

Toţi tăcură. Cântecul de jale al lui Fawkes răsuna în continuare peste domeniul întunecat de afară. în timp ce muzica reverbera în văzduh, lui Harry îi trecură prin minte gânduri nechemate. Oare luaseră deja trupul neînsufleţit al

lui Dum-bledore de la baza Turnului? Ce avea să se întâmple după aceea cu el? Unde avea să fie înmormântat? îşi strânse pumnii în buzunare. Simţi forma rece şi mică a Horcruxului fals lângă articulaţiile degetelor de la mâna dreaptă.

Uşile aripii spitalului se dădură de perete, făcându-i pe toţi să tresară: domnul şi doamna Weasley veneau cu paşi mari pe culoarul dintre paturi, cu Fleur mergând imediat în urma lor, având o expresie încremenită pe chipul frumos.

— Molly, Arthur, zise profesoara McGonagall, sărind în picioare şi ducându-se cu paşi repezi spre ei. îmi pare atât de rău.

— Bill, şopti doamna Weasley, ţâşnind pe lângă profesoara McGonagall, zărind chipul tumefiat al lui Bill. Vai, Bill!

Lupin şi Tonks se ridicaseră repede, dându-se înapoi, astfel încât domnul şi doamna Weasley să poată ajunge cât mai aproape de pat. Doamna Weasley se aplecă peste fiul ei şi-i sărută fruntea însângerată.

— Aţi spus că l-a atacat Greyback? o întrebă domnul Weasley pe profesoara McGonagall pe un ton confuz. Dar nu se transformase, nu? Atunci, ce înseamnă asta? Ce-o să se întâmple cu Bill?

— Nu ştim încă, zise profesoara McGonagall, uitându-se neajutorată la Lupin.

— Probabil că a fost contaminat într-o anumită măsură, Arthur, spuse Lupin. E un caz neobişnuit, poate

singular. Nu ştim cum s-ar putea comporta după ce se trezeşte.

Doamna Weasley luă alifia cu miros neplăcut de la Ma-dam Pomfrey şi începu să ungă rănile lui Bill.

— Şi Dumbledore? spuse domnul Weasley. Minerva, este adevărat... chiar a...?

Când profesoara McGonagall dădu din cap, Harry o simţi pe Ginny mişcându-se lângă el şi îşi întoarse capul spre ea. Ginny o privea pe Fleur cu ochii puţin îngustaţi, în timp ce ea se uita lung la Bill, cu o expresie împietrită.

— Bineînţeles, nu contează cum arată. Nu e ceva foarte important... dar când era mic a fost aşa d-de chipeş... a fost mereu aţâţ d-de chipeş... şi u-urma să se însoare!

— Ce vrrreţi să spuneţi cu asta? zise Fleur dintr-odată, foarte răspicat. Cum adică "urrrma" să se însoarrre?

Doamna Weasley îşi ridică chipul scăldat de lacrimi, cu un aer nedumerit.

— Păi... era vorba...

— Crrredeţi că Bill n-o să vrrrea să se însoarrre cu mine? întrebă Fleur. Crrredeţi că n-o să mă mai iubească din cauza acestorrr muşcăturrri?

— Nu, nu la asta m-am...

— Pentrrru că n-o să fie aşa! zise Fleur, îndreptându-se şi dându-şi pe spate părul lung, des şi argintiu. Nici măcarrr un om-lup nu l-arrr putea face pe Bill să nu mă mai iubească!

— Păi, da, sunt convinsă că aşa este, spuse doamna Weasley, dar credeam că... având în vedere cum... cum...

— Aţi crrrezuţ că eu n-o să mai vrrreau să mă mărrrit cu el? Sau, mai bine zis, aţi sperrrat? zise Fleur, dilatându-i-se nările. De ce mi-arrr păsa cum arrrată? Aş zice că sunt eu destul de frrrumoasă pentrrru amândoi! Toate aceste rrrăni nu înseamnă decât că soţul meu e un om currrajos! Şi vreau să fac eu asta! adăugă ea pe un ton aprig, dând-o la o parte pe doamna Weasley şi înşfăcând alifia.

Doamna Weasley căzu pe spate în braţele soţului ei, urmărind-o pe Fleur cum îi ungea rănile lui Bill, cu o expresie deosebit de stranie pe chip. Nimeni nu zise nimic; Harry nu îndrăzni să se mişte. Asemenea tuturor celorlalţi, aştepta explozia.

— Bătrâna mătuşă Muriel, spuse doamna Weasley după o pauză îndelungată, are o diademă foarte frumoasă, făcută de goblini, şi sunt sigură că aş putea s-o conving să ţi-o împrumute pentru nuntă. Ţine foarte mult la Bill, ştii, şi diadema o să se potrivească de minune cu părul tău.

— Vă mulţumesc, zise Fleur pe un ton formal. Cred că arrr fi minunat.

Si apoi — Harry nu îşi dădu seama ce se întâmplase - amândouă plângeau una în braţele celeilalte. întoarse capul, de-a dreptul uluit şi întrebându-se dacă se întorsese lumea cu susul în jos, Ron arăta la fel de uimit pe cât se simţea Harry, iar Ginny şi Hermione schimbau priviri alarmate.

— Vezi? spuse o voce sugrumată, iar Tonks se uita urât la Lupin. încă vrea să se mărite cu el, chiar dacă a fost muşcat! Nu-i pasă!

— E altceva, zise Lupin, abia mişcându-şi buzele şi părând dintr-odată foarte încordat. Bill n-o să fie un om-lup complet. Este vorba despre cu totul...

— Dar nici mie nu-mi pasă, chiar nu-mi pasă! spuse Tonks, apucându-l pe Lupin de guler şi scuturându-l. Ţi-am spus de mii de ori...

Harry înţelese dintr-odată care era semnificaţia Patronu-sului lui Tonks, de ce avea părul castaniu deschis şi de ce venise într-un suflet la Dumbledore când auzise un zvon conform căruia cineva fusese atacat de Greyback; până la urmă, nu de Sirius fusese îndrăgostită Tonks.

— Şi ţi-am spus de mii de ori, zise Lupin, evkându-i privirea şi uitându-se în podea, că sunt prea bătrân pentru tine, prea sărac. Prea periculos...

— Să ştii, Remus, că eu am zis întotdeauna că exagerezi în privinţa asta, spuse doamna Weasley peste umărul lui Fleur, în timp ce o bătea liniştitor pe spate.

— Nu exagerez, zise Lupin pe un ton echilibrat. Tonks merită un om tânăr şi întreg.

— Dar ea te vrea pe tine, spuse doamna Weasley, schiţând un zâmbet. Să ştii, Remus, că nu este neapărat ca cei tineri şi întregi să rămână aşa.

Arătă cu tristeţe către fiul ei, care stătea întins între ei.

— Nu este... momentul potrivit să discutăm despre asta, zise Lupin, uitându-se derutat în jur şi evitând să le întâlnească privirea celorlalţi. Dumbledore a murit.

— Dumbledore ar fi fost cel mai fericit să ştie că există un strop de iubire în plus pe lume, spuse profesoara McGonagall pe un ton tăios, exact când uşile aripii spitalului se dădură din nou de perete şi intră Hagrid.

Mica porţiune a chipului său care nu era acoperită cu barbă sau de păr era udă şi umflată; se cutremura de plâns, ţinând în mână o batistă mare cu buline.

— Am... am făcut-o, doamnă profesoară, suspină el. L-am mutat. Doamna profesoară Lăstar a dus copiii înapoi în dormitoare. Domnul profesor Flitwick s-a întins, dar zice că o să-şi revină complet într-o clipită, iar domnul profesor Slug-horn a spus că s-a trimis vorbă la minister.

— Îţi mulţumesc, Hagrid, zise profesoara McGonagall, ridi-cându-se numaidecât şi întorcându-se către grupul din jurul patului lui Bill. O să trebuiască să vorbesc cu cei de la minister când or să ajungă aici. Hagrid, te rog să le spui şefilor

caselor — Slughorn poate fi reprezentantul Viperinilor — că vreau să vină cât de curând în biroul meu. Şi vreau să vii şi tu. Hagrid dădu din cap, se întoarse şi ieşi din cameră târşâin-du-şi picioarele, iar profesoara McGonagall se uită la Harry.

— Aş vrea să discut ceva cu tine, Harry, înainte să mă văd cu ei. Te rog să mă însoţeşti.

Harry se ridică, murmură "Ne vedem puţin mai târziu" către Ron, Hermione şi Ginny şi merse în urma

profesoarei McGonagall pe culoarul dintre paturi. Holurile de afară erau goale şi nu se auzea decât cântecul îndepărtat al păsării phoe-nix. Trecură câteva minute înainte ca Harry să-şi dea seama că nu se îndreptau către biroul profesoarei McGonagall, ci către al lui Dumbledore, şi ake câteva clipe înainte să realizeze că aceasta fusese directoare adjunctă, bineînţeles — se părea că acum era directoare -, aşa că biroul din spatele gargu-iului era acum a ei.

Urcară scara mobilă în tăcere şi intrară în camera circulară. Harry nu ştia la ce se aşteptase, poate ca biroul să fie acoperit cu cearşafuri negre sau chiar ca trupul neînsufleţit al lui Dumbledore să fie acolo. De fapt, camera arăta la fel ca atunci când o părăsiseră el şi Dumbledore, cu doar câteva ore mai devreme: instrumentele de argint pufăiau şi huruiau pe măsuţele cu picioare fusiforme, spada lui Cerceţaş scânteia la lumina lunii în suportul său, iar Jobenul Magic se afla pe un raft din spatele biroului. Dar stinghia lui Fawkes era goală, pe când pasărea şi trimitea în continuare cântecul de jale peste domeniu. Un nou portret se alăturase în rândul directorilor şi directoarelor răposate ale şcolii Hogwarts. Dumbledore dormea înţr-o ramă aurie dincolo de birou, cu ochelarii în formă de semilună pe nasul strâmb, părând liniştit şi ne tulburat.

După ce aruncă o privire spre portretul cu pricina, profesoara McGonagall făcu o mişcare ciudată, de parcă şi-ar fi impus să se oţelească, apoi înconjură biroul, pentru a-l privi pe Harry, cu o expresie echilibrată pe chipul ridat.

— Harry, zise ea, aş dori să ştiu ce aţi făcut tu şi domnul profesor Dumbledore după ce aţi plecat de la şcoală.

— Nu pot să vă spun, doamnă profesoară, spuse Harry. Se aşteptase la această întrebare şi avea răspunsul deja

pregătit. Chiar în camera aceea, Dumbledore îi spusese că nu trebuia să divulge nimănui, în afară de Ron şi Hermione, conţinutul lecţiilor lor.

— Harry, ar putea fi ceva important, zise profesoara McGonagall.

— Chiar este, spuse Harry. E cât se poate de important, dar dânsul n-a vrut să spun nimănui.

Profesoara McGonagall se uită urât la el.

— Potter (Harry sesiză că aceasta îi spunea din nou pe numele de familie), având în vedere că domnul profesor Dumbledore nu mai este în viaţă, cred că-ţi dai seama că situaţia s-a schimbat într-o anumită măsură.

— Mie nu mi se pare că este aşa, zise Harry, ridicând din umeri. Domnul profesor Dumbledore nu mi-a spus niciodată să încetez să-i urmez ordinele dacă o să moară.

— Dar...

— Însă trebuie să ştiţi ceva înainte să vină cei de la minister. Madam Rosmerta se află sub influenţa Blestemului Im-perius, i-a ajutat pe Reacredinţă şi pe Devoratorii Morţii. Aşa au ajuns colierul şi miedul otrăvit la...

— Rosmerta? spuse profesoara McGonagall, nevenindu-i să creadă.

Dar înainte să mai poată spună ceva, bătu cineva la uşă, în spatele lor, iar profesoara Lăstar şi profesorii Flitwick şi Slughorn intrară pe rând în cameră, urmaţi de Hagrid, care plângea în continuare în hohote, cutremurându-se cât era de înalt.

— Plesneală! exclamă Slughorn, care părea cel mai afectat, cel mai palid şi cel mai transpirat... A fost elevul meu! Credeam că-l cunosc!

Înainte ca vreunul dintre ei să poată da un răspuns, se auzi o voce tăioasă din partea de sus a peretelui: un vrăjitor palid, brunet şi cu un breton scurt tocmai se întorsese în pânza până atunci goală a portretului său.

— Minerva, domnul ministru soseşte în câteva clipe, tocmai a Dispărut de la minister.

— Îţi mulţumesc, Everard, spuse profesoara McGonagall, întorcându-se repede către profesorii pe care-i avea în subordine. Vreau să vă vorbesc despre ce se va întâmpla cu Hogwarts înainte să ajungă aici, continuă ea repede. Eu, una, nu sunt convinsă că şcoala ar trebui să se deschidă anul viitor. Faptul că domnul director a fost ucis de unul dintre colegii noştri întinează în mod grav istoria Şcolii Hogwarts. Este îngrozitor.

— Sunt sigură că Dumbledore ar fi dorit ca şcoala să rămână deschisă, spuse profesoara Lăstar. Cred că dacă există un singur elev care vrea să vină aici, şcoala ar trebui să rămână deschisă pentru acel elev.

— Dar oare o să mai existe acest elev după tot ce s-a întâmplat? zise Slughorn, tamponându-şi acum fruntea transpirată cu o batistă de mătase. Părinţii or să vrea să-şi

ţină copiii acasă şi nu pot să spun că-i condamn. Sincer să fiu, eu nu cred că suntem în mai mare pericol la Hogwarts decât oriunde altundeva, dar nu vă puteţi aştepta ca mamele să-mi împărtăşească punctul de vedere. Or să vrea să-şi ţină familia unită, aşa cum este firesc.

— Sunt de acord, spuse profesoara McGonagall. Şi în orice caz, nu putem spune că Dumbledore n-a anticipat niciodată posibilitatea ca Hogwarts să se închidă. Când a fost redeschisă Camera Secretelor, s-a gândit să închidă şcoala... şi trebuie să recunosc că mie personal mi se pare că uciderea domnului profesor Dumbledore este mai tulburătoare decât ideea că monstrul secret al lui Viperin exista în inima castelului.

— Trebuie să ne consultăm cu guvernatorii, spuse profesorul Flitwick cu o voce subţire şi piţigăiată.

Avea o vânătaie mare pe frunte, dar acesta era singurul semn rămas de pe urma faptului că leşinase în biroul lui Plesneală.

— Trebuie să respectăm procedura oficială. N-avem voie să luăm o decizie pripită.

— Hagrid, tu n-ai spus nimic până acum, zise profesoara McGonagall. Ce părere ai, crezi că Hogwarts ar trebui să rămână deschisă?

Hagrid, care plânsese în tăcere în batista mare cu buline pe parcursul acestei conversaţii, îşi ridică acum ochii roşii şi umflaţi, zicând cu o voce răguşită:

— Nu ştiu, doamnă profesoară. Asta n-o puteţi hotărî decât dumneavoastră, ca directoare, şi şefii Caselor.

— Domnul profesor Dumbledore a preţuit întotdeauna punctul tău de vedere, spuse profesoara McGonagall pe un ton binevoitor, la fel ca mine.

— Păi, eu rămân, zise Hagrid, curgându-i în continuare lacrimi mari, care i se scurgeau în barba încâlcită. E casa mea, e casa mea de când aveam treisprezece ani. Şi dacă sunt copii care mă vor ca profesor, o să le predau. Dar... nu ştiu... Hogwarts fără Dumbledore...

Înghiţi în sec şi îşi ascunse din nou chipul după batistă. Se lăsă tăcerea.

— În ordine, spuse profesoara McGonagall, aruncând o privire pe fereastră, spre domeniu şi verificând dacă se apropia ministrul Magiei. Atunci trebuie să fiu de acord cu Filius că cel mai corect este să ne consultăm cu guvernatorii, care or să ia decizia finală.

Cât despre întoarcerea acasă a elevilor... ar fi indicat să plece mai devreme decât mai târziu. Am putea aranja ca Expresul de Hogwarts să vină chiar mâine, dacă e nevoie.

— Dar cum rămâne cu înmormântarea lui Dumbledore? spuse Harry, vorbind în sfârşit.

— Ei bine, zise profesoara McGonagall, pierzându-şi puţin aerul energic şi cu o voce tremurată, ş-ştiu că Dumbledore a dorit să fie înmormântat aici, la Hogwarts.

— Atunci aşa o să fie, nu? spuse Harry aprig.

— Dacă cei de la minister cred că aşa e cel mai bine, zise profesoara McGonagall. Nici un alt director sau directoare n-a mai fost...

— Nici un alt director sau directoare n-a făcut atât de multe pentru această şcoală, mormăi Hagrid.

— Locul de odihnă al lui Dumbledore ar trebui să fie la Hogwarts, zise profesorul Flitwick.

— Negreşit, spuse profesoara Lăstar.

— În acest caz, zise Harry, n-ar trebui să-i trimiteţi pe elevi acasă înainte să aibă loc înmormântarea. Or să vrea să-şi ia...

Harry nu putu să rostească ultimele cuvinte, dar profesoara Lăstar termină propoziţia în locul lui.

— Rămas-bun.

— Bine zis, spuse profesorul Flitwick cu o voce subţire. Foarte bine zis! Elevii noştri ar trebui să-i aducă un ultim omagiu, aşa se cuvine. Putem aranja să fie duşi acasă după aceea.

— De acord! strigă profesoara Lăstar.

— Presupun că... da... zise Slughorn cu o voce destul de agitată, în timp ce Hagrid suspină în semn de aprobare.

— Vine, spuse profesoara McGonagall dintr-odată, cercetând domeniul. Domnul ministru... şi după câte văd, a adus o delegaţie cu el.

— Doamnă profesoară, pot să plec? zise Harry.

Nu-şi dorea absolut deloc să-l vadă pe Rufus Scrimgeour sau să fie interogat de el în noaptea aceea.

— Da, spuse profesoară McGonagall, şi încă repede.

Profesoara McGonagall se duse cu paşi mari la uşă şi o deschise pentru el. Harry coborî în fugă pe scara în spirală şi apoi pe holul gol. îşi lăsase Pelerina Invizibilă în vârful Turnului de Astronomie, dar nu mai conta; nu era nimeni pe holuri care să-l vadă trecând, nici măcar Filch, Doamna Norris sau Peeves. Nu întâlni nici o altă persoană, până când ajunse pe culoarul care ducea spre camera comună a Cercetaşilor.

— Este adevărat? şopti doamna grasă când se apropie de ea. Chiar este adevărat? Dumbledore... a murit?

— Da, zise Harry.

Doamna grasă scoase un vaiet şi, fără să aştepte parola, se dădu la o parte, făcându-i loc să treacă.

Aşa cum bănuise Harry, camera de zi era ticsită. în cameră se lăsă tăcerea când Harry intră pe gaura portretului. îi văzu pe Dean şi pe Seamus stând într-un grup în apropiere. Asta însemna că dormitorul era gol sau aproape gol. Nu vorbi cu nimeni şi nu întâlni privirea nimănui. Traversă pur şi simplu camera şi intră pe uşa care ducea spre dormitoarele băieţilor. Aşa cum sperase, Ron îl aştepta, fiind încă îmbrăcat de zi şi stând pe pat. Harry se aşeză pe baldachin şi pentru o clipă cei doi se uitară lung unul la celălalt.

— Se discută despre închiderea şcolii, spuse Harry.

— Lupin a zis că aşa o să se întâmple. Urmă o pauză.

— Şi? spuse Ron cu o voce foarte joasă, de parcă ar fi crezut că mobila trăgea cu urechea la ce vorbeau. L-aţi găsit? L-aţi luat? H-Horcruxul?

Harry clătină din cap. Acum i se părea că tot ce se petrecuse în jurul lacului acela întunecat era ca un coşmar îndepărtat; oare chiar se întâmplase, cu doar câteva ore înainte?

— Nu l-aţi luat? zise Ron distrus. Nu era acolo?

— Nu, spuse Harry. Cineva îl luase deja şi lăsase unul fals în locul lui.

— Îi luase deja...?

Harry scoase medalionul fals din buzunar în tăcere, îl deschise şi i-l dădu lui Ron. întreaga poveste putea aştepta. Nu asta conta în noaptea aceea. Singurul lucru care conta era sfârşitul, sfârşitul aventurii lor zadarnice, sfârşitul vieţii lui Dumbledore.

— R.A.B., şopti Ron. Cine-o fi fost?

— Nu ştiu, spuse Harry, întinzându-se pe spate pe pat complet îmbrăcat şi privind în gol în sus.

Nu era deloc curios în privinţa lui R.A.B., se îndoia că avea să mai fie vreodată curios. Stând acolo, îşi dădu seama brusc că se lăsase tăcerea pe domeniu. Fawkes se oprise din cântat.

Înţelese, fără să îşi dea seama cum, că pasărea phoenix plecase, părăsise Hogwarts pentru totdeauna, la fel cum Dumbledore părăsise şcoala, părăsise acea lume... şi îl părăsise pe Harry.

CAPITOLUL XXX

MORMÂNTUL ALB

Toate cursurile fură anulate, toate examenele amânate. Unii părinţi se grăbiră să vină să-şi ia copiii de la Hogwarts pe parcursul următoarelor câteva zile. Gemenele Patil plecară înaintea micului dejun din dimineaţa de după noaptea în care murise Dumbledore, iar Zacharias Smith părăsi castelul însoţit de tatăl său, cu un aer arogant. Pe de altă parte, Seamus Finnigan refuză categoric să se întoarcă acasă cu mama sa; se certară, strigând unul la celălalt, în holul de la intrare, până când aceasta fu de acord să rămână şi ea la înmormântare. Seamus le spuse lui Harry şi Ron că mamei sale îi găsise cu greu un loc unde să doarmă în Hogsmeade, pentru că vrăjitorii şi vrăjitoarele veneau în număr mare în sat, pentru a-i aduce un ultim omagiu lui Dumbledore.

Se agitară puţin spiritele în rândul elevilor din anii mai mici, când o trăsură de un albastru deschis, de mărimea unei case, trasă de doisprezece cai înaripaţi, din rasa palomino, se profila pe cer la orele târzii ale după-amiezii dinaintea zilei înmormântării, aterizând la marginea Pădurii. Harry văzu de la fereastră o femeie uriaşă, frumoasă, brunetă, cu piele măslinie, coborând pe scara trăsurii şi aruncându-se în braţele deschise ale lui Hagrid. între timp, o delegaţie formată din funcţionari ai ministerului, printre care însuşi ministrul Magiei, fu găzduită la castel. Harry avu grijă să nu aibă nimic de-a face cu vreunul dintre ei; era sigur că, mai devreme sau

mai târziu, avea să i se ceară din nou să vorbească despre ultima plecare a lui Dumbledore de la Hogwarts.

Harry, Ron, Hermione şi Ginny îşi petreceau tot timpul împreună. Vremea era frumoasă şi parcă sfidătoare. Harry îşi imagina cum ar fi fost dacă n-ar fi murit Dumbledore şi ar fi petrecut această perioadă împreună la sfârşitul anului. Ginny ar fi terminat cu examenele, nu ar mai fi avut grija temelor...

şi amâna mereu să spună ceea ce ştia că trebuia spună, cu o oră şi încă o oră. Amâna să facă ceea ce ştia că era corect, pentru că-i venea prea greu să renunţe la sursa sa cea mai importantă de alinare.

Vizitau aripa spitalului de două ori pe zi: Neville fusese externat, dar Bill era încă sub supravegherea lui Madam Pomfrey. Cicatricele erau la fel de adânci ca întotdeauna; de fapt, acum semăna foarte bine cu Ochi-Nebun Moody, având însă din fericire doi ochi şi două picioare. Personalitatea nu părea să i se fi schimbat deloc. Singurul lucru care părea să se fi schimbat era faptul că acum îi plăcea foarte tare friptura în sânge.

— ... aşa că arrre marrre norrroc că se însoarrră cu mine, zise Fleur veselă, umfiându-i pernele lui Bill, pentrrru că la englezi carrrnea e merrreu prrrea bine făcută, am spus-o din totdeauna.

— Presupun că n-am de ales şi trebuie să accept că până la urmă o să se însoare cu ea, spuse Ginny, oftând, ceva mai târziu în seara aceea, când ea, Harry, Ron şi Hermione stăteau lângă fereastra deschisă în camera de zi a Cercetaşilor, privind domeniul peste care asfinţea soarele.

— E simpatică, zise Harry. însă tare urâtă, adăugă Harry repede, în timp ce Ginny ridică din sprâncene şi râse fără să vrea pe înfundate.

— Păi, presupun că dacă mama poate să se împace cu gândul, pot şi eu.

— A mai murit cineva cunoscut? o întrebă Ron pe Hermione, care răsfoia ediţia de seară a Profetului.

Hermione tresări când auzi nuanţa de asprime forţată din vocea lui.

— Nu, spuse ea pe un ton mustrător, împăturind ziarul. îl caută în continuare pe Plesneală, dar nici urmă de el.

— Bineînţeles, zise Harry, care se enerva ori de câte ori se ivea acest subiect. Nu o să-l găsească pe Plesneală până nu o să-l găsească pe Cap-de-Mort şi, având în vedere că n-au reuşit să facă asta în tot acest timp...

— Eu mă duc să mă culc, spuse Ginny, căscând. N-am prea dormit bine de când... mă rog... mi-ar prinde bine să dorm.

Îl sărută pe Harry (Ron se uită în altă parte, într-un mod ostentativ), le făcu cu mâna celorlalţi doi şi se îndreptă către dormitoarele fetelor. în clipa în care se închise uşa în urma ei, Hermione se aplecă spre Harry cu o expresie cât se poate de caracteristică pe chip.

— Harry, am găsit ceva azi-dimineaţă, la bibliotecă.

— Despre R.A.B.? spuse Harry, îndreptându-se.

Nu se mai simţea aşa cum i se întâmplase de atât de multe ori în trecut, entuziasmat, curios, dorindu-şi cu ardoare să rezolve un mister; tot ce ştia era că sarcina de a descoperi adevărul despre Horcruxul original trebuia îndeplinită pentru a putea avansa puţin de-a lungul drumului întunecat şi şerpuit care se întindea în faţa lui, drumul pe care pornise împreună cu Dumbledore şi pe care acum trebuia să meargă de unul singur. Puteau să mai fie nu mai puţin de patru Hor-cruxuri oriunde în lume şi fiecare dintre acestea trebuia găsit şi distrus înainte să existe posibilitatea de a fi ucis Cap-de-Mort. Harry repeta întruna cum se numeau acestea, de parcă le-ar fi putut aduce mai aproape înşiruindu-le: medalionul... cupa... şarpele... un obiect al lui Cercetaş sau Ochi-de-Şoim... medalionul... cupa... şarpele... un obiect al lui Cercetaş sau Ochi-de-Şoim...

Această incantaţie părea să răsune în mintea lui Harry noaptea, când adormea, iar visele îi erau populate cu numeroase cupe, medalioane şi obiecte misterioase, la care nu putea ajunge, deşi Dumbledore îl ajuta, întinzându-i o scară din frânghii care se transformau în şerpi în clipa în care începea să urce pe ea.

Îi arătase lui Hermione biletul din medalion în dimineaţa după ce murise Dumbledore şi, deşi ea nu recunoscuse imediat iniţialele ca aparţinând unui vrăjitor misterios pe care îl întâlnise în lecturile ei, de atunci se tot ducea la bibliotecă, mai des decât ar fi avut nevoie cineva care nu avea teme de făcut.

— Nu, zise ea cu tristeţe. Am încercat, Harry, dar n-am găsit nimic. Sunt câţiva vrăjitori destul de cunoscuţi care au aceste iniţiale. Rosalind Antigone Bungs, Rupert

"Aruncăto-rul-de-secure" Brookstanton. Dar nu par să fie cei pe care îi căutăm. Judecând după biletul acela, cine a furat Horcruxul îl cunoştea pe Cap-de-Mort şi nu pot să găsesc nici o dovadă cât de mică a faptului că Bungs sau Aruncătorul-de-secure au avut vreodată vreo legătură cu el. Nu, de fapt, voiam să-ţi vorbesc... ei bine, despre Plesneală.

Păru îngrijorată doar pentru că repetă numele.

— Ce-i cu el? întrebă Harry cu amărăciune, lăsându-se din nou pe spătarul fotoliului.

— Păi, se pare că până la urmă nu am fost chiar departe de adevăr în privinţa Prinţului Semipur, spuse ea pe un ton nesigur.

— Hermione, chiar trebuie să răsuceşti cuţitul în rană? Cum crezi că mă simt acum în legătură cu asta?

— Nu, nu, Harry, n-am spus-o în sensul ăsta! spuse ea repede, uitându-se înjur pentru a se asigura că nu trăgea nimeni cu urechea la ce vorbeau. Doar am avut dreptate că manualul i-a aparţinut la un moment dat lui Eileen Prince. Vezi tu, ea a fost mama lui Plesneală!

— Mi s-a părut mie că nu era o frumuseţe, zise Ron. Hermione îl ignoră.

— Răsfoiam celelalte numere vechi ale Profetului şi am găsit un mic anunţ în care scria despre căsătoria dintre Eileen Prince şi un bărbat pe nume Tobias Plesneală, iar apoi un alt anunţ în care scria că născuse un...

— ... criminal! exclamă Harry.

— Păi... da, zise Hermione. Aşa că... am avut dreptate într-un fel. Vezi tu, Plesneală trebuie să fi fost mândru să fie "semi-prinţ". Din câte am citit în Profet, Tobias Plesneală era încuiat.

— Da, e logic, spuse Harry. Cred c-a adus vorba de sângele său pur pentru a se înţelege bine cu Lucius Reacredinţă şi cu ceilalţi. Este exact cum e Cap-de-Mort. Mamă cu sânge pur, tatăl încuiat... ruşinat de originea sa, încercând să se facă temut folosind Magia Neagră, şi-a găsit un nou nume impresionant. Lordul Cap-de-Mort... Prinţul Semipur... cum de nu şi-a dat seama Dumbledore...?

Se întrerupse, uitându-se pe geam. Nu putea să se abţină să mediteze la încrederea complet eronată pe care o avusese Dumbledore în Plesneală. Dar, aşa cum Hermione tocmai îl făcuse să-şi aducă aminte, şi el, Harry, fusese păcălit. în ciuda acelor vrăji mâzgălite, care se dovedeau din ce în ce mai periculoase. Refuzând să aibă o părere proastă despre băiatul care fusese atât de isteţ şi care îl ajutase atât de mult.

Îl ajutase... iar acum acesta era un gând aproape de nesuportat.

— Tot nu înţeleg de ce nu te-a reclamat pentru folosirea acelui manual, zise Ron. în mod sigur a ştiut unde găseai toate vrăjile.

— A ştiut, spuse Harry cu amărăciune. A ştiut când am folosit "Sectumsempra". Nici nu a avut nevoie de Legiliman-ţie. Ar fi putut să ştie chiar înainte de asta, când Slughorn zicea cât de priceput eram la Poţiuni. N-ar fi trebuit să-şi lase cartea pe fundul dulapului ăluia, nu-i aşa?

— Dar de ce nu te-a reclamat?

— Nu cred că a vrut să arate că avea vreo legătură cu cartea aceea, zise Hermione. Nu cred că Dumbledore ar fi fost mulţumit dacă ar fi aflat că era a lui. Şi chiar dacă Plesneală ar fi pretins că nu-i aparţinuse, Slughorn i-ar fi recunoscut imediat scrisul. Şi oricum, manualul rămăsese în fosta clasă a lui Plesneală şi pun pariu că Dumbledore ştia că pe mama lui o chema "Prince".

— Ar fi trebuit să-i arăt cartea lui Dumbledore, spuse Harry. în tot acest timp, mi-a arătat că Lordul Cap-de-Mort era diabolic încă din şcoală, iar eu aveam dovada că se întâmplase la fel cu Plesneală.

— "Diabolic" e un cuvânt cam dur, spuse Hermione cu o voce joasă.

— Dar tu ai fost cea care îmi tot spunea că manualul era periculos!

— Harry, eu doar încerc să spun că-ţi asumi o vină prea mare. Am crezut că prinţul avea un simţ al umorului cam răutăcios, dar nu mi-aş fi putut închipui niciodată că era un viitor ucigaş.

— Nici unul dintre noi nu şi-ar fi putut închipui că Ples-neală era în stare să... ştiţi voi, zise Ron.

Se lăsă tăcerea, fiecare dintre ei fiind cufundat în propriile gânduri, dar Harry era sigur că Ron şi Hermione se gândeau la dimineaţa următoare, când Dumbledore avea să fie condus pe ultimul drum. Harry nu mai fusese niciodată la o înmormântare; când murise Sirius, trupul său neînsufleţit nu rămăsese în urmă, iar el nu fusese înmormântat. Nu ştia la ce să se aştepte şi era puţin

îngrijorat de ce avea să vadă, de ce avea să simtă. Se întrebă dacă moartea lui Dumbledore avea să i se pară mai reală după înmormântare. Deşi erau momente când părea copleşit, şi-şi dădea seama de asta, mai erau şi perioade pustii, de acalmie, când, în ciuda faptului că în tot castelul nu se vorbea decât despre aceasta, îi venea greu să creadă că Dumbledore murise cu adevărat, însă nu căutase disperat un fel de portiţă, o cale de a-l aduce înapoi pe Dumbledore, aşa cum făcuse în cazul lui Sirius. Băgă mâna în buzunar după lanţul de aur al Horcruxului fals, pe care acum îl ţinea mereu la el, nu ca pe un ţalisman, ci pentru a-i aminti ce preţ fusese plătit pentru el şi ce mai rămăsese de făcut.

În ziua următoare Harry se trezi devreme pentru a-şi face bagajele; Expresul de Hogwarts avea să plece la o oră după înmormântare. La parter, atmosfera din Marea Sală era sumbră. Toată lumea era îmbrăcată în robe festive şi nimeni nu părea să aibă poftă de mâncare. Profesoara McGonagall lăsase gol scaunul ca un tron din mijlocul mesei profesorilor. Şi scaunul lui Hagrid era gol: Harry îşi zise că, probabil, acesta nu putuse veni la micul dejun; dar locul lui Plesneală fusese ocupat fără jenă de Rufus Scrimgeour. Harry evită să-i întâlnească ochii galbeni când acesta se uită cercetător prin Marea Sală. Avea sentimentul neplăcut că Scrimgeour îl căuta pe el.

Harry zări părul roşcat şi ochelarii cu ramă de corn ai lui Percy Weasley, printre cei care-l însoţeau pe Scrimgeour. Ron nu dădu nici un semn că-l văzuse, în afara faptului că tăia bucăţile de scrumbie cu o furie inexplicabilă.

La masa Viperinilor, Crabbe şi Goyle şuşoteau între ei. Deşi erau nişte băieţi mătăhăloşi, păreau neobişnuit de însinguraţi fără silueta înaltă şi palidă a lui Reacredinţă între ei, gata să le dea ordine. Harry nu se prea gândise la Reacredinţă. Toată animozitatea sa era concentrată asupra lui Plesneală, dar nu uitase teama pe care o auzise în vocea lui Reacredinţă în vârful acelui turn şi nici faptul că acesta lăsase în jos bagheta înainte să sosească ceilalţi Devoratori ai Morţii. Harry nu credea că Reacredinţă l-ar fi ucis pe Dumbledore. încă îl dispreţuia pe Reacredinţă pentru dragostea pe care o purta Magiei Negre, dar antipatia faţă de el se amestecase acum cu un strop de milă. Oare unde era Reacredinţă acum, se întrebă Harry, şi oare ce-l obliga Cap-de-Mort să facă, ameninţându-l că avea să îi omoare pe el şi pe părinţii săi?

Firul gândurilor lui Harry fu întrerupt de Ginny, care îi dădu un ghiont în coaste. Profesoara McGonagall se ridicase în picioare, aşa că zumzetul îndurerat din Sală se stinse numaidecât.

— Nu mai este mult, zise ea. Şeful Casei voastre vă va conduce afară pe domeniu. Vă rog să-l urmaţi. Cercetaşi, după mine.

Elevii se ridicară de la mese aproape fără zgomot. Harry îl zări pe Slughorn în faţa coloanei de Viperini, purtând o superbă robă festivă lungă de un verde smarald, brodată cu argintiu. Nu o mai văzuse niciodată atât de curată pe profesoara Lăstar, şefa Astropufilor; nu avea absolut nici un petic pe pălărie, iar când ajunseră în holul de la intrare, o găsiră pe Madam Pince stând lângă Filch. Purta un voal negru lung, care-i ajungea până la genunchi,

iar Filch era îmbrăcat cu un costum negru şi o cravată foarte veche, cu un miros pregnant de naftalină.

Când ieşi pe treptele de piatră dincolo de uşile de la intrare, Harry văzu că se îndreptau către lac. Razele calde ale soarelui îi mângâiară chipul în timp ce elevii o urmau în tăcere pe profesoara McGonagall spre locul unde fuseseră înşirate câteva sute de scaune. Un culoar trecea prin mijlocul rândurilor de scaune, iar în faţă era o masă de marmură, cu toate scaunele îndreptate spre ea. Era o zi frumoasă de vară.

Jumătate dintre scaune fuseseră deja ocupate de o varietate neobişnuită de oameni, unii jerpeliţi, alţii eleganţi, tineri şi bătrâni. Harry nu-i recunoscu pe majoritatea dintre ei, dar văzu câteva chipuri familiare, printre care membrii Ordinului Phoenix: Kingsley Shacklebolt, Ochi-Nebun Moody, Tonks, al cărei păr îşi redobândise în mod miraculos culoarea roz aprins, Remus Lupin, care părea să o ţină de mână pe Tonks, domnul şi doamna Weasley, Bill, care mergea ajutat de Fleur, urmat de Fred şi George, care purtau sacouri de piele neagră de dragon. Apoi mai era Madame Maxime, care ocupa numai ea două scaune şi jumătate, Tom, proprietarul "Ceaunului Crăpat", Arabella Figg, vecina Nonă a lui Harry, cântăreaţa cu părul lung şi umflat, care cânta la bas în formaţia vrăjitorească "Surorile Stranii", Ernie Prang, şoferul Autobuzului Salvator, doamna Malkin, de la magazinul de robe de pe Aleea Diagon, şi câţiva oameni pe Harry îi ştia doar din vedere, cum era barmanul de la "Capul de mistreţ" sau vrăjitoarea care împingea căruciorul cu mâncare în Expresul de Hogwarts. Veniseră şi fantomele castelului, care abia dacă se vedeau în lumina puternică a soarelui, putând fi observate doar

când se mişcau şi scânteind transparent în văzduhul sclipitor.

Harry, Ron, Hermione şi Ginny se aşezară la capătul unui şir de scaune de lângă lac. Oamenii vorbeau în şoaptă între ei. Vorbăria lor se auzea ca un vânticel care deranja firele de iarbă, dar ciripitul păsărilor era mult mai puternic decât acest zumzet. Mulţimea era din ce în ce mai numeroasă. Simţind dintr-o dată un val de afecţiune profundă pentru amândoi, Harry o văzu pe Luna ajutându-l pe Neville să ia loc pe un scaun. Ei erau singurii din A.D. care răspunseseră chemării lui Hermione în noaptea când murise Dumbledore, iar Harry ştia care era motivul: ei erau cei cărora le lipsise cel mai tare A.D., fiind probabil singurii care îşi verificaseră în mod regulat monedele şi sperând că avea să aibă loc o nouă întâlnire.

Cornelius Fudge trecu pe lângă ei, îndreptându-se către rândurile din faţă, cu o expresie mâhnită pe chip şi învârtind melonul verde; următoarea persoană pe care o recunoscu Harry fu Rita Skeeter. Se înfurie când văzu că ea ţinea un caiet de notiţe în mâna cu gheare roşii; apoi, mâniindu-se şi mai tare, o văzu pe Dolores Umbridge, cu o expresie îndurerată, neconvingătoare, pe chipul ca de broască, purtând o fundă de catifea neagră peste buclele arămii. Aceasta tresări la vederea centaurului Firenze, care părea să stea de strajă pe malul lacului, şi fugi repede către un scaun cât mai îndepărtat.

În sfârşit, se aşezară toţi profesorii. Harry îl văzu pe Scrimgeour, grav şi distins în rândul din faţă, alături de profesoara McGonagall. Se întrebă dacă lui Scrimgeour sau oricărei alte persoane importante de acolo chiar le părea rău că murise Dumbledore. în clipa aceea auzi o muzică, o

muzică stranie, spectrală, şi uită de antipatia sa faţă de minister. Privi în jur, încercând să descopere de unde provenea cântecul. Nu era singurul. Mai mulţi întoarseră capul, ui-tându-se în jur puţin neliniştiţi.

— Acolo, îi şopti Ginny lui Harry la ureche.

Şi îi văzu în apa limpede şi verde luminată de razele soarelui, la câţiva centimetri sub suprafaţă. îi aduceau aminte într-un mod îngrozitor de Inferi: un cor de oameni ai mării cântau într-o limbă ciudată, pe care ceilalţi nu o înţelegeau. Chipurile palide le erau vălurite şi părul se învolbura în jurul lor. Lui Harry i se zbârli părul de pe ceafă din cauza muzicii, dar aceasta era plăcută. în mod evident, vorbea despre pierdere şi suferinţă. Uitându-se în jos la chipurile sălbatice ale cântăreţilor simţi că măcar aceştia regretau moartea lui Dumbledore. Apoi Ginny îl înghionti din nou şi Harry îşi întoarse capul.

Hagrid mergea încet pe culoarul dintre scaune. Plângea în tăcere, cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji, ducând în braţe un trup neînsufleţit, îmbrăcat în catifea purpurie, presărată cu stele aurii. Harry ştiu că era trupul lui Dumbledore. Simţi o durere acută la vederea lor. Pentru o clipă, muzica ciudată şi faptul că ştia că trupul lui Dumbledore era atât de aproape părură să răpească toată căldura razelor soarelui. Ron era alb ca varul şi arăta şocat. Iar Ginny şi Hermione plângeau, cu lacrimile şiroindu-le fără încetare în poală.

Nu puteau desluşi exact ce se întâmpla în faţă. Hagrid părea să fi aşezat cu grijă trupul pe masă. Acum se întoarse pe culoar, suflându-şi nasul cu zgomote ca de trompetă, care atraseră privirile scandalizate ale câtorva oameni, printre care Harry o observă şi pe Dolores

Umbridge... dar Harry ştia că lui Dumbledore nu i-ar fi păsat. încercă să facă un gest prietenesc către Hagrid, când acesta trecu pe lângă el, dar Hagrid avea ochii atât de umflaţi, încât era de mirare că vedea pe unde merge. Harry aruncă o privire spre rândul din spate spre care se îndrepta Hagrid şi realiză care era punctul său de reper, pentru că acolo se afla uriaşul Grawp, îmbrăcat cu un sacou şi nişte pantaloni, care erau fiecare de mărimea unui mic cort. îşi ţinea plecat capul urât asemenea unui bolovan, docil şi aproape uman. Hagrid se aşeză lângă fratele său de mamă şi Grawp îl bătu liniştitor pe cap, cu putere, încât picioarele scaunului lui Hagrid se adânciră în pământ. Harry avu o pornire ciudată de a râde. Dar atunci muzica se opri şi se întoarse din nou spre partea din faţă.

Un vrăjitor micuţ cu părul format din smocuri, îmbrăcat cu o robă neagră simplă, se ridicase şi stătea acum în faţa trupului neînsufleţit al lui Dumbledore. Harry nu auzi ce spunea. O parte dintre cuvinte ajunseră la ei, plutind la întâmplare pe deasupra sutelor de capete. "Spirit nobil"... "contribuţie intelectuală"... "suflet mare" — cuvinte oarecum lipsite de însemnătate. Nu prea aveau legătură cu acel Dumbledore pe care-l cunoscuse Harry. îşi aminti dintr-odată nişte cuvinte pe placul lui Dumbledore: "papă-lapte", "smiorcăiţi", "ciudaţi", "vicleni" şi trebui să se abţină din nou să zâmbească. Oare era ceva în neregulă cu el?

Auzi un clipocit catifelat în stânga sa şi văzu că oamenii mării ieşiseră la suprafaţă pentru a asculta şi ei. Şi-l aminti pe Dumbledore stând pe malul lacului cu doi ani în urmă, foarte aproape de locul unde stătea acum Harry, discutând în limba oamenilor mării cu sirena-şefă. Harry se întrebă unde învăţase Dumbledore limba oamenilor mării. Erau atât de multe lucruri despre care nu-l întrebase

niciodată, atât de multe lucruri pe care ar fi trebuit să i le spună.

Şi atunci, luându-l complet pe nepregătite, îl fulgeră cruda realitate, într-un mod mai clar şi mai puternic decât până atunci. Dumbledore murise, nu mai era printre ei. Strânse atât de tare medalionul rece, încât îl duru mâna, dar nu putu să-şi ţină în frâu lacrimile fierbinţi, care i se prelinseră pe obraji. îşi întoarse privirea dinspre Ginny şi ceilalţi, privind dincolo de lac, spre Pădure, în timp ce omuleţul îmbrăcat în negru bolborosea în continuare. Ceva se mişca printre copaci. Centaurii veniseră şi ei să aducă un ultim omagiu. Nu ieşiră în câmp deschis, dar Harry îi văzu stând aproape nemişcaţi, pe jumătate ascunşi în umbre, privindu-i pe vrăjitori şi având arcurile pe lângă corp. Harry îşi aduse aminte de primul său drum de coşmar în Pădure, prima dată când întâlnise fiinţa care era Cap-de-Mort la acea vreme, cum îl înfruntase, cum el şi Dumbledore discutaseră la scurt timp după aceea despre luptele purtate când nu erau sorţi de izbândă. Dumbledore spusese că era important să lupţi, iar şi iar, pentru că numai astfel răul putea fi ţinut la distanţă, însă fără să fie eliminat vreodată cu desăvârşire.

Şi atunci, stând acolo, sub soarele pârjolitor, Harry realiză cu claritate cum îl apăraseră pe rând cei care ţinuseră la el: mama sa, tatăl său, naşul său şi în cele din urmă Dumbledore, dorindu-şi cu toţii să-l protejeze cu orice preţ; dar acum se încheiase. Nu mai putea lăsa pe nimeni să stea între el şi Cap-de-Mort; trebuia să renunţe pentru totdeauna la iluzia pe care ar fi trebuit s-o dea uitării de la vârsta de un an: iluzia că braţele protectoare ale unui părinte însemna că nu-l putea răni nimic. Era un coşmar din care nu se putea trezi. Nu exista nici o şoaptă liniştitoare în

întuneric care să-i spună că era în siguranţă, că totul se petrecea doar în imaginaţia lui; ultimul şi cel mai mare dintre protectorii săi murise, iar acum era mai singur decât fusese vreodată.

Omuleţul îmbrăcat în negru terminase în sfârşit de vorbit şi se aşezase din nou la locul său. Harry aşteptă să se ridice altcineva; se aştepta la nişte discursuri, probabil din partea ministrului, dar nu se mişcă nimeni.

Apoi ţipară câţiva oameni. Din trupul neînsufleţit al lui Dumbledore şi din masa pe care se afla acesta ţâşniseră nişte flăcări albe, strălucitoare: se înălţau din ce în ce mai sus, aco-perindu-i trupul. Fumul alb se ridică în văzduh, desenând forme ciudate. Lui Harry îi stătu inima pentru o clipă, având impresia că văzu un phoenix care zbura vesel spre cer, dar în secunda următoare focul dispăruse deja. în locul flăcărilor apăruse un mormânt alb de marmură, care cuprindea trupul lui Dumbledore şi masa pe care fusese întins. Se mai auziră nişte strigăte de uimire, în timp ce o ploaie de săgeţi căzu fulgerător, fără a ajunge însă la mulţime. Harry ştiu că acesta era omagiul centaurilor, îi văzu întorcându-se şi dispărând din nou în umbra răcoroasă a copacilor. Oamenii mării se cufundară şi ei încet în apa verde, făcându-se nevăzuţi.

Harry se uită la Ginny, Ron şi Hermione. Ron avea chipul schimonosit de parcă l-ar fi orbit lumina soarelui. Lui Hermione îi şiroiau lacrimi pe obraji, însă Ginny nu mai plângea. întâlni privirea lui Harry cu aceeaşi expresie înflăcărată şi intensă ca atunci când îl îmbrăţişase, după ce câştigase Cupa de vâjthaţ în lipsa lui, şi ştiu că în clipa aceea exista o înţelegere deplină între ei şi că după ce avea să-i spună ce avea de gând să facă, Ginny nu avea să-

i spună "Ai grijă" sau "Nu face asta", ci avea să-i accepte decizia, pentru că nu s-ar fi aşteptat la nimic mai prejos din partea lui. Aşa că se oţeli pentru a spune ce ştiuse că trebuia să spună de când murise Dumbledore.

— Ginny, uite ce-i, zise el pe o voce foarte joasă, în timp ce zumzetul de voci din jurul lor se amplifica şi oamenii începură să se ridice. Nu pot să mai fiu cu tine. Trebuie să ne despărţim. Nu mai putem fi împreună. Ginny zise, cu un zâmbet ciudat:

— Probabil că e vorba despre un motiv nobil, nu?

— Ultimele săptămâni pe care le-am petrecut cu tine au fost... parcă din viaţa altcuiva, spuse Harry. Dar nu pot... nu putem... acum sunt lucruri pe care trebuie să le fac singur.

Ginny nu plânse, ci pur şi simplu se uită la el.

— Cap-de-Mort se foloseşte de apropiaţii duşmanilor săi. Te-a folosit deja ca momeală, şi asta doar pentru că erai sora prietenului meu cel mai bun. Gândeşte-te în ce pericol o să te afli dacă o să continuăm aşa. O să ştie, o să afle. O să încerce să ajungă la mine prin tine.

— Şi dacă nu-mi pasă? spuse Ginny pe un ton pătimaş.

— Mie îmi pasă, zise Harry. Cum crezi că m-aş simţi dacă ar fi înmormântarea ta... şi eu aş fi de vină...?

Ginny îşi întoarse privirea, uitându-se peste lac.

— De fapt nu am renunţat niciodată de tot la tine, zise ea. Nu de tot. Am sperat întotdeauna... Hermione mi-a

zis să-mi văd de viaţă, poate să mă văd cu alţi băieţi, să fiu mai relaxată în preajma ta, pentru că amuţeam dacă eram în aceeaşi cameră cu tine, ţii minte? Şi a zis că erau mai multe şanse să mă remarci dacă aş fi fost... eu însămi.

— Hermione e tare deşteaptă, spuse Harry, încercând să zâmbească. însă regret că nu ţi-am cerut să fim împreună mai de mult. Am fi putut avea atâta timp... luni... poate chiar ani...

— Dar tu ai fost prea ocupat încercând să salvezi lumea vrăjitorească, zise Ginny, aproape râzând. Ei bine, nu pot să spun că mă surprinde. Ştiam că avea să se întâmple asta mai devreme sau mai târziu. Ştiam că nu poţi fi fericit decât da-că-l vânezi pe Cap-de-Mort. Poate că tocmai din cauza asta îmi place atât de mult de tine.

Harry nu suportă să audă toate acestea şi bănui că avea să se răzgândească dac-ar mai fi rămas lângă ea. îl văzu pe Ron ţinând-o acum în braţe pe Hermione şi mângâind-o pe păr în timp ce ea plângea pe umărul lui. Şi lui Ron i se scurgeau lacrimi de pe vârful nasului lung. Harry se ridică, nefericit, le întoarse spatele lui Ginny şi mormântului lui Dumbledore şi se îndepărtă mergând pe malul lacului. Se simţea mult mai bine dacă se mişca, în loc să stea locului, la fel cum avea să se simtă mult mai bine dacă avea să pornească cât mai curând posibil în căutarea Horcruxurilor, pentru a-l ucide pe Cap-de-Mort, în loc să aştepte.

— Harry!

Se întoarse. Rufus Scrimgeour venea repede spre el, de-a lungul malului, şchiopătând, sprijinindu-se în baston.

— Speram să vorbesc puţin cu tine. Te superi dacă te însoţesc pentru câteva clipe?

— Nu, zise Harry pe un ton indiferent, mergând mai departe.

— Harry, ce s-a întâmplat a fost o tragedie îngrozitoare, spuse Scrimgeour cu o voce joasă. Nici nu-ţi poţi imagina cât de şocat am fost când am aflat. Dumbledore a fost un mare vrăjitor. Aşa cum ştii, am avut şi neînţelegeri, dar nimeni nu ştie mai bine ca mine...

— Ce vreţi? întrebă Harry scurt.

Scrimgeour păru deranjat, dar, la fel ca şi înainte, îşi schimbă repede expresia într-una de înţelegere mâhnită.

— Desigur, eşti îndurerat, spuse el. Ştiu că erai foarte apropiat de Dumbledore. Cred că ai fost elevul său preferat din toate timpurile. Legătura strânsă dintre voi doi...

— Ce vreţi? repetă Harry, oprindu-se.

Se opri şi Scrimgeour, sprijinindu-se în baston, uitându-se lung la Harry şi având acum o expresie vicleană.

— Se zice că erai cu el când a plecat de la şcoală în noaptea în care a murit.

— Cine zice asta? spuse Harry.

— Cineva a împietrit un Devorator al Morţii în vârful Turnului după ce-a murit Dumbledore. în plus, au fost găsite două mături acolo. Ministerul poate să facă un calcul simplu, Harry.

— Mă bucur s-o aud, spuse Harry. Ei bine, e treaba mea unde m-am dus cu Dumbledore şi ce am făcut după aceea. N-a vrut să ştie şi alţii.

— Bineînţeles, este o dovadă de loialitate demnă de admirat, zise Scrimgeour, făcând eforturi pentru a-şi ascunde iritarea, dar Dumbledore nu mai este, Harry. Nu mai este.

— Nu va mai fi în această şcoală decât atunci când nimeni de aici nu îi va mai fi loial, spuse Harry, zâmbind fără să vrea.

— Dragul meu, nici măcar Dumbledore nu se poate întoarce din...

— N-am spus că poate. Nu puteţi să înţelegeţi. N-am nimic să vă spun.

Scrimgeour ezită, apoi zise pe un ton pe care şi-l dorea amabil:

— Ştii, Harry, ministerul te poate proteja prin tot felul de mijloace. îţi pun bucuros la dispoziţie doi dintre Aurorii mei.

Harry râse.

— Cap-de-Mort vrea să mă omoare cu mâna lui şi Aurorii nu-l pot opri. Aşa că vă mulţumesc pentru propunere, dar o refuz.

— Să înţeleg, spuse Scrimgeour, vorbind acum cu răceală, că cererea pe care ţi-am făcut-o de Crăciun...

— Ce cerere? A, da, să le spun tuturor ce treabă extraordinară faceţi, în schimbul...

— ... ridicării moralului tuturor! se răsti Scrimgeour. Harry îl privi lung pentru o clipă.

— L-aţi eliberat pe Stan Shunpike?

Scrimgeour prinse o culoare vineţie, neplăcută, care-l făcea să semene foarte bine cu unchiul Vernon.

— Observ că eşti...

— Omul lui Dumbledore până-n măduva oaselor, zise Harry. Chiar aşa.

Scrimgeour se uită urât la el pentru o clipă, apoi se întoarse şi se îndepărtă şchiopătând, fără să mai scoată o vorbă. Harry îi văzu pe Percy şi pe ceilalţi din delegaţia ministerului aşteptându-l pe Scrimgeour, aruncând priviri neliniştite spre Hagrid, care plângea, şi spre Grawp, care încă nu se ridicase. Ron şi Hermione veneau cu paşi repezi spre Harry, trecând pe lângă Scrimgeour în sens invers; Harry se întoarse şi merse încet, aşteptându-i să-l ajungă din urmă. Aceştia o făcură în sfârşit, când ajunseră la umbra unui fag unde stătuseră în vremuri mai bune.

— Ce voia Scrimgeour? şopti Hermione.

— Ce-a vrut şi de Crăciun, spuse Harry, ridicând din umeri. Voia să-i dau informaţii secrete despre Dumbledore şi să fiu noua reclamă a ministerului.

Ron păru să poarte o luptă interioară cu el însuşi şi apoi îi zise răspicat lui Hermione:

— Auzi, lasă-mă să mă duc să-l pocnesc pe Percy!

— Nu, spuse ea cu fermitate, apucându-l de braţ.

— O să mă simt mai bine!

Harry râse. Chiar şi Hermione schiţă un zâmbet, deşi îi pieri când îşi ridică privirea spre castel.

— Mi se rupe sufletul când mă gândesc că e posibil să nu ne mai întoarcem niciodată aici, spuse ea cu o voce mică. Cum se poate închide Hogwarts?

— Poate că n-o să se închidă, zise Ron. Nu suntem în mai mare pericol aici decât acasă, nu? Acum peste tot e la fel. Ba chiar aş spune că la Hogwarts am fi mai în siguranţă, aici sunt mai mulţi vrăjitori care să apere castelul. Ce zici, Harry?

— N-o să mă întorc nici dacă o să se redeschidă, spuse Harry.

Ron rămase cu gura căscată, însă Hermione zise cu tristeţe:

— Ştiam c-o să spui asta. Dar atunci ce o să faci?

— Mă duc din nou înapoi la familia Dursley, pentru că aşa a vrut Dumbledore, zise Harry. Dar o să fie o vizită scurtă şi după aceea o să plec de tot.

— Dar unde te duci, dacă nu te mai întorci la şcoală?

— Mă gândeam să mă întorc la Peştera lui Godric, murmură Harry, căruia îi venise această idee încă din noaptea în care murise Dumbledore. Acolo a început totul pentru

mine. Totul. Pur şi simplu simt că trebuie să mă duc acolo. Şi o să mă pot duce să văd mormintele părinţilor mei. Mi-ar plăcea să o fac.

— Şi după aceea? zise Ron.

— După aceea trebuie să găsesc celelalte Horcruxuri, nu? spuse Harry, cu privirea aţintită asupra mormântului alb al lui Dumbledore, oglindit în apă pe partea cealaltă a lacului. Asta a vrut el să fac, de asta mi-a spus totul despre ele. Dacă Dumbledore avea dreptate — şi sunt sigur că aşa era — mai există patru. Trebuie să le dau de urmă şi să le distrug, iar apoi trebuie să continui cu al şaptelea fragment al sufletului lui Cap-de-Mort. Fragmentul care încă se află în corpul lui şi eu sunt cel care trebuie să-l omoare. Iar dacă o să mă întâlnesc la un moment dat cu Severus Plesneală, adăugă Harry, cu atât mai bine pentru mine, şi cu atât mai rău pentru el.

Urmă o tăcere îndelungată. Mulţimea aproape că se risipise, cei din urmă ocolind de departe silueta monumentală a lui Grawp, care îl alina pe Hagrid, ale cărui strigăte îndurerate răsunau în continuare pe deasupra apei.

— O să fim acolo, Harry, zise Ron.

— Poftim?

— La mătuşa şi la unchiul tău, spuse Ron. Şi apoi o să mergem cu tine, oriunde o să te duci.

— Nu, zise Harry repede, căci nu se aştepta la asta şi dorise să-i facă să înţeleagă că avea să meargă singur în această călătorie deosebit de periculoasă.

— Ne-ai spus odată, spuse Hermione cu o voce joasă, că o să avem timp să facem cale întoarsă dacă o să vrem. Am avut destul timp s-o facem, nu?

— Suntem alături de tine, orice ar fi, zise Ron. Dar, prietene, o să trebuiască să treci pe la mine pe-acasă înainte să faci altceva, chiar înainte să mergi la Peştera lui Godric.

— De ce?

— Nunta lui Bill şi Fleur, ai uitat?

Harry îl privi uimit; ideea că încă exista ceva atât de firesc ca o nuntă i se părea de necrezut şi totuşi minunat.

— Da, n-ar trebui să o ratăm, spuse el în cele din urmă.

Strânse Horcruxul fals cu un gest mecanic, dar în ciuda tuturor celorlalte lucruri, în ciuda drumului întunecat şi şerpuit pe care-l vedea în faţa ochilor, în ciuda confruntării finale cu Cap-de-Mort, despre care ştia că trebuia să aibă loc, indiferent dacă avea să fie peste o lună, peste un an, sau peste zece ani, i se umplu inima de fericire la gândul că avea încă o ultimă zi însorită de pace, de care să se poată bucura împreună cu Ron şi Hermione.

În Colecţia Harry Potter

Harry Potter şi piatra filozofală

Harry Potter şi camera secretelor

Harry Potter şi prizonierul din Azkaban

Harry Potter şi pocalul de foc

Harry Potter şi ordinul phoenix

Harry Potter şi prinţul semipur

Harry Potter şi talismanele morţii